

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The time has
come . . .

. . . for
revenge

TALE OF THE HEART QUEEN

NISHA J. TULI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YAZAN NISHA J. TULI

Ouranos'un Eserleri
Güneş Kraliçesi'nin
Yargılanması Aurora
Kralı'nın Yönetimi
Güneş Kralı'nın Kaderi
Kalp Kraliçesinin Hikayesi

TALE OF THE HEART QUEEN

NISHA J. TULI

ORBİT

İlk olarak 2024 yılında Orbit tarafından Büyük Britanya'da

yayınlanmıştır Telif Hakkı © 2024 by Nisha J. Tuli

K. M. Enright'ın *Yalanların Sahibesi* kitabından alıntıdır

Telif hakkı © 2024 K. M. Enright'a aittir

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı ön izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı biçimden başka bir cilt veya kapak biçiminde başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir

CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-0-356-52343-9

Yörünge

Bir baskı

Little, Brown Kitap Grubu

Carmelite House

50 Victoria Embankment Londra

EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi

www.hachette.co.uk

orbit-books.co.uk

Fırtınanın sonunda gökkuşakını bekleyen herkese

İÇİNDEKİLER

[Yazarın Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Teşekkür](#)

YAZARIN NOTU

Sevgili okurlar,

Hayatımı ele geçiren ve değiştiren bu serinin finali için sizleri bir kez daha Ouranos'a davet etmekten büyük heyecan duyuyorum. *Güneş Kralının Kaderi*'nin sonunda sizi biraz zor bir notla bıraktığımı biliyorum ve çok zgnm, ama şimdi nedenini ve her şeyin nasıl bir araya geldiğini görmek üzeresiniz.

Kalp Kraliçesinin Hikayesi şimdiye kadar ele aldığım en zor kitaptı. (Sanırım bunu geçen sefer de söylemiştim, ama bir seriyi bitirmek göründüğünden daha zor oluyor). Aynı zamanda şimdiye kadar yazdığım en uzun kitaptı, ancak göreceğiniz gibi başarmamız gereken çok şey vardı.

Her bir kelimeyi, bu seriyi son sayfasına kadar seveceğinizi umarak ve bunu hedefleyerek yazdım. Ben sevdiğimi biliyorum ve hepsine verdiğim sondan çok mutluyum.

Lor şimdiye kadarki en çılgın macerasına çıkıyor, bu yüzden şapkalarınızı sıkı tutun çünkü bu bir yolculuk olacak.

Ouranos'un Eserleri'nin bu son bölümü için içerik uyarıları aşağıda listelenmiştir. Benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim.

Hepinize mutlu bir son sözü vermiştim.

Sevgi
ler,
Nisha

İçerik Uyarıları: Serinin nceki kitaplarıyla aynı temaları ve konuları bulacaksınız, hem cinsel hem de fiziksel geçmiş istismardan bahsediliyor. Travma, intihar dşnesi, alkol bağımlılığı, rıza dışı dokunma ve ocuk istismarından bahsedilmektedir. Her şey yolunda gitse de hamilelik ve olası komplikasyonlarından da bahsediliyor.

Köpekler güvende. Köpeklere hiçbir şey olmadı ve olmayacak. İkisi de çok iyi kızlar.

BÖLÜM 1

LOR

APHELION'UN DIŞINDA BİR YERDE

Kalbim artık bedenimin dışında yaşıyor, affetmeyen zeminde diz çöktüğüm sert toprakta kanıyor.

Hıçkırarak Nadir'e sarılıyorum, kulağımı göğsüne bastırıp kalbinin atmasını istiyorum. Kalbi sessiz ve hareketsiz kalıyor, tıpkı orman yangınlarının yaktığı odunlar gibi, canlılığını yitirmiş ve yavaş yavaş çatırdayarak küle dönüşüyor.

Yoğun kızıl büyümden oluşan şeritlerim kol ve bacaklarına doğru pompalanıyor, göğsündeki esneyen boşluktan başka hiçbir şeye tutunamıyor. Ama faydası yok. Kavrayışım kayıyor ve kekeliyor ve toprağa akan ruhunun parçalarına tutunmak için mücadele ediyorum.

Kendimi zorlamaya devam edersem, iyileştirme büyümün kontrolünü kaybetme ve yıldırımımın elektrik ipliklerine kayarak daha da fazla hasara neden olma riskiyle karşı karşıya kalırım.

Bunu daha da kötüleştirebileceğime inanmak zor.

Çığlık atıyorum. Ağlıyorum. Bütün gözyaşlarım dökülür. Gökyüzüne yalvarıyorum. Onu kurtarması için tanrıçaya yalvarıyorum. Göklerle pazarlık yapıyorum. Onun hayatına karşılık ruhumu sunuyorum. Her şeyi yaparım.

Görüşüm köşelerde bulanıklaşıyor ve midem çalkalanıyor, safra boğazımın arkasını kavuruyor. Etrafım bir eksen üzerinde eğilirken alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Çığlıklarım tüm sinirlerimi titretiyor, kulaklarıma, kollarımı ve enseme kaplayan minik tüylere saldırıyor. Derim acıyor. Saçlarım acıyor. Göğsümdeki acı, dev eller tarafından manipüle ediliyormuşum gibi hissettiriyor, neredeyse ikiye ayrılan kadar vücudumu ters açılarla büküyorlar.

Uzaktan, zihnim Rion ve ordusunun hâlâ yakınlarda olduğunu fark ediyor. Gözlerden uzakta olsak da tetikte olmalıyım. Yakında, onları da öldürmeyi başaramazsam, yıldırım kubbemin altında uyanacaklar. Fakat

İçimden bir ses Aurora Kralı'ndan kurtulmanın o kadar da kolay olmayacağını söylüyor.

Kalp Sandığı onda. Birkaç gün öncesine kadar hiç duymamıştım ama o bana ait. Ve onu geri istiyorum. İçimden bir ses ona *ihtiyacım* olduğunu söylüyor.

Uzattığım ellerime düştüğünde nasıl göründüğünü hatırlıyorum. Empyrium'un Evanescence'da benimle paylaştığı şeyi. *Virülans*. Hollow'dan Aurora Keep'e bakıp onu parçalamaya yemin ettiğimde birçok kez baktığım o siyah parıltılı taş.

Gemiler aynı maddeden mi yapılmış?

Rion'un boğucu kara büyüünün anısı çalkantılı düşüncelerimin içine süzülüyor. Damarlarında hangi gölgeli güç akıyor? Aurora Kralı hangi güçlerle oynuyordu? Tüm bunlar bununla mı ilgiliydi?

Yeraltı Dünyası'nın Efendisi İkinci Çağ'ın ilk Aurora Kralıydı. Zerra'yı yok etmek için virülansı kullandı ve şimdi Rion'un elinde Kalp Sandığı var. Onunla beni yok etmeye mi niyetli? Ama neden? Yoksa ben sadece başka bir amaca giden merdivenin bir basamağı mıyım?

Rion kara büyüyle çevrili bir yatakta uyuduğunu *biliyor* mu?

Virülans Nadir'i geri getirebilir mi? Gerekirse ellerim ve dizlerim üzerinde Beltza Dağları'nın tam kalbine sürünürüm.

"Nadir," diye hıçkırıyorum, gömleğini sümüğüm ve gözyaşlarımla ıslatıyorum. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Bunu ben yaptım. Düşüncesiz ve fevri davrandım, kendimi serbest bıraktığımda yakınımda kimin olabileceğini hesaba katmadım. Rion ve muhafızları bana tekrar dokunmanın bedelini ödemeliydi.

Nerede söylediğin için teşekkür ederim.

Rion'un sözleri bana bilenmiş çeliğin elmas sertliğindeki berraklığıyla geri geliyor.

Ama onlara inanmayı reddediyorum. Eğer Nadir benden vazgeçtiyse, bir sebebi vardı. Başka seçeneği yoktu. Bunu asla isteyerek yapmazdı. Yaşadığımız onca şeyden sonra, buna inanmak zorundayım. Ona güvenimi teslim ettim ve ilk testte tereddüt etmeyi reddediyorum.

Feryat ederken Nadir'in tuniğinin kumaşını yumrukluyorum, nasıl devam merak ediyorum. Onsuz nasıl var olabilirim ki?

Büyüm derimin altında köpürüyor, çölde bir damla nem arayan parmaklar gibi ona doğru çekiliyor. Her zaman hissettiğim o müthiş çekim.

Birbirimize kim olduğumuzu itiraf etmeden önce. Onun kaybını da hissediyor musun?

Kimsenin kalbi benimki kadar çok parçaya ayrılmadı. Derimin altına itilen bu parçaları sayacak kadar yüksek bir sayı . Ben yoksunum. Dibi olmayan bir denizin dalgalarına savruldum ve sonsuza dek batacağım.

Arkadaşımı. *Arkadaşımı öldürdüm.*

"Yardım edin!" Sanki biri bunu gerçek olmaktan çıkarabilirmiş gibi çığlık atıyorum. Midem bulanıyor ve nabzım kafatasımın içinde atıyor, kırılğan duvarlarını parçalıyor. "Beni de al," diye fısıldıyorum. Bunu ona yaptığımı bilerek devam edemem.

Kalbim artık benim dışımda yaşıyor, dünyanın dönüştüğüm canavara tanıklık etmesi için açıkta ve çiğ.

Ağlıyorum ve ağlıyorum, ta ki ruhum göğsümden eriyip çıkana ve uzuvlarımdaki tüm duygular ve hisler tükenip beni uyuşmuş, içi boş ve kırık bir halde bırakana kadar.

BÖLÜM 2

"Ah, hüngür hüngür ağlamayı kes," diye keskin bir ses geliyor ve beni şok ederek sessizliğe gömüyor. Başımı kaldırdığımda artık Nadir'i sürüklediğim ormanda olmadığımı görüyorum. "Bu çok ... balgamlı."

Devasa, yuvarlak bir odadayız, zemin mermer olabilecek parlak bir malzemeden yapılmış, fark edilebilir kırılmaları olmayan kesintisiz bir levha. Pencere bizi çevreliyor ve neredeyse uğultu gibi görünen yumuşak beyaz ışığı süzüyor. Bunu duymaktan çok, dişlerimin arkasındaki hafif titreşimle hissediyorum.

Burası Empyrium'la karşılaştığım oda olmasa da, önsezim bana Evanescence'a geri döndüğümü söylüyor, ama bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu söyleyemiyorum.

Son zamanlardaki şansına bakılırsa, bu muhtemelen berbat bir şey.

Önümde, hafif, havadar kıvrımlarla zeminin tozunu alan gümüşü bir elbise giyen bir kadın duruyor. Bronz kolları çıplak ve sarı saçları neredeyse beline kadar kıvrılıyor, kalp şeklindeki güzel yüzünü çerçeveleyen gümüş bir halkayla taçlandırılmış. Bir çift delici akuamarin göz soğukkanlılıkla bana bakıyor.

Tanıdık geliyor ve onu tanımam biraz zaman alıyor. Halkına yardım etmekte başarısız olan ve bir tanrı olmak için "gönüllü" olan eski Aphelion kraliçesi.

"Zerra," diye fısıldıyorum, başını eğiyor ve bana ayakkabısının topuğuna bulaşmış bir gübreymişim gibi bakıyor.

"Beni sen çağırdın." Avuç içleri yukarı bakacak şekilde kollarını zarifçe açıyor. "İşte buradayım."

Etrafımda Empyrium'u ve birçok insandan oluşan garip yer değiştiren bedenlerini arıyorum ama odada sadece üçümüz varmışız gibi görünüyor.

Zerra zarif bir şekilde topuklarının üzerine çöküp onu tepeden tırnağa incelerken burnunu çekerek, "*Bu* senin çok bağlı olduğun erkek," diyor. Bu sözleri sindirmem bir anımı alıyor. Benim kim olduğumu biliyor mu? Nadir'in kim olduğunu?

Uzanıp ince bileğini tutuyorum. Kendini bir kuş kadar narin hissediyor ama etrafındaki hava kaosun kokusuyla parfümlenmiş.

onu hafife almamalısın.

"Ona yardım edebilir misin?" Elimden kaptığı gibi soruyorum. O bir tanrı. Bunu düzeltebilecek biri varsa, o da odur.

"Lütfen. Her şeyi berbat ettim. Sihrimin kontrolünü kaybettim ve ben ..."

Zerra'nın burun delikleri alevleniyor, sonra ayağa kalkmak için kendini zorluyor ve aramıza mesafe koyarak iki dikkatli adım geri atıyor.

"Ona yardım edebilirim," diyor, sanki az önce bana ısıltılı altın ipliklerden örülmüş bir cankurtaran halatı önermemiş gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum, kendi hayatımı ya da talep ettiği başka her şeyi ortaya koymaya hazırım. "Lütfen. Eğer ona yardım edebilirsen her şeyi yaparım."

Zerra'nın ağzı beni bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet. Öyle olacak Lor."

Gözlerimi kırıştırıyorum, yine güzelliğinin uğursuz ısırığını fark ediyorum ve geleceğime bağlamak üzere olduğu koşulu bekliyorum. *Bizim geleceğimize.* Nadir'i sıkıyorum, bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmesini umuyorum.

"Ne?" Bana aynı mağrur bakışla bakmaya devam ederken sonunda soruyorum. "Nefes almıyor. Acele et. Ne istiyorsun?"

Bir el sallıyor. "Merak etmeyin. Benimle olduğu sürece, askıya alınmış durumda. Onu diriltmeyi seçtiğimde iyi olacak. Sanki onu hiç öldürmemişsin gibi olacak."

Bu sözler göğsümün içindeki cıvatayı gevşetiyor ama bu o kadar kolay olamaz. Bu iş bitmeden önce geçmem gereken pek çok köprü olduğuna eminim. Ona daha sıkı sarılıyorum, şimdiden ne kadar soğuduğunu ve teninin renginin nasıl solduğunu hissediyorum. Başparmağımı kara kaşının üzerinde gezdiriyorum, gözlerim yaşlarla yanarken parmaklarım yanağını okşuyor. Zerra'ya dönüp baktığımda bizi izliyor, parlak mavi gözlerinin arasındaki boşlukta bir kırılganlık var.

"Onu diriltmeyi seçmenize ne sebep olacak?" Sabırsızlıktan dişlerimi gıcırdatarak soruyorum.

Ellerini belinde kavuşturuyor ve yavaşça birkaç adım sola ve sonra sağa adım atıp geri dönüyor. Kalbim boğazımda düğümlenirken, ona acele etmesi için bağırma isteğimi bastırıyorum.

Birkaç dakika sonra birkaç parça yer değiştirirken "," diyor. "Arklar. Cloris Payne bize onlardan bahsetmişti."

"*Baş Rahibe Cloris,*" diyor. "Onun konumuna saygı gösterecek ve ona makamına uygun şekilde hitap edeceksiniz."

Boynumu kıvırıyorum çünkü aksi takdirde gözlerimi kıvrıcağım. Domuzlar tek boynuzlu at boynuzu çıkardığında Cloris Payne'e saygı duyacağım.

"İyi. *Baş Rahibe Cloris* söyledi."

Zerra sanki bu onu memnun ediyormuş gibi çenesini eğiyor. Ama sadece biraz. Tüm tavrı ölümlü şeklinde bir küçümsemeyi andırıyor. Hayatlarımızı kontrol eden tanrıça bu ? Bu küçük, önemsiz kadın mı?

"Peşinde olduğun şey buysa, Kalp Sandığı bende değil."

"Her şeyin zamanı var," diyor.

Bunun ne anlama geldiğini çok fazla düşünmemeyi tercih ediyorum, çünkü şu an için önemli olan tek şey Nadir.

"Alluvion Kralı'nın elinde bir sandık var," diyor Zerra.

İç çekiyorum, şakaklarımda basınç hissediyorum, *bunun* nereye varacağını zaten biliyorum.

gidiyor.

"Onu benim için geri almanı istiyorum," diyor.

"Tabii ki . Ve sonra onu geri getirecek misin?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor.

"O zaman onu geri getireceğim."

"Ya onu bulamazsam?"

Burnunu kırıştırıyor ve yumuşak bir kedi hareketiyle başını eğiyor. "O zaman eşin ölecek."

Bu sözler üzerine göğsüm, kaburgalarım kalın demir zincirlerle birbirine bağlanmış gibi sıkışıyor.

"Onu hemen geri getirin," diye yalvarıyorum. "Bulmama yardım edebilir. Eğer bulamazsak, sana borcumuzu ödemek için başka bir yol buluruz. Söz veriyorum."

Zerra diğer yöne doğru birkaç adım daha atıyor, acele etmiyor. Beni kıvrandırmak istediğini hissediyorum ve öfkemi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum. Şu anda sahip olduğum tek umut o ve onun iyi tarafında kalmalıyım.

Eğer varsa.

Sadece bu tek etkileşimden ve geçmişine açtığım kısa pencereden, bu Yüce Fae kraliçesinden tanrıçaya dönüşen kişinin iyi tarafının uzun zaman önce ateşe verilip kül olduğundan şüpheleniyorum.

"Hayır," diyor. "Bu fikir umurumda değil."

"Ama Nadir hükümdarlar ve krallıkları hakkında benden daha çok şey biliyor," diyorum. "Bana yardım etmede çok daha iyi bir yardımcı olacaktır. Onu çok daha çabuk bulacağım."

İçim pişmanlıkla dolup taşarken sesimi güvene benzer bir hale getirmeye çalışıyorum.

"Peki siz ikiniz bana karşı komplo mu kuruyorsunuz?" diye soruyor. Empyrium'un bana söylediği son şeyi düşünürken alnım çatlıyor. Zerra'nın yerine geçmek istiyorlar . . ve işte o zaman son sözleri bir gelgit dalgası gücüyle geri geliyor.

Kraliçesiz bir kraliçe.

İş için beni istiyorlar. Sanırım.

Zerra bunu biliyor mu? Artık onun için bir tehdit miyim?

Şüphe enseme yakıyor. Zerra'nın beni sadece birkaç dakika sonra bulma ihtimali nedir? Empyrium ona söylememiştir herhalde? Ve eğer söyledilerse, *neden?*

Hiçbir fikrim yokmuş gibi davranarak başımı sallıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Neden sana karşı komplo kuralım ki?"

Bu rolü istemiyorum. Bu benim istediğim son şey, tıpkı bu kaderi reddeden ilk hükümdarlar gibi. Onlar evlerine dönmek ve halklarının topraklarını saran felaketlerden kurtulmasına yardım etmek istediler. Ben de bunu istiyorum. Kalbe dönmek ve ait olduğuma emin olduğum yerde yerimi almak istiyorum.

Kafamın içindeki küçük, azarlayıcı sesin, istediğim bu olsa bile, bunun aslında hiçbir zaman benim kaderim olmadığını söylemesini duymazdan geliyorum.

Ama her seferinde bir sorun, sanırım.

Onun yerine geçmeye niyetim olmadığını söylemeli miyim? Bana inanır mı? Ya bunların hiçbirini bilmiyorsa ve ben ona her şeyi ifşa etmiş olursam?

"Bunu yapmayız," diyorum. "Bunu *nasıl* yapacağımızı bile bilmiyorum." Bana inanmadığını belli eden bir ses çıkarıyor.

"Şartlarım bunlar. Alluvion'a gidecek, Cyan'ın gözüne ve gemisinin nerede saklandığını öğreneceksin."

"Bu mı?" Soruyorum, umut göğsümde dönüyor. Bunu .

"Hayır, *öyle* değil," diye ısırtıyor, sanki tanıdığı en aptal insan benmişim gibi. "O zaman onu benim için çalacaksın."

Tüm odayı yıkmakla tehdit eden yorgun bir iç çekiş daha tutuyorum. Herkes benden bir şey istiyor. Rion. Atlas. Cloris. Ve şimdi ... bir tür kaltak gibi görünen bu tanrıça. Ama daha da kötüsü, tehlikeli görünüyor. Başımın üzerinde sallanan bir bıçak.

"Ve sonra Nadir'i hayata geri mi döndüreceksiniz?"

"Evet," diyor. "Karar ver. Bu konuşmadan bıktım usandım. Şu anda ölmesine de izin verebilirim. Bu benim için gerçekten önemli değil."

Kelimeleri gelişigüzel söylüyor ama tadı yalan gibi geliyor.

İmparatorluk geçmişte sandıkları geri almak için ne kadar büyük çaba harcadığını anlattı. Önemli olmasalardı bunların hiçbirini yapmazdı. Onların kökünü kazımak için Ouranos'u paramparça etti ve şimdi onları tekrar niyetli.

Neden rahibelerinin başarısız olduğu yerde benim başarılı olacağımı düşünüyor? Neden *bana* soruyor? Nadir'i koz olarak kullanabileceğini bildiği için onu çağırdığımda bir fırsat mı gördü? Yoksa tüm bunlar bir tesadüf mü?

Şu anda hayatı bunların bir önemi var mı? "Ben Alluvion'dayken Nadir nerede olacak?"

"Burada, yanımda," diyor Zerra. "Onun için bir geçit töreni mi bekliyordun?"

Boğazımın arkasında öfkenin acı tadı parlıyor. "Sadece güvende olacağını bilmek istiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Gerçekten fazla seçeneğin yok sevgili Lor. Ya teklifimi kabul edersin ya da seni Ouranos'a geri gönderirim ve kendi başına nasıl idare edeceğini görürsün. Ama o gitmiş olacak. Bunu anla."

Empyrium'un planlarını biliyorsa onun tuzağına düşmüş olabilirim ve sözünü tutup tutmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak sunacak çok az param olduğunun da farkındayım. Eğer denemezsem, Nadir kesinlikle ölecek.

Sanki yolunu kesen düşmüş bir kütükmüş gibi elini vücudunun üzerinde sallıyor. Bir tanrıça nasıl bu kadar duygusuz olabilir? Kendime onun bu role zorlanmış şımarık genç bir kraliçe olduğunu hatırlatıyorum. Hepimizin inandırıldığı gibi iyiliksever bir ruh değil. Empyrium'un onda gördüğü potansiyele asla ulaşamadı. Tek bildiği bu olabilir.

"Peki," diyorum dişlerimi sıkarak. Bu aptalca bir görev ama eşimi kurtarmak için her şeyi yaparım.

Ve gerçekten, bu ne kadar kötü ki?

Elimi yüzüme sürüyorum.

Kendimi kandırmakta ne zaman bu kadar iyi oldum?

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim," diyor yapmacık bir gülümsemeyle. "Beş günün var."

"Ne? Bu yeterli zaman değil!"

Ama bir saniye sonra, etrafımdaki her şey beyaz bir ışıkla yanıp sönüyor ve kendimi sıcak bir kum parçasının üzerinde yüzüstü yatarken buluyorum, güçlü bir rüzgar saçlarımı savuruyor ve kıyafetlerimi çekiştiriyor.

Ufku dolduran kristal mavisi okyanusun genişliğini bulmak için yuvarlanırken ağzımdaki kumları öksürerek çıkarıyorum. etrafımı tarıyorum.

ve Zerra'nın beni Alluvion'da bırakmış olması gerektiğini fark ettim.

En azından bana bu iyiliği yaptı. O gemiyi gerçekten istiyor olmalı.

"O kaltak," diyorum ağızımdaki kumu silerek, ama bu çaba sadece dilimin üzerine daha fazla ince tanecik bırakıyor. Onları tükürmeye çalışıyorum ama daha fazlası dişlerimin arasına ve boğazıma sıkışıyor.

Her eklemimdeki ve kasımdaki ağrıdan irkiliyorum. Güneş Sarayı'ndaki dövüş ve kovalamaca, Nadir'i iyileştirmeye çalışmak ve eşimi kaybetmenin duygusal ağırlığı arasında kendimi binlerce kilo kurşunla doldurulmuş gibi hissediyorum.

Görevim uzakta duruyor. Deniz camına benzeyen pırıltılı bir saray kıyıda duruyor, güneşte parlıyor: Alluvion Kralı'nın evi.

Buna nasıl yaklaşacağımı düşünerek ona bakıyorum. Yürüyüp kendimi mi ilan edeyim? Cyan'a kim olduğumu mu söyleyeyim? Bana inanır mıydı? Ve eğer inanırsa, beni hoş mu karşılayacak yoksa büyükannemin eylemleri yüzünden beni kötüleyecek mi? Belki de herkes gibi beni kullanmaya çalışacak. Sırlarımı ona emanet edebilir miyim? Ouranos'un hükümdarları Heart'ın varisinin ortaya çıktığını biliyor mu?

Tökezleyerek ayağa kalkıyorum, altın rengi Güneş Sarayı üniformamın üzerindeki kumların tozunu alıyorum. Nadir'in siyah giysilerini ve Ayna'daki görevimiz sırasında üniforma giymeyi nasıl reddettiğini düşünüyorum. Göğsümden bir hıçkırık kopuyor ve sanki kalbimin dışarı sızıp kaburgalarımın kanamasını engelleyebilecekmişim gibi elimi göğsüme bastırıyorum. Ama onun iyiliği için kendimi tutmalıyım.

Kırılmış kıyafetlerimi düzeltmeye çalışıyorum ve saçımdaki karışıklıkları parmaklarımla tarıyorum. Sanki bu beni daha şık gösterecekmiş gibi yüzümü ovuyorum. Okyanusun kıyıya kustığı bir şeye benziyor olmalıyım.

"Bana giyecek temiz bir şey veremediniz mi?!" Gökyüzüne bağıryorum ama sadece kavgacı bir sessizlikle karşılaşıyorum.

Zerra muhtemelen beni izliyordur, her anını seviyordur.

"Lanet olası tanrılar," diye mırıldanıyorum kendi kendime, botlarıma dolan ve tenimi yıpratan yumuşak kumda ilerlerken.

Aphelion sahillerini ve suyun üzerinde bir iple sallandırıldığım günü hatırlıyorum. Kumsallardan ve kumdan nefret ettiğime karar verdim, belki okyanustan da, her ne kadar güzel olsa da. Bu da muhtemelen ölümcül, et yiyen yaratıklarla doludur.

Botlarımı çıkarıyorum ve sıcak kum anında ayaklarımı yaktığında lanet ediyorum.

Evet, plajdan nefret ediyorum.

Hatta tiksiniyorum.

Bu lanetli kızgın kumdan kurtulmaya çalışarak hızla ilerliyorum.

Sonunda saraya doğru kıvrılan taş bir patika beliriyor. Uzakta, bir girişi çevreleyen bir çift muhafız görüyorum.

Yanlarına gidip kendimi tanıtmaktan başka çarem yokmuş gibi hissediyorum. Gizlice girmenin bir yolunu bulmaya çalışabilirim, belki de Aphelion'daki Willow gibi hizmetçi olarak bir iş bulabilirim, ama saat imkansız bir zaman çizelgesinde ilerliyor ve sadece beş günüm var. Bunun için doğrudan konuşmak gerekecek.

Patikadan yukarı çıkıyorum. Taşlar sıcak ama en azından ayaklarımı yakmıyor. Kapıyı gördüğümde duruyorum ve yine saçlarımı düzeltmeye çalışarak kendimi görünüşte olduğum gibi bir kraliçe gibi göstermeye çalışıyorum. Yine de bunun umutsuz olduğuna eminim.

Botlarımı tekrar giymeyi düşünüyorum ama ayaklarım kumla kaplı ve bu fikir hiç cazip gelmiyor.

O yüzden omuzlarımı dikleştiriyorum, güven yaymaya çalışıyorum. Başarana kadar numara yap derler.

İçimde dünyanın en büyük sahtekârı olacağıma dair bir his var.

Nefesimi üflüyorum ve sonra elimden sallanan botlarımla ve çenemi dik tutarak, kesin başarısızlığımın vaadine tutunarak kapıya doğru yürüyorum.

BÖLÜM 3

ALLUVION-THE CRYSTAL PALACE

Alluvion muhafızları bana anlaşılabilir bir şüpheyle bakarken patikadan yukarı doğru **ilerliyorum**. Hafif giysiler giyiyorlar; geniş göğüslerinde güneşte kızarmış tenlerini açıkta bırakan mavi kumaştan kılıflar ve kalçalarına dolanan diz boyu etekler. Gümüş omuz plakaları, vambraces ve shin muhafızları zırhlarını tamamlıyor.

Her ikisi de bir elinde mızrak tutuyor ve sırtlarına bir kılıç bağlı. Yıldırım büyüüm derimin altında vızıldıyor ve bu iki engeli ortadan kaldırmakta hiç sorun yaşamayacağım ama böyle bir giriş yapmak istemiyorum. Eğer provokasyon olmadan muhafızlarını sakatlamaya devam edersem Cyan geminin yeri konusunda bana asla güvenmeyecektir.

Saray güneşte parıldıyor, parlaklığı retinalarımı yakacak kadar parlak yansıyor. Muhafızlar gözlerinin üzerine oval şekilli merceklerden yapılmış kalkanlar takıyorlar, belli ki parıltıdan korunmak için.

Birkaç adım uzaklaşınca duruyorum. Birbirimize bakıyoruz, sanki nereden geldiğimi anlamaya çalışıyormuş gibi önce bana sonra da ötesine bakıyorlar. Haklı bir soru çünkü arkamda kilometrelerce uzanan boş kum ve okyanustan başka bir şey yok. Muhafızların bu girişi neden koruduğunu merak ediyorum ama sanırım bu ne burada ne de orada. Belki de Cyan paranoyak bir tiptir.

"Merhaba," diyorum, onlar bana sözsüzce bakarken aptal gibi el sallıyorum. Elimi bırakıyorum, aniden gerginleşiyorum, ensemde sıcaklıkla ilgisi olmayan bir sıcaklık hissediyorum.

"Buraya kralınızı görmeye geldim."

Oh, çok yumuşak, Lor. Bu onları ikna edecektir. Duruşuma biraz otorite ve duruş katmaya çalışıyorum, ama soldaki muhafız bana başka bir kafam çıkmış gibi bakarken açıkça başarısız oldum.

"Şimdi," diye ekliyorum, umarım sesim yeterince otoriter çıkar. Bir kraliçe böyle yapar, değil mi?

Muhafız çarpıcı mavi gözlerini kısar.

"Kimsin sen?" diye sorar.

"Ben . . ." Ne diyeceğim? Kalp Kraliçesi olduğumu öylece söyleyemem. Birincisi, bana kim inanır? İkincisi, Ouranos'taki pek çok insan aileme pek de olumlu gözle bakmıyor. Bir kazıkla bağırsaklarımın deşilmesi ve akbabalara bırakılmam da hoş geldin paspası sunulması kadar olası.

"Ben Serçe'nin torunuyum," diyorum, bunun belirsiz ama aynı zamanda yeterince açık olmasını umarak. Bu sözlerin bu çift için bir anlam ifade ettiğine dair bir işaret bekliyorum.

"Kim o?" diye soruyor sağdaki muhafız. "Ve neden umurumuzda olsun ki?" Bir nefes veriyorum ve kafa derimin arkasını kaşıyorum.

"Lütfen. Bunu gidip kralınıza söyler misiniz? O bunun ne anlama geldiğini bilir."

Muhafız alay eder. "Majestelerinin zindanında bir gece geçirmek istemiyorsan koş tatlım."

"Sadece soru sorduğunuz için mi?" "Huzuru bozduğum için."

Etrafımızdaki boş alana, tek bir kişinin bile bulunmadığı ıssız sahile bakıyormuş gibi yapıyorum ve sonra kaşlarımı kaldırıp sivri bir bakış atıyorum.

Boğazını temizliyor. "Yine de. Kimse kralla görüşme talep etmiyor."

"Ben talep etmiyorum. Rica ediyorum. Çok kibarca."

Muhafız iç çeker ve arkadaşıyla bakışmadan önce başını sallar.

," der ilk muhafız. "Beni takip edin."

"Gerçekten mi?" Şansıma inanmaya cesaret edemeyerek söylüyorum. Bu hâlâ Cyan'ın beni göreceğini garanti etmiyor ama en azından bir ilerleme var. "Yani ... evet, tamam. Güzel. Beni kralınıza götürün." Omuzlarımı tekrar geriye atıyorum, buraya aitmişim gibi davranmaya çalışıyorum.

Gözlerini devirmeye başlıyor ama iyi eğitilmiş bir asker gibi kendini tutuyor. Bir tür parıltılı malzemeden yapılmış koyu mavi kapıyı açıyor ve bana ilerlememi işaret ediyor.

"Tam önümde yürü ve hiçbir şeye dokunma," diyor. Başımı sallıyorum ve sarayın serin iç mekanına girmeden önce elimi kaldırarak söz veriyorum. Gözlerim değişime alışırken gözlerimi kırıştırıyorum. Yüksek pencereler bolca ışık alsın da, dışarıdaki parlak yansımalarından ani bir değişim.

Sulu mavi fayanslar ayaklarımı serinletiyor ve bunaltıcı tabanlarımdaki ters yanık hissiyle irkiliyorum. Sırtımdaki tüyleri kaldırıyorum

Boynunu serin havaya maruz bırakmaya çalışarak, güneşin altında bir mola vermenin tadını çıkarıyordu.

"Yürü," diyor muhafız, kemerli bir kapıdan geçerek büyük bir odaya doğru koridorda ilerlemeden önce. Sona yaklaştığımızda, "Durun" diye sesleniyor.

Beni geçip gitti. "Orada kal."

Girişi iki muhafız daha çevreliyor. Biri erkek, diğeri dişi, ikisi de dikkat kesilmiş. Refakatçim, duymak için zorlandığım alçak bir sesle Yüksek Fae dişisiyle birkaç kelime değiş tokuş ediyor. Çenesini sallamadan önce bana bir bakış atıyor ve sonra geri dönüyor.

İlk koruma beni geçip geldiğimiz yöne doğru yürüyor ve sanki bütün gününü mahvetmişim gibi başını sallıyor.

"Sizinle tanışmak da güzeldi," diye sesleniyorum geri çekilen sırtına.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, cevap vermiyor ya da varlığını kabul etmiyor. Yüzümü ona döndüğümde kadın gardiyan "Benimle gel," diyor.

Koyu zeytin rengine bir teni var, burnu ve yanakları muhtemelen güneşte geçirdiği saatler sonucu oluşmuş kahverengi çillerle kaplı. Kahverengi saçları, yüzünün sert hatlarını vurgulayan yüksek örgülü bir at kuyruğuyla bağlanmış ve koyu yeşil gözleri öfkeyle parlıyor. Benim yüzümden mi yoksa sadece o günlerden birini geçirdiği için mi bilemiyorum.

Sarayın dolambaçlı koridorlarında ilerlerken uzaktan okyanusun sesini duyuyorum. Onun dışında burası sessiz, yürürken yanımdan geçen kimse yok. Kadın hızlı adımlarla yürürken gözlerini dikmiş önüme bakıyor.

Mavi ve yeşilin çeşitli tonlarındaki vitraylardan yapılmış yüksek pencerelerin ve deniz kabukları ve deniz canlılarının fosilleriyle kaplı, hepsi pırıl pırıl gümüşle tozlanmış duvarların yanından geçiyoruz. Bir başka uzun koridora girdiğimizde, koridorun sonunda daha fazla muhafızın beklediğini görüyorum.

Onlara yaklaştık ve kadın "Onu alın." dedi.

Tepki vermeye fırsat bulamadan, Alluvion zırhı giymiş iki devasa erkek Yüce Fae beni her iki kolumdan kabaca yakalıyor.

"Ne yapıyorsunuz?" Bir kapı açılıp beni içeri sürüklediklerinde soruyorum. "Kralınızı görmek istiyorum!"

Kadın muhafız önümüzde yürüyor ve omzunun üzerinden sesleniyor. "Muhafızları rahatsız etmekte ısrar ederseniz zindana gönderileceğiniz söylendi."

"Ne?" Farkına vararak söyledim. O piç beni kandırarak içeri girmesini sağlamıştı ve ben de saf bir ördek yavrusu gibi bunu yapmışım.

Büyüm derimin altında kıvılcımlar saçıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Tek yapmam gereken bir fiske ve üçü de ölmüş olacak. Ama başka kimi öldürebilirim ki?

Nadir'in yerdeki cansız yüzünü düşündüğümde kalbim göğsümde tekliyor. Kalbi durduğunda ve çığlıklar boğazımdan koptuğunda hissettiklerimi. Bununla tekrar yüzleşebileceğimi sanmıyorum - bu Fae'lerin hepsi beni hapsedmeye niyetli yabancılar olsa bile.

Gardiyanlar beni bir dizi dolambaçlı merdivenden tökezleyerek inmeye zorlarken ellerim yumruk oluyor.

Onlar sadece işlerini yapıyorlar. Bana parmaklarımın ucunda muazzam bir güç bahşedildi ve bunu nasıl sorumlu bir şekilde kullanacağımı öğrenmem gerektiğini zor yoldan keşfettim. Beni kızdıran herkesi öylece patlatıp atamam.

Önceki Lor bunu yapmış olabilir ama ben daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum. Ayrıca, en azından sarayın içindeyim. Cyan'la görüşmeme izin vermeleri için onları ikna etmenin bir yolunu bulacağım. Zindanda daha fazla zaman geçirirsem Nadir'i kurtarmak için daha az günüm olacak.

Derin bir nefes alarak sinirlerimin yatışmasını istiyorum. Aklımı başımda tutmalıyım. Paniğe kapılıp işi berbat edersem ona iyilik yapmış olmam. Cyan'ın güvenini kazanmalıyım. İçim mantıklı düşünme ihtiyacıyla savaşıırken kalbim yavaş yavaş atıyor. Duygularımı bölümlere ayırma konusunda her zaman usta olmuşumdur ama benim bile sınırlarım var.

Sonunda merdivenin dibine ulaşıyoruz ve kadın gardiyan bizi bir sıra hücrenin önünden geçiriyor, bazıları zaten dolu, bazıları boş duruyor, ta ki durup işaret edene kadar.

Gardiyanlar tarafından öyle bir güçle içeri itiliyorum ki ayağım takılıyor ve hala bir elimde tuttuğum botlarımı düşürüyorum. Biri arkamdan onları tekmeliyor ve kilit yerine oturmadan önce kapı gıcırdayarak kapanıyor.

"Çıkarın beni buradan!" Parmaklıkları tutup sallayarak bağıriyorum. "Ben yanlış bir şey yapmadım!"

Kadın muhafız parmaklıkların önünde duruyor ve o zaman zırhının süslülüğünü fark ediyorum; arkasındaki adamlarınkine benziyor ama omuzlarında ve vambraclarında daha yüksek rütbeli biri olduğunu gösteren detaylı parşömenler var. Yağsız kaslarıyla, sadece serçe parmağını kullanarak kışımı tekmeleyebilecek gibi görünüyor.

Ayrıca onda tanıdık gelen bir şeyler var ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Sessiz olacaksın," diyor kadın o kadar sert bir otoriteyle ki, gerçekten de çok sessiz oluyorum. "Serçe'nin torunu burada hoş karşılanmıyor."

Gözlerindeki soğukluk ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. *Kahretsin.*
Belki de yanlış eli oynadım.

Ama bu kadın kim ve büyükannemi nereden tanıyor?

"Sizi buraya hangi alçakça plan getirdi bilmiyorum ama yaşamanıza izin vermemin *tek* nedeni Majestelerinin önce sizi sorgulayabilmesi."

Sonra beni tepeden tırnağa tarıyor, topuklarının üzerinde dönmeden önce gözleri imalı bir tehditle hafifçe daralıyor.

"Gelin," diyor gardiyanlara, hepsi ortadan kaybolmadan önce, Zerra'nın saati başımın üzerinde *tik* tak ederken beni hücremde yalnız bırakarak.

BÖLÜM 4

GABRIEL

APHELION-GÜNEŞ SARAYI

Kılıcım elimden sallanıyor, ucu kuru bir sıyrıkla kaldırımda sürükleniyor. Sanki yüz kilo ağırlığında. Belki de bin kilo. Bir cesedin üzerinden geçiyorum, farkına bile varmadan, bacaklarım ağır ve kurşuni, saraya doğru ilerliyorum.

Katliama bakıyorum, hava duman ve küllerle yanıyor. Ve ölüme. Çok fazla ölüm. Hayal ettiğimden ve umduğumdan çok daha fazla.

Tyr'ı dünyaya ifşa etme planını yaptığımda, bunun bizi yıkacağını biliyordum. Eski kinleri canlandıracağını ve varlığımızın temellerini sarsacağını biliyordum ama bu kadar kötü olmayacağını umuyordum.

Ne kadar saf bir pislikmişim.

Bitmek bilmeyen bir gün ve gecenin ardından gökyüzü nihayet aydınlanıyor. Gün doğumuna karışan kırmızı, sokaklar boyunca akan kanı taklit ediyor.

Tanrım, her şeyi berbat ettim.

Bir elimi saçlarımda gezdirirken, parmaklarımdan ter, kan ve Zerra'nın bildiği başka şeylerle yapış yapış olmuş, düğümlenmiş saç tellerine dolandığını hissediyorum.

Sonunda herkes gerçeği gördü. Tyr yaşıyor ve Atlas bir sahtekar.

Uzun yıllar bu sırla yaşadım ama bu sırrın açığa çıkması beklediğim hafif gelmedi. Şimdi tamamen yeni ve yabancı bir şeyin yükü altındayım.

Tyr hayatta ama *burada* değil. Ve Atlas bir hain. O her zaman bir haindi.

Onu götürürlerken bana küfretti, bağırdı ve ihanetimle ilgili suçlamalarda bulundu. Yaptığım şey için bir nebze olsun sempati toplamaya çalıştım.

Onu kaçınılmaz bir kadere mahkûm ettim ama her şey burada mı sona erecek? Uzun zamandır Atlas'ın gölgesinde, hırsının ve zalimliğinin kurbanı olarak yaşıyorum ama bundan sonra olacaklarla yüzleşecek gücüm olup olmadığından emin değilim. Aphelion'da hainler için bir ceza vardır. Kurallar açık. Ve hangi sebeple biri ona hoşgörü göstermek istesin ki? Umarım bu kararı vermek zorunda kalan ben olmam.

Tek tesellim, çatışmalar kontrol edilemez hale gelmeden Tyr'ı güvenli bir yere ulaştırmış olmam. Patlamayı neyin başlattığından tam olarak emin değilim. Tansiyon yüksekti, insanlar kızgın ve şaşkındı ama fitili ateşleyen kibriti hangi varlığın tetiklediğini bilmiyorum. Muhtemelen tek bir şey değildi. Her biri kan, öfke ve ihanetle titreşen, orman yangını artık kontrol altına alınamayana kadar kuru kıvılcımlarla çatırdayan binlerce küçük andı.

Ayak parmağım bir kağıt parçasına takıldı. Üzerinde Atlas'ın yüzü olan yırtık bir poster. Eğilip yerden alıyorum ve onun suretine bakıyorum. Alçak fae'lere karşı işlenen suçlar parlak kırmızı mürekkeple listelenmiş. Onları Umbra'ya kapatmakla kalmamış, taleplerini karşılamayı, hatta onları dinlemeyi bile reddetmiş, ama bunların *hiçbirini* yapmaya yetkisi olmamış.

Her şey çok fazla gelmeye başladı.

Gök gürültüsü tepemde yuvarlanıyor, koyu gri bulutlar birbiri üzerinde yuvarlanıyor. Bir rüzgar kağıdı elimden koparıyor ve kışın düşen son yaprak gibi havada savruluşunu izliyorum. Bu bir kehanet gibi geliyor.

Yaldızlı Güneş Sarayı donuk gökyüzüne karşı sessiz duruyor. Bir daha aynı şekilde parlayıp parlayamayacağını merak ediyorum.

Etrafımı tarayıp kardeşlerimi arıyorum. Uzakta kanatlarını görüyorum, omuzları kamburlaşmış. Biz her şeyi anlamaya çalışırken Drex ve Syran zindanda Atlas'ı koruyor.

Bakışlarım saraya ve paramparça olmuş taht odası tavanına kayıyor. Bir zamanlar Aphelion'a bakan kubbe yok olmuş, her bir parçası toza dönüşmüş.

Bu müthiş güç gösterisi kaosu ateşleyen kıvılcım olabilirdi. O kırmızı şimşekler gökyüzünü doldurduğunda, çok uzun zamandır sıkı sıkıya sıkıştırılmış olan bir şeyi yerinden oynattı. *Lor.* Ayna'ya ulaştı. Ama ona ne oldu? Onu henüz görmediğim gerçeği mideme bir kaya gibi oturuyor ve kendime neden bu kadar önemsedığimi soruyorum.

Yolun bir yerinde umursamaya başladım ve bunun tehlikeli olduğunu biliyorum. Önemsemek her zaman hayal kırıklığına yol açar. Bunu zor yoldan öğrendim.

Sayılamayacak kadar çok kez. Ama içindeki iyiliğin farkındayım. O cesur, güçlü ve sadık. O barbar Denemelere kafa kafaya yaklaştı ve asla tereddüt etmedi. Ben bile buna saygı duymayacak kadar alaycı değilim.

Heart halkına sonunda hak ettikleri kraliçeyi verecekti.

Başımı sallıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Kahretsin, ne zaman bu kadar duygusallaştım?

İç çekerek, menteşelerinden sarkan saray kapılarına doğru topallayarak ilerliyorum, dizim her adımda bükülüyor. Nasıl yaralandığımı hatırlamıyorum ama hareketimi engellemeye yetiyor, kalçama kadar sarsıntılar gönderiyor.

Her yerde küçük yangınlar yanıyor, molozlar sokakları kaplıyor ve küller gökyüzünden sürüklenerek her şeyi ölümle toz haline getiriyor. Ne lanet bir karmaşa.

Lor'la ilgili düşüncelerim onun ailesine ve yine kayıp olan Nadir'e kayıyor. Mael ve Lor'un adını hatırlayamadığım kardeşi -Tyler? - sarayda ayaklanmaları bastırmaya ve kaosa düzen getirmeye çalışıyorlar.

Artık Apricia'nın hizmetçisi olduğuna emin olduğum ve çok tanıdık gelen kız kardeşi ortalıkta yoktu ve umarım güvenli bir yere gitmiştir.

Belli ki saraya girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı ve kurnazlıklarını takdir etmek zorundayım, yine de Apricia'nın hizmetçisi kılığına girmek çok şey istemektir. Belki onlar da beni gözetliyordu. Bunun için onları suçlayamam. Çok fazla sırrım var.

Vardı. Şimdi her şey açığa çıktı.

Derin derin nefes alıyorum, ciğerlerimdeki ağrıdan irkiliyorum. Tyr sonunda beni Atlas'ın emirlerinden kurtardığında, yüz yıldır ilk kez doğru düzgün nefes alıyormuşum gibi hissettim. Yine de kısa bir rahatlamaydı çünkü ... şuraya bakın. Bir dizi sorunu başka bir sorunla değiştirdim.

Yavaşça sarayın kapısına yaklaşıyorum, içeride ne bulacağımdan korkuyorum.

Soyluların karşılık vermekten başka çaresi yoktu, bazıları büyüyle karşılık verdi, duvarlarda ve yerlerde yara izleri bıraktı. Çeteler kime zarar verdiklerini umursamıyordu. Sadece kana önem veriyorlardı. Tek umursadıkları Yüce Fae'lerin canını yakmaktı. Ve burada intikamlarının her zerresini hak eden bir sürü insan var.

Sarayın içinde bir yıkım manzarası buluyorum: halılar parçalanmış, aynalar kırılmış, kırık camlar adımlarımın altında çatırıyor, duvarları kan kaplıyor. Bu kadarını bekliyordum. Umarım Tyr hâlâ güvendedir. Birazdan onu kontrol edeceğim ama önce bir şeyle ilgilenmeliyim.

Fae iyileşmem beni yakaladıkça, koridorlarda ilerlerken adımlarım daha emin hale geliyor, derinlere indikçe sarayın zarar görmemiş olduğunu görüp rahatlıyorum. Cesetlerden payıma düşeni alıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum - ölümün görüntüsü beni rahatsız ettiği için değil, henüz onunla yüzleşmeye hazır olmadığım için.

Zindanların girişine ulaştığımda, burayı korumasız buluyorum ve duyularım alarmla karıncalanıyor. Loş merdiven boşluğuna girip derinlere doğru daire çiziyorum. Çok sessiz. Dibe vardığımda, her şey taşın sessizliğiyle nefes alıyor. Hiçbir şey duymuyorum, mahkûmların yumuşak mırıltıları ya da ara sıra çıkan iniltileri bile.

Kılıcımı kaldırıp karanlığa doğru tutuyorum, her kapının açık ve her hücrenin boş durduğunu fark ediyorum. İsyancılar buraya arkadaşlarını kaçırmak için mi geldiler? Dar koridorda ilerlerken, içimde dönen bu ürkütücü korkunun daha fazlası olduğunu hissediyorum. Ya Atlas'ı gördülerse ve onu ettilerse? Ona karşı hislerim karmaşık ama bunu asla istemem.

Her boş hücreye bakarak yürümeye devam ediyorum, sonra nefesim göğsümde dururken sonuna ulaşıyorum. Bir hücrenin ortasında, yerde özenle katlanmış altın bir ceket duruyor. Üzerinde bir adak gibi süslü altın bir taç duruyor.

Bir teklif değil. Bir işaret. Atlas'ın burada olduğunun ve şimdi olmadığının değişmez kanıtı. Evimi parçaladığım sunum sırasında giydiği tacı ve ceketini hatırlıyorum.

Nasıl kaçtığını merak ederek etrafımda dönüyorum, sonra boğazımın arkasında safra kabarıyor.

Atlas'ı korumaları için görevlendirdiğim gardiyanlar Drex ve Syran, beyaz kanatlarına demir iğneler ve boğazlarında uzun yarıklar açılmış halde duvara asılı duruyor. Tüylerinden altın rengi kan damlıyor ve yaldızlı zırhları kıpkırmızı, başları sarkık ve vücutları gevşek.

Ve Atlas. . .

O lanet hain gitti.

BÖLÜM 5

LOR

ALLUVION-THE CRYSTAL PALACE

Hücremde oturup bekleyeceğim. Kendimi bu taş kutudan kurtarmak için binlerce seçenek düşündüm ama hiçbir mantıklı gelmedi. Elbette sihrimi kullanarak duvarda bir delik açabilirdim ama Cyan'ın güvenini kazanmam gerekiyor. Sandık herkesin bulabileceği şekilde ortalıkta durmuyor ve yerini söylemesi için onunla konuşmam ya da onu kandırmam gerekecek.

Zaten bütün bir günümü bu hapishanede çürüyerek kaybettim ve Nadir'in solgun yüzünü düşünmemeye çalışıyorum ama gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum. Görünüşü, kurtarılanın ince kıyısında sallanışı. Uyanık mı? Ne olduğunu biliyor mu? Onu Zerra'yla bıraktığımı mı düşünüyor?

Kalbim, kemiklerimi çok sıkı hissettiren fiziksel bir acıyla sıkışıyor. Doğum günümde bana verdiği yüzüğe bakıyorum ve onunla verdiği sonsuzluk sözünü hatırlıyorum. Onu kaybetme düşüncesiyle göğsümü sıkıyorum. Bunu yapamam. Onu kaybedemem. Onu daha yeni buldum. Derin bir nefes alıyorum ve sonra bırakıyorum, pişmanlıklar ve kendinden nefretle dolu bir çukura düşmemeye çalışıyorum.

Düşüncelerimle baş başa kaldığımda, Aphelion'daki herkesi düşünmeden edemiyorum. Erkek ve kız kardeşimi. Amya. Mael. Gabriel'i bile. Tanrım, keşke hepsini görebilseydim. Onları kollarıma alıp güvende olduklarından emin olmayı.

Günün geri kalanında, ziyarete gelen tek insanlar, ben yokmuşum gibi davranarak ortadan kaybolmadan önce az miktarda su ve tanımadığım dokunaçlı lokmalarla yüzen bir tür ince balık güveci bırakan sıkı dudaklı gardiyanlar. Ayaklarımın dibinde, kokladıktan ve neredeyse şaşı olduktan sonra terk edilmiş bir kase duruyor.

"Lütfen!" Ellerim parmaklıkları kavrarken çığlık atıyorum. "Kralı görmem gerek!"

Benimle görüşmeyi kabul ederse ne söyleyeceğimi tam olarak hesaplamadım ama "herkes Rion'dan nefret eder" kartına güveniyorum ve onun da Aurora Kralı'nı sevmediğini umuyorum. Ona gerçeğin bir kısmını anlatacağım; Rion beni yakaladı, ben de kaçtım ama sonra kayboldum ve bu şekilde onun kapısına .

İnandırıcı olması için gerçeğe yeterince yakın.

Umarım. "Lütfen!" Çığlık atıyorum. "Lütfen!"

Dinleyen var mı? Belki şu süslü zırhlı kadın asker. Önemli ve mahkûmlar hakkında karar veren biri gibi görünüyordu. Kralın beni sorgulayacağını söylemişti ama beni unutmuş gibi görünüyor.

Ya da belki de hiç unutmamıştır.

Serçe'nin torununun burada istenmediğini söylerken tıslaması bana kişisel mi geldi? Gözlerindeki yakıcı öfkeyi hatırlıyorum ve aslında zamanını organlarımı doğramanın ve kafamı bir mızrağa geçirmenin en iyi ve en acı verici yolunu düşünerek kullanıyor olabilir.

"Lütfen! Biri yardım etsin!"

"Kapa çeneni!" diye bağıyor hücresinden başka bir kişi. "Uyumaya çalışıyorum!"

"Kaba," diyorum ve sonra tekrar bağırmaya başlıyorum.

Sonunda sesim kesiliyor ve yere doğru kayarken taş duvara yaslanıp küçük, yüksek pencereden güneşin batışını izliyorum. Burada daha fazla kalıp Cyan'ın beni kabul etmesini bekleyemem. Parmaklıklara doğru sürünüyorum ve yüzümü parmaklıkların arasına bastırarak burada mahsur kalan mahkûmların sayısını ölçmeye çalışıyorum.

Buna başvurmak istemezdim ama bu zindanda bir delik açma zamanı geldi. Ancak bu süreçte kimseye zarar vermeyi reddediyorum. Dikkatle dinlersem, kalın taşların arasından okyanusun gürültüsünü duyabilirim ve arka duvarın en mantıklısı olduğuna karar veririm.

Uzaktan gelen ayak sesleri boşlukta yankılanıyor. Sanırım buralarda akşam yemeği olarak geçen şeyin vakti geldi. Geri çekilip bir topun içine kıvrılıyorum, midem açlıktan kıvrılsa da onların yemekleriyle ilgilenmiyorum.

Muhafızlar gidince kaçacağım. Özgür kaldığımda, saraya girmek için başka bir yol bulacağım. Yani gemiyi diplomatik yollarla bulamayacağım,

ama en azından buradan çıkmış olacağım ve yeni bir plan yapmaya başlayabilirim.

Adımlar yaklaşırken gözlerimi kısıtım ama dikkatsizce düşürülen yemek tepsilerinin sesini duymadığımı fark ettim. Bunun yerine, ayak sesleri hücremden dışarıda duruyor ve gözlerim açılıyor.

"Duyduğuma göre epey gürültü çıkarıyormuşsun," dedi derinden gelen bir ses.

Orada Cyan duruyor, Alluvion Kralı. Güneş Kraliçesi balosunda camdan tahtında kayıtsız bir pozda oturduğunu hatırlıyorum, muhtemelen Haraçların ölümleri için ışıltılı bir fon olarak maskelenen o abartılı partiden başka bir yerde olmayı diliyordu.

Böylece ikimiz olduk. Nadir'i de sayarsan üç.

Teni neredeyse maviyi andıracak kadar solgun ve uzun çivit rengi saçları çıplak, yontulmuş omuzlarını örtüyor. Üst kısmında hiçbir şey giymiyor, yontulmuş bir karın ve göğsün düzlemlerini ve kalın uyluklarına yapışan ince beyaz malzemeden yapılmış uygun şortları gösteriyor. Koyu mavi gözleri merak ve belki biraz da eğlence karışımıyla bana bakıyor.

"Majesteleri," diyorum saçlarımı yüzümden iterek. "Sizinle konuşmak istiyordum."

Ayağa kalkmak için kendimi iterken duvarı kaldıraç olarak kullanıyorum. Günlerdir neredeyse hiç uyumadım ya da yemek yemedim ve uzuvlarım içi boş bir yorgunlukla titriyor.

Cyan beni tepeden tırnağa tararken, "Böylece açıklığa kavuşmuş oldu," diyor. Yanında beni buraya atan aynı kadın muhafız, merakla kralına yakın dururken bana aynı sert bakışını atıyor. "Lütfen bana Cyan deyin."

"Neden?" Bu dostluk gösterisi karşısında anında alarma geçerek soruyorum.

"Muhafızlarıma Serçe'nin torunu olduğunuzu söylemediniz mi?"

Kadın muhafız kaşlarını çatıyor ve sonra yere tükürüyor, gözleri öfkeyle kararıyor. Bakışlarımı Cyan'a çevirmeden önce ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ben yaptım. Bunun dikkatini çekeceğini umuyordum." "Yani doğru mu?" Cyan sorar.

"Bu doğru-" diye araya giriyor kadın muhafız, sesi zehirle karışık. "Ona bir bakın."

Cyan elini kaldırır. "Linden, lütfen. Kızın konuşmasına izin ver."

Linden öfkeleniyor, dudaklarını paslanmış menteşeler gibi kapatıyor ama beni yere yapıştırmaya çalışan bir başka iğneleyici bakış atmadan önce değil. Mesafemi korumak için aklıma bir not alıyorum.

"Ben Serçe'nin torunuyum," diyorum ve nefesimi tutuyorum.

Cyan gözlerini kısarak zindanın loşluğunda beni değerlendirmeye çalışıyor. Belki de birkaç ışık daha eklemeyi düşünmeli. Belki de üzerinde uyuyacak bir palet ve çürümüş çöplerle baharatlanmış terli çoraplar gibi tadı olmayan yiyecekler.

Başını sallıyor.

Çenesini kaşımak için bir elini kaldırarak, "," diyor.

"Affedersiniz?" Cevap veriyorum.

"Büyükbabanı görüyorum," diyor ve bu göz kırpmama neden oluyor.

Linden'in zeytin rengi teni kıpkırmızı oldu. Dudaklarını öyle sıkıyor ki, dişleriyle kesmediğine şaşıyorum.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Ben de Wolf'un torunuyum."

Bu kelimelerle ilgili bir şey havada asılı kalıyor, tıpkı açık bir günde mavi gökyüzüne karşı kıvrılan bir duman sinyali gibi.

"Onu öldüreceğim!" Linden sonunda duygularının kontrolünü kaybederek bıçağını belinden çıkarır.

"Yapamayacaksın," diyor Cyan, bir elini kaldırıp sivri bir bakışla ona bakarak. "En azından neden burada olduğunu anlayana kadar."

Cyan gözlerinde bir parıltıyla bana dönüyor ve ben gerginliğimi yutuyorum. Belki de kim olduğumu açıklamak bir hataydı. Ama başka türlü ona nasıl yaklaşabilirdim ki? En azından sonunda ortaya çıktı ve ben de daha sert önlemlere başvurmak zorunda kalmadım.

"Aç şunu," diyor Cyan gölgelerde bekleyen bir muhafıza. "Seni tutmayacağım," diyor bana hitaben. "Misafirim olarak işbirliği yapmaya istekli olman şartıyla."

İri bir elini soluk, oymalı göğsüne bastırıyor ve bana aynı sivri bakışı atıyor.

"Elbette," diyorum. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim." Yani bu doğru sayılır.

Burada neden olduğum herhangi bir sorun tamamen benim isteğim dışında. Yani bu sayılır, değil mi?

Gardiyan hücredeki kapıyı açıyor ve kral beni takip etmem için işaret ederken Cyan ve Linden dönüyor. İki muhafız daha arkamızdan gelirken dediğini yapıyorum.

Misafir, gerçekten.

Daha önce sürüklendiğim merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Cyan ve Linden alçak sesle konuşuyorlar, vücutları hâlâ garip bir şekilde yakın, Cyan'ın eli Linden'in sırtının alt kısmında, ama konuşmalarını çözemiyorum.

Aydınlık saraya girdiğimizde Cyan durup bana hitap ediyor. "Gel, akşam yemeği seni bekliyor."

Bunu gerçekten davetli bir misafirmiğim gibi içtenlikle söylüyor ama Linden'e beni *şimdilik* öldüremeyeceğini nasıl söylediğini unutacak değilim.

Ona şüpheyile bakıyorum ama yarı alaycı gülümsemesi hiç değişmiyor. Linden ise bana Nostraza'da çarşafı temizlemek için kullandığımız su kadar kirli bakışlar fırlatmaya devam ediyor.

"Tamam," diyorum, sonra başını sallıyor ve yürümeye devam ediyor, çıplak ayakları pürüzsüz zeminde sessiz.

Bir dizi kemerli cam kapıdan geçerek, esintide uçuşan şeffaf beyaz kumaş şeritlerle süslü beyaz bir pergolanın bulunduğu geniş bir balkona çıkıyoruz. Okyanus önümüzde uzanıyor, kristal mavisi ve pırıl pırıl. Aphelion'daki deniz büyüleyiciydi ama bu okyanusta fazladan bir şeyler var. Renk tonunda ve dalgaların birbiri üzerinde yuvarlanışında sanki bir tablonun canlanışını izliyormuşum gibi bir teknik renk kalitesi.

Balkonun ortasında, beyaz tabaklarla kaplı, rengarenk yiyeceklerle dolu uzun beyaz bir masa var.

Cyan en uçtaki koltuğuna otururken Linden onun soluna oturur.

"Ah, buradasın," diye esintili bir ses geliyor ve bir an sonra başka bir Yüksek Fae dişisi yaklaşıyor. Teni koyu, zengin kahverengi ve saçları uzun turkuaz bukleler halinde. Vücudunu saran şeffaf mavi bir bornoz giyiyor - kumaşın arasından koyu renk meme uçlarını görebiliyorum- ve alt küçük beyaz bir külot var. Yürürken, bornozundaki yırtmaç, ışıpta parıldayan pürüzsüz bacağına bir kısmını ortaya çıkarıyor.

"Anemon," diyor Cyan kadına, sesi sıcak. "Gel bizimle akşam yemeği ye. Misafirimiz geldi."

Duruyor, bir elini kalçasına koyuyor ve beni aşağı yukarı tarıyor. "Demek bu o?" diye soruyor. İfadesinde tehdit yok ama hesaplanmış bir şey var.

"Evet," diyor Linden dişlerini sıkarak. "Kapımızın eşliğini karartmaya cüret eden pislik bu."

"Özür dilerim," diyorum, sonunda onun bu tavrından bıkmıştım. "Benimle sorunun tam olarak nedir? Daha önce tanışmadığımızı biliyorum."

Linden'in yeşil gözleri parlıyor, boğazından bir hırıltı kopuyor.

"Linden," diye azarlıyor Anemon. "Misafirimize kaba davranmayalım."

Anemon daha sonra masanın uzunluğuna doğru ilerler, Cyan'a ulaşır kucağına düşene kadar parmak uçlarını yüzey boyunca sürükler.

Eli hemen kızın çıplak kalçasını buluyor.

"*Onunla* akşam yemeği yemeye tenezzül etmeyeceğim," diye tısladı Linden. "Ben ne yaptım ki?" Talep ediyorum, bu saçmalıktan resmen bıktım.

"Lor," diyor Cyan, ses tonu hafif. "Sanırım ikinci komutanımla düzgün bir şekilde tanışma vaktin geldi."

"Tamam mı?"

"Linden Woodlands'in eski prensesi ve sanırım bu da onu ... senin büyük teyzen yapıyor."

BÖLÜM 6

Oh. *Ohhhh.*

Cyan'ın sözlerini tam olarak algılamak bir an alıyor. Kahverengi saçları ve yeşil gözleriyle Linden, Alluvion sakinlerine hiç benzemiyor. Diğer herkesin gümüşü ya da mavi saçları ve neredeyse beyazdan kömür rengine ve laciverte kadar değişen gözleri var.

Ona daha yakından bakıyorum ve burnunun eğiminde ve dudaklarının kıvrımında Woodlands Kralı Cedar'a olan benzerliği görüyorum.

"O benim kardeşimi *öldürdü*," diye tükürüyor Linden, yerde bir delik açmaya yetecek kadar zehirle.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," diyorum kendimi savunma isteği duyarak. "Bu ben doğmadan yüzlerce yıl önceydi."

Linden bana doğru bir adım atıyor ve ben geri kaçıyorum. Ondan korkmuyormuş gibi davranabilirim ama ucuz bir kağıt yelpaze gibi katlanmaya hazırım. Bu arada o da beni bir tencerenin içine atmaya ve ardından güzel bir kadeh şarapla eğlenmeye hazır görünüyor. Ya da belki bir kadeh kanımla çalkalanıyor, çenesinden ruhum damlıyor.

"Tüm ailen sorumlu," diye tıslıyor. "Onu kandırdı. Onu kullandı. Ve sonra onu *yok etti*."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ne bilemiyorum. Bunların hepsi doğru olabilir. Olmayabilir de. Herkes olanlar için büyükannemi suçluyor, ama Wolf onların çöküşünde ne kadar rol oynadı? Herkesin onu suçlaması ilginç.

"Özür dilerim," diyorum çünkü özür *dilerim*. Olan her şey için üzgünüm. Onları hiç tanıma şansım olmadığı için. Hayatlarımızı saklanarak geçirdiğimiz için. Hiçbirinden doğrudan sorumlu olmasam bile Serçe'nin incittiği her gün ve her insan için üzgünüm.

"Linden," diyor Cyan, gergin konuşmamızı bölerek. "Serçe'nin hataları için kızı suçlayamazsın."

"Yapabilirim," diyor Linden, dönüp ona bakarak. "Yapacağım."

Cyan burnu alevlenirken ağzını birbirine bastırıyor. "Gel otur," diyor yanındaki masaya vurarak. "İçecek bir şeyler al."

Linden homurdanıyor ama yanındaki koltuğa çöküyor. Elinde süslü bir kristal sürahi tutan Anemone eğilerek bir bardak doldurur ve Linden'a uzatır. Linden bardağı neredeyse çatlatacak kadar sert bir şekilde masaya vurmadan önce tüm bardağı boşaltıyor.

Masayı kastediyorum. Bardak tost oldu.

"Bir daha," diye bağırarak yeni bir bardak alır ve Anemon bunu da doldurur. Cyan, Linden'in elini tutup sıktıktan sonra ters çevirip avucuna yumuşak bir öpücük konduruyor. Kral ve ordu komutanı arasındaki bu samimi jest karşısında başka kimse gözünü kırpmıyor.

Linden bir sert içkiyi daha mideye indirdikten sonra herkesin bakışları bana çevriliyor. Sessizlik garip bir şekilde uzarken yutkunuyorum. Geldiğimde kırmızı halı serilmesini beklemiyordum ama işlemediğim bir sürü suçla itham edilmeye de hazır değildim.

Nadir'e bu korkularımı dile getirdiğimde, büyükanneimin yaptıklarından dolayı kimsenin beni sorumlu tutmayacağını söylediğini hatırlıyorum. Onun yanıldığını kanıtladığım için mutlu değilim. Muhtemelen buna alışmalıyım, belki de Linden'in böyle hissetmeye herkesten daha çok hakkı var.

Anemone, Cyan'ın kucağındaki yerinden kalkıyor ve onun diğer tarafındaki sandalyeye geçiyor. Hâlâ ilk önce hangi yerimi bıçaklayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi bana bakan Linden'in yakınında olmak istemediğimden, Anemone'un yanındaki boş koltuğa oturmak için masanın etrafında dolaşıyorum.

Cyan arkasına yaslanıyor ve gözlerinde eğlenen bir pırıltıyla bana bakıyor. "Akıllıca bir seçim."

Masanın etrafını işaret ediyor. "Linden'la tanıştınız. Lütfen sizi Anemone ile tanıştırmama izin verin."

"Merhaba," diyorum, şimdiden onu büyük teyzeme tercih ediyorum.

"Neden bize biraz kendinden bahsetmiyorsun?" diyor Cyan. "Lor, mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

Öne doğru eğilir ve iri ellerini masanın üzerinde kavuşturur. "Ouranos'ta fark edilmeden dolaştığını mı düşünüyorsun? Dedikodular yayılıyor."

"Ne söylentisi?"

Geniş bir omuz silkiyor. "Atlas seni hayatının çoğunu geçirdiğin Nostraza'dan çaldı. Rion da hâlâ çözmeye çalıştığım bir nedenden ötürü seni istiyor."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum. "Woodlands'deyken Cedar'ın bize ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu."

Linden elini masaya vurarak beni zıplattı.

"Ailemin adını ağzına alma," diye hırılıyor. "Kardeşim evine girmene izin vermedi!"

Öfkem alevlendi ve dişlerimi göstererek ona doğru eğildim. "Evet. Öyle yaptı. Bizi evine kabul etti, yemeklerini yememize ve yataklarında uyumamıza izin verdi. Kış Balosu'na katılmamız için bizi davet etti." Duraksıyorum, sonraki kelimelerin canımı yakmasını istiyorum. "Woodlands Asası'nı tutmama izin verdi."

Linden ayak bileklerimin etrafında dolanan zehirli bir yılan gibi tıslıyor.

"Yalancı." Gözlerimi deviriyorum. "Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?"

"Bir açınız olmalı." Linden durur ve ters ters bakar. "Ona ne yaptın? Neden dokunmana izin verdi?"

"Çünkü o benim ailem," diyorum. "Ve kıbarca sordum."

Linden ne bu cevabı ne de bu hatırlatmayı umursuyor çünkü mümkünse yüz ifadesi daha da zehirli bir hal alıyor. Cedar ve Elswyth'in ne kadar misafirperver olduğunu düşünürsek, sanırım ucuz atlattık. Cedar'ın Wolf'un ölümü için beni suçlamamasına da minnettarım.

"Biz' kim?" Linden soruyor.

"Ben ve kardeşim," diye cevap veriyorum ve sonra içten içe yüzümü buruşturuyorum. Tristan'ın Woodlands Primary olduğunu öğrendiğinde gerçekten çıldıracak. Davranışlarına bakılırsa, umarım o zaman ben de orada olurum. Belki de bu hediyeyi jilet ve dikenli telle paketleyip ona vermeliyim.

"Sizden iki tane mi var?" diye hırılıyor.

"Evet," diyorum ters ters bakarak ve Willow'u şimdilik bu işin dışında tutmaya karar veriyorum. "Ağabeyin bizi ailesi gibi karşıladı. Eğer sen de aynısını yapmak istemiyorsan, seni zorlayamam ama bana öyle bakmayı ve beni tehdit etmeyi bırak."

Linden bir içki daha içmeden önce birkaç saniye daha ters ters bakıyor ve sonra yüzünü çeviriyor. Demek ki beni görmezden geliyor. İyi, bununla yaşayabilirim.

"Neden yemek yemiyoruz?" Cyan öneriyor. Bir el sallıyor ve tabaklarımızı doldurmak için bir grup hizmetli beliriyor; bazıları insan, bazıları da düşük fae.

Alçak fae'ler daha önce hiç görmediğim bir tür, soluk mavi ve yeşil derileri inci gibi parlıyor. Bazılarının boyunlarında solungaçlar, bazılarının kinde ise pullar var. Birçoğunun uzun mavi ve yeşil saçları var, bazılarının saçları ise neredeyse boncuklu kristal tellere benziyor.

Bakmamaya çalışıyorum ama çok güzeller.

Masanın etrafında dolaşarak tabaklarımıza ve kaselerimize yemek dolduruyorlar. Koyu kıvamlı kremalı çorbanın içinde istiridyeler ve taze çiğ balık parçaları o kadar parlak ve renkli ki mücevher gibi görünüyorlar.

Hizmetçiler işlerini bitirdikten sonra eğilerek bizi bir kez daha yalnız bırakıyorlar. Bakışlarım onları takip ediyor ve görünüşe göre ilgim fark edilmemiş değil çünkü bir an sonra Cyan düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Asamla ilgili bir sorun mu var?" diye soruyor.

"Düşük fae'ler burada sadece hizmet pozisyonlarında mı bulunuyorlar?" Nadir'in bana Alluvion hakkında anlattıklarını ve yasalarının düşük fae'lere baskı yapmadığını hatırlayarak soruyorum.

Cyan bir kaşını kaldırıyor. "Gördüğüm kadarıyla Erivan'da vakit geçiriyormuşsun."

Göz kırıyorum. Cyan Aphelion'daki isyanın liderini nereden tanıyor? "Evet, ama kendi başıma düşünebilirim, teşekkürler."

"Erevan bir süre burada bizimle yaşadı," diyor Cyan, sorulmamış sorumu yanıtlarken.

"Yani fikirlerini buradan mı almış?" Ben soruyorum.

"Kısmen," diyor. "Bana bir daha asla evine dönemeyeceğini ve aynı gözle bakamayacağını söyledi."

"Aphelion'da bir isyanı kışkırtıyor," diyorum.

"Ben öyle duydum. Bana olduğunu anlat," diyor Cyan. "Raporlar geliyor ama neyin gerçek neyin uydurma olduğunu ayırt edemiyorum. Hazır başlamışken, neden bana burada ne yaptığını söylemiyorsun? Ve bunca zamandır nerede saklandığını?" Bir elini kaldırıyor. "Gerçek iyi olurdu."

Kendimi toparlamak için birkaç dakika ayırıyorum, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Kendimden çok fazla şey açığa vurmadan yalanlarımı olabildiğince inandırıcı kılmak için gerçeklerin etrafında dolanıyorum. Bir gün yeni biriyle tanışıp dürüst olabileceğim ama bugün o gün değil.

"Aphelion'daydım çünkü Kalp Tacı'nın yerini bulmaya çalışıyorum," diyorum, şüphesini uyandırmamak için gemiden bahsetmemeye karar veriyorum.

Kalp Tacı *bendeydi* ama Ayna bana gemiyi fırlattığında onu düşürdüm. Sonra Rion ortaya çıktı ve şimdi Güneş Sarayı ile Beltza Dağları arasında herhangi bir yerde olabilir. Belki biri bulmuştur? Belki Willow ya da Tristan? Tanrım, umarım iyidirler.

"Neden Aphelion'da?" Cyan soruyor. "Orada ne işi olabilir ki?"

"Biraz geri çekilmem gerekiyor," diyorum. "Bu hikâyenin pek çok parçası var. Biz Menekşe Ormanı'nda, Orman Kralı'nın gizliliği ve koruması altında büyüdük."

Karşımdaki Linden kıllanıyor ama ben derin bir nefes alıp geçmişimin acısını bir kez daha yaşamaya hazırlanırken o dilini tutuyor. Anlatımım sırasında Nadir'den de bahsetmiyorum. Bu şimdilik saklamam gereken bir sır gibi geliyor.

İşim bittiğinde Cyan doğruyu söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi beni inceliyor. Bana inanıp inanmaması gerçekten umurumda değil, en azından gemiyi bulup buradan siktir olup gidebildiğim sürece.

"Heart'a gitmişsin," diyor Cyan. "Gözcülerim kısa süre önce kale yakınlarında bir çatışma olduğunu rapor etti."

"Evet," diyorum, bu bilginin yeterince güvenli olduğuna karar vererek. "Rion beni orada buldu ve tekrar yakalamaya çalıştı ama ben kaçmayı başardım."

"Çok beceriklisiniz, değil mi Kalp Kraliçesi?" Cyan sırtarak söylüyor.

Gürültülü bir patlama hepimizi irkiltiyor. Linden fırtına bulutu haline geri dönmüş, yumruğunu az önce kırdığı masaya dayamıştı. Ayağa kalktı, sandalyesi aceleyle devrildi. "Bu sözleri benim yanımda söyleme. Kalp Kraliçesi öldü. Olması gerektiği gibi."

Cyan Linden'a gülümsüyor, onun düşmanlığından en ufak bir şekilde etkilenmiyor. "Oh, Linden, buraya gel."

Bileğini nazikçe kavıyor, bir kolunu kalçalarına dolamadan ve karnının çıplak tenini öpmeden önce onu daha yakına çekiyor. Kadın hareket etmiyor, duruşu sert.

"Hepiniz bir ... birim misiniz?" işaret ederek soruyorum.

"Öyle de denebilir," diyor Cyan.

"Peki bağ kuracaksın? Atlas bana uzun zamandır bir eş aradığını söyledi. Birden fazla kişiyle bağ kurabilir misin?"

Soru ağzından kaçıyor ve hepsinin gözleri buluşup sonra başka tarafa bakarken bunun hassas bir konu olduğu anlaşılıyor.

"Kimsin sen?" Anemon'a soruyorum. "Hikâyeniz nedir?" "Çok soru , değil mi?" diye cevap veriyor.

"Görünüşe göre en çok siz soruyorsunuz."

"Hmm," diye cevaplıyor Anemone. "Ben kralın dikkatini çeken bir Alluvion vatandaşıyım."

Kralla sıcak bir bakış alışverişinde bulunuyor ve hikayesinin bu kısmına inanıyorum, ancak iddiasında bir şeyler doğru gelmiyor. Onu incelerken

bir tutam saçını yüzünden geriye atıyor. Sonra saç diplerinin uzamış gibi siyah olduğunu fark ediyorum ve sanki saçları Alluvion halkını taklit etmek için deniz mavisine boyanmış gibi görünüyor. Ama neden?

"Bize Aphelion'da ne olduğunu anlat," diye araya giren Linden'in konuyu değiştirmeye çalıştığı çok açık. Belli ki bir şeyler saklıyorlar.

Büyük teyzem ilk kez bana suçlama ve düşmanlık dışında bir şeyle hitap tenezzül etti, ancak bunu henüz herhangi bir kazanım olarak değerlendirmiyorum. Sadece bilgi istiyor.

"Bir savaş söylentisi var," diyor Cyan. "Bağlanma törenleri sırasında kral için işler kötü gitmiş."

"Savaş mı?" diye sordum. Nadir'e dönmeye o kadar odaklanmışım ki Aphelion'da olanları sindirecek zamanım olmadı. Nadir ve ben saraya girdikten sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Gabriel, Tyr hakkındaki gerçeği açıkladı ve sonra ne oldu? Umarım Tristan ve Willow güvendedir.

"Evet," diyor Cyan. "Görünüşe göre oldukça şiddetli bir hal almış."

Bana bakıyor ve şüpheleri her geçen dakika artıyor.

"Az önce nereden geldiğini söylemedin mi?" diye soruyor. "Eminim bunu zaten biliyordur?"

"Evet. Hayır. Yani ... evet, oradaydım ama-" Yalanlarım ve yarı doğrularım birbirinin üzerine devrilmeye başlayınca durup derin bir nefes alıyorum. "Açıklamama izin verin."

"Lütfen," diyor Cyan, sabrının tükenmekte olduğu belli. Hayatına bir sürü çılgın hikâyeyle girdim ve henüz ondan çalmak için burada olduğumu bile bilmiyor. Eğer dikkatli olmazsam, gerçek amacımın kokusunu alır ve o zaman gerçekten boku yerim. "Aydınlat bizi."

Onlara Aphelion'daki görevim ve Gabriel ile Tyr'a olanlar hakkında daha fazla bilgi veriyorum, hikayelerimi inandırıcı kılacak kadar detay veriyorum.

"Tyr yaşıyor mu?" Cyan ayağa kalkarak soruyor, sesindeki kuşku çok açık. "Bu imkânsız."

Omuz silkiyorum. Gabriel'in Aphelion'a sunduğu adamın aslında gerçek kral olduğundan emin olamıyorum ama diğer herkes buna inanıyor gibiydi.

"Peki sonra ne oldu?" Cyan sorar.

"Emin değilim. Bu noktada sen de en az benim kadar biliyorsun." Masanın üzerindeki çatalla oynuyorum, onu evirip çeviriyorum. "Sen neden orada değildin? Davet edilmedin mi?"

Cyan başını sallar ve arkasına yaslanır. "Davetimi reddettim. Beni burada tutan şeyler vardı."

Daha fazla açıklama yapmaya niyeti olmadığı anlaşılınca "Anlıyorum," diye cevap veriyorum.

"Aurora Kralı senden ne istiyor?" Anemon sorar.

"Bunu ben de bilmiyorum." Bu kısmen doğru. Cloris'in benimle ve Nadir'le paylaştığı detayları hatırlıyorum. Yerimizi Aurora Kralı'na bildirmişti ve o da bizi arayıp bulmuştu ama amacı neydi? zaman bizi yakın ve kontrol altında tutmak istediğini düşünmüştüm, ama beni kıta boyunca takip etme şekli daha fazlası olduğunu gösteriyor. Gemiye istediğini biliyoruz ama ne amaçla?

Hepsinin yüz ifadesi ciddileşirken ben sessizliğe gömülüyorum. Hikâyemde teknik olarak *yanlış* bir şey yok. Ama sözlerim, bu üçünün bile hissetmesi gereken duygularla süslü. Onların önünde kırılganlıklarımı açığa vurmak istemiyorum ama aynı zamanda gardlarını indirmelerine de ihtiyacım var. Bana biraz güvenmelerini.

Bir sonraki konuşmacı Cyan, ses tonu biraz daha az küstah ve biraz daha saygılı.

"Peki Ayna'ya vardığında ne oldu?" diye soruyor, daha önce anlattığım hikâyeyi devam ettirerek.

"Ona ulaşma şansım hiç olmadı," diye yalan söyledim. Bir kez daha.

O taht odasında gerçekten olan hiçbir şeyi açıklayamam. Ailemin güvenliği dışında hiç kimseye güvenemedim ve bu hiç değişmedi. "Rion Aphelion'daydı ve beni buldu. Beni etkisiz hale getirdi ve sonra da esir aldı. Bayılmışım ve ormanda bir yerde uyandım. Sihrimi kullanarak hepsini havaya uçurdum ve sonra kaçarak buraya geldim."

Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum. O olayları yeniden yaşamak Nadir'i yeniden kaybetmek gibi geliyor ve kederimin kalın düğümünde boğulmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Burada harika bir gösteri yapıyorum ve ne kadar çaresiz olduğumu bilmemeliler. Bu her şeyi mahveder.

Herkes düşüncelerinde kaybolmuş bir halde birkaç saniye sessiz kalır. Cyan birkaç dakika sonra, "Bu oldukça ilginç bir hikâye," der.

"Evet," diyorum. Kesinlikle öyle.

Yanağının içini ısırırken kaşları birbirine çarpıyor. "O zaman birkaç gün misafirim olarak kalmalısın. İyileşmek için," diye ekliyor. "Ve belki de birbirimizi tanıyabiliriz. Ouranos'un krallıklarında bir kral ve bir kraliçe. Neredeyse aileden sayılırsınız."

Bakışları, nefesinin altında homurdanan Linden'a kayıyor.

"Çok isterim," diyorum, umarım içimden geldiği gibi konuşuyorumdur. Planım bir an önce buradan siktir olup gitmek ama geminin nerede olduğunu istiyorsam rol yapmam gerekecek.

Kadehini kaldırıyor ve diğerlerinin de aynı şeyi yapmasını bekliyor. "Yeni başlangıçlara," diyor ve bir yudum alıyor.

Söylediğim tek bir kelimeye bile inanıp inanmadığını merak ederek yüzünü izliyorum.

BÖLÜM 7

NADIR

EVANESCENCE-ZERRA'NIN SARAYI

Her şey acıyor. Bir acı dalgası her hücreme yayılıp kaburgalarımı kemiklerim çökmenin eşiğine gelene kadar sıkarken burnumdan uzun, derin bir nefes çekiyorum.

Neyim var benim? Göz kapaklarım ağırlaştı ve uzuvlarım kurşunla doluymuş gibi hissediyorum. Neden yerde yatıyorum ve neden taş gibi hissediyorum?

Daha fazla nefes. Al ve ver. Al ve ver.

Burnumdan girip ağızımdan çıkıyorum.

Acıya yabancı değilim. Savaşlarda savaştım. Bir insanı öldürecek ve neredeyse bir Fae'yi öldürecek yaralar aldım. Bıçaklarla ve kılıçlarla parçalandım ve sayamayacağım kadar çok kez dikildim. Ama bu, acının ters yüz edilmiş hali gibi. Bir topun içine kıvrılıp ölmek istiyorum.

Gir ve çık. Gir ve çık.

Bulanık düşünceleri ayıklamaya çalışırken daha fazla derin nefes alıyorum.

Hatırladığım son şey ne? *Lor*. Babam bizi yakaladı. Garip bir siyah duman vardı ama bu onun büyüğü değildi. Başka bir şeydi.

Bir kırmızı ışık parlaması hatırlıyorum ve kalbim göğsümde sıkışmadan önce uzun bir mesafe uçtuğumu hatırlıyorum.

Sonra ne oldu? Hiçbir şey. Sadece karanlık.

Neden hareket ve *Lor* nerede?

Beni terk etti. Babam ona yardım etmişim gibi gösterdi ve bir aptal gibi orada durup hiçbir şey söylemedim. Hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Onu asla o canavara teslim etmeyeceğimi bilmesi gerekirdi.

hayatı ona ihanet etti. Neden benim farklı olduğumu düşünsün ki? Bana güvenmeyi öğrenmesi için her şey gerekti ve sonra babam bunu bir çırpıda silip attı.

Ama ben farklıyım. Onu kurtarmak için Yeraltı Dünyası'nın en karanlık çukurlarına bile giderim ve o da bunu biliyor. Öyle değil mi? Ama o şimdi nerede? Babam onu aldı mı? Ona zarar veriyor mu?

Neden *hareket* edemiyorum? Gücüm olsaydı ağlardım.

Her tırtıklı nefeste acı kemiklerimi parçalıyor. Etrafımı dinlerken acımı hafifletmeyi umarak kıpırdamadan duruyorum.

ben? Aurora'ya geri mi döndük? Neden gözlerimi açamıyorum?

Serin bir esinti tenimin üzerinde dolaşüyor, kaslarımdaki gerginliğin bir kısmını gevşetiyor. Bir şey çıplak ayaklarımı ısıtıyor - çizmelerime ne oldu? Nedenini tam olarak söyleyemesem de güneş ışığı gibi geliyor.

O zaman Aurora'da değilim. Başka bir yerde.

Parmaklarımı oynatıyorum, onları esnetmeye çalışıyorum ve bu bile acıtıyor, inlerken acı kollarıma yayılıyor.

Başımın yanında yumuşak bir kumaş hışırtısı var ve gözlerimi açmadan önce onları birbirine kenetliyorum. Bu muazzam bir çaba. Sarsıcı. Göz kapaklarımı çekerek, donmuş bir denizin dibinden paslanmış bir çapayı çıkarır gibi sürükleyerek açıyorum.

Önümdeki dünya bir renk bulanıklığı, her şey birbirine bulaşarak şekilsiz bir leke haline geliyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, neredeyse onları tekrar açma isteğimi kaybediyorum. Sonunda iyi yağlanmış menteşeler gibi olana ve görüşüm yavaşça kristalleşerek tutarlı hale gelene kadar bu işlemi tekrar tekrar yapıyorum.

Üstümde bulutlar var. Sanırım mı? Ya da belki de bulutlarla boyanmış bir tavan. Mavi gökyüzü doğal olmayan bir şekilde kıvrılıyor, sanki bir balonun içine hapsolmuşum gibi.

Sonra kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiriyorum, parmaklarımdan omuzlarıma doğru yayılan acının vızıltısıyla irkiliyorum. Gözümün ucundaki bir hareket dikkatimi çekiyor ve yavaşça boynumu çevirdiğimde bir çift bronz ayak parmağıyla karşılaşıyorum; tırnakları kremi beyaza boyanmış ve bağlı oldukları ayaklar yumuşak beyaz bir kumaşla kaplanmış.

Lor mu? Zihnim kelimeyi oluşturuyor ama ağzım hareket etmiyor. Dilim solmuş bir tuval gibi; kuru, pürüzlü, kalın ve pek işe yaramıyor. Ayaklar görüş alanımdan çıkıyor ve diğer tarafıma doğru dönerken etrafımda dolaştıklarını hissediyorum. Bir kez daha, takip etmek için başımı çevirerek muazzam bir başarı gösteriyorum.

Bu kez kişi eğiliyor, ayak parmaklarının üzerinde dengede duruyor. Daha önce hiç görmediğim bir kadın bana bakıyor. Altın sarısı saçları ve bir çift çarpıcı akuamarin gözünü çevreleyen bronz teniyle çok güzel. Kim olduğunu sormak istiyorum ama ağzımın içindeki organım gevşek duruyor, bu yüzden inliyorum. O kadar da asilce değil ama elimden gelen tek şey bu.

Kadın başını eğiyor ve sonra susuyor. Bunda beni rahatsız eden bir şey var ama bunu da tam olarak açıklayamıyorum. İfadesi acıma ya da endişe değil, soğuk bir merak, bu da kafamın arkasında bir uyarı ateşliyor. Kim bu kadın? Babamla mı alışıyor? Aklıma güneş işığı geliyor ve bunun o olamayacağını düşünüyorum. Eğer şansı olsaydı beni Aurora'ya geri götürürdü.

"Zor durumdasın," diyor kadın. Sesi müzikal ve güzel ama dikkatle dinlersem, yemin ederim her hecenin arasından sızan zehri duyabiliyorum. "Eşin gerçekten de senin iyiliğini hiç umursamadı, değil mi? Sadece büyüsünü kullandı ve"-kadın bir elini uzatıyor ve parmaklarını uzatıyor-"puf."

Dostum.

Lor'un tadı ve kokusu körelmiş duyularımın üstesinden geliyor. Onunla ilgili her şey zihnimde bir resim çiziyor. İçimi gören o derin, karanlık gözler. O yumuşak ten ve bir öpücükle tenimi titretmek için kullandığı ama aynı zamanda her fırsatta beni bir adım aşağı çekmek için kullandığı o ağız. Onu görmeyeli ne kadar zaman oldu bilmiyorum ama onu göğsümde delik aan bir yanık gibi zlyorum. Keşke konuşabilseydim, oturup kalkabilseydim ya da burada bir hiç gibi yatmaktan başka bir şey yapabilseydim.

Kadın öne doğru eğildi, elleri ve dizleri üzerine çöktü. Bana doğru sürünüyor ve kulağını göğsüme bastırıyor. Tek yapabildiğim aşağıya bakmak, direnmek ya da kendimi korumak için aresizim. Tekrar doğrulup topuklarının üzerine oturmadan önce birkaç uzun saniye orada kalıyor.

"Kalbin yeniden normal atmaya başlamış gibi görünüyor. şanslısın."

Kalbim mi? *Yine* ne demek istedi? Neden düşüncelerim böyle karmakarışık?

Kadın üzerimde geziniyor ve gülümsüyor. "Merak etme. Ben seninle ilgileneim. O sözde eşin seni hak etmiyor, değil mi? Ama merak etme, Zerra sana ihtiyaın olan her şeyi verecek."

Zerra mı? Ne? Elini göğsümün ortasına koyuyor ve temas edince tenim ürperiyor. Ona bana dokunmayı kesmesini söylemek istiyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissediyorum.

Ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor ve eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Şaşkınlıkla protesto arasında bir ses çıkarıp uzaklaşmaya çalışıyorum ama soğuk ellerini yüzümün iki yanına bastırarak beni yerimde tutuyor. Öpücükte tutkulu bir şey yok. Sadece dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Hmm," diyor uzaklaşmadan önce tatmin olmuş bir sesle. "Evet, sana neden bu kadar düşkün olduğumu anlayabiliyorum. Çok güzelsin. Tıpkı onun gibi."

Başımı sallamaya çalışıyorum. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor. Neden Lor'dan geçmiş zamanda bahsediyor? Neler oluyor?

Zerra kendini tekrar yukarı itiyor ve sonra diğer tarafıma doğru ilerliyor. Alçak seslerin mırıltısını ve su damlacıklarını duyuyorum. Soğuk, ıslak bir bez alnıma iniyor ve gözlerimi kapatıyor. Silkelemeye çalışıyorum ama çok güçsüzüm.

Bir parmak alt dudağıma giriyor ve onu aşağı çekerek inlememe neden oluyor. Bir an sonra dilimin üzerine soğuk bir şey damlıyor ve aşağı kayarak çiğ boğazımı yatıştırıyor. Yutuyorum çünkü en azından bunu başarabiliyorum.

"Bir dahaki sefere uyandığında kendini çok daha iyi hissedeceksin," diyor ve elini

-Sanırım onun yanağı, bir kez daha her şey kararmadan önce yanağımı okşuyor.

BÖLÜM 8

LOR

ALLUVION-THE CRYSTAL PALACE

Linden yemek boyunca bana ters ters bakmaya devam etti, taş gibi bir sessizlik ve ara sıra benim saçmalıklarımın tek kelimesini bile yutmadığını hatırlatan sözlü sataşmalar arasında gidip geldi. Bunu bekliyordum. Büyükanneimin hatalarını affetmeyecek ya da unutmayacak insanlar olacağını biliyordum. Bu acıtmadığı anlamına .

Akşam yemeği sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor, ama neyse ki sonunda Kristal Saray'a kadar bana eşlik eden Linden ve Cyan iki yanımda yer alıyor. Cyan misafirperver olsa da bana güvenmediği çok açık. İçgüdüleri için onu takdir etmeliyim, ancak bu benim için çok rahatsız edici.

Yüksek duvarlara yerleştirilmiş açık pencerelerden okyanusun berrak havası ve kıyıya vuran dalgaların sesi duyuluyor. Dalgalanan cam karolar, mermer ve boyadan oluşan koridorlarda sanki su altında yürüyormuşuz gibi hissediyoruz.

Uzun bir kemerden geçip devasa oval bir odaya giriyoruz. Bir uçta sarayla aynı cam malzemeden yapılmış iki taht oturuyor. Etraflarında mermer zemine oyulmuş düzinelerce küçük gelgit havuzu var. Küçük yaratıklar, biyolüminesan taşlar, renkli bitkiler ve yarı saydam deniz yosunlarının dalgalanan dallarıyla çalkalanıyorlar.

Ama asıl dikkatimi çeken şey odanın en ucunda yer alıyor. Geniş bir kemer boyunca uzanan devasa bir akvaryum dışarıya açılıyor. Kavisli cam duvar boyumun en az üç katı yüksekliğinde ve turuncu ve kırmızı çiçekler ve akıntıda tembelce sallanan bitkilerle birlikte, çoğunu daha önce hiç görmediğim çok renkli balık sürüleriyle dolu.

Ortasında, neredeyse teknenin boyuna ulaşan, parıldayan beyaz mercanlardan oluşan devasa bir dal parçası yer alıyor.

Bu sadece tek bir şey olabilir.

Alluvion Mercan'ı ve bu krallığın eseri.

Cyan ve Linden yürümeyi bırakmış, ben Mercan'a bakarken beni izliyorlar.

"Çok güzel," diye nefes alıyorum.

Suyun içinde en nadide inci gibi parıldıyor, etrafı vals yapan balıklarla çevrili.

"Teşekkür ederim," diyor Cyan.

"Daha yakından bakabilir miyim?" Dudaklarını birbirine bastırıyor. Reddetmek üzere olduğunu düşünüyorum ama bunun yeterince zararsız bir istek olduğuna karar vermiş olmalı ki başını sallıyor. Ona doğru ilerliyorum, çıplak ayaklarım mermer zeminde yumuşacık.

Kafamda bir fikir oluşmaya başladı bile. Şu ana kadar üç farklı eser benimle konuştu. Bunu neden ya da niçin yaptıklarını bilmiyorum ama Mercan aradığım bilgiye sahip olabilir. Ya geminin nerede olduğunu biliyorsa?

Yaklaştıkça varlığını hissediyorum. Beni içine çeken bir enerjisi var. Beni mi çağırıyor? O da benimle konuşmak istiyor mu?

Tank gökyüzüne açılıyor ve arka yarısı bir uçurumun üzerine tünemiş durumda. Perspektiften dolayı ne kadar uzandığını söyleyemiyorum. Bir elimi cama koyup avucumu düzleştiriyorum.

"Beni duyabiliyor musun?" Cyan ve Linden'in beni izlediğinin bilincinde, nefesimin altında usulca fısıldıyorum. Bir şeylerin peşinde olduğumdan şüphelenmeleri için onlara daha fazla sebep veremem.

"Alo?" Düşüncelerim aracılığıyla mesajı iletmeye çalışıyorum.

Cevap vermesini bekliyorum -beni fark etmeleri her zaman birkaç dakika sürer- ama sessiz kalıyor. Yaklaşıp ona dokunmalıyım. Ama etrafı suyla çevriliyken bunu nasıl yapacağım?

"Ben Lor. Benimle de konuşacak mısın? Arkadaşlarınla konuştum."

"Ne yapıyorsun?" Linden yanıma gelerek soruyor. "Neden fısıldıyorsun?"

Bu davetsiz misafir karşısında sıcıyorum ve elimi . "Fısıldamıyordum," diyorum.

"Öyleydin," diye yanıtlıyor, hâlâ saçmalıklarına inanmıyor.

Omuz silkiyorum. "Bazen kendi kendime konuşuyorum. Bunu yaptığının farkına bile varmıyorum." Linden bana ters ters bakıyor ve ben de masum görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Linden," diyor Cyan, sesi sanki onun tavırlarından da bıkmış gibi yıpranmaya yüz tutmuş. "Sanırım kızın düşüncelerine izin verebiliriz."

Linden krala bir bakış fırlatıyor, kaşları kalkıyor, açıkça karşı çıkmak istiyor, ama o buna izin veriyor.

"Gel," diyor. Sonra yürümeye başladı. Hemen peşinden gitmeyince duruyor ve omzunun üzerinden karanlık bir bakışla beni iğneliyor. Alluvion Mercanına bir kez daha bakıyorum, sarayda onun işaret ettiği adımları takip etmeden önce ona nasıl erişebileceğime dair yüzlerce fikri gözden geçiriyorum.

Hapishane hücremle canlı bir tezat oluşturan muhteşem bir odaya götürülüyorum. Belki de en azından beni orada uyutmadıkları için minnettar olmalıyım.

Cyan bana iyi geceler diledikten ve Linden beni köpekbalıklarına yem etmekle tehdit ettikten sonra yalnız kalıyorum, ancak bana dışarıda iki muhafız olduğunu bildiriyor. Harika. Sarayda serbestçe dolaşabilmem için yeterince güven kazanmam gerekecek. Ya da muhafızlarla muhtemelen pis bir şekilde uğraşmak zorunda kalacağım.

Odam okyanusa bakıyor, ayın ışığı altında yansıyor. Görebildiğim kadar genişliyor ve ben şeffaf beyaz perdelere tutunarak endişe ve yorgunluk dolu bir iç çekiyorum. Şimdiden bütün bir günü kaybettim ve saatin tik taklarının derimin altında titreştiğini, kulaklarımda cama vuran bir çekiç gibi yankılandığını hissedebiliyorum. Mercan. Mercan'la konuşmanın bir yolunu bulmalıyım.

Beni duyabiliyor musun? Kafamın içinde soruyorum. Nadir. Orada mısın? İyi misin?

Seni özlüyorum. Seni seviyorum.

Eş bağımızın olasılıklarını keşfetmek için çok az zamanımız vardı. Beni duyması için yakın olması mı gerekiyor? Aynı odada mı? Hayatta olması gerektiğini varsayıyorum ve sessizliğinin endişelerimi artırmasına izin vermemeye çalışıyorum. Zerra ben onun mantıksız görevini yerine getirirken onu güvende tutacağına söz verdi. Ona güvenmek için gerçek bir nedenim olmasa da, fazla seçeneğim de yok.

Bakışlarım arkamdaki beyaz çarşaf ve mavi yastıklarla kaplı dev gümüş yatağa takılıyor. Çok davetkâr görünüyor ama uyuyabileceğimden emin değilim. Midem düğüm düğüm olmuş durumda.

Nadir, Tristan ve Willow için endişelenmeden duramıyorum. Cyan isyan çıktığını söylerken ne demek istedi? Ben başka bir krallığa kaçırılmışken onların hayatta kalıp kalmadığını merak ederek bunu nasıl tekrar yapabilirim?

Bildiğim bir sonraki şey, Cyan'ın beni şaşırtacağı ve burada onun bağlanmış ortağı olmak için yarıştığını söyleyeceği. Ama o konuda zaten elleri dolu gibi görünüyor.

Kirli kıyafetlerimi çıkarıp atıyorum -bu halde benimle yemek yediklerine inanamıyorum- ve banyoya girip sıcak bir duş alıyorum ve günlerdir ilk kez saçlarımı yıkıyorum.

Aphelion'un taht odasında durduğum ve tüm o gücün içimde dolaştığını hissettiğim zaman sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Elime bakıp parmaklarımın arasından akan suyu izliyorum. Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor ve sonra küçük bir büyü parçasını dışarı çıkarmaya çalışırken tekrar açılıyor.

Kırmızı şimşek kıvılcımları parmak uçlarımdan arasında dans ediyor ve uzuvlarımdan geçerek bir sele dönüşürken dişlerimi sıkıyorum. Bir an sonra duşun cam duvarları parmak uçlarımdan yayılan büyüyle paramparça oluyor ve her şey jilet gibi keskin parçalara ayrılıyor.

Yatak odasından bağırışlar yükseliyor ve iki gardiyan kapıdan içeri dalıyor, bakışları önce kırık cama sonra da bana takılıyor. O anda hepimiz tamamen çıplak olduğumu fark ediyoruz ve ikisi de gözlerini yere çevirirken ellerimle kendimi örtüyorum.

"Özür dilerim," diyor içlerinden biri. "İyi misiniz leydim?"

Hayır. Hiç iyi değilim. Sonunda sihrimi geri aldım ama zar zor kullanabiliyorum. Parşömenin içinden patlayan bir top gibi. Ya hep ya hiç. Bununla ne yapmam gerekiyor?

"Bana bir havlu getirebilir misin?" Ağırbaşlı görünmeye çalışarak soruyorum ama pek başarılı olamıyorum.

Muhafızlardan biri yana kayıyor, asılı raftan bir tane alırken bakışlarını kaçırıyor. Sonra gözleri hala ayaklarında bana yaklaşıyor ve onu bir kalkan gibi bana doğru uzatıyor.

Yeterince yaklaştığında, elinden kapıyorum ve kendimi sarıyorum. Ama ayaklarım çıplak ve etrafımız kırık camlarla çevrili. Gardiyan önce yere sonra bana bakıyor.

"Seni taşımamı ister misin?" diye soruyor isteksizce.

Tanrım, bu çok aşağılayıcı. "Evet," diyorum. "Ama ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Beni onursuzlaştırmaya hiç niyeti yokmuş gibi teslimiyetle ellerini kaldırıyor ve sonra beni kucaklayıp odanın diğer ucuna taşıyor. Hakkını yemeyelim, tam bir centilmen ve kapıdan çıktıktan sonra beni nazikçe halının üzerine bırakıyor.

Yatak odam, dağınıklığımlı toplamak için gelen temizlik görevlileri de dahil olmak üzere bir sürü insanla dolu. Cyan, yanında Linden ve Anemone ile kapıda beliriyor -hepsi de zar zor giyinmiş- ve az önce bir şeyi böldüğümünden oldukça eminim.

"Ne oldu?" Cyan gerçek bir endişeyle soruyor. "Sen iyi misin?" "Evet," diyorum. Cam kollarımda ve bacaklarımda birkaç küçük kesik bıraktı, ama çabuk iyileşecekler ve yaralı gururum dışında iyiyim. "İyi olacağım. Tamam."

"Ne yapıyordun sen?" Linden anlaşılabilir bir şüpheyile soruyor. Az önce bütün bir banyoyu paramparça ettim ve hiçbir şey yapmadığımı iddia edemem. İtiraf etmek zorundayım. Ha. Kelime oyunu yaptım.

"Sihirbazlık çalışıyordum," diyorum, onlara karşı savunmasız olduğumu belli etmek zorunda kalmaktan nefret ederek.

Cyan bir kaşını kaldırır. "hiç kontrolün yok mu?" "Ben ...
... Biraz var."

"Neden?"

Bu adil bir soru.

Odaya girip çıkan muhafızların ve personelin farkında olarak etrafa bakıyorum. Diğerlerinin hiçbirisi yarı giyinik olmamızdan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Tamamen gerçek olmayan ama kulağa yeterince hoş gelen bir hikâye uydurmak için kendime biraz zaman kazandırmayı umarak soruyorum. "Gerçekten çok yorgunum."

Cyan'ın gözleri kararıyor ama itiraz etmiyor. "Pekâlâ. Sana yeni bir oda ayarlayacağız."

Personelinden birine talimatları sıralarken "Teşekkür ederim," diyorum. Sonra az önce yok ettiğime benzer yeni bir süite götürülüyorum. Cyan, Linden ve Anemone beni takip ediyor, ben de yüzümü onlara dönüyorum, hâlâ havluya sarılıyorum.

"Yarın, sarayımda neden bir delik açtığını açıklayacaksın," diyor Cyan yeterince hoş bir şekilde, ancak altında yatan tehdit çok açık. "O zamana kadar lütfen dinlen. Sabah görüşürüz."

Konuşmak için kendime güvenmeyerek başımı sallıyorum. Hepsi gittikten sonra kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kapıya yaslanıyorum.

Bir an sonra kapı çalınıyor ve kapıyı açtığımda bir hizmetçiyle karşılaşıyorum.

"Bunlara ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diyor ve kollarında dengede duran bir yığın beyaz pamuğu uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum minnetle, o reverans yapıp koşarak uzaklaşmadan önce. O gidince havlumu bırakıp bol bir pantolon ve kolsuz bir üstten oluşan yumuşak beyaz pijamalarımı giyiyorum. Yeni giysiler içinde olmak iyi hissettiriyor ve kafamı biraz boşaltma etkisi yaratıyor.

Odanın içinde volta atarken bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Coral'la konuşmam gerek. En iyi şansım bu gibi görünüyor. Kapıya yöneldim, gece geç saatte bir ziyaret umuduyla tokmağı çevirdim. Ama Linden'in söz verdiği iki muhafızın varlığıyla karşılaştım.

Biri kalın kollarını kavuşturarak, "Sabaha kadar odanızda kalacaksınız," dedi.

Kapının kolunu sıkıyorum ama bu gerçekten bir sürpriz değil. Artefakt'a ulaşmak o kadar kolay olmayacak.

"Peki," diyorum ve kapıyı çarpıyorum.

Şimdilik sıkışmış durumdayım ve belki uyuyabilecek kadar yorgunum. Yorganı geri çekip altına giriyorum ve belime kadar kıvırıyorum. Biraz dinlendikten sonra belki bir plan yapabilecek kadar net düşünebilirim.

Sonra elimi açıp ona bakıyorum. Yıllarca sihrimi arzuladım ama onunla ne yapacağımı unuttum.

Willow ve Tristan'ı özlüyorum ve keşke bunu çözmek için yanımda olsalardı. Tristan sihrini çok kolay kontrol ediyordu. Neden bu konuda bu kadar kötüyüm? Willow kendimi daha iyi hissetmem için ne söyleyeceğini bilirdi.

Ve Nadir. Onun kollarını etrafımda hissetmek için her şeyimi verirdim. Ona karşı olan hislerime gömülme ve başka hiçbir şey gibi davranmak için. O da bana yardım ederdi. Büyümden bir şeyler çıkarabilen tek kişi o ve bunu anlamama nasıl yardımcı olacağını bildiğinden eminim.

Diğer elimle göğsümü tutuyorum, nefesim yalnızlıkla sıkışıyor. Bir kez daha, yabancı bir sarayda yabancı bir yatakta yalnızım ve sevdiklerimi kurtarmak için hayatımı riske atmam isteniyor.

Gözyaşlarım akmaya başlayana kadar gözlerimde basınç birikiyor. Onları siliyorum, ama yerlerine daha fazlası geliyor, bu yüzden kendimi bırakıyorum, yalnız ve sıkıntılı bir uykuya dalana kadar yastığıma hıçkırarak ağlıyorum.

BÖLÜM 9

PRENS RION

287 YIL ÖNCE-AURORA KEEP

Rion aynanın önünde durmuş, siyah ceketinin yakasını düzeltirken bugünün unutulmasını diliyordu. O kadınla yatmakla aptallık etmişti ama kadın çekici ve utanç verici derecede çapkındı, açıkça onunla yatmaya hevesliydi.

Rachel, krallığın güney sınırında bir çatışma çıktığında bir başka akşam yemeğini iptal ettikten sonra ona yine soğuk davranmaya başlamıştı. Üzerindeki baskıyı ve Aurora'nın onun sert ellerine ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamıyordu.

O gece onu kıskandırmak istemişti. Ona eksikliğini ödetmek . Dikkat.

Ama sonra Meora hamile kaldı. Tahtında ona katılma niyetiyle, tüm bu plan için ona büyü yapmış olmalıydı. Babası Solgunluk'tan ölmeye bu kadar yakındı ve Rion sadece zamanını bekliyor, kaçınılmaz olanı bekliyordu.

Yıllarını Kral Garnet'in yerine geçerek Aurora adına topraklar fethederek geçirmişti ama başında taç olmadan ancak bu kadarını yapabilirdi. Babası öldüğünde, Aurora'nın ordusunu genişletecek ve fonları yeni askerlerin eğitimine yönlendirecekti. Kalp Kraliçesi Daedra'nın kendisine karşı komplolar kurduğunu ve diğer hükümdarların krallığını devirmek için ittifak yapmaktan bahsettiğini biliyordu. Eğer Rion Aurora'yı Ouranos'taki lider güç olarak güvence altına almak istiyorsa, sadece ismen kral olması yeterli değildi.

Her şeyi elde etmeye çok yaklaşmıştı; Rachel'in yanında olduğu tacını.

Ve sonra her şeyi berbat etti.

Meora'nın gitmesini sağlamaya çalışmıştı ama o lanet Torch bebeği istiyordu ve şimdi hem baba hem de ortak olacak, korumakla ilgilenmediği iki kişiden sorumlu olacaktı.

Rachel, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

Köşede uzanmış, adamın tüm fantezilerine benziyordu. Yuvarlak kıvrımlar ve günah için yapılmış gür dudaklar. Menekşe gözleri ve ışığı emecek kadar koyu saçları. Sadece güzel değildi. Zeki ve kurnazdı. Onunla hiçbir şey ve her şey hakkında saatlerce konuşabilirdi, zihni onu tamamen esir alan bir bilmece kadar zorlayıcıydı.

Rion ceketinin manşetlerini çekiştirerek, "Biliyorsun," dedi. "Birincil pozisyonumu ve tacımı kaybedeceğim."

Rachel sessiz kaldı ve o da ona baktı. Rachel'ın gözlerindeki incinmişliği ve hayal kırıklığını gördü ama onu gerçekten sevseydi asla seçim yapmasını istemezdi. Onu seviyordu ama beş yüz yıldan uzun süredir göz diktiği şeyden vazgeçmesi nasıl beklenebilirdi ki?

Şimdi çekip giderse Meora burada kalacak, çocuğu tahta geçecek yaşa gelene kadar büyütecek ve Rion'un mirası bir anıya dönüşecekti. Bu da başka bir seçenektir. Asla kabul etmeyeceği bir seçenek.

"Tamam," dedi ve bakışlarını pencereye çevirip karlı manzarayı seyrederken gözlerindeki parıltıyı kaçırmadı.

Bir an için onunla birlikte gitmeyi düşündü. Her şeyden vazgeçmek ve gücü hiç tanımadığı bir çocuğa devretmek nasıl bir şey olurdu? Rachel'la birlikte dağların derinliklerinde bir yerde yaşayıp kendi çocuklarına sahip olabilirlerdi. Bu yükler olmadan basit ve sakin bir hayat sürebilirlerdi.

Ama bedeni ve ruhuyla sevdiği kadınla çizdiği pastoral tablo yeterli değildi. Tacını kalbine tercih ediyordu. Her zaman yaptığı ve şimdi de yapacağı şey buydu. Seçeneklerini düşünmüş, her iki tarafı da dikkatle tartmış olsa da, hangi tarafa düşeceğini her zaman biliyordu.

Rion odayı geçip dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini Rachel'ın kalçalarında gezdirerek elbisesinin ince arasından teninin sıcaklığını hissetti.

"Bana kızma," dedi ve kadın dönüp keskin bir bakışla ona baktı. Adamın onun gözlerinde gördüğü şey, çoğunu tahmin edebileceği pek çok şeyin çalkantılı bir karışımıydı.

"Geleceğin kralına aşık olmak zorundaydım," dedi yumuşak bir sesle, neredeyse özlemle, zaten geçmişte ondan bahsediyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Torch'un kimi seçeceğini kontrol edemeyeceğimi biliyorsun."

Başını iki yana salladı. Sorun şu ki, bu hükmetme ve tacı takma ihtiyacını anlamıyordu. Kraliyetin ağırlığı ve beklentileri içinde doğmamıştı. "Bunu biliyorum Rion. Ama bu seçimi *sen* yapıyorsun. Benim yerime kendini seçiyorsun."

Sözler olması gerektiği gibi canını yaktı ama rotasını değiştirecek kadar değil. O taçtan uzaklaşmak eninde sonunda daha çok canını yakacaktı. Kendini bunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Bu doğrudu. Kendini seçiyordu.

"Böyle hissettiğin için üzgünüm," diye cevap verdi ve derin bir nefes alırken gözlerini kapattı. Eski günlerin hatırına son bir öpücükle ilgilenip ilgilenmeyeceğini sormayı düşündü ama cevabı bildiğine dair bir önsezisi vardı.

Kapı çalındı ve ardından boğuk bir "Majesteleri, sizi bekliyorlar." sesi duyuldu.

Zaten zamanlarının sonuna gelmişlerdi. İkisi de birbirlerine baktı ve sonra geri döndüler.

"Sanırım kadarmış," dedi.

"Sanırım," diye yanıtladı.

"Ne yapacaksın?"

"Her şey bitmeden, ben gitmiş olacağım."

"Nereye?" Merak etmekten kendini alamadı.

"Bana bunu mu soruyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"İhtiyaçlarınız " dedi. "İhtiyacınız olan her şey için açık bir kredi limitiniz var. Muhasebecilerime yazmanız yeterli."

Başını salladı. "Evet, Rion. Beni satın . Çok iyi anlıyorum." "Rachel. . ."

"Yapma," dedi bir elini kaldırarak. "Daha fazla mazeret duymak istemiyorum. O kadına bağlan. Lanet tacını al. Umarım seni sıcak tutar."

Çenesinin sert duruşu ona bu konuşmayla işinin bittiğini söylüyordu. Her zaman çok inatçı olmuştur.

"Pekâlâ," dedi adam, son öpücüğü denerken. Yüzünü çevirdi, böylece sadece pürüzsüz kahverengi yanağının kıvrımıyla karşılaştı. Adam durakladı ve

Sonra dudaklarını dudaklarına bastırdı ve bir süre oyalanmalarına izin verdi. Tamamen hareketsiz kaldı, adam çekilirken gözlerini kırptırdı.

"Güle güle," dedi, ayağa kalkıp kapıya yöneldiğinde hiçbir yanıt alamadı. Kapıyı açtı ve arkasına baktı, ama kadın pencereden dışarı bakmaya devam ediyor, o artık orada değilmiş gibi davranıyordu.

Sonra başını eğdi ve bir grup askerin beklediği salona girdi. Etrafını sararak dört köşe oluşturdular ve onu saraydan geçirerek taht odasına doğru götürdüler. Geniş kapılar açık duruyordu ve bu durum için gelmiş olan yüzlerce soyluyla dolu bir alan ortaya çıkıyordu.

Aurora Kralı Garnet tahtında kambur oturuyordu, omuzları bükülmüş ve başı gevşek bir şekilde sarkıyordu. Bir zamanlar sağlam olan gövdesi küçülmüş, derisi açılı, çıkıntılı kemiklerinin üzerine gerilmişti. Gölgeler gözlerini karartmış, bir zamanlar Rion'un ki gibi gür ve siyah olan saçları rengini kaybetmiş, beyaza yakın ince teller halinde dökülmüştü.

Garnet on yıllar önce Solan tarafından ele geçirilmişti ama o hâlâ bu sığ yaşam bahanesine tutunmaya devam ediyordu. Rion onun neden sadece aşağı inip kendini bu sefaletten kurtarmadığını anlayamıyordu.

Odaya girdi ve durup kalabalığı inceledi. Babasını aşağı inmeye ikna edecek ya da Meşale'nin kurallarını esnetmek için bir yol bulacaktı. Beklemekten bıkmıştı ve bu bağ meseleyi daha da acil hale getirmişti. Yükseliş olmadan bu bağın hiçbir değeri yoktu. Tam gücüne *kavuşacak* olsa da, aslında tek yaptığı onu hiçbir şey hissetmediği bir kadına -bir aileye-bağlamaktı.

Kalabalığın ortasından bir yol geçiyordu. Yolda ilerlerken, darağacına doğru gittiğini hissetmekten kendini alamadı, önünden geçerken kafalar eğiliyordu. Omuzlarının arasındaki sıkışmayı gidermeye çalışarak boynunu yuvarladı. Verdiği karar buydu ve şimdi sonuçlarına katlanacaktı. Başka bir seçenek yoktu.

Odanın ön tarafında, babası ve annesi gelişmeleri izliyordu. İlk torunlarının heyecanını yaşıyorlardı ama bebekle geçirecek fazla zamanları olmayacaktı - eğer onun istediği gibi olmazsa.

Meora, o *kadın*, çoktan odanın önünde bekliyordu ve dudağının kıvrılmasını kontrol etmek için elinden geleni yaptı. Mesele güzel olmaması değildi - onu ona çeken şey de buydu zaten - asıl mesele kadının alt tabakadan olmasıydı. Bir okulda çalışan alt sınıftan bir kadından başka bir şey değildi. Aynı etkinliğe nasıl davet edildiği bile hâlâ merak konusuydu.

bir gizemdi ve bunun onu tuzağa düşürme planının bir parçası olduğundan emindi. Biriyle konuşmuş olmalıydı. Her şeyi en başından planlamıştı.

Elini karnına dayamıştı, hamile olduğuna dair ilk belirti bu şekilde görülebiliyordu. Önce ona, sonra da kadının korku dolu gözlerine baktı. Onu tuzağa düşürme cüretini göstermişti ve şimdi onun öylece elde edilemeyeceğini öğreniyordu. Şimdi yaptıklarının cezasını çekecekti.

"Majesteleri," diye ciyaklayarak reverans yaptı. Rion başını salladı ve anne babasının arasında asılı duran Meşale'nin önünde onun yanındaki yerini alırken hiçbir şey söylemedi.

Önlerinde başka bir kadın, bir Baş Rahibe duruyordu.

Aslında bunun için ona ihtiyaçları yoktu ama Zerra'nın bu habercileri kendilerini Ouranos'taki olayların içine sokmayı ve bir şekilde önemli bir şeyin arifesinde gelmeyi seviyorlardı. Rion ona ters ters baktı ve o da sanki yetkili olan kendisiymiş gibi ikisine de güzel bir gülümseme verdi. Bu kadınlardan hoşlanmıyordu. Her zaman bir şeyler isterlerdi ve tüylerini diken diken ederlerdi.

Belki kral olduğunda onları Aurora'dan tamamen men ederdi.

"Hoş geldiniz," dedi rahibe. "Bugün, kaderi ellerinde tutan iki Yüce Fae'nin birleşmesini kutluyoruz."

Rion ve Meora'ya gülümsedi ama Meora hiç bu kadar karşılık vermek istememişti. Baş Rahibe törene başlarken yakında bağlanacak olan ortağına baktı ve Meora'nın var olmayı bırakmasını diledi. Rahibe konuşmasını sürdürürken, Rion ayaklarını sürüyerek bu işi bir an önce bitirmelerini diledi.

Ama sonra, zihninin arkasında başka bir şey kıvrıldı. Daha yumuşak ve alçak bir şey.

Rion.

Başka bir ses. Gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı.

Herkes rahibeyi izledi, kollarını salladığında gözleri ona yapıştı.

Rion.

Bir kez daha etrafına bakındı ama başka kimsenin duymadığı belliydi. Eğer Rion daha iyisini bilmeseydi, bunun Meşale'den geldiğine yemin edebilirdi ama henüz çok erkendi. O henüz bir kral değildi.

Rahibe kendi sesinin tadını çıkarmaya devam ederken ağzındaki turuncu alev titredi ve kıvılcımlandı.

Rion dikkatle dinledi.

Başka bir şey olmayınca başını salladı ve olaylara odaklanmaya çalıştı. Bunu hayal etmiş olmalıydı. Çok fazla baskı altındaydı.

Sonunda rahibe konuşmasını bitirdi ve kenara çekilerek bir eliyle Esere doğru ilerledi.

Meşale kıvılcımlandı, alevler önce yeşile, sonra mora, sonra da maviye döndü.

Rion gözlerini kırpmadan Meora'ya baktı, önünde uzanan geleceği görüyordu, belirsizlik yolunun her adımını döşüyordu.

Ama taşlar yerine oturmuştu. Zamanı gelmişti.

BÖLÜM 10

LOR

ALLUVION-GÜNÜMÜZ

Uyandığımda ne kadar zamandır uyuduğumu söylemek zor. Kumlar gözlerimi tırmalıyor ve başım sabit bir ritimle çarparak odanın dönmesine neden oluyor.

Yatağın yanındaki masanın üzerinde meyve dolu bir tepsi duruyor. Midem gurulduyor ve ağrıyan bacaklarımla topallayarak ayağa kalkıyorum. Yeterince taze görünüyor, bu yüzden tanımadığım bir şeyden bir parça ısıyorum. Canlı sarı renkte, tatlı ama hafif ekşi bir tadı var. Kapı çalınıyor ve alçak bir fae hizmetkâr içeri giriyor. Uzun beyaz saçları ve pullarla kaplı parıltılı mavi bir teni var.

"Merhaba," dedim. "Sen kimsin?"

"Ben Pressia," diye cevap veriyor ve reverans yaparak eğiliyor. Saydam beyaz kumaş parçaları giyiyor ve bu kumaş parçaları stratejik bir şekilde ağza alınmayacak yerlerini örtüyor. Muhtemelen yüzmeyi kolaylaştıran türden bir şey.

"Ne zamandır uyuyorum?"

"Dünden beri leydim," diyor şaşkın bir bakışla.

Titrek bir nefes aldım. Bir hafta boyunca uyuyacak kadar yorgun olmaktan endişe ediyordum. Üç buçuk günüm kaldı ve Mercan'la konuşmanın bir yolunu bulmalıyım. Geminin nerede olduğunu bilmiyor olabilir ama avıma başlamak için en iyi yer orası gibi görünüyor.

O sırada Pressia'nın kolundan sarkan elbiseyi fark ediyorum. Bakışlarımı yakalayınca elbiseyi kaldırıyor.

"Majesteleriyle öğle yemeği için giyineceksin," diyor ve ben dün akşamki yemeğimizi düşünerek bir iniltiyi bastırıyorum. Ama Mercan geminin yerini bilmiyor olabilir ve yedek bir plana ihtiyacım olabilir. Bu da yaklaşmak anlamına geliyor.

Cyan'a, bu yüzden iyi davranmak zorundayım. Güçlü yönlerim listesinde hiçbir zaman üst sıralarda yer almayan bir yetenek.

Pressia ben duş alırken bekliyor ve onu bir cam dönüştürmekten kaçınmayı başarıyor. Ayrıca yaygın büyü sorunumla da ilgilenmem gerekiyor ama şimdilik onu kullanma dürtüsüne direneceğim. Belki de gemiyi ele geçirdiğimde, sarayın yan tarafında bir delik açıp kaçmak zorunda kalacağım. Yine de, bu süreçte kime zarar verebileceğimin rahatsız edici bir şekilde farkındayım.

Ben temiz olduğumda Pressia saçım ve makyajımla ilgileniyor. Bu işlerin yapılmasına hâlâ alışık olmasam da aklımda o kadar çok şey var ki kendimi buna bırakıyorum. O beni tepeden tırnağa çekiştirip fırçalarken ve tozumu alırken düşüncelerim çalkalanıyor. Sonra, kendi giydiğinin biraz daha mütevazı bir versiyonunu andıran, ancak yine de karnımı, omuzlarımı ve yeterli miktarda dekolteyi açıkta bırakan elbiseyi giymeme yardım ediyor.

Boğazım bastırılmış duygu seliyle boğulmadan önce ilk düşüncem Nadir'in bu kıyafet hakkında ne düşünebileceğini merak etmek oluyor.

Pressia fark eder. "Sorun nedir leydim? Elbise hoşunuza gitmedi mi?"

Başımı salladım. " değil. Özür dilerim. Bu başka bir şeyle ilgili."

Gözlerimi kapatıp umut ederek onu zihnimle çağırmayı tekrar deniyorum, bir şeyler olacağını *umuyorum*.

Nadir. Beni duyabiliyor musun?

Cevap yok.

Çünkü o öldü.

Onu ben öldürdüm ve eğer harekete geçmezsem, onu bir daha asla göremeyeceğim. Gemiye bulsam bile, uzak ihtimallerim yağlı, ölçeklenemez tuğlalar gibi bana karşı yığılmış durumda.

Pressia'nın cevabı şüpheli bir bakış oluyor ve ben de aptal elbisem için endişelenmekten çok daha büyük sorunlarım olduğunu açıklamak istiyorum ama bu adil olmaz.

Kapının bir kez daha çalınması dikkatimizi çekiyor ve Pressia kapıyı açmak için .

Cyan odaya girdiğinde hâlâ gömleksizdir ve üzerinde güçlü kalçalarına uyum sağlayan yumuşak, koyu mavi süetten yapılmış bir pantolon vardır. Kalçalarını bir dizi renkli mücevherle parıldayan, düşük salınımlı bir kemer sarıyor. Uzun saçları aşağıya sarkıyor ve ayakları çıplak. Herkesin ayağı çıplak, benimki de dahil. Bunun beni savunmasız tutmak için bir hile olduğunu düşünürdüm, ama içimden bir his

daha çok çevreyle ilgili. Dünyanız plaj ve okyanus olduğunda ayakkabıya ne gerek var?

"Sana öğle yemeğinde eşlik etmeye geldim," diyor Cyan, gözleri üzerimde gezinirken. Yüzündeki ifadeyle ilgili bir şey ensemde kaşıntılı bir uyarıya yol açıyor.

"Neden?" diye soruyorum. Gözlerimi kısarak soruyorum ve o da elini göğsüne koyarak bana gerçeklikten yoksun, incinmiş bir bakış atıyor.

"Sen benim özel misafirimsin, Lor. En azından bunu ."

Gözlerimi daha da kısıyorum, saçmaladığından eminim ama buna uymaktan başka ne yapabilirim ki?

"Lütfen bize katılacağınızı söyleyin," diyor kağıt hamurundan yapılmış deri kadar gerçek bir gülümsemeyle.

"İyi," diyorum ve o da başını

sallıyor. "Mükemmel.

Bekliyorlar." "Kim bekliyor?"

" "

Bu cevap umurumda değil ve hoşnutsuzluğumu gözlerimi bir kez daha kısarak belli ediyorum, ama bu bir etki yaratmıyor. "Gel bakalım."

Odamın önünde duran muhafızları geçip mavi, altın ve gümüş tonlarında beyaz fayanslarla kaplı mermer koridorlarda ilerliyoruz. Tavandan tabana kemerli pencereler, neredeyse dışarıdaymışız hissi veren her boşluğu kaplıyor. Çoğu camdan yoksun, dalgalar gibi görünmesi için kıvrımlar halinde oyulmuş mavi inciden yapılmış bir kafes ağıyla kaplı. Etki muhteşem.

Geniş koridorlarda ilerlerken, taht odasına ve Alluvion Mercanlarının bulunduğu tanka göre nerede olduğumuzu merak ediyorum. Bu gece oraya gizlice girebilir miyim? Cyan'ı bir tehdit olmadığımı nasıl ikna edebilirim ve korumamdan nasıl kurtulabilirim?

"Nasıl hissediyorsun?" Yürürken Cyan soruyor. "Dün gece oldukça etkileyici bir gösteriydi."

"Banyonuz için üzgünüm. Sarayınızı yıkmak istememiştim."

Hiçbir önemi yokmuş gibi elini sallıyor. "Sorun değil. Burası daha kötülerini de gördü."

Başımı sallıyorum ve yürümeye devam ediyoruz. Aklından geçen soruları duyar gibiyim. Bu kadar az şey biliyor olmam çok şüpheli.

sihrimi kontrol edebiliyorum. Bunun benim yaşımdaki bir Yüce Fae için normal olmadığını biliyorum. Tam gücüme yeni ulaşmamış olsam bile, daha fazla kontrolüm olmalıydı.

Cyan konuşmak için ağzını açıyor ama ağzından çıkanlara cevap vermek istemiyorum, bu yüzden onun sorularını kendi sorularımla geçiştiriyorum. Her zaman her konuda yalan söylemekten nefret ediyorum ama kim olduğumu saklamak için o kadar çok yıl harcadım ki gerçeği söylemek bana imkansız geliyor. Kimse çok fazla şey bilmediği sürece, bunu bana karşı kullanamazlar.

"Teyzem ve Anemone ile aranızda ne var? İşler karışmıyor mu?"

Tamam. Aslında söylemeyi planladığım şey bu değildi. Ayak, ağızla buluşsun.

Cyan bana soğuk bir bakış atarken kaşlarını kaldırıyor. Sorumun onu kızdırıp kızdırmadığını ya da sırlarımı saklamak için gösterdiğim zavallı çabalarımı anlayıp anlamadığını bilemiyorum.

"Bu belki de başka bir günün tartışması Lor," diyor az önce bebeklerin nereden geldiğini soran bir çocukla konuşuyormuş gibi bir ses tonuyla.

"Doğru," dedim. "Özür dilerim." Özür dilerim çünkü bu biraz kabaydı.

Başka bir köşeyi döndüğümüzde Cyan cevap vermiyor ve sedefli kabuklardan oluşan bir tasarımla gömülü bir dizi yarı saydam kristal kapı tarafından karşılanıyoruz. Birini çekerek açıyor ve beni içeri sokuyor. Kütüphane ve çalışma odası olarak kullanılan, duvarları raflarla kaplı ve ortasında büyük beyaz bir masa bulunan bir odaya giriyoruz.

İki adım atıyorum ve masada oturan iki ziyaretçiye tanıyarak donup kalıyorum.

"Hayır," diyorum ve geri çekiliyorum. Bu bir tuzak. Kandırıldım.

Cyan iri elini koluma doluyor ve beni yerimde tutuyor.

"Gel Lor," diyor. "Burada olduğunu duyduklarında seninle tanışmak istediler."

"Duydun mu?" Ben soruyorum.

"Şey, bir mesaj gönderdim. Aphelion'daki kaostan yeni dönmüşlerdi."

Önce Cyan'a, sonra da Celestria D'Arcy ve Tor kraliçesi Bronte'ye bakıyorum; ikisi de bana merak ve güvensizlik karışımı bir bakışla bakıyorlar.

Soluk teni, uzun gümüş saçları ve mürekkep birikintisi gibi koyu gözleriyle Yıldız Kraliçesi, ay ışığından dikilmiş gibi görünen gümüşü bir elbiseyle örtülüdür.

Bronte, koyu renkli, pırıl pırıl teni ve yine gümüş rengine ama tamamen farklı bir şekilde olan beline kadar uzanan saçlarıyla Yıldız Kraliçesi'nin tam zıttıdır. Demir gibi ve siyah çizgilerle katmanlı, sanki düşen bir yıldızdan kepçeyle alınmak yerine bir dağın kalbinden yontulmuş gibi.

Yumuşak ve esnek görünen ve hareket kolaylığı için tasarlandığı belli olan bir dizi gri deri giyiyor. Gördüğüm en savaşçı kraliçelerden biri ve ben onu şimdiden sevdim. Beni kaldırıp balkondan aşağı atmak gibi görünse bile. Bu hayranlıktan doğan bir aşk, sıcaklıktan değil.

"Neler oluyor?" Cyan beni masaya doğru sürüklerken soruyorum. İtirazımı dile getiriyorum ama etrafım kraliyet ailesiyle, Ouranos'un en güçlü üç insanıyla çevrili ve ben hâlâ Nostraza'dan çalıp altın bir elbisenin içine tıktıkları vahşi kızım.

"Sadece merhaba demek istedik," diyor Bronte, öne doğru oturup beni tepeden tırnağa süzerek. Sert dış görünüşüne rağmen, gözlerine yansıyan bir yumuşaklık görüyorum. "Cyan'ın söyledikleri doğru mu? Sen gerçekten Serçe'nin torunu musun?"

Başımı sallıyorum. Uzun zamandır sakladığım sırlar aylardır birbirinden ayrılıyor. Pamuk parçaları dikenli dalların uçlarında oynuyor. Bunu saklamanın bir yolu yoktu. İstiyor muydum ki? Amacım gerçekten mirasımı geri almaksa, gerçeği herkesin duyması için yüksek sesle ilan etmeden bu görev imkansızdır. Ne olursa olsun, bu her zaman kaçınılmazdı. Bir noktada maskenin düşmesi gerekiyordu.

"Doğru," diyorum, bu itiraf karşısında göğsümde bir sancı boşalıyor.

"Peki bunca zamandır neredeydin?" Bronte soruyor.

Uykusuzlukla hiçbir ilgisi olmayan bir yorgunluktan kaynaklanan bir iç çekişle, Cyan'a anlattığım olayların aynı kısaltılmış versiyonunu anlatıyorum. Bu hikâyeyi o kadar çok anlattım ki alnıma dövme yaptırmalıyım. Herkesin neden merak ettiğini anlıyorum ama ben hep böyle mi olacağım?

Konuşmam bittiğinde herkes sessizce beni izliyor. Yüz ifadelerinden ne düşündüklerini anlayamıyorum. İçecek bir şeyler bulma umuduyla etrafıma bakıyorum. Odanın uzak köşesinde çeşitli renklerde likörlerle dolu şişelerle kaplı bir bar arabası gördüğümde sorma zahmetine girmiyorum. Ayağa kalkıp soluk, mavimsi bir sıvı kendime bir şeyler dolduruyorum. Geri fırlattığımda, acı ve tatlı karışımıyla boğazımı yakıyor.

"bak," diyor Cyan alaycı bir ifadeyle ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Görgü kuralları, başlangıç olarak hepimize birer içki ikram etmenizi önerirdi." "Daha öğlen bile olmadı," diye cevap veriyor ve kendime bir tane daha doldurmadan önce homurdanıyorum

Cam.

Sanki umurumda.

"Aurora kokuyorsun," diyor D'Arcy bir an sonra, tedirginlik kafa derimi yakarken bana bakarak.

"Ne?" Ciyak ciyak bağırmaı başardım. Neden beni kokluyor?

"Hikâyeniz gerçekten heyecan verici olsa da birkaç önemli detayı atlamışsınız gibi görünüyor. Bana neden Aurora Kralı'nın kokusunu aldığını söyle." Başını eğdi ve bana sinsî bir bakış attı. "Ya da belki kralı değil de çocuklarından biri? Prens mi? Prenses mi?"

"Daha önce de açıkladığım gibi, hayatımın yarısını orada geçirdim. Neden onun lekesini taşımayayım ki?"

D'Arcy tüm zarafeti ve kıvrak hareketleriyle oturduğu yerden kalkıyor ve sanki yerde süzülüyormuş gibi bana doğru adım atıyor. Durup kokluyor, burnunu boğazımın kıvrımına gömüyor ve kesinlikle birçok kişisel sınırı aşan bir hareket yapıyor.

"Ne oluyor lan?" Geri sıçrayarak bağıyorum. "Sana hiç kimse rıza hakkında bir şey öğretmedi mi?"

D'Arcy diğer iki yöneticiye dönerek, "Biriyle çiftleşmiş," diyor. "Bağ henüz tamamlanmadı ama çiftleştiler."

"Affedersiniz," diyorum, aramızda biraz mesafe bırakmak için sola kaymadan önce geri çekilip bar arabasına çarpıyorum. "*Bu* seni ilgilendirmez."

"Ama öyle," diyor D'Arcy, bana doğru yaklaşarak. "Eğer bize yalan söylüyorsan." "Size hiçbir şey borçlu değilim."

"Bu doğru," diyor Cyan. "Ama siz benim krallığımda benim iyi niyetim sayesinde bulunuyorsunuz. Çatımın altında yalancıları barındırmak gibi bir niyetim yok."

Ağzımı birbirine bastırıyorum. Gemiı bulmak için sadece üç günüm kaldı ve bulmadan önce kendimi buradan attıramam.

"İyi," diyorum. "Aphelion'dan ayrıldığımda tek başıma kaçmadım. Aurora Prensi beni aldı."

"Neden?" Cyan sorar.

"Çünkü babasının beni Nostraza'ya geri götürme emri altındaydı."

Tamam, gerçeğin tamamı bu değil, ama inşa ettiğim bu karla kaplı dağın tepesinde beyaz yalan daha nedir ki?

"Sonra ne olacak?" Bronte soruyor. Nadir'in Tor'un Aurora ile müttefik olduğuna dair bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Ne kadar dostlar?

Sırtımı raflardan birine dayayarak bardağımı ellerimin arasında tutuyorum.

"Ve sonra aramızda bir bağ olduğunu fark ettik."

"Eşin Aurora Prensi," diyor D'Arcy ve gözlerinin arkasında bir şey .

"Evet," diye fısıldıyorum, duygularım göğsümde düğümleniyor. *Öyle.*

Öyleydi.

"O şimdi nerede?" Cyan sorar.

"O öldü." Toplu bir nefes alış veriş odanın içinde dönüyor. Gözlerim yaşlarla doluyor. Bunların hiçbiri yokmuş gibi davranmak zorunda değilim.

"Yalancı," diyor D'Arcy. "Eğer eşin ölmüş olsaydı, bizimle bu konuşmayı yapman mümkün olmazdı."

Sözlerine göz kırpmıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek istediğim, eğer eşin ölmüş olsaydı, bir hiçten ibaret olurdun." Beni tedirgin edici bir bakışla süzüyor, yüzünde karanlık bir pişmanlık ifadesi beliriyor. "İnan bana. Nasıl bir şey olduğunu bilirim."

O kadar şaşırmışım ki ne dediğini anlamam bir anımı alıyor. "Eşini kaybettin," diyorum.

Kelimelerim boğuk boğuk çıkıyor çünkü *biliyorum*. Ne demek istediğini biliyorum. Göğsümde Nadir'in içimden oyulup çıkarıldığı boşluğu hissediyorum.

D'Arcy çenesini eğiyor ve Bronte ile Cyan bakışıyorlar. İçimden bir ses bu bilgiyi isteyerek ya da sık sık vermediğini söylüyor. "Uzun zaman önceydi. Ama evet, yaptım."

Nadir'in bana yedi farklı partneri olduğunu söylediğini hatırlıyorum ve eşini kaybetmenin boşluğunu bu şekilde mi doldurduğunu merak ediyorum.

Ama şimdi hepsi bana merakla bakıyor ve ben de bir başka yalanın içinde yakalandım.

Gözlerim kısılıyor ve bunu kurtarmaya çalışarak çenemi kaldırıyorum. "Belki de bazılarımız daha güçlüdür." Onu geri adım atmaya zorlamayı umarak bu sözleri bir meydan okuma olarak söylüyorum ama karşımda güç saçan kadim bir kraliçe var. Alay ediyor ve bunda öfkemi artıran bir şey var.

"Saçmalama," diyor bana tıslayarak. "Bu senin neye katlanıp neye katlanamayacağınla ilgili değil. Birinin eşi öldüğünde, geride kalan kişi hayal edebileceğin en kötü hastalığa yenik düşer. Kavrayamayacağın kadar acı ve ıstırap. Aylarca çılgılık atarak ve feryat ederek ölmeyi diledim. Hatırlamadığım karanlık haftalar bile var,

Zihnim ve bedenim çok kırılmıştı. Tamamen iyileşmem yıllar aldı ve şimdi bile, yüzyıllar sonra, asla eskisi gibi olamayacağım."

Şimdi bana doğru eğiliyor, soğukkanlı tavrı sert bir çelik levhaya dönüşmüş durumda. "Bu yüzden bir Fae'nin katlanabileceği en kötü kadere karşı bir şekilde bağışık olduğunu düşünerek bana burun kıvrma *kızım*."

Son kelimeyi çarpıtma şekli bana henüz saygısını kazanmadığımı söylüyor ve ona karşılık vermek istesem de bazen daha yüksek bir yol izleyebileceğime karar veriyorum. Dikkatsizliğimle iltihaplı bir yarayı deştığım çok açık. Ama sonra aklıma başka bir düşünce geliyor. Eğer ben iyiysen, bu Nadir'in gerçekten hayatta olduğu anlamına mı geliyor? Göğsümde bir ışık kıpırdıyor.

"Ne? O da ne?" Bronte soruyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar gözlemci. "Neden birdenbire mutlu oldun?"

"Değilim," diyorum savunmacı bir şekilde, yüzümü farklı bir ifadeye büründürmeye çalışarak.

"Bizden pek çok şey saklıyorsun," diyor Cyan. "Önce sihrini, şimdi de bunu."

"Peki ya büyüsü?" D'Arcy sorar, sesi bir iğne kadar keskindir. "Bir şey yok. Benim sihrim iyi," diyorum.

Aynı anda Cyan, "Bunun üzerinde hiçbir kontrolü yok" der.

Her iki kadının da bakışları bana döndüğünde yüzüm ısınıyor, gözlerinde ateş yanıyor.

"Neden sihrini kontrol edemiyorsun?" Bronte talep ediyor. "Ve neden eşin hakkında bize yalan söylüyorsun?"

Tüm bunlar için makul bir açıklama bulmaya çalışırken kafamdaki çarklar hızla dönmeye başladı. Gerçek şu ki, bir açıklamam yok.

"Sana söyleyemem," diyorum ve *bu* bir bakıma doğru.

"Söyleyemez misin, söylemez misin?" Cyan soruyor.

"Fark eder mi?" diye sordum. "Sana zarar vermek için burada olmadığımı bil. Atlas benimle bağ kurmaya ve sihrimi kullanmaya çalıştı ve Aurora Kralı hiç anlamadığım bir nedenden dolayı peşimde. Tek bildiğim onların yolundan uzak durmam ve ailemden geriye kalanlara geri dönmeye çalışmam gerektiği."

Sözcükler aceleyle ağzımdan dökülüyor ve umarım bana tam olarak güvenmeseler bile onları bu işin peşini bırakmaya ikna etmeye yeter. Bu tam bir yalan değil. Onlara doğrudan zarar vermek istemiyorum, ama benden ne yapacağını anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakan kraldan çalmaya çok niyetliyim. Belki yanlış bir şeydir ve belki de ben çok kötü bir insanımdır.

İhtiyaçlarım ve arzularım onunkilerden önce gelir, ama iş aptal bir taş parçasına ya da Nadir'e kalırsa, bu seçimi yapmakta tereddüt etmem.

"Sanırım hayır," diyor Cyan sonunda. "Ama buradan öylece çıkıp gitmene izin veremeyeceğimi anlıyorsun değil mi?"

"Neden olmasın?" Mırıldanıyorum.

"Çünkü bana yalan söylüyordun, Kalp Kraliçesi. Ve nedenini bilmek istiyorum."

"Size başka bir şey söyleyemem." "Böylece açıkça belirtmiş oldun."

"Şimdi ne olacak?"

"Burada misafirim olarak kalacaksın." "Misafirin mi yoksa tutsağın mı?"

"Sarayda biraz hareket özgürlüğüne sahip olacaksın." Arkasına yaslanıp ellerini çıplak karnının üzerinde kavuşturarak itiraz etmem için bana meydan okuyor.

Panik yapmamaya çalışarak omuzlarımı dikleştiriyor ve çenemi kaldırıyorum.

Üç gün. Üç gün. Üç gün.

"Beni burada ne kadar tutmayı planlıyorsun?"

Cyan omuz silkiyor. "Bunu henüz çözemedim."

"En azından burada olduğumu Aphelion'a bildirir misin? Kardeşlerim benim için endişeleneceklerdir." Ve umarım onlar, Mael ve Amya ile birlikte beni buradan çıkarmanın bir yolunu bulurlar. Umarım çok geç değildir.

"Kız kardeş mi?" diye soruyor, bakışları daralıyor. "Bir erkek kardeşin olduğunu söylediğini sanıyordum?"

Kahretsin. Onlara Willow'dan bahsetmediğimi unutmuşum. Çok fazla şey oluyor ve yalanlarımın hepsini doğru tutamıyorum. Yüzümü buruşturdum ve sonra tıslayarak hava çıkardım.

"Ah, evet. Bizim de bir kız kardeşimiz var. Ama o bizimle Woodlandse gelmedi."

Cyan başını sallıyor ve D'Arcy ile Bronte'nin bakıştıklarını fark ediyorum.

"Ne sakladığınızı öğreneceğim Kalp Kraliçesi. Ve eğer seni kendim ya da krallığım için bir tehlike olarak görürsem, bunun sonuçları olacak," diyor.

"Anladım," diye cevap veriyorum çünkü başka nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ona inanıyorum. Arkasını dönüyor ama ben kolunu tutuyorum.

"Aphelion'a mesaj mı? Lütfen?"

"Bunu düşüneceğim."

Çenemi eğiyorum, kısmen iyi bir kral gibi görüldüğü için minnettarım ama aynı zamanda beni isteğim dışında tuttuğu için kızgınım. Gerçi durumlarımız tersine dönseydi, muhtemelen ben de aynısını yapardım.

Elimdeki bardağı masanın üzerine koymadan önce ellerimi önümde birleştiriyorum. "O zaman beni odama geri götür."

"Peki ya öğle yemeği?" Cyan soruyor ve ben kirli bir kahkahayı bastırıyorum. Elbette, burada oturup bu üçü tarafından bir saat daha ızgara edilmek ideal öğleden sonram gibi geliyor.

"Aç değilim."

Cyan ve diğerleri bakıştıktan sonra iç çekip ayağa kalkıyor ve durmak için yürüyor. Yüzümdeki gerçeği okuyamamasını umarak onun masmavi gözlerine bakıyorum. Belki de tüm bu duruma yanlış bir şekilde yaklaştım ve ona karşı dürüst olmalıydım. Ama bazen artık doğruyu *nasıl* söyleyeceğimi bilip bilmediğimi merak ediyorum.

"Pekâlâ. Gidelim," diyor yürümemi işaret etmeden önce. İki kraliçeye başımı salladım.

"Sizinle tanıştığım çok memnun oldum."

Koltuklarının yanından geçip kapıya yöneldiğimde ikisi de yanıt vermiyor.

Cyan bana sarayda eşlik ederken, taht odasından tekrar geçiyoruz.

Mercan devasa tankında duruyor ve ona nasıl erişeceğimi merak ederek umutsuzca bakıyorum. Yeterli bir yüzücüyüm ama o tankın içinde başka neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O yüksek, pürüzsüz duvarlarla oraya nasıl girebileceğimden bile emin değilim.

Virajı döndüğümüzde, diğer tarafta duran bir erkek Yüksek Fae fark ediyorum. Elinde bir not defteri var ve Mercan'a dikkatle bakıp bir şeyler karalıyor.

"Kim o?" Ben soruyorum.

"Bain," diyor Cyan, sesi sanki bana cevap vermek istemiyormuş gibi kısık. "O ne yapıyor?"

Bain başını kaldırıp Cyan'a başıyla selam veriyor, o da bir elini göğsüne bastırıp belinden eğilerek doğruluyor.

Cyan beni takip etmemi işaret etmeden önce, "Mercan'ı izliyor," diyor.

"İzliyor musun?" Ayak uydurmak için çabalarken soruyorum. "O Artefakt'ın bekçisi."

"Bekçi mi?"

Bana ters ters bakıyor. "Söylediğim her şeyi tekrar mı ediyorsun?"

Omzumun üzerinden bir kez daha bakarken, "İyi, söyleme," diye homurdanıyorum. Keşke Mercan'ın yanında kalabilseydim ama çok fazla ilgi göstermenin Cyan'ın şüphelerini daha da artıracağından endişeleniyorum.

Bu gece bir plan yapacağım. Becerikliyimdir. Kendimi daha zor durumlardan kurtarmıştım. Ne yazık ki şu anda hiçbir şey düşünemiyorum. Şakağımda bir ağrı oluşuyor ve ona masaj yaparak içimde dönen mide bulantısını bastırmaya çalışıyorum.

Gemiye ele geçirmek için üç günüm daha var. Nadir sonsuza dek benim için kaybolana kadar üç gün daha.

Bunun olmasına izin veremem. Bunun olmasına izin *vermeyeceğim*.

Bana yardım edin. Gerekirse bu lanet sarayı yerle bir ederim.

BÖLÜM 11

GABRIEL

APHELION-GÜNEŞ SARAYI

Boş hücreye inanamayarak bakıyorum. Yerde benimle alay eder gibi duran özenle katlanmış giysilere bakıyorum. Atlas'ın ve ardında bıraktığı lekenin kokusunu neredeyse alabiliyorum.

Bu zindandaki en kötü dehşete çok yakından bakmaktan kaçınıyorum ama ondan kaçış yok. Kan damlaları sessizliği dolduruyor, taşlara çarpıyor ve hücrenin nemli köşelerinde yankılanıyor, bu da Atlas'ın çok uzağa gitmiş olamayacağı anlamına geliyor.

Bir şeyler yapmalıyım. Yardım çağır. Aphelion'daki tüm muhafızları onu yakalamaları için çağırmalıyım. Ama kendimi hareket ettiremiyorum. Yerde donup kaldım, zamanın çalkantılı karanlığında sıkışıp kaldım. Bir asırdır taşıdığım yük sonunda beni yakalıyor. Göğsüm sıkışıyor ve uzuvlarım ağrıyor, *kralımın* -eski kralımın- bana, Tyr'a ve kardeşlerime verdiği her acının fiziksel tezahürleri haline geliyor.

Sonunda bakışlarımı yukarı çekerek gardiyanların cansız bedenlerine ve sarkan kanatlarına tanıklık ediyorum. Drex'in parmak uçlarına bakıyorum, bir kan çizgisinin elinden kayarak yere düşmesini izliyorum. Neredeyse hiç ses çıkarmıyor ama sanki biri top ateşlemiş gibi irkiliyorum.

Atlas onları nasıl alt etti? Gardiyanların Aphelion büyüüne karşı özel korumaları vardır. Tamamen bağışık değiliz ama etkileri sınırlı. Atlas'ın büyüü yıkıcı türden değil zaten. Bu kadar çok şey bununla ilgiliydi.

Onları hazırlıksız yakalamış olmalı. Zayıflıklarını çok iyi bildiği için onları kandırmış olmalı. Ya da yardım almıştır. Bu da demek oluyor ki ona sadık olan herkesin kökünü kazımayı da büyüyen işler listeme eklemem gerekecek.

Kan gardiyanların zırhının önünü lekeliyor ve kendimi Syran'ın boğazındaki parıldayan dövmeyle kesen yarayı kabul etmeye zorluyorum - hepimizi tutsak eden, tenimize kazınmış o bağlayıcı işareti.

Aphelion'un kral ve kraliçelerini yöneten birkaç kuraldan biri de muhafızlarını korumaya yemin etmeleridir. İlişkimizin karmaşık doğası göz önüne alındığında, bedenlerimize asla el sürmemeye yemin etmişlerdir. Atlas bu kuralı zaten birçok kez çiğnedi ama cinayet onun yapabileceğini düşündüğüm her şeyin ötesine geçti.

Atlas bunu nasıl yapabildi? Yıllarca ona hizmet ettikten sonra. Onun için yalan söylediler ve sırlarını sakladılar. Atlas bunu nasıl yapabildi? Atlas'ın zayıf ahlaki pusulasını uzun zamandır sorguluyorum ama ona neden inancım kaldığını merak ederek başımı sallıyorum.

Hâlâ onun işkencesinin izlerini taşıyorum. Hepimiz taşıyoruz. Neden ona şüpheyi yaklaştırmaya devam ediyorum? *Çünkü bunların hiçbirinin doğru olmasını istemedim.*

Sonunda etrafıma bakıyorum, nasıl kaçtığına ya da nereye kaçmış olabileceğine dair ipuçları arıyorum. Belki de oyalanıyorum çünkü burada ne kadar uzun süre durursam, göğsümün üzerine bir taş gibi çöken kararı vermem de o kadar uzun sürecek.

Eğilip yere düşmüş, bir tarafı altın rengi kana bulanmış bir tüyü alıyorum. Yıllardır ağlamamıştım ama gözyaşlarım boğazıma düğümleniyor.

Ağır bir iç çekişle gözlerimi kapatıyorum ve kendime ait parçaları bir sonraki adımda ne yapacağına dair fikri olan bir adama benzeyen bir şeye dönüştürmeye çalışıyorum.

Ayaklarım beni merdivenlerden yukarı taşıyor, bu yolculukta isteksiz bir yolcuyum, orada Jareth ve Rhyle'ı, iki kardeşimi daha bulmak için ortaya çıkıyorum. Zindandan çıktığımda gözleri açılıyor, sıkıntımı açıkça hissediyorlar.

"Sorun nedir?" Jareth benden öteye, merdiven boşluğunun karanlığına bakarak soruyor.

"O gitti," diyorum. "Drex ve Syran'ı öldürdü ve sonra da kaçtı." Kelimeler, imkânsızlıklarının sarkan ağırlığıyla kulaklarımı çürütüyor.

Hemen ikisi de merdivenlere yöneldi ama ben seslendim. "Yapmayın. Onları görerek kazanılacak bir şey yok. Yaptığı şey affedilemez. Onu bulmaya ve adaletle teslim etmeye odaklanmalıyız. Aşağıya birini gönderip cesetleri kaldırtacağım ve onlara haklarını vereceğim ama şu anda bununla yüzleşmem. Biraz zamana ihtiyacım var."

Kardeşlerim ihtiyatlı bir bakış attılar ve ben de geçerek koridorda ilerlemeye başladım. Kılıcımın hâlâ elimde olduğunu fark etmemiştim bile. Birden yere kaynaklanmış gibi hissettim ve ani bir takırtıyla yana fırlattım.

Jareth ve Rhyle sessizce arkamdan geliyorlar, muhtemelen aklımı kaçırap kaçırmadığımı merak ediyorlar.

"Diğerleri nerede?" Omzumun üzerinden bakarak soruyorum.

"Atlas'ın çalışma odasında Tyr ile birlikteler - yani Tyr'ın çalışma odasında." Sesindeki belirsizliği duyuyorum.

Hiçbirimiz bu yeni gerçeklikle başa çıkmaya hazır değildik.

İleriye doğru baktığımda, şimdi doğrudan yolumun üzerinde duran iki figürün varlığıyla neredeyse duruyorum. Mael ve Lor'un kardeşini görünce boğazımda alçak, sabırsız bir homurtu düğümleniyor. *Trevor mı?*

"Çekilin yolumdan," diyorum, bu her neyse sabrımın kalmadığını zaten biliyorum. Yerlerinde durmaya çalışıyorlar ama benim adımlarım hiç şaşmıyor ve yolumdan çekilmek zorunda kalıyorlar.

"Nereye gidiyorsun?" Mael ben yanından geçerken soruyor. "Nadir ve Lor hakkında bir şeyler yapmalıyız."

Koridorda ilerlemeye devam ederken onu görmezden geliyorum. Nadir ve Lor'a ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve onlar için endişelenmediğimden değil, ama şu anda uğraşmam gereken daha büyük sorunlarım var.

"Gabriel!" Mael sesleniyor ama ben hâlâ durmuyorum. Bir an sonra, iki çift ayak sesinin daha kardeşleriminkine katıldığını duyuyorum. Sarayın içinde fırtına gibi eserken, herkes yolumdan çekiliyor. Güneşli bir günde pikniğe doğru yuvarlanan, yiyecekleri ve limonatayı etrafa saçan bir fırtına bulutu gibiyim.

Kralın çalışma odasına vardığımızda, kapıyı kadar büyük bir güçle çarparak açıyorum. Bu oda artık Tyr'ın. Keskin bir nefes göğsümü deliyor çünkü her şey farklı.

Odanın içinde diğer gardiyanlarla birlikte Erevan, Amya, Hylene ve aslında Lor'un kız kardeşi Willow olan hizmetçi kadını buluyorum. Apricia bir sandalyede burnunu çekerek oturuyor ve gözlerini bir mendille siliyor. Onun varlığını neredeyse unutmuştum.

"Rion, Nadir ve Lor'u aldı," diyor Mael bana, "Atlas gitti," dediğim anda.

Odadaki herkes hareketsizleşiyor, bakışlarımız buluşuyor. "Peşlerinden gidecek askerlere ihtiyacımız var," diyor Mael.

"Prensinizin ve kız arkadaşının kaçırılması Aurora'nın meselesi, Aphelion'un değil," diye bağıyorum ve dönüp kardeşlerimi işaret ediyorum.

"Atlas, Drex ve Syran'ı öldürdü ve kaçtı. Onu bulmak zorundayız."

"Hemen yola çıkıyoruz," diyor Jareth.

"Sadece biz," diyorum. "Daha fazla olursa geldiğimizi hisseder."

"Gidemezsin," diyor Erevan bana. "Sana burada ihtiyacımız var." Bakışları bir sandalyede oturmuş hiçbir şeye bakmayan Tyr'a kayıyor. Tanrılar, o haklı. Yaptıklarından sonra onu böyle yalnız bırakamam. Elimi yüzümde gezdiriyorum.

"O zaman siz gidin," diyorum kardeşlerime. Ne kadar çok kişi bir arada olursak Atlas'ın büyüğü bize karşı o kadar az etkili olur. Drex ve Syran olmadan sadece yedi kişi olacaklar ama yeterli olmalı.

"Peki ya kral?" Rhyle soruyor ve Tyr'dan bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi alıyor.

"Onu koruyacağım." Sözlerimde bir kesinlik var ve benden şüphe etmediklerini biliyorum, ama bunlar tehlikeli zamanlar.

"Tamam," diyor Jareth ama Tyr'ın yanından ayrılma fikrinden hoşlanmadığını söyleyebilirim. Bir kez daha bakışıyoruz ve sonra gitmek için dönüyorlar ama ben sesleniyorum. "Bekleyin."

Tyr'a yaklaşarak bir dizimin üzerine çöküyorum. Ellerinden birini dikkatlice kaldırıp kırılğan bileğini çevreleyen arkturit kelepçeye dokunduğumda, kül rengi saçları gözlerinin içine sarkarak bana bakıyor. Yakamın altına uzanarak, küçük bir iğneyle sallanan ince bir altın zincir çıkarıyorum. Kelepçenin yan tarafındaki küçük bir deliğe sokup bastırıyorum ve çıkıyor. Sonra ikinci kelepçeyi, ardından da boğazındaki kelepçeyi açıyorum. Tyr'ın solgun, çıplak tenine bakarken, bir asırdır taşıdığım bu yükten kurtulmanın rahatlığıyla kaburgalarım genişliyor.

Boynumdaki zinciri çekip kelepçeleri elime aldığımda gözleri açılıyor.

"Bir daha asla," diye ilan ediyorum. "Bu şeylerin bir daha sana dokunmasına asla izin vermeyeceğim."

Başını sallıyor, yüzünde boş bir ifade var ve umarım bu tutabileceğim bir sözdür. Jareth'e doğru yürüyüp kelepçeleri ve anahtarı ona veriyorum.

"Onu bulduğunuzda bunları Atlas'a takın."

Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Bu, Güneş Kralı'nı korumak için ettiğimiz tüm yeminleri bozuyor. Yapmak için yetiştirildiğimiz ve eğitildiğimiz her şeye aykırı. Ama Atlas hiçbir zaman Güneş Kralı olmadı ve hepimiz bir yalandan başka bir şey yaşamadık.

Kralın bizi koruma yeminini ilk bozan Atlas'tı ve eski kuralların artık burada bir anlamı yok.

"Git," dedim. "Daha fazla ilerlemeden."

Jareth başını öne eğdi ve kalan muhafızlar odadan çıkar. Bir süre sonra kapı çalınır ve elinde bir çanta taşıyan bir saray muhafızı içeri girer.

"Bunu taht odasında bulduk Kaptan," dedi ve bana uzattı. "Bir göz atmak istersiniz diye düşündüm."

Açtım, içindekilere inanamayarak baktım.

"Nedir bu?" Elimi içeri uzatıp ortasında kan kırmızısı bir taş bulunan ısıltılı gümüş bir taç çıkarırken Amya soruyor.

"Bu düşündüğüm şey mi?" Yukarı bakarak soruyorum. "Kalp Tacı," diye nefes alıyor Amya.

Willow titreyen elini boğazına götürerek, "Lor düşürmüş olmalı," dedi. Lor'un kardeşi elimden kaptı. "Onun peşinden gitmeliyiz!" "Devam edin," diyorum.

"Yardıma ihtiyacımız var."

"O zaman başka birini bul. Askerlerime burada ihtiyacım var."

"Gabriel," diyor Amya, ayağa kalkarak. "Bunun daha büyük bir şeyle ilgili olduğunu anlamalısın. Yardıma ihtiyacımız var, Ouranos'un da öyle."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Amya Mael'le bakıyor ve sonra bana Lor hakkında her şeyi anlatıyor. Kim olduğu hakkında. Ne olduğunu. Onun Heart'ın varisi olduğunu biliyordum ama kesinlikle bazı önemli detayları kaçıırıyordum.

"Gördüğünüz gibi," diyor Amya, "babam onu bir şey için istiyor, ama ne olduğunu bilmiyoruz ve hırsları göz önüne alındığında, onu ele geçirirse, bunun herkes için sonuçları olacağından korkuyorum. Bu artık sadece Aurora'nın sorunu değil."

Yorgun bir iç çekişle Tyr'a bakıyorum ama cevap vermiyor. Dinlediğinden bile emin değilim.

"Lor bir kraliçe mi?" diye bir ses geliyor köşeden. Apricia ağlamayı bırakmış ve şimdi herkese bakmaktadır. "Lor Kalp Kraliçesi mi? Onunla mı yarışıyordum? Herhangi birimizin ne şansı vardı ki!"

Odadaki herkes ona kulaklarından yabancı otlar fışkırmış gibi bakıyor ve o da en azından narsisistik tavırlarından utanarak

Patlama. Ayrıca onunla ne yapacağımı da bulmam gerekecek. Burada kalamaz.

Ağzımı açıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunun şu anda gerçekten bir önemi var mı?" "Bana ne olacak?" diye . "Kraliçe olmam gerekiyordu Aphelion benim için mahvedene kadar."

Willow, "Kapa çeneni," der ve Apricia'nın yüzündeki ifade neredeyse tüm olanlara bedeldir. "Bu kadar çocuksu ve bencil biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Gerçekten şu anda bunların seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Apricia'nın ağzı bir balık gibi açılıyor ve ben her şeye rağmen neredeyse gülmeye başlıyorum.

"Bu ne cüret!" Apricia sonunda dilini bulduğunu söylüyor. "Burada ne işin var senin? Benim bağlanma süitimle ilgileniyor olman gerekiyordu!"

"Ne bağı?" Willow tersliyor ve şimdi odadaki en sevdiğim kişi o olabilir.

"Willow," der Amya ellerini kaldırmadan önce. "Aslında... boş ver. Devam et. Bundan zevk alıyorum."

Willow gülümser. "Sanırım demek istediğim anlaşıldı."

"Herkes dursun," diyor Mael, ellerini uzatarak. "Lütfen. Onların peşinden gitmeliyiz ama bunu tek başımıza yapamayız."

"Benden ne istediğinizi bilmiyorum," diyorum. "Askerlerime burada ihtiyacım var. Bir isyanın ortasındayız, hain kralımız serbest ve tüm bunlardan önce kuvvetlerimiz zaten çok zayıftı."

Mael de bir asker ve ne dediğimi anladığını biliyorum. "O zaman yalnız gidiyoruz," diyor kardeşi. *Thomas mı?*

"Aurora Kralı'na karşı biz mi? O bizi parçalara ayıracak."

"Sihrimi daha iyi kontrol edebiliyorum," diyor ama Mael ikna olmuyor. Onu suçlamıyorum. Rion zorlu bir düşman ve bu dördü onunla boy .

"Ben de geliyorum," diyor Amya.

"Sence onu gerçekten durdurabilir miyiz?" Mael soruyor. "Hayır ama denemek zorundayız. Nadir için."

Nadir bazen biraz hıyar olabiliyor ama Amya ve Mael'in acı dolu ifadelerinden bu ikilinin onu sevdiği çok açık.

Lor'un kardeşi, "İzlerini bulmaya çalışacağız," diyor. *Timothy mi?* "Peşlerinden gitmeliyiz."

Herkes yine bana bakıyor ve ben yardım etmek istiyorum. Ediyorum da. Ama ellerim bağlı.

"O zaman gidelim," diyor Mael. Affetme jesti olduğunu anladığım bir şekilde omzuma vuruyor ve hafifçe sıkıyor.

"İyi şanslar," dedim, ciddiymdim.

BÖLÜM 12

LOR

ALLUVION-THE CRYSTAL PALACE

Odama döndükten sonra, bir plan oluşturmaya çalışarak bir ileri bir geri yürüyorum. Dışarıda okyanus gürliyor ve bu neredeyse rahatlatıcı, ama kafamın içinde çok fazla şey oluyor.

D'Arcy'nin eş hastalığıyla ilgili söylediklerini düşünüyorum. Bu Nadir'in hayatta olduğu anlamına geliyor, değil mi? Bu en zayıf umut ışığı ama tüm gücümle bu toz zerresine tutunuyorum. Öldüğünü hissettim. Kalbinin durduğunu ve teninin dokunduğumda soğuduğunu hissettim. Ama o Evanescence'ın içinde ve belki de bu hastalığı uzak tutuyordur, ya da belki, sadece belki, eşimi kalıcı olarak öldürmedim.

Gözlerimi kapatarak Nadir'le konuşmaya çalışıyorum, kafamın içinde bağırabildiğim bağıriyorum.

Nadir. Sen iyi misin?

Beni duyabiliyor musun? Çok özür dilerim. Cevap ver bana!

Ama yine sessizlikten başka bir şeyle karşılaşmadım.

Hayal kırıklığı içinde haykırıyorum, bir ileri bir geri adım atarken alnımı sıkıyorum. Taht odasının ortasında oturan Mercan'ın görüntüsü düşüncelerimde titreşiyor. Değiştiremeyeceğim şeylerin üzerinde durmaya devam edemem. Yapmam gereken şey gemiyi bulmak ve eşimi kurtarmak. Şu anda benden istediği şey bu ve ben dağılamam.

Ne yapacağım peki? Cyan'ı tekrar görmek mi isteyeyim? Sebeğim ne olacak? Sadece onunla vakit geçirmek istediğimi söylersem bana inanmaz. Bu çok saçma olur. Ayrıca, o bir kral ve muhtemelen yerine getirmesi gereken görevleri var. Sonra aklıma bir fikir geldi. Ya anahtar Mercan'ın bekçisiyse? Belki benimle konuşur.

Kapıya doğru fırlayıp açıyorum. Kaslı iki korumam dışarıda bekliyor, pırıl pırıl ve güneşten öpülmüşler, elleri kalçalarında iş yapıyormuş gibi duruyorlar.

"Merhaba," dedim. "?"

"Size göz kulak olmak için buradayız," diyor biri. İstediğim bu değildi ama sanırım havadan sudan konuşma olayını atlıyoruz.

"Oh. Bu çok hoş. Böyle güçlü ve yakışıklı muhafızlara sahip olmak güzel." Göz kırıyorum ve soldaki kaşlarını çatıyor.

"Gözünde bir şey mi var?" diye soruyor. Doğru ya. Flörtte berbatım.

"İsimleriniz nedir?" diye sordum.

"Ben Kuzey, bu da Batı." İlki arkadaşını işaret ediyor. "Sevimli."

Bu bana daha da derin bir kaş çatma kazandırdı. "İstediğin bir şey var mı?"

Soruyu düşündüm. Taht odasını ziyaret etmeyi istemenin ne kadar zararı olabilir? Cyan'a geri döneceğinden endişeleniyorum ama başka bir seçeneğim olduğunu da sanmıyorum.

"Yürüyüşe çıkmak istiyorum."

"Sana her yerde eşlik edeceğiz," diyor North. Ya da belki West'tir. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Taht odasına ne dersiniz?"

"Neden?"

"Bir nedene ihtiyacım var mı?"

Cevabım bana bir bakış daha kazandırdı.

"Alluvion Mercanına daha yakından bakmak isterim. Çok güzel."

West'in kaşları birbirine yaklaşıyor ve ben de saçımın bir tutamını döndürerek parlak şeylerden hoşlanan aptal bir kızmışım gibi görünmeye çalışıyorum. Bunu yutmuş görünüyorlar ve başka bir şey söylemeden geri çekilip yürümemi işaret ediyorlar.

Aynı geniş mavi-beyaz koridorlardan geçiyoruz, çıplak tabanlarım fayansları tokatlıyor. Her nasılsa, refakatçilerim ayaklarına palet takılmış gibi değil, sessizce yürüyorlar.

Taht odasına giriyoruz ve Bain'in hâlâ camın arkasından Mercan'a baktığını görünce rahat bir nefes alıyorum. Batı ve Kuzey duvara karşı pozisyon alıyor ve ben yaklaşmadan önce onlara el sallıyorum. Defterine bir şeyler karalamakla meşgul olduğundan, ben neredeyse üzerine gelene kadar fark etmedi.

Bain bana şaşkınlıkla bakıyor. Acaba beni daha önceden tanıdı mı? Buralarda sıkça rastlanan koyu mavi gözlere sahip, gümüşü mavi saçları sivri kulaklarının etrafından kırılmış. Ayrıca Cyan ile aynı soluk, neredeyse mavi tene sahip.

"Merhaba," diyorum, ne yazdığına bir göz atmaya çalışıyorum.

"Merhaba aşkım," diyor. "Coral'a saygılarını sunmak için mi geldin?"

Elbette. Saygılar.

"Kesinlikle," diyorum. "Bu ... harika."

Işıltılı bir gülümsemeye başını sallıyor. "O. O gerçekten muhteşem bir varlık."

"O mu?" diye sordum. Eserlerden herhangi birine bir cinsiyet atfedildiğini hiç duymadım. Sanırım çoğu insan Ouranos'un eski kral ve kraliçelerinin ruhlarının onların içinde yaşadığını bilmiyor.

"Ah, onu hep o kıvrımlara ve kıvrak kollara sahip bir kadın olarak hayal etmişimdir," diyor kitabını göğsüne bastırarak.

Bu çok garip bir şey.

"musun?" diye soruyor, beklentiyle bana bakarak.

"Elbette," diyorum, çünkü neden olmasın? "Çok hanımefendi gibi." Başını sallıyor ve sonra yazmaya devam ediyor. "Defterde ne var?"

"Bunlar onun formunu kaydettiğim kayıtlar" diyor. "O yaşayan bir şey. Suyun içinde kayıyor ve değişiyor, diğerleri koparken yeni dallar çıkarıyor. Tüm bunlar onun yaşam döngüsünün bir parçası ve onu bu kadar özel yapan da bu."

Sanki o şeye aşık olmuş gibi. Coral'a hayranlıkla bakmasını izliyorum.

Belki bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

Kuzey ve Batı odanın uzak tarafındaki duvara yaslanmış, tetikte ama bana alan bırakıyorlar. Muhtemelen odama dönmemi istiyorlar ama sanırım nerede olursam olayım bana bakıcılık yapmak zorundalar.

"Adın Bain, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Ben Lor," diyorum elimi cama bastırarak. "Çok özel birine benziyor. Ama belki Ayna kadar özel değildir."

Bain, "Ayna," diye . "O iğrenç şey mi? Tamamen gösteriş ve yapaylık. Hayır, benim Mercan'ım yüce güzellikte organik bir yaratım."

"Coral'ın mı?"

Gülümseyiyor ve başını sallıyor. "Mercanım."

"Sen . . . onunla hiç konuştun mu?" diye sordum.

Yüzü üzgünleşmeden önce gözleri büyür. "Ne yazık ki ben kral değilim ve o benimle konuşmayacak."

Bain'in de beni takip edeceğini umarak tankın diğer tarafına, Kuzey ve Batı'nın görüş alanının dışına doğru ilerlerken, "Çok yazık," diyorum. Geldiğinde elimi gösterme ihtimalini tartıyorum. Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve sonra bir parmağımı kıvırıyorum. "Eserler hakkında bir sırrım var. Coral hakkında."

Oltaya takılan bir balık gibi bana yaklaştı. "Ne oldu?"

Parmak uçlarıma uzanıyorum ve kulağına fısıldar gibi yapıyorum. "Benimle konuşuyorlar."

Bana şüpheli bir bakış atıyor. Bunun doğru olmasını umutsuzca istese de bana inanmak istemediğini söyleyebilirim.

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum ve sonra bir kez daha elimi camın üzerine koyuyorum, parmaklarımı sürükleyerek çevresini dolaşmaya devam ediyorum.

"Coral ile konuşabilir misiniz?" diye soruyor.

"Sanırım yapabilirim," diyorum nazlı bir sesle. "Ama ona dokunmam gerekecek."

Bain önce bana sonra da Esere bakıyor. "Ben ve kral dışında kimsenin ona dokunmasına izin yok."

"Bunu yapmanıza neden izin veriliyor?"

"Onu temizlemek ve parlatmak için," dedi. "Aksi takdirde parlaklığını kaybeder." "Sen de kimsin?" Cyan'ın bu işi neden Bain'e emanet ettiğini merak ederek soruyorum.

görev.

"Ben kralın babasıyım," diyerek beni şaşırtıyor ama bu Cyan'ın az önceki saygı selamını açıklıyor.

"Sen kral değil miydin?"

"Hayır, o benim kardeşimdi. Karar vermek için doğru anayasaya sahip değilim."

Coral onu takip etmesi için Cyan'ı seçti."

"Mercan'ı temizlemene izin veriyor mu?" Bu zavallı adamın kuruntularından faydalanmak üzere olduğum için kendimi çok kötü hissederek .

"Evet," diyor gururla.

"Nasıl yapıyorsunuz? Suyu mı giriyorsun?"

"Bazen," diyor. "Ama bu onu istediğim kadar temizlemiyor. İş doğru yapabilmem için depoyu boşaltan bir mekanizma var."

Mükemmel.

"Bunu yapabilir miyim?" Ben soruyorum ve Bain başını sallıyor.

"Oh hayır. Bu yasak. Sadece ben onun bakıcısı olarak onaylandım."

Nefesimi tutuyorum, bunu yaptığım için nefret ediyorum.

"Ama onun söyleyeceklerini duymak istiyorsun, değil mi?" Gözleri büyüyor ve fısıldıyor, "İstiyorum."

"Bana yardım et, ben de senin için onunla konuşayım."

Arkasına bakıyor ama duyabileceği mesafede kimse yok. Batı ve Kuzey tankın uzak tarafında, camdan bulanık, sulu şekillerini seçebildiğim yerde kalıyorlar.

Bain sesini alçaltarak, "Bunu geceleri etrafta kimse yokken yapmamız gerekir," diyor.

"Tamam, bu gece. Gece yarısı burada buluşuruz."

Gözleri Coral'a kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. Uzanıp bileğini tutuyorum. "Ona istediğin mesajı verebilirim."

"Onunla gerçekten konuşabiliyor musun?" diye soruyor.

"Konuşabilirim. Ayna, Meşale ve Asa ile çoktan konuştum." Bana ne dediklerini sormasını bekliyorum ve şimdiden bir yalan düşünmeye çalışıyorum, ama gözünün sadece Coral'da olduğu açık çünkü bunu geçiriyor.

Bardağa dokunuyor ve sonra gözlerinde umutla bana bakıyor.

"Bu gece olmaz," diyor ve ben tam itiraz edecekken ekliyor, "Ama yarın. Gece yarısı."

Yavaşça nefesimi veriyorum ve başımı sallıyorum. Bir gün daha kaybettim ama zaten şansımı zorluyorum.

"Görüşürüz o zaman," diyorum ve Kuzey ve Batı'ya yaklaşarak odama dönmek istediğimi söylüyorum. Kapıyı yüzlerine çarparken eskortlarıma hiçbir şey söylemiyorum.

Hemen odanın diğer tarafına geçip balkona çıkıyorum. Bir uçurumun üzerinde sallanıyor, aşağıda çalkalanan okyanus keskin, pürüzlü kayalardan oluşan uygunsuz bir dizi ile dolu. Bu belli ki kasıtlı yapılmış. Uçurumun kenarından bakıyorum, acaba bu düşüşten sağ çıkabilir miyim diye merak ediyorum. Artık Yüksek Fae formumda olduğum için neler yapabileceğimden emin değilim.

Eğilebildiğim kadar eğilerek sarayın yan tarafını tarıyorum. Coral'ın devasa tankının kalenin arkasından çıktığı yerden yaklaşık dört kat yukarıdayım.

Kimse beni fark etmeden oraya nasıl inerim?

Rüzgâr saçlarımı savuruyor ve suya bakıyorum. Önümde uzanan okyanus ve gökyüzünden başka bir şey yok. Öne doğru eğilirsem, kuzeydeki Alluvion şehrini görebiliyorum. Bu mesafeden bile, bir yol seçebiliyorum

Kıyı şeridi boyunca yıkım - parçalanmış şehir duvarları, sahili dolduran enkaz yığınları, ölü deniz yaşamı ve bitkiler. Aphelion'da bu konuda kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırlıyorum. Büyünün kontrolünü kaybettiğine dair daha fazla kanıt.

Kendi sihrimi düşünerek elime bakıyorum. Yarın taht odasında işler ters giderse, hızlı bir kaçış için kullanmam gerekebilir. Ama masum insanları öldürme fikri alnımdan soğuk terler dökülmesine neden oluyor. Büyümden korkmak istemiyorum ve ona ihtiyacım var ama onunla dünyamdaki en önemli kişiyi öldürdüm.

Ufku tararken, elimi suyun üzerinde tutuyorum ve küçük bir sihir parçasını filtrelemeye konsantre oluyorum. Derimin altında vızıldıyor, parmaklarımı ve kolumu sarıyor. Nefesimi tutarak onu aşağıdaki kayalara doğru yönlendirmeye çalışıyorum ama kontrolümün kaybolması ve büyü'nün içimden fırlayarak gökyüzünü titrek bir kızıl şimşek perdesiyle doldurması sadece bir an sürüyor.

O kadar büyük ki ufku kaplıyor, görüş alanıma yayılıyor. İçimden akıyor, damarlarımı derimden kopacakmış gibi çekiyor. Elimden fişkırlırken çığlık atıyorum, bir cehennem, azgın bir sel. Onu geri çağırmaya çalışıyorum ama o benden daha güçlü. Aşağıdaki uçurumun bir kısmı çatlamaya başladığında yüksek bir gürültü dikkatimi çekiyor.

Büyümü şok etmeye yetiyor, uçurum parçalanıp dev bir parça koparken aniden kesiliyor. Ağır çekimde dalışını, denize çarpışını, su damlacıklarının durduğum yere ulaşacak kadar yükseğe sıçrayışını izliyorum.

Kaosun yatışması biraz zaman alıyor ve yatıştığında, kimsenin fark edip etmediğini merak ederek bekliyorum. Odamın kapısı kapalı kaldığında rahat bir nefes alıyorum. Umarım dalgaların ve rüzgârın sesi bunu örtbas etmiştir. Ve kimse tüm gökyüzünün kırmızıya döndüğünü görmemiştir. Aphelion'dan ayrıldığımdan beri büyü'm güçleniyor gibi görünüyor ve daha dikkatli olmam gerekiyor.

Yarın , onu kullanma riskini almak isteyip istemediğime karar vermem gerekecek.

İçeri girip odamda taht odasına erişmek için kullanabileceğim bir şey arıyorum.

"Aha!" diye bağıryorum çarşafarla dolu bir dolabı açtığımda. Harika bir plan değil ama en kötüsü de değil. Hepsini dışarı çıkardım ve yere attım.

Hemen, mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak onları sökmeye başladım. Bir ip oluşturmak için onları birbirine bağlamaya başladım. Bir sonraki

Birkaç saat boyunca, ne zaman kapı çalınsa, kaçışımın kanıtlarını yatağın altına attıktan sonra kapıyı açmak için sıçırıyorum.

Ertesi gün öğlene kadar, amacıma hizmet edecek kadar uzun olduğunu umduğum bir ip topladım. Kapım bir kez daha çalındı.

"Sizin için öğle yemeğimiz var," diye derin bir erkek sesi geliyor. Etrafımı saran felakete bakıyorum.

Karnım guruldarken "Aç değilim," diye sesleniyorum. O kapıyı açmak istemiyorum. Artık saklanacak çok şey var; saçlarıma, kıyafetlerime, halıya ve mobilyalara yapışan ince iplikler ve lifler. "Aslında kendimi iyi hissetmiyorum. Lütfen sabaha kadar kimsenin beni rahatsız etmemesini sağlayın."

", " diyor Kuzey ya da Batı.

Her şey planlandığı gibi giderse, güneş doğduğunda gemiyle birlikte çoktan gitmiş olacağım. Bu gece Coral'la konuşup Nadir'i geri alacağım. Eğer geminin nerede olduğunu bilmiyorsa, zamanım neredeyse tükenmiş olacak ve en döneceğim.

Bunun izin veremem.

Bilmek *zorunda*.

BÖLÜM 13

NADIR

EVANESCENCE-ZERRA'NIN SARAYI

Gözlerimi tekrar açtığımda yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyordum. Bir yatak mı? Ya da belki bir bulut? Vücudum ağrıyor ama bu, gözlerimi son açtığımda hatırladığım o derin acı değil. Gözlerimi kırıştırıyorum ve dünya yavaşça odaklanıyor. Üstümde vanilyalı dondurmaya benzeyen kremi bir malzemeden yapılmış süslü, oymalı bir tavan var.

Tanrım, bundan biraz alabilirim.

"Oh, uyanmışsın," diye melodik bir ses tınıyor ve bir kez daha, geçen seferki kadın ortaya çıkıyor. *Zerra*.

Zerra mı?

"Nasıl hissediyorsun?" Dudaklarını büzüyor ve sanki benim iyiliğimle fazlasıyla ilgileniyormuş gibi alnını kırıştırıyor. Eli göğsümün ortasına geliyor ve işte o zaman çıplak olduğumu, belden aşağıyı bir çarşaftan başka bir şeyin örtmediğini fark ediyorum. Teni buz gibi ve kendimi örterken dokunuşundan kurtulmaya çalışıyorum.

Her hareket *canımı* olsa da
Tekrar hareket et.

Zerra, "Şimdi, şimdi, kendini zorlama," diyor. "Daha önce görmediğim bir şey değil." Elini aşağıya kaydırıyor, göbeğimde duruyor, parmakları masum olamayacak kadar aşağıya iniyor. "Aslında, hanımlarım seni yıkarken görmediğim bir şey değil." Gözleri önce aşağıya sonra yukarıya kayıyor. "Ve *çok* etkileyiciydi."

Aman Tanrım. Az önce sikime iltifat mı etti? Bunun için çok berbat durumdayım. Ayrıca, bana dokunmasını istemiyorum. Objektif olarak güzel bir kadın ama onda bir şey tüylerimi diken diken ediyor.

"Kimsin sen?" Sesim cılız bir fısıltıya dönüşse de ve ses tellerim çaba sarf etmekten ağrısız da söylüyorum. Tekrar söylediğini duymam gerekiyor çünkü kesinlikle onu yanlış duydum.

"Ben Zerra," diye cevap veriyor ve sonra tartışmam için bana meydan okurcasına göz kırpmıyor. Bana doğruyu mu söylüyor, yoksa deli mi? Ya da belki de sorun bende?

"Neredeyim ben?"

"Evanescence'desin," diyor ve kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oluyor. Şüpheliyim ama buradaki ışık, hava ve ruh hali bana uhrevi ve uzak geliyor. Sanki başka bir boyutta ya da başka bir dünyada kaybolmuş *gibi*yim. Bunu açıklayamıyorum ama zaten şüphelendiğim şeyi doğrulayan bir ürperti kafa derime tırmanıyor. Artık kesinlikle Ouranos'ta değiliz.

"Ben ... öldüm mü?"

Eğer öyleysem, o zaman teknik olarak buraya ait değilim. Aurora tahtına hiç çıkmadım. Evanescence sadece krallar ve kraliçeler için ayrılmıştır, tam olarak başaramayan prensler için değil.

Yaptıkları kötülükler yüzünden kendilerini Yeraltı Dünyası'na sürülmüş olarak bulmazlarsa, çoğu insan -fae ve insanlar- sadece var olmayı bırakır, ruhları her şeyi yeniden yapmak için başka bir beden tarafından talep edilene kadar eterde yüzer. Ya da en azından teori bu. Fae'ler o kadar uzun yaşarlar ki biz ölümden sonraki yaşamı pek düşünmeyiz.

"Kastettiğin şekilde değil," diye yanıtlıyor, "ama şu anda gerçekten hayatta da değilsin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ohh," diye mırıldandı. "Böyle derin düşüncelerle kendini rahatsız etme. Hâlâ iyileşme sürecindesin ve gücünü toplamak için dinlenmeye ihtiyacın var."

Hayır, bu cevaptan hoşlanmadım. Ya bir deli tarafından esir alındım ya da gerçekten Evanescence'da bir yatakta yatıyorum. Hangisinin daha az rahatsız edici olduğuna karar vermek zor.

Oturmak için mücadele ediyorum ama elini omzuma koyuyor ve beni kolayca geri itiyor. Yavru bir kuş kadar güçlüyüm.

"Ah ah," diye azarlıyor. "Biraz dinlenene kadar burada kalacaksın. Siz kara sakınlarının nasıl uykuya ihtiyaç duyduğunuzu hatırlıyorum. Çok rahatsız edici. Merak etme, benim olduğumda böyle önemsiz ihtiyaçları ortadan kaldıracacağız. Yarı tanrı olmanın bazı sorunları var ama pek çok avantajı da var."

Tutarlı düşünceler üretmekte zorlanıyorum ama az önce "yarı tanrı" ve "benim" mi dedi? Kafamın içinde daha fazla alarm zili çalıyor.

kafatasımın içinde keskin demir çapaklar gibi.

"Gel," diyor Zerra. "Akşam yemeği hazır ve geç kalmamalıyız."

Bileğimden tutup çekiştiriyor ve beni oturur pozisyona sürüklüyor. Başım dönüyor, görüşüm yanlara doğru kayıyor. Uzanıp dinlenmem için ısrar etmesine ne oldu?

Zihnim berraklaştığında, bu fırsatı etrafımı değerlendirmek için kullanıyorum. Krem rengi kilimlerle kaplı, bulutlar olabilecek bir desenle süslenmiş krem rengi duvarlarla çevrili geniş, oval bir odadayım. Uzun pencereler bizi bir kulenin içindeymişiz gibi çevreliyor. Pencerelerin ötesinde, açık mavi bir gökyüzüne karşı sadece soluk sis ve ince bulutlar görüyorum.

Evanescence.

Bu olamaz.

Yine de bir şekilde doğru olduğunu biliyorum. "İşte sana birkaç kıyafet."

Zerra yatağın ayak ucuna bir çift beyaz pantolon ve bir gömlek seriyor.

"Sen giyinirken ben bekleyeceğim."

Bir sandalyeye çöküyor ve dirseğini yanındaki masaya dayayarak parlak mavi gözlerini bana kırıştırıyor. Kucağımı örten çarşafın eteğini kaldırıyorum ve evet, tamamen çıplam. Bu hale nasıl geldiğimi çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Zerra bir tanrı, kesinlikle-

Bir gösteriye hazırlanıyormuş gibi beni izlemesi dışında.

"Gidebilir misin?" diye sordum. "Altıma bir şey giymiyorum."

Yüzünün hatlarına kazınmış çığ bir çılgınlıkla gülümsüyor.

"Dediğim gibi, daha önce görmediğim bir şey değil." Sonra bana seksi ya da sevimli olduğunu düşündüğüm abartılı bir göz kırptırıyor ama ikisi de değil. Sadece beni ürpertiyor.

"Evet, şey. Artık uyanığım ve seyirci olmadan giyinmeyi tercih ederim," diyorum, hırıltımı sesimden uzak tutmaya çalışarak. İçimden bir ses onun gözüne girmenin ve öfkemi kontrol altında tutmanın en iyisi olacağını söylüyor. Bu benim en güçlü özelliğim değil.

Gülümsemesi somurtmaya dönüşüyor. "Oh, hiç eğlenceli değilsin," diyor yakasındaki fiyonkla oynayarak. İşte o zaman nihayet doğru dürüst bakabiliyorum. Üzerinde transparan bir bornoz var ve kumaşın arasından çıplak göğüslerinin ve pembe meme uçlarının ipuçlarını yakalıyorum. Ne oluyor lan burada?

"Karşılığında sana benimkini gösterebilirim." İpeği çekiştiriyor ve bornozu kayarak açılıyor, mükemmel yuvarlak göğüsleri ve düz karnı ortaya çıkıyor. Şükürler olsun,

Külot giyiyor, ama o kadar küçük ki buna külot denemez. Çılgınca rahatsız oldum, başka tarafa baktım.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum. "Buna gerek yok."

Hareket ettiğini duyuyorum ve gözlerimi yüzünden ayırmamaya dikkat ederek ona bakıyorum. Elleri kalçalarında önümde duruyor ve sonra burnuma dokunuyor. İrkilmemeye çalışıyorum.

"Pekâlâ," diyor yorgun bir sesle. "Şimdilik alçakgönüllülüğünüze izin veriyorum. Yakında her şeyi göreceğim."

Sonra dönüp odanın diğer tarafına geçiyor. Kapıyı açtığında, kapının ardında gördüğüm tek şey yine aynı puslu gökyüzü.

"Hazır olduğunuzda bir hizmetçi çağırın" diyor.

O gittiğinde, birkaç saniye bekledim. Sonra yataktan kalkıp pantolonumu çekiştiriyorum. Bol, hafif ve şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak malzemeden yapılmış. Gömlek üstümden sarkıyor, önden aşağı sarkıyor ve göğsümü ortaya çıkarıyor.

Nerede olduğumu merak etmeye başlamadan önce birkaç dakikam olduğunu düşünüp odayı keşfe çıkıyorum. Pencereilerin dışında gördüklerim beni sayamayacağım kadar çok şekilde rahatsız ediyor. Arada bir her yöne yayılan bulutlarla serpiştirilmiş, girdap gibi dönen sisten oluşan boş bir alandan başka bir şey yok. Fark edebildiğim kadarıyla herhangi bir binanın içinde değiliz.

Lanet olası Evanescence'ın içindeyim ve bu konudaki tüm şüphelerim şu anda silinmiş durumda. Bu imkansız. Ben burada ne yapıyorum?

Kaburgalarımın altında donuk bir ağrı alevlenirken göğsümü ovuyorum. Odada hareket ettikçe uzuvlarım ve eklemlerim kullanılmamanın verdiği sertlikle gıcırıyor. Aphelion'dan alındıktan sonra bana ne oldu?

Çekmeceleri ve dolapları açıyorum ama giysi ve birkaç kitap dışında pek bir şey bulamıyorum.

Zerra'nın boşalttığı kapıya bakıyorum. Sezgilerim benden bir şey istediğini söylüyor. Davranışlarından seks olduğu belli, ama onun olmak derken neyi kastetti? Bir yarı tanrı. *Bu* ne anlama geliyor?

Lor'u bulmalıyım. Ne oldu *ona*?

Ama burada sıkışıp kalmış gibiyim ve alabileceğim tek cevabın tanrıçanın kendisi olduğunu fark ediyorum. Elimi yüzümden gezdiriyorum ve kapıyı açmadan önce derin bir nefes alıyorum. Önümde hiçbir şey yok. Sadece aynı boş gökyüzü. Aşağıya baktığımda, daha da hiçbir şey yok. Bu uçurumdan aşağı adım atarsam ne olur?

"Alo?" Sesleniyorum ve bir Yüksek Fae dişisi beliriyor, öyle ki sıçrıyorum. Uzun mor bir elbise giyiyor ve kalın kırmızı örgüsü omzunun üzerinden sarkarken, yumuşak bukleler yüzünü çerçeveleyiyor.

"Akşam yemeği için hazır mısın?" diye soruyor, boş bir ifadeyle bana bakarak. Pek sayılmaz ama başımı sallıyorum.

". O zaman beni takip edin."

Dönüyor ve uzaklaşırken ayaklarının altında cam gibi şeffaf, parıldayan bir patika oluşuyor. Hemen peşinden gitmediğimde duruyor ve ince omzunun üzerinden bakıyor.

"Gelin. Sizi temin ederim ki burası tamamen güvenli." Sesi duygudan yoksun, burada olmadığını gösteren bir havayla konuşuyor.

Sonra yürümeye devam ediyor ve benim de onu takip etmekten başka çarem kalmıyor. Dikkatlice patikaya çıkıyorum. Yükseklik korkum yok, sonuçta uçabiliyorum ama etrafımdaki belirsizlik dengemi bozuyor.

Her ihtimale karşı, kanatlarımı oluşturmak için büyümü döndürüyorum ama hiçbir şey olmuyor. Büyüm engellendi. Bunu Zerra mı yapıyor? Benim üzerimde bu tür bir kontrolü olduğu gerçeği hakkında endişelenmemeye çalışıyorum.

Bir ayağımı diğेरinin önüne koyarak, önümüzde başka bir bina belirene kadar kadını takip ediyorum. Kremsi taştan yapılmış, her tarafı pencerele odam gibi havada asılı duruyor.

Bir dizi çift kapıya varıyoruz ve refakatçim kapıları açıyor.

"Majesteleri sizi bekliyor." Ellerini önünde kavuşturuyor ve başını eğiyor.

"Majesteleri mi? O bir kraliçe mi?" "Buranın, evet."

Kendimi desteklemeden önce kapı aralığına bakıyorum ve kremsi beyaz tonlarında işlenmiş başka bir oval odaya giriyorum. Ortada, rengarenk tatlılar ve sanat eseri kadar özenle içecekler de dahil olmak üzere yiyeceklerle dolu büyük bir yemek masası duruyor.

Zerra sonunda bekliyor, üzerinde hala şeffaf bornozu var, mal varlığını göstermek için açık duruyor. Dudağım tiksintiyle kıvrılıyor.

Bu çok iğrenç. Ve açıkçası beni çok .

"Onu bağlamakta özgürsün," diyorum vücudunu işaret ederek. "Teklif ettiğın şeyle ilgilenmiyorum."

Arkasına yaslanıp bir bacağına diğेरinin üzerine atarken sinsice gülümsüyor, şarabını eline alıp uzun bir yudum alıyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor,

Bakışları kalçalarımnda geziniyor, sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti damlıyordu.

"Lor nerede?" Talep ediyorum. "Ben neden buradayım?"

"Lor?" Zerra soluk soluğa bir kahkaha atıyor. "Şu aptal kız mı?" Bunu söyleme şekli bende bir şiddet eylemi gerçekleştirme isteği uyandırıyor. Belki de bütün masayı, yemekleri, tabakları ve her şeyi devirmek. Ama bu çok hafif bir tepki gibi görünüyor.

Bu duvarlara kan sıçratmak istiyorum.

Ayağa kalkıyor ve yavaşça bana doğru ilerliyor. Yine de bakışlarımı yüzünde tutuyorum. Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ama hiç ilgimi çekmiyor. Lor'a zaten aşık olmasaydım bile, bu kadın bana yağlı otların arasında sürünen bir yılanı fazlasıyla hatırlatıyor.

Zerra önümde duruyor ve yüzündeki muzaffer ifade ezici bir darbe indirmek üzere olduğunu gösteriyor.

Ve bundan zevk almayı planlıyor.

Lor'la geçirdiğim son tutarlı anlar, mideme taş gibi oturan bir anıyla geri geliyor. Babam ona yardım ettiğim ve onu nerede bulacağını söylediğim için bana teşekkür ediyordu. Ama yalan söylüyordu. Bizi ayırmaya çalışıyordu. Ama ya ona inandıysa?

Hatırladığım son şey parlak kırmızı bir ışıktı. Lor'un büyüğü mü? Hafızamın derinliklerine iniyorum. Sesini duyuyorum ve ağladığını duyuyorum. Ne oldu?

Bakışlarını karşıladığımda Zerra yapmacık bir gülümsemeyle beni izliyor.

"Yeni mi anladın?" diye soruyor ve ne demek istediğinden henüz tam olarak emin olmasam da kaburgalarım korkuyla titriyor.

"Eşin yüzünden buradasın. Seni öldüren o."

BÖLÜM 14

LOR

ALLUVION-THE CRYSTAL PALACE

O gece bir fırtına çıktı. Yatağımda oturmuş, gökyüzündeki şimşekleri izliyor ve kayalara çarpan suları dinliyorum. Rüzgar, çatlaklardan kayan hayaletler gibi kalenin içinden uğulduyor.

Bu doğal olmayan bir şey gibi hissettiriyor. Sihirle yaratılmış bir şey. Toprağın acı çektiğine ve Zerra'nın zayıfladığına dair daha fazla kanıt, ama bunların gerçekte ne anlama geldiğinden hala emin değilim.

Bu benim için de işleri zorlaştırıyor. Sarayın çoğunun uyuyor olacağını düşünerek gece yarısından hemen öncesine kadar odamda beklemeyi planlamıştım. Ancak bu fenomenin vahşeti herkesin tetikte olduğu anlamına geliyor. Şansım varsa, bana fazla dikkat edemeyecek kadar odaklanmış olacaklar, ama bunun Bain'in beni ekeceği anlamına gelmemesi için dua ediyorum. Yarın güneş doğduğunda, Nadir'i kurtarmak için son günüm olacak.

Bu düşünceyle midemde yağlı yeşil bir baloncuk genişliyor. Onu bir kez kaybettiğimde zaten öldüğümü düşünmüştüm, ama onu tekrar kaybetmek beni şiddetli bir çığlıktan fısıltıya .

Gece yarısına yaklaştığında, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yataktan kalkıyorum ve çarşaplardan yapılmış uzun ipi sürüklüyorum. Yağmur ve gök gürültüsü nedeniyle muhtemelen gizlilikle uğraşmama gerek yok. Yağmur her şeyi, hatta düşüncelerimi bile bastırıyor ki bu çok faydalı çünkü bu konuda çok fazla düşünürsem ikiye bölünebilirim.

Açık gri bir tayt ve dolaptan çıkardığım, hareketlerimle esneyen turkuaz kolsuz bir üst giyiyorum. Beni düzgün bir şekilde kavrayacak bir şey bulamadığım için çıplak ayakla yürümeyi tercih ediyorum.

İpi bir kolumun altına alarak, parmak uçlarımda odanın diğer tarafına geçiyorum ve balkonumun kapısını yavaşça açıyorum. Rüzgâr ve yağmur saçlarımı ve giysilerimi savuruyor. Üç saniye oldu ve şimdiden sırlı oldum.

Kütleyi yere bıraktıktan sonra bir ucunu kazıyorum ve ellerim kaygan bir şekilde parmaklığa sabitliyorum. Babamdan öğrendiğim bir şey de basınçla daha sıkı hale gelen bir düğümün nasıl atılacağı. Mümkün olan en faydalı zamanda ortaya çıkan rastgele bir anı. Gözlerimi bulandıran yaşları görmezden geliyorum çünkü bu ağlanacak aptalca bir şey ve şu anda gerçekten zamanım yok.

Çarşaf ipini sabitledikten sonra korkulukların üzerine eğilip yağmur gözlerime damlarken aşağıya bakıyorum. Fırtınaya rağmen Coral'ın tankındaki ışık geceye karşı usulca parlıyor. İpi kenardan aşağı atıyorum ve yeterince uzun tuttuğumu umarak aşağı yuvarlanışını izliyorum. Bir gümbürtüyle alt kata çarptığında rahat bir nefes alıyorum.

Her şey ıslak ve kaygan ama kendimi yukarı itip korkuluklara tırmanıyorum ve ellerim ağrıyacak kadar sıkı kavıyorum. Hızla kapıya dönüp bakıyorum ama bu gürültü patırtı arasında bir şey duymaları mümkün değil.

Midem bulanırken arkama dönüp çalkalanan suyu ve sivri kayaları inceliyorum. Gökyüzünde gürleyen bir gök gürültüsü neredeyse dengemi kaybetmeme neden oluyor. Ensemde soğuk terler boşanırken başım dönüyor.

Öne doğru eğilerek derme çatma ipimi kapıyorum ve tüm gücümle ona tutunarak kendimi atıyorum. Uzunluğu boyunca bağladığım düğümleri kullanarak kendimi yavaşça aşağıya bırakıyorum, karanlık pencerelerden geçiyorum ve kimsenin beni pencerelerinin dışında bir aptal gibi sallanırken bulmak için lambayı açmaması için dua ediyorum.

Yağmur bana çarpıyor, rüzgâr beni bir o yana bir bu yana savuruyor. Midem boğazıma kadar tırmanırken ipim bir sarkaç gibi sallanıyor. Ellerim ve ayaklarımla kavıyorum, ıslak kumaş tenimi yıpratmaya başlıyor.

Bu bana çok fazla Denemeler'i hatırlatıyor, deniz canavarlarıyla dolu bir okyanusun üzerinde bir ipte sallanmayı ya da belki de eldiveni sırasında o dar kırıya tutunarak neredeyse ölüme düşmeyi.

Kendime geliyorum. Yapmam gereken işler var. Travmamla şımaracak vaktim yok.

Belki bu iş bittiğinde böyle bir lüksüm olur, ama bugün değil. Nadir'in bana ihtiyacı var.

Neyse ki, aşağıya doğru kayarken ve bir tokatla su birikintisi olan balkona düşerken fark edilmiyorum. Güvenli bir şekilde ayağa kalktıktan sonra kenarından bakıyorum.

Yine, çalkalanan okyanusa yem olmadığım için .

Balkon, kitap raflarıyla kaplı küçük bir odaya açılıyor ve ben de parmak uçlarıma basarak geçip kapıyı açıyorum, ıslak ayak izleri bırakıyorum. Başımı sessiz koridora uzatmadan önce kapının yanındaki halıya siliyorum, sağa sola bakıp nöbetçileri tarıyorum. Daha fazla zamanım olsaydı, Cyan'ın güvenliğinin ayrıntılarını anlamak için çaba sarf ederdim ama Nadir'in hayatındaki zaman azalıyor ve bu da karşılayamayacağım bir başka lüks.

Neyse ki fırtınayla meşgul görünüyorlar, belki de bu bana bir iyilik yaptı.

Koridorun daha önce yürüdüğümüz koridor olduğunu hatırlayarak sola dönüyorum ve ses çıkarmamak için parmak uçlarımda tüneyerek yola koyuluyorum. Fırtınanın kakofonisine rağmen sessiz kalma içgüdüsünü görmezden gelmek imkânsız.

Bain'in görüşmemize sadık kalması için tekrar dua ediyorum.

Taht odasına girdiğimde her şeyin devasa su tankından gelen yumuşak mavi bir ışıltıya büründüğünü görüyorum. Hava durgun, bu da rüzgâr ve yağmuru dışarıda tutmak için bir tür bariyer olması gerektiğini gösteriyor.

Bain'in ellerini arkasında kavuşturmuş Coral'a baktığını gördüğümde nefesim rahatlayarak genişliyor.

Ona doğru koşuyorum ve yaklaştığımda dönüyor.

"Lor," diyor sıcak bir şekilde, bana nazik bir gülümseme veriyor ve suçluluk duygusu göğsümde düğümleniyor. Ama ne ona ne de bir başkasına zarar vermeyeceğim. Sadece Coral'la konuşmam gerekiyor. Elbette bu bir suç değil. İhtiyacım olan bilgiyi alırsam Cyan'ı da soymayı planladığımı hatırlatan azarlayıcı sesi duymazdan geliyorum.

"Merhaba," dedim. "Hazır mıyız?"

Bain'in kaşları çatılır. "Onunla konuşabileceğinden emin misin?" "Eminim," diyorum.

Tam olarak emin değilim ama bunu bilmesine gerek yok. Beni bir aşağı bir yukarı tarıyor, kaşları çatılıyor.

"Neden ıslaksın?"

Daha önce kim olduğumu sormadı, ki bu çok ilginç. West ve North'un beni takip ettiğini görmüş olmalı. Beni Cyan'la gördü. Ya umurunda değil ya da habersiz. Eğer ikincisiyse, muhtemelen oğluyla olan pek de güven verici olmayan ilişkimi kendime saklamalıyım.

"Sadece yürüyüşe çıktım," diyorum, gözlerimden akan bir tutam saçı çekıştırerek.

"Bu havada mı?"

"Ona yakalandım. Geri koşmak
zorunda kaldım." "Bu kadar geç mi?"

Tanrılar. Daha kaç soru soracak?

"Toplantımızdan önce biraz zaman öldürüyordum. Coral ile şimdi
konuşalım mı?"

Başını sallıyor, saptırmam karşısında gözlerinde bir ışık parlıyor. Bunu
gerçekten istiyor ve ben onun umudundan faydalandığım için korkunç bir
insanım.

"Benimle gel."

Dönüyor ve bir kapıya ulaşana kadar yolumuza devam ediyoruz. Bain
kapıyı açıyor ve tankın ortasına doğru uzanan kavisli bir cam tünel ortaya
ıkıyor.

Beni takip etmem için eliyle işaret ediyor. Etrafımı saran balık duvarı ve
renk cümbüşü deniz yaşamı sayesinde sanki okyanusta yürüyormuşum gibi
hissediyorum.

Başka bir kapıya doğru yürüyoruz, sonra Bain duruyor ve cebinden bir
anahtar çıkartıyor. Ucunu süslü bir anahtar deliğine sokuyor ve sonra çeviriyor.
Yumuşak bir vınlamayla Coral'ın etrafındaki su girdaplar oluşturuyor ve akıp
gitmeden önce bir siklona dönüşüyor.

Su ekildiğinde Bain ikinci kapıyı açıyor ve ben de dalgaların oluşturduğu
yüksek bir duvarın oluşturduğu devasa odaya giriyorum.

"Dokunabilir miyim?" Suyu bakarak soruyorum ve Bain
başını sallıyor. "Evet."

Elimi yüzeyin içine sokuyorum ve nasıl dik durduğuna hayret ediyorum.
Bir anda karanlık bir şekil bana doğru hücum ediyor ve ben ıglık atarak
parmaklarımı çekiyorum, tam o sırada aniden duruveriyor.

"Ama yapmazdım," diye ekliyor Bain ve kaşlarını atıyorum.

Diğer tarafta yüzen, Atlas'ın bilgi yarışmasında kullandığı yaratığın aynısı.
Aynı benekli mavi deri, siyah saçlar ve keskin, çok keskin dişler. Islak elimi
göğsüme bastırarak ona bakarken bana hırlıyor. Marici'yi kurtardığımda
arkadaşını nasıl yumrukladığımı düşünüyorum ve bu şeylerin kilometrelerce
ötede birbirleriyle dedikodu yapmamasını umuyorum.

"Bize ulaşabilir mi?" Dikkatle bakarak soruyorum.

"Yapamaz," diyor Bain dikkatle. "Ama endişelenmeyin, çoğunlukla
zararsızdır."

Bir kahkaha attım. Zararsız *olmadığı* ok açık.

Yaratığı çevresel görüşümde tutuyorum. Umutsuzca bir ısırık almak ister
gibi bana bakıyor. Sonra Bain'e doğru yöneliyorum, onun arkasına
saklanıyorum.

Bir kalkan.

Sonunda Coral'ı görmeye başladım. Başımın üzerinde birkaç kat uzanıyor, yumuşak ışıktaki parlıyor. Binlerce küçük yarık onun yüksekliğini oluşturuyor. Tüm yapısı sanki canlıymış gibi hareket ediyor ve yer değiştiriyor.

"Göz kamaştırıcı," diyorum. Her Artefakt'ın kendine has bir güzelliği vardır, ama Bain'in neden kendi kızının biraz daha güzel olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Öyle," diyor gururla, yumuşak bir elini Mercan'ın üzerine koyarak. "Nasılsın?" diye soruyor Coral, sanki bir cevap bekliyormuş gibi duraksayarak.

Sonra bana eliyle işaret etti. "Ne zaman hazır olursan. Burada fazla oyalanmamalıyız. Seni buraya almamam gerekiyor ve ..."

Düşüncesini tamamlamıyor.

"Elbette," diyorum ve daha fazla zaman kaybetmeden elimi onun üzerine koyuyorum.

"Alo? Beni duyabiliyor musun?"

Bekliyorum, her zaman birkaç saniye sürdüğünü biliyorum.

"Ben Lor. Kalp Kraliçesi."

Hepsi benim kim olduğumu biliyor gibi görünüyor.

İşte o zaman aynı şekilsiz boşluğun içine çekiliyorum. Ama bu sefer, dalgalı mavi dalgalarla çevriliyim. Yukarı ya da aşağı yok, sadece sonsuz bir hiçlik.

Kalp Kraliçesi. Hoş geldiniz.

Göğsüm gevşiyor. Bunların hiçbirisi tesadüf değildi. Bu benim amacım. Bu eserler benimle konuşuyor.

Sonunda geldin. "Beni

bekliyor muydun?"

Coral cevap vermeden önce uzun bir duraklama oluyor.

Evet.

"Neden?"

"

Kaderini gerçekleştirmelisin, Kalp Kraliçesi.

Bu sözler kafa derimin üzerinde bir ürperti yaratıyor. *"Ne kadarı?"*

Kalp Krallığı'nı kurtarmak.

Göğsümün ortasında bir basınç oluşuyor. Bir yanımda bunun benden isteneceğini anlıyordum ama onaylandığını duymak omuzlarıma bir tuğla yığını daha yapılandırılmış gibi hissettirdi.

"Onu saklamam mı gerekiyor?"

Eminim bunu şimdiye kadar anlamışsınızdır. Yoksa neden sana yardım sanıyorsun?

" 'Biz' mi? Diğer eserler gibi mi?"

Evet.

"Neden?"

Her şey çok daha kötü olabilirdi.

Göz kırpıyorum. "Ne olabilirdi ki?"

Coral sanki kendini toparlıyormuş gibi birkaç saniye duraksıyor.

Bir hükümdarın iktidarı ele geçirmeye kalkışması halinde her şeyi kaybedeceği her zaman İmparatorluk büyüünün bir koşulu olmuştur.

Asla kapanmayacak bir kapıyı daha açmak üzere olduğunu anlayarak devam etmesini bekliyorum.

Ama bu bizim koşulumuz. Sonsuz yıllar boyunca kan dökülmesini önlemek için başlangıçta karar verdiğimiz bir durum. Bu tehdit, bin yıl boyunca birkaçı hariç yüzlerce hükümdarı hizada tutmaya yetti, ancak onları da çok az sorunla hallettik.

Duraklıyorum, büyükannem hakkında daha fazla şey duymak üzere olduğumdan eminim.

Yükselmemiş bir Birincil gücü ele geçirmeye çalıştığında, büyü tepki verir, düzensiz ve vahşi hale gelir ve kontrol edilmesi zorlaşır. Dediğim gibi, daha önceki olayların üstesinden gelebildik ama Serce'nin tacı çalmaya çalıştığı gün öyle olmadı. Onunla birlikte kontrol altına alınamayacak kadar çok güç vardı.

Ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. Önlem olarak, tüm gerçeği asla paylaşmadılar.

"Bunun herkesin sihrini kaybetmesiyle bir ilgisi var mı?" Ben soruyorum.

Evet. O gece, Kraliyet büyüünün kontrolden çıktığını hissetti. Parçalanmaya başlamıştı ve kıtayı kalıcı bir şekilde harap etmesi an meselesiydi. Kraliyet, Kraliçe Daedra'ya mücevherinden bir parça kesip bir sonraki Birincil'e aktarmasını söyledi. Bu şekilde aktarım tamamlanmamış olacak ve dolayısıyla tepki daha az şiddetli olacaktı.

Yine de, büyükannen ölçülemeyecek kadar güçlüydü. Kalbin büyüü her zaman çok güçlü olmuştur. Son geldiğinde, herkesi kurtarabilmemizin tek yolu tüm İmparatorluk büyüünü elimizden geldiğince yeryüzüne yönlendirmek ve ardından her diyarda zincirleme bir reaksiyonu önlemek için onu mühürlemektir. Yapabileceğimizin en iyisi buydu.

Bir elimi göğsüme bastırıyorum, Personel'in o gün neler olduğunu açıkladığı zamanı hatırlıyorum. Boğazım düğümleniyor, büyükbabamın hayatını kurtarmak için annemi gönderdiklerinde onun için nasıl ağladığını hatırlıyorum.

Ayrıca Kalp Tacı'nı gerçek sahibi dışında kimsenin bulamayacağı bir yere sakladık.

Bu sözler karşısında başımı sallıyorum çünkü mantıklı geliyor. Nadir onu sadece benim büyümün serbest bırakabileceğinden emindi. Ona doğru o çekimi sadece ben hissedebiliyordum.

En büyük tehlikenin geçtiğini hissettiğimizde, büyüyü diğer alemlere geri gönderdik, ancak Kalp henüz yeterince kararlı değildi. Anneniz olgunlaştıkça, hala çok değişkendi ve bu yüzden bekledik. Yıllar sonra üç çocuk doğurduğunda, ilk iplikleri sana ve kardeşlerine verecek kadar kontrolümüz vardı. Ve sonra birini Birincil olarak seçtik.

Başımı sallıyorum. Sonunda, tüm bu parçalar yerine oturmaya başlıyor. Aphelion'a geldiğimden beri ilk defa bir sisin dağıldığını hissediyorum.

"Hala takip ettiğimden emin değilim. Büyüyü geri getirebilir miyim?"

Çoktan başladın, Kalp Kraliçesi. Güller neden senin için açtı sanıyorsun? Neden Tacı bulabilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyorsun?

"Bunu nasıl yapabilirim?"

Sen yükselip tahtına oturana kadar tüm büyüyü Kalbe salamayız. Ancak o zaman krallığınız bir bütün olabilir.

Bu ifadeyi dikkate alıyorum. Bu her zaman benim hedefim olmuştur. Ama Empyrium benim Zerra olmamı istiyor.

"Başka biri yapabilir mi?" Ben sorarım.

Yeni bir Primary doğurmadığınız sürece olmaz. "Başkasına veremez miyim?"

O zaman Coral'ın Kalp büyüsünün ilk iplerini kardeşlerime verdiklerini söylediğini fark ettim. Willow'a da mı?

"Peki ya kız kardeşim? Ya ben ölürsem?"

Kardeşlerinizin kaderi başka yerde. Başka kimse yok. Sen ya da senden doğan biri olmalı.

"Yapmazsam ne olur?" Yumruğum Artefakt'ın pürüzlü yüzeyine çarpıyor ve cevabı beklemeye koyuluyorum.

O zaman Kalp'in büyüsünü tüm kıtaya yaymaktan ve diğer diyarların gücüyle birleşmesine izin vermekten başka çaremiz kalmayacak. Taç tuzla buz olacak, büyüsü sonsuza dek kaybolacak ve Kalp ile halkı sadece bir anıya dönüşecek. Ne kadar gecikirsek, işimiz o kadar zorlaşır. Zamanımız tükeniyor. Bir an önce harekete geçmelisiniz.

Zor yutkunuyorum.

Başka türlü olamaz, Kalp Kraliçesi. Biz burada emrinizdeyiz.

"Neden bana yardım ediyorsunuz?"

Bizim işimiz her zaman Ouranos'un büyüünü korumak olmuştur ve büyükannenizin hatalarından sizi sorumlu tutmuyoruz.

Bu sözler boğazımı düğümledi. Neden dev bir büyü nesnenin duyguları karşısında duygusallaşıyorum ki? Yine de, bundan çok daha fazlası oldukları açık.

Kıta, Kalp büyüü olmadan da var olabilirken, Ouranos yedi diyarla yaratılmıştır ve bizim arzumuz bunun eski haline döndüğünü görmektir.

Dilim uyuşuyor ve daha fazla parça yerine otururken kaşlarımın arasında bir sızı beliriyor. Teknik olarak varlığım gerekli değil ve Empyrium'un benim için başka planları var. Eğer Kalp Tacı'nı almazsam hepsi ölecek ve eğer Zerra'nın yerini almazsam tüm Ouranos tehlikeye girecek.

Bu bilgi beni aynı anda hem tek kullanımlık hem de vazgeçilmez hissettiriyor.

Ne olursa olsun, buraya dostumu geri almaya geldim. Bu benim ilk görevim. Sonra gerisini hallederim. Ya da denerken öleceğim, sanırım.

"Alluvion'un sandığına ihtiyacım var. Sandık olmadan bunların hiçbirini başaramam. Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Coral'la konuşmayı planladığımda tek istediğim sandığı sormaktı. Şimdiden hayal edebileceğimden çok daha fazlasını elde ettim, ama nerede olduğunu bilmesi için dua ediyorum.

Sana gösterebilirim.

"Bunu yapar mıydın?" Nefes alıyorum, neredeyse rahatlayarak çökmeye hazırım. *Eğer istediğin buysa. Kralımın buna ihtiyacı yok ya da kullanmıyor. "Lütfen, bana nerede olduğunu söyleyin."*

manzara eriyip gidiyor ve sonra tahta farklı bir açıdan bakıyorum. Perspektif değişiyor ve zemine yerleştirilmiş gelgit havuzlarından birine odaklanıyor. Hafifçe dalgalanan yüzeyi çılginca incelerken ışıktaki bir şey parıldıyor ve işte onu görüyorum - kayaların ve mercanların arasına yuvalanmış virülansın ışıltısı.

Sonra sahneden fırladım ve kendimi Coral'ın tankının içinde buldum.

Bain'in beni izlediğini görmek için arkamı döndüm.

"Ne oldu? Trans halindeydin," diyor. "Seninle konuştu mu?"

"Evet," diyorum onun umutlu ifadesine bakarak.

"Ne dedi?"

Bana öyle bir çaresizlikle bakıyor ki ona bir şey söylemem gerekiyor. Mesaj isteme şansım olmadı.

"Ona çok iyi baktığınızı ve teşekkür etmek istediğini söyledi." "Oh," diyor, duruşu düzeliyor. "Bu çok hoş."

"Gitmem gerek," diyorum. "Bunun için teşekkürler." Sonra koşturaya başladım.

"Bekle!" Bain seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

Tünelden aşağı inip taht odasına giriyorum. Çevresinde yaklaşık iki düzine havuz var ama Coral'ın bana hangisini gösterdiğini anlayamıyorum; hepsi birbirine benziyor. Bir anının canlanmasını umarak aralarında koşuyorum.

Ben paniğe kapılıp yeni öğrendiğim her şeyi daha sonra uğraşmak üzere zihnimin bir köşesine iterken Bain de peşimden geliyor. Gemiye bulmalı ve buradan gitmeliyim. "Ne yapıyorsun?" diye tekrar tekrar soruyor, ben onu görmezden gelmeye devam ederken. "Bunlara dokunamazsın!"

Bir havuza düşüyorum, ellerimi taşların ve mercanların arasına daldırıyorum. Ellerimi ve dizlerimi sıyrıp kılcal kesikler bırakıyorlar. Geminin orada olmadığından emin olduktan sonra ayağa kalkıp diğerine koşuyorum.

"Kesin şunu," diyor Bain, sesi çaresiz bir hal alıyor. "Bunlar kutsaldır!"

Bir sonrakine dalıyorum, sığ suda sıçıyorum, avlanıyorum, kumda ve kayalarda arıyorum. "Nerede o?!"

"Ne nerede?" Bain soruyor. "Eğer bunu durdurmazsan, muhafızları çağıracağım." Bu benim dikkatimi çekti.

"Hayır, yapamazsın," diyorum, damlayan ellerimle onu omuzlarından tutarak. "Bana bir dakika daha ver. Coral bunu yapmamı istedi."

Bu bir yalan değil. Bana geminin nerede saklandığını söyledi. "Söyledi mi?"

"Evet," diyorum, bir sonraki havuza doğru koşuyorum, ayaklarım kuma değdiğinde yengeçler etrafa saçılıyor. Çıplak ayak parmaklarımı kemiriyorlar ve umarım zehirli falan değildirler. Parmaklarım kanıyor ve yüzeyin altında kırmızı bulutlar dalgalanırken tuzlu suyun acısıyla irkiliyorum. Gök gürültüsü tepemde patlıyor ve zaten gergin olan sinirlerimi daha da geriyor. Coral'la konuşurken tüm dünya eriyip gitti ve fırtınayı tamamen unuttum.

Nerede bu?

Hâlâ bir şey yok. Aranacak sadece birkaç havuz kalmıştı, umutsuzluğa kapılıyordum. Ya Coral yanılıyorsa? Ya Cyan taşıdıysa? Ya bana yalan söylüyorsa?

Bir sonraki havuza ulaştığımda hafızam yerine geliyor ve tepesinde oval biçimli uzun bir kayanın durduğu yığını hatırlıyorum. Bir çılgılık atarak taşları kaydırmak için aşağı iniyorum ve işte orada. Sandık yarı gömülü halde kumun içinde yatıyor, loşlukta parıldıyor.

"Onu buldum!" Ağlıyorum.

"Neyi buldun?" Bain ellerini dizlerine bastırarak eğilip soruyor.

"Coral'ın istediği buydu." Bain gözlerini kısarak bakar. "Nedir bu?"

"Bu ..." Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ve bir yalan uyduramıyorum. "Önemli bir şey değil."

Yerimden sıçrayıp ıslak kumu yüzeyinden silmeye çalışıyorum. "Yardımanız için teşekkür ederim. Artık gitmem gerekiyor."

Havuzdan dışarı fırlıyorum ve başka bir şey söylemeden, çıkışa doğru giderken fark edilmemeyi umarak kapıya doğru koşuyorum.

Ama sonra bir beden kapı aralığına adım atıyor ve ben de ıslak ayaklarım pürüzsüz fayanslara çarparak kayarak duruyorum. Alluvion Kralı Cyan önümde duruyor, kollarını kavuşturmuş ve başını eğmiş, ay ışığının bir şeridi koyu mavi saçlarını ve soluk elmacık kemiğini aydınlatıyor.

"Bir yere mi gidiyorsun, Lor?"

BÖLÜM 15

Ayaklarımın üzerinde tökezliyor, yüzüstü yere çakılmadan önce kendimi yakalıyorum.

Cyan kayıtsız bir ifadeyle beni izliyor, ayaklarını bir duvar gibi açmış, geçmeme izin vermeye niyeti yok. Ağzının köşesi kıvrılıyor ve sanki ağzında kanarya olan bir kedi yakalamış gibi görünüyor. Ve ben aptal kedyim. Yoksa aptal kanarya mı? Her iki durumda da boku yedim.

"Ne zamandır orada bekliyorsun?" Nefes nefese soruyorum. Kalbim göğsümde dört nala atıyor, göğüs kafesim ciğerlerime baskı yapıyor.

"Gemimi çaldığını ve onunla kaçmayı planladığını bilecek kadar uzun bir süre. Sana gösterdiğim onca misafirperverlikten sonra mı?"

"Ben ... uh ..."

Yapmak istediğimin tam olarak bu olduğundan başka hiçbir savunma ya da açıklama pozisyonum yok. Bakışlarım onun yanından kayıyor ve beni durdurmadan önce ne kadar uzağa gidebileceğimi merak ediyorum. Bakışlarımın yönünü yakalıyor ve saldırıyor, eli kolumu çevreliyor, sıkıyor.

"Onunla ne yapıyorsun?" diye soruyor. Daha önceki tüm sahte sevecenliği ve soğukkanlı tavrı gitmiş, mavi gözleri yüzüne düşen ay ışığında parlıyor. "Evime gelip en değerli eşyalarımın birini çalmaya ve kutsal gelgit havuzlarıma saygısızlık etmeye nasıl cüret edersin?"

"Buna ihtiyacım var," diye tıslıyorum. "Senin anlayabileceğinden çok daha fazlasına."

"Sence bu doğru mu? Benden çalmayı?" Kolumu daha sıkı sıkıyor ve kemiklerime yaptığı baskıdan dolayı irkiliyorum.

"Bırak beni." Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama o bırakmıyor. Çenesi taş döndü. "Sadece sorabilirdin," diyor ve ben alay ediyorum. "Onu bana asla vermezdin."

"Artık asla bilemeyeceksin," diyor. "İyi doğama hitap etmek yerine, şimdi beni seni evcil deniz ejderime yedirmeye zorladın. Ne yazık, Kalp Kraliçesi. Tam da bunca zaman sonra geri dönecekken. Sanırım ailenizin kaderi gerçekten de mahvolmaktan başka bir şey değil."

Tekrar ama sıkıca kavırıyor ve paniklemeye başlıyorum.

"Onu kurtarmak için buna ihtiyacım var!" Çığlık atıyorum.

"Lütfen. Sana yalvarıyorum." "Kimi kurtarmak için?" Cyan talep ediyor. "Bana neler olduğunu anlat."

"Ona sahip. Eşim Zerra'nın elinde."

Cyan'ın kolumdaki tutuşu gevşiyor, solgun yüzü hayalet gibi beyaza dönüyor. "Zerra?"

"Evet," diye fısıldıyorum, şu anda ne kadar çılgınca konuştuğumu bilerek. "O ... Onu gördüm."

"Ne demek onu *gördüm*?" Sesi keskin, heceler kesik kesik.

"Ben Evanescence'daydım. Ouranos'un başlangıcını ve Eserleri ilk alan hükümdarları gördüm."

Saçmalıyorum ve hiçbir anlam ifade etmiyorum ama Cyan yavaşça kelimelerimi ayarıştırıyor.

"Bu mümkün değil," diyor, sanki aklımı kaçırıp kaçırmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakarak. Onu suçlamıyorum. Şu anda söylediğim her şey kulağa imkânsız geliyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama oradaydım." Sonunda kolumu onun elinden kurtarıyorum ve birkaç adım geri çekiliyorum. "Nadir'in öldüğünü söylediğimde yalan söylemiyordum. Onu ben öldürdüm ama bu bir kazaydı."

"Senin sihrin," diyor Cyan. "Benim banyomda yaptığın gibi kontrolünü kaybettin."

"Aurora'nın askerlerini öldürmek istiyordum, onu değil. Sonra Zerra bana geldi ve onu kurtarabileceğini söyledi. Ama bunu ancak ona Alluvion gemisini getirirsem yapacaktı. İşte bu yüzden ona ihtiyacım var."

Sandığı göğsümde tutarken göğsüm kısalan nefeslerle kabarıyor. "Lütfen. Sana yalvarıyorum. Yaşayamam. Yapamam. Onsuz yaşayamam onu. Onu için benden nefret etse bile, ölmesine izin veremem."

Cyan'ın sert ifadesi yumuşuyor, gözlerinde gerçek bir pişmanlık var ama başı yavaşça bir o yana bir bu yana sallanırken ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

"Lor. Üzgünüm ama almana izin veremem." "Neden? Ona neden ihtiyacın var?"

"Krallığım ve halkım için ona ihtiyacım var. Eğer gemileri biliyorsanız, bunu zaten anlamışsınızdır."

"Ödünç muyım? Coral zaten kullanmadığını söyledi." Gözleri kısıldı. "Coral *ne* dedi?"

Gözlerini benden kaçırıyor ve omzumun üzerinden baktığımda Bain'in kapı aralığında bizi izlediğini görüyorum, alnı çatık ve ellerini göğsünde kavuşturmuş.

Cyan'ın bakışları bana dönüyor, gözleri lacivert çukurlara doğru kararıyor. "Ne yaptın sen?"

"Lütfen," diyorum, suçlamayı geçiştirerek.

"Sence Zerra onu *geri* verir mi?" Koyu renk bir kaşını kaldırıyor ve bana şaka yapıyor olabileceğimi düşündüren bir bakış atıyor.

"Belki mi?" Bir adım daha geri çekilirken soruyorum. Dışarıda okyanus çalkalanıyor, yağmur hâlâ yağıyor ve Mercan'ın akvaryumunun kenarından kaçıp kaçamayacağımı merak ediyorum.

"Onu bana geri ver," diyor elini uzatarak. "Onu bana şimdi ver, ben de sana merhamet etmeye çalışayım. Buradan kaçamazsın. Her yerde muhafızlar var."

Arkama bakıyorum, söz konusu muhafızlardan oluşan bir grubun taht odasına doğru ilerleyişini izliyorum. Cyan'ın arkasında başka bir grup toplanıyor ve hepsi de bana sert bir şekilde bakıyor. Etrafım sarıldı.

"Bain," diyor Cyan, babasına şefkatle bakarak. "Odana dön."

Alluvion kralı şiddetli dikkatini bana odaklamadan önce Bain başını sallayıp kaçıyor.

"Lor. Nadir gittiği için üzgünüm ama bu beni ilgilendirmiyor."

Cyan bana doğru yavaş bir adım atıyor, ben de bir adım geri çekiliyorum, hâlâ sandığı tutuyorum.

"Sandığı bana ver," dedi yine. "Onunla buradan çıkmaya izin veremem. Bir keresinde onları almaya çalıştı ve ben de asla onun eline geçmesine izin vermemeye yemin ettim."

"O ölecek," diyorum gözlerim yaşla dolarken. "Onu bir daha asla göremeyeceğim." Bir adım daha attı ve ben kayboldum. Bu iş bitti. İmkânsız bir görevdi ve başarma şansım hiç yoktu, ama küçük bir parçam hâlâ umuyorum.

Arkasından gelen aceleci ayak sesleri Cyan'dikkatini çeker.

Linden koşarak bize doğru geliyor. "Ziyaretçilerimiz var," diyor, yüz ifadesi asık.

"Kim?" Cyan sorar.

"Bir ordu."

Alluvion kralı ona bakıyor, indirmek üzere olduğu ezici darbeyi bekliyor.

"Bunun Aurora Kralı olduğuna inanıyoruz."

BÖLÜM 16

RION

AURORA-287 YIL ÖNCE

"Tekmelemesini hissetmek ister misiniz, Majesteleri?"

Rion pencereden başını çevirdiğinde ebeyi elinin tersiyle alnını silerken buldu. Meora'nın o sabah erken saatlerde kanaması başlamıştı ve çocukla ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Lisette'i çağırmıştı. "İyi haber, sadece küçük bir korkuydu," diye ekledi Lisette. "Bazen doğum tarihi yaklaştıkça olur, ama bebek iyi. Güçlü bebeğiniz var." Ellerini bir beze sildi ve yatakta yatan, yüzü terden sıırıslıkam olmuş, saçları karmakarışık Meora'ya baktı.

Beklentiyle ona baktı, elini çıplak, şiş karnında gezdirdi, sanki yakında hayatlarına katılacak çocuk için bir parça şefkat göstereceğini umuyordu.

Ellerini arkasına koyarak yaklaştı ve ona baktı.

Nadir.

The Torch erkek olduğunu doğruladı.

Meora bu ismi göksel küreyle olan bağlantısını temsil etmesi için seçmişti.

Ama Rion olayı başka türlü görüyordu.

Bu çocuk onun çöküşüydü. Servetinin en düşük noktası.

Belki de onu suçlamak doğru değildi. Rion da çocuğun annesini suçladığı kadar *onu* suçlamıyordu.

Her şey olup bittiğinde çocuğa karşı şefkate yakın bir şeyler hissedip hissedemeyeceğini de merak etmişti. Bir parçası, bağlandıktan sonra geri dönüşün olmayacağını tahmin etmişti ama henüz ortaya çıkmamıştı. Gözlerini kapatıp onu, kendi teninden doğan bu çocuğu hayal ettiğinde, tek gördüğü kaybettiği her şeydi.

Rachel Aurora'dan ayrılma sözünü yerine getirmişti ve nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Onsuz altı ay geçmişti ve bu durum kalbinin derinliklerini kemiriyordu.

Belki zamanla onu görmek için geri dönerdi, ama bir şey ona bunun asla gerçekleşmeyeceğini söylüyordu. Hayatının aşkını küçük bir kin ve bir gecelik rastgele bir tutku yüzünden kaybetmişti. Bir hata yüzünden kalbini kaybetmişti.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Rion, Lisette'in sorusunu yanıtladıktan sonra bağlı ortağına döndü ve onu hafifçe selamladı. "İlgilenmem gereken meseleler var."

"Kutsama töreni için davetiye göndermemiz gerekecek," dedi Meora. "Doğum yakında olacağı için."

Rion dudaklarına yayılan çatık kaşlara direndi. Krallığın vatandaşları bir sonraki İlk ve gelecekteki krala saygılarını sunmaya gelirken gülümsemeleri ve mutlu bir aileymiş gibi davranmaları gerekecekti.

Dışarıdan, küçümsemesinin belli olmasına izin vermezdi. En azından babasının son nefesini verene kadar görünüşünü koruyacaktı. Garnet her zamankinden daha güçsüzdü, Solgunluk vücudundan geriye kalanları harap ediyordu. Yine de kral hayata tutunmuştu ve Rion saçlarını yolmaya hazırdı.

"Affedersiniz," dedi Rion ve ebenin yanından geçip odadan çıktı, Keep'teki kanadına doğru ilerledi.

Son zamanlarda, dikkatinin çoğunu meşgul eden bir keşif yapmıştı ve şu anki saplantısının nesnesine geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Bir gece bir rüya görmüştü. Kale'nin altındaki mahzenleri keşfediyordu ve bir sandığa rastlamıştı. Rüyasında ne olduğunu anlayamamıştı ama uyanır uyanmaz keşfetmek için mahzenlere inmişti.

Günlüklerle doluydu. İlk başta onları anlamsız bir tarih olarak görüp reddetmişti ama onu aynı noktaya götüren başka bir rüyanın ardından, bir gece geç saatlerde kendini bir kez daha mahzende, havada asılı duran parlayan sarı bir kürenin ışığında sayfaları incelerken buldu.

Bunlar Kral Heric'e, İlk Çağ'ın son Aurora Kralı'na aitti. Bu emanetlerin bunca yıl hayatta kalması bir mucizeydi ama sandığın üzerindeki hava geçirmez mühür, son derece narin olmalarına rağmen sayfaları korumuştü.

Tüm sandığı çalışma odasına getirtmiş ve her gece onları incelemeye . İlk birkaç günlük, yönetimle ilgili çok az şey içeriyordu ve kralları bile rahatsız eden aynı sorunlar

Binlerce yıl önce. Ama sonunda, Aurora'da bir şeylerin değişmesiyle ilgili bir pasaj ilgisini çekti.

Gökyüzü bu gece yine karanlık. Saydığımıza göre, kuzey ışıkları en son görüldüğünden beri neredeyse üç hafta geçti. Daha da kötüsü, madenlerden gelen raporlar giderek endişe verici bir hal alıyor. Yarın danışmanlarımla birlikte tünellere gideceğim ama bulacaklarımızdan korkuyorum. Mücevherlerimiz olmadan, Aurora kaybolur.

Rion kralın çaresizliğini hissetti ve anladı. Hangi gücün mücevherlerin yok olmasına neden olacağını hayal bile edemiyordu ve bunu görece kadar yaşamamayı umuyordu. Mücevherleri olmadan Aurora'nın ticaret yapacak hiçbir şeyi olmazdı ve güç konumunu kaybederdi. Bu pasaj yeterince ilginç olsa da, asıl dikkatini çeken daha sonra gelen her şeydi.

Herric İkinci Çağ'ın başlangıcında bulunmuştu. Eski hikâyeler o dönemde her hükümdara bir Eser bahşedildiğini söylese de, bazı önemli detayları atlamışlardı.

Empyrium adlı tanrıların varlığı ve Herric'in Zerra'nın rolü için gönüllü olduğu ve reddedildiği gerçeği gibi. Ama tarih kitapları Kral Elias'ı İkinci Çağ'ın ilk kralı olarak gösteriyordu, peki o ilk yıllarda Herric'e ne olmuştu?

Bu gece Rion çalışma odasına girdi ve pencereye bakan yumuşak kadife divanlardan birine yerleşmeden önce kendine bir içki doldurdu. Işıklar gökyüzünde kırmızı, mavi ve yeşil şeritler halinde dans ediyordu. Başka hiçbir şey onu etkilemezken bu manzara onu her zaman etkilemişti.

Rion sandıktan bir sonraki günlüğü aldı ve ön tarafa çevirdi. Herric'in laf kalabalığı yaptığı kesindi ve normalde Rion bu derece kendini beğenmişlik karşısında gözlerini devirirken, bu kadim kralın ne kadar çok şey anlattığını takdir ettiğini fark etti.

Son zamanlarda, Herric'in Evanescence'a yaptığı gezilerle ilgili bir günlüğü bitirmişti; burada Zerra'nın zayıflıklarını araştırırken bilgi almak için kendini feda etmişti. Onun yerine geçmenin bir yolunu bulmaya niyetliydi.

Rion sayfaları taradı, ilginç bir şeyler aradı, Herric'in amaçlarına ulaşmak için bedenini kullanmaktan duyduğu nefreti gözden geçirdi. Rion dramatizm karşısında başını salladı. Bir tanrı olabileceği anlamına gelse aynısını asla tereddüt etmezdi. Seks neydi ki zaten? Varoluşu boyunca sadece bir kişi bunun bir anlam ifade etmesini sağlamıştı.

Elindeki ciltten bir şey çıkmayınca bir başkasını aldı ve Herric'in madenlerde keşfettiği, büyüü yönlendirebilen karanlık bir maddeyle ilgili bir pasaja geldi.

Bu yeni bir şeydi.

Rion doğrulup öne doğru eğildi ve her kelimeyi yuttu.

Yeterince derine inmek yıllar aldı ama sonunda onu bulduk - virülans. Bunu neden daha önce hatırlamadığımı bilmiyorum ama Empyrium'da yaşananlar zihnimde ağır bir yük oluşturdu. Evanescence'a götürülmeden önce o taştaki sihri ve gücü hissettim. Sanki canlıymış gibi parlıyordu. Ben Zerra'nın zayıflıklarını ortaya çıkarmaya çalışırken, belki de kaybettiğim gücü geri almanın başka yolları da vardır.

Bana bahsedilen bu sihir bir armağan, ancak kontrol altına alınması zor ve beni diğerlerinin üzerine çıkarmak için çok az şey yapıyor. Kalpteki o küçük kraliçenin en güçlüsü olduğu söyleniyor ve ben onun üstünlük sağlamasına izin veremem. Belki de anahtar bu malzemedir. Benim büyümlle aşılandığında, taş halini değiştiriyor, özelliklerini değiştiriyor ve bana doğamın ötesinde yetenekler veriyor. Zerra'yı bir dahaki ziyaretimde, diğer yeteneklerini de test etmek niyetindeyim.

Rion okumaya devam etti ve virülansın sadece büyüü yönlendirmekle kalmadığını, aynı zamanda bunu yapmanın Zerra'yı olumsuz yönde etkileyeceğini keşfetti. Herric'in aylarca süren titiz testlerini okumuş, büyüünü onun huzurunda taşla yönlendirmenin artılarını, eksilerini ve sonuçlarını tartmıştı. Woodlands ormanlarının derinliklerinde yaşayan cadıların, birinin suretini taşla ya da tahtaya oyarak onu lanetlediklerini okumuş ve tanrıçaya zarar vermeyi amaçlayan bir dizi nesne yaratmak için bu ilkeyi benimsemişti.

Rion daha sonra Herric'in onun suretinde yarattığı arklar hakkında okumaya devam etti. Ouranos'taki her hükümdara bir tane hediye etmiş ve büyülerini kontrol etmelerine yardımcı olacağına söz vermişti. Herric yaptığı testler sonucunda Zerra'yı devirmek için zaman içinde çok büyük miktarlarda büyü kullanılması gerektiğini tespit etmişti. Hükümdarlar Herric'in kendilerine bir can simidi uzattığını düşünürken, farkında olmadan tanrıçalarını yavaş yavaş öldürüyorlardı.

Rion okuduklarına inanamıyordu. Bu arkları hiç duymamıştı. Babası onları biliyor muydu? Bu bilgi sadece babasına mı verilmişti?

yükselmiş olana?

Ama sonra aklına, eğer Herric onları diğer hükümdarlara hediye ettiyse, belki de sadece altı tane yapmış olabileceği geldi. Rion odanın içinde çalışma odasının duvarlarına ve Kale'nin parıldayan siyah taş duvarlarına baktı.

Ayağa kalktı ve elini yüzeye koyarak taş katmanlarının arasına gömülmüş bir şeyi hissetmeye çalıştı. Bu kale İkinci Çağ'ın büyük bölümü boyunca burada durmuştu. Yine Kral Elias'ın inşa ettirdiği söyleniyordu ama *Herric* onları virölansla kuşatmıştı da kimse bunun farkına varmamış mıydı? Rion bir büyü dalgası gönderdi, beklentisi içinde çalkalanıyordu. Taşa dokundu ama hiçbir şey olmadı.

Kaşlarını çattı. Belki de bu virölans değildi ve nasıl görüldüğü konusunda yanılıyordu.

Durum ne olursa olsun, artık daha fazlasını bilmek zorundaydı.

Dağın altında bulunacak daha çok şey var mıydı? Bunu Ouranos'u fethetmek için kullanabilir miydi? Sonunda tacını almak için?

Binlerce yıl önce bu krallığı yönetmiş olan kral gibi, kazmaya başlamanın zamanı gelmişti.

BÖLÜM 17

LOR

ALLUVION-GÜNÜMÜZ

Aurora Kralı.

Cyan'ın suçlayıcı bakışları bana dönmeden önce bu sözler hepimizi birkaç gergin kalp atışı boyunca olduğumuz yerde donduruyor.

"Kapıma ne getirdin, Kalp Kraliçesi?"

"Bunu ben yapmadım," diye tıslıyorum. "Beni buraya kadar takip etmiş olmalı."

"Daha önce nasıl tespit edilmediler?" Cyan Linden'a soruyor. "Bize nasıl sinsice yaklaştılar?"

"Bir an hiçbir şey yoktu ve aniden ortaya çıktılar. Fırtına yaklaşımlarını engellemiş olmalı." Yeşil gözleri parlıyor ve eğer benden zaten nefret ettiğini düşünüyorsam, bu bana karşı hissettiği dipsiz nefretin yanında hiçbir şey.

"Siktir!" Cyan üzerimde dönmeden önce söylüyor.

Beni kolumdan tutup kapıya doğru sürüklerken bir yandan da Linden'e bir dizi emir yağdırıyor. Tıslamadan önce bana tarih boyunca atılmış en pis bakışı fırlatıyor, "Aynen dediğim gibi. Ailen yıkımdan başka bir şey getirmiyor."

yutuyorum ama sanki haklı gibi hissediyorum. Cyan kolumdan çekip beni koridora sürüklüyor.

"Dur!" Çığlık atıyorum. "Beni ona mı teslim ediyorsun?"

"Evime geliyorsun, bana yalan , beni kandırıyorsun ve sonra da beni soyuyorsun? Seni arkamda gördüğüme çok sevineceğim."

O kadar hızlı hareket ediyor ki yürürken tökezliyorum. Tanrım, çok kızgın. "Bunu nasıl yaparsın? Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum ve bu yüzden evimi ve *ailemi* tehdit etmesini istemiyorum. insanlar. Sen benim için hiç kimse değilsin, Lor."

Haklısın. Muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. Ama Rion'un bana sahip olmasına izin veremem. Eğer gemiyi Zerra'ya geri götürmezsem, Nadir ölecek. Zamanım tükenmek üzere.

Cyan beni sarayın içinde sürüklemeye devam ederken parmak uçlarımı esnetiyorum ve yanımdan geçen herkese emirler yağıdırıyorum. Yağmur hafifledi, rüzgârın ve gök gürültüsünün sesi artık her şeyi bastırıyor.

Etrafımızda bir hareketlilik var ve ben seçeneklerimi değerlendiriyorum. Eğer sihrimi kullanırsam, bir sürü masum insanı öldürebilirim. Cyan da dahil. Bundan sonra daha dikkatli olacağıma yemin ettim ama beni köşeye sıkıştırıyor.

Beni girişe doğru çekerken, Aurora Kralı'yla aramdaki mesafenin kapandığını, demir bir ilmik gibi üzerime bastırdığını hissedebiliyorum. Sanki beni çağırıyor, çaresiz bir solucan gibi beni içine çekiyor. Eğer tekrar ele geçirirse, çok fena ölürüm. Ya da daha kötüsü. Tüm hayatım çok daha kötü şeyler için bir ders oldu.

Cyan bir kapı açıyor ve beni kaleyi çevreleyen şehre bakan yüksek bir balkona çıkarıyor. Yağmur düzenli bir şekilde ve ay ışığında her şeyi parlatıyor.

Uzakta, Rion'un ordusu yaklaşıyor ve ufukta kara bir leke gibi yayılıyor. Onlardan daha fazlasını öldürdüğümü sanıyordum ama muhtemelen kullanabileceği sonsuz kaynağı var. Onunla asla boy ölçüşemeyeceğim ve onu öldürmenin zaten o kadar kolay olmayacağını biliyordum.

"Cyan," diyorum, yalvararak. "Yapma bunu. Sana yalvarıyorum." Bana doğru dönüyor. "Bu ne cüret?"

Zaten kanlı olan parmak uçlarımı sıyırarak sandığı sıkılı ellerimden kapıyor ve bir muhafıza uzatıyor.

"Onu güvende tut," diye emretti. "Ve onun yaklaşmasına izin verme."

Gardiyan bana şüpheli bir bakış atarken başını sallıyor. Harika. Bu gerçekten harika.

Rion'un ordusu kapılardan geçip şehri ikiye bölen geniş bulvardan aşağı inerek yaklaşıyor. İnsanlar evlerinin güvenliğine sığınırken aşağıdan çığlıklar yankılanıyor. Alluvion'un askerleri de sokaklarda ilerleyerek düzeni sağlamaya çalışıyor ama Rion'un ordusu herkesi görmezden geliyor ve bunun nedenini anlıyorum. Buraya Okyanus Krallığı'nı yerle bir etmeye gelmedi; sadece benim için geldi. Ancak ne gerekiyorsa buradaki herkesi yok edeceğinden de hiç şüphem yok.

Cyan'ın tutuşuna karşı tekrar sarsılıyorum ve kendimi Linden de dahil olmak üzere askerlerle çevrili buluyorum. Anemone da ortaya çıktı ve benimle kralı arasında şaşkın bir bakış fırlattı.

" oluyor?" diye soruyor.

"Bu hırsız sandığı çalmaya çalıştı," diyor Cyan. "Yemeğimizi yedi, yataklarımızda uyudu ve sonra taht odama girip onu *aldı*."

Anemon'un kaşları birbirine yaklaşıyor ve yüzündeki ifade suçluluk duygusunun ensemde yanmasına neden oluyor. Beni hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyor.

"Onu nerede bulacağını nasıl bildin?" diye soruyor.

Cyan duraksıyor ve sanki daha önce söylediklerimi hatırlamış gibi bana bakıyor. "Coral'ın onunla konuştuğunu *iddia ediyor*," diyor ve kolumu öyle sıkıyor ki irkiliyorum. "Eğer kendini açıklamazsan seni bu balkondan aşağı atarım."

Yüzümü buruşturuyorum ve sonra "Bazen eserler benimle konuşuyor" diyorum.

"Yalancı!" diye tısladı. "Eserler sadece yükselmiş olanlarla konuşur." "Hayır, onlar benimle konuşuyor," diyorum. "Sana yemin ederim."

"Coral'a nasıl geldin?" Anemon soruyor ve ben ona ters ters bakıyorum. Bu kadar çok soru sormak zorunda mı?

"Bain onunla birlikteydi," diyor Cyan. "Onu kandırdın." "Belki?"

Cyan başını sallar. "Benden çalmak için kafası karışmış bir adamdan mı faydalandın? Kendinden nasıl utanmazsın?"

"Başka seçeneğim yoktu," diyorum, kendimi bir böcek kadar uzun hissederek. "Eşim Zerra'nın elinde ve gemi olmadan onu geri vermeyecek."

Cyan'la yüklü bir bakış alışverişinde bulunan Anemon'un yüz ifadesinin arkasından bir şeyler geçiyor.

"Bu neden umurumuzda olsun ki?" Linden talep ediyor, hâlâ en iyi arkadaşım.

"Çünkü Rion benimle durmayacak," diyorum. "O daha büyük bir şeyin peşinde. Sana da zarar verecek bir şey. Eğer beni ele geçirirse, bu hedefine bir adım daha yaklaşmış olacak."

Cyan bana ters ters bakıyor. "*Neyin* peşinde bu?"

"*Bilmiyorum*," diyorum ve kendime sakladığım birkaç ayrıntıyı daha eklemenin tam zamanı olduğuna karar veriyorum. Bu noktada kaybedecek çok az şeyim var. Ona Nostraza'dan ve büyülerimden bahsediyor, Rion'un bana ve kardeşlerime yaşattığı dehşeti anlatıyorum.

Aceleyle yaptığım açıklamayı tökezleyerek bitirdiğimde, Cyan Anemon'a bakarken sözlerimi değerlendiriyor gibi görünüyor. Bazı şeyler yaşıyor gibi görünüyorlar

Yorumlayamadığım bir tür sessiz konuşma. Kolumdaki tutuş bir parça gevşiyor.

"Yalan söylüyor," diyor Linden. "Kalp Kraliçesi kendi boynunu kurtarmak için her şeyi söyler."

Cyan'ın eli tekrar daha sıkı sıkıyor ve omuzlarım çöküyor. Şu anda onun inciklerini tekmelemek istiyorum.

"Yalan söylemiyorum," diyorum. "Yüzüme bakın. Bunu o yaptı. Büyüsüyle üzerimde o yara izini bıraktı."

"Bunu her yerde bulabilirdiniz," diyor Linden.

O haklı. Bana inanmaları için onlara ne sebep verdim? Beni buraya aldıklarından beri tek yaptığım yalan söylemek. Kimseye güvenememem kendi kendini gerçekleştiren bir kehanete dönüşüyor.

Bir boru sesiyle hepimiz dönüp Rion'un ordusunun yaklaştığını izliyoruz.

Sarayı çevreleyen yuvarlak meydana ulaştıklarında, temiz beyaz bir tuvali boyayan mürekkep gibi meydana dökülürler. Rion en önde atının üzerinde oturuyor, siyah zırhı ve sırtına bağladığı kılıcıyla küstah bir kibir sergiliyor. Beni cehennem çukurlarına sürüklemeye gelmiş Yeraltı Dünyası Lordu'na benziyor. Bir sarsıntıyla bunun Nadir'in mirası olduğunu hatırlıyorum. Aurora'nın ilk kralının onun büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabası olduğunu. Tüylerim diken diken oluyor.

"Cyan!" Rion aşağıdan bağırır. "Ben sadece kız için geldim. Onu bana teslim et ve halkının acı çekmesine gerek kalmasın."

Cyan bunu yemiyor, değil mi?

"Beni yakaladıktan sonra arkasını dönüp gideceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışarak soruyorum.

"Senden vazgeçmezsem gitmeyeceğini biliyorum."

Tamam, iyi noktaya değindin.

"Bunu yaparsan kendinle yaşayamazsın," diyorum. "Senin iyi bir kral ve iyi bir adam olduğunu görebiliyorum. Gerçekten de masum bir kadını tacizcisinin pençelerine teslim etmezsin, değil mi?"

Gözlerinde çelişkili bir dalgalanma - iyi bir kral olduğu doğru. O sadece halkını koruyor.

"Onu dinlemeyin!" Linden tıslıyor. "Kulaklarını zehirle dolduruyor. Aynı şeyi kardeşime de yapmadığını mı sanıyorsun?"

Dişlerimi sıkıyorum ve dürtüsüne direniyorum. "Değilim," diye tıslıyorum.

"Majesteleri!" Rion aşağıdan sesleniyor ve hepimiz dönüp ona bakıyoruz.

Aurora Kralı'na bakıyorum, her şeyden nefret ediyorum. Nadir'e çok benziyor ama ona hiç benzemiyor. O hayatımdaki pek çok acının toplamı. İntikamımı almak her zaman kalbimin tam ortasında pürüzlü bir demir parçası gibi duran bir arzu olmuştur ve tanrılar, elime fırsat geçse ona yapacağım şeylerin ne kadar acımasız olduğunu bilirler. Bu ikimizi de mahvederdi ama her anını bedelini ödemeye değer bulurdum.

"Onu bana ver, sonra da yolundan çekilelim. Bu kız senin için hiçbir şey. Ya da herhangi biri için, gerçekten. Sadece yakında herkesin sonsuza dek unutacağı kırık bir kraliyetin varisi."

Bu sözler içimdeki derin ve güvensiz bir parçaya dokunuyor çünkü o haklı, değil mi? Nostraza'dan hiç ayrılmamış olsaydık, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Kalp büyüünün son damlaları da benimle birlikte ölecekti ve hepsi bu olacaktı.

Ama Heart halkı bana güveniyor. Ölmelerine izin veremem. Neredeyse üç yüz yıl oldu ve onlar inançlarını hiç kaybetmeden beklediler. Onları hayal kırıklığına uğratmayı reddediyorum.

Ama Cyan bunların hiçbirini umursamayacak.

"Özür dilerim," diyor Cyan ve göğsüm daralıyor. "Ama başka seçeneğim yok."

Beni parmaklıklardan uzaklaştırmaya başladı ve ben düşünmedim. Daha önceki tüm çekincelerimi unutuyorum. Ne yaptığımı düşünmüyorum. Sadece tepki veriyorum.

Elim dışarı fırladı ve patladım.

İçimden şimşekler çıkıyor, gökyüzünde sert kıvılcıklar halinde kanıyor.

Kulaklarım dehşete düşmüş çığlıkların dayanılmaz sesiyle ve ufalanan taşların çatırtısıyla doluyor ve sonra Düşüyorum.

BÖLÜM 18

Cyan'ın tutuşu zayıflayınca balkon çatırdayıp parçalanıyor ve bir toz ve enkaz yağmuru içinde yere yuvarlanıyoruz. Sert kayaya ve daha da sert zemine çarpmadan önce zaman yavaşlıyor gibi görünürken acı bedenime saplanıyor. Gözlerimden kan damlarken ve enkaz altında ezilirken görüşüm bulanıklaşıyor. Yukarıdan kaos yağarken başımı örterek hasarın en kötüsünü engellemeye çalışıyorum.

Başımın dönmesinin durması bir an alıyor. Etrafımı bir toz bulutu ve birkaç metreden fazlasını göremiyorum. Yavaşça , uzuvlarımdaki ağrıdan irkiliyorum. Başıma dokunuyorum, parmaklarım kıpkırmızı oluyor. Çığlıklar ve her şeyin yarılıp kırılma sesi havayı dolduruyor. Cyan, Anemone ya da Linden'ı arıyorum ama şu anda görüş alanımın dışındalar.

Neredeyse kendimi öldürüyordum ama bu ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını yarattı. Bu benim için bir şans.

Tökezleyerek ayağa , kayalar altımdan kayıyor ve o zaman yağmurun nihayet dindiğini fark ediyorum. Küçük mucizeler için Zerra'ya şükürler olsun. Başımı sallıyorum. Zerra olmaz. Siktir et o kaltağı.

Alluvion gemisini bulmam gerek ve sonra ayaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı koşacağım.

Ciğerlerimdeki tozu öksürerek atarken, zonklayan ayak bileğimin üzerinde sendeliyorum. Bu Fae iyileşme şeyinin devreye girmesi ne kadar sürüyor? O kadar uzun zaman oldu ki nasıl çalıştığını bile zor hatırlıyorum. Muhafızların ve saray hizmetlilerinin cesetlerinin yanından geçiyorum. Bazıları hala nefes alıyor, sadece bayılmışlar, ama bazıları açıkça hiç uyanmıyor.

Suçluluk duygusu göğsümde düğümleniyor, çünkü bunu ben yaptım. Büyükanmemden daha mı iyiyim ki, istediğimi alıp sonuçlarını kabul etmiyorum?

Gerekirse sarayı yerle bir edeceğime yemin ettim. Eğer Cyan beni dinleseydi, bu kadar sert önlemlere başvurmak zorunda kalmazdım. Ama bunların hiçbirisi boğazımı yakan utancı dindirmiyor.

Birkaçı kıpırdanmaya başlayınca, düşen bir muhafızın pelerinini yırtıp başıma sarıyorum, bir kısmını burnumu örtmek ve tozdan korunmak için kullanıyorum.

ciğerlerimi tıkıyor. Cyan'ın gemiyi teslim ettiği muhafızı bulmak için etrafı tarıyorum. Çok uzağa gitmiş olamaz. Umarım taşınmaz bir moloz yığınının altına gömülmemiştir.

Sisin içinde soluk tenli ve uzun çivit rengi saçları olan bir beden belirir. Cyan yan yatmış, uzuvları eğri büğrü ve gözleri kapalı. Ona bakıyorum ve göğüs kafesinin genişlediğini görünce rahat bir nefes alıyorum. Ölmemiş. Sadece bir süreliğine engellenmiş. Onu öldürmek istememiştım. Kimseyi öldürmek istemedim. Şehre doğru baktım. İnsanların bağırarak emirler verdiğini ve enkazı kaldırırken daha fazla çatırtı ve gümürtü duyuyorum. Sis beni kör etmeye devam ediyor, ama dağılmaya başlıyor. Biri beni bulmadan önce buradan çıkmalıyım. Rion ve ordusuna ne oldu? Umarım birkaç tane daha çıkardı.

Sonunda aradığım muhafızı görüyorum ve haykırıyorum. Dizlerimin üzerine çöktüğümde ellerim keskin kayaya çarpıyor ve avuç içlerim sıyrılıyor. Gelgit havuzlarında yaptığım aramadan dolayı hâlâ ağrıyorlar ama bunu görmezden geliyorum. Geçici bir rahatsızlık için endişelenmektense yapacak daha önemli işlerim var. Eğer Nadir'i kaybedersem, bir daha asla nefes alamayacağım.

Ceplerini yokluyorum, belirgin bir sert nokta buluyorum ama açıklık vücudunun altında sıkışmış. Çok iri ve onu kaydırmaya çalışıyorum ama aç uygun değil ve yarı yarıya molozların altında gömülü. Kemerinde bir bıçak asılı ve tuniğinin kumaşını kesmeden önce onu kaydırıyorum. Gökyüzü açılıp şafak pembe ve turuncu renklere bürünürken uzaktaki sesler yaklaşıyor.

Sonunda sandığı kurtarıyorum ve muhafızın cebinden çekip çıkarıyorum, inlerken gözleri dalgalanıyor. Kısa bir süre onu tekrar bayıltmayı düşündüm ama herhangi bir soruna yol açacak kadar akıllı başına gelmeden önce en az bir dakika daha geçmesi gerektiğini fark ettim. Sandığı göğsümde tutarken, molozların üzerinde sendeliyorum ve onu taşımak için derme çatma bir askı oluşturmak üzere yere düşmüş bir atkıyı alıyorum.

Aphelion'a dönmeye karar verdim bile. Nadir'i geri aldıktan sonra Tristan ve Willow'u bulmalıyım. Belki de zaten beni arıyorlardır. Onların yerinde olsaydım, ben de aynısını yapardım. Bu da hedefimin güney olduğu anlamına geliyor.

Enkazı karıştırmaya devam ediyorum, sonra ayağım takılıyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Derimi yırtan sıyrıkla irkildim. Gökyüzü artık neredeyse açık ama kimse yaralarıyla ilgilenirken ve enkaz altında kalanları çıkarırken benimle ilgilenmiyor. Bir an için ufku tarayıp Rion'u arıyorum, her neredeyse çoktan beni aradığını biliyorum.

Nadir'in öldüğünü biliyor mu? Umurunda mı?

Sonunda sarayın kenarına kadar geldim ve yukarı baktım. Yaptığım şey karşısında gözlerim açılıyor. Binanın neredeyse tüm ön cephesini parçalamış, altında açıkta kalan bağırsakları bırakmıştım. Her yer moloz yığını, kaostan başka bir şey yok. Başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Sihrimi geri almayı çok istiyordum ama bunun ne anlama geleceğini düşünmek için durmadım. Ben bir kraliçe ya da Yüce Fae değilim, yıkımdan başka bir şey değilim. Linden haklı.

Heart'ı ve Nadir'i kurtarmak için her şeyi yapacağıma yemin ettim ama hangi noktada istediğim şeyin bedelini ve yol boyunca incitebileceğim kişileri düşünmek zorundayım? Hiç tanımadığım bir kadının günahları yüzünden hayatım elimden alındığında daha çocuktum. Bu adil değildi, ama burada yaptığım şey de adil değil. İnsanların beni büyükannemin yaptıklarıyla yargılamasından çok korkuyordum ve işte ilk fırsatta ben de aynısını yapıyorum. Olmak istediğim kişi bu mu?

Uzakları tarıyorum, karmaşanın içinde hareket eden siyah üniformalılar görüyorum. Rion'un muhafızları beni arıyor. Sebep olduğum yıkıma bir kez daha bakıyorum. Artık bitti. Bunu geri alamam ama sihrimi tekrar nasıl kullanacağım konusunda daha çok düşünmem gerekiyor. Ya da en azından onu kontrol etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Benim de koşmam lazım, yoksa tüm bunlar boşa gidecek.

Bir köşeye kıvrılıp gözden uzak duruyorum. Binanın bu tarafında kimse kalmıyor ve uzak tarafa gelene kadar etraftan dolaşmaya devam ediyorum. Önümde uçsuz bucaksız bir kumsal uzanıyor, kumlar her yöne yayılmış, bir tarafta okyanus, diğer tarafta Ouranos'un geri kalanı ile sınırlanmış.

Kristal Saray, Sinen Nehri üzerinde üç köprü bulunan bir adada yer alıyor. Ya birine yöneleceğim, ki bu şehre girmek anlamına gelir, ya da şansımı deneyip kanal boyunca yüzeceğim.

Seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Uzakta, suyun karayı ikiye ayırdığı mavi şeridi görüyorum. Şehre gitmek aptalca bir iş gibi görünüyor. Üstüm başım kan içinde ve çöküşün bir parçası olduğum bariz bir şekilde belli olacak. Çok fazla dikkat çekeceğim.

Sahil, açık gökyüzü ve düzlükten başka bir şey değil. Bu tarafa bakan biri beni kilometrelerce öteden görebilir. İkisi de iyi bir seçim değil ama şansımı kumda denemeye karar veriyorum.

Etrafın temiz olup olmadığını son bir kez kontrol ettikten sonra duvardan uzaklaşıyorum ve koşuyorum.

BÖLÜM 19

NADIR

EVANESCENCE

"Eşin. Seni o öldürdü," diye tekrarlıyor Zerra, ben birkaç uzun saniye cevap vermeyince. İfadesi somurtkanlaşıyor ve beni baştan aşağı değerlendiriyor. "Senin ona babana ihanet ettiğini düşündü ve öfkeyle büyüsünü serbest bırakıp seni öldürdü." Başını eğiyor ve ağzını sahte bir surat ifadesiyle büzüyor. "Eminim bir şeyler hatırlıyorsundur?"

Ben düşüncelerimi sıralarken o bana bakıyor. Evet, parlak bir kırmızı parıltı hatırlıyorum ve sonra hiçbir şey. Ellerin bana dokunduğunu ve beni ittiğini hatırlıyorum. Sonunda zihnimin bulanıklığı dağılıyor. Çimlerin üzerinde yuvarlandığımı, ayaklarımda ve bacaklarımda keskin bir acı olduğunu. Toprağın üzerinde sürükleniyorum. Lor ismimi tekrar tekrar haykırıyor.

Ama hiçbirini göremiyorum. Göz kapaklarımda arkasındaki izler gibi. Gerçek anılardan çok duygularla ilgili sessiz flaşlar. Bunlardan herhangi oldu mu?

"Sonra ne olacak?" Boğazımdaki tıkanıklığı aşmak için kelimeleri zar zor bir araya getirerek soruyorum.

Lor babamın söylediklerine inanıyor. Ona ihanet ettiğimi düşünüyor. Yalan söylediğini biliyordur. Yaşadığımız onca şeyden sonra, onu incitecek bir şey yapacağımı nasıl düşünebilir?

"Sonra ayağa kalktı ve uzaklaştı," diyor Zerra.

"Yalan söylüyorsun." Bunu bir ifade gibi söylemeye çalışıyorum ama benim hoşuma gitmeyecek kadar çok soru gibi çıkıyor.

"Oh, tamam," diyor Zerra. "Biraz ağladı. Kendini *biraz* kötü hissetti. Ama sonra pantolonunun tozunu aldı ve kaçtı. Aurora Kralı'nın izini bulmayı planladığını söyledi."

Bakışlarımı kısıyorum, Zerra'nın yalan söylüyor olması gerektiğinden eminim. Lor beni öldürdükten sonra öylece *çekip gitmezdi*. Ne kadar kızgın olursa olsun, bunu asla yapmazdı. Ve eğer özgür olsaydı, önce babamın peşinden gitmezdi. Hemen geri döner ve kardeşlerinin peşinden koşardı. Bundan eminim. Onu herkesten daha iyi tanıyorum ve tanıdığım Lor her şeyden önce ailesini arardı.

"Bu hâlâ buraya nasıl açıklamıyor," diyorum.

Bana verilen parçalanmış parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum ve mümkün olduğunca çok bilgiye ihtiyacım var.

Zerra'nın yüz ifadesi kızgınlığa dönüşür. "Seni benimle yemek yemeye davet ettim, sorguya çekilmeye değil." Dirseklerini masaya dayıyor ve çenesiyle yanındaki koltuğa doğru bir işaret yapıyor. "Oturun."

Tereddüt ediyorum ve gözleri parlıyor. Bu kadınla yemek yemek isteyeceğim son şey ama şu anda köşeye sıkıştığımı anlıyorum. Çıkış aramak için etrafımı inceliyorum ama her tarafımız pencerelerle çevrili. Ancak, bir pencere de bir kapı kadar çıkış olarak kullanılabilir. Hiçbir şeyin ortasında durmamız ve sihrimin engellenmiş gibi görünmesi sorunu var, ama sadece zamanımı beklemem gerekiyor.

Sonra bakışlarım şaşırtıcı bir manzaraya takılıyor: Odanın en ucunda üç kaide duruyor ve her birinin üzerinde üç karanlık nesne asılı duruyor.

Arklar.

Sadece bir saniye görmeme rağmen Ayna'nın Lor'a fırlattığı nesneyi hatırlıyorum.

"Koleksiyonuma hayran kaldığınızı görüyorum," diyor Zerra. "Bunları elime geçirmek büyük bir başarı oldu. Ve yakında hepsine sahip olacağım."

Dikkatim tekrar ona yöneliyor. "Nasıl yani?"

"bir şey yok." Sağ tarafındaki boş koltuğun önündeki masanın ucuna vuruyor. "Gel ve otur."

Bir an tereddüt ettikten sonra, çıplak ayaklarımla masanın boyuna doğru ilerliyorum. Bakışlarım tekrar kemerlere takılıyor ve bana daha fazlasını anlatması için onu nasıl kandıracağımı düşünüyorum. Geri kalanını nasıl almayı planlıyor? Bunu bilmek bizim için önemli olabilir.

Mermer zemin soğuk ama hava ılık. Yaklaştığımda Zerra bana çıplak bir açlıkla bakıyor ve ben bir ürpertiye bastırıyorum. Yanındaki sandalyeyi çekip oturuyorum. Bu pozisyon beni ona istediğimden daha fazla yaklaştırıyor.

"Aç mısın?" diye

soruyor. "Pek

sayılmaz."

Açlıktan ölüyorum ama teklif ettiği hiçbir şeyi istemiyorum.

"Hadi ama. Çok uzun zaman önce de olsa, ben de bir zamanlar ölümlüydüm. Günlerdir bir şey yemedin. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Söyleyeceklerimi duymazdan geliyor ve tabağıma yiyecekleri yığmaya başlıyor: çilek ve peynir, bir dilim biftek ve bir tavuk budu. Üstüne sos döküyor, bir çatal alıyor, bir patates doğruyor ve bana uzatıyor. İsteksizce ona uzanıyorum, ama o geri çekiyor.

"Ah ah," diye mırıldanıyor. "Nişanlımı beslemek istiyorum. Çok romantik, sence de öyle değil mi?"

Neredeyse dilimde
boğuluyordum. "Nişanlın
mı?" Mırıldanıyorum.

Bunun insani bir kavram olduğunu biliyorum - bağlanma türleriyle ilgili bir şey.

"Evet," diyor sırtarak.

"Ben ... anlamıyorum."

Zerra yine suratını asar ve çatalı kaldırır. "Biliyor musun, bundan çok daha akıllı olacağını düşünmüştüm. Ama sorun değil. Sevgililerimin her zaman güzel olmalarını tercih etmişimdir, başka bir şey değil."

Sonra diğer eliyle çıplak göğsümü okşuyor. Masadan uzaklaşıyorum, çılgılığım boş odada yankılanıyor.

"Bana dokunma," diye hırlıyorum ve parlak mavi gözleri kararak öfke çukurlarına dönüşüyor. Burun delikleri alevleniyor ve ellerini masanın üzerinde kavuşturarak çatalı bırakıyor.

"Utangaçsın. Seni anlıyorum. Ama endişelenme. Çok yakında, dokunuşumu arzulayacaksın. Atan da aynıydı."

Dilimin ucuna binlerce yanıt geliyor ama öfkemi yatıştırmaya çalışarak uzun bir nefes alıyorum. Onu kışkırtarak kendime iyilik yapmayacağım.

"Atam mı?"

"Evet, İkinci Çağ'ın ilk Aurora Kralı. Uzun yıllar sevgiliydik."

"Kral Elias senin sevgilin miydi?"

"O değil," diye alay ediyor. "*Gerçek* ilk kral."

Neden bahsettiğini merak ederek bakışlarımı kısıyorum. Eğer doğruyu söylüyorsa, atamın kararını sorgulamak zorundayım.

"Kim?"

"Herric," diyor ama bu bana hiçbir şey anlatmıyor.

"Kim olduğunu bilmiyorum."

"Hayır, yapmazsın." Tabasını yaklaştırıyor, bu konuyla işi bitmiş gibi görünüyor. "Karnını doyur o zaman. Beni bayıltmana izin veremem."

Peçetesiyle uğraşırken ona dikkatle bakıyorum, incelememden kaçınıyor.

"Ona ne oldu?"

Durdu ve bana bir bakış attı. "Yemeğini ye."

Şimdilik bırakarak çatalımı elime alıyorum ve ani bir hareket olup olmadığına bakıyorum. Yavaşça birkaç ısırık alıyorum ve inleme dürtüsüne direniyorum. Şu ana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim ve her şeyin tadı inanılmaz hızımı kesmek için elimden geleni yapıyorum. Beni açlıktan öldürmek gibi bir fikre kapılmasını istemiyorum.

Ben yemek yerken dikkatle beni izliyor ve bunun ne kadar tuhaf olduğundan en ufak bir rahatsızlık duymuyor. En azından sohbet etmek zorunda değilim.

"Daha iyi misin?" diye soruyor bitirdiğimde.

Uzanıp bir sürahi aldığında ve bana bir kadeh şarap doldurduğunda, onaylamayan bir ses çıkarıyorum. Kadehi önüme koyuyor ve sonra eli kalçamdan yukarı kayarken öne doğru eğiliyor.

Kırmızı görüşümü bulandırıyor ve sıçırıyorum. "Bana dokunma dedim."

Gözlerini deviriyor, bu da beni gerçekten kızdırıyor.

Zekice çıkışları unut. Bir sandalye alıp başımın üstünde tutuyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Pencereye doğru fırlayıp sandalyeyi tüm gücümle savurduğunda Zerra çığlık atıyor. Sandalye yüzeye çarpıp sekiyor ve göğsüme çarpıyor. Uçuyorum, kaygan yüzeyde kayarken sırtım yere çarpıyor.

Ne oluyor lan?

Nefesim kesilmiş bir halde kıpırdamadan yatıyor, nefesimi toplamaya çalışıyorum. Zerra üstümde beliriyor, kaşları birbirine çarpıyor.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor yumuşak bir sesle, sanki beni sakinleştirmeye çalışıyormuş ya da yaramaz bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Tüm bunların yeni olduğunu ve alışmanın biraz zaman alacağını biliyorum. Ayrıca, eğer sarayımı yok etmek istiyorsan, bunu güç kullanarak yapamazsın. Bu bir fedakârlık gerektirir. . Yakında tüm kuralları öğreneceksin."

Ben daha bunun ne anlama geldiğini anlayamadan, yumuşak gülümsemesi hınzırlığa dönüşüyor ve bir elini koluma dolayıp beni ayağa kaldırıyor. Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama eli demir gibi. Beni masaya geri sürükledi ve ben

takip etmek zorunda kaldım. Kemiklerim gıcırıyor ve karşı koymaya devam edersem kolumu ikiye ayıracağından hiç şüphem yok.

"Otur," diyor ve beni neredeyse devirecek kadar büyük bir güçle sandalyeye geri fırlatıyor. "Düğün hazırlıklarımızı açıklamak üzereydim ve bu kesinti hiç hoşuma gitmedi. Ne de olsa bu benim özel günüm ve en azından planladığım şeyi dinleyebilirsin."

Koltuğuna geri yerleşirken ona dikkatle bakıyorum. "Şimdi, iki çeşit çeşmemiz olacağını düşünmüştüm. Çikolata ve köpüklü şarap. Siz ne düşünüyorsunuz?" Beklentiyle bana bakıyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Hmm?"

"Bana mı soruyorsun?"

"Evet. Tabii ki öyleyim."

Sabrını kaybetmeye başladığı çok açık.

"Elbise. Elbiseyi gördüğünde sen de kadar heyecanlanacaksın."

Bundan gerçekten şüpheliyim ama çenemi kapalı tutuyorum.

Ellerini çırpıyor ve iki Yüce Fae hizmetkarı cisimleniyor. İkisi de Fae'lere yakışır şekilde göz kamaştırıcı, uzun sarı saçları neredeyse ayak bileklerine kadar iniyor. Zerra'nın müritleri için ayrılmış tören kıyafeti olarak tanıdığım bol beyaz elbiseler giiyorlar. Ayrıca Zerra'nın tüm yardımcıları gibi aynı boş ifadeyi takınıyorlar.

Aralarında, kat kat şeffaf beyaz kumaştan yapılmış, ucu kapının dışında kaybolacak kadar uzun bir elbise tutuyorlar.

"İlahi değil mi?" Zerra mırıldanıyor ve benimle konuştuğunu anlamadan önce bir sessizlik oluyor. "Öyle değil mi?" diye tekrar soruyor, dudakları kansız beyaza dönüşüyor.

Omuz silkiyorum çünkü soruya nasıl cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yok - benim için hiçbir şey ifade etmiyor - ve eminim ki yeterli hevesi gösteremezsem bu onu kızdıracak.

"Bu bir elbise," diyorum kuru bir sesle, tam pislikmişim gibi.

Sonra şarabımdan uzun bir yudum alıyorum, bardağın içine bakıyorum, hepsini boşaltmadan önce masadaki sürahiye uzanıyorum. Bu noktadan sonra burayı tamamen içmem gerekecek.

"Evet ama özel değil mi?" diye iğneler. "Bu benim hayallerimin gelinliği. Hiç düğün yapamadım, biliyorsun. Bu lanet olası yere sürüklendim ve burada yaşamaya zorlandım."

"Kim zorladı?" Ben soruyorum. Onun sözlerinin doğru olduğunu gösteren hiçbir şey duymadım.

"Empyrium," diyor huysuz bir iç çekişle.

"Kim?"

Gözlerini tekrar bana çeviriyor ve belli ki başka bir şey açıklamakla uğraşmak istemiyor. Sadece çenemi kapamamı ve istediğini yapmamı istiyor.

"Onlar Ouranos'u ve etrafımızdaki tüm dünyaları denetleyen yüce varlıklar." Sanki orada, tepesinde asılı duruyorlarmış gibi bir el sallıyor. Gözlerim sanki gerçekten orada birini bekliyormuşum gibi yukarı kayıyor. *Kendine gel, Nadir.*

"Ouranos'u *senin* yönettiğini sanıyordum," diyorum ve bakışlarında bir kızgınlık belirliyor. Bu açıkça hassas bir nokta. Sonra Nerissa'nın Aphelion'da daha yüksek bir otoritenin Eserleri yarattığına dair söylediklerini hatırlıyorum. Empyrium. Kim *onlar* ve rolleri ne?

"Tam olarak değil," diye yanıtlıyor sorularıyla işinin bittiğini belli edercesine.

İyi, beni buradan çıkaracaksa umurumda değil. Bunu şimdilik cebime koyuyorum - doğru zaman geldiğinde konuyu tekrar ele alacağım.

"Lor şimdi nerede?" Ben soruyorum. "Onu görebiliyor musun? Biliyor musun?"

Bunu söylemek yanlış çünkü tırnakları sandalyesinin kollarının tahtasına batıyor ve tüm iskeletin onun ağırlığı altında gıcırdamasına neden oluyor.

"Neden bana o korkunç kadını soruyorsun?" diye tersliyor. "O seni öldürdü!"

"Eşim hakkında bu şekilde konuşma," diyorum, sesim başımızın üzerinde tehlikeli bir şekilde asılı duran bir buz sarkacı kadar soğuk.

"Neden onu savunuyorsun?" Zerra inanamayarak sorar.

Sesini yükseltmek için ellerini ağzının etrafında birleştiriyor ve sonra yavaş, kasıtlı bir konuşmayla, "O. Öldürdü. Seni."

"Bu onun hakkında kötü konuşmanıza izin vereceğim anlamına . Eminim kendine göre sebepleri vardır."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Zerra diyor ve şimdi biraz . "Unut onu," diyor. "Artık benimle evleniyorsun."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Eminim eş bağının ne olduğunu biliyorsundur. Ne de olsa bizi kutsayan sensin."

Bununla alay ediyor. "Ben hiçbir şey yapmadım." Bu beni yine kısa düşürdü.

"mı? Ama eş bağları Zerra tarafından kutsanmıştır."

"Yüzeyde kimin kimi becerdiği umurumda mı sanıyorsun?" soruyor. "Eş bağları kaderin hükmüdür. Az önce hepinizi buna inandırdım.

Bu yüzden onları sana bahşedeceğimi umarak bana tapıyorsun."

"Yani sen ilahi değilsin ve eş bağıni kontrol etmiyorsun. Burada yapıyorsun?"

Çok fazla şey açıkladığını fark ettiği anı görüyorum, dişlerini sıkmadan önce gözleri açılıyor.

"Bu sorgulama hattı sona erdi."

Ayağa kalkıp oturduğum yere doğru ilerliyor ve kendini kucağıma bırakıyor. Onu ayaklarımın dibine için kendimi tutmam gerekiyor. Başım hâlâ boynuma bağlıyken kaçmak istiyorsam onun biraz daha az çılgın tarafında kalmam gerekecek.

Ses tonumu kibar tutmaya çalışarak, "Lütfen üstümden kalk," diyorum ama beni duymazdan geliyor, eğilip göğüslerini göğsüme bastırıyor.

"Düğün gecesini beklemek zorunda değiliz, biliyorsun," diyor göz kırparak, bir parmağını çene kemiğimde gezdiriyor ve sonra alt dudağıma bastırıyor. Ucunu ağzımın içine kaydırırken başım sarsılıyor ve sonra onu itiyorum. Siktir et bunu.

Yana doğru devriliyor ve tatmin edici bir uzuv taklasıyla kıcının üzerine düşüyor. "Seni piç," diye tıslayarak ayağa kalkmaya çalışıyor.

Benim için tatmin ediciydi.

Şimşekten daha hızlı bir şekilde elini uzattı ve boğazımda dolaştırdı. Sıkıyor ve sonra beni kaldırmaya başlıyor. Karşı koyamıyorum. Kolunu pençeliyorum, ama bir dağla savaşıyor olabilirim.

"Bu kadar yeter," diyor yüzünü benimkine yaklaştırarak. "Burası artık senin evin prensim ve sen de benimsin. Benimle bu şekilde konuşmaya devam edersen dilini keserim," diye uyarıyor. "Yakında, yıllar önce bana yapılan yanlışları düzelteceğiz."

Sonra beni yere fırlattı ve ellerini çırttı. İki küçük kölesi tekrar ortaya çıkıyor. Zerra gülümsemeden önce bana boş boş bakıyorlar. "Merak etme.

Çok geçmeden, eşini unutacaksın. Unutacaksın her şeyi. Burası herkese bunu yapıyor."

Anlamı netleşirken gözleri iki yardımcısına doğru kayıyor. Bunlar bir zamanlar aşağıda yaşayan Yüksek Fae'lerdi, ama bu boş kabuklara dönüşecek kadar uzun süredir buradalar.

Buz gibi bir korku omurgamdan aşağı süzülüyor.

"Onu odasına götürün," diyor elini sallayarak. "Nasıl davranması gerektiğini öğrendiğinde dışarı çıkabilir."

Sürüklenerek götürülürken bir şey çok açıktı: Buradan siktir olup gitmeliydim.

BÖLÜM 20

LOR

KAÇIŞTA

Kum ayaklarımın altında çalkalanıyor, tabanlarımı çiğ çiğ sürtüyor. Bileğim zonkluyor ve başım ağrıyor, ama acıya göğüs gererek devam ediyorum. Güneş yükselmeye başlıyor, kumu kızgın kömürlerin üzerinde yürümek gibi yakıcı bir tuvale dönüştürüyor.

İleride büyük bir kaya oluşumu beliriyor ve nefes almak için arkasına saklanıyorum, aşırı ısınan vücudumu serinletmek için bir parça gölge arıyorum. Ter şakaklarımdan aşağı damlayıp yüzümü kaplayan kanla karışırken bir bardak su için her şeyimi verirdim. En azından hafif giysilerim için sessizce teşekkür ediyorum.

Köşeden bakarak ufku tarıyorum. Uzakta, insanlar enkazın üzerinde çabalayarak düşenlere bakıyor. Arkamda, nehir uzakta beliriyor ve saatlerdir koşuyormuşum gibi hissetmeme rağmen, neredeyse hiç mesafe kat etmemiş gibi görünüyorum.

Tekrar nefes alabildiğimde arkamı kontrol edip koşuyorum.

Sonunda, nefesim daraldıkça ve göğsüm sıkıştıkça hızımı yavaşlatmak zorunda kalıyorum. İlerleyişimi her ölçtüğümde neredeyse ağlayacağım. Nehir neden hâlâ bu kadar uzakta? Midem gurulduyor ve ağzım halıyla kaplanmış gibi hissediyorum. Bir sonraki büyük kayalıklara doğru koşuyorum, gölge ve dinlenmek için bir an daha arıyorum.

Kendime geldiğimde arkamı tekrar kontrol ediyorum ve kanım donuyor.

Uzakta iki siyah şekil hareket ediyor. Zırhlarından Rion'un askerleri olduklarını anlıyorum ve çok hızlı yaklaşıyorlar.

Panikle nefesimi içime çekerek arkamı dönüyorum ve bir sonraki hamlemi düşünürken yorgun bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı koşmaya devam ediyorum. I

onları havaya uçurabilirdim ama bir gün için yeterince insanı incittim. Bu adamlar Rion'a hizmet ediyor, bu yüzden neden kötü hissedeyim ki? Ama belki de başka seçenekleri yoktur.

Daha da önemlisi, bu ikisi beni fark edip kaçmaya mı başladı yoksa önce krala mı söylediler bilmiyorum. Eğer büyümü kullanırsam, tam yerimi gösteren parlak bir ışık yanıp sönecek. Rion bu tarafa doğru koştuğumu bilseydi peşimden geleceğinden neredeyse eminim. Şansımı denemeye karar veriyorum ve onları atlatabileceğimi umuyorum. Bu uniformalar ağır görünüyor ve siyah kumaş bin derece ısıyı emiyor olmalı. Umarım bu onları yavaşlatır.

Güneş amansız bir güçle tepeme vuruyor ve ağzımdaki nemsizlikten öğürüyorum. Biraz su için her şeyimi verirdim. İhtiyacım olduğunda yağmur nerede?

Sonunda, kanal geçişi uzakta beliriyor ve beni ileriye doğru teşvik ediyor. Omzumun üzerinden baktığımda Aurora askerlerinin bana yaklaştığını görüyorum. Bir metal parıltısı, aralarından geçirdikleri bir matarayı ortaya çıkarıyor - suları var, bu da onları belirgin bir avantaja sokuyor.

Kumsalın ötesinde büyüyen ormana bakmadan önce onlarla yüzleşmeyi düşünüyorum. Stratejik olmalıyım. Hareketlerimin sonuçlarını düşünmeliyim. Şu anda en iyi kaçış planım, herkesin molozların arasına gömüldüğümü düşünmesine izin vermek. Tek şansım bu.

Sonunda kanala ulaştım. Nehir yaklaşık altı metre yüksekliğindeki yükseltilmiş bir bankın altından akıyor ve ben suya dalıyorum. Bu hayatımda hissettiğim en güzel şey. Soğuk su yakındaki okyanusla karışıyor ve içilemeyecek kadar tuzlu ama en azından kendimi bir ateş birikintisi içinde eriycekmişim gibi hissetmiyorum.

Yüzeye doğru tekme atıyorum, patlayarak yukarı çıkıyorum ve hemen uzak kıyıya doğru yüzmeye başlıyorum. Mesafe beklediğimden daha uzun ve şimdiden çok yorgunum. Bir önceki geceden beri uyumadım ve adrenalinden ve bir şekilde Rion'dan bir kez daha kaçacağıma dair yanlış yönlendirilmiş bir umut duygusundan başka bir şeyle koşmuyorum.

Uzak kıyının kenarında duran muhafızları görmek için arkama bakıyorum. Peşimden yüzmek için atlayacaklar mı? Birbirleriyle konuşuyorlar ve geriye dönüp baktığımda içlerinden birinin az önce geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladığını görüyorum. Varlığım ortaya çıkmadan önce o muhafız Kristal Saray'a ulaşana kadar vaktim var.

Diğer muhafız şu anda botlarını çıkarıyor ve silahlarını bırakıyor. Belli ki gelmeyi planlıyor, ama en azından silahlarını bırakmalı.

Geride kalan temel şeyler. Yüzmeye devam ediyorum, hayatım buna bağlıymış gibi tekmeliyorum. Çocukken her zaman iyi bir yüzücüydim ve uzun zamandır gömülü olan kas hafızası devreye giriyor.

Neyse ki bekçi suyu tokatlarken zorlanıyor, kulaçları hantal ve verimsiz. Sonunda, bir mola yakaladım.

Uzak kıyıya ulaşıyorum ve nehirden çıkıyorum. Uzanıp yüz yıl uyumak isterdim ama kumsal yerini ormana bırakırken koşmaya devam ediyor, güneşe, Aphelion'a ve kardeşlerime doğru dönüyorum.

Ama önce bu aptal gemiyi Zerra'ya götürüp Nadir'i geri almalıyım.

Tökezleyerek ağaçların sığınağına girdim ve destek için bir gövdeye tutundum.

Peşimdeki muhafız uzak kıyıya ulaştı ama ben biraz öne geçtim. Ağacı iterek ormanın serin gölgesinde kayboluyorum.

Ayaklarım kum yerine kayalara ve taşlara takılıyor ve tabanlarıma battıkça irkiliyorum. Ağaçların derinliklerine daldığımda, akan suyun sesi beni bir dereye doğru çekiyor. Çamurun içinde dizlerimin üzerine çöküp avuç avuç su toplarken rahatlayarak ağlıyorum. Tadı çok tatlı ve serin ve bana Aphelion'da uyandığım sabah Mags'in bana yıllardır içtiğim ilk bardak temiz suyu uzatışını hatırlatıyor.

Kurumuş boğazımı rahatlatıyor ve kafama biraz daha dökerek saçlarımı ve derimi kaplayan tuzu ve kanı temizliyorum. Tristan'ın bir keresinde bana suda birinin kokusunu almanın zor olduğunu söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden kenar boyunca sıçrayarak akıntıya doğru ilerliyorum.

Takip seslerini dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum, bu da güvenimi artırıyor. Umarım kaçmak için yeterince avantajım vardır. Olmazsa, büyümü tekrar kullanmak zorunda kalabilirim. Umarım Rion'u hazırlıksız yakalamadığımda onu durduracak kadar güçlüdür. Benim için iki kez işe yaradı ama yine sürpriz unsuruna güvenemem.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, ayaklarım buz gibi akıntıdan uyuşmuşken, şansımı deneyip kıyıya tırmanıyorum. Bir ağaca yaslanıp nefes almak için yere doğru kayıyorum. Tüm vücudum ağrıyor, kaslarım titriyor ve gevşiyor. Midem çukurlaşmış ve onu dolduracak bir şeye ihtiyaç duyuyor. Gerginliğimi azaltacak bir şey bulma umuduyla ormanı tarıyorum. Çocukken ormanda yeterince zaman geçirmiştik, bu sayede neyi beslenmeye dönüştürebileceğimi anlayabiliyordum.

Göz kapaklarım ağırlaştı ama uyuyamıyorum. Önce Nadir'i geri almalıyım.

"Zerra," diyorum gökyüzüne seslenerek. Sesimi ölçülü tutmaya çalışıyorum. Onun ilgisine ihtiyacım var ama yerimi de belli etmek istemiyorum. "Zerra?"

Gemiye güvence altına aldığımda onu nasıl bulacağımı söylemedi ama eminim beni tünediği yerden izliyordur. Ya da Evanescence'ın bulunduğu yerden.

Onu aramak için zihnimi kullanırken gözlerim kapanıyor.

Zerra. Sandık bende. Gel ve beni bul.

Gözlerim açılmadan önce nefesimi tutarak bekliyorum. Hiçbir şey yok.

İçimi çekiyorum ve bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Yakında beni bulacaktır.

İstediği şey bende. Şimdilik, hareket etmeye ve hayatta kalmaya devam etmeliyim.

Kendime bir süre daha dinlenmek için zaman tanıdıktan sonra ayağa kalkıp dinliyorum. İlk başta sadece sessizlik duyuyorum, ama sonra sesler ve emir veren birinin sesi uzaklarda yankılanıyor.

Yukarı bakıyorum ve kanım buza dönüşüyor.

Gökyüzü maviye bürünmüş ve güneş doğmuş olsa da, bu manzara çok net. Renkli ışık şeritleri ufuk boyunca uzanıyor, günün parlaklığına karşı sessizleşiyor.

Bu manzara karşısında göğsüm ağrıyor ve Nadir'e ulaşabilmeyi dileyerek onu ovuyorum. Ama mesaj açık.

Aurora Kralı burada ve beni bulmaya geliyor.

BÖLÜM 21

PRENS RION

286 YIL ÖNCE

Aurora sarayının tamamı taht odasında toplanmış, tüm gözler sadece üç hafta önce çığlıklar ve kan revan içinde dünyaya gelen çiçeği burnunda prenslerine çevrilmişti.

Meşale'nin bir sonraki Primary'i resmi olarak karşılaması sarayda bir gelenekti ve tüm soylular saygılarını sunmak için toplanmıştı.

Meora yumuşak battaniyelere sarılmış çocuğu kuağına aldı. Rion onun yanında durmuş, aşağıya bakıyor, *ocuğun* -onun çocuğunun- buruşuk yüzüne bakıyordu. Her şeye rağmen, Rion oğluna karşı gizli bir şefkatin ortaya çıkacağını ummuştu ama bu henüz gerçekleşmemişti.

Bakışları tahtında oturan babası Garnet'e kaydı. Kralda neredeyse hiç nefes izi kalmamıştı. Beyaz saçları var olmayan bir esintide uysalca dalgalanıyor, derisi vücudunu o kadar ince bir şekilde sarıyordu ki en ufak bir baskıda yırtılacakmış gibi görünüyordu. Yine de hayata tutunmuş, yoluna devam etmeyi reddediyordu.

Rion dişlerini sıkıp boynunu yuvarlarken yumruğunu sıktı. Tüm bu insanlar bu alana sıkışmışken burası alışılmadık derecede sıcaktı. Meşaleden çıkan alevler etkileyici miktarda ısı yayıyordu.

Aurora sakinleri teker teker çocuğu selamlamak için yaklaştı. Meora gururla gülümsüyor, bebeği göstermek için kundağı eğiyor, ne kadar sıradan olursa olsun bebeğin yaptėėı her şeye önlemler ve kıkırdamalar sunuyordu.

Rion burnunun kenarını sıktı ve terbiye anlayışını korumak için ona bağırma dürtüsüne direndi. Normalde kadın sinirleri bozulmuş bir enkaz gibiydi,

Bu durum her ne kadar sinirlerini bozsa da, bu balon kafalı aptala tercih edilirdi.

Her soylu çocuğu gördükten sonra kral ve kraliçeye doğru ilerledi ve saygıyla diz çöktüler. Rion tekrar oğluna baktı ve açıklanamaz bir şekilde çocuk onu fark etmiş gibiydi. Bebeğin bakışlarındaki suçlamayı hayal etmiş miydi? Bildiğini mi? Babasını hayal edebileceğinden çok daha fazla şekilde hayal kırıklığına uğrattığını anladığını mı?

Rion ellerini kavuşturdu ve parmağındaki geniş yüzüğü döndürdü. Onu yakın zamanda yaratmış, her zaman yanında taşımak için bir parça virülans yontmuştu.

Aylardır malzemeyi test ediyor, ona karşı büyüsünü kullanıyor ve kendi notlarını tutuyordu. Süreç zor ve karmaşıktı, nadiren istediği sonuçları veriyordu. Hükümdarların arkları neden başka şekillerde kullanmadıklarını merak ediyordu ama bunun görüldüğü kadar basit olmadığını anlamaya başlamıştı. Herric onlara kendi büyülerinin gücünü kontrol etmek için arkları kullanmaları konusunda talimatlar vermişti ama paylaştığı tek şey buydu.

Ayrıca Zerra'nın yıllar önce Yanma sırasında *bunun* için geldiğinden de şüpheleniyordu. Her ne kadar sadakatle ilgiliymiş gibi davrandıysa da, rahibeleri onların kökünü kazımak için mi yarattığını merak etti. Eğer arklar onu öldürüyorsa, onları yakınında tutmak istemesi mantıklı geliyordu.

Rion, yöneticilerin savaş sırasında onları saklamış olabileceğini, bu yüzden varlıklarından hiç haberdar olmadığını varsaydı. Her şey o kadar uzun zaman önce olmuştu ki ortak hafızadan silinip gitmişlerdi. Ve Aurora'nın bir gemiye ihtiyacı yoktu.

Herric'in günlükleri sayesinde, virülansın yalnızca İmparatorluk büyüsüyle manipüle edilebileceğini ve bir kez kullanıldığında, yalnızca aynı büyü damarıyla tekrar çalışacağını da öğrenmişti. Dolayısıyla, hiçbir hükümdar bir başkasının gemisini kullanamazdı.

Zerra'nın davranışları yıllar önce İmparatorluk sarayının güvenliğini kaybetmesine neden olmuştu. Yüksek Fae'ler arasında sadece ismen bir hükümdardı. Geriye kalan desteği insanlardan ya da düşük fae'lerden oluşan çevrelerde bulabiliyordu ve bunun da pek bir değeri yoktu.

Rion Meşalenin canlanmasını, ağzındaki alevlerin menekşe, kırmızı ve zümrüt rengiyle yanmasını izledi. Artık geleceğin Birincil'inin resmi olarak meshedilme zamanı gelmişti.

Rion, Herric'in günlüklerinin sonuna geldiğinde, daha fazlası için kasaları araştırmış ama başka bir şey bulamamıştı. Anlayamadığı şey, Aurora'nın İkinci Çağ'daki ilk kralı olarak *neden* Herric'in değil de Kral Elias'ın gösterildiği idi. Ona ne olmuştu? Ve şimdi Eser'in içinde yaşayan Elias mıydı yoksa Herric mi?

Sihir şeritleri Meşaleden kıvrıldı ve Rion, Meora ve Nadir'in etrafını sardı - *mutlu* bir aile - onları parlak ışıklardan oluşan bir sütunun içine aldı.

Büyü etraflarında dönerken, Rion o *sesi* duydu. *Rion*.

Alçak ve pürüzlüydü, sanki toprağın altından sürüklenen paslı bir şey gibiydi.

-Tıpkı bağlandığı gün duyduğu gibi. O zamandan beri sesi tekrar duymayı umarak birçok kez geri döndü ama sonunda kendini hayal ettiğine ikna etti.

Rion, diye fısıldadı.

Ama yine buradaydı.

Rion etrafını inceleyerek sesin kaynağını aradı. Her şey normal görünüyordu. Meora bebeğe mırıldanıyor, kucağındaki bebekle birlikte zıplayıp sallanıyordu. Birdenbire Rion'un elindeki yüzük sıcaktan yandı ve tenini yakarken irkilmemek için elinden geleni yaptı.

Rion, ses tekrar söyledi.

Rion kıpırdamadan durup sesin geri dönmesini beklerken sıcak his azaldı. Bakışları, romatizmalı gözlerinde Rion'un hissetmesi gereken sevgiyle Nadir'i izleyen Garnet'e kaydı. Belki de hayatına devam etmeden önce torunuyla tanışmayı bekliyordu.

Rion, virülans parmağını kabartırken derin ses tekrar geldi.

Gözlerini kısarak odanın ortasında parlayan Eseri inceledi. Geçen sefer bunun Meşale'den geldiğini düşünmüştü ve şimdi neredeyse emindi. Ama o yükselmemişti, öyleyse neden onunla konuşuyordu?

Rion, tekrar söyledi.

"Kim bu?" dedi nefesinin altında.

Bilmiyor musun? Günlüklerimi buldun, değil mi?

Rion keskin bir nefes verdi. Herric mi?

Tek ihtiyacınız olan biraz rehberlikti. Onlara doğru bir dürtme.

Rion o canlı rüyaları düşündü. Ölü bir kralın onu o sandığa götürmüş olması mümkün müydü?

Çok uzun zamandır senin gibi birini bekliyordum.

Rion etrafına bakındı, tavanı, duvarları ve kalabalığın içindeki yüzleri inceledi. Biri şaka mı yapıyordu? Yoksa aklını mı kaçırıyordu?

Virülans, dedi ses. Ussssse it.

Rion gözlerini kırıştırdı. Ne için kullanacak?

Meşalenin rotasını değiştir, dedi ses. Gücün var.

Bakışları odanın içinde gezinirken Rion'un kaşları birbirine çarptı.

O anda, Meşale'nin büyüü Nadir ve Meora'yı çevreleyerek kabardı ve havayı ışık şeritleriyle doldurarak onları odadaki herkesin görüşünden gizledi. Kendi büyüünden bir parçayı virülansa kanalize etti ve sonra, tüm içgüdülerine rağmen -bildiği her şeye rağmen- onu Meşale'nin içine süzdü.

İlk başta, büyüünü dışarı itmeye çalışarak girişe direndi. Ama o dişlerini sıkarak daha fazla gücü içine itti. Onu geride tutan bariyere karşı itti.

İşte bu, sert ses yine geldi. Çok iyi gidiyorsun.

Bu sözlerden cesaret alan Rion, ses çabalarını teşvik etmeye devam ederken Artefakt'a daha fazla büyü kanalize etti.

"Şimdi ne olacak?" dediğini duydu. Meora etraflarını saran yarı saydam ışık bantlarının arasından ona meraklı bir bakış attı. Adam yüz ifadesini soğukluğa dönüştürdü ve Meora hızla gözlerini kaçırdı.

Şimdi, ne yapmasını istediğinize karar verin.

Rion tereddüt etti. O mu? Meşale'deki gibi mi?

Bakışları, aynı suçlayıcı bakışla kendisine bakan Nadir'e kaydı.

Çocuğu cezalandırmak , değil mi?

Gerçekten anlamadan, Rion Meşale'ye daha fazla büyü yaptı ve onu duyamasa da şaşkınlığını hissedebiliyordu. Rion onun büyüünün kontrolünü ele geçirmeye çalıştı ve o da onu dışarı itmeye çalışarak onunla savaştı.

Yüzüğü tekrar ısınınca irkildi, acı derisini yaktı. Cebine uzandı, orada cilalı bir öldürücülük taşı duruyordu ve güç almak için elini onun etrafına sardı. Büyünün bir başka baskısıyla Meşale'nin kararlılığının parçalandığını hissetti.

Rion'un kontrolü ele aldığını fark ettiği bir an, bir değişim oldu.

Bakışları Nadir'e yöneldi ve Rion Meşale'nin büyüünden bir şerit daha çıkararak oğluna yoğunlaştırdı. Onu bebeğin vücuduna dokundurdu.

Alnındaki güç, odanın etrafında dönmeye başlayan kurdeleler tarafından kamufle edilmişti.

Nadir hemen çığlık atmaya başladı, küçük yumruklarını sıkıyor ve yüzü kıpkırmızı oluyordu. Çocuk battaniyesinin içinde öyle bir güçle çırpınıyordu ki Meora tökezledi.

Odadaki soluk soluğa seslere, dehşete kapılmış fısıltılar korosu eşlik etti.

"Neler oluyor?"

"Sorun nedir?"

"Nadir?" Meora hıçkırarak ağladı. "Sorun ne?"

Rion büyüü çekmeden önce bir nefes daha için durakladı. Meora çocuğa sarıldı, aşağı yukarı zıpladı ve yatıştırıcı sesler çıkardı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, "Sorun yok," diye fısıldadı. "Neyin var bebeğim?"

Bir süre sonra Nadir'in çığlıkları sakinleşti, küçük bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Rion soğukkanlılıkla çocuğu inceledi. Sonra büyüünü Meşale'den uzaklaştırdı. Geri çekilirken rahatladığını hissetti ve Meşale Nadir'i ve annesini iyiliksever bir ışıkla yıkamaya devam etti.

Tören sona erdiğinde bu olay kısa sürede unutuldu; tebrikler ve ikramlar odanın dört bir yanına dağıtıldı. Nadir'i öpücük yağmuruna tutan Meora'nın yüzündeki rahatlama ve şaşkınlık karışımı ifadeyi fark etti.

Ama Meora unutmamıştı.

Odanın diğer ucundan Rion'a baktı, Nadir'i kendine doğru çekerken yüzündeki korku ifadesini karartıyordu, içgüdüleri onu babasına karşı koruması gerektiğini söylüyordu.

Rion da unutmazdı.

Meşale'yi kontrol etmişti. Onu emirlerini yerine getirmeye zorlamıştı. Aurora'nın eski kralı ona yardım etmişti ve Rion keşfi konusunda nedenini merak edemeyecek kadar hevesliydi.

Bakışları tahtında oturan ve Aurora Kralı'nın kara tacını başına geçirmiş olan babasına kaydı.

Sonunda Rion bir yol bulmuştu.

Sonunda, Rion tacını alacaktı.

BÖLÜM 22

GABRIEL

APHELION-GÜNÜMÜZ

Burası cehenneme döndü. Sokaklardaki isyanlar ve parçalara ayrılan saray arasında her şey kontrolden çıktı. Duman havada asılı duruyor ve hafif patlama sesleri Aphelion'un günlük fonunun bir parçası haline geldi.

Tüm bunlara rağmen kardeşlerim Atlas'ı aramaya devam ediyor ve bana düzenli olarak rapor gönderiyorlar. Atlas hayatı için hiç korkmak zorunda kalmamış bir kraliyet mensubudur. Kendisi kılıç kullanmayı ustalıkla öğrenirken, kardeşlerim kaçan bir mahkûmun izini sürmek de dâhil olmak üzere akla gelebilecek her türlü savaş sanatında neredeyse ölüm noktasına kadar eğitildiler. Büyüsü onlara karşı çoğunlukla etkisiz olduğundan, özellikle de bir grup olarak, eski kralımıza yaklaşmaları sadece bir zaman meselesi. Her gün haber almak için dua ediyorum ama yakalanmasının bir rahatlama mı yoksa başka bir yük mü getireceğine henüz karar vermedim.

Kardeşlerim burada olmadan, etrafımdaki neredeyse herkes beceriksiz bir aptal.

"Gabe," diyor Tyr pencerenin altındaki sandalyede oturduğu yerden usulca. Kralın çalışma odasındayız. Orayı Atlas'ın olarak anmaya çok alıştım ama gerçekten Tyr'ın mı? Bu günü pek çok kez hayal etmiştim ama o karanlık hayalin içinde Tyr'ın ayaklanıp kral olarak yerini alacağı fikri de vardı.

Ancak şu ana kadar boş bir kabuk gibi duvara bakmaya devam ediyor ve ben ne yapacağımdan emin değilim. Bu durum için onu suçlamıyorum. Buna Atlas sebep oldu ve Tyr'dan bir şey beklememeliyim. Bize hiçbir şey borçlu değil.

Yirmi dört bölgenin başkanları getirdiğim masanın etrafında oturuyor çünkü Tyr konsey odasına girmeyi reddediyor. Açıkça de, bence orası çok fazla acı hatıranın olduğu bir yer

ve hala kral olduğu zamanlardan hatırladığı son şey. Kimse onun bu yumuşak yakarışını duymaz çünkü tavus kuşları birbirleriyle tartışmakla meşguldür.

"İyi misin?" diye o kadar yumuşak soruyor ki kelimeleri zar zor duyuyorum, sadece ağzıyla oluşturduğu şekli görüyorum. Kalbim göğsümde kurşun gibi hissediyorum. Onu tekrar bir araya getirebilecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyorum. Benim olabileceğimden daha iyi bir adama ihtiyacı var. Farklı bir amaca ihtiyacı var.

"Ben iyiyim," diyorum, niyetimden daha hırçın bir sesle. Bunların hiçbirinin onun suçu değıl ve bunu biliyorum. Bunu her zaman biliyordum ve her kusuruma tanıklık etmesine rağmen, beni olduğum kişi için asla yargılamadı.

Masanın etrafını saran Yüce Fae'leri izliyorum. Aralarında, kızı şu anda hayatımı cehenneme çeviren en varlıklı Yirmi Dördüncü Bölge'nin Komutanı Cornelius Heulfryn'den, Aphelion'un daha mütevazı vatandaşlarının yaşadığı Birinci Bölge'nin başkanına kadar, mevkileri düşük fae'lerden çok daha yüksek. Şu anda herkes krallığın liderliği konusunda tartışıyor.

Tyr'a göre, dün iki saat boyunca önünde durduğu Ayna sessiz kaldı ve herkes onu izledi. İçimden bir ses bu konuda pek de açık sözlü olmadığını ama geleceğini tartışmaya da hazır olmadığını söylüyor. Bunun için de onu suçlayamam.

Haklı olarak, Tyr her zaman kral olmuştur ve kimin yönetmesi gerektiğı konusunda hiçbir soru olmamalıdır. Bölge başkanları Tyr'ın bu eyaleti yönetmeye uygun olmadığını iddia ediyor ve onlarla tartışmak zor. Onu inmeye zorlayamazlar ama liderliğini sorgulayabilirler. Artefaktların rolü kimin yönetmeye en uygun olduğuna karar vermek, ancak seçimleri bazen kusurlu olabiliyor. Sanırım bunun nedeni görüşlerinin sınırlı olması ve geleceğı bilememeleri.

Bakışlarım devam eden ayaklanmaların uzaktan gelen gürültüsünü duyduğum sokaklarda geziniyor. Cam kırılmaları ve panik çığılıkları. Sesler ve çatışmalar her geçen gün artıyor ve azalıyor. Tam ortalığın nihayet sakinleştığını düşündüğüm anda bir şey oluyor ve ortalık yeniden canlanıyor. Havada sürekli kül asılı duruyor, mavi gökyüzünü bulutlandırıyor ve okyanus yanmış odunlarla, giysilerle ... ve her zaman düşünmek istediğimden daha fazla cesetle dolu karanlık bir leke.

Bu odadaki hiçbir Fae'nin anlamadığı şey, eğer Tyr yönetmek için yaratılmadıysa, o zaman bu şüpheli onurun başka birine ait olduğudur. Ve ben hayatımı bu rol için doğru kişinin o *olduğu* gerçeğine yatırıyorum.

Ayna'nın yıllar önce seçtiği ve hepimizi bu kadere mahkum ettiği biri.

Bu odadaki tek bir kişinin bile onaylamayacağı biri.

Çalışma odasının kapısı açılır ve Hylene boşluktan içeri süzülür. Odadaki tüm gözler ona çevriliyor, birkaç cümle yakınmanın ortasında kesiliyor. Nedenini anlamak kolay. Nereye giderse gitsin dikkat çeken bir yanı var. Belki de tükürük mesafesinde iki beyin hücrelerini bir araya getirebilen tek kişi o.

Tyr'ın ortaya çıkması ve Lor ile Nadir'in yakalanması olaylarından sonra Hylene sarayda kaldı. Kendisini toplantıya davet ettirerek ve onlar taht odasına gizlice girerken gözcülük yaparak onlara yardım ettiğini açıkladı. Neyse ki Aurora Kralı'nın askerleri onu etkisiz hale getirdiklerinde sadece bayılmış ve kalıcı bir hasar vermemişler.

"Bana aldırmayın," diyor odanın kenarından aşağı doğru yürürken. Aphelion altını giymiş ve ateş saçlarıyla oluşturduğu kontrast, sanki güneşin kendisi aramızdan geçiyormuş gibi görünüyor. Elbisenin korsajı skandal yaratacak kadar düşük kesilmiş, yuvarlak göğüslerini ortaya çıkarıyor ve kıvrımlı kalçalarına tam oturuyor. Böyle bir zamanda arzularımı düşünmemem gerekirdi ama onlar kendi akıllarına sahipler. "Sadece tüm bu çılgınlıkların ne hakkında olduğunu görmeye geldim. Eminim çok *sürükleyicidir*."

Odadaki birkaç göz, hepsinin az önce hakarete uğrayıp uğramadığını anlamaya çalışırken kısılır.

Tyr'ı yanağından gagalamak için eğilmeden önce bana küçük bir el sallıyor. Açıklanamaz bir şekilde, ikisi birbirine bağlandı. Tyr'ın ihtiyaç duyduğu ve takdir ettiği bir şekilde onun yanında sessiz bir şekilde oturuyor. Geçen gün güldüğünü bile duydum, öyle bir ses ki kalbim neredeyse göğsümde çatlayacaktı. Tyr'ın güldüğünü en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyorum.

Orta halli bölgelerden birine hükmeden erkek bir Yüce Fae, "Birinin sorumlu olması gerekiyor," diyor. Gerçekten de hepsini bir arada tutamıyorum. Bu Atlas'ın ustası olduğu bir şeydi. Hepsini isimleriyle, bağlı oldukları eşlerinin kim olduğunu, çocuklarının kim olduğunu biliyordu. Bunların hiçbirinin benim sorunum olmayacağını düşünerek hepsine kulak tıkadım. Şaka yapıyorum sanırım.

Masanın karşısındaki bir kadın "*Sen olmayacaksın*," diyor.

"Öyle olduğunu söylemedim," diye cevap veriyor dişlerini sıkarak ve sonra konuşma yeniden patlak veriyor, sesler çarpışıyor ve üstünlük için yarışıyorlar.

nasıl düzelteceğimi, onlara hangi cevapları vereceğimi ya da herhangi birini nasıl çözeceğimi bilmiyorum. Birinin sorumlu gerekiyor ve şu anda bu kişi benmişim gibi görünüyor ki bu da kimseye iyilik getirmiyor. Masanın sandalyeme çöküyorum ve şakaklarımı ovuyorum, gözlerimin arkasında bıçak gibi bir ağrı oluşuyor. Bu baş ağrısından kurtulamıyorum.

Bakışlarım, ellerini kolçaklara dayamış, ifadesiz bir yüzle onu izleyen Tyr'a kayıyor. Sonra kanepede bacak bacak üstüne atmış oturan ve elbisesinin yırtmacından kilometrelerce bronzlaşmış teni görünen Hylene'e dönüyorum. Tanrım, kendime gelmem lazım.

Bir plan oluşturmaya çalışırken herkesin bir dakika daha tartışmasına izin verdim. Ben ne istiyorum? Kavgayı bırakmalarını sağlamak. Hiçbiri Atlas'ın kaçmasıyla yeterince ilgilenmiş görünmüyor. Nasıl kaçtığını ya da ona kimin yardım etmiş olabileceğini bulma şansım olmadı. Bu odada, boşlukta gücü ele geçirmeyi uman biri mi vardı?

Keskin bir alkış dikkatimi çekiyor ve şimdi Hylene ayağa kalkıyor. "Herkes!" diyor, sesi emirlerle dolu. "Sanırım bu kadarı yeterli!"

Parmaklarını şıklatır ve sonunda tartışmalar yatışır. "Sanırım bugünlük bu kadar karar yeter. Hmm? Salondaki herkes için içecek ve yiyecek ayarladım."

Masanın etrafında birkaç kişi gözlerini kırıştırıyor ve birbirlerine ihtiyatlı bakışlar atıyorlar. Kimse ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor.

"Herkes," diyor Hylene. "Lütfen. Biraz ara verelim ve hepinizin krallığınız için en iyisini istediğinizi hatırlayın. Tüm bu kavgaya gerek yok, değil mi?"

Kapıya doğru ilerliyor ve sanki hepsi büyülenmiş gibi herkes yavaşça ayağa kalkmaya başlıyor.

"Bazı ek sürprizler ayarladım," diyor gülümseyerek ve gözleri parlayarak ne demek istediğini açıkça ortaya koyuyor. "Tüm bunlar çok stresli ve hepiniz biraz rahatlamayı hak ediyorsunuz."

Çıkarken herkesi ismiyle selamlıyor. Birkaçının ona teşekkür ettiğini duyduğumda neredeyse bayılacaktım. Son kişi de çıktığında kapıyı çarpıyor ve kapıya yaslanıp eliyle alnını siliyor.

"Vay be, hiç gitmeyecekler sandım."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum. "İki saattir gitmeleri için uğraşıyorum."

Omuzlarını silkiyor ve saçlarını düzeltiyor. "Hepsi ölene kadar tartışmaya devam edebilirler ama Ayna ne istediğine karar verene kadar yapabileceğimiz bir şey yok. Bu arada, senin sorumlu olduğunu kabul etmek zorunda kalacaklar."

"Yetki Tyr'da," diyorum, bu yanılgıya neden bu kadar bağlı kaldığımdan emin değilim.

"Elbette. Tyr'ın vekili olarak yetki sende."

Gözlerimi kısıyorum ama o elimi kalbine bastırıyor.

"Sorun değil," diyor ve göğsümde bir şeyler gevşiyor. "Onun için en iyisini istediğini biliyorum."

İkimiz de bizi izleyen Tyr'a dönüyoruz, hala o kayıtsız ifadeyle. Keşke onu uyandırabilseydim ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Hylene elimi bırakıyor ve Tyr'ın önüne geçiyor.

"Nasılsın?" diye soruyor, yere çökmeden önce ellerini sandalyenin kenarlarına koyuyor. "Yatağa gitmek ister misin?"

Tyr yavaşça başını sallıyor ve ben içimi tutuyorum. Tek yaptığı bu. Uyuyor ve orada oturup hiçbir şeye bakmıyor. Yıllardır yaptığı tek şey bu ve kişisel şeytanlarıyla uğraştığını biliyorum ama kelepçeler çıkarıldı ve onları çıkarmanın hiçbir işe yaramadığına dair hayal kırıklığımı dizginleyemiyorum. Sabırlı olmalıyım. Onları bir asır boyunca taktı. Bir anda eski haline dönmesini bekleyemem.

"Gidelim," diyor Hylene, Tyr'ın ayağa kalkmasına yardım ederek. Tyr yanında ağır ağır yürürken o da küçük adımlarla ilerliyor. Genç bir adama benziyor ama ne olursa olsun ölmüş de olabilir. Kalbi hâlâ atıyor olsa da Atlas onu yine de öldürdü. Korkarım onu asla geri alamayacağım.

Hylene ve Tyr odadan çıkıyorlar ve ben de onları takip etmeye karar vermeden önce derin bir nefes alıyorum. Hylene sessizce konuşuyor, ben de kralın süitine ulaşana kadar arkalarından gidiyorum. Muhafızlar devasa altın kapıları çevreliyor ve bir Yüksek Fae dişisi biz yaklaşırken soldakini açmak için hareket ediyor. Hylene ona teşekkür ediyor ve yemin ederim asker Hylene'e hayranlık dolu bir bakış atarken neredeyse bayılacak. Bu kadının herkes üzerinde bir etkisi var.

Tyr'ı yatağına yerleştirdik ve perdeleri kapatmayı bile bitiremeden uyudu.

Yattığı yere, yastığının üzerine yayılmış kırılğan kül rengi saçlarına bakıyorum ve hep böyle mi olacak diye merak ediyorum. Hylene yanımda durmak için hareket ediyor ve yanıma yaslanıyor. Sıcak ve yumuşak; ona bakmadan önce ellerimi yumruk yapıyorum.

"Her şey girecek," diyor. "Ben öyle olduğunu sanmıyorum."

"Öyle olacak. Bunun diğer tarafında her ne varsa, tam olarak hayal ettiğiniz gibi görünmeyebilir, ancak her şey yoluna girecek. Öyle ya da böyle."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Şu anda umutsuz göründüğünü biliyorum ama bir yolunu ."

"Biz mi?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Şu anda bu işin ortasındayım ve işlerin sonuna kadar gitmeyi severim."

O kocaman yeşil gözleriyle bana göz kırpmıyor ve kendimi bildim bileli ilk kez kalbimin oyuklarında bir şeyler kırırdıyor.

Tanrım, bu gerçekten şu anda ihtiyacım olan son şey.

BÖLÜM 23

NADIR

EVANESCENCE

Odamı boydan boya izliyorum, kendimi kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi hissediyorum. Ne kadar zamandır burada olduğumu söyleyemem ama sanki aylardır buradaymışım gibi geliyor. Zerra imalarla dolu müstehcen yorumlar yaparken her gece yemeğe davet ediliyorum. Bu Kral Herric onun sevgilisi olduğu için benim de onun tekliflerine boyun eğeceğime inanmış gibi görünüyor. Aslında, bir zamanlar onun hayatında oynadığı rolün yerini alacağımı düşündüğü gibi rahatsız edici bir hisse kapılıyorum.

Akşam yemeklerimizde iyi davranmak için elimden geleni yapıyor, onu yanlış bir güvenlik duygusuna sokmaya çalışıyordum. Sonuç olarak birkaç şeyi açığa çıkardı. Lor'u Alluvion'un gemisini alması için bir göreve göndermesi gibi.

Ama bu bilgi kafamı daha da karıştırıyor. Lor bunu neden kabul etsin ki? Buna inandığımdan bile emin değilim. Lor'un seçme şansı olsaydı Willow ve Tristan'ı bulmaya giderdi. Zerra ona bir şey yapmadıysa tabii. Bunun benimle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum ama Zerra beni buradan çıkarmaya hiç niyetli görünmüyor.

Ayrıca Lor'dan hoşlanmadığını da hissediyorum, beni kırmızı görmeme neden olan el altından yorumların düzenli akışı sayesinde, ama nedenini başlayamıyorum. Lor, Zerra'nın ondan bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yapmış olabilir?

Bunun ötesinde, Empyrium ve atam Kral Herric hakkında biraz daha fazla şey öğrendim, kendisi gerçekten de İkinci Çağ'ın ilk kralıydı ama başına Zerra'nın henüz açıklamadığı bir şey geldi. Onu incittiği çok açık, ama bana davranış biçimine bakılırsa, o kadar da

fazla sempati duymaya meyilli değilim. İçimden bir ses benim de onun tarafında olacağımı söylüyor.

"Düğün" yaklaşıyor ve o zamandan önce buradan gitmem şart. Bu fikir sadece tüylerimi diken diken etmekle kalmıyor, aynı zamanda düğün gerçekleştiğinde bedenim için geleceğini de açıkça belirtti. Burada ruhsuz hayaletler gibi dolaşan hizmetkârlarından biri olma ve sonsuza dek burada hapsolme fikri tüylerimi ürpertiyor.

Göğsümü ovuyorum ve kaburgalarımın arkasında sürekli bir ağrı oluşuyor. Lor'u havayı özlediğim gibi özlüyorum. Onu kollarıma almak ve burnumu saçlarının kokusuna gömmek istiyorum. Güllerin ve şimşeklerin birleşiminden oluşan ve bana her zaman eve dönmüşüm gibi hissettiren o kokuyu içime çekmek istiyorum. Tenini ve beni hiç kimsenin görmediği şekilde gören gözlerini özlüyorum. O ağzı ve alaycılığını özlüyorum ve şu anda bana bağırması için her şeyimi verirdim.

Pencereye dokunuyorum, işe yaramayacağını bile bile tüm gücümle bastırıyorum. Zerra sarayını yok etmek için bir kurban gerektiğine dair bir yorumda bulunmuştu ve ben bunu henüz çözebilmiş değilim. İlk akşam yemeğimizden sonra Zerra büyümü geri verdi ama bunun bana burada hiçbir gücü olmadığını hatırlatmak için olduğunu hemen anladım. Burada hiçbir gücüm olmadığını.

Sadece odamda tek başıma çalışıyor gibi görünüyor ve kendimi özgürleştirmek için kullanabildiğim her şekilde - sahip olduğum tüm güçle - kullanmayı denedim.

-Ama hiçbir şey fark etmiyor. Aklımı kaybediyorum, bu yerde sıkışıp kaldım.

Lor'a ihtiyacım var.

Kapımın çalınması beni olduğum yerde durduruyor. Bu sesten korkmayı öğrendim, bir başka rahatsız edici yemeğe daha sürüklenmek üzere olduğumu biliyorum. Cevabımı beklemiyorlar. Zerra'nın iki kölesi içeri girerken kapı açılıyor.

İkisi de hafif, neredeyse şeffaf bir kumaştan yapılmış, etraflarında uçuşan ve yere kadar sarkan elbiseler giyiyor. Parlak saçları kıvrılmış ve tutturulmuş, yüzleri ise gözlerinin etrafına sanatkârane siyah çizgilerle boyanmış, göz kapakları ve yanakları ışıltılı pudrayla tozlanmış. Zerra'nın huzurunda hiçbir şeyin parlak ve mükemmel olmamasından hoşlanmadığı aşikâr.

"Majesteleri sizi akşam yemeğine davet ediyor," diyor soldaki, sesi uzak ve boş. Adı Tia. Reveransa dalıyor ve ben uzun, bitkin bir iç çekişi bastırıyorum.

"Senden bunu giymeni istedi," diyor diğeri. Adı Diana'ydı ve elindeki gümüş ceketin kenarları parıltılı taşlarla işlenmişti.

yaka ve manşetler. Bu rüküşlüğün ve gösterişin zirvesi. Öyle olmasa bile, bu tanrıçadan hiçbir şey istemiyorum.

Yine de öldürülmeme neden olacak ya da kaçışımı engelleyecek çok fazla dalga yaratmamaya çalışıyorum. Aslında, ondan daha fazla bilgi almayı umarak gönüllü tutsağı oynamaya devam edeceğim. Zerra görmek *istediğini* görmeye meyilli görünüyor, bu yüzden çok fazla rol yapmama gerek yok. Boynumu döndürüp kaslarımdaki gerginliği atmaya çalışıyorum ve sert bir gülümseme yayıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve Diana kapıyı benim için açıyor.

Yanına gidip kollarımı kolların içine sokuyorum, o omuzlarıma atıp düzeltmeden önce.

"Bu sana çok yakışıyor. Majesteleri çok memnun olacak," diyor Tia ve ben homurdanıyorum.

"Harika."

"Gelin," diyor Diana. "Akşam yemeği hazır."

İkisi de dönüyor ve benim takip etmemi bekliyor. İyi bir evcil hayvan gibi, yapıyorum.

Öğrendiğim bir başka şey de Zerra'nın yaşayanları sadece onu çağırdıklarında açıkça görebildiği ve Evanescence'a çağırabildiği. Aksi takdirde ya onun davetini kabul etmeleri ya da ölmeleri gerekiyor. Lor'un yarı bilinçli halimde yardım için çılglık attığını hatırlıyorum ve Zerra ikimizi de bu şekilde tuzağa düşürmüş olmalı.

Bu zavallı kadınlar kendi iradeleri dışında buraya sürüklendiklerinde sadece Zerra'ya dua ediyorlardı, bu yüzden hıncımı onlardan çıkarmamaya çalışıyorum.

Kapı açılıyor ve garip cam yol boyunca ilerliyoruz. Biraz daha alıştım ama yine de baş döndürücü. Yol sola doğru kıvrılıyor ve burada başka bir yuvarlak yüzen oda beliriyor.

Diana kapıyı açıp içeri girmem için eliyle işaret ediyor ve her şeyin beyaz olduğu, yerlerin kalın kürk halılarla kaplı olduğu bir yatak odası ortaya çıkıyor. Beyaz çarşaf ve yastıklarla kaplı, beyaz ahşaptan devasa bir yatak duvara yaslanmış duruyor ama nefesimi kesen manzara.

Yüksek tavandan uzanan büyük kemerli pencereler, uzaklara doğru çekilen karla kaplı dağları gözler önüne seriyor. Geldiğimden beri ilk kez şekilsiz mavi gökyüzü ve bulutlardan başka bir şey görüyorum.

Zerra bir tuvalet masasında oturmuş, küçük bir el aynasında kendine bakıyor. Girişime bakıyor ve ayağa kalkmadan önce onu yere bırakıyor.

"Nedir bu?" Dışarıyı işaret ederek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bazen manzarayı değiştirmeyi seviyorum. Sis çok sıkıcı olabiliyor."

"Tam olarak neredeyiz?" Pencereye doğru ilerleyip ufku tarayarak soruyorum. Manzara farklı olsa da, yine de gerçek gibi görünmüyor, sanki biri bir dağı kopyalamış ve bin kez yeniden çizmiş gibi.

"Yukarıda, aşağıda, Ouranos'un yanında bir yerdeyiz." Arkamı döndüm. "Bu ne anlama geliyor?"

Bir elini havada döndürür. "Evanescence her yerde. Bunu açıklayamıyorum."

O yaklaşıp beni tepeden tırnağa tararken kaşlarını atıyorum.

"Yemek yiyelim mi?" Gümüş tabaklar ve üzerinde damlayan mumlar bulunan dev bir şamdanla donatılmış, zeminin ortasındaki küçük masayı işaret ediyor. Tabağıma kaşıkla yemek koyarken ben de onu takip edip oturuyorum. Beni bir çocukmuşum gibi beslemesi tüm sakinliğimi tehdit ediyor ama ellerimi kalçalarıma gömüp kendime iyi davranıyormuş gibi yaptığımı hatırlatıyorum.

Tabağımı yemekle doldurduğunda, birkaç ısırık almadan önce ona gerçek görünmesini umduğum bir gülümseme veriyorum.

"Bugün ne yaptın?" diye sordum.

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve omuz silkiyor. "Neden?"

"Eğer bir süre kalacaksam, hakkınızda daha fazla bilgi edinmek isterim."

Bu cevap onu memnun etmiş gibi görünüyor ve öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayıyor.

"Sadece mekna çeki düzen veriyorum," diyor ve aniden keyfi yerine gelmiş bir şekilde elini sallıyor. "Evanescence'da her şeyi yapabilirim. Yemek. Partiler. şarap. Sikişmek. Küçük, korkunç kalbinizin istediği her şeyi."

Bir lokma daha yemeye zorlarken cevabıyla ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyorum.

"Yüzeyde olanları kontrol edebilir misin?"

Genelde bu tür sorularla dalga geçmeyi reddeder ama cevap vermeden önce sadece bir kalp atışı kadar duraklar. "Yüzeydeki rolüm Eserleri gözetim altında tutmak ve görevlerini yaptıklarından emin olmak. Ben aynı zamanda onların büyüsü için bir kanalıam."

"Peki ya Aphelion'da olanlar?" Onu konuşturmayı umarak soruyorum. "Atlas onların kralı gibi davranıyordu. Artefaktların bunu durdurması gerekmiyor muydu?"

Şarap kadehinin sapını çeviriyor ve bir yudum alıyor. "Evet. O. Ben de tam bununla ilgilenmek üzereydim."

"Neredeyse bir asır oldu."

"Öyle mi?" Kocaman gözlerini kırıştırıyor. "Zaman burada kendi yolunda ilerliyor." "Bu senin *işin* değil mi?" Yargılamayı sesimden uzak tutmaya çalışarak soruyorum.

Muhtemelen o kadar da başarılı değil.

"Bu ceketin sana yakışacağını biliyordum." Yakasını düzeltmeden önce uzanıp omzumun tozunu alıyor, belli ki konuyu değiştirmeye çalışıyor. Sanırım bu onun konuşkan ruh halinin sonu. Ellerini üzerimden atmak için her türlü dürtüye direniyorum.

"Sanırım düğün için bunun gibi bir tane yaptıracağız - belki biraz altın da koyabiliriz."

Elini göğsüme bastırıyor ve sonra gülümseyerek başını eğiyor. "Bu güzel olmaz mı?"

"Zerra," diyorum. "Benim bir eşim var. Evlenemeyiz."

"Az önce kalacağınızı söyledin."

"Evet, ama sizinle evlenmeyeceğim. Evlenemem."

Beni şakacı bir şekilde itiyor ama bu inandırıcı olmak için biraz fazla güçlü. Onun gücü yüzünden sandalyem neredeyse devriliyordu ve kendimi toparlarken homurdandım.

"Aptal olma. Eşin çok uzun süre hayatta kalamayacak."

Bu sözler beni kendime getirdi. "Bu *ne* anlama geliyor?"

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken kendi kendine mırıldanıyor.

"Zerra," diye homurdanarak onu odanın diğer ucuna kadar takip ediyorum. Onu kendime doğru çevirmek için kolundan tutuyorum.

"Bu da ne demek oluyor? Eğer ona dokunursan-"

Keskin bir tokat sözlerimi kesiyor, başım yana düşüyor ve ağzımda kan tadı alıyorum.

"Beni tutmayın," diyor Zerra sakın bir şekilde elbisesinin önünü düzelterek. "Onun varlığı bir tehdit. Ve yakında onu hatırlamayacaksın bile. Yakında tek ihtiyacın olan ben olacağım."

Daha önce öfkeli olduğumu düşünmüş olsam da, şimdi kanımda çalkalanan içgüdüsel öfkenin yanında bu hiçbir şey.

"Seni yok edeceğim," diye tısladım, ona doğru bir adım attım ve onu cama yasladım. "Eğer elini sürersen-"

Gözümün ucuyla bir hareket yakalıyorum. Zerra'nın şifonyerinin üzerinde duran ayna yanıp sönüyor. Gözlerimiz buluşuyor ve yüz ifadesindeki bir şey bana

git ve bak.

Ne yaptığımı anlamadan odanın içinde ilerliyorum ve sonra onu görüyorum.
Lor.

Bir ormanın içinde koşuyor. Ayakları çıplak, yüzü kan ve kir içinde. Ağlıyor, tökezliyor ve duyamadığım bir şeyler bağıyor.

"Lor!" Gözyaşları yanaklarındaki kanla karışırken bir ağaca çarpıp alnını ağaca bastırduğında çığlık atıyorum. "Lor! Beni duyabiliyor musun?"

Parmaklarım uyuşurken tüm vücudum titriyor. Kız orada. Yaşiyor ama bana ihtiyacı var.

Ellerini önünde kavuşturmuş, yüzünde aynı sinir bozucu gülümsemeye beni izleyen Zerra'ya bakmak için dönüp bakıyorum. Yanına yaklaşıp aynayı tutuyorum.

"Ona ne oluyor?" Ben soruyorum.

"Oh, küçük işinde başarılı oldu," diye cevap veriyor omuzlarını nazikçe silkerek.

"Gemi mi?" Dişlerim o kadar sert gıcırıyor ki kafamdan korkuyorum.

"Evet. Oldukça iyi iş çıkardı. Beklediğimden daha iyi, gerçekten. Tek sorun babanın ortaya çıkması ve şu anda onun peşinde olması." Başını eğdi ve alt dudağını dışarı doğru itti. "Yazık."

Aynayı kaldırıp içine bakıyorum ve Lor'un ağaçların arasından koşmasını izliyorum. Hareketleri saklanmaya çalıştığını gösteriyor. Babam onu yakalayamıyor. Arada bir durup gökyüzünü tarıyor, ağzı sessiz olmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyor ama Zerra'yı aradığı belli.

"Lor!" Tekrar bağıyorum ama faydası yok. Beni duyamadığı çok açık. "Ona yardım edin!" Zerra'ya söylüyorum. "Bir şeyler yap! Bırakın beni!"

Zerra gülüyor ve sesi kulaklarıma saplanan bıçaklar gibi. "Hadi ama. Eminim bundan daha iyisini biliyorsundur?"

Kükreyerek ona doğru koşuyorum, ne yapmayı planladığımdan emin değilim ama bir şeyler *yapmam* gerekiyor. Ona çarpıyorum ama bu demir bir sütuna çarpmak gibi bir şey. Beni kenara fırlatıyor ve odanın öbür ucuna uçuyorum, kafamı uzaktaki duvara çarpıyorum.

Yere düşüyorum, inliyorum ve başımın arkasını tutarak nefes almaya çalışıyorum. Örümcek ağının çatladığı yerde duvara bir kan lekesi bulaştı.

Dışarı. Beni izliyor, kılını bile kıpırdatmıyor ve ben tekrar saldırmaya hazırlanırken iki çift demir el tarafından kollarımdan yakalandım.

Tia ve Diana beni avuçlarının içine aldılar ve görünüşe göre tanrıalarıyla aynı doğal olmayan güce sahipler. Tutuşlarına karşı savaşıyor ve mücadele ediyorum ama fiziksel olarak hepsinden daha büyük olmama rağmen iki yetişkin savaşçıyla savaşan küçük bir çocuk gibiyim.

"beni!" Çığlık atıyorum. Ayna Zerra'nın ayaklarının dibinde duruyor ve Lor'un hâlâ koştuğunu görüyorum. "Lor!"

"onu," diyor Zerra. "Tiyatrolarından bıktım Heric. Uslu durabildiğın zaman dışarı çıkabilirsin."

"Ona yardım edin!" Kükrüyorum. "Lor! Lor! Lor! Seni seviyorum!"

Ama faydası yok. Odadan sürüklenerek çıkarıldım ve tekrar hapishaneme geri götürüldüm.

BÖLÜM 24

LOR

ALLUVION'UN DIŞINDA BİR YERDE

Felç olmuş bir halde Aurora Kralı'büyüsüne kapılmış, gökyüzünde dalgalanan ılık şeritlerini izliyorum.

Bu bir mesaj ve uyarı. Ondan bir daha kaçmayacağım.

Ağaçların arasına dalıp körlemesine koşuyorum, kollarım ve yüzüm sarmaşıklar ve dallar tarafından sıyrılıyor. Ağzıma ve gözlerime kan damlarken hiçbir şey hissetmiyorum. Siliyorum ve koşmaya devam ediyorum. Tek görevim kaçmak. Her kaçışımda onu daha da kızdırıyorum.

Anlıyorum çünkü ben de böyle hissedirdim ve Aurora Kralı ile ortak bir noktamız var: İstedığımızı elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmayız.

Çalıların arasında dolanırken bir kulağım takip seslerine karşı tetikte. Büyümü kullanamam -en azından yararlı ve yıkıcı yoksa yerimi hemen belli eder.

"Zerra," diye fısıldadım. "Sandık bende. Bul beni. Gel ve onu al ve eşimi geri getir."

Sonunda beni duymasını umarken odaklanabileceğim bir şey olsun diye kelimeleri döngü halinde tekrarlıyorum. Bir yanımda şu anda benimle oynadığından şüpheleniyor. Derinlerdeki bir önsezi bana hayatım için kaçışımı izlemekten zevk aldığını söylüyor.

İşte o zaman aklıma bir fikir geliyor. Bu riskli bir hareket ve muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en kötü plan, ama bunun beni durdurmasına ne zaman izin verdim ki?

Zerra bana gelmezse, onu zorla çıkarırım.

Yavaşça yürüyüp etrafımı inceliyorum. Uzaktan gelen bir hışırtı ve çatırtı Rion'un adamlarının yakınlarda olduğunu işaret ediyor. Sesler her yönden geliyor ve

Sihrim olmadan onlardan kaçamayacağım çok açık. Bir süre saklanabilirim ama er ya da geç beni bulacaklar. Onları havaya uçurabilirim ama daha fazlası gelecektir. Çok daha fazlası. Sayıca çok üstünüm ve Aurora Kralı aynı hatayı üçüncü kez yapacak türden bir adam değil.

Ama planımı çok açık gösteremem, yoksa bir şeylerin peşinde olduğumdan şüphelenirler.

Yavaşça yörüngeme açı veriyorum, bu yolda devam edersem uzak bir noktada onlarınkini ikiye böleceğimi tahmin ediyorum. Düzgün düşünemeyecek kadar korkmuşum ve ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi görünecek. Umarım. Ağaçların arasından koşuyorum ve boğazımdan çıkan kesik kesik nefesleri taklit etmek mümkün değil. Bitkinim ve çöküşün eşiğindeyim.

"Zerra, hangi cehennemdesin?" Tekrar deniyorum. "Lütfen bana bunu yaptırma."

Rion'un muhafızlarının sesleri, bir su aygırı sürüsü gibi çalıkların arasından geçerken daha da yükseliyor. Beni o kadar eminler ki, gizlenmeye bile çalışmıyorlar.

Şimdi planımın inanılmaz aptalca kısmına sıra geldi. Beni görmelerine izin vermeliyim.

Yolumun üzerinde bir dal uzanıyor ve ayağımı üstüne indirdiğimde irkiliyorum. Bir ses "İşte orada!" diye bağırmadan bir saniye önce çatırtı ormanda yıldırım çarpması gibi yankılanıyor.

Ters yöne dönüyorum, olabildiğince hızlı koşuyorum, ağaçların arasından geçiyorum, bana yaklaştıklarını duyuyorum ve güvenlik pencерem daralıyor.

Kayalar ve dallar çıplak tabanlarıma batıyor ama ben hiçbirini hissetmiyorum. Adrenalin uzuvlarıma hücum ederek beni dik tutuyor ama bu uzun sürmeyecek. Saatlerdir koşuyorum ve gücüm çoktan tükendi. Düzinelerce asker sarıyor, siyah üniformalarını her yönde görene kadar sis gibi süzülüyorlar. Yaralı bir geyikmişim gibi bana yaklaşıyorlar ve umarım bu oyunu doğru oynamışımdır.

Her taraftan kuşatıldığında, küçük bir açıklığın ortasında duruyorum, dönüp duruyorum, ağaçların arasından düzinelerce asker çıkarken ellerim sandığı tutan askıya yapışmış, tüm gösteriş ve güvenle.

Şu anda iki seçeneğim var.

İlki sihrimi kullanmak. Hepsini aynı anda haklayabilirim ama bu bana sadece geçici bir soluk . Rion daha fazla muhafız gönderecek,

beni şu anki pozisyonuma geri getirecek, ben gittikçe zayıflarken hayatım için kaçacağım. Sonunda beni yıpratacaklar.

Ya da yaklaşmalarına izin veririm ve Zerra'nın izliyor olmasını her şeye rağmen umarım. Her şey buna bağlı.

"Elinde ne var tatlım?" diye soruyor kötü gözlü bir gardiyan, eliyle askıyı göstererek.

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Küçük bezelye beyni, ona altyazılı bir resim çizsem bile elimde tuttuğum şeyin büyüklüğünü kavrayamaz.

"Benden uzak dur," diyorum elimi uzatarak. Bu piç gülümsüyor. Benden zerre kadar korkmuyor. Sarayda ne yaptığımı görmüştür herhalde? Herkes beni hep hafife alıyor.

"Kralımız konuşmak istiyor," diyor. "Eğer sessizce gelerseniz, size zarar gelmeyeceğine söz veriyor."

"Bir kelime mi? Sonra ne olacak? Gitmeme izin verecek mi?"

Yüzündeki aptal sırıtış kayboluyor ve buna nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri olmadığı anlaşıyor.

Yüz ifadesi çirkin bir kaş çatmaya dönüşürken, "Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum.

"Etrafınız sarıldı," diyor. "Kaçabileceğiniz hiçbir yer yok."

Alay ediyorum. O haklı, ama ben böyle planlamıştım. Umarım her şeyi yanlış değerlendirmemişimdir.

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Sen Nostraza'dansın," diyor. "Kaçak bir deli."

"Sana gerçekten böyle mi söyledi? Kristal Saray'ı yok eden büyü benimdi. şu anda hepinizi öldürebilirim."

Gözlerindeki bocalamayı gördüm. Bunu benimle bağdaştıramadı. Rion tam bir pislik, ona sadık olanlara neye bile söylemiyor. Hepsini durdukları yerde kızartabilirim ve o da bunu biliyor. İsteddiğini elde etmek için her şeyi yapar. Ama bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz.

"Öyleyse gel ve beni yakala," diye alay ediyorum. Muhafız sağına soluna bakıyor ve bir tür gizli işaret veriyor olmalı çünkü hepsi ilerlemeye başlıyor. Yerimde duruyorum, serbest kalmak istese de büyüümü bastırıyorum. Tehlikeyi seziyor ve beni korumak istiyor.

Bir adım daha. Neredeyse üzerime geliyorlar ve bakışlarımı gökyüzüne çeviriyorum. Sonra, aynı anda birkaç şey oluyor.

Bir gardiyan uzanıp bir taraftan bileğimi tutarken, diğeri kolumu tutup öyle sert büküyor ki dizlerim haykırıyorum. *Zerra.*

Neredesin sen? Başka bir el saçımı tutuyor ve başımı geriye çekiyor. İlk muhafızın gözleriyle karşılaşıyorum; şimdi zafer kazanmış, yüzünde alaycı bir ifade var.

"İşte burada!" diye bağıyor.

Rion açıklığın kenarında beliriyor, bir eli diğerini yumruklamış, sanki beni un ufak etmek için sabırsızlanıyor. İçimi korku kaplıyor. Yavaş bir adım atıyor, başını eğiyor ve sıkıntımın tadını çıkarıyor. Ne kadar aptalım. Ben ne yaptım ki?

Parmak uçlarından siyah dumanlı büyü dökülüyor, onu çevreliyor ve sonra zehirli bir toz bulutu gibi bana yayılıyor. Büyüm tükeniyor, parmak uçlarımla hissi köreliyor. Önümde duruyor ve muhafız başımı daha da geriye çekerek beni ona bakmaya zorluyor. Parmağı çenemi okşamak için uzanırken Rion'un ağzı sahte bir surat ifadesiyle aşağı doğru dönüyor. Dokunuşundan uzaklaşmaya çalışıyorum ama olduğum yerde sıkıca tutuluyorum.

Sonra büyük eliyle yüzümü öyle bir kavıyor ki inliyorum.

"Kaçmaya devam edebilirsin," diyor. "Ama ben seni her zaman bulacağım, Kalp Kraliçesi. Çocukken beni bir kez kandırmıştın. Yıllar önce o masada yatan kızı hafife aldığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum. Ama bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Ağaçların arasından biri çıkarken bir elini kaldırıp parmaklarını şıklatıyor. Bu kişi Tyr'dan tanıdığım parlayan mavi taştan yapılmış bir yaka taşıyor. Rion beni son yakaladığında kırdığım malzemenin aynısı. Kendimi kurtarmaya çalışarak daha çok kıpırdandım.

"Kelepçelerimi yok ettin. Bunu nasıl yaptın?"

Yüzümü sıkarken başımı sallıyorum, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum.

"Bunlar özel bir koruma katmanı ile güçlendirildi," diyor karanlık bir gülümsemeyle. "Yakında büyüye ihtiyacım olacak, ama şimdilik sadece bir baş belasısın."

"Hayır," diyorum, gülümsemesi kutup rüzgârından daha soğuk bir hale gelirken onun elinden kurtulmaya çalışıyorum.

Panik içimde dönüp dururken muhafız tasma ile yaklaşıyor. Daha donuk bir mavi olduğunu fark ediyorum, kenarları siyahla lekelenmiş. Tekrar kafese tıkmak üzereyim. Büyümü çağırmaya çalışıyorum ama Rion'un karanlık gücü benimkini engelliyor ve paniğe kapılıyorum.

Gardiyan yaklaşırken kaçmaya çalışıyorum. Tasmayı açık tutuyor, bana doğru uzanıyor, boğazıma geçirmeye hazırlanıyor ve sonra I

hiçbir şey içinde eriyip gider.

BÖLÜM 25

Beyaz duman gözlerimi, ağzımı ve ciğerlerimi dolduruyor. Vücudum şekilsiz bir kemik ve kas yığınının ibaretken, tekrar bir araya gelene ve tekrar sağlam bir zemine oturana kadar bu izinsiz girişe karşı koymaya çalışıyorum. Yanağımı fayanslara bastırarak serin bir mermer zemine uzanıyorum. Garip bir şekilde iyi hissettiriyor. Yer değiştirirken inliyorum. Ayaklarım ağrıyor, tabanlarım o kadar parçalanmış ki serin esintiden acıyor. Cildim güneşin etkisiyle yanıyor, çıtır çıtır pişiyor. Muhafızın beni tuttuğu yerdeki saçlarım acıyor ve Rion ile muhafızlarının kollarında ve çenemde bıraktığı morlukları hissediyorum.

Ama hayattayım ve en önemlisi, ondan tekrar kaçtım.

Yavaş bir alkış beni düşüncelerimin kıvrımlı sarmalından uyandırıyor ve başımın dönmesini engellemek için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, sonra da alaycılığımın kaynağını bulmak için başımı yerden kaldırmaya zorluyorum. Tabii ki orada kimin durduğunu zaten biliyorum. Buranın tuhaf, soyut boşluğunu tanıyorum. Kokuyu hatırlıyorum. Hem tatlı ve taze hem de bana hiçbir şey hatırlatmıyor.

Planım işe yaradı. Zerra'nın gemiyi Rion'un ellerinden uzak tutma arzusuna güveniyordum ve sadece tepki vermek yerine kendimi düşünmeye zorladım ve işe yaradı. Tristan bana çok kızacaktı ama sonuçlara itiraz edemezdi.

Tabii ki bunların hiçbiri beni neden ilk başta görmezden geldiği ya da beni kurtarmak için neden son saniyeye kadar beklediği sorusunu yanıtlamıyor.

Gözümün önünde mükemmel bakımlı ayak parmakları beliriyor ve kendimi oturur pozisyona getirmeden önce başımı kaldırıp bakıyorum.

" bende," dedim. "Hangi cehennemdeydin?"

Dudaklarını büzüyor ve kabalığıma inanamıyormuş gibi burun delikleri açılıyor.

"Tam buradaydım, seni bekliyordum." "Beni kurtarmak için neden bekledin?"

Kireçlenmiş altın çanlar gibi çınlayan bir kahkaha atıyor.

"Gösteriden çok keyif alıyordum. Becerikli , değil mi? Pek zeki değilsin ama. Seni kurtaracağımdan nasıl bu kadar emin oldun?"

"Çünkü gemiyi sen istedin," dedim.

Dönüp birkaç adım uzaklaştıktan sonra tekrar arkasını dönüyor. "Hmm. Belki."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Tamam, her neyse. Gerçekten umurumda değil." Askıyı başımdan çıkarıp ona uzattım.

"Artık sende. Bana Nadir'i ver."

Bana tekrar yaklaşıyor ve askıya uzanıyor. Onu geri almak için tüm içgüdülerime direniyorum ama oynayacak kartı olmayanın ben olduğumun farkındayım. Bir anlığına ona yapışıyorum, bırakmadan önce gözleri parlıyor. Askıyı kaldırıyor ve ağzının kenarına bir gülümseme yerleşirken kumaşın arasından nesneyi hissediyor.

"Aferin," diyor. "Oraya girdin ve onu altından çaldın."

İkinci cümleyi hayranlık duyarak söylemiyor, daha çok cüretkârlığım karşısında düşüncelere dalmış gibi.

"Bana başka seçenek bırakmadın."

"Onu gerçekten seviyor olmalısın," diyor, sanki bir soruymuş gibi.

"Evet." Rol yapmanın anlamı yok. Geçen sefer kalbimi ortaya koymuştum zaten.

"Bu çok övgüye değer." Sapanını uzatır ve elini bükerek havada kaybolur ve odanın diğer ucunda, her birinin üzerinde bir gemi bulunan dört kaidenin durduğu yerde yeniden belirir.

Gözlerimi kısarak Tor, Woodlands ve Celestria'nın arklarının detaylarını seçiyorum. Onlarda olduğunu biliyordum ama hepsini bir arada görmek bir fikrin kıvılcımını ateşledi.

"Bu koleksiyonumda çok güzel duracak."

"Evet, harika," diyorum terli saçlarımdan bir tutamı alnımdan iterek. "Senin adına çok mutluyum."

Ağzının kenarları sanki eğleniyormuş gibi seğiriyor. Ya da gazı varmış gibi. Hangisi olduğunu söylemek biraz zor.

"Nadir'i bana geri verirseniz, yolumuza devam edeceğiz."

"Sana çok kızgın," diyor. "Ona ne yaptığını söyledim." "Umurumda değil. Ben de ona söyledim."

Zerra'nın cevap kahkahası alay dolu. "Elbette yapardın. Soylu Lor."

"Benimle sorunun ne? Neden bu kadar ..." Beklenti içinde başını eğiyor, ne söyleyeceğimi duymayı bekliyor. Ama belki de hakaret etmemeliyim.

yüzüne doğru.

"İnanılmaz," diye yarım yamalak bitiriyorum. Yalanım o kadar açık ki gözlerini kısıyor. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım. Senin için başka bir görevim var."

Boğazımda bir hırıltı oluştu. Bana bunun olabileceğini söyleyen sesi görmezden gelmeye çalışıyordum. Onu benden uzak tutamayacak. Onu *yok* edeceğim.

"Ne istediysen yaptım. Bana eşimi geri ver."

"Ama şu anda çok motive olmuş durumdasın."

Ona doğru bir adım atarken omuzlarım saldırganlıkla kamburlaşıyor. "Bana söz vermiştin."

"Verdim," diyor alt dudağına dokunarak. "Ama söz verme konusunda hiç iyi olmadım, değil mi?"

Beyaz sıcak öfke içimde çalkalanıyor, göğsümde bir ateş hattı yakıyor. Bana o mağrur bakışıyla bakıyor ve her bir gözünü ve burnunu dayanılmaz bir yavaşlıkla oyduğumu hayal ediyorum, kendi vahşice çığlıklarının sesini dinleyebilmesi için ağzını sağlam bırakıyorum.

"Bunu yapamazsınız! Onu hemen geri verin!"

Sesim yüksek köşelerde yankılanıyor ve içim öfkeyle kaynarken bile tepkimi yumuşatmaya çalışarak uzun bir nefes çekiyorum. "Başka ne istiyorsan, onu geri verirsen yapacağım. Yemin ederim."

Bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Ama nasıl emin olabilirim? Şu anda sadakatine sahibim ama gitmene izin verirsem bana karşı dönebilirsin."

"Sen bir tanrısın. *Benden* korkmadığına eminim."

Gözleri öylesine soğuk bakıyor ki, sinire dokunup dokunmadığımı merak ediyorum. Neyden korkuyor? Tanrıça Zerra neden ? Empyrium'un benden ne istediğini biliyor mu? Bu konuda ne hissediyor? Sormak için yanıp tutuşuyorum ama bu sorunun bana işkence etmesi için başka bir neden listesi oluşturup oluşturmayacağından emin değilim. Pek mutlu görünmüyor, ama belki de rolünü seviyordur ve onun yerine geçeceğimi biliyorsa, ne deneyebilir? Bunun bir parçası olmak istemediğimi söylediğimde bana inanacağından şüpheliyim.

"Tabii ki değilim," tersliyor. "Ama sana güvenmiyorum."

Ellerimi uzatıyorum ve hırlayan bir canavarı yatıştırmaya çalışır gibi yavaşça ona yaklaşıyorum. "Dinle, yemin ederim ne istersen yapacağım ama Nadir Ouranos hakkında benden daha çok şey biliyor. Bütün yöneticileri tanıyor ve bize her yerde bir görüşme ayarlayabilir. Onun yardımını alırsam bu iş daha hızlı ilerler."

Beni tepeden tırnağa tararken ona zoraki bir gülümseme veriyorum. Bunu düşünüyor gibi görünüyor.

"Aptal olduğumu düşünüyor olmalısın," diye cevap veriyor ve Zerra başımı döndürürken omuzlarım çöküyor, duygularım öfke ve yenilgi arasında gidip geliyor.

"Hayır," diyorum, yüzümü ve enseme ovuşturarak ne kadar pis ve terli olduğumu fark ediyorum. Şu anda soğuk bir duş ve biraz sabun için neler vermezdim.

"Ayrıca, onun yardımına ihtiyacın olmayacak. Aphelion'u zaten son derece iyi tanıyorsunuz."

"Aphelion?"

"Gardiyanla arkadaş mısınız? İsyanlı liderle?" "Ben ... bir çeşit?"

"Gemilerini istiyorum."

Evet. Bunu söylemeyi planladığımı biliyordum. Sikerler beni. "Bana vermeyecekler."

"Bir kez çözdün. Tekrar yapabilirsin."

Bunu da söyleyeceğini biliyordum. Ellerini birbirine kavuşturuyor, birlikte yaşadığı aileyi öldürmek için geceleri uyanan ürkütücü bir porselen bebek gibi zarif ve şık.

"Gabriel'den çalamam."

"Neden çalamazsın?"

Başımı sallıyorum. Bilmiyorum. Sadece doğru gelmiyor. Alluvion'da yaptıklarım için zaten yeterince suçluluk duyuyorum. Gittiğim her yerde bir yıkım izi bırakamam. Bir ses bana büyükannem *olduğumu* hatırlatıyor. Onun kaos markası büyük bir grevle sonuçlandı, ama ben Ouranos'u parçalıyorum, her şeyi teker teker deviriyorum. Ben de daha iyi değilim.

Zerra bana sıkı bir gülümseme veriyor.

"Vicdanınız sizi rahatsız ediyorsa, sanırım onları size vermeye ikna etmeniz gerekecek."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"*Bu* beni ilgilendirmez. Eğer eşini istiyorsan değil."

Öfkem her cümleyle birlikte artıyor, içimi yakıyor.

"Nadir'i geri vereceğine söz vermiştin!" Sesim her hecede yükseliyor. "Peki ya onu Aphelion'dan alırsam ne olacak? O zaman onu bana geri mi vereceksin? Sana neden inanayım ki? Neden söylediğin tek bir lanet şeye inanayım ki!"

Ona doğru adım atarken vücudum titriyor. "Bana bir kere yalan söyledin! Hâlâ yalan söylemediğine neden inanayım!"

Zerra bir adım geri çekilerek benimkilerle eşleşiyor.

"Sakin ol," diye tıslıyor ama ben artık bunu aştım. Sırada Kalp Sandığı var ve onu Rion'dan almak Nadir olmadan imkânsız.

"Arkadaşımı bana ver! Nerede o? Nadir!" Adını o kadar yüksek sesle haykırıyorum ki sesim çatlıyor. "Nadir! Beni duyabiliyor musun? Hayatta olduğunu biliyorum. Eğer o olmasaydı, hasta olacağımı biliyorum. Onu bana ver!" Çıplak ayaklarımla mermere bilerek vurarak ona doğru yürüyorum. Zerra geri çekiliyor. "Söz vermiştin, seni cadı!"

"Bu kadar yeter," diyor Zerra, elini havada gezdirerek. Görünmez bir güç göğsüme saplanıyor, beni geriye doğru fırlatıyor, midem boğazıma doğru yükseliyor, fayansa çarpmadan hemen önce derim kaygan yüzeyde gıcırıyor. Ciğerlerimdeki boşluktan nefesim kesiliyor, ağız dolusu hava emmeye çalışıyorum.

Üzerime bir gölge düşüyor ve Zerra aşağı bakıyor. "Sana ne yapman gerektiğini söyledim," diyor mavi gözleri parlayarak. "Ben tatmin olduğumda Herric'i geri alacaksın."

Herric? Neler oluyor? Gözlerinde biriken acı dışında ifadesi boş. Bir an için onu inceledim. Onu *incitmişti*. O zaman Nadir'i geri getirmeye hiç niyeti olmadığını anlıyorum.

"Bunu yapmayacağım!" Bağıriyorum. Ayağa kalkıp odaya bakıyorum ve bir karar veriyorum. Onu benden mi alıyor? O zaman ben de ondan bir şey alacağım. Herric'in yaptıkları ona bunları yapma hakkı vermiyor.

Sihrimi çağırıyorum ve bir an için yüzeye çıkmakta zorlanıyor. Zerra çenesi sertleşmiş ve gözleri kısılmış bir şekilde bana bakıyor. Onu kullanmamı engellemeye çalıştığını fark ediyorum. Rezervlerimi gıcırdatarak gücümün içine giriyorum, kabardığını ve duvarlarını yıktığını hissedene kadar titreşen kızıl nehirleri deliyorum.

Geri sendelerken nefesi kesiliyor ve parmak uçlarımda büyü oluşuyor, uzuvlarım boyunca çatırıyor. O kendini toparlayamadan, arkları yan görüş alanımda tutarken ateşi serbest bırakıyorum. İçimden kızıl şimşekler çakıyor ve odayı öfke çığlıklarımla dolduruyor. Bir güç beni yana savuruyor ama büyüm serbest ve vahşi bir şekilde devam ediyor. İstesem bile onu zapt edemezdim.

Bir toz, taş ve mermer bulutu içinde havada yuvarlanırken uzaklardan gelen bir çığlık ve birinin adıma küfrettiğini duyuyorum. Bir uçtan bir uca, dünya etrafımda dönene kadar takla atıyorum ve beni taşıyan aynı beyaz sis

Burası göğsümü ve boğazımı sarıyor, kendimi tekrar karada bulmadan önce sıkıca daralıyor.

Yukarıdan daha fazla enkaz düşüyor ve keskin oluşan bir dolu fırtınası ile üzerime yağıyor. Bir kez daha, etrafımdaki her şeyin sessiz olduğu bir ormandayım. Etrafımı tarıyorum, tanıdık gelen bir şey arıyorum. Bu sefer beni nereye bıraktı? Tek tesellim Rion ve ordusunun yakınında görünmüyor olmam, yine de hiçbir şeye güvenmiyorum.

Sıcak bir gözyaşı elimin arkasına çarpana kadar ağladığımı fark etmiyorum bile. Nadir'i kaybettim. Onu asla geri vermeyecek. Onu, kendisine olabilecek en kötü şekilde ihanet eden Herric'in yerini almak için kullanıyor. Islak yanaklarımı ovuyorum, öfke içimde sıcak kömürler gibi kıpırdanıyor.

"Seni lanet orospu!" Sesim kadar gökyüzüne bağıriyorum. Daha fazla çılgılık atamadığımda yumruklarımı toprağa vuruyorum. Sonunda, saçlarımı yüzümden geriye doğru iterken ağır ağır nefes alarak sessizleşiyorum. Bu beni hiçbir yere götürmüyor.

Ayağa kalkıp tozluklarımı fırçalıyorum ama bunun pek bir anlamı yok. Pis ve yırtık pırtık bir haldeyim ve şimdi burada aç, susuz ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadan duruyorum.

Nadir'i kaybettim.

İşte tam o sırada bakışlarım çimlerin arasında duran karanlık bir nesneye takılıyor. Sendeleyip dizlerimin üzerine çöktüğümde nefesim kesiliyor ve Zerra'nın Asa'yı tutan suretinin oyulmuş olduğu Ormanlık Diyar'ın Sandığı'nı elime alıyorum.

Ben yaptım.

O odadan kaçmayı ama aynı zamanda, sandıklar da dahil olmak üzere, odanın bir kısmını yanımda götürmeyi planlamıştım. İşe yaradığına inanamıyorum. Çılgınca, ağaçların ve çalılarının arasında arama yapıyorum. Enkaz geniş bir mermer ve taş çemberi oluşturuyor ve güneş tepemden geçerken hepsini toplamak için geçen zamanın izini kaybediyorum.

Sonunda dört arkı da topladım. Alluvion'dan çaldığımın aynısı, Celestria ve Tor'unkilerle birlikte. Onları göğsümden tutarak, aptal şansıma inanamayarak gökyüzüne bakıyorum.

Ama Zerra bunlar için gelecek. Empyrium'un onun yerine geçme planlarını bilip bilmemesi artık ikinci planda. Bunları bulmak için yüzyıllar harcadı ve şimdi, bir hamlede, benim elimdeler.

Göğsümden bir hıçkırık boğuluyor. Nadir'in burada olmasını çok isterdim. O ne yapacağını bilirdi.

Ben ne yapacağım?

Aphelion.

Orası her zaman benim hedefimdi. Eşimi kaybettim ve akli dengesi yerinde olmayan bir tanrı kellemi istiyor. Güvenli yerime gitmeliyim. Her zaman evim olan tek yere. Willow ve Tristan'ı bulmalıyım.

BÖLÜM 26

NADIR

Bir sandalye alıp tüm gücümle pencereye fırlatıyorum. Parçalanıyor, bir kıymık yığını halinde yere düşüyor ama hiçbir etkisi olmuyor. Yine de enkaza acımasız bir tatmin duygusuyla bakıyorum.

Günlerdir bunu yapıyorum. Lor'u Zerra'nın aynasında gördüğümünden beri. Dışarı çıkmak için avazım çıktığı kadar bağırdım. Büyüm bu odanın duvarlarına ve pencerelerine karşı güçsüz, sadece dağılıyor ya da yüzeyden sekiyor, bu yüzden daha az zarif yollara başvurdum.

Odam bir yıkım sahnesi, termitler tarafından yok edilmiş bir orman gibi. Kimse beni durdurmaya çalışmadı ve sanırım bunun nedeni yaptığım hiçbir şeyin en ufak bir etkisi olmaması. Olsaydı bile nereye giderdim? Zerra Ouranos ve çevresinde olduğumuzu söyledi, ki bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Kendi başıma eve dönebilir miyim? Bildiğim tek şey, bu odada sıkışıp kalarak hiçbir yere gidemeyeceğim. Lor'u bulmak zorundayım. Babam onu ele geçirirse bir daha kaçamayacağından emin olur.

Son sandalye ayaklarımın dibinde parçalanmış halde dururken, kullanabileceğim başka bir şey bulmak için odayı tarıyorum. Kapı gelip gidiyor, bu çok rahatsız edici. Ne zaman biri bana yiyecek getirmek için içeri girse farklı yerlerde beliriyor, gerçi bunun üzerinden birkaç gün geçti. Neyse ki, sonuncusunu da yaptım ama onun da sonuna geliyorum. Zerra itaatsizliğim yüzünden beni cezalandırıyor. Bana Herric dedi. İçimden bir ses tüm bunların düşündüğümünden çok daha kötü olduğunu söylüyor.

Pencereden bir ışık gözüme çarpıyor ve arkamı dönüyorum.

Kırmızı şimşekler uzaklarda gökyüzünü dolduruyor. Kıvılcımlar saçıyor ve bozulmamış maviyi çatlatıyor, kabarık beyaz bulutları kan kırmızısı çizgilerle aydınlatıyor. Beynim kendine gelene kadar bir an için afallıyorum.

"Lor," diye mırıldanıyorum. Başka bir olasılık ya da açıklama yok. Hiçbirini kabul etmiyorum. O olmak *zorunda*.

Ama etrafımdaki her şeyi yok ettim; yatağı, masaları, sandalyeleri, dolapları. Hiçbiri işime yaramadı. Küveti buraya sürüklemenin ne kadar zor olacağını düşündüm.

Hayal kırıklığıyla pencereye doğru koşuyorum, vücudumu pencereye fırlatıyorum, omzumu kullanarak camı yumrukluyorum. Sonra aklımı kaybediyorum, parmak eklemlerim kanayana kadar yüzeyi yumrukluyorum, sola, sağa, sola, sağa. Lor için çığlık atıyorum, hayal kırıklığı ve öfke her hücremden sızıyor.

Kan cama bulaşıyor ve sonra ... kılcal bir çatlak oluşuyor. İnanamayarak bakıyorum, birkaç kez göz kırpmıyorum.

Bir fedakarlık. Zerra'nın söylediği buydu. Kanım mı? Ya da daha doğrusu acım.

Pencereyi tekrar yumrukluyorum, daha fazla kan yüzeyi boyarken ve daha fazla çatlak yayılırken elim acı içinde çığlık atıyor. Zerra beni duvara fırlattığında duvarın nasıl parçalandığını düşünüyorum. *Sonunda* bir yere varıyoruz.

Ellerim acıdan uyuşana kadar pencereyi yumruklamaya devam ediyorum ama ilerleme kaydediyorum.

Odanın uzak tarafına geri dönüyorum ve pencereye doğru koşuyorum, omzumla çarptığımda yüzüm buruşuyor. Ama daha fazla çatlak oluşuyor, milyonlarca küçük yaşam çizgisi gibi örümcek ağı yayılıyor.

Sikeyim. Evet.

Tekrar. Omzumu rahatlatmak için diğer tarafımı kullanarak pencereye doğru koşuyorum. Tekrar. Gittikçe daha fazla çatlak oluşuyor. Sonunda, vermek zorunda. Keskin bir tahta parçası alıp koluma uzun bir kesik açıyorum ve çatlaklar yayılmaya devam ederken onu camın üzerinde kaydırıyorum.

"Hey!" diye bir ses geldi. Tia kapı aralığında durmuş, yaptığım şeye bakıyor. "Bunu yapmamalısın," diyor, sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi. Ona ters ters bakıyorum ve gözlerimdeki kararlılığı görüyor olmalı çünkü yüz ifadesinde bir şey kasılıyor.

"Gel!" diye bağılıyor arkasından, nihayet bir parça duygu göstererek. "Mahkûm kaçıyor!"

Yardım için bağırp duruyor ve zamanım tükeniyor.

Bu yüzden geri çekildim ve kendimi uzak duvardan fırlattım, kanatlarımı döndürürken tüm ağırlığımı kullanarak bir bulanıklık içinde pencereye doğru koştum. Cam kırıldı ve ben tepki veremeyecek kadar şaşırdım. Özellikle de benim

Kanatlar bir an sonra göz kırpmıyor, kollarım ve bacaklarım dalmaya başlarken dönüyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Sihrimi tekrar döndürmeye çalışıyorum ama gitmiş.

Aşağıya, aşağıya düşüyorum ve sonra çarpıyorum, yapraklar ve dallar tenime sürtünüyor. Dalların çatırdaması eşliğinde hem yumuşak hem de sert bir şeyin üzerine düşerek sarsılarak duruyorum. Sersemlemiş bir halde birkaç uzun saniye gökyüzüne bakıyorum ve bir çalının düşüşümü hafiflettiğini fark ediyorum.

Lor'un büyüğü kaybolmuş, gökyüzü beyaz bulutlar ve sonsuz bir mavi halıyla kaplanmış. Beni boğmakla tehdit eden korku dalgasını bastırıyorum. Ona ne oldu?

Kendimi arapsaçından kurtarmam biraz zaman alıyor ve bir dizimi toprağa dikerek yumuşak çimlerin üzerine iniyorum. Odaklanmaya çalışarak birkaç uzun nefes alıyorum. Vücudum ağrıyor, bileğim zonkluyor ve ellerim kan içinde. Yumruğumu açıp tekrar kapatıyorum ve keskin bir acıyla homurdanıyorum. Bir yerimi kırdığıma eminim ama buna değdi çünkü o odada bir an daha kapalı kalamazdım.

Sonunda etrafıma bakıyorum, çevremdekileri inceliyorum.

Huzurlu, her şey pürüzsüz ve mükemmel bir şekilde işlenmiş. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Çimenler ürkütücü derecede mükemmel, her bir yaprak aynı yükseklikte ve şekilde. Çarptığım çalı, neredeyse gerçek gibi görünen kalın yeşil yapraklardan oluşuyor ama renkleri farklı. Yeşiller ama doğada bulabileceğiniz bir yeşil değiller. Her yaprak mükemmel, sanki hepsi bir yaprağın nasıl görünmesi gerektiğine dair aynı idealist modelden kesilmiş gibi.

Yavaşça ayağa kalkıp dinliyorum. Uzakta bir derenin çağılısını ve orada burada bir kuşun cıvıltısını duyuyorum. Elimden daha büyük ve gökkuşağının her renginde bir yusufçuk, yumuşak bir vızıltıyla yanımdan geçip gidiyor.

Uzaklarda, sayısız konuşmanın temposuna karışan yumuşak sesler duyduğumu düşünüyorum. Yavaşça bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum, ta ki bir çocuğun oyuncak evinin içindeymişim gibi mükemmel bir şekilde yapılmış bir sıra çite ulaşana kadar. Sesler daha da yükseliyor ve neredeyse bir partiye benziyor. Hafif bir müzik ve havada uçuşan kahkahalar eşliğinde kadehler tokuşturuluyor.

"Oh, merhaba," diyor bir ses ve döndüğümde beni izleyen çarpıcı bir Yüksek Fae dişisi görüyorum. Bol gri ipek bir elbise giyiyor, koyu kahverengi teni ve uzun gümüş saçları var ve Tor'dan gelmiş gibi görünüyor. Eğer yanılıyorsam, aslında Kraliçe Bronte'nin tıpatıp aynısı.

"Burada yeni misin?" diyerek beni tepeden tırnağa taradı. "Biraz genç görünüyorsun."

Ağzımı açıyorum, cevap veremiyorum, yaklaşıp bana bakıyor. "Sen Garnet'in oğlu olmalısın," diyor gözleri büyüyerek.

Garnet. Bu isim damarlarımdaki kanı durduruyor.

Büyükbabamın adı Garnet'ti ama kesinlikle değil. Beni babam sanıyor.

"Yine de yeterince yaşlı görünmüyorsun." Hâlâ beni inceliyor. "Yine de, muhtemelen onu görmek isteyeceksin. Gel hadi. Geleceğinizi bilmiyorduk ama bazen böyle olur. İçinizden biri aniden çıkagelir." Arkamı arıyor ve ben de ne aradığını görmek için arkamı dönüyorum. "Bağlınız nerede?"

"Ben ... sadece onu arıyordum," diyorum. Bu, yumuşamadan önce gözlerinin arasında bir kırıksıklık oluşmasına neden oluyor.

"Oh, sanırım başka bir yere gitmiş olabilir, ama bu alışılmadık bir durum. Endişelenmeyin, eninde sonunda buraya gelecektir."

Gerçekte kim olduğum hakkında neden yalan emin değilim, çünkü eğer biri burada olmamam gerektiğini anlarsa beni dışarı atar. Ve birdenbire, sadece hikâyelerden ve resimlerden tanıdığım adamı görmek için garip, derin bir dürtü duyuyorum.

"Beni ... babamı görmeye götürür müsün?" Diye soruyorum ve göğsümde kabaran duygu balonunu taklit etmek zorunda kalmıyorum.

"Elbette. Bu gel," diyor parlak bir ve beni mermer bir kemerle çerçevelenmiş çitlerin arasındaki bir boşluğa doğru götürüyor.

"Orada beni arayarak ne yapıyordun?" diye sordum.

"Düşüğünüzü duydum," diyor. "Her zaman yeni gelenleri ilk karşılayan ben olmak isterim. Oldukça kafa karıştırıcı olabiliyor."

"Teşekkür ederim," diyorum çünkü Zerra'yla yaşadığım o boktan olaydan sonra nazik biriyle karşılaşmak sıcak bir günde serin bir nefes gibi geliyor.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Ben Greye," diyor, gülümsemesiyle birlikte gözlerinin kenarları kırışıyor. *Greye.* İsmiini hatırlıyorum. Yüzyıllar önce Tor'un kraliçesiydi.

Bir partiye benzeyen bir yere giriyoruz. Çitlerle çevrili düzinelerce beyaz demir masa, diğer Yüksek Fae'lerin oturup şarap ve yemeğin tadını çıkardığı pelüş koltuklarla çevrili. Her bir diyarı temsil eden Fae'leri görüyorum, hepsi de özgü renkleri ve özellikleriyle dikkat çekiyorlar.

Evanescence'dayım. Bunu biliyordum, ama şimdi inenlerin gittiği yerdeyim, etrafım Ouranos'un geçmişinin kral ve kraliçeleriyle çevrili. İlk içgüdüm öldüğüm için paniğe kapılmak olabilir ama işler böyle yürümüyor, değil mi? Ben ölmedim.

Henüz yükselmedim, yani burası benim dinlenme yerim olamaz. Tek varsayabildiğim, Zerra'nın sarayından kaçtığımda Evanescence'ın farklı bir bölümüne indiğim.

Birçok meraklı gözün ağırlığını hissederken Greye bizi birkaç masa arasında dolaştırıyor. Birkaç izleyiciye merhaba diyor, bakışları sırtımı yakarken omuzlarına hafifçe vuruyor. Beni kimseyle tanıştırmıyor ki muhtemelen en iyisi de bu.

Uzakta, siyah saçlı ve farklı tonlarda kahverengi tenli birkaç kişinin çevrelediği bir masa görüyorum. Bu manzara karşısında kalbimde tuhaf bir değişim hissediyorum. Bu yüzleri tanıyorum. Hepsini çocukken çalıştığım yağlı boya tabloları görmüştüm ve bu atalardan herhangi birinin beni babamın nefretinden koruyup koruyamayacağını merak ediyordum.

İşte Verde, İkinci Çağ'ın üçüncü kralı ve Iris, ondan sonraki kraliçe, büyük-büyük-büyük-büyükannem - kaç tane eklemem gerektiğinden emin değilim -. Beni ilk fark eden o oldu, koyu renk gözleri beni uzakta buldu. Daha geniş açılmadan önce belli belirsiz daralıyorlar. Yanındaki adamın koluna dokunuyor ve işte o zaman onu görüyorum. Sayamayacağım kadar çok saat portresini inceledikten sonra onu tanıyorum. Siyah bir gömlek ve pantolon giymiş, kısa kesilmiş siyah saçlarıyla tıpkı babama benziyor.

Büyükbabam bakıyor ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Oğlunu bekliyordu. Babama çok benzesem de, Rion olmadığımı bildiği çok açık. Eski Aurora Kralı Garnet, ben yavaşça yaklaşırken ayağa kalkmak için kendini zorluyor. Şu anda deli gibi görünüyor olmalıyım. Kan içindeyim, ayaklarım çıplak ve giysilerim paramparça.

"Nadir?" Garnet söylüyor ve ben göz kırpiyorum. "Evet," diyorum.

"Beni tanıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

Yaklaşırken başını sallıyor ve şimdi masanın etrafındaki herkes beni izliyor. Bir elimi başımın üzerinde gezdiriyorum, aniden atalarımın meraklı bakışları altında kendimi mahcup hissediyorum. Nedeninden emin olmasam da kendimi yargılanmış, tartılmış ve eksik bulunmuş hissediyorum.

"Neden buradasın? Baban nerede?"

Etrafıma bakıyorum, birkaç kişinin daha bize baktığını fark ediyorum.

"Bu biraz uzun bir hikâye," diyorum.

"O zaman benimle gel," diyor büyükbabam. "Konuşabileceğimiz bir yer biliyorum."

BÖLÜM 27

Şaşkınlık içinde, çitlerle çevrili sakin bir köşeye ulaşana kadar büyükbabamı bahçede takip ediyorum. Taştan bir bankı işaret ediyor ve beni yanına davet ediyor. Yanıma küçük bir masa oturuyor ve bir an sonra, üzerinde pastel renkli tatlı tabağı ve soluk şarap sürahesi olan gümüş bir tepsi beliriyor. Büyükbabam şaşkınlıkla göz kırpmam karşısında kıkırdıyor.

"Evanescence ihtiyacınız olan her şeyi sağlar. Kendinize yardım edin."

Canım şeker istemiyor ama alkol alabilirim. Kendime cömert bir bardak dolduruyorum ve bir tane daha içmeden önce geri deviriyorum.

Büyükbabam beni sessizce izliyor, değerlendiriyor. Nedense bu bana garip hissettirmiyor. Doğal geliyor. Yarım bardak daha içtikten sonra ellerini birleştirip masanın üzerine koyuyor.

"Şimdi bana burada ne aradığını söylemek ister misin? Baban nerede?"

Bardağın geri kalanını bitiriyorum ve başlamadan önce bir tane daha dolduruyorum. Son birkaç ayı anlatıyorum. Lor'u bulmak için gönderilmemi. Onu bulmak. Onun benim eşim olduğunu öğrenmek. Görünüşe göre, eğer Zerra bana doğruyu söylüyorsa, Lor tarafından öldürülmek. Kaburgalarımın arkasındaki ağrıyla göğsümü ovuyorum. Yaptığı şey yüzünden mi yoksa onu çok özlediğim için mi bilemiyorum. Muhtemelen ikisinden de biraz.

"Sonra Zerra beni kilitledi ve benimle evlenmek istedi," diyorum. "Ben de odamdan kaçtım ve ... buraya düştüm." Bir elimi uzattım. "Gökyüzünde Lor'un büyüsunü gördüm. Buralarda bir yerde olabilir ve onu bulmalıyım." Duraklıyorum. "Tam olarak neredeyim?"

Büyükbabam ellerini açıyor. "Sen hâlâ Evanescence'ın içindesin ama Zerra'nın alanı bizi çevreliyor ve biz de onun merkezindeyiz."

"Anladığımdan emin değilim."

"zorunda değilsiniz. Bu, basitçe olan şeylerden biri."

Omuz silkiyorum ve içkimden uzun bir yudum daha alarak uzuvlarımın sürekli titremesini yatıştırmaya çalışıyorum.

Gülümsemesi bir an sonra yüzünden siliniyor. "Baban," diyor. "Hep değişeceğini ummuştum."

"O ," diyorum. "Sadece daha sapkın ve zalim oldu." "Seni duydum," diyor Garnet. "Benimle konuştuğunda."

Göz kırpıyorum. "Yaptın mı?"

Başını salladı ve bileğimi sıkmak için uzandı. Konuşacak başka bir ebeveyn figürü olmadığı için sık sık büyükbabam hâlâ hayattaymış gibi davranır ve onunla konuşurdum ama en son İkinci Sercen Savaşı'ndan sonra konuşmuştum. Cepheden kırık dökük bir adam olarak dönmüştüm. Mael ve ben birlikte iyileşmek için uzun yıllar geçirdik ve Amya doğduğunda, çok uzun bir süre hayatımdaki tek parlak ışık oldu.

Ona güveniyor, gördüklerimiz ve yaptıklarımız hakkında saatlerce konuşuyordum. Sanki bizi anlayabilecek tek kişi oymuş gibi hissediyordum.

"Keşke sana cevap verebilseydim," diyor üzüntüyle.

"Bize ne olduğunu görebiliyor musun?"

"Sadece İmparatorluk büyüsünü paylaşanlar ve sadece sen bizi çağırdığında." "Keşke bunu bilseydim," diyorum ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Yalan söyleyip her zaman iyi bir kral olduğumu iddia etmeyeceğim. Hatalar yaptım. Pek çok şeyi yanlış yaptım ama en büyük pişmanlığım her zaman tek oğlumu yüzüstü bırakmam olacak."

"Onu nasıl başarısızlığa uğrattın?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Keşke bilseydim. Küçük bir çocukken onda hep karanlık bir şeyler vardı. Derin bir vicdansızlık. Bunu gençliğin toyluğuna bağlardım ama büyüdükçe bu hiç geçmedi. Bunun bir sorun olduğunu fark ettiğimde, bu konuda bir şey yapmak için çok geçti. O zaten kendi başına bir insandı.

"Ama benimle konuştuğunda, farklı biri olduğunu anladım," diyor beni incelerken başını eğerek. "Ve bunu fark ettiğimde, pek çok endişem hafifledi."

"Ben aziz değilim," diyorum. "Gurur pek çok şey yaptım."

"Belki, ama sen hiçbir zaman aynı karanlığı taşımadın, Nadir. Onun her zaman yaptığı gibi başkalarının acılarından zevk almıyorsun."

Alaycı bir şekilde homurdanıyorum. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey olabilir."

Garnet başını geriye atıyor ve gülüyor. Bu sıcak bir ses ve göğsüm daralıyor, bizimle daha uzun süre kalsaydı hayatlarımızın ne kadar farklı olabileceğini düşünüyorum.

"Söyledikleri doğru mu?" Bilmek istediğim için soruyorum. "Babam seni aşağı inmeye zorladı mı?"

Garnet'in yüzündeki gülümseme tekrar kaybolur.

"Bu benim seçimim değildi," diyor. "Seni ya da anneni terk etmek istemedim. Sen doğduğunda, sana nasıl baktığını gördüm. Sana nasıl -" Büyükbabamın gözleri acıma duygusuyla bana kayıyor. "Benden nefret ederdi," diyorum.

"Sorun değil. Biliyorum."

Garnet iç çeker ve avucunda bir kadeh belirirken elini sallar. Uzun bir yudum alır ve arkasına yaslanır.

"Onu tuzağa düşürdüğü için anneni suçladı ama annen öyle bir kadın değil. Kafasında, haksızlığa uğrayan tek kişinin kendisi olduğu bir *fantezi* kurdu. Hamile kaldığı andan itibaren seni sevdi ama geriye dönüp her şeyi geri alabilmeyi dilediğini de biliyorum."

Başımı sallıyorum çünkü tam olarak böyle olduğunu biliyorum. Babam sevgiliyle aptalca oyunlar oynadı ve kaybetti. Annemi kullandı ve işler rayından çıktığında *onu* suçladı.

Garnet iç geçiriyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Soldurma beni neredeyse tamamen mahvetmiş olsa da, ben yokken yapabileceklerinden korkarak hayata tutundum. Beni zayıflatmak için her şeyi yaptığını bilmeme rağmen, alçalmaya karşı elimden geldiğince savaştım."

"Peki ne oldu?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Bir gece odama geldi, beni tekerlekli sandalyeme oturttu ve taht odasına götürdü. Muhafızlarıma ve hemşirelerime ne olduğunu bilmiyorum ama şüphelerim var. Ne yaptığını sorgulayamayacak kadar güçsüzdüm ama Meşale'ye neler olduğunu soracak kadar aklım başımdaydı. Bir şey biliyorsa bile cevap vermedi."

Hatırası aklından çıkmazken gözlerini kapatıyor. Ona elimi uzatmak istiyorum ama bunu hoş karşılayacağından emin değilim. Babamın her türlü şefkate nasıl küçümseyerek tepki verdiğini düşünüyorum. Lor, sınırlar ya da yargılanma korkusu olmadan dokunurken kendimi rahat hissettiğim tek kişi.

"İşte o zaman sonumun geldiğini anladım."

"Nasıl?"

"O gün neler olduğunu uzun yıllar düşündüm," diyor büyükbabam. "Meşale'yi manipüle ettiğine inanıyorum. Bir şekilde Artefaktların koşullarında bir boşluk buldu."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Ama tam bunu söylerken, cevabı zaten bildiğimden şüpheleniyorum.

"Daha önce hiç görmediğim bir büyü kullandı," diyor Garnet. "Başka bir ses daha vardı. Meşale'nin içinde başka biri mi var?"

"Başka biri mi?"

Büyükbabam başını sallıyor, yüz ifadesi şaşkınlıkla karışık. "Daha önce hiç duymadığım bir sestti. Ona ne yapması gerektiğini söylüyordu. Her şeyi tam olarak anlamadım ama ses Rion'un tacı alabilmesi için büyü'nün serbest kalmasını nasıl engellemesi gerektiğini açıklıyordu."

Yüzüne bakarken babamın hepimizi nasıl bu kadar incittiğini düşünüyorum. Kendinden başka kimseyi umursamazdı.

"Büyü siyah mıydı ve gölgelerden mi yapılmıştı?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Bunu nereden biliyorsun?" "Çünkü hâlâ kullanıyor," diyorum.

Garnet bunu düşünür. "Şaşırdığımı söyleyemem." "Ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Fae büyü'sünden daha eski ve karanlık bir şey," diyor. "Baban her zaman dünyanın en karanlık yerlerini bulmanın bir yolunu bulmuştur."

Elimdeki bardağı o kadar sıkı kavriyorum ki baskı altında kırılmamasına şaşıyorum.

"Onu göremiyor musun?" Ben soruyorum. "Beni görebildiğin gibi mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Uzun görüş alanımda değil." "Kara büyü yüzünden mi?"

"Benim tahminim de bu."

"Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" diye sordum. "Kalp Sandığı'nı neden istemiş olabilir?"

"Emin değilim, ama bana anlattıklarınızdan sonra, her şeyin o sesle ilgili olup olmadığını merak ediyorum."

Bunu düşünürken yanağımın içini ısııyorum.

"Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim," diyor. Gözlerindeki pişmanlığı görüyorum. Bir yanım saatlerce burada kalıp ona ailem ve hayatı hakkında binlerce soru sormak istiyor ama Lor'u bulmalıyım.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor usulca ve yüz ifadesinde yılların kaybını ve babamın benden aldığı adamı görüyorum. Aldığı her şeyin listesine bunu da ekleyin Annemi haftalardır görmedim ve şimdi ona bir mesaj bile gönderemiyorum. İyi olması için dua ediyorum.

"Buradan çıkmam gerek," diyorum. "Lor'u bulmalıyım. O da burada olabilir."

"Dostun," diyor, yüzünü aydınlatan küçük bir gülümsemeyle. "Çok şanslısın. Bana ondan bahseder misin?"

"O ..." Sözümlü kesiyorum. Onu tarif etmeye nereden başlayabilirim ki? Cesareti ve sadakati. İnatçılığı ve kırılğanlığı. Kendini umursamadan her şeye atılması ve sevdiklerini korumak için her şeyi yapması. Bana ne kadar canlı hissettirdiğini nasıl tarif edebilirim ki? Dışarıda tek başına olduğunu, babamın ya da Zerra'nın elinde kim bilir nelere maruz kaldığını bilmek beni parçalıyor.

"O benim kendimin en iyi versiyonu olmamı sağlıyor," diyorum ve bunun ne kadar doğru olduğunu fark ediyorum. "O güneş gibi ve diğer her şey onun etrafında hareket ettiği için şanslı olan yıldızlardan ibaret."

Büyükbaba buna gülümsüyor. "Kulağa çok özel biri gibi geliyor." "Öyle."

"O zaman onu bulman gerekecek." "Ya o da buraya indiyse?"

"Greye'ye sorarız. O her zaman bu tür şeylere göz kulak olur."

Garnet oturduğu yerden kalkıyor ve bir kez daha bahçeye giriyoruz. Masaların arasından geçerken birkaç meraklı bakış bizi buluyor. Beni karşılayan aynı dişi Yüce Fae'yi görüyorum ve Garnet ona el sallıyor.

"Bize söyleyebilir misiniz? Genç bir kadın kendini burada mı buldu?" diye soruyor Greye.

"Hayır," diyor kendinden çok emin bir şekilde. "Onun bağıını gözlüyordum ama bahçeye başka kimse girmedi. Bu çok tuhaf. Buraya ait olduğundan emin misin?"

"Teşekkür ," diyor Garnet. "Hayır, o buraya ait değil."

Yüzünü bana döndü. "Ouranos'a geri dönmüş olmalı. Seni ona geri götürelim."

"Bunu yapabilir misin?" Ben sorarım.

Tekrar yürümeye başlarken başını sallıyor ve ben de onu takip ediyorum. "Şanslısın ki buradan çıkış yolunu biliyorum."

Daha meraklı bakışlarla karşılaştığımız bahçeden geçiyoruz. Diğer taraftan çıkarken büyükbabam gülümseyerek selam veriyor ve bizi garip bir şekilde simetrik olan ormana geri götürüyor.

"Bu taraftan," diyor, çalılarla kaplı dar bir patikadan aşağıya doğru dolanarak.

Uzakta bir mağara beliriyor ve o da mağarayı işaret ediyor.

"Oradan. Sizi yüzeye geri götürecektir."

"Bunu biliyorsun?" Karanlık açıklığa ihtiyatla bakarak soruyorum.

"Buraya gelen ilk canlı sen değilsin," diyor. "Zerra oynamayı sever."

Bunun üzerine dudağımı kıvırdım.

"Oradan geçebilir misin? Geri dönebilir misin?"

"Olamaz," diyor. "Ben öldüm. Bir keresinde şarabı biraz fazla kaçırmıştık ve Büyük Büyük Büyük Teyzen Sophie'ye atlaması için meydan okudum ve yaklaşık yedi uzun saniye boyunca onun gittiğini düşündük, ama sonra puf. Tam burada, yanbelirdi. yüzden bütün geceyi kendimizi içine atarak geçirdik ama ne yazık ki her seferinde geri döndük." Bu anıya gülüyor ve ben de geldiğimiz yöne doğru bakarken kendimi gülümserken buluyorum.

"Keşke hepsiyle konuşabilseydim," diyorum ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Henüz senin zamanın gelmedi. Şansın olacak ve bizi görmeye geldiğinde kollarımızı açmış seni bekliyor olacağız. Git ve yaşa, oğlum. Babanın yaptığından daha iyisini yap."

"Deneyeceğim," diyorum. "Teşekkür."

"Git. Umarım dönmen için çok uzun yıllar geçmesi gerekir."

Kollarını açıyor ve ben tereddüt ediyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor başını meraklı bir şekilde sallayarak.

"Beklediğim gibi biri değilsin," diye cevap veriyorum. "Babamın nasıl biri olduğunu düşünürsek..."

Garnet başını sallarken kollarını iki yana açıyor. "Ben de her zaman iyi bir adam ya da iyi bir baba olduğumu iddia etmeyeceğim. Ama hastalık ve ölüm hepimizi bir şekilde yumuşatıyor. Ben de pek çok şeyden pişmanlık duyuyorum."

Bunu anlayabiliyorum. Kollarını tekrar açıyor ve keskin bir nefesle ona doğru katlanıyorum. Bana sıkıca sarılıyor ve ben de onun kucaklamasının verdiği rahatlığın tadını çıkarıyorum. Çocukken yanımda beni kucaklayacak biri olsaydı hayatım nasıl olurdu?

"Eşinizle uzun ve mutlu bir hayat yaşayın. Zamanı geldiğinde onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Bir saniye sonra birbirimizden ayrılıyor, duygular boğazımı düğümlüyor. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, aklımdan geçenleri hissetmiş olmalı ki, "Bir gün oğlum, her şeyi konuşmak için dünya kadar vaktimiz olacak. Ama şimdilik eve gitmen gerekiyor."

Yavaşça başımı sallayıp mağaraya doğru dönüyorum. Eşikte durup ona bakıyorum.

Bana son bir kez gülümsüyor ve sonra eğiliyor.

Bir selamla dönüyorum ve karanlık açıklıktan
geçiyorum. Ve sonra aşağıya düşüyorum.

BÖLÜM 28

RION

AURORA-236 YIL ÖNCE

Rion ormanda sinsice ilerliyor, ağaçların karanlığında kıvrıla kıvrıla yol alıyordu. Gece saatler önce çökmüştü ve Keep uykunun cehaletine gömülürken o çalışma odasında sabırla sert bir içkiyi yudumlayarak beklemişti. Araştırma görevleri her zaman gizli tutulurdu. Kimsenin hareketlerini izlemesi riskini göze alamazdı.

Babasını aşağı inmeye zorlayıp sonunda tacını almasının üzerinden onlarca yıl geçmişti. Ouranos'u fethetmeye çalıştığından beri onlarca yıl geçmişti, ta ki cadı Serce planlarını mahvedene kadar. Büyüsü olmadan pek çok potansiyel deney yılını kaybetmişti ve ancak son zamanlarda yeniden denemeye başlayacak kadar güçlenmişti. Yıllar önce rotasından sapmış olan hedeflerine ulaşmanın bir yolunu bulacaktı.

Anne ve babası, ruhları şad olsun Zerra, bu dünyadan ayrıldıklarında, Meora'nın yanında yükselişini gerçekleştirmek için hiç vakit kaybetmemişti. Herric onunla konuşmuş ve virülansın gücü sayesinde sorunsuz bir geçiş sağlamıştı.

Nadir yaşlandıkça, artık bir erkek olan çocuğa daha fazla yakınlaşmamıştı ve bu uçurum arasında köprü kurulamayacaktı.

Rachel hâlâ düşüncelerini tüketiyordu ama bazen odanın diğer ucundaki ortağına bakıyor ve mutluluk şansını boşa harcayıp harcamadığını merak ediyordu. Belki de onu terk eden ve bir daha arkasına bakmayan bir kadın fikrine tutunmakla çok dar görüşlü davranmıştı.

Ayrıca onu görmeyeli ya da ondan haber almayalı onlarca yıl olmuştu ama onun için açtığı hesaptan büyük meblağlar çekmekten memnundu. Ne kadar uğraşsa da, Aurora'ya kimi gönderdiğini ortaya çıkaramadı.

altını geri almak için. Ölüm acısı altında bile tefeci kimseyi teşhis edememiş, her zaman geç geldiklerini, kapanıştan hemen önce geldiklerini, yüzlerinin gölgelerle örtülü olduğunu söylemişti.

Rion onları iş üstünde yakalamayı umarak binanın dışına muhafızlar yerleştirmişti ama suçlu her seferinde onların gözetiminden kaçıyor. Rachel'ın böyle kaynaklara sahip olmak için kiminle iş birliği yaptığını merak ediyordu. Sonra da, Rachel'a ihtiyacı olan her şeyi sağlayanın muhtemelen kendisi olduğunu fark etti.

Belki bir gün onu affederdi. Belki bir gün tekrar birlikte olurlardı. Ama yıllar geçtikçe bunun asla olmayacağını daha iyi anladı.

Tepede, gökyüzünde ışık şeritleri dalgalanıyordu; mavi, kırmızı, mor. Rion hiçbir şekilde duygusal bir adam değildi ama bu manzarada onu duygulandıran bir şeyler vardı. Her şeye rağmen, bu sihir ve bu ışıklar onun bir parçasıydı, ruhunun bir parçasıydı ve onu harekete geçiren şeydi.

Kaleden çıktıktan sonra, ağaçların arasından bir dağın eteklerindeki geniş bir açıklığa çıktı. Ağzının kenarında bir seğirme oldu. Aurora büyüsünün gücüne rağmen, hâlâ yeterli değildi. Güçsüz olduğu o çaresiz yılları hatırladı, sanki kendinden bir parça koparılmış gibiydi.

Herric'in günlüklerinde, Empyrium'un ona verdiği ötesinde bir güç yaratma arzusuyla ilgili ıstırabını okumuştı. Rion da daha fazlasını istiyordu ama önceki Aurora Kralı'nın yaptığı hataları yapmayacağına yemin etmişti.

Babasını aşağı inmeye zorladığından beri El Feneri'ndeki sesi duymamıştı ve Rion'un her şeyi hayal edip etmediğini merak ettiği anlar olmuştu.

Arkasını kontrol eden Rion ağaçların arasından eğilip açıklığı geçti. Onu takip eden biri olduğundan değil, virülans büyüsünü kullanarak kendini gizlemenin bir yolunu bulmuştu, tam üzerlerine gelene kadar kendini kimseye görünmez kılıyordu. Bu, gece geç saatlerde yaptığı hacı seferlerinde kullandığı ek bir önlem katmanıydı. Bu yeteneği Birinci Sercen savaşından önce keşfetmiş ve yıllar önce Serce'ye gizlice yaklaştığında ordusunu gizlemek için kullanmıştı.

Son zamanlarda, başkalarına virülans yeteneklerini kazandırabilmek için kayaya büyü aşılama fikrini deniyordu. Kendisi yokken görevleri tamamlamaları için ihtiyaç askerleri gibi.

Bu Şimdiye kadar zor bir iÇti ve henüz ne yapacağını çözememiŐti. Bu gece başka planları vardı.

Dağa yaklaştı ve elini soğuk yüzeye koyarak bir büyü ipliği yönlendirdi. Dağ yer değiştirerek bir kapı ve ardından derinlere inen, taşa oyulmuş bir merdiven ortaya çıkardı.

Virüsü ortaya çıkardıktan sonra, Rion küçük bir grup düşük fae'yi meraklı gözler olmadan deney yapabileceği gizli bir oda üzerinde çalışmakla görevlendirmiŐti. Şimdi buraya düzenli olarak geliyor ve eğer parıldayan siyah taşın kilidini açabilirse onu bekleyen yeni harikaları keşfediyordu.

Merdivenleri inerken ayak sesleri sessiz odada yankılanıyordu. Karanlıkta ama inişini aydınlatacak bir ışık yayacak kadar derine inene kadar yolunu hissetti. Merdivenlerden aşağı inerken parlayan sarı küre tepesinde asılı kaldı.

Daha derine indikçe, mağaranın yeni bir bölümünü oymakla meşgul olan alçak fae'lere ıŐaret eden sesler ve faaliyetler yükseldi. Son teorisini test etmek için daha fazla alana ihtiyacı vardı.

Çıktığında çatının tepesinde yükseldiğini gördü. Duvarlar boyunca virölans yığınları bekliyordu, siyah taşlar alçak ışığında bir hazine gibi parlıyordu. Sadece mücevherlerden çok daha değerliydi.

GiriŐiyle birlikte odadaki tüm gözler ona çevrildi ve o da onlara sert bir ifadeyle baktı. Ondan korkmalarını istiyordu. Eğer sırrını ifşa ederlerse, onları avlayacağını ve hayal bile edemeyecekleri bir şekilde bedelini ödeteceğini bilmelerini istiyordu.

"Majesteleri," dedi ustabaŐı Surius, omuzları kamburlaşmış ve elleri sıkılmış bir halde ayaklarını sürüyerek yaklaşırken. Ağaç kabuğuna benzeyen derisi ve beyaz saç tutamlarıyla filizlenen uzun sivri kulaklarıyla bir çeşit alçak fae'ydi. Rion onların tüm türlerini öğrenmeye zahmet edemezdi. "İstediğiniz gibi her şey hazır."

Rion hiçbir şey söylemedi, sadece başını eğdi ve herkes onun gazabından kaçınmayı umarak katı bir sessizlik içinde beklerken odanın yavaşça yürüdü. Gördükleri onu memnun etmişti, bu beklenmedik de olsa hoş bir sürprizdi. İyi bir yardımcı bulmak çok zordu.

"Mükemmel," dedi Rion. "İyi iş çıkardın."

Rion hak ettiğinde övgüyü hak eden biriydi ama onun titiz standartlarını karşılamak nadiren mümkün oluyordu.

Virölans yığınlarından birine doğru yürüdü ve bir külçe alıp attı ve tekrar geniş avucunun içinde yakaladı. SıkıŐtırdı

İki parmağının arasında tutarak ışığa tuttu ve parıltıyı inceledi. Bu onun en sevdiği görüntü haline gelmişti.

Virülans büyüü kanalize ederek çalışsa da, Heric büyüü belirli şekillerde odaklayarak farklı ve çok daha güçlü sonuçlar elde edebileceğini de keşfetmişti. Hükümdarlığı sırasında diğer hükümdarlara ve gemilere göz kulak olmuş ve bilgi peşinde koşan çalışkan bir tip olan Aphelion'un ilk kralı Cyrus'un cüretkârlığı karşısında neredeyse eğlenmiş gibi görünmüştü. Cyrus, Heric'in gemi hakkında söylediği her şeye inanmakla yetinmemiş, kendi araştırma ve deneylerini de yapmıştı.

Bu şekilde gardiyanları yaratmış, kanatlarını vermiş ve onları krallarına bağlayan yemini oluşturmıştı. Heric'in notlarında Cyrus'un taş hakkında başka bir şey keşfedip keşfetmediğinden bahsedilmiyordu ama Heric, Aphelion kralının kıtanın diğer ucunda ikamet ettiği için sırlarının tamamını asla açığa çıkarmayacağından emindi.

Doğru zihniyetle maddeyi yeniden şekillendirme yeteneği Rion'un özellikle ilgisini çekmişti. Heric bir dereceye kadar virülansın neredeyse zihnini okuyabileceğini, duygularınızı hissedebileceğini, düşüncelerinizi sezebileceğini ve büyüünüzü çok ilginç ve potansiyel olarak faydalı olabilecek bir şekilde değiştirebileceğini öne sürmüştü.

"Sen oradaki," dedi Rion, alçak fae'lerden birini göstererek. Küçüktü, sadece beline kadar geliyordu, yumuşak pembe teni, mavi saçları ve gülünç derecede uzun kulakları vardı. Bunun bir sprite olabileceğini düşündü. "Buraya gel."

Sprite onun bakışları altında titredi, tüm vücudu sarsıldı. Rion ona kendini toparlaması için bir an verdi. Korkmakta haklıydı ama işler umduğu gibi giderse birkaç dakika içinde bunun bir önemi kalmayacaktı.

Cesaretini toplayana kadar ona baktı ve sonra elleri kalbinin önünde kenetlenmiş bir halde sessizce yaklaştı. İri kara gözleriyle ona baktı ve "Majesteleri?" dedi. Nefes nefese bir ciyıklama olarak çıktı.

"Senin adın ne?" Rion sordu. Adının ne olduğu gerçekten umurunda değildi ama nedense sormak endişelerini hafifletmiş gibi görünüyordu. Belki de bildiği takdirde onlara zarar vermeyeceğine inanıyorlardı. Belki daha iyi bir adam için bu doğru olabilirdi ama Rion'un böyle bir kaygısı hiç olmamıştı.

"Ben Lily," dedi, sesi şimdi biraz daha kendinden emin çıkıyordu.

"Lily, bugün bana çok önemli bir konuda yardım edeceksin," dedi Rion. "İstekli olur musun?"

Aslında ona bir seçenek sunma niyetinde değildi ama bu da kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyor gibiydi. Lily'nin gözleri mağaranın içinde geziniyor ve

kardeşlerine baktı. Çoğu başka tarafa baktı ve sonra Rion'a dönüp başını salladı.

"Evet, Majesteleri."

"Çok iyi," dedi Rion. "Ne olursa olsun kıpırdamadan durmanı istiyorum. Hareket etmemeye çalış."

Lily cevap veremeyecek kadar titremeye başlamıştı bile.

Rion büyüü elinde tuttuğu virülans parçasına yönlendirdi. Siyah duman Lily'nin etrafını sararak onu karanlığa gömdü ve Lily yavaşça dönüşmeye başladı.

Uzuvları uzadı, kemikli uzantılar halinde inceldi ve vücudu uzadı, göğüs kafesi genişledi, onu boynu ve başı izledi. Her şey doğal olmayan boyutlarda balonlaştı, parlak pembe teni eriyip gitti ve geride benekli gri bir et bıraktı. Tüm vücudu kasıldı ve karanlık uzuvlardan oluşan bir yığın halinde yere yığıldı.

Ses dayanılmazdı. Çığlıklar, uyumsuz sesler, kemiklerin kırılması, etin gerilmesi, yırtılması ve tekrar bir araya getirilmesi. Lily çığlık çığlığa bağııyordu ve bu ses Rion'un kulaklarına müzik gibi geliyordu. İşe yarıyordu. Eğer virülans bunu yapabiliyorsa, onu durdurmak imkânsızdı. Neredeyse bir tanrı olacaktı.

Diğerlerinin mağaradaki varlığını zar zor fark etti. Dehşet içinde izliyorlardı ve ne düşündüklerini hayal bile edemiyordu.

Birkaç dakika sonra Lily kendi yarattığı bir iblise dönüşmüştü. Masum bakışlarından geriye hiçbir şey kalmamıştı, sadece ölü bir boşluk ve tükürük damlayan keskin dişlerle son bulan vahşi bir zalimlik. Rion yarattığın etrafında yavaşça bir daire çizerek onu izledi, nefes alıp verışı göğsünde gidip geliyordu.

Ondan korkmuyordu. Şu andan itibaren hiçbir şeyden korkmuyordu.

"Sanırım yeni bir isme ihtiyacın var," diye düşündü, hırlayıp tıslarken, fazla büyük kafası bir o yana bir bu yana sallanırken. "Sana ... ozziller diyelim. Belki de ben senden faydalananana kadar ormanlarımda kendine yeni bir yuva bulursun."

Odanın içinde, mağaranın duvarlarına yaslanmış herkesin dehşete kapılmış yüzlerine baktı. Onlarla uğraşmak zorunda kalacağını bilerek iç çekti. Ustabasına eliyle işaret etti, o da bir an için ayaklarını sürüyerek kendisine doğru geldi.

"Majesteleri?" Surius, sesi kuru ve dehşetten incelmış bir halde,

"Majesteleri," dedi. "Bu gece hepiniz iyi iş çıkardınız," dedi

Rion.

Çok iyi. Bu ona Ouranos'un hâkimiyeti için yapılacak yeni bir savaşta ihtiyaç duyduğu avantajı sağlayacaktı. Belki de bu süreçte sonunda harap olmuş Kalp bölgesini ele geçirebilirdi. Sanki büyü engellemiş gibi hepsine direnmişti ama virülans bir fark yaratabilir miydi? Gülümsemesini güçlkle edebiliyordu, kalbi yıllardır olmadığı kadar hafifti.

Sonra topuklarının üzerinde dönerek çıkışa yöneldi ve arkasından aynı sesin, "Majesteleri, bunu ne yapalım?" diye seslendiğini duydu.

Rion dönüp ona baktı ve vahşi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Nasıl istersen."

Sonra parmaklarını şıklattı ve mağaradan çıktı, arkasını bir büyü duvarıyla mühürledi.

Bir an sonra, yüzeye geri dönerken dehşete düşmüş çığlıklar ve parçalanmış et sesleri onu takip etti.

BÖLÜM 29

LOR

KİM BİLİR? - GÜNÜMÜZ

Ağaçların arasına gizlenmiş bir kütüğe sokuluyorum, havadaki soğuk iliklerime kadar işlerken içime kapanıyorum. Gece saatler önce çöktü ve iç pusulamın çarpık olabileceğini kabul etsem de, güney olduğundan emin olduğum yöne doğru ilerliyorum. Ayaklarım, bedenim ve ruhum çok ağrıyor ve yorgun; biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Kendime acımak için biraz zamana ihtiyacım var.

Nadir. Gitti mi? Onun hayatı için pazarlık yapmak için arkları kullanabilir miyim? Yoksa kontrolü kaybettiğim an onu sonsuza dek kaybettiğim an mıydı? Göğsüm çok daraldı, zor nefes alıyorum ve tüm bunların sona ermesini dileyerek ağız dolusu nemli hava emiyorum. Ben de ölmek istiyorum. Vazgeçmek istiyorum. Sadece bu kadar acı çekmeyi bırakmayı istiyorum. Kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk dalgasıyla savaşmaya çalışırken başım tekrar dikleşmeden önce sallanıyor.

Adrenalin son iki gündür hareket etmemi sağladı ama öfkem bile artık beni dik tutamıyor. Dün su ve bir elma ağacı buldum, yani tamamen aç değilim, ama tanrılar, kalın bir dilim tereyağlı ekmek ve et suyunda boğulmuş bir tabak kızarmış et için neler vermezdim.

Tekrar uyuyakalıyorum, şakağım kütüğe çarpıyor, sonra bir iniltiyle yüzeye yaslanıyorum. Gök gürültüsü uzaktan yuvarlanıyor ve bana bir sığınak bulmam gerektiğini hatırlatıyor. Beni burada bulabilecek en kötü şey nedir? Şimdiye kadar en aşağılık canavarlarla yüzleştim. Ama vahşi bir hayvan tarafından yenmeyi gerçekten istemiyorum. Ne kadar onursuz bir ölüm şekli. Aptal şakama ve aptal kendime homurdanıyorum ve tekrar ağlamaya başlama dürtüsüne direniyorum.

Ellerim büyümün kıvılcımlarıyla karıncalanıyor. Beni yine kurtardı ama onu kontrol etmenin bir yolunu bulmalıyım. Zerra'yı incitmek umurumda değildi. Ona acı çektirmek istedim, ancak bu planın dar görüşlü olabileceğinin farkındayım. I

Eğer ona dönüşmekten kaçınmak istiyorsam onu öldüremem. O hayatta olduğu sürece güvende miyim? Yoksa Empyrium önce onu ortadan kaldırmayı mı planlıyor? Neden beni bu kadar az bilgiyle bıraktılar? Üzerimde kullanmaya çalıştığı büyüü kıldım, bu da en az onun kadar güçlü olduğum anlamına geliyor. Kaçırmayacağı bir gerçek.

Gözlerimi kapatıp inliyorum. Neden her şey bu kadar karmaşık?

Zihnim bulanıklaşıyor, uykunun çekiciliğiyle savaşıırken yorgunluk beni aşağı çekiyor, titrerken gözlerimi kırıştırıyorum. Yağmur yağmaya başlarken tepemde daha fazla gök gürültüsü yuvarlanıyor. Sıcaklık düştükçe burnumu çekerek kendime daha sıkı sarılıyorum. Ayağa kalkmalıyım. Hareket etmeliyim.

Nadir. Seni çok özledim.

Lor.

Birinin uzaktan adımı söylediğini hayal ediyorum ve , gözlerim düşüyormuşum gibi çırpınarak açılıyor. Titremeye devam ederken kayarak kapanıyorlar. Rüzgâr , ince giysilerimi delip geçerken yağmur tenimi buğulandırıyor. Boş boş, ateş yakmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum ama hareket edemeyecek kadar üşüyorum.

Lor. Beni duyabiliyor musun?

İşte yine. Nadir'in sesine benziyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Karanlıkta ona uzanıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Ona dokunmak istiyorum. Ona sarılmak. Onu çok istiyorum.

Lor! Beni duyabildiğini söyle!

Bekle.

Gözlerimi açtım ve doğruldum.

Lor! Beni duyabiliyor musun?

Göz kırpıyorum, etrafıma bakıyorum. Uyanmışım. Bunu hayal mi ettim?

Beni duyabiliyor musunuz? Lütfen beni dinle.

"Nadir," diye fısıldıyorum, kolumdaki deriyi sertçe çimdikleyerek. "Ah!" Tıslıyorum. Tamam, kesinlikle uyandım.

Nadir! Zihnimde bağıriyorum ve sonra sıcaklık, bal ve güneş ışığı gibi bir dalga beni yıkıyor.

Lor!

Çoktan ayağa ve koşmaya başladım, ağaçların arasından geçiyorum, acının ve yorgunluğun her zerresini unuttum.

"Neredesin sen!" Çığlık atıyorum. "Nadir!" O kadar çok ağlıyorum ki nereye gittiğimi zar zor görebiliyorum. Yağmur daha sert yağıyor, zemini kayganlaştırıyor ve

görüşümü kör ediyor.

"Nadir!" Sesim çatlıyor. "Nadir!"

"Lor!"

Sesini duyunca rotamı değiştiriyorum, çalıkların ve kayaların üzerinden geçiyorum, zaten hırpalanmış ayaklarım sert orman zeminini yırtıyor.

Ve sonra onu hissediyorum. Onu hissediyorum. Rion'un adamlarının beni yakaladığı o geceyi hatırlıyorum, keskin ve sıcak bir şeyin dalgası kalbimin arkasındaki boşluğu doldurduğunda. Arzu, öfke ve her türlü özlem uzuvlarımdan geçerek beni altına çekmekle tehdit ediyordu.

Ağaçlardaki uzak bir hışırtı hızımı artırmamı sağlıyor.

"Nadir!" Tekrar bağıryorum, adını dilimde hissetmeye ihtiyacım var.

"Lor!" diye sesi geliyor ve hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştım.

Sonra loş ışıktaki cisimlenip bana doğru koşuyor ve kalbim neredeyse duracak gibi oluyor.

"Nadir," diye . "Nadir ..."

Son hızla birbirimize çarpıyoruz. Beni kaldırıyor, bacaklarım kalçalarının etrafında dönerken beni kollarıyla sarıyor. Dönüp duruyoruz, birbirimizi o kadar sıkıyoruz ki parçalanacağımızdan korkuyorum.

"Aman Tanrım," diye boğazının kıvrımına doğru hıçkırıyorum, bana keskin kış gecelerini ve yağan karı hatırlatan saçlarının kokusunu içime çekiyorum. "Yaşıyorsun. Çok üzgünüm."

Başını boğazıma gömüyor ve "Özür dilerim, beni affedebilecek misin?" diyor.

Ellerimle yüzünü çerçeveleyerek çekiliyorum.

"Seni ne için affedeyim?"

"Babamın ona yardım etmekle ilgili söyledikleri-" "Doğru olmadığını biliyorum," diye araya giriyorum.

"Emin misin?"

"Sadece bir an için şüpheye düştüm. Beni kızdırdı, çok üzgünüm. Nadir, her şeyden sonra senden nasıl şüphe edebilirim? Tanıştığımız andan itibaren her gerçeği paylaşmaktan ve kalbindeki her sırrı vermekten başka bir şey yapmadın. Elbette eminim. Bunu asla yapmayacağını biliyorum."

"Tanrıya şükür," diyor. "Düşündüm ki Endişelendim ..."

"Sadece aramızı açmaya çalışıyordu ama bu asla işe yaramayacak. Beni duyuyor musun? Ne olduğu umurumda değil, hiçbir şey seni sevmekten vazgeçmeme neden olamaz. Anlıyor musun?"

Başını sallıyor, gözleri sanki gerçekten burada olduğumu doğrulamaya çalışıyormuş gibi yüzümü tarıyor.

"Seni öldürdüğüm için özür dilerim," diyorum

hıçkırıklara boğularak. "Bu gerçekten oldu mu?

Zerra bana anlattı, ama-"

"Bu bir kazaydı. Ama ben yaptım ve Nadir, bu beni de öldürdü. O anda öldüm ve o zamandan beri her an ölüyorum. Sana geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"Ona ne oldu?" diye ikimiz de aynı anda soruyoruz.

"Kahretsin, kadın delirmiş," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Sonra beni öpüyor, birbirimizin varlığının sakinleştirici gücünü içimize çekerken ağızlarımız birbirine çarpıyor. "Tanrım, seni bir daha göremeyeceğim diye çok korkuyordum," diye mırıldanıyor bana karşı, elleri kalçalarımı kavıyor.

"Ben de," diyorum. "Senin öldüğünü düşündüğümde-" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum ama o yutuyor, uçuşumda boğulan bir adam gibi beni tekrar öpüyor.

Yağmur tenimizi kaplarken ve tepemizde şimşekler çakıp gök gürültüsü yeryüzünü sarsarken zorlukla nefes alana kadar öpüşüyoruz. Beni ayaklarımın üzerine bırakıp tozluklarımı çekiştirerek beni tekrar kaldırmadan önce onları çıkarırken birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlatmak için kelimelere ihtiyacımız yok. Aramıza uzanıyorum, pantolonunun bağcıklarını kurcalıyorum, aşağı itiyorum ve zaten dik olan sikini serbest bırakıyorum. Elim etrafını sarıyor, çok sıcak, yumuşak ve sert ve ağzıma doğru inliyor.

"Seni o kadar çok özledim ki," diye mırıldanıyor boğazımın kıvrımına doğru. "Benden sonsuza dek nefret edeceğini sanmıştım."

Beni bir ağaca yaslıyor, kalın sikinin kıvrımı içime girerken sırtım pürüzlü yüzeye çarpıyor. Yavaşça içeri kayıyor, başım geriye doğru eğilirken beni ayırıyor ve omuzlarına yapışıyorum. Kalçalarını itiyor, uzun, derin bir iç çekişle içimi dolduruyor.

Yağmur bizi sırışıklam ederken gök gürültüsü ve şimşekler çakmaya devam ediyor. Ama umurumda değil. Birkaç dakika önce üşümüş, korkmuş ve kaybolmuştum. Ama Nadir burada ve ben bulundum.

"Siktir," diye tıslıyor. "Kahretsin, çok korktum Lor." Yavaşça çekiliyor, her santimi bir uyanış gibi, sonra tekrar öyle sert sokuyor ki, ruhumun derinliklerine kadar hissediyorum.

"Ben de," diye hıçkırıyorum, birlikte hareket ederken gözyaşlarımı tutamıyorum, kalp atışlarımız, ruhlarımız, zihinlerimiz bir kez daha bütün. "Seni düşündüğümde

öldüğünde, ben de öldüm, Nadir. Bir daha asla ama asla böyle bir şey hissetmek istemiyorum."

Başımı kendine doğru çekerken eli enseme kavlıyor. Alnımız birbirine değerken diğer eli kalçama giriyor ve kalçalarını oynatıyor.

"Asla," diyor. "Bir daha asla ayrılmayacağız. Seni bileğime zincirlemek zorunda kalsam da umurumda değil."

"Tamam," diyorum, kulağa ne kadar saçma geldiğini umursamadan.

Sevişmeye devam ettikçe, hareketlerimiz daha düzensiz hale geliyor. Düşüymüş gibi ona tutunuyorum, neredeyse onu kaybettiğimi biliyorum. Büyüm derimin altında kıvılcımlar çıkarıyor, onun ışık şeritleri süzülürken kollarımda ve bacaklarımda kırmızı şimşekler çakıyor, gücümüzün her iki formu da birbirine karışıyor. Bunu seks yaptığımız son birkaç seferden hatırlıyorum ama büyüm artık kilitli değil.

"Nadir," diye fısıldıyorum girerken. "Benim sihrim. Onu kontrol edemiyorum." "Seni yakaladım," diye fısıldıyor. "Bana bak."

Bakışlarımız buluşuyor ve büyüsü benimkini kendini bana gömüyor - bastırmak için değil, yatıştırmak için. Onun gücüne karşılık veriyor, kıvılcımlarım bir düzen içinde sıralanıyor. Onun büyüsüne karşı şarkı söylüyor ve Aphelion'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez kontrolden çıkmış gibi hissetmiyorum.

Bana beni sevdiğini söylüyor, ben de aynısını yapıyorum ve sonra bir sıcaklık ve kaygan, ıslak arzu patlamasıyla bir araya geliyoruz, ruhum topraktan yeniden doğuyor ve tekrar bir araya geliyor. Hiçbir yerde olmayı bu kadar çok istememiştim. Büyümüz parlıyor, kırmızı, yeşil ve maviden oluşan bir haleyyle etrafımızda patlıyor. Yine de yıkım yok, sadece güzel. Ruhlarımızın mükemmel evliliği. Kontrol etmeme yardım etti. Yapabileceğini biliyordum.

Gök gürültüsü tepemizde şaklıyor ve zaten iliklerimize kadar ıslanmış olan bizler birbirimize tutunurken yağmur daha da sert yağıyor.

"Bir sığınak bulmaya çalışmalıyız," diye fısıldıyor.

Ona ıslanmamızın umurumda olmadığını söylemek istiyorum. Adını haykırırken beni tekrar tekrar şimşek ve gök gürültüsünün altına götürmesini istiyorum. Ama içimi bir ürperti kaplıyor ve günlerdir doğru düzgün bir şey yemediğim gerçeğiyle bir anlığına yeniden tanışıyorum. Bacaklarımı sırlıklam olmuş taytlarımın içine sokuyorum ki bu bile başlı başına bir başarı.

Elimi tuttuğunda ona "Tanrım, berbat haldeyiz," diyorum. İkimiz de yalınayağız, giysilerimiz yırtılmış ve derimizi çizikler ve kan kaplamış.

"Hiç bu kadar güzel görünmemiştin Lor," diyor tüm samimiyetiyle ve ben dengemin hassas dikişlerinin birbirinden ayrıldığını hissediyorum. Burada canlı ve bütün olarak durduğu gerçeğinin üstesinden gelemiyorum. "Ama sana kurulanacak bir yer bulalım. O zaman aylardır düşündüğüm her şeyi bitirebilirim."

"Aylar mı?" Ben de öyle dedim. "Sadece günler oldu."

Nefesini üflüyor ve elini yüzüne sürüyor. "Sonra konuşuruz. Bunu daha sonra konuşuruz."

Başımı sallıyorum ve elini çekiştiriyorum. "Bazı şeyleri geride bıraktım. Onları almamız gerek."

Beni uyuduğum yere kadar takip ediyor. Sandıkları kucaklayıp kollarımın arasına alıyorum, sonra arkamı döndüğümde Nadir'in şok olmuş yüz ifadesiyle karşılaşıyorum.

"Nereden bunları nereden buldun?"

Utaniyorum ve onlara daha sıkı sarılıyorum. "Onları

Zerra'dan çaldım." Ağzı açık kaldı. "*Ne yaptın?*"

"Seni geri vermeyi reddetti ve ... Bunu kurduğumuzda konuşalım mı?"

"Tamam." Onları benden aldı ve bol pantolonunun ceplerine doldurdu. Sonra elimi tuttu ve ormanın içinde koşmaya başladık, yağmur bizi yukarıdan döverken sığınacak bir yer arıyorduk.

"Bir ışık görüyorum," diyor ağaçların arasından işaret ederek ve ben de karanlığın içinden gözlerimi kısarak aynı sarı parıltıyı seçiyorum.

"Sence güvenli mi?" Aurora Kralı' hâlâ beni aradığına şüphe yok ve Nadir bir şekilde Zerra'dan kaçmayı başardı ve muhtemelen ikimizin de peşinde.

"öğrenmenin tek bir yolu var," diyor ve beni yola doğru yönlendiriyor.

Ağaçların arasından çıktığımızda taş duvarlarla çevrili küçük bir köy buluyoruz ve neredeyse rahatlayarak ağlayacağım. Elbette şu anda pek de iyi gezginler gibi görünmüyoruz ama belki birileri bize acır.

"Hadi," diyor Nadir, beni kapıya doğru çekiştirerek.

"Ama hiç paramız yok," diyorum içeri girerken. Sokaklar, kuru kalmaya çalışırken bize aldırış etmeyen birkaç aceleci insan dışında çoğunlukla boş. Yağmur bizi ıslatmaya devam ediyor, sokağı çamura çeviriyor. Tanrım, ayaklarım iğrenç.

"O konuyu bana bırakın," diyor. Kiralık odaları olan bir hanı gösteren bir tabela görüyoruz.

Kapıyı açıyoruz ve yemek yiyip içen yolcularla dolu sıcak ortak salona adım atıyoruz. Neyse ki yağmur kanın çoğunu temizledi ve bitkin görünümümüzü bir nebze olsun iyileştirdi. Barın başında bir insan kadın duruyor ve bize dönüp aşağı yukarı bakıyor, ellerini ayaklarımızın üzerine koymadan önce bakışları çıplak ayaklarımızda duraksıyor. kalçalarını ve kaşlarını kaldırıyor.

Belki de değildir.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, sesinden şüphecilik akıyor. Tek kuruşumuz olmadığını öğrenince bizi kapı dışarı edecekmiş gibi bir his var içimde.

"Bu gece için bir oda lütfen," diyor Nadir en resmi, en prens sesiyle. Neredeyse kahkahalara boğulacağım çünkü bu ses ona hiç benzemiyor.

"Paran var mı?" diye soruyor.

Nadir, "Şu anda değil," diye cevap veriyor ve bize dışarı çıkmamızı emretmek üzere ağzını açıyor. Bir elini kaldırıyor ve sonra yeşil ve mor bir girdap halinde büyüünden bir dal çıkarıyor. Kadının bakışları izi takip ediyor.

"Sen bir kraliyet mensubusun," diyor, etkilenmiş bir şekilde değil, boyun eğmiş bir şekilde.

"Benim ve arkadaşımın geceyi geçirmemize izin vererseniz, karşılığını fazlasıyla alacağınızı garanti edebilirim."

Bize ihtiyatla bakıyor ama bu savaşı çoktan kaybettiğini görebiliyorum.

"Peki," diyor parmağını kaldırarak. "Ama sorun çıkarma."

"Asla yapmayız," diyor neredeyse gülümseten bir göz kırpmayla. Aurora Prensi'nin cazibesine kim karşı koyabilir ki?

Barın arkasından ona bir anahtar uzatıyor. "İkinci kat. Soldaki son kapı."

"Teşekkür ," diyor başını dik tutarak ve sanki ayaklarının altında su birikmiyormuş gibi.

"Ayrıca, biraz sıcak yemek, temiz kıyafetler ve yaklaşık on iki şişe şarap alabilir miyiz?"

BÖLÜM 30

Hancı bize bir kez daha sert bir bakış attıktan sonra başını hızlıca sallayıp evet diyor ve biz de hemen üst kata çıkıyoruz. Ocakta ateş çoktan çıtırdamaya başlamıştı ve ben de oraya doğru ilerledim, donmuş ellerimi sığağa tuttum, parmaklarım çözülmekten ağrıyordu. Kendimi kurtarmak için çabalayarak kıyafetlerimi soymaya başladım. Elbiselerim ağır ve kan, kum ve kirle kabuk bağlamış, vücudumun her yarığına yapışmış.

Banyodan akan suyun sesi geliyor ve bir battaniye alıp etrafıma sarıyorum. İçeri girdiğimde Nadir'i çoktan soyunmuş, elleri kalçalarında küvete bakarken buluyorum. Kapıya yaslanıyorum, her santimini hayranlıkla seyretmek için bir an duruyorum. Sırtındaki oymalı dalgalanmalar ve omzunun kıvrımı üzerinde salınan saçları. Sırtının alt kısmındaki o iki çukur, kıcının yuvarlak sertliğine girişi destekliyor. Bakışlarım daha aşağılara iniyor, kalçalarının üzerinde eğiliyor, mum ışığının baldırlarının kavisinde nasıl parıldadığını fark ediyorum. Ayak bileği kemiği bile beni şaşırtmayı başarıyor.

"Beni süzdüğünü hissediyorum Şimşek Böcek," diyor omzunun üzerinden bakarak ve kalbimin parçalarını hem kıran hem de diken bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Beni suçlayabilir misin?" "Beni suçlayabilir misin?" diye soruyorum, yaklaşıyorum, bir kolumu beline doluyorum ve kendimi sırtına bastırıyorum. Burnum tenine gömülüyor ve derin derin içime çekiyorum, soğuk kış gecelerinin ve karlı tepeleri kesen rüzgârın kokusunu içime çekiyorum. Bu koku benim güvenliğim ve evim haline geldi. Karanlıkta, gölgelerin arasında körlemesine tökezlediğimde beni rahatlatan çağrı.

Parmaklarım gövdesini kesen çıkıntılar boyunca ilerlerken elim karnının üzerinde geziniyor. Kas çizgileri, kemik ve sinirin sert açıları. Elimi daha yukarı kaydırıyorum, yontulmuş göğsünün hatlarını okşuyorum, bir parmağımı bir meme ucunun üzerinde dolaştırıyorum ve nefesinin kesilmesine neden oluyorum.

Ağzımı açıyorum ve dişlerimi nazıkçe omzunun kıvrımına batırıyorum, onu tüketebilmeyi diliyorum. Onu elimde tutmayı. Gitmesine asla izin vermemeyi.

"Beni öldürüyorsun," diyor, sesi yumuşak.

"Bu sefer değil," diye cevap veriyorum. "Bu sefer seni kurtarmak için buradayım."

Göğsünden gelen alçak bir hırıltı, kalçalarımın arasında bir ısı artışına neden oluyor.

"Size küvette oturmayı teklif edebilir miyim?"

Yanağımı sırtına dayayıp teninin sıcaklığının tadını çıkarıyorum. "Bilmiyorum, bundan hoşlanıyorum."

Kahkahası alçak ve yumuşak. "Ben de istiyorum ama bir sorunumuz var."

"Hmm, bu ne?" Dilimi çıkardım ve kulak memesini yalamadan önce parmak uçlarıma uzandım ve sonra dişlerimin arasında emdim, cevap olarak verdiği titremeden en enfes hazzı aldım.

"Senin bana dokunduğunu ama benim şu anda sana dokunmadığımı." Yumuşakça gülüyorum. "Bana bir sorun gibi görünmüyor."

Tırnaklarımı karnının üzerinde gezdiriyorum, kendini sabit tutmaya çalışırken kaslarının esnemesine ve kaymasına bayılıyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" Parmaklarımı aşağıya doğru sürükleyerek soruyorum, göbeğinin altındaki tüyler parmak uçlarıma değiyor.

" 'Bother' . . doğru kelime değil," diyor elim aşağıya doğru kayarken kısık bir iniltiyle. Teni ısı yayıyor ve bedenimi onunkine bastırmadan önce hala üzerimde tuttuğum battaniyeyi bırakıyorum. Ten tene, küvet buharlı suyla dolarken girdap gibi dönen sıcaklığın içinde duruyoruz.

"Kıpırdama," diye fısıldıyorum elim kalkmış sikiinin etrafında dolanırken, elimi aşağı kaydırıp birkaç güçlü vuruşla pompalamadan önce sıkıca sarıyorum. Kalçaları her düşüşte hareket ediyor ve boynunun üfleyerek tenine yayılan tüylerin patlamasını izliyorum.

"Lor," diye iniliyor neredeyse.

"Şşt," diyorum. "Sadece sana dokunmak istiyorum."

"Sıra bana geldiği sürece," diye homurdanıyor, göbeğimin altında sıvı ısı birikiyor ve kalçalarımın arasından damlıyor.

"Bir dakika içinde." Elim uzun, durgun vuruşlarla devam ediyor, her damardan ve nabızdan bir tepki ortaya çıkarıyor.

"Siktir," diye tıslıyor. "Lütfen."

"Ne yapmak istiyorsun?" Alaycı bir sesle söyledim.

"Her şeyi yapmak istiyorum," diyor. "Her parçana dokunmak. Her parçanı tatmak. Senin için her şey olmak, Lor."

"Sen benim her şeyimsin," diyorum ve omzunun üzerinden bakıyor, gözleri kapüşonlu ve şehvetle dolup taşıyor.

"Senin için asla yeterli olamayacağım, ama ölene kadar denemeye devam edeceğim."

"deme," diye fısıldıyorum, uzanıp onu usulca öpüyorum. "Sen fazlasıyla yeterlisin."

Onu daha sert ve daha hızlı okşadığımda gözleri dalgalanıyor ve birbirimizin boşluğunda nefes alırken yüzlerimiz bir santim arayla duruyor.

Ben de her şeyi istiyorum.

Gözlerimiz birbirine kenetleniyor ve ben onu sıkıca kavrarken o alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Elimi kendi eliyle kaplıyor ve onu birlikte okşarken bana rehberlik ediyor.

Banyodan gelen buhar kıvrılıyor ve zaten kızarmış olan tenimizi kayganlaştırıyor. Nadir boşalmadan önce daha da sertleşip kalınlaşırken homurdanıyor, sıcak salgısı elimi kaplıyor. Yüzüm ona dönük olacak şekilde dönüyor ve sonra elimi bana doğru yönlendiriyor, dölünü karnımın ve göğüslerimin üzerinde sürüklüyor, meme uçları etrafında dolaşıyor. Elini bacakları arasına kaydırmadan önce gittikçe alçalarak üzerimi boyuyor ve kendi ıslaklığımla karıştırmak için parmağını içeri daldırmadan önce klitorisimi daire içine almak için salınımını kullanıyor.

", çok güzelsin," diye fısıldıyor. "O kadar mükemmelsin ki."

Beni sertçe öpüyor ve sonra geri çekiyor.

"Küvete gir. Sıra sende."

Gülümsüyorum ve dediğini yapıyorum, o bana katılmadan önce sıcak suya giriyorum ve batıyorum. Beni bacaklarının arasına sokacak şekilde aşağı çekiyor. Su yakıcı derecede sıcak ve ayak parmaklarım günler sonra ilk kez çözölmeye başlıyor. Ona yaslanıyorum, başımı göğsüne yaslıyorum ve kalbinin hissediyorum. Birkaç dakika boyunca sessizce oturup birbirimizin nefeslerini dinliyoruz, Nadir ellerini usulca omuzlarımda, kollarımda gezdiriyor ve tekrar yukarı kaldırıyor.

"İyi misin?" Bir dakika sonra sordum.

"Şimdi öyleyim." Saçımın bir tutamını parmaklarının arasında döndürüyor. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"İstiyorum ama şu anda değil. Peki ya sen?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve o da bana alaycı bir gülümseme ile karşılık veriyor.

"Aynı, sanırım."

"Aphelion'a geri dönmek istiyorum. Tristan ve Willow'un iyi olduğundan emin olmalıyım. Diğerleri için de endişeleniyorum."

Bir iç çek.

"Evet, ben de." Yüzünde bir ifade beliriyor. "Ne oldu?"

"Sadece babamın seni orada arayıp aramayacağını merak ediyorum." Bana sert bir bakış attı. "Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ama hâlâ peşinde olduğunu varsayıyorum."

"Evet," dedim. "Bunu varsaymalısınız."

Başını sallar ve yüzünü ovuşturur. "Bunun hakkında konuşacağız."

Sonra." "Sonra mı?"

"Senden biraz daha keyif aldıktan sonra," diyor her zaman kalbimi yerinden sökmeyi başaran o sırtışıyla.

Çenemi parmaklarının arasına alıyor ve irkiliyorum. Nadir'in gözleri kararıyor, yüzümü hafifçe yukarı kaldırıyor ve babasından kaldığını tahmin ettiğim morlukları fark ediyor.

"Kim yaptı bunu?"

"Sence kim yaptı?"

"Onu öldüreceğim."

"Biliyorum." Bir elimi göğsüne koyuyorum. "Ama bir dakikalığına 'zevk alma' konusuna dönelim, lütfen?"

Boğazından kısık sesle homurdanıyor ve elleri kalçalarımı ve karnımı yumuşatırken beni öpüyor, suyun ve sabunun üzerinde çökmüş hissettiren bir şekilde kayıyor. Eli kalçalarımın arasına giriyor ve nazik parmakları göbeğim boyunca kayarken bacaklarım açılıyor.

"Mmm," diye mırıldanıyor boğazıma doğru. "Bunu özlemişim. Benim için ne kadar ıslandığını hissetmeyi."

Klitorisimin etrafında daireler çiziyor ve ben nefes nefese kalıyorum, kolum boynunun arkasından tutmak için uzanıyor.

"Bir haftadan az oldu," diyorum ve o da kısık ve karanlık bir kahkaha atıyor.

"Bana uzun geldi ve sensiz bir an bile çok uzun. Şimdiye kadar bunu bilmiyor muydun?"

Parmakları alay etmeye devam ediyor, içime dalıyor ve sonra etrafımda dönerek geri çıkıyor.

"Ben de seni özledim," diyorum. "Her an sadece sana geri dönmek istedim."

"Seni artık hissedemediğimde ya da duyamadığımda-" Bir titremeye sözünü kesiyor. "Bunu engellediğinden emindim."

"Belki de Evanescence'dı," diyorum. "Ya insanların yüzeyle bağlantısını kesiyorsa?"

Bana dokunduğunda dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, parmakları bir hamleyle içdalıyor.

"Belki," diyor. "Tek bildiğim oraya asla geri dönmek istemediğim. En azından bu hayatla işimizin bittiğine karar verene kadar. Birlikte."

Parmaklarını tekrar içeri sokarken nefes nefese bir inilti çıkarıyorum.

"Siktir," diyor. "Bu ses. Beni çok sertleştiriyor. Senin içinde olmak istiyorum Lor."

Klitorisimi tekrar parmaklarken "Evet," diye nefes alıyorum. "Lütfen."

Etrafında dönüp kalçalarına sarıldım ve onu öptüm. Başını arkaya eğiyorum ve onu *yalayıp yutuyorum*. Onu tatmak ve onunla ziyafet çekmek istiyorum. Benim bir parçam haline gelene kadar özünü ve her parçasını emmek. Öpüşüyoruz ve sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi öpüşüyoruz ve belki de öyle, ama eğer hayatta kalamazsak, o zaman belki de her şeye değmiş olacak çünkü en azından buna sahiptik. Ve gerçekten ihtiyacım olan tek şey buydu.

"Lor," diye iniliyor ağzımın içine. "Senden önce nasıl yaşadığımı ya da sensiz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

Kalçalarım ona doğru sallanıyor, sikinin sert uzunluğu en lezzetli sürtünmeyle bana sürtünüyor.

"Asla olmayacaksın. Şu andan itibaren güneş sönene ve dağlar denize karışana kadar senin olacağım Nadir. Bu benim sözüm."

Beni nasıl bir kaderin beklediğini henüz ona söylemeye hazır değilim ama bundan sonra ona söyleyeceğim. Bilmeyi hak ediyor. Bunların hiçbirisi hislerimi değiştirmiyor ve bunu çözmeme yardım edebilecek biri varsa, onun o olduğunu biliyorum.

Gözlerimin içine bakıyor ve ben o gözlerde yazılı olan vaadi görüyorum. Neredeyse kayboluyorduk. Aurora Kralı neredeyse bizi bir kez daha kırıyordu ama bir daha asla. Zerra bizi ayrı tutmaya çalıştı ama hiçbir şey ve hiç kimse aramıza giremeyecek.

"Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum," diyor. "Ben de aynı şeyi söyleyebilirim."

Sonra aramıza uzanıyorum ve sikinin başını girişime yönlendiriyorum, yavaşça, çok yavaşça kalçalarım yapışırken yavaş yavaş parçalanıyormuş gibi aşağı iniyorum.

Acele etmiyorum, esnemenin ve her doldurmasının tadını çıkarıyorum. Tamamen oturduğumda, bunu ilk kez yaptığımız zamanı hatırlayarak bekliyorum. Buna karşı çok mücadele ettiğimi ama sonunda düştüğümü ve o düşüşün hayatımın en güzel duygusu olduğunu hatırlıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve bir parmağını yanağımda gezdiriyor. İfadesinde o kadar çok endişe ve sevgi var ki kalbim göğsümde genişliyor. Bu zalim prens

Beni kaçırdı yatağının ayak ucuna bağladı ve beni hayvanlarına yedirmekle tehdit etti. Seni sevdiğini sürece o kadar da zalim olmayan bu zalim prens. Kalbimi alıp elinde tutan ve beni onu görmeye zorlayan prens. Ama isteseydim bana geri verirdi.

"Ben iyiyim," diyorum ve sonra yavaşça birlikte çalkalanırken, nefeslerimiz birbirine karışırken ve kalplerimiz bu ilahi mutlulukta hizalanırken yukarı kalkıyorum ve aşağı iniyorum.

"Seni seviyorum," diyorum. "Seni ne kadar sevdiğimi anlamamı istiyorum."

Gülümsüyor ve bu görüntü kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyor. "Biliyorum, Lor. İstemediğini biliyorum."

Parmağımla dudaklarını kapatıyorum.

"Hayır. Bu doğru değil. Ben istedim. En başından beri. Asla istemedim."

Gülümsüyor, parlak ve güzel bir gülümseme ve beni yukarı ve aşağı yönlendirirken omuzlarına yapışarak kalçalarına biniyorum. Sihrimiz birlikte örülüyor, onun kurdeleleri benim şimşeklerimi ehlileştiriyor. Birlikte hareket ediyoruz, ben ona doğru düşmeden önce birlikte patlıyoruz ve su soğuyana kadar küvette birbirimize sarılmış bir şekilde oturuyoruz.

Sonra banyodan çıkıyoruz ve beni kollarına alıp yatağa taşımadan önce sıcak havlulara sarılıyoruz. Yorganın altına sokuluyoruz ve vücudunun kıvrımlarına sokulmam için bana sarılıyor.

Burası ait olduğum yer.

O benim her zaman ait olduğum yer.

BÖLÜM 31

Ertesi gün geç saatlere kadar uyuyoruz, umutsuzca dinlenmeye ihtiyacımız var. Gözlerim alt kattan gelen kahve ve domuz pastırması kokusuyla açılıyor. Uyumadan önce sadece birkaç lokma yemiştik ve midem gurulduyor. Bu ses Nadir'i uyandırmaya yetiyor, bana tembel bir gülümseme verirken kirpikleri titriyor.

"Günaydın, Şimşek Böceği."

"Günaydın," diyorum ona sokularak.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum ve ağrım var ama burada olduğun için çok mutluyum," diyorum midem yine itiraz ederken. "Ve açım."

"Buna izin veremeyiz, değil mi?" diye soruyor ve yorganı kaldırıp yataktan kalkıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Hemen döneceğim." Hancının verdiği giysi yığnını karıştırıyor ve iri bedenine biraz dar gelen bir pantolon ve bir tunik buluyor.

Sonra odadan çıkıyor ve ben de giysileri karıştırma sıramı alıp bir çift yumuşak kahverengi tayt ve üzerime tam oturan daha küçük bir tunik buluyorum. Kumun ve ormanın kirinden, sıcağından ve zar zor hayatta kaldığım o terden sıırıslıklam olmuş kaçıştan sonra taze, temiz kıyafetler ve taze, temiz bir ten inanılmaz bir lüks gibi geliyor.

Biraz sonra Nadir elinde kahvaltı dolu bir tepsiyle beliriyor. Tepsiyi köşedeki küçük masanın üzerine koyuyor ve oturuyoruz. Kahvenin tadı ve dişlerimin tereyağlı tostun yağlı hazzına batışı karşısında neredeyse ağlayacağım. Eskiden açlığa çok aşınaydım ama o zamandan beri yumuşadım. Artık gibi dişimi sıkarak yemek yiyemiyorum ama bu konuda kendimi kötü hissetmeyi reddediyorum. Hiç kimse böyle hissetmek zorunda kalmamalı.

"Peki, bana neler olduğunu anlat," diyor Nadir ve ben iç çekiyorum. Ona anlatmam gereken o kadar çok şey var ki, ama bunların çoğu beni korkutuyor.

"Başa dönün. Nasıl

Beni öldürdüğün zaman hakkında?"

İfadem düştü ve bileğimi tutmak için uzandı.

"Lor. Sorun yok."

Diğer elimle yüzümü ovuyorum. "Öyle değil. Ben-" "Ama sen yapmadın. Ben buradayım."

"Evet, ama korkarım bu işleri daha da karmaşık hale getirdi." "Ne demek istiyorsun?"

"Sana söyleyecek çok şeyim var."

"Tamam, dinliyorum."

Ellerimi fincanımın etrafına sararak kahvemden uzun bir yudum alıyorum ve kendimi hazırlıyorum. Nadir'e babasının arabasında uyandığını ve sonrasında yaşananları anlatıyorum.

"O kelepçelerden bir çiftini kırdım, parlayan mavi olanlardan mı? Tyr da onları takıyordu."

"Arkturit mi demek istiyorsun?" Nadir kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Sende de vardı ama sanırım Zerra onları çıkarmış olmalı."

"Arkturiti kırdın." Sandalyesine geri oturur, sesi inançsızlıkla doludur.

"Baban da bu konuda yorum yaptı. Beni tekrar ele geçirmeye çalıştığında daha çok vardı. Bu önemli bir şey mi?"

Nadir güler ve başını sallar. "Bu gerçekten büyük bir mesele. Arcturite, Fae'lerin büyülerini kesebilecek birkaç şeyden biri. Teknik olarak yasadışı ama belli ki yeterli parası ve kaynağı olan herkes bunu ele geçirebilir. Bunu yapmamalıydın."

"Oh," dedim. Tamam o zaman. Bu ilginç bir gelişme.

"Yani bütün üzerinde hiç kontrolün yok mu?" Nadir sonra bana soruyor.

"İyileşmemi kontrol edebiliyorum ama yıldırımını kontrol edemiyorum. Sadece azgın bir sel.

Ya hep ya hiç. Ona yardım ettiğinizde ne yaptınız?"

"Tam olarak emin değilim," diyor, "Sadece doğru hissettirdi. Döndüğünü hissedebiliyordum ve onu yatıştırmak için benimkini kullandım."

"Bunu tekrar yapman gerekebilir."

"Elbette. Ama benim yardımım olmadan onu nasıl kontrol edeceğimizi bulmak isteyeceğiz."

Başımı salladım.

"Sonra ne oldu?" diye sorar. "Beni öldürmek işleri daha karmaşık hale getirebilirdi derken ne demek istedin?"

"Her şey bulanık ama Zerra'yla tanışmam kendimi Evanescence'ta bulduğum ilk an değildi," diyorum. O garip odada neler gördüğümü anlatmaya devam ediyorum

Ouranos'un yedi orijinal yöneticisi. Eserlerin ve gemilerin yaratılışı. Ve ilk Aurora Kralı'nın nasıl gözden düştüğü.

Nadir bir an sessiz kalır. "Yani bana büyük büyük büyükbabamın Yeraltı Dünyası'nın Efendisi olduğunu mu söylüyorsun?" Homurdanır ve başını sallar. "Neden ... bu beni şaşırtmadı?"

"Yapma bunu. Bunun senin kim olduğunla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsun, Nadir."

" mi?" Nefesini dışarı üflüyor. "Bana Herric derdi. Sanırım . . ."

"Ona zarar verdi," diyorum. "Evet. Bana da onun adını söyledi."

Elini sıkıyorum ve sonra parmaklarımı birbirine geçirirken bırakıyorum, çünkü

Bir sonraki kısmı ona nasıl anlatacağımdan emin değilim. Empyrium'un Zerra'nın yerine geçmemi istediğini düşündüğümü açıkladıktan sonra sustu, ifadesi şaşkına dönmüştü.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Kraliçeliği bir kraliçe olduğum hakkında bir şeyler söylediler."

"Bu ..." Sözüne kesiyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Eğer istediğin buysa-"

"İstemiyorum," diyerek sözünü kestim. "Bunu istemiyorum. Başka bir yol bulacağız ve sahip olduğum her şeyle bununla savaşıcağım."

"Oh, şükürler olsun," diyor göğsünü tutarak. "Çünkü aklımı kaçırmak üzereydim." Gözleri kararıyor. "Kimse seni benden alamaz."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum.

"Zerra planlarından haberdar mı?" diye soruyor.

"Emin değilim," diye yanıtlıyorum. "Bir şey söyledi mi?"

Yüz ifadesi kararıyor. "Sanırım biliyor, Lor." "Bana ne olduğunu anlat."

Nefesini dışarı üflüyor. "Senin hikâyen oldukça çılgınca, ama benimki de öyle."

Nadir daha sonra Zerra'nın sarayında geçirdiği zamanı anlatırken ona olan nefretim giderek daha da derinleşiyor.

"Sana karşı bir kan davası var gibi görünüyor ve ona ne yapmış olabileceğini anlayamadım. Senin yakında öleceğinle ilgili bir şeyler söyledi ve ben de kendimi kaybettim ama ondan başka bir şey öğrenemedim."

Yanağımın içini ısıırıyorum. "Yani kesinlikle biliyor. Ama nasıl?"

"Bu Empyrium ona söylemiş olmalı?"

"Ama bunu neden yapsınlar ki?"

"Emin değilim," diyor.

"Başka ne oldu?"

Konuşmaya devam ediyor, nasıl uyandığını ve Zerra'nın sarayından nasıl anlatıyor. Büyükbabasıyla geçirdiğı zamanı anlatırken sesindeki hüzn kalbimi kırıyor.

"Meşale'de kimin sesi vardı?" Bana Garnet'in nasıl inmeye zorlandığını anlattığında sordum.

"Tahmin etmeye bile başlayamam," diyor Nadir. "Eğer bilseydik, babamın senden ne istediğine dair bazı sorulara cevap bulabilirdik."

Başımı salladım. "Cloris'in söylediklerini hiç tartışmadık. Babana gittiğini ve beni, Tristan'ı ve Willow'u ortaya çıkardığını iddia etti ama baban ne istedi? Ona ne söz verdi?"

Nadir başparmağını dudağına bastırıyor. "Nostraza'dan ilk kaybolduğunda, öldüğünden emin olmaktan başka bir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu," diyor ve ben devam ederken onu izliyorum. "Ama sonra fikrini değiştirdi ve birdenbire seni bulmam konusunda kararlı göründü."

"Belki de Cloris ona bir şey vaat etti -gemi ya da başka bir şey- ama benim sihriime ulaşamayınca vazgeçti." Bana bakıyor. "Ve beni aradığın o haftalar boyunca bir şey oldu."

"Belki," diyor ikimiz de sessizliğe gömülürken.

"Zerra seni onunla seks yapmaya zorlamaya mı çalıştı?" Bir dakika sonra soruyorum, sesim alçak ve ölümcül.

İç çekiyor. "Evet. İşin daha da berbat yanı, yüzeyden getirdiğı herkesin sonunda bu garip uyuşukluğa yenik düştüğü çok açık. Tüm hizmetkârları ve yardımcıları hayalet gibiydiler; oradaydılar ama gerçekte orada değillerdi. Yaşayan bir insan orada yeterince zaman geçirdikten sonra böyle biri haline geliyor."

"Onu öldüreceğim," diye homurdanıyorum ve Nadir'in yüzü çatlıyor.

"Sahiplenici olmana bayılıyorum, Kalp Kraliçesi."

"Ciddiyim," diyorum. "O zaten listemdeydi, ama şimdi-"

"Lor, eğer o ölürse Empyrium senden istediğini almış olacak mı?" İçimi çekiyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum.

"Bunu düşünmüştüm," diyorum, kalbim ağırlaşıyor. Eğer bu kader kaçınılmazsa, o zaman belki Nadir benimle yaşayabilir diye kendimi avutuyordum. Ancak yüzeydeki hayatını terk etmeye istekli olsa bile, az önce tarif ettiğı kaderi yaşamasına izin veremezdim. Ona ne olduğunu da söyledim.

D'Arcy eşinin ölümünden bahsetti çünkü şimdi Evanescence'a temelli gönderilirse aynı şeyin onu da etkileyip etkilemeyeceğini merak ediyorum.

"Karmaşık olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun," diyor Nadir yorgun bir iç çekişle, ben ona zayıf bir gülümseme sunarken.

Tabaklarımızı karıştırırken ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz. Uyandığımda açlıktan ölüyordum ama bize karşı sürekli artan ihtimaller karşısında iştahımı kaybettim.

Sonra bana ciddi bir bakış attı. "Onun sarayını nasıl yok ettin? Neyi kurban ettin?"

Kaşlarım çatılıyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Sen," diyorum. "Seni geri vermeyi reddettiğinde, seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm ve ona zarar vermek istedim. Heric'in adını söylediğinde, seni asla serbest bırakmaya niyetli olmadığını anladım. Bu yüzden kontrolümü kaybettim - gerçekten sonsuza dek gittiğini düşündüm."

Oturduğu yerden kayarak dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini benimkilerle birleştiriyor. Alnımızı birbirine bastırıyoruz, sadece nefesimizi duymaya ve kalp atışlarımızı hissetmeye ihtiyacımız var.

"Peki şimdi ne olacak?" Nadir bir süre sonra şöyle der.

"Plana sadık kalacağız ve Aphelion'a geri döneceğiz."

Ona bakıp başımı sallıyorum, ikimiz de sırada ne olduğunu söylemiyoruz. Yükselbilmem için Taç'ı bulmalıyız. Aphelion ve sonra da Kalp'in arklarını almalıyız. Bu da Rion'la ilk ve son kez yüzleşmek demek. Çocukken Aurora'da başladım ve Güneş Sarayı'nda son buldum, ama her şey beni onca sefil yılımı geçirdiğim yere geri götürüyor.

Bakışlarım kuzeye kayıyor. Hem Rion *hem* de Zerra, sadece çok farklı nedenler olduğunu tahmin edebildiğim şeylerden dolayı Kalp Sandığı'nı istiyor.

Her iki da, onu geri almalıyız.

"Tekrar Aphelion'a dönüyoruz"
diyorum. Umarım son kez
olmaz.

BÖLÜM 32

NADIR

Lor ve ben ödünç aldığımız kıyafetleri giydikten sonra aşağı iniyoruz. Hancıya ödeme yapmak için hâlâ bir yolum yok ama umarım onu paranın yolda olduğuna ikna edebilirim. Yaptığımız zorbalığı daha sonra telafi edeceğim.

Barı geçip kapıya yöneliyoruz.

"Neredesiniz-" diye soruyor hancı ama ben elimi kaldırıyorum. "Dediğim gibi, varlığımızın karşılığını alacaksınız."

Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana şüpheli bir bakış atıyor.

"Sadece bugün değil," diyorum gülümseyerek. "Ama yapacaksın."

Köşede ikimizi izleyen, gözleri kapüşonla gölgelenmiş bir adama doğru bakıyor. Hesabını ödemeyenleri dövmesi için tuttuğu bir serseri.

"Arkadaşının bana karşı hiç şansı yok," diyorum ve hancı kaşlarını kaldırıyor. "Eğer bana inanırsan bu iş çok daha az karışık olur."

"Lütfen," diyor Lor. "Sana bir şey göndereceğiz. Yemin ederim. Başımız biraz derde girdi ve eşyalarımızı kaybettik ama söz veriyorum bu konuda iyiyiz."

Lor'un yüzünde gördüğü her neyse, kadının ifadesinin yumuşamasına neden oluyor. "İyi o zaman," diyor hancı. "Yalan söylüyorsan lanetlenesin." Lor ona gülümsüyor. "Kesinlikle. Sıraya girin."

Kadının kaşları birbirine çarpıyor ve Lor'un yüzü bir sırtışa dönüşüyor. Kadın bizi el sallayarak uğurluyor ve eğer daha fazla zamanımız olsaydı, Lor'un onu bize ödeme yapmaya ikna edeceğinden eminim.

Tökezleyerek sokağa giriyoruz ve yönümüzü bulmak için etrafımıza bakıyoruz. Hancı Aphelion'dan çok uzakta olmadığımızı ama oraya yürüyerek ulaşmamızın birkaç gün alacağını söyledi.

Dönüş yolculuğumuz için biraz erzağa ihtiyacımız olacak. Bizi uçurabileceğimi sanmıyorum.

Endişeliyim. Aramızdaki bağ sayesinde ona söylüyorum.

Gözlerim yukarıya, gökyüzüne doğru bakıyor. Onu çağırmadığımız sürece bizi çağıramaz ya da göremez ama gökyüzünde asılı durmak onun hâkimiyetine biraz fazla yakın hissettiriyor. İşler böyle mi yürüyor gerçekten bilmiyorum ama tedbirli olmakta fayda var. Bununla birlikte, büyümü tekrar kullanve yüzeyde üzerimde bu tür bir etkisi olmadığını görmek beni rahatlattı.

İçimde beni bir şekilde oraya geri götürmeye çalışacağına dair bir his var, diye ekliyorum ürpererek.

Lor gelip elini göğsüme koydu. *Kimsenin seni benden alamayacağını anlamalısın. Saçının teline bile dokunursa onu yok ederim.*

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve sonra kolumu beline doluyorum.

Böyle konuştuğunda dizlerimin bağı çözülüyor.

Bir kahkaha attı. *Ciddiyim.*

Biliyorum, Şimşek Böcek. Ben de ciddiyim.

Ne kadar ciddi olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Gökyüzündeki o hapisanede sıkışıp kaldığımda onu kaybettiğimi sanmıştım. Benden nefret ettiğini düşündüm. Bunun bir son olduğunu düşündüm ve bu duyguyu bir daha asla tatmak istemiyorum. Onu kalbimin her parçasıyla seviyorum ve onu korumak için her şeyi yaparım.

"Lor!" diye bir ses geliyor ve ikimiz de anında diken üstünde dönüyoruz. Tanıdık bir figür bize doğru koşuyor ve görüntü o kadar uyumsuz ki beynimin yetişmesi bir an alıyor.

"Willow!" Lor çılgık atar ve sonra o da koşmaya başlar. Kollarını birbirlerine dolayarak sokağın ortasında çarpışırlar.

"?" Willow kız kardeşine sarılırken ağlıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Lor da aynı anda sorar.

Kalabalığın içinden kalbimi sıkıştıran üç figür daha çıkıyor -Mael, Amya ve Tristan-. "Zerra'ya şükürler olsun," diyor Amya kollarını bana dolayarak. "Sonunda senin işini bitirecek sandım."

"Beni öldürmek o kadar kolay değil, küçük kardeşim," diyorum ve bana sulu bir gülümseme veriyor.

"Bunu biliyorum."

Mael sırtımı sıvazlıyor ve sonra kucaklaşıyoruz. "Ölmediğin için çok mutluyum," diyor.

"Bana duygusal davranma."

Gülüyor ve sonra Lor ve kardeşlerine katılıyor. Lor ikisine de sarılıyor. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye tekrar soruyor ve ardından Aphelion'da neler olduğunu anlatıyorlar.

"Ne felaket," diyor Lor.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye katılıyor Mael. "Gabriel kendini bir uçurumdan aşağı atmak istiyormuş gibi görünüyor."

"Gidip onu görmeliyiz," diyor Lor. "Sence Atlas'ın izini bulmuşlar mıdır?" Sanki adam aniden sokağın ortasında belirecekmiş gibi etrafına bakınıyor.

"Gardiyanlar onu bulacaktır," diyor Amya, onun endişesini hissederek. "Siz ikiniz nerelerdediniz?" Tristan soruyor. "Ne oldu?"

Lor iç geçirir. "Bu çok uzun bir hikâye."

"Hiç paran var mı?" Mael'e sordum. "Hancının gözüne girmek zorundaydık."

"Elbette," diyor Mael, cebini karıştırıp bir çuval bozuk para çıkararak.

Hana dönmeden önce "Bir dakika izin verir misiniz?" diyorum. Hancı barda duruyor, dudaklarını büzüyor.

"Söz verdiğim gibi," diyorum boktan bir sırtışla, çuvalı tezgâhın üzerine bırakmadan önce.

Yanımıza yaklaşıp parayı kaldırırken bir kaşını kaldırıyor ve elinde tartıyor. Bu gece için odamızı ve yemeğimizi karşılamaya yeter de artar bile, o da bunu biliyor.

"Ve daha fazlası da olacak," diyorum. "Nezaketiniz için. Aksi takdirde ne yapardık bilmiyorum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve samimi olduğuma karar vermiş olmalı ki sonunda isteksizce gülümsüyor.

"Sen ki? Bir kraliyet mensubu, biliyorum ama kim?"

"Ben ... Aurora Prensi'yim," diyorum ve gözleri açılıyor. "Eğer bir iyiliğe ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

"İyi yolculuklar," diyor ve tam arkamı dönecekken kulaklarımda patlayan bir patlama tüm binayı sarsıyor. Bir ateş topu pencereyi parçalayıp odayı ikiye bölen uzun ortak masanın ortasına düşmeden önce dışarıdan çığlıklar yankılanıyor.

Herkes ayağa fırlıyor, kaçmak için çabalarken çığlık atıyor. Dışarıda, köyün üzerine yağan daha fazla ateş topu görüyorum.

"Lor." Dışarı fırlayıp sokağı tarıyorum. Bana doğru koşuyor ve Mael ile diğerlerinin herkesin güvenli bir yer bulmasına yardım etmeye çalıştığını görüyorum.

"Siper almalıyız," diyor ve altımız kaosun içinde ilerlerken elimi tutuyor.

"Neler oluyor?" Mael soruyor. "Nedir bu?"

Düşen ateş toplarını izlemek için gökyüzüne bakıyorum ve buna neyin sebep olduğunu biliyorum. Buna *kimin* sebep olduğunu.

Köyün eteklerinde bir ahır bulduk. Saklanmak için iyi bir yer değil ama taştan yapılmış ve alev alma olasılığı daha düşük. İçeride, uzak duvarın dibine toplanmış bir düzine insan bulduk.

"Lor, bence diğerleriyle birlikte saklanmamalıyız," diyerek onu geri çekiyorum.

Bu Zerra, bağımız sayesinde ekliyorum.

Lor çatıya bakarken başını sallıyor. *Bizi neden görebiliyor? Onu çağırmadık.*

"oluyor?" Tristan soruyor.

"Siz dördünüz burada kalın," dedim. "Siper alın ve bunun bekleyin." "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" Willow soruyor.

Lor, "Bunu çekeceğiz," diye cevap verir.

"Anlamıyorum," diyor Amya.

"Her şeyi sonra açıklayacağız," diyorum. "Ortalık yatıştıktan sonra bizimle kasaba kapısında buluşun."

Tabii içimizden biri hayatta kalırsa.

Bina bir başka ateş topunun etkisiyle sarsılır ve herkes sıçrar.

"Nadir," diyor Mael sesinde bir uyarıyla. "Ne yapıyorsun?" "Sadece ... bize güven," diyorum. "Yakında görüşeceğiz."

Sonra Lor'a bakıyorum ve dönüp koşmaya başlıyoruz, ormana doğru gidiyoruz. Belki saklanacak bir yer bulabiliriz. Zerra'nın ateşi gökyüzünden yağarken kaçmaya çalışarak ağaçların arasında dolanıyoruz.

BÖLÜM 33

GABRIEL

APHELION-GÜNEŞ SARAYI

Cam bardağım Beltza Dağları'nın bu tarafındaki en güçlü ork şarabıyla dolup taşıyor. Viskoz yeşil sıvı kristali delip geçebilir, muhtemelen organlarıma yaptıklarından bahsetmiyorum bile. Tek umursadığım başımın yüzmesi ve uzuvlarımin yumuşaması ve bir anlığına kaçabilmem. Haftalardır ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum.

Sorunlarımin tek biri bile çözülmedi ama bu şey iyi.

Denize bakarken Hylene pelüş bir kanepede yanıma oturuyor. Gözlerden uzak balkon bizi meraklı gözlerden uzak tutarken muhteşem bir manzara sunuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor usulca.

Başımı kanepeye yaslıyorum, göz kapaklarımla çırpınarak kapanıyor. Dalgaların sesini dinlerken alkol kanımda dolaşıyor. Sürekli çarpan kalbimi sakinleştiriyor.

Bir süre sonra "Bok gibi," diye cevap veriyorum ve o da gülüyor. Onda sevdiğim şey de bu. Ne söylersem söyleyeyim, ruh halim ne olursa olsun, hiçbir şey onu rahatsız etmiyor ya da korkutmuyor gibi görünüyor. Sanki bende bir şeyler görmüş ve sabırla baş belası olmayı bırakıp daha iyi bir insan olmamı bekliyormuş gibi yaptığım her şeyi anlayışla karşılıyor. O yanımdayken sadece kendim olabiliyorum. Yargılama ya da eleştiri yok. Sadece o büyüleyici yeşil gözleri, bulaşıcı kahkahası ve dürüst olmak gerekirse ... sikimi kıpır kıpır eden o tatlı kıvrımlarıyla o var.

Bu arada bir gözümü açtım ve başımı ona doğru çevirdim. Eğiliyor ve kremi tenini, bornozunun derin kıvrımında şişen göğüslerini görebiliyorum. Kıyafetlerinde kesinlikle mütevazı değil, bu yüzden bu

Bu kıyafet bana göre değil ama hiçbir şey kendine bu kadar güvenen bir kadından daha seksi olamaz.

Belki küçük, zayıf bir parçam bu kıyafetin benim için *olmasını* diliyor ve kendime hayır demeye çalışıyorum. Onun için sertleşmemeliyim ama ilgisini hayal etmediğimden de eminim.

Belki de öyleyimdir.

Belki de her şeye aç olduğum için umut . Beynim berbat durumda ve yanlış sinyaller gönderiyor. Bu ilk kez olmuyor.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor. "Bariz olanın dışında tabii ki."

Asıl önemli olan bu karmaşayı çözmek. Aphelion'a kimin liderlik etmesi gerektiğini bulmak. Atlas'ı bulmak ve ona hak ettiği adaleti sağlamak. İşlediği suçlar için hangi adalet türünün uygun olduğuna karar vermek.

"Muhtemelen hayır," diyorum. "Tabii elini sallayıp beni tüm bunlardan sonsuza dek uzaklaştırabilirsen o başka."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Bunu gerçekten istemeyeceğini biliyorsun. Sen krallığına ve kralına sadıksın. Onları asla terk edemezsin."

Alaycı bir şekilde homurdanıyorum ve içkimden bir yudum daha alıyorum. "Bahse girmek ister misin?"

İşin en kötü yanı, her ne kadar sözlerinin doğru olmasını istemesem de, muhtemelen doğrudur. Ve bu beni aptal yapıyor. Toparlanıp gidebilmek istiyorum. Rıhtıma gitmek, başka, uzak bir ülkeye giden bir tekneye binmek ve asla arkama bakmamak. Tarihimi yeniden yazmak ve varlığımı silmek.

Ama o haklı. Ben bir enayiyim ve cesaretim yok.

"Belki başka bir şey vardır," diyorum gözlerim tekrar etkileyici göğüs dekoltesine kayarken. Bir cadaloz gibi bakmak istemediğim için onları geri çekiyorum. Gülümsemesi az önce ne yaptığımı bildiğini ve aldırmadığını gösteriyor. Not edildi.

"Ne?" diye soruyor, bana sahte bir masumiyetle gülümseyerek. "Bütün bunları aklından ne çıkarabilir ki?" Elini uzatıyor ve haklı. Ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Önemli bir şey düşünmek istemiyorum. Çok önemli hiçbir şey. Bu sürekli sorumluluğun verdiği acı omuzlarımı çökertiyor. Bir zamanlar, itaatkâr bir hayata zorlandım, ama belki de bana uygun olan buydu.

Kararları başkası verdiğinde ve bu eylemlerin sert sonuçlarıyla yüzleştğinde çok daha mutlu oluyorum. Her şeyi yanlış yapıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Vücudunu tararken dudaklarımı yalıyorum. Üzerinde hiçbir şey olmadığını umduğum hafif bir bornoz var. Bunu istemek çok mu fazla? Dilemem gereken bir şey mi bu?

"Hissetmek istiyorum ..." Tanrım, benim neyim var? Neden ona ne istediğimi söyleyemiyorum? Sadece ortaya çıkıp söylemekte hiç sorun yaşamıyorum.

"ne olduğunu görmek istiyorum," diyorum sonunda ve gözleri parlıyor.

Kendine bakıyor, yakasına dokunuyor ve parmaklarını inanılmaz yumuşak ipek üzerinde kaydırıyor. Ama teni kadar yumuşak olduğundan şüpheliyim.

"Oh, bunu mu kastediyorsun?" diye soruyor belini saran kravatını çekiştirirken ve bana nazlı bir gülümseme veriyor.

"Bu muhtemelen uygunsuz olur,"

diyorum. "Öyle mi? Neden?"

"Siktir. Bilmiyorum," diyorum. "Sorumluluk sahibi olmaya çalışıyorum."

Sırıttıyor. "En sorumlu kralların bile biraz hoşgörü göstermesine izin verilir."

"Ben kral değilim," diye hatırlatıyorum ona.

"Hayır, ama birinin yükünü taşıyorsunuz."

İyi bir noktaya değindi. Cübbesini bir arada tutan kurdeleyi çekiyor ve kısa, ışıltılı bir an için tüm Ouranos'taki en mutlu Fae ben oluyorum.

Altına bir şey giydiği ortaya çıkıyor ama hayal kırıklığının acısı çok keskin değil çünkü neredeyse yarı saydam iç çamaşırı parçaları bir sonraki en iyi şey. Neyi gizlediklerini hayal ederken, bunun daha da iyi olabileceğine karar veriyorum.

Divandan ayağa kalkıyor ve ben onu içime çekiyorum, şeffaf kumaşın dar pembe meme uçlarını ve kalçalarının arasındaki dumanlı karanlığı nasıl ortaya çıkardığını fark ediyorum.

Bir elini başımın iki yanına koyup dizlerimi desteklemeden önce manzaranın tadını çıkarmam için bana bir an veriyor -ne yaptığını çok iyi biliyor-. Bu pozisyon bana her yumuşak kıvrımı ve çizgiyi, kalçalarının ve göğüslerinin gürlüğünü görme fırsatı veriyor ve dişlerimi onun yumuşak, kremi etine batırmak istiyorum.

"Bu nasıl?" diye soruyor. "Bu yardımcı oluyor mu?" "Biraz," diyorum sinsi bir gülümsemeyle.

Kendimi çok daha iyi hissediyorum ama daha fazlasını istiyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, sonra bir dizini yanındaki mindere koyuyor, sonra da diğer dizini.

boşluk. Aminin sıcaklığı hemen pantolonumun kumaşından süzülüyor, aletim zaten sertleşmiş durumda.

"Buna ne dersin?"

"Bu ... iyi," diyorum.

"Başka ne istiyorsun? Bu stresi başka ne azaltabilir Gabriel?" "Sana dokunmak istiyorum."

Minderlerin üzerinde itaatkâr bir şekilde oturan ellerime bakıyor ve gülüyor. Bu kadın saf günah ve baştan çıkarıcı. Gülüşü bile doğrudan mideme ateş ediyor, çoktan ölüp gömüldüğünü düşündüğüm duygu kuyularını harekete geçiriyor.

"O zaman dokun bana," diye cilveleniyor. "Neremi istersen."

İkinci kez söylenmesini beklemeden ellerimi kalçalarına kenetleyerek aşağı doğru kaydırıyorum. Görüldüğü kadar yumuşak ve sıcak.

"Otur," diyorum çünkü amcığı artık zonklayan sikime zar zor dokunuyor ve bu beni çıldırıyor. "Seni hissetmem gerek."

Yine gülüyor ama buna mecbur kalıyor, ikimiz de iç çekerken kasıklarımın kalçalarımın doğru bir sıcaklık yayılıyor. Gözleri parılıyor. "Bir süredir bunu yapmak istiyordum."

Bu sözler beni hem şaşırtıyor hem de heyecanlandırıyor.

"Ben de," diyorum ve o da yakınımın eğilip göğüslerini göğsüme bastırıyor.

"Bana başka neremden dokunmak istiyorsun?" diye soruyor. "Fantezilerinin konusu dizlerim değildir herhalde?"

Bir homurtuyla ellerim tekrar yukarı kayıyor ve kalçalarının kıvrımlarına yerleşiyor.

"Sana bir harita çizmemi ister misin?" diye takılıyor.

Boğazımdan alçak sesle hırlıyorum. "Sizi temin ederim ki haritaya ihtiyacım yok." "O zaman ne bekliyorsunuz, Kaptan?"

Ellerimi içeri doğru kaydırıp başparmaklarımın iç çamaşırının nemli kumaşı üzerinde gezinirken nefesim kesiliyor. Neredeyse pantolonumun içine boşalmama neden olacak nefesli bir iç çekiyor. Hay sikeyim. Azgın bir ergen gibiyim.

O kıvrınmaya başladığında dantelin kenarıyla oynuyorum ve dayanılmaz bir sürtünme yaratıyorum. Göğsüm gevşiyor ve rahatlamayla dolu bir iç çekiyorum. İhtiyacım olan şey buydu. Biraz ten ve benden olduğumdan başka bir şey olmamı beklemeyen biri.

Parmaklarımın kumaşın altına kayıyor, orada erimiş sıcaklığını buluyorum ve tüm vücudumda tüylerimi diken diken eden bir ürperti yayıyorum. Ben klitorisinin etrafında dönerken dudaklarını yalayarak bana bakıyor ve nefes nefese bir inilti çıkarıyor.

"Efendim!" Düşüncelerimin arasından acil bir ses yükseliyor.

İkimiz de kesintiye bakıyoruz. Kapıda bir nöbetçi duruyor ve elleri arkasında yere bakmadan önce gözleri açılıyor.

"Kaptan, sizi bulmak için gönderildim," diyor ayağa kalkarak.

"Ne oldu?" Şak diye söyledim. Buralarda hiç rahat edemiyorum.

"Kaptan, alçak fae'ler saray duvarlarını aştı ve kralla görüşme talep ediyorlar."

"Harika," diye mırıldandım.

Hylene üzerimden kayarak bornozunu alıyor ve biz koridorlarda koştururken gök gürültüsü tepemizde patlıyor. Bulutlar yuvarlanıyor, hava hızla değişiyor. Bunu uğursuz bir işaret olarak almamaya çalışıyorum.

Meşalelerin karanlık akşamı aydınlattığı ve dünyayı jilet gibi keskin gölgelere dönüştürdüğü ön avluya çıkıyoruz.

İblislerin pusuya yattığı ve bir krallığın yıkımının beklediği türden.

Yüzlerce insan saray duvarlarının dışında toplanmış, gece boyunca slogan atıyor. Düzinelercesi de menteşeleri sökülmüş kapılardan içeri doluşmuş, onları zapt etmeye çalışan Aphelion askerlerine doğru ilerliyor. Kralı çağırıyorlar, sesleri yüksek ve tiz, kolları saraya doğru uzanmış, sanki parmak uçlarıyla sarayı fırçalamaya çalışıyorlar.

Görüntü tam bir kaos, bedenler çalkalanıyor ve kıvranıyor ve bir an için hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Eğitimim beni böyle bir şeye hiç hazırlamamıştı.

Erivan sıranın yanından tökezleyerek geçmeden önce iki muhafızın birinin geçmesine izin vermek için ayrıldığını görüyorum. Çenem sıkıştı. Bundan onun sorumlu olduğunu bilmeliydim.

Erevan yaklaşırken yanında bir muhafız yürüyor, eli kılıcında, şüpheli bir hareket yaparsa Erevan'ı indirmeye hazır.

"Yüzbaşı," diyor. "İsyancıların lideri sizinle konuşmak istiyor."

"Erevan," diyorum. Üstü başı dağınık, giysileri yamuk yumuk ve sarı saçları gözlerine dökülüyor. "Bu da ne böyle? Ne yapıyorsun?"

"Adalet istiyorlar. Hak ettiklerini istiyorlar." Başımı sallıyorum, ellerimi iki yana açıyorum.

"Benden ne yapmamı istediğinizi bilmiyorum," diyorum. "Atlas'tan adalet istiyorlar ama o bunu sağlamak için burada değil."

"O zaman Tyr ile görüşelim," diyor. "Yasaları yürürlükten kaldırsın ve kardeşinin suçlarının hesabını versin."

Çenem sıkıştı ve bakışlarımız buluştu. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun." "Neden yapamazsın?"

"Çünkü Tyr yasaları tek başına yürürlükten kaldıramaz ve bu konuşmayı yapamaz." Daha fazla açıklama yapmadan kendimi durduruyorum. Erevan Tyr'ı gördü. Bununla başa çıkamayacağını anlamak zorunda.

"O hâlâ kral, Gabriel. Ne olursa olsun, bu insanlar hâlâ onun görevi."

"Bunu biliyorum," diye . "Ama şu anda bu mümkün değil."

"Peki ne zaman? Daha fazla yatıştırılamayacaklar. Adalet istiyorlar ve bunu hak ediyorlar."

Kalabalığın nabzının attığı, kolların havaya kalktığı, sloganların havaya yükseldiği arkasına bir parmak sallıyor. Askerler kalabalığa karşı mücadele etmeye devam ederken, kakofoninin üzerinde çılgınca bir çığlık yükseliyor ve dikkatimizi çekiyor.

Bir grup alçak fae ve asker karmaşasının ortasında birleşmiş, savaşırken çarpışıyorlar. Çığlıklar, bağırışlar ve birinin "Durun! Onu eziyorsunuz!" diye bağırması.

Eriyan'ın yanından geçip hışımla yaklaşıyorum. "Kesin şunu!" Bağırıyorum. "Kesin şunu! Sana emrediyorum!"

Herkes itişip kakışmaya devam ederken ben kendimi arapsaçının ortasına attım. "Kralın emriyle, geri çekilin!" Bu kez daha yüksek sesle bağırıyorum ve sonunda farkına varıyorlar. Biri çığlık atıyor ve hıçkırıyor; kalabalık dağılınca yerde kanlar içinde yatan küçük bir beden ve başında ağlayan biri ortaya çıkıyor. Söylemesi zor ama sanırım bir elf. Herkes şokun durgunluğunda duraksayarak bakıyor.

Dönüp Erevan'la yüzleşiyorum ve ölü elfi işaret ediyorum. "İstediğin bu muydu?"

Erevan'ın rengi soldu, çenesi gevşedi.

"Onlara gitmelerini söyle," diye hırladım. "Bununla biz ilgileneceğiz. Sana yemin ederim ki sesleri duyulacak ama zamana ihtiyacım var. Tyr'ın zamana ihtiyacı var ve bizim de Atlas'ı bulmamız gerek." Erevan'ı kendime doğru sürüklüyorum ve onu ölü elfe bakmaya zorluyorum. "Bunu daha da kötüleştirme."

Sonunda Erevan sersemliğini üzerinden atıp başını salladı ve bir elini kaldırdı. Kalabalığın arasından süzülen sinyali diğerlerinin fark etmesi bir an alıyor. Bana bakıyor, gözlerinin altında koyu halkalar var, ifadesi hiç hatırlayamadığım kadar kaybolmuş.

"Erevan," diyorum kulağına, alçak bir sesle. "Eğer Tyr aşağı inmeyi seçerse, o zaman ne olması gerektiğini anlarsın. Bunu istemediğini biliyorum ama-"

Elini kaldırıp sözümü kesti.

"Bununla başa çıkacağım," diyor ve kaderi hakkında konuşmayı bir kez daha reddediyor. Bir asır önceki o meşum günde Ayna'nın onun için seçtiği kaderi. "Ama bu bir uyarı, Gabe. Onları daha fazla görmezden gelemezsin."

Sonra ceketini çekiştirir ve muhafızların arasından geçerek uzaklaşır. İzleyen alçak fae'lere birkaç kelime bağıyor ve ona ne kadar saygı duyduklarının bir ölçüsü olarak yavaşça takip ediyorlar, elfin cesedini yanlarında taşıyorlar, benim yönüme dikkatli bakışlar atarken dışarı çıkıyorlar.

"Kapıyı onarın ve güçlendirin," diyorum hepsi gittikten sonra. "Ve duvar muhafızlarını iki katına çıkarın."

"Emredersiniz efendim," diye cevap veriyor bir asker harekete geçerken. Üzerimde bu kadar çok göz olduğunun bilinciyle bir an izliyorum. Hylene sabırlı varlığıyla yanımda duruyor ama komutam altındaki bu askerlerin yaptığım her şeyi sorguluyor olması gerektiğinin fazlasıyla farkındayım.

Sonra arkamı döndüm ve bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm iki figürün görüntüsüyle bir kez daha hazırlıksız yakalandım.

"Lor? Nadir?" diye soruyorum. Arkalarında Mael, Amya ve Lor'un kardeşleri ile onları başka bir girişten getirdikleri belli olan daha fazla muhafız var.

"Hey," diyor Lor el sallayarak. "Görünüşe göre burada ellerin dolu."

Hepsi bok gibi görünüyor. Sanki çiğnenmiş ve geri tükürülmüşler, kıyafetleri yırtılmış ve hepsinin bir ya da beş banyoya ihtiyacı var.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordum.

Nadir ve Lor birbirlerine ihtiyatlı bir bakış atıyorlar.

"Bu biraz uzun bir hikâye," diyor. "Belki de dışarıdaki işleri hallettikten sonra içeri girip konuşmalıyız."

Yağmur damlaları yere vurmaya başladığında bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Kalabalığın hala öğütüldüğü duvarın ötesine bakıyorum, ama yeterince sakın görünüyorlar. Bir gün daha felaketi önledik. Ama zar zor.

Lor'a, "Sanırım içeri gelsen iyi olacak," dedim.

Saraya giriyoruz ve kralın çalışma odasına doğru ilerliyoruz.

"nasıl buldunuz?" Tüm grubu işaret ederek soruyorum.

Lor, "Buradan birkaç günlük mesafedeki bir köyde bir diğerine rastladık," diyor. "Bu bir tür mucizeydi."

"Nereden geliyordun?" Ben soruyorum.

"Alluvion," diyor Lor ve ardından ekliyor, "Sayılır. Ayrıca, Evanescence." Bunun üzerine gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne demek Evanescence

Evanescence mı? Evanescence gibi mi?"

"Her şeyi açıklamaya çalışacağız," diye yanıtlıyor Nadir'le bir kez daha bakışarak. Bu ikisinin anlaşılabilir bir şey yaşadıkları açık.

Sonunda çalışma odasına varıyoruz ve herkes odada toplanıyor. Lor ve Nadir önde durmuş ellerini kavuşturmuş bana, Hylene'e ve Tyr'a hitap ediyorlar. Diğerlerinin bu hikâyeyi bildiği çok açık ama Lor ve Nadir sırayla her şeyi anlatırken sabırla bekliyorlar.

Kelimeler boğazında düğümleniyor ve ne kadar zorlandığı belli oluyor. Hikayesinin sonuna geldiğinde, Nadir kendi yarısını tamamlamadan önce sessizliğe gömülüyor. Her an daha da tuhaflaşan çılgın bir hikâye bu ve başka biri olsaydı sözlerinin doğruluğunu sorgulayabilirdim.

Ama Lor'la ilk tanıştığım andan itibaren onun sıradan bir mahkum olmadığı belliydi.

"Zerra'nın saldırmayı bırakmasını nasıl sağladın?" diye sordum.

Lor başını sallar. "Emin değilim. Nadir ve ben ormana taşındıktan sonra durdu." Nadir'le, anlamını çözemediğim endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyor.

"Bu ne lan?" demekten başka ne diyeceğimi . "Biliyorum," diyor Lor. "Başka bir şey daha var."

"Başka ne olabilir ki?" Hylene araya giriyor.

"Taşları Zerra'dan çaldım sayılır," diyor ve Nadir ceplerini karıştırarak hepsini masanın üzerine fırlatıyor. Gümüş ışıltılarla bezenmiş koyu renkli taşlar birbirine çarpıyor ve ben şaşkınlıkla onlara bakıyorum.

"Alluvion'unkini çaldım ama bunu sana yapamam. Bunu ona da asla yapmamalıydım ama çaresizdim," diye devam ediyor Lor.

"Geminin nerede olduğunu bilmiyorum," diyorum.

Lor'un omuzları düşer. "Bunu söylemeden korkuyordum. Öğrendiğimiz her şey sadece yükselmişlerin arklar hakkında bilgi sahibi olduğunu gösteriyor."

Odadaki tüm gözler Tyr'ın üzerine çevriliyor ve sanki dikkatle izlendiğimizi hissetmiş gibi başını kaldırıyor.

Hylene odanın diğer ucuna doğru manevra yapar, sonra çömelir ve onun elini tutar. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve yüzü ifadesiz kalsa da başını eğiyor.

"Gemi," diyor her seferinde kalbimi kıran o yumuşak, ince sesiyle. "Tabii ki. Nerede olduğunu biliyorum."

BÖLÜM 34

LOR

Tyr'ın sözleriyle göğsümde genişleyen rahatlama neredeyse bacaklarımın altımdan kaymasına neden oluyor.

Hylene gülümser ve onun elini okşar. "Bize gösterebilir misin?" diye usulca soruyor ve Tyr başını sallıyor.

Sonra, bariz bir güçlkle kendini oturduğu yerden kaldırıyor. Bunun bir mücadele olduğu açık, hareketleri soğuk ağaç özsuyuna batırılmış gibi ağır çekimde sürükleniyor. Onu görünce gözlerim yaşardı. Onu tanımıyorum ama Atlas'ın altında ne tür dehşetler yaşamış olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Tyr topallayarak odanın kenarına geliyor ve pencerenin yanındaki kitaplığın önünde duruyor. İşte o zaman fark ettim. Rafta rastgele duran bir nesne gibi açıkta duruyordu.

Gerçi belki *de* biraz haksızlık ediyorum çünkü camla kaplı, belli ki onu korumak için. Tyr ona bakıyor ve sonra masaya doğru yürüyüp yüzeyde duran bir hançeri alıyor. Elini kaldırır ve avucunu keser. Kan çizgisi yüzeye doğru kabırır.

"Tyr!" Gabriel ona doğru ilerleyerek bağırır. "Nesin sen-" Tyr kanlı elini kaldırır ve başını sallar.

"Sorun yok," diyor usulca. Gabriel'in bedeninde gerginlik titreşiyor. Bir şeyler yapmak istiyor. Tyr için endişeleniyor ve ben de aralarındaki ilişkiyi merak ediyorum. Birbirlerini ne zamandır tanıyorlar? O *Tyr'ın* gardiyanı. Hiçbir zaman Atlas'a ait olmadı.

Sonra Tyr rafa geri dönüyor ve elini cam kutuya bastırıyor. Ön taraf açılır ve sandığa erişim sağlanır.

"Sadece ben açabilirim," diyor elini sokup çıkarmadan önce.

"Ama bu ..." Gabriel gemiye bakarak şöyle der. "Bu gardiyanları yaratmak için kullanılan nesne değil mi?"

"Öyle," diyor Tyr. "Ayna ben yükseldiğimde süreci açıkladı..." Sesi kesilirken başını sallıyor. Sandığı göğsünde tutarak bana doğru geliyor. Güneş Kralı'nı izleyen Nadir'e bakıyorum.

"Onu almanı istiyorum," diyor Tyr. "Lütfen."

"Öylece mi?" diye sordum. Durumumu biraz daha savunmak zorunda kalacağımı ya da en kötüsü vicdanımı bir kenara bırakıp bunu da çalacağımı tahmin ediyordum.

Tyr kesik kesik nefes alır. "Muhafızlar bir hataydı. Bu bir hataydı," diyor gemiyi işaret ederek. Gabriel'e bakarken sesi özürle doludur.

"Son yüz yılın bana öğrettiği bir şey varsa," diyor Tyr, "o da hiç kimsenin bir başkasının emirlerini yerine getirmeye zorlanmaması gerektiğidir."

Gabriel ağır ağır yutkunsu da duruşunu bozmaz.

"Ancak, teslim etmeden önce son bir şey daha yapmalıyım. Bana izin verir misiniz?"

Başımı sallıyorum çünkü ne söylemek üzere olduğunu zaten hissediyorum. "Onları sonsuza dek özgür bırakmanın vakti geldi."

"Bir gardiyanın kendi ölümü dışında, gardiyan bağından tek kaçış yolu kralının ölümüdür, ama bu da gardiyanı öldürür," diyor Gabriel, sesi sanki kelimeleri binlerce kez tekrarlamış gibi ölü.

Tyr başını eğerek onun sözlerini onaylıyor.

"Bu doğru," diyor. "*Ya da* seni bununla özgür bırakmayı seçebilirim." Sandığı kaldırır.

"Özür dilerim," diyor, mavi gözleri yaşlarla doluyor. "Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım."

Gabriel'in yüzünden pek çok duygu geçer; üzüntü, öfke, kafa karışıklığı. Ve derin bir kayıp duygusu. Atlas onları herhangi bir noktada serbest bırakmayı seçebilirdi.

"Teşekkür ederim," diyor, ya saygısından ya da kimsenin görmesini istemediğinden emin olduğum gözyaşlarını saklamak için başını öne eğerek.

"Bana teşekkür etmeyin," diyor Tyr. "Bu geleneğin devam etmesine asla izin vermemiş olsaydım, Atlas'ın yaptığı hiçbir şey mümkün olmazdı. Tüm bunlar için ben de suçluyum."

"Hayır," der Gabriel. "Bunu yapmayın. Birinin güce sahip olması onu kullanmak zorunda olduğu anlamına gelmez."

Bu sözler göğsümün derinliklerinde bir yerlere çarpıyor. Büyümün yıkıcı gücünü düşünüyorum ve ne kadar doğru olduklarını fark ediyorum.

"Nasıl yapılacağını biliyor musun?" Nadir sorar.

Tyr başını sallar. "Bir kısmını biliyorum ama diğerlerinin dönmesini beklerken Ayna ile konuşacağım. Zaten bazı kararlar almamın zamanı geldi."

Odadaki herkes sessiz, gözleri dağılmasına iki saniye kalmış gibi görünen Gabriell'in üzerinde.

"Ben ... gidiyorum." Başını sallıyor. "Sadece gidiyorum."

Sonra aniden topuğunun üzerinde döner ve odadan dışarı çıkar.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Gabriel'le her zaman karmaşık bir ilişkimiz oldu ve belki de şu anda görmek isteyeceği son kişi benim ama kapıya doğru koşuyorum.

"Affedersiniz," diyorum Gabriel'i takip etmeden önce, ona yetişmek için koşuyorum. Adımları emin ve hızlı ve ben yanına düşerken beni görmezden geliyor. Uzun bacaklarına ayak uydurmak için koşar adım yürümek zorunda .

Ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Yapma," diyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ne hakkında?" Bana yan gözle bakarken soruyorum. "Kralına tutsak olma olayını mı kastediyorsun?" Bir elimi kaldırıyorum ve dudaklarımı kapatıyormuş gibi yapıyorum.

"Sana soracağım şey kesinlikle bu değildi," diyorum ve bana bir kez daha şüpheyile bakıyor. "Yani, gerçekten umurumda değil, biliyor musun?"

Elbette bunu kastetmiyorum, ama cevabım bir şeyleri gevşetmiş gibi görünüyor, omuzları ve kanatları düşüyor ve ağzının etrafındaki gerginlik hafıflıyor.

"O zaman ne istiyorsun, Son Haraç?"

"Biliyor musun, bana öyle demeyi bırakabilirsin," diyorum. "Ben kelimenin tam anlamıyla bir kraliçeyim."

Gabriel homurdanır. "Başında bir taç göremiyorum."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum ve yemin ederim onun gözlerinde de belli belirsiz bir eğlence seziyorum. Bu anın o kadar normal ve nostaljik bir yanı var ki, çevremizin basit ve normal bir yere yerleşmesi için duyduğum şiddetli özlemle göğsüm sıkışıyor.

"Sakın ağlamaya kalkma," diyor. "Yoksa seni geri gönderirim." "Bu ne cüret? Ben ağlamam."

Sonunda bana ağzının bir kıvrımını kazandırdı.

"Beni neden başıboş bir kedi yavrusu gibi takip ettiğine hâlâ cevap vermedin." "Sadece iyi olduğunu bilmek istedim," diyerek onu kısa kesiyorum.

"Neden? Tanıştığımız günden beri senin için bir pislik oldum."

Omuz silkiyorum. "Gerçekten ,
ama ..." "Lor . . ."

Uzanıp kolunu tuttum. "Ne kadar baskı altında olduğunu şimdi anlıyorum. Her şey üzerinde ne kadar az kontrolün vardı ve kişiliğin tamamen senin suçun değildi."

Az önce ona hakaret ettiğimi anlaması bir anını alıyor ama yürümeye devam etmeden önce kuru bir kahkaha atıyor. Ben de aceleyle ilerliyorum. Koridorlar loş ışıkla aydınlatılmış, Güneş Sarayı'nda ilk kaldığım zamanlardan hatırladığım partilerden ve müzikten yoksun. Herkesin nerede olduğunu merak ediyorum. Diğerlerinin bize anlattığına göre, gittiğimizden bu yana geçen haftalarda sürekli ayaklanmalar ve çatışmalar olmuş.

Bütün zengin soylular nereye ? Şehirdeki evlerine mi? Yoksa bunların hiçbirinin onlara dokunamayacağı daha uzaklara mı?

"Nereye gidiyoruz?"

"Kardeşlerime bir mesaj göndereceğim," diye cevap veriyor. "Nereye gittiğini bilmiyorum."

Bu yorumu görmezden geliyorum ve sarayda dolaşırken posta güvercinleriyle dolu bir kuş kafesine ulaşana kadar ona ayak uyduruyorum. Duvara iliştirilmiş ahşap bir kutuyu açıp bir kâğıt ve bir kalem alıyor.

Beni takip etmemi işaret ederek bir kapı açıyor ve bir balkona çıkıyoruz. Beyaz güvercinler arkamızdaki kafeslerde oturmuş, usulca ötüyorlar. Burası Aphelion'un ve ötesindeki kilometrelerce uzanan tarım arazilerinin ve ormanın manzarasını sunuyor.

"Kardeşlerin şu anda nerede?" diye sordum.

Kağıda bir şeyler yazarken başını sallıyor. "Ona yaklaşıyorlar."

"Onu bulurlarsa ne yapacaksın?" Bakışlarımız buluştu. Aphelion'da ihanetin cezasının idam olduğunu biliyorum. Gabriel'in planladığı şey bu mu? Sanırım teknik olarak yetkili o değil ama herkesin sorularını yönelttiği kişi o gibi görünüyor.

Yüzündeki ifade bana ne söylemek üzere olduğumu bildiğini ve aynı şeyin onun da aklından geçtiğini söylüyor.

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun, Gabriel?" Başını sallar. "Bilmiyorum."

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve uzaklara bakıyor. "Eninde sonunda hepsi yıkılacaktı."

"Doğru yaptın," diyorum. "Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Gözlerini sıkıca kapatır. "Yaptım mı bilmiyorum. Şehir kaos içinde."

"Atlas'ın yaptıkları yüzünden, senin yüzünden değil."

"Teşekkürler," diyor ama bana gerçekten inanmadığını söyleyebilirim.

"Ondan cevap almayı hak ediyorsun," diyor ve ben göz kırpyorum. "Hak eden biri varsa, o uzun listenin en başında sen varsın." Nefes alıyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bazı nedenleri biliyorum Lor. Her şey mahvolmadan önce bazılarını paylaşmıştı."

"Size az önce anlattıklarımızla bir ilgisi var mı?" Öğrendikçe, Cloris'in Atlas'a verdiği sözlerin Aphelion'un şu anki çekişmesinin kaynağı olduğuna daha çok emin oluyorum.

"Muhtemelen, ama yanlış yönlendirildiğinden şüphelenmeye başlıyorum."

"Sanırım bunu ondan duymak isterim," diyorum ve Gabriel çenesini eğiyor.

"Bu adil. Umarım bu şansı yakalarsın."

"Keşke tüm bunları Duruşmalar sırasında bilseydim."

"Bir fark yaratır mıydı?"

Taş korkuluklara tutunup arkama yaslanıyorum. "Belki mi? Bizim için mi?" Diyorum ve bu bana nadir bir gülümseme kazandırıyor.

"Pislik gibi davrandığım için özür dilerim," diyor. "Orada ne yaptığını anlamadım ve Tyr için endişelendim."

Kralının adını söyleme biçiminde bir şey seziyorum. Bunu çalışma odasında da fark ettim. Gabriel'in ona bakışını.

"Siz ikiniz hiç aşık oldunuz mu ..." Girişimde bulunuyorum ve o da başını sallıyor.

"Çok uzun zaman önce. Ama artık bitti. Her şeyden sonra nasıl geri dönebiliriz ki? Beni en kötü halimle gördü ve Atlas'ın yaptıkları için onu suçlamasam da başka bir şey görebileceğimden emin değilim. Bunu nasıl geride bırakabiliriz?"

Sanırım ne demek istediğini anladım.

"Nadir'in babası ailemi öldürdü," diyorum ve Gabriel bana dönüyor, kaşları çatılıyor. "Bunun için Nadir'den nefret ederek çok zaman geçirdim. Onu çok zorladım ve ona karşı bir şeyler hissettiğimi bildiğim halde bunu yapmak istemedim."

Dirseklerimi çıkıntıya dayayarak duvara yaslanıyorum.

"Ama bir yolunu bulduk."

"Siz arkadaşsınız. Bu farklı bir şey."

Başımı salladım. "Öyle olmasaydık bile, eminim kendimizi burada bulurduk."

"Evet. Kaderin bizim için sakladığı şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Zaten benim istediğim de bu değil."

Başımı sallıyorum ve ufka bakıyorum.

Gabriel kağıda birkaç kelime daha karalıyor ve sonra .
Bir kafesi açar ve iri ellerinden biriyle bir kuş alır.

"Sakıncası var mı?" diye soruyor, ruloyu uzatarak. Kuşun ayak bileğine bağlıyorum ve sonra Gabriel duvara dönüyor, güvercin ellerinde duraklıyor.

"Onlara ne yazdın?"

"Eve acele etmek için. Yakında nihayet özgür olacaklar."

Sonra kollarını kaldırıyor ve kuşu gökyüzüne fırlatıyor, kanatları usulca dalgalanıyor. İkimiz de yan yana duruyoruz, esinti saçlarımızı savuruyor, gözden kaybolana kadar izliyoruz.

BÖLÜM 35

RION

232 YIL ÖNCE

Mektup Rion'un parmak uçlarında sallanıyordu, parşömen üzerine yazılmış, kalbini söküp atmak için gönderilmiş bir mektuptu.

Rachel ölmüştü.

Yıllarca nerede olduğunu merak ettikten sonra, sonunda onu bulmuştu. Ancak bu bilgiyle bir şey yapmak için artık çok geçti.

Kendini yanlış türden insanların arasına atmıştı. Tor'un yeraltı inlerinde sinsice dolaşan gangsterler, yasadışı arcturite ticareti yaparken aynı zamanda kumar ve deri ticaretine de düşkündü, bunların hepsi yasaların sınırları dışında yürütülüyordu.

Rachel bir çete liderine karşı yem olarak kullanılmış ve rehin alınmıştı. Onun tarafı rakiplerinin taleplerini yerine getiremeyince, boğazını kestiler. Ve hepsi bu kadar. Rachel gitmişti.

Rion gözlerini kapadı, başı dizlerinin arasında asılı kaldı. Göğsü, bir daha asla bir araya bir kalbin rahatsız edici ağırlığıyla sarsılıyordu. Parmakları uyuşmuştu ve midesi kendini dışarı atmaya çalışıyormuş gibi kabarıyordu.

Rachel ölmüştü.

Başını kaldırıp pencereden dışarı baktı ve gökyüzünde dalgalanan ışıkları izledi. Bu gece, ona hiçbir rahatlık getirmedi. Bu gece, onu ruhu kadar boş hissettirdiler.

Ayağa kalktı ve pencereye yaklaşarak alnını soğuk cama dayadı.

Uzun süredir gömülü olan bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. En son ne zaman ağladığını hatırlayamıyordu. Muhtemelen çocukken.

Arkasını döndü ve bar arabasına doğru yürüdü, bir bardakla uğraşmadan dolu bir sürahiyi aldı ve içindekilerin tamamını boğazından aşağı boşalttı. Ne olduğunu fark edemeyecek kadar hızlı içti. Umurunda bile değildi. Tek istediği uzuvlarını kavuran bu bıçak gibi acıyı uyuşturmaktı.

İşi bittiğinde sürahiyi bir kenara fırlattı, yere düşen camın kırılma sesini zar zor fark etti. Gözlerini kırıştırdı ve içkinin sıcaklığının kanında süzülmesi için birkaç uzun saniye bekledi. Başı dönmeye başladı ve gözlerini kapatarak göğsünde zonklayan donuk acıdan ziyade dik durmaya odaklanmaya çalıştı.

Rachel ölmüştü.

Ne ummuştı? Neden bir gün birbirlerine geri dönecekleri fikrine tutunmuştu? Tacını ona tercih etmişti ama tacı onun bıraktığı boşluğu asla dolduramamıştı. Dağların en karanlık girintilerindeki derin bir mağaranın içine saklanmak istiyordu. Vücudu içe doğru kıvrılıp kendi içinde kaybolmaya çalışırken uzun bir nefes verdi.

Dışarıdan gelen neşeli bir çığlık dikkatini çekti ve gözlerinin arkasında zaten oluşmakta olan baş ağrısını patlattı. Şakaklarını ovuşturarak keskin bir nefes aldı ve bir başka çığlık kafatasının içinde yankılandı.

Hışımla odanın karşısına geçti ve kapıyı kırarak açtı.

Amya tombul bacaklarının üzerinde daireler çizerek koşarken, Nadir de ona ayak uydurmakta zorlanıyormuş gibi yaparak peşinden koşuyordu. Nadir sonunda onu kucağına alıp öpücüklere boğduğunda ciyakladı.

Meora ellerini kavuşturmuş, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle sahneyi izliyordu.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde Rion, Rachel'ı hayatına dahil etme cesaretini kendinde bulmuş, kabul etmekten başka çaresi olmayan bu aileyle bir parça mutluluk yakalamaya çalışmıştı. Rachel'a karşı asla eskisi gibi hissetmeyecek olsa da, kalbinin bir köşesinde öfkesini serbest bırakabileceği bir yer bulmuştu.

Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. Kalbinin gerçekten ne istediğini unutmaya çalışmıştı ama şimdi Meora'yı izlerken, o eski öfke yüzeye çıkıyor ve ona istediği hayatın bu olmadığını hatırlatıyordu. Orada durup ailesine bakan kişi Rachel , sağlıklı, güvende ve bir bütün olarak.

Üçü de Rion'un kapı aralığında durduğunu, çerçeveyi kavrarken kamburlaştığını, Rachel'ın ölüm haberini aldığını görünce sustular.

elinde buruştu. Nadir'e doğru ilerlerken Amya iri siyah gözleriyle ona baktı.

"Onu bana ver. Onunla oynayacağım," diye .

"Sarhoşsun," dedi Nadir, sesi soğuktu.

"Ben iyiyim." Amya'ya uzandı ama Amya ığlık atarak kendini Nadir'e attı ve küçük kollarını onun boynuna doladı.

"Amya," dedi Rion. "Babanın yanına gel."

Onu belinden yakaladı, ama kadın daha yüksek sesle çığlık attı, ses duvarlarda yankılandı ve beynine saplanan bir bıçak gibi başının zonklamasına neden oldu.

"Amya!" dedi dişlerini sıkarak. "Bu kadar yeter."

Onu Nadir'in elinden çekip aldı ama Nadir ığlık atıp pençeleriyle onu tırmaladı, minik eli Nadir'in gömleğini öyle sert kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu.

"Na-eer!" diye bağırdı. "Na-eer! Na-eer'i istiyorum!"

Rion, kollarında kaygan bir yılan balığı gibi kıvranan kızla mücadele etti.

"Bu kadar yeter!" Nadir'in sesi zehirle doluydu. Amya'yı uzaklaştırdı ve kız kendini kardeşinin etrafına katlayarak bacaklarını ve kollarını sıkıca sardı. "Onu rahat bırak. Onu korkuttuğunu görmüyor musun?"

Çocuklarına bakarken Rion'un burun delikleri alevlendi. Ondandır nefret ediyorlardı. de. Duyguları için Nadir'i suçlayamazdı, berbat bir baba olmuştu. -Ama Amya. . . Rion, Amya'nın yeniden denemek için bir şans olduğunu düşünmüştü. Oğluyla yaptığı hataları düzeltmek için. Ama Amya daha yeni yürümeye başlamıştı ve ondan da nefret ediyordu.

Meora'nın durduğu yere baktı, ağzı şaşkınlıkla ayrılmış ve gözleri büyümüştü. Tanrım, *ondandır* nefret ediyordu. Kendini aksi yönde ikna etmesine rağmen, ondan hâlâ her zamanki kadar nefret ediyordu. Onun orada durup yüzündeki o *yargılayıcı* ifadeyle kendisine baktığını görünce, kendini kaybetti.

Yüzündeki ifade dehşete dönüşen Meora'ya doğru hışımla ilerledi. Onu kolundan yakaladı ve odadan dışarı sürüklemeye başladı.

"Baba!" Nadir bağırdı. "Kesin şunu! Çalışma odana geri dön."

Rion oğlunun üzerine yürüdü. "Bana ne yapacağımı söyleme amına koyayım!" diye hırladı, kelimeleri birbirine karışmıştı. Amya hâlâ Nadir'e sarılmıştı, kollarının güvenliğinden dışarı bakıyor, sonra hızla başını çevirip yüzünü ağabeyinin omzuna gömüyor, küçük bedeni gözyaşlarıyla titriyordu.

Rion yakındaki bir grup muhafıza Nadir'i işaret ederek, "Takip etmesine izin vermeyin," diye emretti. "Ve eğer takip etmeye *çalışırsan*, annene sonsuza dek veda edebilirsin."

Nadir çenesi sertleşmiş bir halde ters ters bakarken tehdidin havada asılı kalmasına izin verdi.

"Hadi," dedi Rion Meora'ya, dönüp onu sürükleyerek götürürken ayakları birbirine takılıyordu.

"Baba! Durdur şunu!" Nadir'in sesi onu takip ediyor, adımlarını zorluyordu. Köşeyi dönüp oğlunun ulaşamayacağı bir yere geldiklerinde Rion rahat bir nefes aldı.

Meora'nın dairesine vardılar ve Meora yatak odasının kapısını açtı.

"Rion! Özür dilerim!" diye bağırdı. "Özür dilerim."

Ne için özür diliyordu? Bir şey anladı mı?

Onu öyle sert itti ki, ayağı takılıp yatağa düştü. Adam onun üzerinde dururken yüzünü ona dönmek için ters döndü.

"Kraliyet görevi aksini gerektirmedikçe bundan sonra burada, gözümün önünde olmayacaksın."

Sonra arkasını döndü ve hıçkırıklarının ardından hışımla odadan çıktı.

Koridorda ilerlerken Nadir koridorun sonunda belirdi, elinde hâlâ

Amya.

Birbirlerinin yanından geçtiler, aralarında nefret dolu bir alışveriş vardı, ikisi de tek kelime etmedi.

Çocuklarının gözlerindeki bakış, namuslu bir adamın pişmanlık duyması için yeterli olurdu ama Rion hiçbir zaman namuslu bir adam olmamıştı.

BÖLÜM 36

LOR

APHELION-GÜNÜMÜZ

Ertesi sabah Nadir, Willow, Mael ve Amya ile birlikte Sun Palace süitinde kahvaltı ediyoruz. Gabriel istediğimiz kadar kalabileceğimizi söyledi. Şehre döndüğümüzü duyan Nerissa da dün gece geldi. Diğerleri odanın etrafında sandalyeler bulurken ben Nadir'le birlikte yatağın kenarına oturuyorum.

Aphelion halkı sokaklarda savaşıırken, bu yaldızlı kalede, etrafı muhafızlarla çevrili bir şekilde oturmak bana bir şeyler hissettiriyor ama şu anda bu bizim savaşımız olamaz. Aurora Kralı'nın haince bir şeylerin peşinde olduğu ve etrafımızdaki dünyanın parçalanmakta olduğu gerçeğini gözden kaçıramam.

Sihrim geri geldi, bu da bir kez daha Kalp Tacı'yla yüzleşmem gerektiği anlamına geliyor.

Tristan kapıyı çalıyor ve elinde çantasıyla içeri giriyor. Çantayı büyük şöminenin önündeki masanın üzerine koyuyor ve hepimiz onun bir kumaş demetini çıkarıp açmasını ve Taç'ı ortaya çıkarmasını izliyoruz.

Aphelion'a geri döndüğümüzde Tristan onun yanında olduğunu söyledi. Her şeye rağmen Rion'un eline geçmediğini öğrendiğimde neredeyse rahatlayacaktım.

"Yanında taşıdığına inanamıyorum," diyorum. "Ya başına bir şey gelseydi?"

Willow, "İhtiyacın olabileceğini düşündük," diye cevap veriyor. Mael, "Bizimle olmak buradan daha güvenli," diye ekliyor.

Başımı sallıyorum çünkü muhtemelen ikisi de haklı.

"Ayrıca," diye ekliyor Tristan onu kaldırırken. "Sanırım bu bizi size getirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu tam olarak açıklayamam, sadece ne yöne gideceğime dair altıncı hissim vardı. Ve sonra ... seni bulduk. Sanırım sana geri dönmeye çalışıyordu."

Taç, pencerelerden süzülen güneş ışığında parıldıyor. Kırmızı mücevher o kadar derin ve canlı ki bakması neredeyse zor.

Varlığını hemen hissediyorum.

Farklı görünüyor çünkü farklı. *Ben* . "Uyandı," diye fısıldıyorum.

Nadir elini dizime koydu. "Lor?"

"Hissedebiliyorum."

Elimi göğsüme bastırıyorum, Kalp Şatosu'nda kemiklerimdeki o titreşimle beni nasıl çağırdığını düşünüyorum. Tristan'ın çantasında seyahat ederken Aphelion'a dönüş yolu boyunca onu hissettim ama henüz bana göstermemesini istedim çünkü beni tanımayı hâlâ reddediyorsa hayal kırıklığıyla yüzleşmeye hazır değildim.

Hisler de değişti. Daha parlak ve net. Tıpkı büyüm gibi, daha önce sessizdi ama şimdi tüm parlaklığıyla parlıyor.

"Kesinlikle uyanık," diyorum tekrar ve Tristan bana neler yaşadığımı anladığını söyleyen bir bakış atıyor. Sanırım dünyada bunu gerçekten anlayan tek kişi o olabilir.

"O zaman onunla konuşmalısın," diyor ve bana uzatıyor.

Çay bardağımı yan sehpayaya koyuyorum ve avuçlarımı kalçalarımın sildikten sonra iki elimle uzanıp alıyorum. Parmaklarım soğuk metale dokunduğu anda derimin altında bir şimşek çakıyor.

Bu benim diğer eserlerle olan bağlantıma hiç benzemiyor. Bu

Taç benim bir parçam.

Nadir bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Acele etme," diyor ama ben başımı sallıyorum.

"Ben ... istemiyorum. Bunu çok uzun zamandır bekliyordum."

Bana çarpık bir gülümseme verdi. "O zaman et, Kalp Kraliçesi." Odanın etrafındaki yüzleri izleyerek keskin bir nefes alıyorum. Willow, "Seni korumak için burada olacağız," diyor.

"Bu muhtemelen her şeyi değiştirecek," diyorum.

"Muhtemelen," diye onaylıyor.

"Ama şimdiye kadar buna alışmış olman gerekirdi," diyor Mael ve ben kahkaha atıyorum.

Sonra tacı başıma yerleştiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bu sefer duraklama yok. Gecikme yok.

Anında, dönen bir boşluğun içine çekiliyorum, kalbim boğazıma fırlıyor ve sonra yere iniyorum, saf beyaz taştan bir yüzeyin üzerine bir yığın halinde çöküyorum.

Bu da farklı. Bu, hiçbir şeyin içine yayılan şekilsiz bir boşluk değil. Binlerce kırmızı gülle dolu bir bahçedeyim ve göğsüm sıkışıyor.

Ben geldim.

Ayağa kalkmadan önce birkaç saniye daha etrafımı inceliyorum. Gökyüzü kabarık bulutlarla bezenmiş saf maviden oluşuyor, güneş ise mükemmel sarı bir küre. Güller. Görebildiğim kadarıyla her yönde güller açıyor. Kenarlarında banklar bulunan beyaz taştan bir yol önümde uzanıyor ve uzakta duran bir figürü fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

"Alo?" Figür yaklaşırken soruyorum. Uzun siyah saçlı, kırmızı bir elbise giymiş bir kadın olduğunu görüyorum. Koyu renk gözleri duyguyla yanıyor ve o yaklaştıkça kalbim boğazımda düğümleniyor, gözlerim yaşlarla doluyor.

Çok uzun yıllar oldu ve onu son gördüğümde çocuktum, ama yüzü anılarımda yaşıyor ve ...

Annem arıyor.

"Lor," diyor, ellerini belinde kavuşturmuş birkaç adım ötede durarak. "Ben de seni bekliyordum."

Ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor. El ve ayak parmaklarım uyuştu ve yanaklarım sıcak. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kollarını açıyor. Ne yaptığımı anlayamadan ona doğru sendeliyorum ve kolları beni sıkıca sararken ona yığılıyorum.

"Anne," diye fısıldıyorum, kalbim düğümleniyor. "Anne."

"Lor," diye cevap veriyor başımın arkasını okşarken ve ben omzuna yaslanıp hıçkırıyorum. Derin bir nefes alarak ormandaki küçük kulübeye ve onun yapmayı çok sevdiğim tatlı çöreklerinin kokusuna gidiyorum. Ve güllerin o eşsiz kokusuna. Neden böyle koktuğunu hep merak etmişimdir ama şimdi bunun ne anlama geldiğini anlıyorum.

Binlerce anı, başımı ağrıtabilecek kadar net bir şekilde geri akıyor. Annem geceleri bizi yatırırdı. Bir melodiyi taşıyamamasına rağmen bize ninniler söylerdi. Koyu renk saçlarından yansıyan güneş ışığını hatırlıyorum.

Çarşafı arka bahçeye kuruması için asardı. Babam bizi onun etrafında kovaladığında gülüşünü, neredeyse temiz çamaşır sepetini devirşini. Onun yumuşak dokunuşunu ve yumuşak sesini hatırlıyorum. Beni nasıl güvende hissettirdiğini hatırlıyorum. Ve sevildiğimi. En önemlisi, bana sevildiğimi hissettirdi.

Ama aynı zamanda Rion'un ordusu geldiğinde babamız bizi o yeraltı mahzenine tıkarırkenki yüzünü de hatırlıyorum. Her zaman taktığı kolyeyi hatırlıyorum, boynundan çıkarıp Willow'un ellerine sıkıştırırken ışıktı yansıyan kırmızı mücevheri ve onu güvende tutacağımıza dair bize söz vermesini. Hayatımızdan alınırken attığı çığlıkları hatırlıyorum.

"Anne," diye hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim bebeğim," diyor başımın arkasını okşayarak. "Ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin."

"Buraya nasıl geldin?" Sonunda yüzünü incelemek için uzaklaşarak soruyorum. Artık ondan daha uzunum ve bana ve kardeşlerime o kadar benziyor ki. Yanaklarındaki çilleri ve gözlerindeki açık kahverengi şeritleri hatırlıyorum. Kulak memesindeki o küçük beni.

Birden her şeyi hatırladım.

"Seninle paylaşacak çok şeyim var," diye yanıtlıyor. "Hazır olduğunda." Elimin tersiyle gözlerimi ovuşturuyorum.

"Başka bir şeye hazır mıyım bilmiyorum," diyorum.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Bunu anlayabiliyorum."

Beni bir banka yönlendiriyor ve oraya yerleşiyoruz. Çok fazla sorum var ve nereden başlayacağımı bilmiyorum.

"Sana kim olduğun hakkında daha fazla şey anlatmadığım için özür dilerim," diye başlıyor. "Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm ve sen çok gençtin. Seni korkutmak istemedim. Düşündüm ki ..."

Başını iki yana sallar. "Daha fazla zamanım olacağını . " "Ne kadarını biliyorsun?" Ben soruyorum. "Bizim hakkımızda mı?"

"Sadece bazı şeyler," diye cevaplıyor. "Söyle bana, biz öldükten sonra ne oldu?"

Derin bir nefes alıyorum. "Duymak istediğine emin misin? Hiç hoş değil."

Bir elini kalbine götürüyor. "Çocuklarımdan acısı her zaman benim de acım olacak Lor. Kardeşini gördüğüm andan itibaren bunu biliyordum. Çocukları doğduğu andan itibaren kalbini kendi dışında taşımak bir annenin kaderidir."

"Tamam," diyorum, yine gerçeğimi ortaya koyuyorum.

Ve bu sefer, gerçek *bu*. Ona her Şeyimi veriyorum. Bildiğim her çirkin anı ve her sırrı. Hepsini metanetle kabul ediyor, ama gözlerinin arkasından geçen acıyı görüyorum.

Benden durmamı istemiyor. Soğuk, yalın gerçek dışında bir Şey istemiyor.

Konuşmam bittiğinde sanki saatlerdir konuşuyormuşum gibi hissediyorum, boğazım düğümleniyor ve alnımda ter damlaları oluşuyor. Bir süre önce ağlamaya başladı, sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"ok  zg n m, Lor. Keşke ..."

Elini tuttum ve sıktım. "Hayır. Bunu yapmayalım. Tüm bunlara sebep olanlar dışında kimsenin suçu gibi g stermeyelim. Hepimizi karanlıkta bıraktığın için sana kızgın olduğumu kabul ediyorum ama bunu ben de anlıyorum. Seni seviyorum, seni özlüyorum ve burada geçireceğimiz zamanı kimin haklı ya da haksız olduğunu tartışarak geçirmek istemiyorum. Elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum."

Kelimeler aceleyle dökülüyor ve bana attığı bakış neredeyse kalbimi parçalıyor. Sadece bir annenin yapabileceği şekilde yanağıma dokunuyor ve gülümsüyor.

"Büyüyünce olağanüstü biri olacağını biliyordum Lor. Kalbinin her zaman deniz kadar büyük olduğunu biliyordum. Aptalca kararlar almaya niyetli g r nsen bile, her zaman onlardan geri dönmenin bir yolunu bulurdun."

Akmaya devam eden g zyaşlarıma engel olamıyorum. Bu kadını kalbimin her bir parçasıyla özlediğim her ana kanalize olan, akıcı, sonsuz dalgalar halinde geliyorlar. Ben ağladıkça o beni kollarıyla sarıyor, yıllar boyunca beni teselli etmek için yanımda olamayan anneme her Şeyini veriyor. Ruhumun sonsuza dek kırıldığını düşündüğüm karanlık bir dilimini yıkıyor, sevgisi ve dokunuşu yüzeyin altında derinlere kazınmış kabuklu yaraları iyileştiriyor.

Bu bir arınmadır. Bir yeniden doğuş. Ama onu sonsuza kadar tutamayacağımı zaten biliyorum.

Ben ağladıkça o da ağlıyor ve bir süre sonra tekrar birbirimizden uzaklaşıyoruz. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum ve annem başını sallıyor.

"İkinci ağ'ın ilk Kalp Kraliçesi Amara adına geldim." " yle mi? Neden? Nerelerdeydin?"

"Her Şeyi benden duymanın daha iyi olacağını düşündü," diyor. "Ve ben de babanla birlikteydim."

"O da burada mı?" Göğsümde alevlenen umutla soruyorum ama o başını sallıyor. "Ne yazık ki, sadece biz olabiliriz. Eski bir Primary ve onun geleceği."

"Oh," diyorum, bunun beni çok fazla hayal kırıklığına uğratmasına izin vermemeye çalışarak. Annem burada ve bu hayal ettiğimden çok daha fazlası.

"Nerede o? Nerelerdeydin?"

"Öldüğümüzde Evanescence'a geçiş hakkımız vardı," diyor annem. "Eserler, ben hiç yükselmemiş olsam da, bize bu onuru bahşetmeye karar verdiler."

Woodlands'deyken Cedar ve Elswyth'in söylediklerini hatırlıyorum ve bunun ailemizin cesetlerini neden bulamadıklarını açıkladığını fark ediyorum. Tristan ve ben kısa bir an için hayatta olabileceklerini hayal etmiş da, gerçek aslında rahatlatıcı, çünkü onlar burayı dinlenme yeri olarak hak etmişlerdi.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Senin sayende, kızım," diyor. "Kalp Kraliçesi olarak kaderim asla gerçekleşmeyecek olsa da, senin içinde yaşamaya devam ediyor."

"Coral'ın bana söylediği de buydu."

Başını sallıyor. "Büyü senin içinde yaşıyor."

"Ama eğer yükselmezsem ya da kendi çocuğum olmazsa, o zaman sonsuza dek kaybolacak," diyorum Coral'ın bana söylediklerini tekrarlayarak. "O zaman Kalp ölür."

Annem başını sallıyor. "Amara'nın gönderdiği mesaj da bu."

"Bu işe bir çocuk karıştıramam. Ayrıca, o kadar vaktimiz olduğunu da sanmıyorum."

"Sanırım haklı olabilirsin," diyor annem.

"Bunu senden duymanın daha iyi olacağını söyleyerek ne demek istedin?" Dudakları birbirine yapıştı.

"Ben sadece geçmişteki olaylara açıklık getirmek için değil, aynı zamanda sizi uyarmak için de gönderildim."

"Beni uyarmak mı?"

"Zerra, Empyrium'un yerine birini aradığını biliyor."

Annemin bakışları bana kayıyor, yüzündeki ifade net.

"Ve ben olduğumu biliyor," diyorum, sonunda Nadir ve benim zaten şüphelendiğimiz şeyi doğrulayarak.

"Seni öldürmeye çalıştı," diyor annem. "Ve bunu yapmak için hiçbir şeyden çekinmeyecek."

Yüzümü ovuyorum. "Evet, gökyüzünden düşen ateş toplarından bunu anlıyordum."

Annem gülümsüyor. "O kuru alaycılığını özlemişim."

Gülüyorum. "Ben on iki yaşındayken bundan pek hoşlandığımı sanmıyorum."

O da gülüyor. "Annen olmak her zaman kolay değildi ama o vahşi ruhun sonunda sana iyi geleceğini biliyordum."

"Peki onun hakkında ne yapacağım?" "İhtiyacın olacak ..."

"O beni öldürmeden önce sen onu öldür?" Ben soruyorum ve annem başını sallıyor. "Empyrium onun icabına bakamaz mı?"

"Geri dönmeleri biraz zaman alabilir" diyor. "Onlar günleri ve haftaları sizin yüzeyde yaşadığınız gibi yaşamıyorlar. Ve o zamana kadar ..."

Boğazıma bıçak saplar gibi yapıyorum.

"Peki onu nasıl öldüreceğim? Lütfen arkları söyleme."

Annem hemen "Arklar," diye cevap veriyor ve ben inliyorum.

"İyi haber şu ki, çoğunu çaldım sayılır."

Annem şaşkın bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Nedense bunu duyduğuma hiç şaşırmadım."

Cevap gülümsemem hüzünlü.

Annem nefes alıyor. "En çok mu?"

"Kalp Sandığı bende değil. O Aurora Kralı'nda."

Annem yüzünü buruşturdu. "Ona ihtiyacın olacak Lor. Ve gemilerini yok etmek için her bir hükümdara ihtiyacın olacak. Yalnızca kral ya da kraliçe ya da muhtemelen onların Birincilleri onu yok edecek güce sahip olacak. Bağlanmamışlarsa, yine de Birincillerinin yardımına ihtiyaç duyabilirler."

Başımı ellerimin arasına aldım.

"Oh, tabii. Büyütülecek bir şey değil. Hepsini bir çay partisine davet eder ve gerçekten kibarca sorarız."

Annem sırtımı okşuyor, dokunuşu rahatlatıyor. "Bu yükü omuzlamak zorunda kalan kişi sen için üzgünüm. Bunların hiçbirisi senin suçun değildi."

"Bu noktada beklediğim şey bu." Ağzımdan bir nefes çıkarıyorum. "Ya Empyrium beni almadan önce yükselmiş olsaydım? Kalp'i kurtarabilir miydim?"

Annem gözlerinde özürle başını sallıyor. "Onlar seni almadan önce büyüü devredeceğin bir varise ihtiyacın olacaktı. Sadece kaçınılmaz olanı geciktirmiş olursun. Ayrıca, Zerra yükseliş sürecinin ayrılmaz bir parçası ve bu seni ona karşı savunmasız bırakır, ona saldırma şansı verir."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Döndüğüm her yönde barikatlar var.

"Bir şey daha var," diyor annem tereddüt ederek. "Aman Tanrım, başka ne var?"

"Bu kötü bir şey değil. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum." Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Kraliçe Amara, Kalp Sandığı'nı yok edecek güce sahip olabilmeniz için bağlanmış olmanız gerektiğinden oldukça emin, çünkü henüz bir Birincil'e sahip değilsiniz."

"Doğru," diye başımı salladım. "Sanırım bu mantıklı."

"Kalbin büyüü her zaman en güçlüsü olmuştur ve büyü virülansa kanalize edildikçe, Kalbin sandığının neredeyse yok edilemez olduğu noktaya kadar güçlenir." Ellerini çaresiz bir hareketle açıyor. "Size önerebileceğim tek şey, bir Eserin yakınında olduğunuzda, buna karşı koymak için büyük miktarda virülans tarafından korunmadığınız sürece Zerra'nın görüşüne karşı savunmasız olacağınız bilgisidir."

Bu da Zerra'nın bizi köyde nasıl gördüğünü ve Nadir'le ben Tristan ve Taç'tan uzaklaştığımızda neden saldırmayı bıraktığını açıklıyor. Ve ayrıca neden sadece Alluvion'un sandığını taşıdığım da beni görebildiğini de - beni saklamak için yeterli değildi. Tamamen virülanstan yapılmış Aurora Kalesi'ni düşünüyorum. Herric ondan saklanmaya mı çalışıyordu?

"Yüzey ile etkileşime girmek de onu zayıflatıyor," diye ekliyor annem. "Aslında bunu yapması son derece zor, özellikle de şu anda. Bu yüzden tekrar harekete geçmesi biraz zaman alabilir, bu yüzden hızlı hareket etmelisiniz."

İnliyorum ve arkama yaslanıp gökyüzüne bakıyorum, her şeyin nasıl bu kadar berbat olduğunu merak ediyorum. Sonra beni dikkatle izleyen anneme bakıyorum.

"Ya başarırsa?" Ben sorarım.

"O zaman toprak tepki vermeye devam edecek, İmparatorluk başka birini seçmek için geri dönmedikçe daha da kötüleşecek. O çok zayıflıyor."

"Ve ne zaman dönecekleri hakkında hiçbir fikrimiz yok," diyorum ve annem elimi tutup sıkıyor. "Döndüklerinde Zerra olmaktan kurtulmanın bir yolu var mı? Bunu istemiyorum. Eğer gemileri yok etmeyi başarırırsam, o zaman eve dönmek istiyorum."

Annem dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor. "Amara bunun bir kral, bir kraliçe ya da bir Birincil olması gerektiğini doğruluyor. Sadece onlar Eserler için kanal görevi görecek güce sahip olabilirler. Ama Kalp'i sadece *sen* kurtarabilirsin, bu yüzden beni gönderdi."

Bunu düşünürken yanağımın içini çiğniyorum. Eğer bir hükümdar ya da Başrahip olması gerekiyorsa, bu iş için Ouranos'ta sadece bir avuç insan kalıyor.

Ve kimseden bu yükü benim için omuzlamasını isteyemem. Bunu kimseye söyleyemem bile. Tristan ya da Nadir öğrenirse, beni kurtarmak için üzerlerine almaya çalışabilirler ve ben bununla asla yaşayamam.

"Yani Artefaktlar bir şekilde ikisini de yapmamı mı istiyor?" Ben soruyorum. "Empyrium'u tatmin etmemi ve Heart'ı kurtarmamı mı?"

Annem yüzünü buruşturuyor. "Ya da başka bir yol bul." "Ama bana bunun ne olabileceğini söyleyemezsin?" Başını yavaşça sallıyor. "Özür dilerim."

Alaycı bir kahkaha attıktan sonra başımı ellerimin arasına alıp yukarı bakıyorum.

"Sonsuza kadar burada seninle kalamaz mıyım?"

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Bunu çok isterdim ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." Elimi tutuyor. "Ayrıca, kardeşlerinin sana ihtiyacı var."

"Keşke onlar da seni görebilseydi."

"Ben de öyle," diyor öyle bir hüzünle ki kalbim sıkışıyor.

"Tristan bir Primary," diyorum. "Woodlands'ten."

"Belki bir gün onu görürüm."

Gitmek istemediğimi söylemek için ağzımı açıyorum.

"Ve eşin," diyor annem. "Onun da sana ihtiyacı var."

"Ona ihtiyacım var," diyorum. "Ama onu kaybedebilirim."

Annem elimi tutuyor ve sıkıyor. "Seni bu kadar çok seven birini bulduğun için çok mutluyum Lor. Hayatında mutluluğu hak ediyorsun ve bunu atlatmanın bir yolunu bulacaksın. Sana inanıyorum ve seni seviyorum. Keşke yardım etmek için daha fazlasını yapabilseydim ama sondan önce ne kadar karanlık olursa olsun, ne kadar sevildiğini asla unutma."

Diğer elini yanağıma koyuyor, ben de kendi elimi yanağıma bastırıyorum ve dokunuşunun sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Ağlarken gözlerim kapanıyor, ona sarılıyorum. Bir an sonra eli kayboluyor ve gözlerimi açtığımda o gitmiş oluyor.

Herkes bana bakarken Güneş Sarayı'na geri döndüm. Gözlerimi kırıştıyorum, elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum.

"Ne oldu?" Tristan soruyor. "İyi misin?" Uzun, titreyen bir nefes veriyorum.

"Bilmiyorum. Annemizi gördüm."

37. BÖLÜM

NADIR

"Annemizi gördüm de ne demek?" Tristan sorar, yüzü şoktan solmuştur.

Lor kardeşine bakarken ellerini kucağında kavuşturuyor. Bir kolumu onun omuzlarına doluyorum, o da yatakta yanıma oturuyor.

Gözlerinde yaşlar birikirken "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "I-"

Willow sandalyesinden kalkıp Lor'un yanına oturur ve onun elini tutar.

"Ne oldu?" Yüz ifadesi o kadar nazik ve anlayışlı ki göğsüm sıkışıyor.

Lor daha sonra Crown'la birlikte gördüklerini anlatır.

Şişen bir alarmla dinliyorum. Bu iş her geçen an daha da karmaşık bir hal alıyor.

Eşimi en beklenmedik koşullarda buldum ve tek istediğim onunla birlikte, birbirimizi keşfetmek için yalnız kalabileceğimiz ve onu koruyabileceğim bir yerde kaybolmak. Herkes onu öldürmeye ya da kafese kapatmaya çalışıyor ama önce beni geçmeleri gerekecek.

"Öyleyse babamın peşinden gitmeliyiz," diyor Amya ve ben onun ne düşündüğünü anlayabiliyorum. İşin öyle ya da böyle bu noktaya geleceğini hep biliyorduk. Ona karşı biz. Amya'yla birbirimize sır verdiğimiz her anı hatırlıyorum. Ebeveynlerden biri yoktu, diğeri de bir canavardı. O doğduğunda yetişkin bir Fae olmama rağmen, paylaştığımız pek çok kasvetli an var. Bunu kendime itiraf etmem yıllarımı aldı, ama beni korkmuş bir çocuktan başka bir şey değilmişim gibi hissettirdiği çok zaman oldu.

"Önce yapmamız gereken başka bir şey var," diye yanıtlıyor Lor ve yüzündeki endişeli ifadeyi fark ediyorum.

"Mesela mı?" diye soruyor kız kardeşim.

Bana baktı. "Annem gemiyi yok etmeye yetecek güce sahip olmak için bağ kurmam gerektiğini söyledi."

Başımı salladım ve bir iç çektim.

Sence Cloris'in bize söyledikleri doğru mu? Ben soruyorum.

Öyle olduğunu biliyorsun.

"Demek sen ve Nadir bağ kuracaksınız," diyor Mael. "Neden ikiniz de cenazelerinize gidiyormuş gibi görünüyorsunuz? Bana hâlâ 'Ooh, birbirimizi istemiyoruz' oyunu oynadığınızı söylemeyin. Siz lanet olası dostlarsınız."

"Bize biraz hak verin," diye tersliyor Lor ve sesindeki kızgınlık beni gülümsetiyor. "Tabii ki artık bunu yapmıyoruz."

Lor dönüp bana bakıyor. *Bunun için hazır mısın?* diye soruyor düşüncelerimin içinde. Ona yarım bir gülümseme veriyorum. *Hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım Lor.*

Onlara söylemek zorundayız.

İkimiz de dönüp diğerlerine bakıyoruz ve sanırım planlarımızdaki diğer aksaklığı açıklamanın zamanı geldi. Lor, iki Primar arasındaki eş bağıyla ilgili komplikasyonları ve büyükanne ve büyükbabasına ne olduğunu açıklıyor.

"Yani siz ikiniz bağlanırsanız, Ouranos'un yarısını havaya mı uçuracaksınız?" Willow, bu ihtimal karşısında üzülererek sorar. "Ama birbirinizi seviyorsunuz."

"Haberler o kadar da kötü değil," diyor Lor. "Görünüşe göre, doğru önlemlerle bu iş yapılabilir."

"Ne önlemi?" Amya soruyor.

"Kötü haber bu," diyorum. "Cloris Payne'e sormamız gerekecek."

"Hepimizin canı cehenneme," diyor Mael, hepimizin aklından geçenleri yankılayarak.

"O çılgın cadı hâlâ orada," diyor Amya. Kaşlarımı kaldırdığımda, "Ona göz kulak olmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm, bu yüzden onu izleyen biri var" diye ekliyor.

"Güzel," dedim. "Bu iyi bir düşünceydi. Teşekkür ederim."

"Onu tekrar görmeyi mi planlıyorsun?" Willow sorar. "Ya tehlikeliyse?"

"Hiç sanmıyorum," diyor Lor, alt dudağını çiğneyerek. "Onu bir keresinde neredeyse öldürüyordum ve içimden bir ses eğer bizi alt edebilseydi geçen sefer bunu yapacağını söylüyor."

"Bilmiyorum," diyor Tristan. "Bu riskli görünüyor."

Ellerini kaldırıyor. "Başka ne seçeneğimiz var?"

Tristan'ın çenesi sertleşiyor. Pek çok konuda aynı fikirde değiliz ama kız kardeşinin güvenliği hemfikir olduğumuz tek konu.

"O zaman gidip onu görelim," diyor Lor bana, "sonra da babanın peşinden gitmeden önce ne yapmamız gerektiğine karar verelim." Onayımı bekliyor ve ben de isteksizce başımı sallıyorum.

"Ayrıca diğer diyarlara da ulaşmalı ve onları yok etmeye ikna etmeliyiz," diyorum odadaki gerilimi artırarak. Bizi dinleyeceklerinden emin değilim ama bunun hepsi için önemli olduğunu görmelerini sağlamalıyız. Belki de bizim için işe yarayan tek olumlu şey, yok edilecek bir Aurora gemisi olmaması ve bunun için Babamıza güvenmek zorunda kalmayacak olmamızdır.

Lor bir nefes verir ve elini yüzünde gezdirir. "Yaptığım şeyden sonra Alluvion bana yardım etmeyecek."

Başımı eğiyorum ve düşünüyorum. "Cyan aptal değil. Onu ikna etmek mümkün olabilir. Ve bunların hiçbirini kendimiz için istemiyoruz. Pek sayılmaz."

Lor kuru bir kahkaha attı. "Onun sarayına ne yaptığımı gördüysen, hayır." Yüzünü ellerinin arasına alıp inliyor.

"Bence denemeliyiz," diyorum. "Ve bunu yaparken, belki de bir ya da iki kişi gemileri yok etmenin ötesinde bize yardım etmeye ikna edilebilir. Babamın ne planladığını bilmiyoruz ama tek başımıza girmeye çalışırsak baş daha fazlası olacağından endişeleniyorum."

"Cedar bize bağlılık sözü verdi," diyor Tristan ve ben de çenemi eğiyorum çünkü bu konuda haklı. Tristan. Başka bir Primary. Yüz ifadesindeki özlemi görebiliyorum. Bir gün yerine geçeceği kralı tanıma arzusunu. Umarım ona bu şansı verebiliriz.

"Peki ya Tor ve Celestria kraliçeleri?" Amya soruyor.

Lor başını sallar. "Bilmiyorum. Yalan söylediğimi onlar da biliyordu..." "Peki ya Aphelion?" Amya ekliyor. "Sence Tyr ..."

Sesi kesiliyor ve ben onun söylemediği kelimeleri tamamlıyorum.

"Ama artık sihrini kullanıp kullanamadığını bile bilmiyoruz?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Hepsi iyi noktalar. Bunu Tyr ile tartışacağız ve sonra diğerlerinden bizimle buluşmalarını isteyeceğiz. Heart'ın varisi tüm tuhaflıklara rağmen küllerinden doğdu ve onları en azından bizi dinlemeye ikna edebiliriz."

Lor bana endişeli bir bakış atıyor ve ben de omzunu sıkıyorum. "Onlarla nerede buluşacağız?" Tristan soruyor.

"Tarafsız bir yer mi?" Amya soruyor.

"Hayır," diyor Lor. "Bunu kendi gözleriyle görmeleri gerek." "Neyi görmeleri?"

"Kalp'in büyüü geri döndü. Rion ve Zerra'nın başına gelenler onları etkiliyor. Bana karşı kişisel hisleri ne olursa olsun.

Büyükanne, bize yardım etmeliler yoksa çok daha fazlasını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırlar."

Ağzımın kenarı küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Böyle olduğunda nefes kesici oluyor. Sert bir kararlılık ve kabadayılık. Bir kraliçeden çok uzak olduğu zamanlarda bile bir kraliçe gibi davranan kraliçem.

Bana baktı. "Etienne'e bir mesaj iletebilir misin? Heart'ta Ouranos'un kral ve kraliçelerini kabul etmeye uygun bir yer var mı?"

" geliyorum," diyorum. "Eminim çalışabileceğimiz bir şeyler vardır."

"Tamam," diyor Lor çenesinin sert bir ucuyla. "Onlardan bizimle burada buluşmalarını isteyeceğiz.

bir hafta. Bundan daha fazla zaman ayırabileceğimizi sanmıyorum." "Anlaştık," diyorum.

"Cloris'i göreceğiz ve bağı tamamlamak için hangi önlemlerin alınması gerektiğini öğreneceğiz."

"Ve söylediği her şeyin doğru olmasını mı umalım?" Mael ekliyor. "Doğru," diye cevap veriyorum. "Ve gerçekleştirilmesi imkansız değil."

Lor'un yüzünde beliren tedirginliği görüyorum ve eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. *Bunu öyle ya da böyle çözeceğiz.*

Endişelenme Lor, aramızdaki bağ sayesinde söylüyorum. *Her düzeltereğiz.*

Bana sıkı bir gülümseme veriyor.

"Yani bir planımız var," diyor, açıkça cesur bir yüz takınmaya çalışıyor. Umarım herhangi biri işe yarar.

BÖLÜM 38

LOR

Oda sallanırken bir gümbürtü beni uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi açıyorum ve gümbürtü kesiliyor. Rüya mı görüyordum? Yanımda yatan Nadir'e bakıyorum, yüzü uykuyla gevşemiş.

İçimi çektim ve tavana bakarak arkama döndüm. Annem sayesinde gördüğüm ve öğrendiğim her şeyi aktardıktan sonra, Tristan ve Willow'un neler olduğunu anladıklarında yüzlerindeki ifadeyi ve onu da görmeyi ne kadar çok istediklerini kaçırmadım.

İkisi de yeniden ölmüş gibi görünüyordu ve daha az acı çekmeleri için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Onların yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Kendimi toparlayabileceğimden emin değilim. Onlara o anı yaşatabilmeyi o kadar çok isterdim ki.

Bir başka gümbürtü odayı sarsıyor, bu kez daha sert, yatağı titretiyor ve artık rüya görmediğimden eminim. Uzanıp Nadir'in kolunu sıkıyorum.

"Nadir, uyan," diyorum. Gözlerini açması bir an alıyor ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"N'aber Şimşek Böcek?" diye soruyor yüz ifademi fark etmeden önce. "Neyin var?"

Bir başka gümbürtü odayı sarsıyor ve ayağa kalkıyor. "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum.

Nadir elini yüzünde gezdiriyor. "Bilmiyorum ama sanırım başka bir sorunla karşı karşıyayız."

Yataktan kayarak çıkıyorum ve Aphelion şehrine bakmak için pencereye doğru ilerliyorum. Sabahın erken saatlerinde güneş doğuyor ve dünyayı altın sarısı bir ışığa boğuyor. Odamız yaldızlı binaların, sokakların ve ötesindeki okyanusun manzarasını sunuyor.

Bir başka gümbürtü odayı sarsıyor, öncekilerden daha güçlü, neredeyse dengemi bozacak kadar. Kendimi sabitlemek için broker perdelerine tutunuyorum ve bir an sonra Nadir'in arkamda durduğunu hissediyorum.

"Gidip Gabriel'i bulmalısınız," diyorum.

Tam pencereden uzaklaşmak üzereyken bir şey gözüme çarpıyor. Bir başka güçlü gümbürtü tüm odayı sarsıyor ve şimdi uzakta onu görüyorum. şehir gözlerimizin önünde kyor.

Kıyı şeridi boyunca uzanan kenarların parçalanmaya başlamasını, binaların paramparça olurken birbirlerine çarpmalarını dehşet içinde izliyorum. Camlar, zemini titreten gürültüyü bastırıyor.

"Nadir," diye fısıldıyorum. "Bu Zerra mı?"

Pencereden dışarı bakıyor, yıkıma tanıklık ediyor, temellerimiz o kadar sert sallanıyor ki önümüzde duran cama tutunuyoruz. Avizenin tepesindeki kristaller birbirine çarparak çınlarken oda devriliyor. Komodinden bir sürahi düşüp masanın üzerinde duran bardak dolu tepsiyle birlikte yere çarpınca sıcıyorum.

Nadir bakıyor. "için kamalısınız," diyor. "Nereye gideceğiz?"

Ben soruyorum.

Nadir elimi tuttu. "Yatağın altında."

Altında toplanıyoruz ve Nadir kollarını belime doluyor, gürültünün dinmesini beklerken beni güçlü göğsüne bastırıyor.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissettirdikten sonra, sonunda duruyor. Kulaklarım sessizliğin ağırlığıyla çınlıyor.

Buna ne sebep oldu? İlk aklıma gelen Zerra oldu ama onun bir gücü var mı? Annem yüzeyle etkileşime girmenin onu bir süreliğine tükettiğini söylemişti, yani daha önceki saldırısından sonra iyileşti mi?

Ama bu sadece ondan daha büyük bir şeymiş gibi geliyor ve eminim ki bu, altımızda parçalanan dünyanın bir başka tezahürü. Buna Zerra sebep olduğu için değil, gittikçe zayıflamaya devam ettiği için. Her ne ise, her yönden zamanımız tükeniyor.

Yatağın altından çıkıyoruz ve pencereye doğru yürüyoruz. Ağzımı kapatıyorum ve uzaktaki manzara karşısında nefesim kesiliyor. şehrin büyük bir kısmı depremin kurbanı olmuş ve düzinelerce bina devrilmiş ve taşların ağırlığı altında ezilmiş.

Kaç cesedin gömülü olduğunu ve kaç kişinin hayatını kaybettiğini düşündükçe rperiyorum.

"Hadi giyinelim," diyor Nadir. "Hayatta kalanları aramalıyız."

Tam arkamızı dönecekken gürültülü bir çatırtı dikkatimizi tekrar pencereye çekiyor çünkü bu iş henüz bitmedi. Arazi sanki kalbinden parçalanmış gibi ikiye , büyük bir yarık genişçe yayılıyor. Duman ve gölgelerden oluşan ağır bir pufun içinde, düzinelerce bina bir kükremlerle yok oluyor.

Geri çekiliyorum, elimi göğsüme bastırıyorum, izlediğim şeye inanmıyorum. Sadece birkaç saniye sürüyor ama tozun tekrar yatışması saatler sürmüş gibi geliyor.

"Hayır," diyorum, sesim fısıltıya dönüşüyor. Birinin bundan kurtulma şansı hiç yok.

"Gidelim," diyor Nadir, odayı geçip bir gömlek ve pantolon bulduktan sonra onları giyiyor. Gözlerimi kırıştırarak gözyaşı tehdidini uzaklaştırıyorum ve bir çift tozluk ve bir tunik giyerek onu takip ediyorum.

Kapıyı açtığımızda sarayın bir kaos manzarasına dönüştüğünü görüyoruz. Panikleyen hizmetkârların aşağıda yaşayan arkadaşları ve aileleri olmalı. Bir ileri bir geri koşturuyor, bağırarak emirler yağdırıyor ve ağlıyorlar, çoğu ne yapacağını şaşırılmış durumda.

Artık onlar için yapabileceğimiz fazla bir şey olmadığını bilerek geçip gidiyoruz ve Gabriel, Mael ve Hylene'i çoktan emirler yağdırırken bulduğumuz avluya çıkıyoruz.

"Hayatta kalanları arayın!" Mael bir sıra askere bağırıyor.

Göğüslerinde haçlar bulunan uzun cüppeler giyen bir sıra saray şifacısı hazır bekliyor.

"Yardım edebilirim," diyorum elimi kaldırarak. "Yaralılara." Gabriel sanki iddiamdan şüphe ediyormuş gibi dönüp beni tepeden tırnağa tarıyor. "Bana öyle bakma," diyorum. "Hayatta kalanların iyileşmesine yardım edebilirim."

Gözlerini deviriyor. "Sanırım daha fazla zarar veremezsin."

"Oh, peki, bu çınlayan onay için teşekkür ederim," diye tersliyorum. İkimiz de her şeye rağmen sırtmaya başlamadan önce gözlerimiz bir anlığına buluşuyor.

"Seni biraz özledim, Final Tribute," diyor. "Ama bunun kafana girmesine izin verme. Çok stres altındayım ve şu anda hastalıklı bir gelinciği bile özleyebilirim."

Bir elimi alnıma bastırıyorum ve bayılmış gibi yapıyorum. "Bana söylenecek en doğru şeyi her zaman biliyorsun, Gabriel."

"Gerçekten yardım edebilir misin?" diye soruyor, ifadesi ciddileşiyor.

Başımı sallıyorum. Sanırım yapabilirim. Oldukça eminim. İyileştirme sihrimi Nadir üzerinde hiçbir şeyi havaya uçurmadan kullanabildim ve sanırım bunu tekrar yapabilirim. Umarım. Bu insanların bana ihtiyacı var ve denemek zorundayım.

"Ben de yardım edebilirim," diyor Tristan yanıma gelerek.

"Birazcık." Ona bakıyorum ve sonra elini tutup sıkıyorum.

Gabriel ikimize de dönüyor, ağzı bir açılıp bir kapanıyor.

"Gerçekten artık hiçbir şey anlamıyorum," diyor ve bu şifreli ifadenin ardından topuklarının üzerinde dönüp emirler yağdırmaya başlıyor. Birkaç metre uzaklaştığında dönüp bana ve kardeşime baktı. "Eee? Siz ikiniz geliyor musunuz? Geçici bir revir kurmamız gerekiyor."

Gabriel uzaklaşırken Nadir'e dönüp elini tutuyorum. "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyorum.

"Hayatta kalanları aramaya yardım edeceğim," diyor. "Ağır molozların bir kısmını büyümlle yerinden oynatmaya yardım edebilirim."

Sonra beni kendine çekiyor ve kollarıyla sıkıca sarıyor. Ne düşündüğünü biliyorum - kısa bir süre önce neredeyse birbirimizi kaybediyorduk ve etrafımızdaki her şey parçalanıyor. Etrafımızdaki fırtına şiddetlenirken birbirimize biraz daha sıkı tutunmamız gerekiyor.

Onu öpüyorum ve sonra Gabrieli takip etmek için arkamı dönüyorum. O uzaklaşıyor, Tristan da yanımda sıraya giriyor.

Arkamızda diğer şifacılar yürüyor, herkesin duruşu bir amaç uğruna dik. Hepimiz saray kapılarına yakın, tıbbi amaçlar için kullanıldığı belli olan bir odaya giriyoruz. Birkaç küçük beyaz yatak uzaktaki duvara yaslanmış, bir dizi gümüş metal dolap da diğerinin karşısında duruyor.

Şifacılar bunları açmaya ve malzemeleri çıkarmaya başlar: bandajlar, merhemler, iğneler ve iplikler - ihtiyacımız olabilecek her şey. Kalp büyüü olmadan, Aphelion'un şifacıları bu aletlere bağımlı. Bu görevin ağırlığı ve amacı midemde ağır bir şekilde dalgalanıyor. Kalp büyüünü kurtarmalıyım.

Biri ellerime dolu bir kutu tutuşturuyor ve herkes silahını kuşandıktan sonra odadan çıkıp saraya doğru yürümeye başlıyoruz. Gabriel hiçbir şey söylemiyor, omuzları kambur, başı eğik ve şu anda nasıl bir stres altında olduğunu hayal bile edemiyorum. Yanına gitmek için koşuyorum. "Hey, iyi misin?" diye soruyorum.

Bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Bunun hakkında fazla düşünecek vaktim yok. Sadece devam etmek zorundayım. Anlıyor musun?"

"Evet, bunu çok iyi biliyorum Gabriel."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve onun bana böyle baktığını görmek garip. Sanki onu hâlâ kızdırıyor olsam bile, etrafta olduğum için biraz mutlu gibi.

Şehre giriyoruz, bir grup asker tarafından çevrelenmiş sokaklarda yürüyoruz. İleride, daha fazla şifacı ve asker koşuşturuyor, açık bir meydanın ortasında büyük beyaz bir çadır kuruyorlar. Herkes kesikler ve çürüklerle kaplı, bazıları kollarını tutan, diğerleri yaralı dizleri ve ayak bilekleri üzerinde topallayan bir sıra insan oluşmaya başladı bile.

Hiç yatağımız yok, bu yüzden hayatta kalanları iyileştirme görevine başlarken yerde derme çatma paletler oluşturmak için çarşaf ve battaniyeler kullanıyoruz.

Sonraki birkaç saat boyunca sihrimin ikinci yarısını kullanıyorum. Uzuvları onarırken, kesikleri kapatırken ve bir vakada kırık kaburgalarla dolu bir göğsü onarırken o yumuşak, kadifemsi şerit yoğun ve katı bir his veriyor. Büyümün bu tarafını kontrol edebilirken diğer tarafını kontrol altına almanın neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum.

Zor bir iş ve alnım terden boncuk boncuk oluyor. Ben iyileşirken, bana ve Tristan'a yöneltilen birkaç meraklı bakış yakalıyorum. O çadırın diğer ucunda, başka bir yatağın başucunda, kesik ve çürükleri iyileştirmek için daha ince damarlı iyileştirme büyüsünü kullanıyor.

Kalp'in iyileştirici büyüsünü deneyimlemeyeli uzun zaman oldu. Taht odasını yok ettiğimde birçoğu kırmızı şimşegi görmüş olmalı ve büyükannemiz yüzünden bizi reddedeceklerinden endişeleniyorum, ama çoğunlukla yardımımız için minnettar görünüyorlar.

Güneşin batmaya başladığını fark edene kadar saatlerin nasıl geçtiğini anlamıyorum. Karnım açlıktan gurulduyor. Bizi küçük lokmalarla besliyorlar ama ben çok fazla şeyle uğraşamayacak kadar meşguldüm. Kendimi susuz bırakmamaya çalışıyorum ama bu kadarla sınırlı.

Nerissa, Tristan'ın yanında bir palet oturmuş, kazazedelerden birinin kafasındaki kesiğe bakarken Tristan eğilip onu güldüren bir şey söylüyor. Bu manzara karşısında gözlerim yaşıyor ve kendimi uyarıyorum. Şimdi kendimi hayallere kaptırmanın zamanı değil. *Yani bir kıızı güldürdü. Kendine gel Lor. Henüz birbirlerine ölümsüz aşk yemini etmediler.*

Mevcut hastasıyla işini bitiriyor ve malzemelerini yenilemek için uzaklaşmadan önce Tristan'ın yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Tristan kalabalığın arasında kaybolurken kardeşimin dikkati ona takılı kalıyor. Arkasına baktığında bakışlarımız karşılaşıyor. Ben sırtıyorum, o da yüz ifadesi mahcup bir gülümsemeye dönüşüp başını sallayana kadar ters ters bakıyor.

Arkamı dönerek yardımcıları inceliyorum ve soylulardan hiçbirinin buraya gelmediğini, sarayda kalıp hiçbir şey yapmamakla yetindiklerini fark ediyorum.

Ama sonra Halo ve Marici'nin içeri girdiğini görüyorum, üzerlerinde basit pantolonlar ve tunikler var, kollarını kıvrımışlar ve saçlarını arkadan bağlamışlar. Halo önce beni fark ediyor.

"Lor!" diye ağlıyor ve koşarak yanımıza geliyor. Kollarımızı birbirimize doluyor ve sıkıca sarılıyoruz. "Sarayda olduğunu duydum. Burada ne yapıyorsun? Ayna ile her şey nasıl gitti? Sihrini gördük. O gerçekten sen miydin?"

Marici yanına geldiğinde bir dakika içinde bir mil konuşuyor ve ben de ona sarılıyorum.

"Geri döndüm," diyorum. "Ayna'yla konuştuktan sonra biraz dolambaçlı yollara saptım." Bu biraz hafif bir ifade oldu.

"Ayna ile konuştun mu?" Halo sorar. "Bu ne anlama geliyor?"

Bir nefes üflüyorum. "Sana daha önce her şeyi anlatamayacağımı söylemiştim ama artık yeterince güvendeyiz." Dağınık çevremizi tarıyorum. "Ama belki de burada değil? Yakında tekrar yola çıkacağız ama konuşmak için bir şans istiyorum."

"Elbette," diyor Marici. "Bu arada, ne tür bir yardımda bulunabileceğimizi görmek için geldik."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken onlara bakıyorum.

Onlar Willow ve Tristan dışındaki ilk iki arkadaşımı. Üzerime bir melankoli dalgası çökerken ellerini tutmak için . Neden bu, birçok vedadan ilki olacakmış gibi geliyor?

"Denemeler sırasında bana bu kadar iyi davrandığın için sana hiç teşekkür ettim mi?" İkisi de belirsiz bir bakış atar.

"Öyle değildik ama," diyor Halo. "Sana karşı çok kötüydük."

"Kendinize geldiniz," diyorum.

"Teşekkürünüzü hak etmiyoruz. Başından beri sana karşı daha nazik olmalıydık ve o korkunç şeyi hiç dinlememeliydik ..." diye devam ediyor, dilini ısırarak.

Hoşuna gitsin ya da , Apricia hâlâ kraliçe olmaya hazır. Yoksa mi?

"Şimdi sana ne olacak?" diye sordum. "Tyr dönünce mi?"

"Emin değilim," diyor Halo. "Hepimiz bir tür belirsizlik içindeyiz.

İstediğinden şüpheliyim.

.."

"Evet," diyorum. Tyr, Apriciaya bağlanacak *ya da* bir krallığı yönetecek bir zihniyette görünmüyor.

"Her neyse," diyor Marici. "Ne ?"

Onları işe koyuyorum ve sonra hastamın yatağının başına dönüyorum.

Bir süre sonra omzuma ağır bir el iniyor ve başımı kaldırdığımda Gabriel'in başımda dikildiğini görüyorum. Teni solgun ve gözlerinin altındaki halkalar

EndiŖe ile karanlık.

"DıŖarısı nasıl?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, yüzünün her çizgisinde inançsızlık okunuyor.

"Bize bahsettiğin Ŗey bu mu? Büyü mü?"

"Evet," diye cevap verdim. "Sanırım öyle."

İç çekiyor, bir elini ensesinde gezdiriyor ve omuzlarını yuvarlıyor. "Yani bunu kontrol etmek mümkün değil."

"Henüz değil," diyorum. "Ama bunu çalışıyorum."

"Zerra'yı değiştirerek mi?"

"Hayır," dedim. "Bunu yapmayacağım. Başka bir yol bulacağım."

Bana Ŗüpheci bir bakıŖ atıyor ve suçluluk duygusu göğsümde düğümleniyor. Bunu Ouranos'un iyiliği için yapmalıyım, değil mi? Bencillik mi yapıyorum? Eğer sadece başka bir hükümdar ya da Birincil olabilirse, o zaman neden benim özgür kalma mücadelem onlarınkinden daha önemli?

Bir yanımda umursamıyor. Ouranos benim ya da ailem için hiçbir Ŗey yapmadı. Herkes Rion'un on yıldan fazla bir süre bize eziyet etmesine seyirci kaldı ve sonunda serbest bırakıldığımda, neredeyse beni öldürecek bir yarışmaya itildim. Ouranos'taki herkes beni kendi amaçları için kullanmaya çalışıyor. Ama bu, bunlarla hiçbir ilgisi olmayan masum insanlar için de adil değil. Her Ŗeylerini kaybetmeleri halinde gerçekten sadık olmam gereken tek kiŖi olan Heart halkı için de adil değil.

"Başka bir yol bulacağım," diye tekrarlıyorum, bunun doğru olmasını umarak.

"Efendim," diyor bir asker, Gabriel'in yanına gelerek. "Ŗu anda beŖ yüz yirmi altı ölü ve bin kırk iki yaralı var."

Bu rakamlar kanımı donduruyor. Çok fazla insan var. Bir kiŖi bile çok fazla. Ve bu, uçurumda sonsuza dek kaybettiklerimizi hesaba katmıyor bile.

"TeŖekkür ederim," diyor Gabriel, sesi duygusallıkla çarpılmış.

Asker eğiliyor ve Gabriel bana bakmadan önce uzaklaşıyor. Gözleri iyileŖtirmeye çalıştığım adama gidiyor; alnında büyük bir kesik var. "Yardım ettiğin için teŖekkürler Lor. Sana yaptıklarımızdan sonra Aphelion'a daha fazlasını borçlu değilsin."

Sonra topuklarının üzerinde dönerek uzaklaŖtı ve beni Ŗok içinde arkasından bakakaldı.

Ŗimdi dünyanın sonunun *geldiğini* biliyorum çünkü az önce güzel bir Ŗey mi söyledi?

BÖLÜM 39

Bütün gün ve geceyi enkazın temizlenmesine yardım ederek geçiriyoruz. Şehir bıçak sırtında sallanıyormuş gibi hissediyor. Söylentiler yayılıyor ve bunlardan bazıları gerçeğe herkesin istediğinden daha yakın. Gabriel bu bilgiyi kimseden saklamaya çalışmıyor, ancak bu aynı zamanda kitlesel bir paniğe de neden olabilir ve bu herkesin ihtiyaç duyduğu son şeydir.

Ertesi gün hepimiz sarayda buluştuğumuzda güneş doğuyor, aşçıların düzenli olarak yemek getirdiği büyük yemek odalarından birini işgal ediyoruz, böylece askerler, şifacılar ve görevdeki diğer herkes ihtiyaç duyduklarında uğrayıp bir şeyler alabiliyorlar.

Dün gece, Halo ve Marici ile görüşmek için boş bir an buldum ve onlara her şeyi açıkladım. Onlar da herkes gibi şok oldular ve sadece benim için en iyisini dilediler. Ben de onlar için en iyisini diliyorum ve bu işin sonunda onları tekrar görebilmek için dua ediyorum.

Nadir ve ben şimdi kendimizi Gabriel, Erevan, Tristan ve Mael ile otururken sessiz bir anın içinde bulduk. Depremden sonra isyancıların lideri sarayda belirdi ve Gabriel'le uzun süre ciddi bir sohbeta dalmalarını uzaktan izledim. Konuşmaları bittiğinde, Erevan burada kaldı ve deprem sonrasıyla ilgilenmeye yardım etti.

Herkes çok yorgun ve biz yemeklerimizi yerken ve ara sıra içkilerimizi yudumlarken kimse fazla konuşmuyor.

Nadir sonunda Gabriel'e bakarak, "İki gün içinde diğer yöneticilerle buluşmamız gerekiyor," dedi. "Mesajları depremden hemen önce gönderdik."

"Anlıyoruz. Yardımlarınız için teşekkür ederiz."

Nadir'le bakışıyoruz. Şu anda onları terk ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Özür dilerim," diyorum ama Gabriel beni başından savıyor. "Eğer bunun gerçekten Ouranos'taki daha büyük bir değişimin parçası olduğunu düşünüyorsan, o zaman bununla başa çıkmalısın. Devam ederse olabileceklerin yanında bu sadece küçük bir şey."

Başımı sallıyorum ve suyumdan bir yudum alıyorum. Tüm pencereler esintiye açık olmasına rağmen oda kaynar derecede sıcak. Hava dumanla dolu ve

Kül, her şeyi iç karartıcı gri bir toz tabakasıyla kaplamaktan başka bir işe yaramıyor.

"Sıcaklık," diyorum. "Empyrium'a göre, geçen sefer Aphelion'a olan buydu."

Odaya bakıyorum, yarı yarıya Zerra'nın orada durup bana sırtımasını bekliyorum. Depreme sebep olmadıysa bile, her an tekrar saldırabileceğinin farkındayım ve bu da Aphelion'u bir an önce terk etmek için iyi bir sebep gibi görünüyor. Ellerinde yeterince şey var.

"Gemi hakkında konuşabilir miyiz?" Ben soruyorum.

Gabriel omuzlarını silkiyor. "Tyr onu alman gerektiğini söyledi. Ben kimim ki kralımla tartışayım?"

O kelimeye takılıp duruyor.

Başımı sallıyorum. "Aslında artık onu almak istemiyoruz ama büyüyle onu yok etmesine ihtiyacımız var," diyorum. "Bağlanmadığı için de Birincil'inin yardımına ihtiyacı olabilir. Tyr'in durumunda, bunu yapacağı neredeyse kesin gibi görünüyor."

Gabriel iç geçirip elini yüzüne sürmeden önce bana bakıyor.

"Sence yapabilir mi?" Nadir sorar. "Büyüsünü en son ne zaman kullandı?"

Gabriel başını sallıyor. "Sana söyleyemem. Özellikle de Atlas onu kelepçelemeden önce."

"Arcturite'in yeteneklerini etkilediğini düşünüyor musun?" Nadir soruyor.

O ve Gabriel arcturite uzun süre maruz kalmanın sonuçlarını tartışırken, bakışlarım sanki pencereden kaçmak istiyormuş gibi temkinli bir ifadeyle herkesi izleyen Erevan'a kayıyor. Atlas Birincil değil, bu yüzden aileleriyle ilgili başka biri olmalı.

"Sen misin?" Ağzımdan kaçırırım.

Erivan daha dik oturur. "Ben ne?" "Sen

Aphelion'un Birincil'i misin?"

Gabriel'in bakışları önce Erivan'a, sonra tekrar bana yöneliyor. "Lor-"

"Kusura bakmayın. Burnumu sokmak istemem ama eğer Tyr artık sihrini kullanamıyorsa, o zaman yardımınıza ihtiyacımız olabilir."

Erevan'omuzları düşüyor ve çok uzun zamandır büyük bir yük taşıdığını hissediyorum.

"I . . ." İç çekiyor. "Evet. Ben Birincil'im." "Sen

mi?" Nadir sorar. "Ve Atlas biliyor muydu?"

Gabriel başını sallıyor. "Ayna'nın Tyr'a söylediği gün doğruca bana ve Atlas'a koştu." Duraksıyor. "Bu sonun başlangıcıydı."

"Ne zamandır tanıyorsun?" Nadir öne doğru eğilerek Erivan'a soruyor.

"Belki de başından beri," diye itiraf ediyor Erevan. "Ama Tyr bana Atlas'tan hemen önce söyledi. .

. Her şeyi yapmadan önce."

"Ne yapmayı planlıyorsun?" Nadir soruyor ve Gabriel ile Erivan birbirlerine dolu dolu bakıyorlar. Elimi Nadir'in koluna koyuyorum, belki de bunu başlatan ben olsam bile bunun bizi ilgilendirmediğini belirtiyorum.

"Bilmiyorum," diyor Erevan, sözleri kesik kesik. "Kral olmak istemiyorum."

Kapıdaki bir itiş kakış dikkatimizi Hylene'in yanında duran ve elini dirseğine dolamış olan Tyr'a çekiyor. Hepimiz ne kadarını duyduğunu merak ederek etrafımıza bakıyoruz.

Gabriel ayağa kalkar. "Tyr. . . Özür dilerim. I . . ."

Tyr elini kaldırıyor ve Hylene yavaş adımlarla krala odaya kadar eşlik ederken Gabriel ağzını kapatıyor. Onu izlemek neredeyse acı verici.

Hylene bir sandalye çekiyor ve hepimiz sessizce izlerken Tyr sandalyeye yerleşiyor. "Tyr," diyor Gabriel, sesi acı dolu. "Yatakta kalmalısın."

"Ben iyiyim," diyor, sesi görünüşünden biraz daha güçlü.

Bana bakmak için döndü. "Gemiye yok etmek için bana ihtiyacın var. Lütfen bana her şeyi anlat, Kalp Kraliçesi."

Başımı sallıyorum ve sonra geri kalan detayları ona anlatıyorum. Elinin sihrine uzanıyormuş gibi açılıp kapanmasını izliyorum.

"Hâlâ hissedebiliyorum," diyor ben konuşmayı kestikten sonra ve göğsüm rahatlayarak kabarıyor, sonra da ekliyor: "Ama eskisi gibi değil."

"Ama bu hâlâ İmparatorluk büyüü," diyor Nadir. "Sen hâlâ yükselmiş kralısın."

Tyr çenesini eğiyor. "Tek yapabileceğim denemek." Sonra bakışları Erevan'a kayıyor. "Ya da Birincil'den ve yakında Aphelion'un kralı olacak kişiden yardım isteyebilirim."

Erivan tekme yemiş gibi görünüyor. Gabriel oturduğu yerde doğrulur, yüz ifadesine yayılan bir endişe vardır. Erevan ancak Tyr Evanescence'a inerse yükselebilir ve o zaman sonsuza dek yok olur.

"Hayır," diyor Erevan, çenesini sertleştirerek. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"O zaman senin büyüne ihtiyacımız var," diyor Nadir.

Erevan başını sallıyor. "Alçak fae'lere kendi fae'lerini tekrar kullanma izni verilene kadar onu asla kullanmayacağıma yemin ettim."

"Ama-" Ağzımı açıyorum ve Erivan'ın bana attığı karanlık bakışla kapatıyorum. Yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla

bocalıyorum.

Tyr başını yavaşça eğiyor ve Erevan'a kuzeninin bu konuda gerçekten bir seçeneği olmadığını gösteren bir bakış atıyor.

"O zaman deneyeceğim. Gardiyanlar *döndükten* ve serbest bırakıldıktan sonra," diyor ve sonra daha kararlı bir şekilde, "Onu yok edeceğiz."

Erevan bu ifadeyi kabul ettiğine dair hiçbir işaret vermiyor.

"Atlas'tan bir iz var mı?" Ben soruyorum ve Gabriel masanın üzerindeki bir kâğıt parçasını işaret ediyor.

"Gittikçe yaklaşıyorlar. Her dönebileceklerini umuyorum." Nadir başını sallıyor. "Yardımlarınız için minnettarız."

İki gün içinde Heart'a varmış olacağız. Ama burada yapmam gereken her şeyi değilim. Görmemiz gereken bir kişi daha var.

Tyr'a dönüp soruyorum: "Ayrılmadan önce, son bir iş için gemiyi ödünç alabilir miyim?"

BÖLÜM 40

Nadir ve ben şehrin içinden geçerek, depremde felaketten büyük ölçüde kaçınan bir bölge olan On Altıncı Bölge'ye doğru ilerliyoruz.

Cloris Payne, Primaries arasındaki bağı nasıl yöneteceğini bildiğini iddia etti ve bize yardım etmeye istekli olacağına dair hiçbir beklentim olmasa da, bir pazarlık kozuyla geliyorum.

Gök gürültüsü tepemizde yuvarlanırken Payne Rahibesi'nin önünde duruyoruz ve buraya en son ne zaman geldiğimizi hatırlamak için binanın dışında duruyoruz.

"Yalnız girebilirim," diyor Nadir, eli benimkini kavrarken. Cloris'i son gördüğümde, yüzümde gururla taşıdığım yara izine Rion'un neden olduğunu söylemişti. İskeletim vücudumdan sökülmuş gibi hissedene kadar bana işkence ettiği Keep'teki o uzun gecelerin acısını hâlâ hissedebiliyormuşum gibi yanağıma dokunuyorum.

Başımı salladım. "Ondan korkmuyorum."

Nadir bana hafifçe gülümsüyor. "Öyle olmadığını biliyorum."

"O zaman şu kaltakla pazarlık yapalım," diyorum ve beyaz mermer merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

"Madam Payne'i görmeye geldik," diyorum ve resepsiyondaki çarpıcı Yüksek Fae dişisi kocaman gözleriyle bize bakıyor.

"O çok meşgul-"

"Ona Lor'un burada olduğunu söyle," diyerek sözünü kestim. "Ve onun saçmalıkları için vaktimiz olmadığını söyle. Onu hemen görmek istiyoruz."

Fae'nin gözleri açılıyor ve bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını biliyorum, ama onun yüce ve kudretli kişiliğinin bizi dinlemesine izin vermesini beklemeyi reddediyorum. İsteddiği şeye sahibiz ve o da bana *istediğimi* verecek, o yüzden bana yardım edin.

"Elbette," diyor Fae ev sahibesi, ciddi olduğum anlaşılınca. Bir reveransa dalıyor ve sonra başka bir Yüksek Fae'ye bir şeyler fısıldayarak uzaklaşıyor, bu bir erkek. Bize bakıyor, sonra koridora dönüp mesajımızı iletmeye gidiyor.

Kadın geri döner. "İçeride beklemek ister misiniz?"

Havuzu ve yeşillikleriyle Zerra'nın tapınağı gibi görünen büyük odaya giden uzun koridoru işaret ediyor.

"Hayır," dedim. "Burada uzun süre kalmayacağız."

Başını sallıyor ve erkek tekrar ortaya çıkmadan önce sadece birkaç saniye bekliyoruz. "Seninle görüşecek," diyor ve onu takip ederken Nadir elimi tutuyor

dolambaçlı altın merdivenler. Karanlık panelli bir koridora giriyoruz ve ardından Cloris'in kalın dokuma halılarla kaplı, kitaplıklar ve süslü mobilyalarla dolu çalışma odasına yönlendiriliyoruz. Bu sefer bizi bekletmiyor. Üzerinde ipek bordo bir elbise, gümüş rengi saçları karmaşık bir örgü şeklinde toplanmış ve bastonunu avucunun içine almış bir halde odanın ortasında duruyor. Kendini beğenmiş bir hali var ve ağzının ortasına vurma isteğine karşı koyarken yumruğum sıkılıyor.

"Kalp Kraliçesi. Aurora Prensi," diyor kapı kapanırken. "Anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirmeye mi geldin? Sizi yakında tekrar göreceğimi sanıyordum." Dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Çünkü sen ... aşıksın."

Son kelimeyi bir leşmiş gibi söylüyor, kuru, topaklanmış kumun üzerindeki sinirler gibi tükürüyor.

"Hiç birini sevdin mi?" Ben soruyorum, o gülüyor.

"Umursadığımı mı sanıyorsun?" diye alay ediyor. "Kanayan kalbimi ortaya çıkarmam için beni kandıracağını mı sanıyorsun? Hepimiz bu kadar zayıf değiliz."

"Peki," dedim. "Hayır, Kalp Sandığı'nı bulmana yardım etmeyeceğim."

Küçümseyerek kaşlarını kaldırıyor. "O zaman burada ne işin var? Benden cevap almak için beni dövemezsin ya da işkence edemezsin kızım. Sana bir şey açıklamaktansa ölürüm daha iyi."

"Ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm," diye yanıtlıyorum Nadir'e bakarak.

Planımı beğenmedi ama elimizdeki tek seçeneğin bu olduğunu kabul etti.

"Sizi ikna edeceğini düşündüğüm bir şey getirdik." "Ne olabilir

ki-

Tuniğimin cebine girip Aphelion'un sandığını çıkarırken sözleri kesiliyor. Cloris'in diğerlerini Zerra'dan çaldığını bilmediği fikrine güveniyorum, geri kalanını da benden talep edeceğinden endişeleniyorum. Tanrıçasıyla ne sıklıkla görüşüyor ve o tanrıça beni *neden* bir daha bulamadı?

Geçen sefer Cloris bize Zerra'nın ölmekte olduğunu çünkü herkesin büyülerini cezasız bir şekilde kullandığını ve onu tükettiğini söylemişti. Cloris hikayenin bir kısmına sahipti ama tamamına değil, bu da beni onun tanrıçasıyla sandığı kadar *içli* dışlı olmadığına *inandırıyor*. Bu da bana Zerra'nın Cloris'e farklı gerçekler söylediğini düşündürüyor.

Farklı insanlar, kimsenin ona karşı kullanabileceği bir kozu olmasını engellemeyi umuyor. Belki de görüldüğünden daha zekidir.

Cloris önce uzattığım elimdeki sandığa, sonra da bana bakıyor. "Bunu bana mı veriyorsun?"

"Nadir'le nasıl bağ kurabileceğimize dair bilgi karşılığında," diyorum.

Soğukkanlılığını korumaya çalışıyor ama gözlerindeki manik ışık onu ele veriyor. Bunu o kadar çok istiyor ki tadını alabiliyor.

Cloris keskin bir nefes alır ve omuzlarını dikleştirir.

"Pazarlığımız Kalp Sandığı içindi."

"Şu anda Aurora'da bir yerlerde kralın elinde," diyorum. "Hepsini aradığını söylemiştin, o yüzden sana bunu öneriyorum."

Yüzünü inceliyorum. Diğerlerinin bende olduğunu bildiğini gösteren hiçbir şey yok, sadece elimde tuttuğum nesneye duyduğu o yoğun özlem var.

Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Aradığın bilgi için bunu ve Kalp Sandığı'nı istiyorum."

Bunun onun isteği olacağından şüphelenmiştim. Bir inç verirsen, her zaman bir mil isterler.

"Peki," diyorum, sandığı cebime geri sokarken. Nadir'in elini tutuyorum. "O zaman yola koyulalım."

için dönüyoruz ama tahmin ettiğim gibi sesleniyor. "Bekle." "Ne?" diye sordum.

"Dinle," diyor Nadir, elimi bırakıp ona doğru adım atarak. Ondan bir karış daha uzun, ayrıca sinirlendiğinde çok korkutucu oluyor. Nadir'in yaklaşımı karşısında küçük bir adım geri atsa da bunu gizlemeye çalışıyor. "Bu bilgiyi başka birinden öğrenebiliriz. Eğer sen biliyorsan, başkası da biliyordur. Ama sahip olunabilecek tek bir Aphelion gemisi var. Ya Lor'un teklifini kabul edersin ya da siktir olup gidersin. Yapacak işlerimiz var ve sen vaktimizi boşa harcıyorsun."

Cloris'in gözleri öfkeyle parlıyor, ama Nadir'in sözlerindeki anlamı duymuş olmalı. Çenesi sıkılır ve kemikli, titreyen elini uzatır.

"Peki. Bana ver, ben de sana söyleyeyim."

Nadir homurdanıyor ama omzunun üzerinden soru sorar gibi bakarak bana meydan okuyor.

Onun yanında durmak için hareket ediyorum. "Hayır, ilk sen gidiyorsun çünkü az önce de belirttiği gibi, pazarlığın iyi tarafını sen alıyorsun," diyorum.

Teknik olarak doğru. Bu bilgiyi kendi başımıza bulabiliriz, ancak zamanımız da tükeniyor.

"Söylediğim anda kaçmayacağını nereden bileyim?" diye soruyor.

"İkimiz arasında bana kazık atmaya çalışan sendin. Herkese yalan söyleyen sensin. Yani bu ilişkide daha güvenilir olan benim." Bir elimi kaldırdım. "Kaçmayacağımıza dair sana söz veriyorum."

Cloris uzun, yavaş bir nefes verir.

"," diyor ve sonra ikimizin de bu cevaptan hoşlanmayacağını düşündüren bir şekilde gülümsüyor. "Çok basit. Her iki Artefakt'a da ihtiyacınız olacak ve normal bir bağlanma için gerekenlere ek olarak okumanız gereken bir dizi satır var."

"Hangi çizgiler?"

"Onları ezberlemedim ama Gecenin Kitabı olarak bilinen bir kitapta bulabilirsiniz."

"Onu nerede bulacağız?" Nadir soruyor ve Cloris omuz silkiyor. "Rahibe tapınaklarından birinde, sanırım."

Çalışma odasına baktım. "Sende yok mu?"

"Hayır. Büyükannen benim kopyamı yok etti."

Onu inceliyorum, aşağı yukarı tarıyorum. Sanırım doğruyu söylüyor. "Bu kadar mı?" Nadir soruyor.

Cloris başını eğiyor.

"Hayır. Bilmeniz gereken iki şey daha var."

"Ne?" diye soruyorum. Bu süreci olabildiğince uzatmanın tadını çıkarıyor, acılarını en üst düzeye çıkarmak için bize bilgi damlaları veriyor.

"Öncelikle bir Baş Rahibe'ye ihtiyacınız olacak elbette. Serçe'nin bunu kendi başına yapmaya çalışmakla hata ettiğini söylemiştim."

Gözlerimi kısıyorum, sözlerindeki yalanı anlamaya çalışıyorum. Sanırım dürüst davranıyor, her ne kadar bunu itiraf etmek beni cesaretlendirse de.

"Yani bana hâlâ ihtiyacınız var ve bu bilgiyi Aphelion'un sandığı karşılığında takas edeceğim, ancak yardımımı isterseniz, ödeme olarak yine de Kalp Sandığı'na ihtiyacım olacak."

İç çekiyorum ve burnumun kenarını sıkıyorum. Annem gemiyi yok etmek için bağ kurmam gerektiğini söylemişti ama bağ kurmadan onu Rion'dan alacak kadar güçlü olabilecek miyim?

"Babam gemiyi neden istedi?" Nadir sorar. "Bunu hiç açıklamadın. Ona söz verdiğin şey bu muydu?"

Cloris soruyu düşünür. "Önünde sallandırdığım gemi değildi." "O zaman ne?" Ben soruyorum.

"O sendin," diyor. "Yürek toprakları iki uzun ve kanlı savaş boyunca fethedilmeye diremişti ve ben sadece Birincil'i ve onun büyüsunu elinde tutarak sonunda onu alabileceğini önerdim."

"Bu işe yarar mıydı?" Nadir sorar. Cloris omuz silkiyor. "Belki."

Nadir bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum. Bana ulaşmak için Atlas ve Rion'a yalan söyledi. Şu anda da bize yalan söylüyor olabilir. Belli ki o bir usta.

"Bu yüzden mi ona sihrimi göstermeyi reddettiğimde çok kızdı?" diye soruyorum, uzun zamandır arzuladığım bu bilgiyle midem düğümленirken.

Başını sallıyor. "Yalan söylediğime ikna olmuştu ve Primary gitmişti."

Nadir'in söylediklerini ve Gabriel beni Hollow'dan çaldıktan sonra Rion'un bana olan ilgisinin nasıl değiştiğini düşünüyorum. Peki neden Kalp Sandığı'nı aramaya başladı?

"Yapmamız gereken ikinci şey ne?" Nadir bir an sonra sorar. "Ah, şu," diye cevap verir ve işte o zaman yüzü hınzır bir ifadeye bürünür

Sırit.

"Bağlantının işe yaraması için birinizin Birincil rolünden vazgeçmesi gerekecek."

Nadir de ben de bu sözler karşısında hareketsiz kalıyoruz ve Cloris keyifle gülüyor.

"Öyle mi? O kadar kolay olacağını mı sandın?" diye alay ediyor. "Eğer böyle bir güç istiyorsan, *fedakârlık* yapman gerekir. *Aşkınız* bu teste dayanabilir mi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Bize doğruyu mu söylüyorsun?"

Tekrar gülüyor, neşeyle başını geriye eğiyor.

"Gerçek bu, Kalp Kraliçesi." Beni inceliyor. "Ya da belki artık bir kraliçe değil." Bakışları Nadir'e kayıyor. "Bir kadın için güçlerinden vazgeçecek pek fazla erkekle tanışmadım."

Birincil rolü başkasına devredemem. Coral benim olmam gerektiğini söyledi. Eğer yükselmezsem, Heart her şeyini kaybeder.

Ama cevabı alaycı bir alay oldu. "O zaman onun için yapabileceklerimi küçümsüyorsunuz, *Baş Rahibe*."

Gözlerindeki samimiyeti okuyarak onunla bakış alışverişinde bulunuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Cloris'in yüz ifadesinde kaşlarını çatmadan önce bir şeylerin titreşimi var.

Nadir ona doğru bir adım daha atar ve bu kez gözle görülür bir şekilde geri çekilir. "İnsan nasıl olur da birincil rolünden vazgeçer?"

Cloris kendine gelmeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırır. Nadir verdiği tepkiyle onu tamamen şaşırtmıştır. Onun tacını vermekten çekinmesini bekliyordu ama ne yaptığının farkında olup olmadığını da merak etmeden edemiyor.

Boğazını temizliyor. "Bağlanma gerçekleştiğinde Meşale'ye sormanız gerekecek."

Nadir sorularımı bitirdiğime dair onay almak için bana bakıyor.

Boğazımdaki gerilim yumağını yutuyorum. "Hepsi bu kadar mı?" Tekrar soruyorum. "Her şey bu kadar mı?"

Cloris elini uzatarak, "Hepsi bu kadar," der. "Şimdi alacağım. Ve bana Kalp Sandığı'nı bulduğunuzda sizin için töreni gerçekleştirmeyi *düşüneceğim*."

Ona ters ters bakıyorum ve sonra Aphelion'un sandığını uzatıyorum. Siyah taş ışıktaki parlıyor ve benim olmasa bile gücünü *hissedebiliyorum*. Beni inceliyor, hesapçı bakışları beni tepeden tırnağa tarıyor. Beni mahvetmek için her şeyi yapacak. Bunu yüzünde görebiliyorum. Ne derse desin, büyükanneme karşı yüzyıllardır öfke besliyor ve ben onun intikamının doruk noktası olacağım. Bu cadı zaten beni çalmaya çalıştı ve bu işe yaramadığında, bana ulaşmak için elinden gelen her kaynağı kullandı.

Sandığa uzanıyor ve gözlerinde bir zafer ışığı kıvılcımlanırken elinin sandığın üzerine kapanmasına izin veriyorum. Ama ben onu tutuyorum ve o bana bakıyor, yüzü kaşlarını çatıyor.

Nadir arkamda durmuş, kontrolünü sunmaya hazırken büyümü serbest bırakıyorum, oda patlarken bir şimşek göğsüne çarpıyor. Kitaplar raflardan fırlayıp parçalara ayrılıyor. Cloris çılgın atıyor ve kendini tutarak belinden bükülüyor.

Ben onun bedenine daha fazla büyü süzerken, Nadir'in büyü benimkinin etrafında kıvrılıyor ve onu kontrol altında tutuyor. Zar zor. Cloris Payne'in yapabileceğim her şeyi anlamasını *istiyorum*.

İnliyor ve feryat ediyor, tıpkı çocukken ona saldırdığım zamanki gibi yerde yuvarlanıyor. Bu sefer yaptıklarımdan dolayı pişmanlık ya da suçluluk duymuyorum. Bana ve kardeşlerime olan her şeyden o sorumlu. Aileme. Onun yüzünden duruşmalara girdim. Rion ailemi onun yüzünden öldürdü.

Huzur içinde yaşamamıza izin verebilirdi ama o bizi dünyaya sürükledi ve kendi çıkarları için hayatlarımızla oynadı. Başka bir yol bulacağız

Bağı tamamla. Bu canavarın benden bir şey daha almasına izin verirsem lanetleneceğim.

Büyü vücuduna akıyor, onu içten dışa doğru kömürleştiriyor ve kızartıyor. Onu öldürmüyorum - geçen sefer olanlardan sonra yapabileceğimden bile emin değilim, bu yüzden sihrimi geri çekiyorum çünkü onu öldürmek *istemiyorum*. Benim daha güçlü olduğumu bilerek yaşamasını istiyorum. Onu yok edebilirdim ama yaşamasına izin vermeyi seçiyorum. Bırakalım tanrıçası onu bir kez daha başarısızlığa uğrattığı için cezalandırsın. Bu ikisi birbirini hak ediyor.

Yıkık dökük çalışma odasına bakarken nefesim kesiliyor. Yıkımımın ganimetlerini incelerken, sadece acımasız bir memnuniyet hissediyorum.

Büyüm kesildiğinde, ona doğru ilerliyorum ve parçalanmış bedeninin üzerinde duruyorum, kül kar gibi üzerine yağıyor. Bir gümbürtü, uzaktaki duvarın yıkıldığını ve bizi dışarıdaki havaya maruz bıraktığını işaret ediyor. Saç tellerim yanaklarıma savrulurken, gözümü bile kırpmadan ona bakıyorum.

Bana bakıyor ve inliyor, kararmış parmakları bana uzanıyor, göğsü kuru bir nefesle sarsılıyor.

"Bu her şey için. Rion ve Atlas'a benden bahsettiğin için. Beni kullanmaya çalıştıkları için. Benim ve kardeşlerimin Nostraza'da yaşadığı her sefalet anı için."

Çömeli yüzüne bakıyorum ve sesimi ölümcül bir fısıltıya düşürüyorum.

"Sakin benim üzerimde gücün olduğunu düşünme Cloris Payne. Bir daha sevdiğim birine zarar verirsen seni mahvederim."

Sonra gözlerini kırptırırken yavaşça ayağa kalkıyorum; kararmış teniyle gözlerinin keskin kontrastı tam anlamıyla ürkütücü. İnliyor, sesi solmuş ve çatlamış, ve ben bir parça pişmanlık duymaya çalışıyorum.

"Beni anlıyor musun?"

İnliyor ama gözlerindeki yenilgiyi görüyorum. Bir kez ve sonsuza dek yenildiğini anlıyor.

"Benden uzak dur," diyorum. "Eşimden ve ailemden."

Sonra dönüp Nadir'in elini tutuyorum ve Cloris Payne'in üzerine kapıyı son kez kapatarak odadan çıkıyoruz.

BÖLÜM 41

GABRIEL

Ellerim arkamda, kuş kafesinin dışında durmuş, Ouranos'a bakıyorum. Bulutlar tepemde yuvarlanıyor, gök gürültüsü uzaklarda çalkalanıyor. Son zamanlarda neden hep yağmur yağıyor? Sıcakla birleşince hava o kadar nemli ki kemiklerim bile terliyor gibi hissediyorum. Kapıdaki bir itiş kakış dikkatimi bir elini çerçeveye dayamış duran Hylene'e çekiyor.

"Arkadaşa ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve onu tepeden tırnağa tarıyorum. Üzerinde kıvrımlarına tapan yumuşak sarı bir elbise var, kızıl saçları başında toplanmış ve birkaç buklesi omuzlarına dökülüyor. Balkonda yarıda kesilen karşılaşmamızı tekrar gözden geçirecek başka bir anımız olmadı, ama o zamandan beri bunu birçok kez düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Elbette," diyorum ve o da yanıma geçip dirseklerini duvarın kenarına dayıyor. İkimiz de uzaklara bakıyoruz, sessizliğimizin içinde rahatız. Her boşluğu doldurma ihtiyacı hissetmeyen birinin yanında olmak güzel.

Bulutlar artıyor, gökyüzü griye dönüyor. Sıcaklık artmaya devam ediyor, bu da beni daha da endişelendiren yapışkan, iğrenç bir karmaşaya neden oluyor.

"Tyr nasıl?" Birkaç dakika sonra sordum.

"Uyuyor," diyor ve ben iç çekiyorum. Nazik bir el koluma dayanıyor. "Gücünü toplaması gerekiyor."

"Biliyorum. Keşke-"

"Biliyorum."

Bana yaklaşıyor, rüzgâr saçlarımızı ve giysilerimizi çekiştirirken vücudunun sıcaklığı benimkine baskı yapıyor. Kolum neredeyse istemsizce kalçalarına dolanıp onu daha da yakınıma çekerken yağmurun ilk küçük pıtırtiları tenime çarpıyor. Başını omzuma yaslıyor ve yukarı bakıyor. Ona baktığımda ağızlarımız o kadar yakın ki sıcak nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

Orkide ve vanilya gibi kokuyor. Deri ve ipek gibi. Dudaklarını yalıyor ve ben bu harekete odaklanıp alttakini ısırmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Başım hareket ediyor ve kalbim göğsümde dönerken dudaklarımız en ufak bir çırpınıyla birbirine değiyor.

"Kaptan!"

"Lanet olsun," diye homurdanırken kafamı kaldırdığımda kapıda bir askerin durduğunu görüyorum. Buralarda biraz ara veremez miyiz? Hylene önce bana sonra da ona bakıyor, yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Ne oldu?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Yüzbaşı. Gardiyanlar geri döndü... ve kral da ellerinde." Sarayın her köşesine sinmiş yalanlardan arınmak istercesine başını sallıyor. "Yani prens."

Nefesim mideme inen bir tekme gibi kesiliyor. Destek için Hylene'e tutunurken bu sözleri sindirmem bir anımı alıyor. Bu an için hazırlanıyordum, ama şimdi burada olduğuna göre, hiç hazır değilim.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Beni ona götür."

Asker topuklarının üzerinde dönüyor ve biz de sarayın içinden geçerek avluya çıkıyoruz. Düzinelerce kişi kapının önünde birbirine kenetlenmiş, parmaklıkların arasından uzanıp kollarını açarak Atlas'ı ve kellesini istiyorlar.

Yakalandığı haberi hızla yayıldı ve metaforik dirgenlerini taşıyan sürüler halinde geldiler. Korkulukları tarıyorum, umarım kimsenin aklına tırmanmak gibi bir fikir gelmez. Son olaydan sonra kapıyı onarıp güçlendirmiş olsak da, bunu yeterince kontrol edecek kadar askerim yok.

Atlas avlunun ortasında başı eğik ve elleri arkadan kelepçeli bir şekilde diz çöküyor. Bu manzara kanımı donduruyor, midemin sıkışmasına neden oluyor. Duygularım, onu çıplak ellerimle parçalamak istemekle bir köşede hiçbir şeyim kalmayana kadar kusmak arasındaki çizgide gidip geliyor.

Arkturit'in ürkütücü mavi ışıltısı omuzlarını, çenesini ve yüzüne düşen bakırımsı kahverengi saçlarının dağınık tellerini aydınlatıyor. O kelepçelerin görüntüsünden nefret ediyorum. Bir ayağımı diğerinin önüne atıp yavaşça yaklaşırken dilim boğazımda düğümleniyor.

Kanatlarını açmış ve ellerini gevşekçe yanlarına sarkıtmış, ani hareketlere karşı tetikte bekleyen kardeşlerime başımla işaret ediyorum.

"Atlas," diyorum ve soğuk, yorgun, kan çanağına dönmüş gözleriyle yavaşça başını kaldırıyor. Örümceklenen damarlar pek çok şey okuduğum bir hikâyeyi anlatıyor. Paylaştığımız yılları. Birlikte geçirdiğimiz çocukluk. Yaşadığımız her şey. Sebep olduğu acılar. Ve kahkahaları da. Belki de bir zamanlar arkadaşımdaydım.

Önünde durduğumda "Gabe," diyor. Ayağa kalkmaya çalışmıyor. Başında hâlâ o çalıntı taç varmış gibi bana bakıyor.

Bana göz kırpmıyor, çenesini kibirli bir açıyla kaldırarak hiçbir şey söylemiyor. Gözlerinde hiç pişmanlık görmüyorum. Sadece bunu yapmaya hakkı olduğuna dair bir kesinlik.

O gerçekten umutsuz vaka mı?

"Tahtı çaldın Atlas. Kardeşini yıllarca kilit altında tuttun. Onu neredeyse öldürüyordun. Sonra da iki muhafızını öldürdün. Bir Aphelion kralı için en büyük suç," diyorum sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Umarım o an yüzünde beliren belirsizlik ifadesini hayal etmemişimdir. Atlas pek çok şey olabilir ama o bile bu kadar büyük bir

Aptal.

Kapının dışındaki kalabalık giderek tedirginleşiyor, gürültü patlamanın eşiğinde bir kreşendoya dönüşüyor.

"Duvarı emniyete alın," diyorum. "Eğer bu kalabalık saraya girerse . . . Güneş Prensi."

Bu sözler üzerine Atlas'ın gözleri parladı. Ona bir daha asla kralım demeyeceğim.

Bir an sonra Erevan yanımda beliriyor, bakışları kalabalığın üzerinde.

"Onu istiyorlar," diyor duvarı işaret ederek. "Adalet istiyorlar." Bunun kaçınılmaz olduğunu bilerek gözlerimi kırptırıyorum.

"Ne yapmamı isterdin?" Soruyorum. *Lütfen. Biri bana ne yapacağımı söylesin.*

"Onu bana bırakmanızı istiyorum. Bırakın onun yönetimi altında en çok acı çekenler ona sahip olsun."

Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum. Temiz ve derli toplu bir çözüm olurdu. Atlas hak ettiğini alacak, insanlar bir günah keçisi bulacak ve ben de en eski dostlarımdan biriyle ne halt edeceğimi düşünmek zorunda kalmayacaktım. Erivan resmen bana gümüş tepside bir çıkış sunuyor. Ama bu kolay bir kaçış olsa bile, onu parçalamalarına izin veremem. Kendimle asla yaşayamam.

"Seni lanet olası hain!" Atlas kükrüyor, sonunda tökezleyerek ayağa kalkıyor ve Eriwan'a doğru hamle yapıyor. "Bunu hep istiyordun, değil mi?"

Eriwan'a çarpıyor, iri gövdesi muhafızlardan birine çarpıyor. Elleri bağlı olduğu için ağırlığı yalpalıyor ve hepsi bir yığın halinde yere düşüyor. Atlas, Eriwan'ın üzerinde vahşi bir canavar gibi çırpınıyor.

"Tacımı istedin!" Atlas kükrer.

"Bunu hiç istemedim!" Eriwan bağırır. "Bunu biliyorsun!"

"Ayna neden seni seçti?" Atlas çığlık atıyor, içinde kırık, ıstıraplı bir ses var.

Konseynin birkaç üyesi sahte kralın yakalanışına tanıklık etmek için geldi ve bunun üzerine avludaki herkes hareketsiz kaldı. Atlas, hepimizin yüz yıldır bir çuval çekiç gibi sürüklediği son sırrı ağzından kaçırdı. Ama o farkında değil, hâlâ bağlarına karşı çırpınıp duruyor.

"Biri onu çıkarsın!" Rhyle onu diğer taraftan yakalarken ben de Atlas'ı bir kolundan tutarak bağırıyorum.

Eriwan ayağa kalkmaya çalışırken ellerini kaldırıyor. Atlas hırlıyor ve işe yaramaz bir şekilde ona doğru hamle yapıyor.

"Atlas. Kes şunu!" Diyorum ve bana dönüyor, gözleri neredeyse kafasının içinde yuvarlanıyor.

"Ona tacı vermeyi planlıyorsun," diye suçluyor Atlas. "Yıllarını Aphelion'un barışına karşı savaşarak geçirdi ve sen tacı ona vereceksin!"

"Zorba olmasaydın hiçbir şeyle savaşmama gerek kalmazdı-" diye bağırıyor Eriwan ama ben aralarına girip ellerimi uzatıyorum.

"Kesin şunu!" Bağırıyorum, sesim bu acınası gösteriye tanıklık eden herkesin şok olmuş uğultusu arasında yükseliyor. "İkiniz de kesin şunu!"

Sonunda ikisi de sessizleşir.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum," diyorum Atlas'a. "Aphelion'u kimin yöneteceği konusunda hiçbir gücüm yok. Ayrıca, gerçek kralı hâlâ yaşıyor."

Atlas bana ters ters bakıyor.

Rhyle'a "Onu zindana geri götür," dedim. "Kelepçeleri hiçbir koşulda çıkarmayın. Ve onu 24 saat boyunca çifte gözetim altında tutun. Benim iznim olmadan kimse onu görmesin."

Lor ve Nadir'in kalabalığın kenarında belirdiğini görüyorum. Gemiye Cloris Payne'e götürdüler, pazarlık için onu kandırmayı umuyorlardı. Bakışları benimkini yakaladı ve

Çenesini belli belirsiz oynatarak başarılı olduklarını gösteriyor. En azından bir şeyler doğru gidiyor.

Atlas bakışlarının yönünü yakalıyor ve bakışları Lor'un üzerine düşüyor. Buna inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Yavaşça yaklaşıyor, ona bakıyor, ifadesi hiçbir şey ele vermiyor ama aralarında bir şey geçiyor. Atlas ne yapmış olursa olsun, Lor'un kısa bir süre için ona inandığını biliyorum.

Onun ölçüsünü, bileklerindeki arkturit kelepçeleri, yüzündeki yenilmiş ifadeyi alıyor ve gözlerinde parlayan memnuniyet ışıltısını hayal ettiğimi sanmıyorum.

Atlas'ın bakışları bana dönmeden önce onu incelerken daralıyor.

Lor'u kovarken "Benimle ne yapmayı planlıyorsun?" diye sorar. Belli ki asıl derdi onun kaderi.

Başımı salladım. "Bilmiyorum Atlas."

"Gabriel-"

Atlas'ın söylemek keserek Rhyle'a, "Onu *hemen* götür," diyorum.

Ona daha fazla bakmaya dayanamıyorum.

Kardeşlerim onu kollarının altından çekip çıkardılar.

"Gabe, lütfen," diye yalvarıyor Atlas. "Lütfen bunu yapma. Seni tanıyorum. Buna pişman olacaksın."

Öfkemdeki ip kopmaya çok yakın. Yüzüne tıslayarak ona yaklaşıyorum.

"Bana neye pişman olacağımı söyleme. O kadar çok şeyden pişmanlık duyuyorum ki Atlas, ama bu asla onlardan biri olmayacak."

Çırpınırken, çılgılık atarken ve bağlarına karşı savaşırken onu zapt etmek için dört gardiyan gerekiyor.

Biraz onurlu bir şekilde gidebileceğini düşünürsünüz, ama sanırım bu çok fazla şey istemek olur. Bu bahane adam her zaman olduğu kişi olarak kalacak. Bir zamanlar parlayan Güneş Kralı'nın görüntüsü içler acısı.

Tezahürat yapan kalabalığın sesleri arasında kardeşlerim onu saraya götürüyorlar, sonunda yakayı ele veren ve yakında onun sonu olacak olan yalanlarının ağırlığını taşıyorlar.

BÖLÜM 42

LOR

Atlas'ı tekrar görmek sistemimde bir şok etkisi yarattı. Bu duygu saldırısına hazırlıklı değildim. Nadir bir kolunu boynuma doluyor ve beni kendine doğru çekerek şakağıma doğru konuşuyor.

"İyi misin?"

"Evet," dedim. "Sanırım öyle."

Atlas beni kullandı ve istismar etti, ancak ben onun kurbanlarından oluşan çok uzun listenin en altında yer alıyorum. Öfkemi içimde tutabilsem de, bir kenara çekilmek ve bir asır boyunca yalan söylediği kişilere yer açmak istiyorum. Hayatlarını değiştiremez şekilde etkilediği kişiler için.

Benim kişisel şikayetlerim ne olursa olsun, Gabriel, Tyr ve diğer gardiyanların katlanmak zorunda kaldıklarıyla kıyaslanamaz bile. Acı yüzlerine yazılmış, gözlerindeki perili bakışa kazınmış.

Atlas bana sadece bir bakış attı. Zaten onun için hiçbir zaman önemli olmadım ve bunu bilmek bir zamanlar olduğu kadar acı vermiyor.

Şimdi Gabriel'e bağıyor. Merhamet ve kendisi için yalvarıyor ama orada durup birinin gözlerinin içine nasıl bakabiliyor bilmiyorum.

Gök gürlerken ve yağmur kalın tabakalar halinde yağmaya başlarken saraya doğru sürüklenir. Gösteri bittiği için herkes dağılır. Gabriel'i bazı kardeşleriyle birlikte ayakta dururken bulduğumuz saraya doğru bir mola veriyoruz, hepsi birbirlerine yumuşak sözler mırıldanıyor.

Gabriel duvara yaslanıyor, kolunu yüzeye bastırıyor ve sonra alnını indiriyor. Birkaç uzun nefes alıp verirken hepimiz onu izliyoruz. Hylene yanına gidip elini sırtında gezdiriyor ve parmak uçlarına uzanarak kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Nadir'le meraklı bir bakış alışverişinde bulundum. Görünüşe göre bu ikisi yakınlaştı.

Birden başını kaldırdı ve bakışları beni buldu.

"Atlas'tan cevap mı istiyorsun?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "O zaman gel."

Yanıtımı beklemeden duvarı itip koridorda yürümeye başlıyor, ayak sesleri sessizlikte çınlıyor. Başını sallayan Nadir'e bakıyorum ve Gabriel'e yetişmek için peşinden koşmaya başlıyorum.

Koridorda yürürken bakışları hep ileride. Bir kez olsun sessizliği doldurma dürtüsüne direniyorum, susmamı istediğini hissediyorum.

Sonunda geniş bir kemere yaklaşıyoruz ve ardından Aphelion'un kıyafetlerini giyen altı muhafız tarafından kuşatılmış bir dizi müstahkem kapıdan içeri giriyoruz. Sarmal taş merdivenlerden aşağı inmeden önce Gabriel kollardan birini ikisi de onu onaylıyor.

Ateşle yanan meşaleler bizi karanlığın içinden aşağıya, benim de kısa bir süre kaldığım zindana götürüyor. Hücre kapılarının çoğu açık duruyor ve Gabriel bakışlarımı yakalıyor.

"Alçak fae'ler saraya girdiler ve ayaklanmalar sırasında arkadaşlarını ve ailelerini hücrelerden çıkardılar," diyor bana.

"Güzel," dedim. "Bu iyi."

"Evet," diye onaylıyor Gabriel, daha fazla gardiyanın yanından geçip, dört gardiyanın bir hücrenin kilitli kapısını kuşattığı sona doğru ilerlerken. Gabrieli selamlıyorlar ve kaşlarını kaldırarak beni selamlıyorlar.

"Sen Final Tribute değil misin?" diye soruyor içlerinden biri, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Adının Rhyle olduğunu hatırlıyorum.

"O Kalp Kraliçesi," diyor Gabriel. "Ona gereken saygıyı gösterin."

Gabriel'e ters ters bakıyorum. Bazıları Kalp Kraliçesi'nin Ouranos'tan çok az şey hak ettiğini iddia edebilir ama o bana belki de biraz gururlu olduğunu gösteren bir bakış atıyor.

Rhyle kekeleyor ve sonra belini büküyor. "Özür dilerim Majesteleri," der ve ayağa kalkar. "Sormak küstahlık olmayacaksa, Denemeler'de ne yapıyordunuz?"

"Ben de bunu öğrenmeyi umuyorum," diye cevap verip parmaklıkları işaret ediyorum. O ve diğer gardiyanlar yoldan çekilince Atlas'ın hücresinde diz çöktüğü ortaya çıkıyor.

Yaklaşıyorum ve ellerimi soğuk demirin etrafına sarıp yüzümü yaklaştırıyorum.

"Atlas," diyorum usulca, o beni görmezden gelirken. "Neden?" Kelime havada asılı, bekliyor.

Atlas yavaşça başını kaldırıyor. Beni tepeden tırnağa tarıyor, gözleri şüpheyile kısılmış. Bir an onun bana karşı bir şeyler hissettiğini sandım, ben de ona karşı bir şeyler hissettiğimi sandım.

"Çünkü kaderimde daha fazlası varmış," diyor. Ses tonunda kibir yok, sadece ne kadar kandırılmış olduğunu kanıtlayan bir gerçeği ifade ediyor.

"Ayna'yı nasıl kandırdın?" Gabriel sorar. "Bu işten nasıl?"

Atlas başını eğip Gabriel'e bakar. "Ben bu krallığa gelmiş geçmiş en yetenekli illüzyonistim, Gabe. Zor olmadı."

Gabriel uzun bir nefes veriyor ve ben duyduklarıma inanamıyorum.

Ayna bilmiyor muydu?

"Biliyor muydun?" Gabriel'e sordum.

"Şüphelenmiştim," diye yanıtlıyor. "Mantıklı olan tek şey buydu." "Bu yüzden onu sakladın," diyorum. "Her ihtimale karşı."

Gabriel, "Ve odada başka biri varken asla önüne geçmezdim," diye ekliyor. "Bunu fark etmem uzun zaman aldı ama bir kez fark ettiğimde çok belirgin hale geldi."

Atlas'la birlikte taht odasında bulunduğum zamanları düşünüyorum. Buraya geldiğim gün, Denemeler'i öğrendiğimde Atlas odanın ön tarafında, Ayna'nın görüş alanının dışında oturuyordu. Ve sonunda kendimi kaybettiğimde *Gabriel*'e beni Ayna'ya getirmesini söylemişti. Bunu kendisi yapmadı.

"Vay canına," diyorum çünkü korkunç olsa da neredeyse etkilenmişim. "Bu müthiş bir örtbas."

Atlas ikimize de ters ters bakıyor.

"Kendinizle gurur duyuyor musunuz?" diye soruyor. "Artık anladığınıza göre, beni yalnız bırakabilir misiniz?"

"Hayır," dedim. "Ben cevap istiyorum. Benden ne istediniz?"

Sanırım anlıyorum. Onun hiçbir zaman gerçek kral olmadığını öğrendikten sonra her şey çok daha netleşti ama bunu ondan duymam gerekiyor.

Bakışlarını daraltıyor. "Ölçülemeyecek kadar güçlü olacaktım," diyor. "O bana yardım edecekti."

Bir araya getirmem biraz zaman alıyor ama tabii ki.

Cloris. Onu kızarttığım için çok mutluyum. "Nasıl?" diye sordum.

Boynunu ve omuzlarını döndürerek boğazını çevreleyen parlayan mavi halkayı itip kakıyor. "Ayna'nın kararını tersine çevirmeye yardımcı olacak ve seninle bağ kurmamı sağlayacak büyü bir nesne vardı."

"Ama sen kral değildin ve ona herhangi bir noktada bağlanabilirdin," diyor Gabriel ve Atlas'ın bakışlarının sıcaklığı etrafındaki parmaklıkları eritmeye yetiyor.

"Peki bunun ne olacaktı? Herkes *Ayna*'yı görmeliydi onu seçin."

Başımı sallıyorum.

"Cloris sana yalan söyledi," diyorum. "Büyülü nesne bir gemi ve sana söylediği şeyi yapabileceğinden şüpheliyim. En başından beri seni kullanıyordu. Sana yardım etmek gibi bir niyeti hiç olmadı."

"Buna neden inanayım ki?" Atlas sorar.

"*Ona* neden inandın ki? Zerra'nın gemisini bulmak için benim sihrimi kullanmak istedi."

Bu da kaşlarının birbirine yapışmasına neden oluyor. "Zerra?"

"Evet," diyorum.

"Anlamıyorum."

"Hayır, öyle olmasını beklemezdim," diye yanıtlıyorum. "Öyleyse açıkla bana."

Önce Gabriel'e sonra da Atlas'a bakıyorum. "Artık bunun pek bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Atlas soruyor ve sonra Gabriel'e bakıyor ve onun yüzünde gördüğü şey, içinde bir şeylerin buruşmasına neden oluyor. O zaman anlıyorum ki Atlas gerçekten de tüm bunlardan konuşarak sıyrılabilceğini düşünmüş ama Gabriel krallığı ve halkı için bunu yapmalı.

Gabriel gözlerini Atlas'a dikey ve aralarında sessiz bir mesajın geçişini izliyorum. O bakışta okyanuslar dolusu incinmişliğin ve söylenmemiş sözlerin aktarıldığını hayal bile edemiyorum.

"Buradan nasıl kaçtın?" Gabriel sorar. "Drex ve Syran'ı nasıl öldürdün?"

Atlas'ın gözlerinde neşeli bir ışık parlıyor. "Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun, değil mi?"

"Bu da ne demek şimdi?" Gabriel elini bir çubuğun etrafına sararken homurdanıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor.

"Bu, benim yapabileceklerimi hiç anlamadığın anlamına geliyor. Kimse anlamadı." Gabriel ona öylece bakıyor, belli ki ne diyeceğini bilemiyor. "Ayrıca, Aphelion'da hâlâ birkaç arkadaşım var. Herkes senin gibi düşünmüyor."

Gabriel omuzlarını döndürür. "Sanırım bana isim vermeyeceksin?"

Atlas yanıt vermiyor. Hepimize dik dik bakıyor, çenesi sert.

Gabriel daha yakına eğiliyor. "Neden düşük fae, Atlas? Bunları neden yaptın?"

Atlas'ın gözleri donuklaşır, ağzının kenarları aşağıya döner. Dizlerinin üzerinde, elleri arkasında kenetlenmiş, bir zamanların altın güneş kralının parlaklığı pasa dönüşmüş halde bekliyor.

"Buna da mı cevap vermeyeceksin?" Gabriel diyor ki.

Atlas Gabriel'i izliyor, yüzü okunmuyor. Ve karşımda gördüğüm tek şey, kendisine ait olmayanı almaya çalışan bir prens. Ben de dahil olmak üzere etrafındaki herkesi kullandı ama sonunda kazanan o olmayacak.

İşte o anda onu affetmeyi seçtim. Onun iyiliği için değil, benim iyiliğim için. Artık kalbimde bununla yaşamayacağım.

Yarın yerleşimler için ayrıldıktan sonra, onu bir daha asla düşünmeyeceğim.

Hâlâ Atlas'ı izleyen Gabriel'e bakıyorum, sonra uzun bir nefes alıyor ve "Pekâlâ. O halde vatana ihanet ettiğin, kralın kimliğine büründüğün ve kralın iki muhafızını öldürdüğün için suçlu bulundun. Aphelion yasalarına göre, gerçek Güneş Kralı'na ve bu krallıktaki herkese karşı işlediğin suçlar için idam edileceksin."

Atlas'ın yüzünün rengi solunca duraklıyor.

"Ve teknik olarak kimse sizi bunun için cezalandıramasa da, alçak fae'lere karşı işlediğiniz suçlar için de."

Atlas'ın tüm vücudu Gabriel suratına bir tokat atmış gibi sarsılıyor.

"Gabe," diye tıslıyor ve dilini yeniden buluyor.

"Zahmet etme Atlas. Senin idamından sonra kardeşlerim ve ben gardiyanlık görevlerimizden azat edileceğiz. Artık Aphelion'un ya da senin kölen olmayacağız."

"Ne?!" Atlas diyor ki. "Bunu yapamazsın!"

Gabriel'in kol ve bacaklarındaki hafif titremeyi görebilsem de, başını yukarı kaldırıyor ve omuzlarını dik tutuyor.

"Bu son konuşmamız," diyor. "Hoşça kal Atlas."

Sonra kardeşlerine bakar ve her birine selam verir. Topuklarının üzerinde dönen Gabriel, arkasından bağırarak Atlas'ın sesleri arasında uzaklaşır.

Koşuyorum, Gabriel'e yetişiyorum. Son bir kez arkamı döndüğümde, gardiyanların birbirlerine sarıldıklarını, yüzlerini birbirlerinin omuzlarına dayadıklarını görüyorum.

Yakında Aphelion iyileşmeye başlayabilir.

BÖLÜM 43

NADIR

Atlas'ın yakalanmasının ertesi sabahı eşyalarımızı toplayıp Heart'a yolculuğumuza hazırlanıyoruz. Ne Lor ne de ben çok fazla şeyle gelmedik, ancak bazı yeni kıyafetler ve ihtiyaçlarla stok yaptık. Zerra'nın Eserlere yakın olduğumuzda bizi görebildiğini öğrendikten sonra, Etienne'i Tacı bizden uzaklaştırması ve ihtiyacımız olana kadar güvenli bir yere götürmesi için çağırdım.

İki gün önce yürüyüş yaparken, gördüğüm en güzel silahlardan bazılarını satan bir demirciye rastladım. Güneş ışığında parlıyorlardı ve bakışlarım kabzasında kırmızı, kalp şeklinde bir taş bulunan bir hançere takılınca kendimi tutamadım.

Lor'un çantasını doldurmasını izlerken onu sakladığım yerden alıyorum. Ciddi ifadesini yakalıyorum. Cloris'le olanlar hakkında hiçbir şey söylemedi ama aklında olduğunu biliyorum.

Başını kaldırıyor, onu izlediğimi fark ediyor ve bana belirsiz bir gülümseme veriyor.

"Sen iyi misin?" Ben soruyorum, o omuz silkiyor.

"Gerginim." Çenesini ellerime doğru eğiyor. "Nedir o?" "Senin için bir şey," diyorum hançeri yaklaştırıp uzatırken ona. Ona bakıyor, bakışları kalp taşında duraklıyor ve sonra bana bakıyor. "Bunu gördüm ve senin için mükemmel olacağını düşündüm. Aphelion'dan bir şey almanın sakıncası yoksa tabii."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Benim için fark etmez." Uzanıp bıçağı kınından çıkararak kabul ediyor. "Sanırım bu yer hakkındaki hislerim değişti. Atlas adaleti bulacak ve dün bana yaptıkları için onu affetmeyi seçtim. Artık kalbimde ya da zihnimde bununla yaşamayacağım."

Nefes alıp bana bakıyor ve ben onun bu kadar büyümesinden o kadar gurur duyuyorum ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Ve Şimdi hepsi yeniden baŐlamayı deneyebilir."

Bıçak güneş ıŐıĝında parlıyor ve kadın onu saĝa sola çeviriyor, yansıma yüzeyinden yansıyor. "Çok güzel," diyor. "Teşekkür ederim."

Yaklaşıyor ve kollarını boynuma dolayarak parmak uçlarında yükseliyor.

"Seni seviyorum," diyor.

"Ben de seni seviyorum." Onu kendime çekerken ellerim belini buluyor.

"Dün Cloris'e yaptığım Şey yüzünden benim bir canavar olduğumu düşünmüyor musun?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Neden öyle düşüneyim ki? Sen Şiddet uyguladığında ne kadar sertleŐtiĝimi biliyorsun Şimşek Böcek."

Bir kahkaha attı ve omzuma Şakacı bir tokat attı. "Kiminle konuŐtuĝumu unuttum."

Gülümsemem yükseliyor. "Ne olursa olsun seni sevdiğimi biliyorsun. Ve o cadı bunu hak etti. Eğer sen yapmamıŐ olsaydın, onu oracıkta yok ederdim."

Çenesini parmaklarımın arasına alıp onu derinden öpüyorum ve onu ne kadar çok sevdiğimi hatırlatıyorum. Ona karşı hissettiklerimin yeryüzünde sonu olmayan bir yere doĝru nasıl uzandığını. Kader bizi ayırmaya niyetliyse, onu beklemek için sayısız yıl - gerekirse ömürler - geçirmekten mutluluk duyarım çünkü sahip olduğumuz Şey kaçınılmaz. Kaçınılmaz. Ay ve yıldızlar kadar sabit.

"Gitmeliyiz," diyorum uzaklaşırken ve hançeri tekrar yerine koymadan önce başını sallıyor.

Diĝerleriyle sarayın girişinde buluşuyor ve Gabriel, Tyr ve Erevan'la vedalaşıyoruz. Tristan ve Nerissa'nın bir köşede birbirlerine sarılmış olduklarını fark ediyorum, Nerissa ona bakıp sessizce konuşuyor. Bakışlarım Lor'a kayıyor, o da kardeşini izliyor. Beni ilgilendirmez ama bunu onun için ne kadar çok istediğini görebiliyorum.

Gözlerimi kaçıırıyorum ve sonra da Aphelion'da kalacak olan Hylene'i kucaklıyorum. Görünüşe göre burada rahat, ancak kralın muhafızlarının kaptanıyla tam olarak ne yaptığını dair bana ayrıntı vermeyi reddetti. Eninde sonunda ondan öğreneceĝim.

Bakışlarım Gabriel'in boynundaki altın dövmeyle takılıyor ve dalgınca o noktaya dokunuşunu izliyorum. Dikkatimi fark ediyor ve eli uzaklaşıyor. Gabriel ve ben hiçbir zaman arkadaş olma özgürlüğüne sahip olmadık, ama farklı koşullarda doĝmuŐ olsaydık, bence harika arkadaş olabilirdik.

Yakında Tyr muhafızları serbest bırakacak, gemiyi yok etmeye çalışacak ve işi bittiğinde bize bir mesaj gönderecek. Bunun için biraz zaman istedi ve yeterli gücü toplayabilmesi için dua ediyorum. Ancak tüm gemileri yok etmeden önce kat etmemiz gereken uzun bir yol var, bu yüzden ona zaman tanıyabiliriz.

Elimi uzatıyorum ve Gabriel birbirimize sarılmadan önce elimi tutuyor.

"Her şey için teşekkürler," diyor huysuzca.

"Ben bir şey yapmadım," diye cevap verdim. "Ama sonunda özgür olacağına sevindim."

Gabriel etrafına bakınıyor ve bana acıklı bir gülümseme veriyor. "Henüz değil, tam olarak," diyor. "Bunu nasıl yapıyorsun? Herkesi etkileyeceğini bildiğin kararlar almayı?"

Yavaş bir nefes veriyorum. "Yapabileceğin tek şey vicdanının sana yol göstermesine izin vermek. Yaptığın hiçbir şey herkesi mutlu etmeyecek ama ben her zaman inançlarımı takip etmenin bana iyi geldiğini gördüm."

Gabriel gözlerini sıkıyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. "Bunu çözeceksin," diye ekliyorum.

"Muhtemelen hayır, ama en azından deneyeceğim." Onu omzundan alkışladım. "İşte ruh budur."

Sonra bakışları Lor'a kayar ve bir an için birbirlerini incelerler. Lor ona doğru koşuyor ve kollarını onun boynuna doluyor. Adamın bununla ne yapacağından pek emin olmadığı anlaşılıyor çünkü sonunda kollarını beline dolamadan önce kolları iki yanında gevşekçe sallanıyor.

Ayrılmadan önce birkaç uzun saniye boyunca sarılıyorlar.

"Kalamayacağımız için üzgünüm," diyor. "İyi olacak mısın?"

"Eninde sonunda. Umarım. Belki." Elini yüzünde gezdiriyor. "Depremden sonraki tüm yardımlarınız için teşekkür ederim. Sana ve kardeşine."

"Sorun değil," diyor. "Ama gitsek iyi olacak."

Vedalaşıyoruz ve sonra ayrılıyoruz.

Etienne döndü ve bizi ikişerli gruplar halinde Kalp'e götürmek için sihrini kullanacak. Lor ve ben en son gelenleriz. İlk yerleşim yerinin duvarlarının dışında görüldüğümüzde, Lor'un omuzlarının nasıl yükseldiğini fark ediyorum, sanki burada olmak onun ruhunu dolduruyormuş gibi.

Elini sıkıyorum ve o da bana gülümseyerek bakıyor.

"Bu taraftan," diyor Etienne ve biz de onun yanına geçerek kapılardan geçiyoruz. "Diğerleri önden gitti."

Sokaklarda ilerliyoruz ve birkaç kişi varlığımızı fark ediyor. Lor'u daha fazla saklamaya gerek yok ama şimdi her şeyi açıklamanın da zamanı değil. Meraklı bakışları bizi takip ediyor ama kimse durmuyor.

Biz. "Rhiannon zengin tüccarlardan birini birkaç günlüğüne evinden vazgeçmeye ikna etti," diye açıklıyor Etienne.

Açıkçası, yerleşim yerlerinde daha zengin tüccarların *olmasına* biraz  a ırdım, ama sanırım g   her zaman boşlukta büyüyecektir. Köyün içinden geçiyoruz ve ağaçların arasına dalarak uzak taraftaki dış mahallelere doğru ilerliyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" Lor sorar.

"Lord Maida bu evi yıllar önce inşa etti," diyor Etienne. "G r n  e göre k y  i  karartıcı buluyor."

Lor alaycı bir homurtu çıkarır. "Ne kadar büyüleyici."

Ağaçların arasında birkaç dakika ilerledikten sonra patikayı boydan boya kaplayan siyah ferforje bir çitle kar ıla ıyoruz.

"O da herkesi dışarıda tutmak istiyor," diyor Etienne alaycı

bir tavırla. "Kim o?" Lor soruyor.

"Heart ailesinin çok uzak bir soyundan geldiğini iddia ediyor," diyor Etienne ve Lor'un keskin nefes alı ını duyuyorum. "Ama herkesin anlayabileceği kadarıyla, muhtemelen saçmalıyor."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Etienne, "Kimse onu kırılma öncesinden hatırlayamıyor," diyor. "Ama parasıyla ortaya çıktı ve yerleşim yerlerinin bazı bölgelerinin onarılmasına yardım ederken gördüğünüz binaların çoğunu da kurdu. Sonra da kendine bunu inşa etti."

Etienne bir anahtar çıkarıp kapının kilidini açıyor ve kapıyı bize doğru sallıyor.

Kısa yürüyüş bizi iki kat y kseklisinde mütevazı bir eve götürüyor. Abartılı olmasa da, kırmızı g llerin açığı yemyeşil bahçeden ve bozulmamış yeşil çimenleri süsleyen heykellerden de anlaşılacağı üzere, iyi bakıldığı ve sevildi i belli.

"Neden hiç duymadım?" Ben soruyorum, Etienne omuz silkiyor.

" o unlukla içine kapanıktır. Çok fazla insan içine karı mayı sevmez."

"Peki  imdi nerede?" Lor soruyor.

"Rhiannon'ın Alluvion'da deniz kenarında bir villası var," diyor. "Zengin bir talibi yıllar önce ona hediye etmiş. Birkaç haftalı ına ona teklif etti ve o da k  k bir sahil tatilinin tadını çıkarma fırsatını kaçırmadı."

Bakı larımı etrafta gezdirdim. Ev güzel olsa da bu orman kasvetli. Havada bir önsezi duygusu asılı duruyor ve Rhiannon'un teklifini neden kabul ettiğini anlıyorum.

Etienne kapıyı açtığında Rhiannon'un koridorda ilerlemekte olduğunu gördü.

"Lor! Nadir!" diye haykırıyor. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Lor'u sıcak bir kucakla sarıyor ve sonra beni de kucaklıyor. Bir anne şefkati var ve bu hareket boğazımda bir düğümün şişmesine neden oluyor. Yakında kendi annemi görmem gerekiyor. Çok uzun zaman oldu ve babamın son zamanlardaki davranışları yüzünden onun güvenliğinden endişe ediyorum. Ama Lor'un yanından da ayrılamam.

Rhiannon bizi merdivenlerden yukarı çıkarırken durmadan konuşuyor, Willow ve Tristan'la tanışmanın heyecanı ile gevezelik ediyordu. Sonra Lor ve beni bir koridordan geçirerek Ouranos'un diğer yöneticileri için belirlediği odaları gösteriyor.

Hiçbir şey çok süslü değil - hepsi daha lüks ortamlara alışkın - Ama sunduğumuz şeyin kimseyi aşağılayacağını sanmıyorum. Hepsini Heart'tan geriye çok az şey kaldığını biliyor ve açıkçası bu beklediğimden daha güzel.

"Bu odayı sizin için ayırdım," diyerek kapıyı açtı. "Etienne ikinizin paylaşacağından bahsetmiş olabilir mi?"

Başını eğip bizi inceliyor.

"Evet," diyor Lor, bana bakarak. "Büyükanneyle büyükbabamın eş olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Rhiannon'ın gözleri bir parça büyür. "Tabii ki mi?"

"Bana büyülerinin tepki verdiğini söylediğinde ... Nadir'in benim olabileceğini fark ettim."

"Garip davranmaya başladığını hatırlıyorum," diyor yüzüne geniş bir gülümseme yayılmadan önce. "Oh, bu harika değil mi? Yerleştikten sonra sana soracak çok sorum var. Sakıncası yoksa? Eş bağları beni her zaman büyülemiştir."

Lor da ben de "Elbette," diyoruz. Bizim için yaptığı onca şeyden sonra, en azından bunu yapabiliriz gibi geliyor.

Rhiannon kapıyı açıp bize içeri girmemizi işaret ediyor ve işte o zaman Lor'un nefesi kesiliyor. Bu oda uzaktaki Kalp Kalesi'nin manzarasını sunuyor, beyaz kuleler ağaçların tepelerinden görünüyor.

Bir elini göğsüne bastırıyor ve elim sırtının alt kısmına yerleşirken yutkunuyor.

"İyi misin?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Tekrar görmek istiyorum," diyor. "Son kez-"

"Mael ve Etienne'i hızlı bir tarama yapmaları ve güvenli olduğundan emin olmaları için göndereyim."

Onu vazgeçirmeye çalışmakla . Yaparsam ne zaten biliyorum.

"Willow ve Tristan da gelebilir."

"Elbette," diyorum.

Bana bakıyor ve minnettar olsa da sulu bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim."

"Bunu seveceğini düşündüm," diyor Rhiannon kapı aralığından, sesi yumuşak. "Hazır olduğunuzda aşağıda yemek var."

Kapıyı kapatıyor ve diğerlerini bulmak için ana kata çıkmadan önce çantalarımızı bırakıp temizleniyoruz.

Lor, Willow ve Tristan'a planını açıklarken Mael ve Etienne kaleyi kontrol etmek için hemen ayrılır.

"Eğer istersen," diyor Lor. "Eğer hazır değilsen, burada kalabilirsin."

Ellerini kavuşturuyor ve çok umutlu görünmemeye çalıştığını anlayabiliyorum.

Umutsuzca bunu görmelerini istiyor.

Tristan, "Elbette geliyorum," diyor ve Lor kız kardeşine dönmeden önce gülümsüyor.

"Willow?"

Heart'ın ablasının pencereden dışarı bakışını izliyorum. Birinci kattan, ağaçların arasından görünen şehri çevreleyen duvarlara göz atıyoruz.

"Bilmiyorum," diyor.

Lor dizlerinin üzerine çöküp kollarını Willow'un kalçalarına dayıyor. "Seni tereddüt ettiren ne?"

"Nasıl hissedeceğimden korkuyorum."

Amya uzanıp Willow'un omzunu tutuyor ve Willow da elini onunkinin üzerine koyuyor.

"Çok bunaltıcı," diyor Lor. "Yalan söylemeyeceğim. Ama yanımda Nadir vardı ve onun sayesinde biraz daha az korkutucu geldi. Aslında çok daha az korkutucu, ayrıca ben ve Tris de yanınızdayız."

Bu sözler karşısında kalbim sıkışıyor ve göğsümü sıkma isteğine direniyorum. Gerçekten böyle mi hissediyordu? O zamanlar aramız çok açıktı. Sanki asla geçemeyeceğimiz bir köprü gibiydi.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz," diyor Tristan. "Ve eğer bu çok fazlaysa, her zaman gidebiliriz."

"Nadir ve ben dışarıda bekleyeceğiz," diyor Amya, Willow'un ensesine nazik bir el koyarak. Willow ona bakıyor ve aralarındaki güveni hissediyorum. Aralarında neler olup bittiğini konuşmak için fazla zamanları olmadı ama yakınlaştıklarını görmek çok kolay. "Sen söyle, ben de seni oradan uçurayım."

Bu Willow'un başını sallamasına neden olur. "Tamam. Bunu yapabilirim."

Lor sırtmaya başlıyor ve kollarını kardeşine doluyor. "Sana göstermek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor.

Willow yanağını Lor'un başının üstüne bastırır ve sonunda ayrılmadan önce uzun bir süre birbirlerine tutunurlar.

Daha sonra karnımızı doyurup Mael ve Etienne'in dönmesini bekliyoruz. Bize her şeyin yolunda olduğunu söylediklerinde, ayrılmaya hazırlanıyoruz.

Lor ve benim haftalar önce geçtiğimiz ıssız ovanın sınırına varmadan önce ormanı aşmamız uzun sürmedi.

Lor, "Her şey burada oldu," diyor.

"Bu ..." Willow enkaza bakarken sesi kesiliyor.

"Biliyorum. Ama bunu düzelteceğiz," diyor Lor ve umarım buna inanıyordur.

Ben buna inanıyorum. Bir şekilde bunu düzelteceğiz. "Haydi."

Şehri çevreleyen yıkık dökük duvara ulaşana kadar engebeli arazide ilerlemeye devam ediyoruz. Güller açmaya devam ediyor, her bir çiçek o kadar parlak ve kusursuz ki gerçek olduklarına inanmak zor.

"Nadir, Atlas beni Nostraza'dan aldığında büyümeye başladıklarını söyledi. Coral benim için çiçek açtıklarını söyledi," diyor sesi duygu yüklü bir şekilde.

Bir gül seçiyor ve burnunu ortasına gömüyor. Onu bir anda görüyorum, uzak bir gelecekte bir yerde. Başında bir taçla ayakta duruyor, uzun kırmızı bir elbise giyiyor, güneş koyu renk saçlarını altın bir haleyle yaldızlıyor. Halkına bakıyor, mutlu ve memnun. Ben de onun yanındayım çünkü her zaman onun yanında olacağım.

Cloris birimizin Birincil rolümüzden vazgeçmesi gerektiğini söyledi ama bu seçim benim için kolay oldu. Burası onun ait olduğu yer.

Bana bakıyor, bakışlarımı yakalıyor ve başını sallıyor. Gözlerinde paylaştığı teşekkürü görüyorum.

"Amya ve ben burada bekleyeceğiz," diyorum, elimi ensesine koyuyorum ve şakağını öpmek için onu kendime çekiyorum. "Bize ihtiyacın olursa araman yeterli."

Başını sallıyor ve sonra uzanıp Willow ve Tristan'ın ellerini iki yanından tutuyor.

Eşikte birlikte durup ailelerinin harap olmuş kraliyetine bakıyorlar.

"Hazır mısınız?" Lor sorar, Willow ve Tristan başlarını sallar.

Omzunun üzerinden bakıp bana bir öpücük konduruyor ve üç Gönül Kardeşi ilk kez birlikte, el ele memleketlerine giriyorlar.

BÖLÜM 44

LOR

GÖNÜL KRALLIĞI

Willow elimi o kadar sıkıyor ki parmaklarım uyuşuyor. Bunun zor olacağını biliyordum ama onlara her adımda rehberlik etmek için buradayım.

Tristan ve ben dikkatli bir şekilde bakıyoruz.

Buraya son geldiğimizde işler plana göre gitmemişti. Eğer Rion Heart'a yakın bir yerdeyse, muhtemelen yakında öğreneceğiz. Etienne ve Mael bölgeyi araştırdı ve bir pislik olmak istemiyorum, ama Etienne bana her şeyin güvenli olduğunu garanti ettiği son seferde, değildi.

Yine de büyüm var ve Nadir ile Amya bizi izliyor. Ayrıca, Tristan her geçen gün daha da güçleniyor.

"Bu ..." Willow fısıldar. "Çok güzel olmalı." "Ben de aynı şeyi söyledim," diye yanıtlıyorum.

Yıkık dökük kaldırımları aşarak ve yıkık dökük duvarları geçerek yürümeye devam ediyoruz. Nadir'le buradayken Taç'ı bulmaya o kadar odaklanmıştık ve ben o kadar bunalmıştım ki burayı gerçekten inceleme fırsatım olmadı.

Bir zamanlar dükkan olabilecek bir binanın ana hatlarını ve tepesinde kısmen çökmüş kavisli bir kubbesi olan başka bir yapının yanı sıra bir zamanlar ev olabilecek dar binalar görüyorum. Ortasına bir heykel dikilmiş bir meydandan geçiyoruz; heykelin üst yarısı çoktan yok olmuş, geriye sadece bir kadın elbisesinin alt kısmı kalmış.

"Kim olduğunu düşünüyorsun?" Tristan bakışlarımın yönünü yakalayarak soruyor.

"Amara," diyorum. Neden bilmiyorum, belki de değildir ama ilk Kalp Kraliçesi'nin nöbet tutması fikri hoşuma gidiyor. Empyrium, ilk Kalp Kraliçesi'nin

Ouranos'un yöneticileri iyi krallar ve kraliçelerdi ve benim büyükannemden daha ilham verici bir rol modele ihtiyacım var.

Dedelerimizden kalan harabeyi seyrederek yürümeye devam ediyoruz. Her şeyin arasına sarmaşıklar ve güller serpiştirilmiş. Yaşam ve ölüm, geçmiş ve olası bir gelecek arasındaki zıtlık göğsümü daraltıyor.

Sonunda kale duvarına ulaşıyoruz ve yıkık dökük avluya geçiyoruz. Güllerin benim için büyümeye başladığını söylediğinde Nadir'le durduğumuz noktaya dikkat ediyorum. Ona baktığım ve çoktan düşmekte olduğumu anladığım noktaya.

El ele kalenin dibinde durup sivri kulelerine ve bir zamanların beyaz taşlarının şimdi grileşmiş ve tarihle benek benek olmuş haline bakıyoruz.

"İyi misin?" Willow'a soruyorum ve o da başını sallıyor ama cesur bir yüz ifadesi takındığını söyleyebilirim.

"Bu düşündüğümde daha zor. Biliyor musun?"

"Biliyorum," diyorum ve elini sıkıyorum.

Kaleye girdik ve koridorda tek sıra halinde yürüdük. Rion'un askerleri buraya girmiş, Nadir'e asla onun olamayacağını haykırdığım o geceden sonra bizi taht odasında bulmuşlardı. Şimdi omzumun üzerinden bakarken bu anıya gülümseyebiliyorum. Onu göremesem bile, orada, duvarların hemen ötesinde beni izlediğini biliyorum.

Biraz sarsıntılı olan ilişkimizin hatırlatılması bana Tristan'ı düşündürüyor.

"Nerissa ile nasıl ayrıldınız?" Kaşları alnına doğru yükselen kardeşime soruyorum. Eğilip bir taş alıyor, sonra fırlatıp elinde tutuyor.

"Ciddi bir şey değildi. Şimdilik açık uçlu bırakmaya karar verdik. Geri dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum." Beni ve Willow'u ciddi bir bakışla süzüyor. "Öyle değil mi?"

"Belki," diyorum.

"Bir şeyler hissetmek güzeldi." Duraklıyor ve sonra ekliyor: "Uzun zaman oldu."

Willow ve ben baktık. Nostraza'da daha az sayıda kadın mahkûm yaşarken, Tristan'ın da kendi payına düşen kaçamakları vardı.

"Seraphina'yı hatırlıyor musun?" Ben soruyorum ve Tristan homurdanıyor.

"Nasıl unutabilirim ki?" Tristan on dokuz yaşındayken Nostraza'ya gelen ölümlü kadını hatırlayınca başını sallıyor. O kadın

Neredeyse onun iki katı yaşındaydı ve Nostraza herkese yaptığını yapmadan önce çok etkileyiciydi.

Karizma saçıyordu ve Tristan altı ayın büyük bir bölümünü aşık bir köpek yavrusu gibi onu takip ederek geçirdi. Sonunda, Nostraza'daki tüm mahkumlar gibi, o da ortamın kümülatif ağırlığına yenik düştü ve Tristan altı ay daha hapisanenin etrafında dolandı.

"Beni neredeyse bir erkek yaptı," diye hüznle iç geçiriyor. "Bana öğrettiği şeyler ..."

Willow ve ben koro halinde, "İğrenç," diyoruz ve biz yürümeye devam ederken o sırtıyor.

Tristan'ın Seraphina'yla ya da ondan önce veya sonra gelen herhangi biriyle yaşadığı şey asla aşk değildi. Şehvet ve serbest bırakmaydı. Günlerimizin kasvetinde tutunacak bir şey. Bu duyguyu çok iyi hatırlıyorum.

"Bunu tekrar hissedeceksin," diyorum Tristan'a. "Eğer Nerissa değilse, o zaman başka biri olacak. Tanrılar bana yardım etsin, bunu yapacağından emin olacağım."

Ağzını birbirine bastırıyor. "Zaten hazır olduğumdan emin değilim. Buradaki her şeyi çözmek için zamana ihtiyacım var." Alnını işaret ediyor ve ben ne demek istediğini tam olarak anlayarak başımı sallıyorum.

"Bu taraftan," diyorum, sola dönerek taht odasını son durağımız olarak kaydetmeye hazırlanıyorum. Ufalanmış tuğla ve harç çizimelerimizin altında çatırdarken onları kömürleşmiş koridorlara yönlendiriyorum.

"Dürüst olacağım, görülecek pek bir şey yok," diyorum. "Çoğu bu şekilde görünüyor. Nadir ve ben Taç'ı ararken neredeyse her santimini keşfettik ama ikinizin de hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey var."

Willow göğsünü ovuşturuyor ve garip bir yüz ifadesi takınıyor. "Neyin var?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Tuhaf hissediyorum." "Nasıl garip?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Eminim bir şey yoktur. Öğle yemeğini atlamamalıydım, biraz başım dönüyor."

"Sen iyi misin?" Tristan soruyor. "Her zaman sonra geri gelebiliriz."

"Kesinlikle olmaz. Ben iyiyim." Bana eliyle işaret etti. "Yolu göster."

Ona şüpheli bir bakış daha attım.

"ama. Cidden, önemli bir şey değil," diyor.

"Tamam." Onları büyükannelerimizin ve büyükbabalarımızın portrelerinin asılı olduğu kütüphaneye götürüyorum.

"İşte," diyorum, onları odaya götürürken. "dönün."

Hepimiz aynı anda yapıyoruz ve bir kez daha bu manzara nefesimi kesiyor. Büyükanne ve büyükbabalarımız kapının iki yanında, özenli bir el tarafından boyanmış, hayattan daha büyük bir şekilde duruyorlar.

Kardeşlerimden hiçbiri portrelere bakarken bir şey söylemiyor.

"Onlar inanılmaz." Söğüt Sonunda nefes alır. "O oldu çok güzel."

"Tıpkı sana benziyor," diyorum ve Willow gülümsüyor.

"Ve büyükbabamıza," diyor. "Nazik görünüyor."

"Öyle," diye kabul ediyorum, benim de aynı şeyi düşündüğümü hatırlayarak.

Portrelere bakarken Tristan'ın çenesi sertleşiyor ve hâlâ bir şey söylemiyor.

Willow ve ben ona biraz daha yaklaşıyoruz. Willow, dünyayı yıkan Kalp Kraliçesi Serce'nin altında duruyor ve yukarı bakıyor. Geçen sefer burada uzun süre kalamayacak kadar duygu doluydum ama şimdi büyükanneimin yüzünü inceliyor, onun kim olabileceğine dair işaretler arıyorum.

Ailesini ve evini seviyordu. Eşini o kadar çok seviyordu ki her şeyi yapmaya hazırdı. Kendi eylemlerimi düşündüm ve onu yargılayabilecek bir konumda olup olmadığımı merak ettim. Ouranos'un altını üstüne getirdim, kendi yıkım yolumu açtım. Ve şimdi de sonuçları ne olursa olsun eşimle bağ kurmayı planlıyorum.

Bir dakika sonra tekrar Tristan'a bakıyorum ama hâlâ . Portrelere sessizce bakıyor, yüz ifadesinin ardında tanıdığımı düşündüğüm bir şey geçiyor.

"Tris, iyi misin?" Sonunda sordum. "Tris?"

Sanki burada olduğumuzu unutmuş gibi bana bakıyor.

"Sen iyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim." Bakışlarını portrelerden ayırıyor. "Başka ne görmeliyiz?"

Belli ki iyi değil ama onu zorlamayacağım. Bunu daha sonra, her şeyi sindirecek zamanı olduğunda tartışabiliriz.

"Taht odası," diyorum. "Bu ."

Kalenin içinde dolanıyoruz. Geçen sefer burada sadece iki gün kalmıştık ama her köşesini hafızama kazınmış gibi hatırlıyorum. Buraya ait olmadığımı kim söyleyebilir ki?

İçeri giriyoruz ve duruyoruz. Hatırladığımdan daha da bunaltıcı.

Etrafıma bakıyorum, Rion'la olan savaşın kanıtları dikkatimi çekiyor; büyüsunü ateşlediği yerde kırılan taşlar yere saçılmış. Odanın ortasında Nadir'le konuşarak ve gökyüzüne bakarak geçirdiğimiz gecenin izleri duruyor. Ateş yaktığımız küçük taş çember bile hâlâ duruyor.

"Burada ne oldu?" Tristan tahtların arkasındaki moloz yığınının işaret ederek soruyor.

"Tacı orada bulduk," diyorum. "Şu duvarın arkasındaydı."

Willow'a bakıyorum, dudaklarını aralamış odada etrafına bakınıyor. Biraz solgun görünüyor ve göğsünü ovuşturup duruyor. Ona gerçekten yiyecek bir şeyler getirmeliyiz. Burada birkaç dakika daha kaldıktan sonra malikâneye döneceğiz. Geç oluyor ve hepimiz biraz uyuyabiliriz.

Tristan ikiz tahtlara bakıyor ve ben şu anda hangi kardeşimin bana daha çok ihtiyacı olduğundan emin değilim. İkisi de çok farklı tepkiler veriyor.

-Tahmin edebileceğim kişiler. Willow'un sonsuz iyimserliği ve Tristan'ın daha pratik ve alaycı bakış açısı. Willow'u ne kadar sevsem de, Tristan ve ben her zaman bir elmanın iki yarısı gibi olmuşuzdur.

Willow'un bakışları, sütunların üzerinde sarmal bir şekilde yükselen ve tavana yayılan gülleri izliyor. Geçen seferkinden daha fazla mı var? Söylemesi zor ama sanırım öyle. Willow, "Güller," dedi. "Bana onlardan bahsettiğini biliyorum, ama Lor-"

Sözünü kesti ve durdu. "Tüm bunlar hayal ettiğimizden çok daha büyük, değil mi?"

Tristan ve ben onun etrafını taramasını izliyoruz, yanağından bir damla yaş süzülüyor. Elinin tersiyle sildi.

"Keşke bize de söyleselerdi," diyor Willow. Kardeşim elini başının üzerinde gezdirirken bana ve Tristan'a bakıyor.

"Onlara kızgıyım," diyor ve bu sözler uzun tutunmaya çalıştığı bir itiraf gibi geliyor. "Bir şey söylemek istemedim ama onlara çok kızgıyım."

"Tris-" Willow diyor ki.

Başını sallıyor ve sonra göğsünü ovuşturuyor. "Onları o kadar çok özlüyorum ki. Keşke annemi de görebilseydim, ama lanet olsun, tüm bunlarla tek başımıza başa çıkmamız için bizi bıraktıkları için çok öfkeliyim."

Willow, "Başka seçenekleri yoktu," diyor.

"Öyle demek istemedim. Yapmadıklarını biliyorum. Bize *söyleyebilirlerdi*. Bir gün birilerinin sırlarını öğrenebileceğini bilmeleri gerekiyordu. Sadece bize *söylemediler*."

Tristan ileri geri adım atıyor, derin ve düzensiz nefesler alıyor. Onların seçimleri beni şaşırtmış ve kafamı karıştırmış olsa da, ben de ailemizi Tristan gibi tanıımıyordum. Onları onun gibi hatırlamıyorum.

"Ve şu insanlar!" diye bağırarak kütüphaneyi işaret ediyor. "Büyükanne ve büyükbabalarımız! Nasıl bu kadar aptal ve bencil olabildiler? Bunu bize nasıl yapabildiler!"

"Tris. ." Söylüyorum.

"Hayır! Çok kızgınlm! Tamam mı? Willow'un her şeyin iyi tarafını görebildiğini biliyorum ve Lor, tüm bunlarla benden çok daha olgun bir şekilde başa çıkıyorsun çünkü çok kızgınlm ve artık bu konuda sessiz kalamam!"

Kollarını açmış, sağa sola bakıyor.

"Bunların hepsi bizim olabilirdi. Bu hayat. Bu yer. Ve sadece biz değil. Dışarıdaki tüm o insanlar. Bizi hiçbir şeysiz bıraktılar! Herkese *hiçbir şey bırakmadılar*! Sadece istediklerini aldılar ve umursamadılar!"

Sesi taştan yansıyor, kelimelerindeki acıyla birlikte boşlukta yankılanıyor. Söylediği her şeye katılıyorum.

"Ailemizle birlikte büyüyeabilirdik! Ailemizle birlikte! Sırlarla dolu olmayan bir hayatımız olabilirdi. O hapishanede on iki lanet yıl geçirmezduk, bir hayat için o acınası bahaneye zar zor tutunurduk.

"Ve Lor! Lor, sen o Denemelere katılmaya zorlanamazdın. Tüm bunları yapmaya zorlanmazdın! Eşini buldun ve şimdi onu kaybedeceksin ve ben onu o kadar sevmiyor olabilirim ama sen onu gerçekten seviyor gibisin ve *lanet olsun*, tek istediğim ikinizin de mutlu olması!"

Ellerini kalçalarına koyup dönerek uzaklaşıyor ve ben de onun omuzlarının çöküşünü izliyor, hayal kırıklığının sıcaklığının gözlerimin arkasını yaktığını hissediyorum.

Willow ve ben endişeli bakışlarımızı birbirimize çevirirken, onun öfkesini içine atmasına bir an için izin veriyoruz. Kardeşimiz her zaman bizim dayanağımız oldu. Nostraza'daki hayat bize fazla geldiğinde sığınacak güvenli yerimiz.

Başını kaldırıyor ve burnunun ucundan bir damla yaş süzülürken volta atmaya devam ediyor. Burnunu çekiyor ve gözyaşını siliyor. Kardeşimin çözüldüğünü görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Willow ve ben sessiz bir işarete dönüşen bir bakış daha atıyoruz ve ikimiz de hareket ederek onun iki yanına yerleşiyoruz. Yoluna çıktığımı fark edince kısa kesiyor.

"Ne-"

Kollarımı beline doluyorum ve Willow da arkadan aynı şeyi yapıyor. Ne yaptığımızı anlaması biraz zaman alıyor ama anladığında bize doğru kıvrılıyor ve öylece ... *bırakıyor*.

Kalbinin boşaldığını hissediyorum. Hıçkırıklarındaki gerginliği. Çok uzun zamandır gömdüğü binlerce duygunun, endişenin ve acının serbest kalışını.

Evimiz olması gereken bu yıkık yerde birbirimize tutunuyoruz. Willow ve ben de ağlamaya başlıyoruz, üzüntümüzün sesi Heart'ın tozlu, unutulmuş köşelerinde yankılanıyor.

Ama sonra çok garip bir şey olur.

Fark etmem bir anımı alıyor. Garip bir ses; gerilen ve sıkışan, ayak altındaki dallar gibi şaklayan ve çatırdayan bir şey. Ve sonra onu görüyorum. Gül goncalarıyla kaplı sarmaşıklar yılan gibi yerde sürünerek bize doğru uzanıyor. Bu görüntü endişe verici *olmalı*, ama içimden bir ses endişelenecek bir şey olmadığını söylüyor.

Sürünerek yaklaşıyorlar, sonra birkaç adım ötede durup yerden sıyrılıyorlar. Tristan ve Willow şimdi fark ettiler ve hepimiz birbirimizden ayrıldık. Daha fazla sarmaşık odanın etrafındaki sütunlara ve her duvara tırmanıyor, onları yeşil perdelerle kaplıyor. Tırmanmaya devam ediyor, tavana kadar uzanıyor, her köşeyi ve her girintiyi dolduruyorlar.

Etrafımızdaki sarmaşıklar başımızın üzerinde bir kemer oluşturuyor ve sonra her şey çiçek açmaya başlıyor. Tomurcuklar asmanın her santimetresine yayılıyor, kırmızı patlamalar halinde açılıyor, yapraklar sabah güneşini selamlıyormuş gibi yayılıyor.

Etrafımız sarılana kadar dalga dalga açılıyorlar - her yüzey parlak kırmızı güllerden oluşan çiçekli bir goblen olana kadar. Tristan, Willow ve ben bu manzarayı anlayamadan birbirimize bakakalıyoruz.

O sırada yerde sürünerek Willow'a doğru ilerleyen başka bir sarmaşık fark ediyorum. Keskin bir nefes alıyor ama ben hâlâ kimsenin korkmasına gerek olmadığını eminim.

Yavaşça sürünerek yaklaşıyor ve sonra nazıkçe ayak bileğine dolanıyor.

"Lor," diye fısıldıyor.

"yok," diye onu temin ederim. "Bence sorun yok."

Asma daha yükseğe tırmanıyor, önce dizinin sonra da etrafında dolanıyor. Willow hiç kıpırdamadan durur, gözleri onu hiç bırakmaz.

"Willow-" Tristan ona uzanmak üzereyken durdurdum. "Yapma," diyorum. "Sorun yok."

Ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi bildiği için başını sallıyor ve sarmaşık Willow'un bacaklarından ve kalçalarından yukarı tırmanıp gövdesini çevreledikten sonra kolundan aşağı inerken geride duruyor. Güllerle kaplı dal parmaklarının etrafında dolanırken, bakışlarını sabit tutarak onu izliyor. Willow elini kaldırıp gökyüzüne doğru tutuyor.

Hepimiz, gerçekliğimizi bir kez daha değiştirecek yeni vahyin ne merak ederek bu anın içinde askıya alınmış bir şekilde bekleriz.

Gökyüzünden kırmızı bir şimşek mızrağı düşüp elinde patlarken Willow göğsünü ovuşturuyor. O çılgık atıyor, ben çılgık atıyorum ve Tristan şaşkınlıkla bağırıyor.

Her şey bittiğinde, zarar görmeden duruyor.

Elini indiriyor, avucuna bakarken parmaklarını genişçe açıyor. Asma daha sonra diğerleriyle birleşmeden önce diğer yöne doğru çözülür.

"Az önce ne oldu?" Soruyorum ama sanırım zaten biliyorum.

Sana ve kardeşlerine büyüünün ilk ipliğini bahsettik.

"Bu ..muydu?" Tristan ekliyor.

"Sihir," diyorum ayak sesleri koridorda ilerlerken ve Nadir ile Amya kapıda belirirken.

"Lor'un yıldırımını gördük," diyor Nadir. "Her şey yolunda mı?" "Ben değildim," diyorum. "Willow'du."

BÖLÜM 45

"Ne?" Amya sorar. "Willow mu?"

Kız kardeşim başını sallıyor ve tekrar göğsünü ovuşturuyor. "Bir şey hissediyorum. Sanırım ..."

Aurora Prensi ve Prensese daha sonra çevremize dikkat kesiliyor. Her yüzeye tırmanan çiçek ve sarmaşıklardan oluşan kalın halıları görmemek mümkün değil.

"Ne oldu?" Nadir sorar.

"Burada durmuş sarılıyorduk," diyorum, "ve büyümeye başladılar."

"Ve sonra sarmaşıklardan biri bana sihrim olduğunu gösterdi."

"Hissettin," diyorum. "Buraya geldiğimizde."

Ağzının kenarı belirsiz bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Hissettiğimin bu olduğunu bilmiyordum."

"Willow! Sende büyü var mı?" Amya koşup geliyor ve kollarını kardeşime doluyor. Öpüşüyorlar ve sonra birkaç uzun saniye boyunca sarılıyorlar.

Willow bana ve Tristan'a bakarak, "Sanırım öyle," diyor.

"Dene," diyor Amya. "Sadece göğsünüzdeki o hisse konsantre olun."

Willow elini uzatıyor. "Geri çekilin," diyor ve hepimiz ona biraz yer veriyoruz.

Bir an sonra parmak uçlarından kıpkırmızı kıvrımlar halinde büyü fişkırıyor ama benimki gibi şimşek değil. Hafif ve havadar ve boşlukta dönerek güllere dönüşüyor. Odanın içinde süzülüyorlar, yağmur gibi yağıyorlar. Elini geri çekiyor ve bana bakmadan önce göğsüne bastırıyor.

"Lor," diye fısıldıyor ve ben de ona doğru sendeleyerek kollarımı ona doluyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum ve ayrılmadan önce sarılıyoruz. "İtiraf etmeliyim ki Alluvion Coral beni meraklandırıran bir şey söyledi ama ne olur ne olmaz diye bir şey söylemek istemedim."

Ayaklarımızın dibindeki güllere bakıyoruz.

"Bunun ne kadar yararlı olduğundan emin değilim," diyor Willow, burnunu kırıstırarak.

"Çok güzel," diyorum, "Kesinlikle mükemmel." Amya'nın ona tekrar sarılmasına izin vermek için geri çekiliyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Amya kız kardeşimin yüzünü ellerinin arasına alarak soruyor.

"Ben Onsuz olan tek kişinin ben olduğumu hiç bu kadar önemsememiştim ama ..." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Gerçekten iyi hissettirdiğini söylemeliyim." "Bunun Kalp büyüğü açısından ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" Amya soruyor. "Bu onu geri getirebilecek tek kişinin Lor olmaması mümkün mü?"

Az önce ne söylediğini fark ederek yüzünü buruşturuyor. Eğer Willow bir sonraki Primary olabilirse, o zaman ben de gökyüzündeki yerimi alabilir, hepsi için kaybolabilirdim.

"Özür dilerim," diyor başını sallayarak. "Öyle demek istemedim..." "Coral ve Amara Lor'a bunun mümkün olmadığını söylediler," diyor Nadir.

Willow bir ses tonuyla, "Birincil Lor," dedi. "Burası her zaman onun yeri olmuştur. Yapabilsem bile, onu kaybetmeyeceğiz."

Bakışlarım Nadir'inkilerle buluşuyor.

Willow Heart'taki yerimi alabilse bile, o bana ulaşmadan önce Zerra'yı öldürmek zorundayım.

Amya, Willow'a, "Onu nasıl kullanacağını öğrenmen gerekecek," dedi. "Eminim yapabileceğin daha çok şey vardır."

"Bu ikimiz için de geçerli," diye cevap veriyorum. "Gerçi sen de muhtemelen Tristan gibi doğuştan yeteneklisin."

Ağabeyime bakıyorum. Gözlerinde Willow için duyduğu mutluluğu görüyorum ama aynı zamanda birkaç dakika önce bağırarak söylediği öfkeli sözleri de hatırlıyorum. Amya ve Willow sohbet ederken, onun elini tutuyorum.

"Ben de," diyorum. "Söylediğin her şeyi."

Nadir'i izlerken yakalıyorum, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Bunun üstesinden gelmekte çok daha iyisin Lor."

. "Sen ciddi misin? Ben öfkeli bir kaos yumağıyım."

Tristan gülüyor. "Öylesin, ama ... sebat ediyorsun."

"Tristan, kendini küçümseme. Beni sen yetiştirdin. Senin sayende bu haldeyim. Bunu yapmak zorunda olman adil değildi ama sana çok şey borçluyum."

Küçük konuşmam sırasında herkes sessizliğe gömüldü. Herkesin bize baktığını görünce kulaklarımın ucu pembeleşiyor.

"Ne?" "Hepiniz neye bakıyorsunuz?" diye sordum. Bir kız kardeş biraz duygusal olamaz mı?"

"Hadi," diyor Nadir, bize yaklaşıp kolunu bana dolayarak. "Eğer gitmeye hazırsan, yarından önce biraz uyumalıyız."

Hepimiz başımızı sallıyoruz ve sonra Kalp Kalesi'ni çevreleyen harabe şehre geri dönüyoruz. Burayı bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum - kraliçesi olarak, her şeyden vazgeçmek zorunda kalan isteksiz bir tanrı olarak değil.

Öyle bir şey olmuyor. Bizi ayıran bir şey yok.

Nadir'in elini sıktım.

Umarım bu doğrudur.

Yürümeye devam ediyoruz ve malikâneye geri döndüğümüzde güneş batmış oluyor. Uzaktan parlayan birkaç ışık dışında pencereler karanlık. Etienne ve Mael bizimle ağaç sınırında buluşuyor.

"Nasıl geçti?" Etienne soruyor.

"Willow'un sihri var!" Amya haykırır.

"Vay canına," diyor Mael sırtarak. "Üçünüz artık durdurulamazsınız."

"Şimdi mi?" Alaycı bir tavırla elimi göğsüme bastırarak söylüyorum.

"Doğru, üzgünüm, hiç kimsenin sana karşı şansı yoktu, Kalp

Kraliçesi." "Ve onun erkek ve kız kardeşi," diye ekliyorum ve herkes gülüyor.

Eve girdiğimizde Rhiannon bizi karşılıyor, yüzünde merak ifadesi var. Eş bağıyla ilgili bazı soruları yanıtlayacağıma söz verdim ve sohbet ettiğimizde onu bilgilendireceğim.

"Diğer yöneticilerin de yolda olduğu haberini aldım," diyor. "Sabaha kadar herkes burada olacak."

"Tamam," diyorum. "O zaman umalım da dinlemeye istekli olsunlar ve Cyan ya da teyzem beni gördükleri yerde öldürmesinler."

"Önce beni geçmeleri gerekecek," diye Nadir. Başımı eğiyorum ve irkiliyorum.

"Belki korktuğum şey budur."

BÖLÜM 46

RION

AURORA KEEP-BİRKAÇ AY ÖNCE

Rion masasının üzerindeki kâğıtları acımasız bir hayal kırıklığıyla karıştırdı. Aurora'nın madenlerini yöneten yasalarda yeni bir dizi değişiklik üzerinde çalışıyordu. Düşük fae emeğine sınırsız erişime ihtiyacı vardı. Onun hoşuna gitmeyecek kadar yavaş hareket ediyorlardı ve daha fazla işçiyi askere alırken vardiyalarının süresini de uzatmak istiyordu.

Herric'in günlüklerinden biri yanında açık duruyordu. Eski Aurora Kralı bu günlükte virülansın sabit olmayan bir madde olduğunu iddia ediyordu. Yüzeye daha yakın bulunan tortular daha az etkiliydi, neredeyse büyüden yoksun olma noktasına kadar. Kaleyi inşa etmek için bunları kullanmış, istemeden de olsa başka kimseyi gücünden haberdar etmeden bu maddeyle çevrenmek istemişti. Zerra'yı yok etme yöntemleri üzerinde çalışırken onu Zerra'nın görüşünden korumak gibi bir avantajı da vardı.

Bu onun kendine bir övgüsüydü. Şimdiye kadar başardığı her şeyin ve henüz gerçekleştirmediği hayallerinin bir anıtı.

Rion bu sözleri okurken hastalıklı bir arzu duygusuna kapılmıştı.

Ne kadar ileri gidebilirdi? Ne kadar güç toplayabilirdi? Göğsündeki bu ağrıyan deliği doldurmaya yetecek miydi?

Herric'in notlarından, arkları yaratmak için kullanılan virüsün, Herric'in yerini belirleyemediği kadar derin bir yataktan geldiği anlaşıyordu. Rion alaycı bir tavırla, Herric'in bu gizemi birileri bu notları bulmasın diye bilerek mi yarattığını merak etti. Eski kralın da yüzyıllardır Rion'la konuşmaya tenezzül etmemiş olması hayal kırıklığını daha da artırıyordu. Sanki bu bilgiyi ondan bilerek saklıyormuş gibiydi.

Ama bu eski kralın şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü virülanstı ve Rion bunu istiyordu.

Kağıtlarına döndü ve onları tekrar okudu.

Bu değişiklikleri zorla kabul ettirmeyi başardığında, Rion istediği kadar düşük fae'yi askere alabilir, artık onların yemek, uyku ve su gibi temel ihtiyaçlarıyla ilgilenmezdi. Eğer biri ölürse, yerine yenisini koyabilirdi ve belki o zaman aradığını bulabilirdi.

Yakasının üst kısmını açtı ve pencereden dışarı baktı, sonra kendini yukarı itti ve kendini taht odasında yalnız bulmak için Keep'e doğru yürüdü. Son zamanlarda burada çok zaman geçiriyordu. Meşale'nin varlığının sakinleştirici bir etkisi vardı ve ağzında titreyen o sıcak alevler kısa bir süreliğine unutulmasını sağlıyordu.

Kürsüye doğru yürüdü ve tahtına oturdu, bir bileğini dizinin üzerinden geçirirken arkasına yaslandı. Devasa odanın durgunluğunda düşüncelere daldı ve tavanın cam kubbesinden gökyüzünde dalgalanan ışıkları izledi.

Zor bir hafta olmuştu. Nostraza'da bir isyan daha çıkmıştı ve bu kez o kız - Cloris Payne'e inanılacak olursa Serce'nin torunu - ortadan kaybolmuştu. İki kardeşinin hapishane duvarlarının arkasında kaldığını çoktan doğrulamıştı ve söyleyebildiği kadarıyla kız Hollow'da ölmüş gibi görünüyordu. Yine de Rion emin olmak istiyordu.

Hayal kırıklığına uğramış oğlunu onu aramaya göndermişti. Nadir'in sırlarını saklayacağını biliyordu. Ondan nefret etse bile Nadir'in sadık olmaktan başka çaresi yoktu. Rion'un ona karşı kullanabileceği çok fazla sigortası vardı.

Rion kıza hiç kimse değilmiş gibi davranmıştı. Heart'ın varisi olabilirdi ama büyüğü gitmişti ve işe yaramazdı.

Onu yıllar önce öldürmesi gerekirdi ama o sefil rahibe onu aksi yönde ikna etmişti. Neden onun kendisini ikna etmesine izin vermişti ki? Onu, sahiplenilmeyi reddeden topraklara sahip çıkmak için Kalp'in varisini kullanabileceğine ikna etmişti ama hepsi yalandı. Gümüş bir dili ve Rion'u Zerra'nın gazabından korkutmaya yetecek kadar sahte bir otoritesi vardı. Tanrıları hakkındaki görüşlerine rağmen, o hâlâ bir tanrıydı.

Kızı ele geçirdiğinde, on iki yıl önce yapması gerekeni yapacak, kızı öldürecek ve kardeşleri de ortadan kaldıracaktı. Heart'ın tarihindeki bu bölüm nihayet sona erecekti.

Doğru .

Rion'un aklına bir ses geldi ve yerde ayağa fırladı.

Herric.

Bunca yıldan sonra.

"Ne?" Rion onun geri döndüğüne inanmaya cesaret edemeyerek boşluğa doğru sordu.

Kalp, varisi yaşadığı sürece sahiplenilemez. Rion gözlerini kıstı. "?" Aşağıda. Ben Yeraltı Dünyası'nın Efendisi'yim.

Bu sözler karşısında nefesi kesildi. Herric'e olan şey bu muydu? "Nasıl? Anlamıyorum."

Çok ileri gittim. Kazmaya ve kazmaya devam ettim, ta ki bir gün artık çok fazla gelene kadar. Kapana kısıldım, dünyanın dibinde, ölülerin ruhları arasında, meydan okumadan hükmettiğim yerde kalmaya zorlandım.

"Nasıl lord oldun?" Rion sordu ve Herric kıkırdadı.

Ne kadar tahmin edilebilir bir soru.

Rion, Herric'in ses tonundaki küçümsemeye sinirlenerek dudaklarını birbirine bastırdı.

Bu düzlemde yaşayan tek varlık benim. Kendi tacımı kaybettiğimde bu tacı ben aldım. Yeğenim Elias zaten Birincil olarak adlandırılmıştı ve benim yerime geçerek benimle ilgili gerçeği örtbas etti.

"Meşale'nin içindeki o mu?"

Öyle.

"O zaman benimle nasıl konuşuyorsun?"

Yapabileceğim çok şey var, Rion. Zihninin kavramaya bile başlayamayacağı şeyler. Ama bu yerden yorulдум. Burası ölü. Yüzümde güneş ışığını hissetmek istiyorum. Saçlarımdaki rüzgarı. Gökyüzündeki aurora ışıklarını görmek istiyorum. Çok uzun zaman oldu.

"Peki benden ne istiyorsun?" Rion ensesinde bir uyarı belirirken sordu. Herric neden şimdi onunla bağlantı kuruyordu?

Bana Kalp Sandığı'nı bul. Günlüklerimi okudun, ne olduklarını anladın mı?

"Bunu nasıl yapacağım? Sandıkların hepsi saklı. Ya da gittiler."

Birincil'i kullanın.

"Birincil diye bir şey yok," dedi Rion, ancak o anda bunun muhtemelen doğru olmadığını fark etti.

Var. Kalbin büyüü hala toprağın derinliklerinde yaşıyor.

"Nereye bakmalıyım?" Rion kafasında düşünceler dönüp dururken sordu. Mahkûm ölmüştü, ya da o öyle tahmin ediyordu, bu da Birincil'in ölmüş olabileceği anlamına geliyordu.

başka biri. Erkek kardeş Ormanlık Diyar büyüünden geliyordu ve kız kardeşin konuşacak gücü yoktu. Belki de Birincil'i bulmak için yerleşim yerlerinde avlanması gerekecekti. Kalp'in eski büyüü her zaman dışı soyu takip etmişti.

İşte keşfetmeniz gereken şey bu.

"Ya varis olmadan gemiyi bulabilirsem?"

Bu mümkün. Ancak yine de kullanmak için Birincil'ihtiyacım var.

"Nasıl kullanacaksın?"

Kalp Sandığı'nın içinde büyük bir büyü var. Amara aramızdaki en güçlü kişiydi. Varisle işim bittikten sonra onu öldürebilirsin ve Heart halkı ölür. Ancak o zaman topraklar seninle savaşmayı bırakacak.

Rion bu sözleri çiğnedi. "Peki tüm bunların karşılığında ne alacağım? Yeraltı Dünyası'nın Efendisi'ni serbest bırakmak mı?"

Herric yine kıkırdadı, sesi taş üzerinde sürüklenen zincirlere benziyordu.

Neden Heart'ta duruyorsun? Var olan en güçlü virülansın kaynağını arıyorsunuz ve benim etrafım onunla çevrili. Onu kullanmak ve kontrol etmeyi öğrenmek istiyorsun. Yapabileceği her şeyi bilmek istiyorsun.

Sana öğretebilirim, Aurora Kralı Rion. Nerede başarısız olduğumu gösterebilirim. Sana her şeyi verebilirim.

BÖLÜM 47

LOR

GÜNÜMÜZ

Sabah çok erken geliyor. Nadir'in kollarına sarılmış bir şekilde uyanıyorum, sıcak nefesi ensemin tozunu alıyor. Geç saatlere kadar Rhiannon'la konuştuk ve odamıza döndükten hemen sonra uykuya daldık.

Planladığımdan daha geç uyuduk ama diğer yöneticilerle bir saat daha buluşmamız planlanmamıştı. Yine de kalkmalı, bir şeyler yemeli ve giyinmeliyiz.

Yer değiştirdiğimde Nadir inliyor ve kollarını bana dolayarak beni daha yakına çekiyor.

"Nereye gidiyorsun, Şimşek Böceği?"

"Toplantı yakında," diyorum.

Yine inliyor. "Harika."

Yüzünü ona dönüp gözlerini inceliyorum. Mavi ve yeşil beneklerle doluydular. Bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Her şeyi."

"Her şey yoluna girecek."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. Cloris'in içimizden birinin tacından vazgeçmesi konusunda patlattığı bombayı hâlâ konuşmadık. Nadir bunun kendisi olacağını söyledi ama ben yine de bu konuda emin olduğunu teyit etmek ya da en azından nasıl hissettiğini konuşmak istiyorum. Ama sanki dakikada bir milyon mil hızla ilerliyoruz ve buna zamanımız yok.

Nihayet kahvaltı geldiğinde kendimizi yataktan dışarı sürüklüyoruz. Midem düğüm düğüm olduğu için az yiyorum. Sade kırmızı bir elbise giydim.

Rhiannon'un tedarik ettiği uzun kollu ve tatlı yakalı. Herkese kim olduğumu hatırlatma vakti geldi.

"Hazır mısın?" Nadir soruyor. "Pek sayılmaz," diyorum.

Eliyle yanağımı kavırıyor ve alnını benimkine değdiriyor. "Gidelim, Kalp Kraliçesi."

Merdivenlerin başında Rhiannon ve Etienne'in başları birbirine yakın, alçak sesle konuştuklarını görüyoruz. Koluna dokunuyor ve yaklaştığımızı fark edince başını kaldırıyor. Eğer Heart'ı kurtaramazsam, Rhiannon ve Etienne de her şeylerini kaybedecekler.

Etienne çenesini eğerken, "Günaydın," diyor neşeyle. "Herkes burada."

Nadir ve ben el ele tutuşup koridorda ilerliyoruz.

Girişimizle birlikte salondaki herkes bize doğru dönüyor. Geniş oda çiçekli duvar kâğıtları ve kalın bir kürk halıyla kaplı. Ağır kadife perdelerle örtülü uzak taraf boyunca uzanan bir pencere sırasına sahip. Ortada, kıtadaki en güçlü insanlardan bazılarının oturduğu bir dizi koltuk ve kanepeyle çevrili alçak bir masa var.

Bronte, Tor'un kraliçesi; Cedar ve Elswyth, Woodlands'in kral ve kraliçesi; D'Arcy, Celestria'nın kraliçesi; ve Alluvion'dan Cyan, Linden ve Anemone. Erkek ve kız kardeşlerim ile Mael ve Amya da odadalar. Bir süre sonra Etienne de geliyor.

"Merhaba," diyorum Cyan'a hitaben, bu konuşmadan kaçamayacağımı zaten biliyordum. Gözleri kısıılıyor ve oturduğu yerden ayağa kalkıyor. Bugün uzun gri bir pantolon ve ince yeşil bir tunik giyiyor. Görünüşe göre ayakkabısı var, çünkü ayakları bir çift deri sandaletin içine sokulmuş.

"Merhaba?" diye acı bir ses geliyor. Linden çoktan ayağa kalkmış, dişlerini göstermiş ve duruşu saldırganlıkla eğilmişti. "Merhaba? Krallığımızı darmadağın ettin ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya cüret ediyorsun!"

Sıçırıyor ve ben geri çekiliyorum, Cyan ve Anemone onu kollarından tutarken Nadir öne geçip beni vücuduyla koruyor.

"Geri çekil," diyor hırlayarak ve bu ikisinin bir odada yalnız kalsalar ve tartışmalarının öznesi ben olsam ne yapacaklarını düşünmek beni ürpertiyor.

"Bizden çaldı!" Linden çığlık atıyor. "Büyükannesinden hiçbir farkı yok! Aşağılık, bencil cadı!"

Sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak omuzlarımı dikleştiriyorum. O haklı. Onlardan çaldım ve belki de Serçe gibiyim ama ondan daha iyisini yapmaya *çalışıyorum*.

"Başka seçeneğim yoktu," diyorum Nadir'i iterek. Omzumda duruyor, ona ihtiyacım olursa hazır.

"Bir seçeneğin vardı. Her zaman bir seçeneğin vardır," diyor Cyan. "Bana bu saçmalıkları anlatma."

"Tamam. Bir seçeneğim vardı. Ben de kendimi ve eşimi bir kaya parçasına tercih ettim. Şimdi mutlu musun?"

Cyan'ın dudakları birbirine yapışır. "Kalemin yarısını yok ettin. İnsanları öldürdün." "Pişmanım," diyorum. "Her şey için gerçekten üzgünüm, ama sen

beni Aurora Kralı'na teslim etmeyi planlıyor." "Cyan'ın cevabı şüpheci bir bakış oldu.

"Bizi dinleyecek misin?" diye sordum. "Nadir ve benim size söyleyeceklerimiz var. Anlaşılmaz gibi görünen ama sizi temin ederim ki hepsi gerçek olan şeyler. Ve ne olursa olsun, geminiz bende ve onu bugün size iade etmek niyetindeyim."

"Ama?" diye soruyor, tereddüt ettiğimi anlayınca kaşlarını kaldırarak. "Eğer dinlersen, her şeyi açıklayacağım."

"Peki," diyor Cyan. "Ama bu iyi olsa iyi olur."

Alaycı bir kahkaha attım. "Bu da bir şeydir."

Sonraki bir saat boyunca anlatmaya başlıyoruz ve konuşmamız bittiğinde şaşkın bir sessizlikle karşılaşıyoruz.

"Bu imkânsız," diyor D'Arcy, ama içinde hiç inanç yok. Hikâyemiz gerçek olamayacak kadar uçuk, çılgınca. Tüm bunları neden uyduralım ki?

"Kulağa geldiğini biliyorum," diyor Nadir. "Ama ben Evanescence'daydım. Büyükbabamı gördüm ve babamın Meşale'yi inmeye zorlamak için bir tür alternatif büyü kullandığını söyledi."

Bronte başını sallar. "Eğer Eserler bu şekilde manipüle edilebiliyorsa, o zaman bu şimdiye kadar inandığımız her şeyi sorgulamamıza neden olur."

Odanın etrafında acımasız bir sessizlik dolaşiyor. Kız haklı. Ouranos'un binlerce yıldır üzerine inşa edildiği her şeyin temellerini sarsıyor. Zerra bir yalan. Eserler düşündüğümüz gibi değil. Ve bunca zamandır, aslında herhangi birimizin yaşamasını ya da ölmesini pek de umursamıyor gibi görünen uzak bir varlığın kuklalarıydık.

"Bunun ötesinde," diyor Cedar. "Peki ya Zerra? Hayatımızı şımarık, bencil bir vелеde taparak geçirdiğimizi mi söylemek istiyorsun?"

"Görünüşe göre durum bundan ibaret," diye cevap veriyorum. "Empyrium'un asil niyetleri . . . Sanırım? Ancak, Fae'lerin uzun yaşamına sahip olsanız bile, ölümlüler için hayatın nasıl ilerlediğine dair hiçbir fikirleri olmadığı açık."

"Bunların hepsi ..." Bronte diyor ki.

"Canavarca," diye bitiriyor Elswyth.

"Yani yaptığım şeyi neden yaptığımı anladınız mı?" Cyan ve teyzeme hitap ederek soruyorum. "Yanlış olduğunu biliyorum ama yapmak zorundaydım."

Odada bir duraksama olur.

"Ayrıca büyükannem hakkında bilmeniz gereken bir şey daha var."

Nadir uzanıp elimi tuttu. Bunu paylaşmak istemiyorum ama hepsi elli yıl boyunca sihirlerini neden kaybettiklerini bilmeyi hak ediyor. Serçe'nin yaptığı şey yüzünden asla cezalandırılmamalıydılar.

Boynuma bir ip geçirip sıkmak ister gibi bana bakan Linden'a bakıyorum. Paylaşmak üzere olduğum şeyin hiçbir faydası olmayacak.

"Benden önce birinin onu zapt etmesi gerekiyor," diyorum, gözlerini kısıp teyzemi işaret ederek. Cyan ona bakıyor.

"Linden kendini kontrol edecek," diyor otoriter bir sesle ve ben onun tartışmak istediğini anlayabiliyorum. Sonra daha yumuşak bir sesle ekliyor, "Kızı öldürmek kardeşini geri getirmeyecek, aşkım. Bırak konuşsun."

Sert duruşundaki havanın bir kısmının sönmesini izliyorum. "Peki," diyor sertçe. "Onu sonra öldüreceğim."

"Teşekkür ederim," diyorum gözlerimi devirerek. Sanırım elimden gelenin en iyisi bu. Yanlış giden bağla ilgili neler olduğunu açıklıyorum.

D'Arcy, "Ön seçimlerde bağ kurulamaz," diyor.

"Yapamayacaklarından değil," diye araya giriyor Bronte. "Sadece bu her zaman biraz tabu olarak görülmüştür."

D'Arcy burnunu kırıştırıyor.

"Her neyse," diyorum. "Cloris Payne'e göre bu mümkün."

"Cloris o gün öldü," diyor Cyan, oldukça zorlayıcı bir şekilde. "Ne demek istiyorsun?"

"O kısma geleceğim," diyorum, derdinin ne olduğunu merak ederek.

Daha sonra büyükannem Kalbin büyüsunu çalmaya çalıştığında neler olduğunu anlatmaya devam ediyorum.

"Onun hatası olduğunu biliyordum!" Linden tıslıyor. "Onu o öldürdü."

Fiziksel olarak kendini tutuyor ama yüz ifadesi öfkeyle kaynıyor. Gözlerinde acıyı ve kaybı görüyorum. Kardeşini özlüyor. Onu suçlayamam.

Bunun için. Tristan'a bir şey olsaydı ben de aynısını yapmak isterdim.

"Linden," diyor Cedar yumuşak bir sesle. "Bu Lor'un hatası değil. Bunu kesinlikle görüyorsun.

Wolf da birleşmeyi kabul etti. O bizim ailemiz." "O

değil-" Linden başlıyor ama sözünü kesiyorum.

"Özür dilerim," dedim. " dilerim. Keşke tüm bunları geri alabilseydim. Keşke tüm bunları durdurabilseydim. Keşke büyükannem bunu yapmasaydı ve hepsi hayatta olsaydı. Keşke acınızı dindirebilseydim. Büyükannemizin yaptıkları bizim ailemizi de öldürdü. Onun yüzünden çocukken kıtanın en kötü hapishanesine atıldık."

Linden'in yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve o da öfkeyle gözyaşını . "Siz bizim ailemizsiniz. *Lütfen*."

Linden başını sallıyor ve onu ikna edemediğimi biliyorum ama öfkesinde biraz daha yumuşak bir şeyler var.

Sonunda "Devam et," diyor ve ben de şu anda elimden gelenin en iyisinin bu olduğunu anlayarak başımı sallıyorum.

"Tüm bunların Zerra ile ne ilgisi var?" Cyan konuşmamıza devam ederek soruyor.

Bir nefes üfledim.

"Evanescence'a götürüldüm ve orada Empyrium bana Zerra'nın yerini almak istediklerini söyledi."

"İhtiyacı var gibi görünüyor," diye alay ediyor Cedar.

"Ve Kalp Tacı'nı taktığımda annemi gördüm," diyorum.

Bronte ıslık çalar. "Bizim için ne kadar sürprizin var, kızım?"

Annemin bana anlattığı her şeyi açıklamaya devam ettim ve bitirdiğimde hepsini bir kez daha şok ettim.

Cyan, "İçinde bulunduğun durum çok kötü," diyor ve yüz ifadesindeki yumuşamayı görüyorum. Sonunda ellerimin neden bağlı olduğunu anlayabilirdi.

"Lor," diyor Elswyth, herkesin dikkatini ona çekerek. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"İhtiyacımız olan iki şey var," diyorum. "Birincisi, gemilerin hepsinin yok edilmesi gerekiyor ve bunu yapabilecek tek kişi de sizsiniz."

Amya kollarında arklarla beliriyor ve onları odanın ortasındaki masanın üzerine bırakıyor, ışıktaki belli belirsiz parlıyorlar. Yayıdıkları soyut gücü hissetmemek çok zor. Bronte uzanıp Tor'un sandığını alıyor ve inceliyor.

"Ben yükseldiğimde Taş bana bunun var olduğunu söyledi ama Zerra uzun zamandır bunu elinde tutuyordu. Bunu görmeyi hiç beklemiyordum" diyor.

D'Arcy'nin bakmak istemiyormuş ama kendini tutamıyormuş gibi yığına baktığını fark ediyorum.

"Ve bize bir Baş Rahibe lazım," diyorum. "Beni öldürmeyecek ya da Zerra'ya geri sürüklemeyecek biri."

Anemone koltuğunda kayıyor ve boğazını temizliyor. Sanırım bir şey söyleyecek ama sessiz kalıyor.

"Bir rahibeyi nerede bulacaksın?" Bronte soruyor. "Baktığın her yerde dolaşacak değiller ya. En yakın tapınaklarına kilometrelerce yol var ve bu, birinin size yardım edeceğini bile varsayıyor."

"O haklı," diye ekliyor Cedar. "Cloris hakkında söylediklerin , muhtemelen seni gördükleri yerde öldürecekler ya da Zerra için kendileri yakalayacaklar. Efsaneler onunla iletişim kurabildiklerini söylüyor."

"Bunları neden yapalım ki?" D'Arcy araya girer. "Bu senin kavgan gibi görünüyor. Ve bu söylediklerinizin tek kelimesine bile inandığımı varsayıyorum."

Omuzlarım çöktü.

"Bize inanmıyor musun?"

"Bu ... imkansız," diyor, daha önceki düşüncesini tekrarlayarak.

"Öyle mi? Yoksa sadece inanmak mı istemiyorsun?"

Dudaklarını büzüyor ve cevap vermeye tenezzül etmeden kollarını kavuşturuyor.

Anemone beni tepeden tırnağa tarayarak, "Vay canına, çok fazla drama çekiyorsun," diyor.

"O benim," diyorum alaycı bir şekilde. "Bunu istemiyorum. Bir tanrı olmak istemiyorum. Kraliçeliğimi geri almak ve eşimle bağ kurmak istiyorum."

"Bize anlattığın onca şeyden sonra, bir bağı riske atamazsın!" D'Arcy elini kolçağa vurarak şöyle diyor. "Bu çılgınlık."

"Senden izin istemiyorduk," diyorum. "Hayır, ama yardımımızı istiyorsunuz," diye karşılık verdi.

"Yardım etmek için elimizden geleni yapacağız," diyor Elswyth. "Cedar ve ben ihtiyacınız olan her konuda yardımcı olacağımıza söz verdik ve bu değişmedi."

Bu sözler üzerine göğsümde bir rahatlama hissettim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Linden oflarken bana nazik bir gülümseme veriyor.

"Yeter," diyor Cedar kız kardeşine. "Wolfun seçimlerinden Heart'ın varislerini sorumlu tutmuyorum. O da buna seyirci kaldı ve olmasına izin verdi. Ve bu üçü kesinlikle bunların hiçbirini suçlanamaz."

Linden'in gözleri gece yarısı çam ağaçlarının en koyu tonuna bürünürken ağzını öyle bir bastırıyor ki dudakları kan çanağına dönüyor.

"Eğer verimli bir sohbe katılamayacaksanız, belki de en iyisi odayı terk etmenizdir." Cedar ona meydan okuyan bir bakış atıyor ve eğer ondan zaten hoşlanmıyor olsaydım, şu anda ona sarılırdım.

Linden cevap vermiyor; sadece ayağa kalkıyor ve ben gerçekten gidebileceğini düşünüyorum ama onun yerine pencereye doğru yürüyor, etrafında dönüyor ve kollarını kavuşturup bir ayağını duvara dayayarak pencereye yaslanıyor. Bana ters ters bakıyor, ben de yüzümü ovuşturuyorum.

"Ve son olarak, sanırım bizim de korunmaya ihtiyacımız var. Kalp Sandığı'nı sadece ben yok edebilirim, tıpkı önünüzde yatanları sadece sizin yok edebileceğiniz gibi, ama bunun ötesinde neye bulaştığımız hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Ordularımız sizindir," diyor Cedar tereddüt etmeden.

"Teşekkür ," diyor Nadir. "Ama ihtiyacımız olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

Ellerini bacaklarının arasında kavuşturmuş, koltuğunda öne doğru otururken herkes onu izliyor.

"Babamın ordusu sizinkinden binlerce kişi daha fazla. Bu odadaki herkesi birleştiresek bile yeterli olmaz. Belki Aphelion'a sahip olsaydık, ama şu anda böyle bir seçeneğimiz yok."

D'Arcy oflayarak bize hoşnutsuzluğunu hatırlatıyor.

"Ve zaten herkesin buna uygun olmadığı da açık," diye ekliyor ona bakarak.

"Peki sonra ne olacak?" Cedar sorar.

"Bence sessizce gitmeliyiz," diyor Nadir. "Bağlanmayı tamamlamak için Meşale'ye ulaşmamız gerekecek ama önce babamın tam olarak neyin peşinde olduğunu öğrenmeliyiz."

Amya, kız kardeşimin sandalyesinin koluna tünediği yerden, "O zaman ben içeri giriyorum," diyor.

Nadir başını sallar. "Artık sana güveniyor bilmiyorum."

"Belki değil, ama bu odada ona yaklaşabilecek biri varsa, o da benim."

"Eğer bir şeyden şüphelenirse ne yapacağı belli olmaz," diyor Nadir.

"Bunu biliyorum," diye cevap veriyor, eteğinin dantelini karıştırırken. "Ama başka ne seçeneğimiz var ki?" Nadir'e, onunla tartışması için cesaretlendiren bir bakış atıyor.

"Ben de onunla gideceğim," diyor Mael. "Baban beni hiçbir zaman bir tehdit olarak görmedi ya da dikkatini çekmeye değer bulmadı."

"Nerede olduğumu sorarsa ne diyeceksin?"

"Bilmediğimizi. Seni eve dönmeye ve kızıdan vazgeçmeye ikna etmeye çalıştık ama artık pervasız seçimlerini destekleyemeyiz."

Mael, Nadir'e göz kırpmıyor ve o da arkadaşına alaycı bir gülümseme veriyor.

"Muhtemelen bunu satın alırdı," diyor Nadir. "Beni aptal gibi gösterecek her şeyi."

"Bunu desteklemeyeceğim," diyor D'Arcy tekrar. "Büyükanne ve büyükbabalarınızın tarihini tekrarlayamazsınız. Başka bir yol bulmalısınız. Gemimi neden yok edeyim ki? Bu benim krallığımdan çalındı ve bana ait. Evanescence'da yaşamak zorunda kalman umurumda değil."

"Başka yolu yok," diye çıkışıyorum. "Zerra beni öldürmeye çalışıyor ve bizi yakalamadan önce ne kadar vaktimiz olduğunu bilmiyorum. Eğer ben ölürsem, Kalp büyüsü de yok olur ve o zaman hepiniz risk altında olursunuz."

"Ona ne olacak?" D'Arcy soruyor. "Büyü öylece yok olamaz."

"Hepinize gider."

Onlara doğruyu söylemem gerektiğini bildiğimden, bu sözleri açık yüreklilikle söylüyorum.

"Yani hepimiz daha güçlü olabilecekken sihri *senin* için saklamamızı mı istiyorsun? Bizi aptal mı sanıyorsun?" D'Arcy meydan okuyor.

"Gerçekten istediğin bu mu?" Ayağa kalkarak soruyorum. "Gerçekten olmak istediğin kraliçe bu mu? Rion gibi mi olmak istiyorsun? Ya da Zerra? *Büyükannem* gibi mi? Söylediklerimi dinlemiyor musun? Bu sadece benimle ya da Heart'la ilgili değil!" D'Arcy iri siyah gözlerini kırpmıştır. Çok küçük bir tepki ama sözlerimin onun içinde bir yerlere ulaştığını hissediyorum.

"O öldüğünde ne yapacaksın? Zerra olmaktan nasıl kaçınmayı planlıyorsun? Onun yerini almazsan Ouranos'a ne olacak?"

Bu odadaki herhangi biri onun yerini alabilir ama yine de onlara söyleyemem. Bu yükü benim adıma başkasının omuzlamasına izin veremem. Başka bir yol bulacağım. Umarım. Ağzımı açıyorum ve kapatıyorum. "Bilmiyorum... O kısmı henüz çözemedim."

Sertçe burnunu çekiyor ve solgun kollarını kavuşturuyor.

"Halkımı kurtarmak istiyorum. Büyükannemin yaptıklarını düzeltmek istiyorum ve ... istiyorum. Eşimle bağ kurmak istiyorum." Boğazımda bir düğüm şişiyor. "Sen eşini kaybettin. Ondan neden vazgeçemeyeceğimi anlıyorsun."

İfadesi gibi oluyor ve belki de bu söylenmesi gereken yanlış bir şeydi.

"Bunun bir parçası olmak istemiyorum," diyor ve ayağa kalkıyor.

Benim ve Nadir'in önünde durup ince burnunu aşağıya doğru indiriyor.

"Eş bağı harika bir şeydir, ancak sizin mutluluğunuz herkesten önce gelmez."

"sadece bu değil!" Bağırıyorum. "Öyle değil mi?" diye soruyor başını sallayarak.

"Bu yerleşimlerin ölümünden sorumlu olmak istemediğinizi *biliyorum*. Peki ya burası *senin* evin olsaydı?"

D'Arcy'nin çenesi sertleşir ve hızla başını sallar. Başka bir şey söylemeden hışımla odadan çıktı. Kalbim göğsümde sönerken gidişini izliyorum. Eğer herkese sahip değilsek, hiçbir şeye sahip değiliz demektir.

"Ormanlık Diyar'ın gemisini yok edeceğim ve seninle Aurora'ya geleceğim," diyor Cedar bir süre sonra. "Elswyth krallığa göz kulak olmak için evine dönmeli ama Rion'la tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim. Bunu kardeşime ve on iki yıl önce sizi hayal kırıklığına uğrattığım için hepimize borçluyum."

"Teşekkür ederim," diyorum ellerimi göğsümde kavuşturarak. "Teşekkür ."

Diğerlerine bakıyorum. Bronte her şeyi düşünüyor gibi görünüyor, Anemone ise bana meraklı bir bakış atıyor.

"Ya sadece yükseldiysen?" Bronte soruyor. "Bu sana yeterince güç vermez miydi?"

Annemin bir varise ihtiyacım olduğu konusunda söylediklerini ve yükseliş sırasında Zerra'ya karşı nasıl savunmasız olacağımı açıkladım.

"Zaten o kadar da işe yaramazdı," diyor Anemon.

"Neden olmasın?" Ben soruyorum.

Anemon uzun mavi eteğini dizlerinin üzerinde düzelterek bana bakıyor.

"Yükseliş bir hükümdara daha fazla güç kazandırsa da, bir bağla, *özellikle de* eşler arasındaki bir bağla kıyaslandığında sadece bir gölgedir. Eş bağlarının kader tarafından seçildiği göz önüne alındığında, amacınızı ve kaderinizi bulmuşsunuz gibi görünüyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Uzun bir nefes alır ve sonra elbisesinin yakasına uzanıp onu kenara çeker. Derisine işlenmiş dövmeyi fark eden herkes ona doğru eğilir. Minyatür olarak en ince ayrıntısına kadar işlenmiş yedi eserin her biri bir daire oluşturuyor. "Ben ... Zerra'nın Baş Rahibelerinden biriyim."

Kanepeye çöküp Nadir'e bakıyorum, kollarım ve bacaklarım umutla titriyor.

"Anlamıyorum."

Sanki söyleyeceği şey onu rahatsız ediyormuş gibi iç çekiyor ve yer değiştiriyor.

"Uzun zaman önce, iki kız kardeşimle birlikte kalan arkları aramak için seçildim. Onlardan birini zaten tanıyorsunuz - tabii ki Kloris'i.

"O zamanlar adım Rosa'ydı ve Zerra bana Alluvion kralının gözüne girmemi ve gemiyi çalmamı söyledi."

Homurdanıyorum. Tarih tekerrür ediyor, gerçekten.

"Sadece işler planladığımız gibi gitmedi." Gözlerinde sıcaklıkla Cyan'a bakıyor. "Birbirimize aşık olduk ve ona ihanet edemeyeceğimi biliyordum.

"Yıllarımı Zerra'yı yatıştırmaya çalışarak geçirdim, ona üzerinde çalıştığımı ve sadece beklediğimden biraz daha fazla zaman aldığını söyledim. Ama o ..."

"Bir kaltak mı?" Ben teklif ediyorum ve Anemone başını sallıyor.

"Gittikçe daha da sabırsızlanıyor, her türlü sonuçla tehdit ediyordu.

"Bu yüzden ortadan kaybolmuş gibi yaptım, adım değiştim, saçımı boyadım ve uzun bir süre yeraltına indim. Yeniden ortaya çıktığımda, Alluvion'un sarayının bir vatandaşı ve kralın eşi olan Anemone'dum."

"be," dedim.

"Saklanmayı bırakmayı çok isterdim," diyor. "Aldatmacamı fark ederse, beni de öldüreceğine hiç şüphe yok." Bakışları Cyan'a kayıyor. "Ve muhtemelen sevdiklerimi de."

Bana döndü. "Eğer onu sona erdirmenin bir yolu varsa, evime karşı işlenen suçlar ne olursa olsun bu bağı gerçekleştireceğim Kalp Kraliçesi. Zerra'nın iradesinin merhametine kalmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum ve keşke bize karşı dürüst olsaydın, motivasyonunu anlıyorum."

Bakışları Nadir'e kayıyor. "Sevdiklerinle birlikte olmak için her şeyi yapmanın ne demek olduğunu anlıyorum."

"Nutkum tutuldu," diyorum.

Mael, "Bu bir ilk," diye takılıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

Anemon, "Ayrıca Kristal Saray'da Gece Kitabı'nın bir kopyası da var," diye ekliyor.

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Sonunda bir şeyler lehimize işliyor.

"Ve bağlanma bizi Zerra'ya açmayacak mı?" Anemone başını sallarken Nadir soruyor.

"Bağlar üzerinde hiçbir hakimiyeti yok. Sihrinizi birleştirmek için yalnızca Eserler gereklidir."

Bir nefes üfledim. En azından bu iyi bir haber gibi görünüyor. "Arkların onu neden etkilediğini biliyor musun?" diye soruyorum.

Anemone, "Rahibeler kara büyüü biliyor ve Aurora'nın kralları kara büyüünün gücüne karışan ilk kişiler değil, sonuncusu da olmayacaklar," diyor.

"Zerra İmparatorluk büyüünü Eserlere ve dolayısıyla Yüce Fae'ye bağlayan araçtır. Bu eşyaların onu bu kadar güçlü bir şekilde etkilemesinin nedeninin, arkların buna karşı hareket ederek bu bağı koparmaya çalışması ve bunun da onu öldürecek olması olduğundan hep şüphelenmişimdir."

Başımı sallıyorum. Bunun mantıklı olup olmadığından emin değilim, ama gerçekten önemli değil. Önemli olan tek şey onları yok etmek.

"Lor'un neden arcturite'in etkilerine karşı bağışıklığı olduğuna dair bir fikriniz var mı?" Nadir soruyor ve yine herkesin şaşkınlığını hissediyorum.

Anemone başını sallarken bakışları üzerimde geziniyor. "Bu arcturite büyüünün üstesinden gelinemeyeceğinden değil, bunu yapmak için büyük miktarda güç gerektirdiğinden. Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymamıştım ama sanırım bunlar eşi benzeri görülmemiş zamanlar."

Omuzlarıma bir tuğla daha yığılmış gibi hissederek başımı sallıyorum.

"Tüm bunlar için teşekkür ederiz. Hepimiz bir süre sessiz kaldıktan sonra Anemone'a "Çok minnettarız" diyorum.

Nadir başını öne eğiyor. "Bunu çok takdir ediyoruz. Krallığınız gemiyi yok edecek mi?"

Bakışlarım Cyan'ın üzerine düşüyor. "Dünyayı Zerra'dan kurtaracak ve Anemone'u gölgesinden kurtaracaksa, tereddüt etmem," diye cevap veriyor. "Bağlanmamış durumdayım ve çağırabileceğim bir Birincil yok, bu yüzden gelenin en iyisini yapacağım. Coral'ın geçmişte benimle paylaştıklarına göre, Alluvion'un eski hükümdarları tarafından çok az kullanılmış ve bu nedenle diğer bazı arklar kadar güçlü olması muhtemel değil."

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum, gözlerim doluyor.

"Sanırım bu hepimizin Aurora'gideceği anlamına geliyor," diyor Cyan, ses tonu alaycı.

"Bağlantıyı tamamlamak için Meşale ve Taç'a ihtiyacımız olacak," diye kabul ediyor Anemon.

Göğsümde sert bir düğüm gevşiyor. Sondan çok uzaktayız ama en azından bu doğru yönde atılmış bir adım.

Bakışlarım, kaşlarının arasında derin bir çatıklıkla her şeyi izleyen Bronte'ye kayıyor. Gözlerini gezdirerek beni değerlendiriyor.

"Babamla ittifak mı yapıyorsunuz? Bu senin için sorun yaratıyor mu?" Nadir sorar ve Bronte'nin ağızı birbirine yapışır.

"Babanla, bir farenin bir aslanla dost olup onun çenesinden kurtulmayı umması gibi müttefikim."

"Sen fare değilsin," diye cevap veriyorum ve o da gülüyor, gri gözleri parlıyor. "Belki, ama diyarlarımız birbiriyle sınırdaş ve bu her zaman ihtiyatlı bir davranış olmuştur.

Rion'u kızdırmamak için." Duraksıyor. "Ama ona karşı gerçek bir sadakatim yok."

"Peki bize yardım edecek misin?" Bronte dikkatini bana çevirmeden önce Nadir soruyor.

"Küçük kraliçe, tüm bunlardan ya da sizden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ama gemiyi yok edeceğim. Yeraltı Dünyası'nın Efendisi'nin yarattığı hiçbir şeyin parçası olmak istemiyorum. Bunun ötesinde size hiçbir söz vermiyorum, ama eğer hepiniz kuzeye gidiyorsanız, ben de o tarafa gidiyorum."

BÖLÜM 48

NADIR

Hükümdarlarla yaptığımız görüşmeden sonra Cedar, Bronte ve Cyan, biraz dinlendikten ve güçlerinin tamamına sahip olduktan sonra sabah gemilerini yok etmeye karar verdiler. Bunu Heart'ın yıkık duvarlarının içinde yapacağız, böylece herhangi bir felaketin geri tepmesini engellemeyi umuyoruz. D'Arcy konusunda ne yapacağımızdan henüz emin değilim. Bu çaba ya hep ya hiç önerisi. Belki onu ikna edebiliriz.

İşimiz bittiğinde Amya ve Mael de yola çıkacak ve Babamızın gemiyi nerede tuttuğu da dahil olmak üzere yararlı bir şeyler keşfetmek için Kaleye dönecekler.

Bize katılmayı kabul eden kral ve kraliçeler bizimle birlikte kuzeye seyahat edecekler. D'Arcy'nin bize yardım etmeyi reddetmesine şaşırmadım -kendisi zararına bile olsa kimsenin işine karışan biri olmamıştır, ancak sahip olduğumuz yardım için minnettarım.

Lor'un hikayesini duyan ya da gözlerindeki yakarışı gören birinin nasıl geri dönebileceğini bilmiyorum.

Konuşmamız bittiğinde saat geç olmuştu ve Lor'la birlikte Kalp Şatosu'na bakan odamıza çekildik. Banyodan çıktığımda pencereden dışarı bakıyordum ve omuzlarının gergin duruşundan kafasında milyonlarca düşüncenin görebiliyordum.

Yanına gidip kollarımı beline doluyorum ve çenemi boğazının kıvrımına bastırıyorum. Arkasına yaslanıp bana bakarken elleri ellerimin üzerinde kayıyor.

"Nadir. Bağlanma ve Cloris'in bizimle paylaştığı son durum hakkında konuşmalıyız."

İçimi çekip onu bırakıyorum, bir elimi yüzüme sürüyorum ve ateşe doğru yöneliyorum, ellerimi şömineye dayayıp başımı öne eğiyorum.

Ona kararımı çoktan söylemiştim ama bunu tartışmadan kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Eğer bağlanma işlemini gerçekleştirmek istemiyorsan, bunu anlayışla karşılarım," diyor. "Benim için tacından vazgeçmeni isteyemem."

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Tabii ki bunu yapacağız," diyorum. "Bunu nasıl söylersin? Lor. Aurora'nın başındaki görevimden vazgeçiyorum." Ona doğru ilerledim ve bir elimi boynuna doladım. "Bu asla bir soru değildi."

"Senden bunu yapmanı isteyemem," diyor. "İstemiyorsun. Ben teklif ediyorum."

"Nadir ... peki ya istediğin her şey? Babanı alaşağı etmek için harcadığın onca yıl?"

Başımı sallıyorum. "Hâlâ , değil mi Şimşek Böceği?" "Neyi anlamıyorum?"

"Hiçbir zaman bir taç istemedim, Lor. Benim motivasyonum asla bu olmadı."

Beni izliyor, o büyük kara gözleri çatışma ve duygularla dolu. O gözlere her baktığımda beni boğuyor.

"Babamın sonunu getirmek istiyorum, taç istediğim için değil, Aurora'nın daha iyi bir hükümdara sahip olmasını istediğim için."

"Ve?" diye soruyor.

Başımı eğiyorum ve gülümsüyorum. "Meşale'nin kimi seçeceğinden emin olamasam da bir fikrim var."

Lor duraksıyor ve sonra gözleri açılıyor.

"Amya." "Amya," diyorum.

"Bundan emin misin?" diye sorar.

Elbette eminim. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Lor'dan uğruna savaştığı her şeyden vazgeçmesini asla isteyemem. Nostraza'da çürüdüğü her gece hayalini kurduğu her şeyden. Ona o yılları geri veremem ama bunu verebilirim.

"Lor, babamın işini bitirmek ve annemi onun elinden kurtarmak istiyorum. Ama her şeyden çok istediğim şey senin yanında durmak. Bu dünyada kaldığımız her gün seninle olmak. Seninle durmak ve senin kayan olmak. Senin eşin ve ortağın olmak."

Gözlerindeki titreşim belirsiz. "Ama ben daha güçlü olacağım. Senden daha fazla büyüye sahip olacağım."

Cevap gülümsemem alaycı. "Sen zaten benden daha güçlüsün Lor, mümkün olan her şekilde. Senin bu yönünü çok seviyorum."

"Nad-"

Başparmağımı ağzına bastırarak yapabileceği tüm itirazları susturuyorum. "Kes şunu. Bunu senin için yapmak benim için bir *onur*. Senin için tüm dünyayı yakıp yıkacağıma söz verdim ve her seferinde ciddiydim."

"Bu dünyayı yakıp yıkmak değil," diyor. "Bu sizin kim olduğunuzu değiştiriyor."

Başımı salladım. "Ben böyle biri değilim. Her şeyi yaparım demek istedim ve eğer bu kendimden bir parçayı değiştirmek anlamına geliyorsa, bunu da yaparım."

Başparmağımı yanağında gezdirip bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bu konuda seni rahatsız eden ne?"

"Pişman olmanı istemiyorum. Bana ya da yaptığın seçime kızmanı istemiyorum. Bunu sadece benim için yapmanı istemiyorum."

"Değilim," diyorum. "Yani, öyleyim ama ima ettiğin şekilde değil. Bunu bizim için yapıyorum. Bunu Heart, Aurora ve tüm Ouranos için yapıyorum. Bağ olmadan babamı yenemeyiz. Sen de o olmadan gemiyi yok edemezsin. Bu mantıklı."

"Mantıklı olması bir gün pişman olmayacağın anlamına gelmez. Ve bir keresinde bana Aurora'nın büyüünün başka bir yere gitmesini riske atamayacağını söylememiş miydin?"

"Eğer artık Birincil değilsem, onu öldürmemi engelleyen hiçbir şey yok. Önce ben kendi isteğimle istifa edersem, Meşale bizi cezalandırmaz. Ve eğer Zerra ile babamı durduramazsak, koruyacak hiçbir şeyimiz kalmayacak."

Bir nefes veriyor ve başını kaldırmadan önce alnını göğsüme bastırıyor. "Nasıl oldu da her yanımız kötü adamlarla doldu?"

Sırıtiyorum. "Sonunda herkes için savaşacağımı hiç düşünmemiştim. Ama Kalp'teki babamdan kaçtığımız o gün, seni kendim için değil, kıtadaki her bir varlık için koruduğumu biliyordum."

Yanağına dokunuyorum, o da elini benimkinin üzerine koyuyor. "Keşke bu şekilde olmak zorunda olmasaydı."

"Umurumda değil. Keşke beynimi açabilsem ve tacı umursamadığımı görmeni sağlayabilsem. Taç hiç umurumda olmadı. Sadece seni önemsiyorum."

Sonra eğilip onu öpüyorum, umarım söylediğim her şeyi aktarabiliyordumdur. Umurumda *değil*. Belki gençken bu fikir hoşuma gidiyordu. Birkaç ay önce bile bana bu soruyu sorsaydınız, size istediğimi söyleyebilirdim ama Lor beni asla geri dönemeyeceğim şekilde değiştirdi. Taç önemli değil. Önemli olan aile, dostluk ve kalbimde onun için taşıdığım bu yanan alev. Bu ateşin sönmesine izin vermeyeceğim.

söndürüldü. Empyrium onu benden almıyor, Zerra da kesinlikle almıyor ve tüm bunların üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağız.

Ağzım onunkini buluyor, dudaklarımız bir sıcaklık seli içinde birbirine kaynaşıyor. Dili dudaklarımın kenarını sıyrıyor ve dudaklarımı ayırıyorum. Öpüşüyoruz, birbirimizi tekrar tekrar keşfederek, yavaşça incelemenin çöküşünün tadını çıkarıyoruz.

Neredeyse ölümsüz bir hayat yaşadığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Tüm bunlardan sağ çıkmamız durumunda, her şeye rağmen beni seçen bu inanılmaz kadının her katmanını ve yönünü keşfetmek için çok uzun yıllarım olacağını bilmek beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı.

"Seni çok seviyorum," diye mırıldanıyorum onu kendime doğru çekerken, elim sırtından aşağıya ve kışının lezzetli kıvrımlarına doğru kayıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Ve bir kez bağlandığımızda ve Lor tahtına yükseldiğinde, Evanescence'da birbirimizin tadını çıkarmak için bir sonsuzluğumuz daha olacak. O zaman bile, bunların hiçbirisi yeterli olmayacak.

Onu yatağın kenarına kadar götürüyorum ama son anda bizi döndürüyor ve beni aşağı itiyor.

"Otur," diyor, yüzünde bir sırıtma kıvrılıyor. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve göğsüme bir öpücük konduruyor. Elleri tuniğimin kumaşının altına kayıyor, vücudumun haritasını keşfediyor, ben ürpererek karşılık verirken parmakları kıvrımlar ve düzlemler üzerinde geziniyor.

"Keep'te bana dokunmana izin vermediğim zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor ve ben kıkırdıyorum.

"Nasıl unutabilirim ki?" Yüzünü kendime çevirmeden önce ellerim saçlarında geziniyor. "Her şeyi hatırlıyorum Lor. Her anı. Her gülümsemeyi. Önemsiz görünen her bakışı. Her saniye benim bir parçam oldu ve buna tutunmak için her şeyi yaparım." Ona kendi sırıtışımı veriyorum. "Ve bu hâlâ hayatımın en ateşli oral seksiydi. Bir gün dönüşeceğim toz zerrecikleri bile bunu hatırlayacak."

Gülüyor. "En sıcak? Eminim bunu aşabilirim."

Yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Meydan okumak ister misin?" "Her zaman."

Tuniğimin eteklerini çekiştirmeden önce beni öpmek için eğiliyor.

"Çıkar şunu," diyor. "Sana bakmak hâlâ hoşuma gidiyor."

Dediğini yapıyorum, başıma geçirip yana atıyorum. "Geçen sefer de aynısını yapmayı reddetmiştin."

"Yaptım," diye düşünüyor ve bana acı çektirmek için meydan okuyacağından neredeyse eminim, ama ayağa kalkıyor ve sonra yavaşça kıyafetlerini çıkarıyor. Sıcak kahverengi teninin her santimini ortaya çıkarırken gözlerimi ondan alamıyorum.

Her kıvrımı ve çizgiyi seviyorum. Her küçük izi. Vücudunda kalan yara izlerini inceliyorum ve o anda onları her gördüğümde hissettiğim öfkeyi bırakmaya karar veriyorum. Ona baktığımda sadece gücünün ve direncinin kanıtlarını göreceğim. Kendini gururla tutuşunu ve her şeye kattığı sevgi dolu tutkuyu. Eğer bunları bir onur nişanı olarak takmayı seçerse, ben de öyle görebilirim.

Aminin tatlılığını düşünürken dudaklarımı yalıyorum, kalçalarının genişliğini ve uyluklarının yumuşaklığını içime çekmeme izin veriyor. Ellerim için mükemmel büyüklükteki yuvarlak göğüsleri, sonra dudakları, gözleri ve öpmeye bayıldığım burnu. Kalçasındaki doğum lekesinin bir kalbe benzediğini yeni fark ettim. Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Bakışlarımız buluştuğunda, yaklaşmadan önce gülümsüyor ve tekrar önüme düşüyor. Elleri karnımdan ve göğsümden yukarı kayarak omuzlarımın üzerinden geçiyor.

Sonra pantolonumun bağlarına uzanıyor ve yavaşça çekerek açıyor. Henüz göbeğimin altına dokunmadı ama şimdiden o kadar sertleştim ki dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Acele etmiyor, her bir danteli acı verici bir yavaşlıkla çıkarırken mırıldanıyor.

Göğüslerinin sikime değdiğini hissedecek kadar yaklaşıyor ve ben bir iniltiyle boğuluyorum.

"Lor," diye .

"Evet?" Bana masumca göz kırpmıyor.

"Acele eder misin?"

Gülüyor, ses göğsünün altından çalkalanıyor. Sıcak ve güneş ışığı gibi hissettiriyor ve tanrılar, bu en güzel lanet şey.

"Bana emir vermekten daha iyisini bildiğinize , Aurora Prensi?"

Sırıtıyorum. "Bugün üzerime fazla gelmeyeceğini umuyordum."

Tekrar gülüyor ve sonra pantolonumun belini kavrayıp çekiştiriyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, böylece onları kaydırabilir. İşi bittiğinde sikime bakıyor ve bu beni daha da sertleştiriyor.

"Seni rahatsız eden bu mu?" diye soruyor sahte bir acıma duygusuyla ve ben yarı kahkaha yarı hıçkırık gibi bir ses çıkarıyorum.

Sonra beni acılarımdan kurtarıyor ve sıcak, ıslak ağzını ucun üzerine kapatıp emmeden önce bir elini tabanın etrafına sarıyor.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım. Beni daha derine alıyor, daha çok yutuyor. Daha fazla dayanamayacağım. Yanakları çukurlaşıyor ve yukarı kayıyor, eli aynı anda beni pompalıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor beni bir patlamayla bıraktıktan sonra.

Elim saçlarının arasına kayarken "Daha iyi," diye homurdanıyorum. Bu sefer ona dokunuyor *olacağım*. "Ağzında sikim varken her zaman çok güzel görünüyorsun."

Sırıttıyor ve hareketlerine devam ediyor, dilinin her hareketiyle ve dudaklarının sıcaklığıyla ürperirken beni derinlere çekiyor. Kalçalarım hareket ediyor, ağzına doğru yukarı doğru itiyor, görüşüm bulanıklaşırken ve yumruğum saçlarını sıkarken boğazından aşağı kayıyor.

Elleri belimi buluyor ve onu istediğim yere yönlendirmeme izin verirken kavırıyor. "Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyorum, tekrar tekrar itiyorum. "İşte benim kızım. Her şeyimi al." Ve sonra boşalmadan önce kalınlaştığımı hissediyorum, ağzına dökülüyorum.

Beni yutuyor ve sonra elinin tersiyle dudaklarını silmeden önce kayıyor. "Daha mı ateşli?" diye soruyor ve ben gülüyorum.

"Evet, Lor. Her seferinde daha ateşli."

Gülümsüyor ve sonra kucağıma oturması için onu yukarı çekiyorum. Elim aramıza giriyor ve o kadar sıcak ve ıslak ki neredeyse tekrar boşalıyorum. O inlerken orta parmağım içine kayıyor, kalçaları bana karşı kıvrılırken başparmağım klitorisini okşuyor ve sikimi yeniden sertleştiriyor.

Onu yatağa ters çeviriyorum ve keyifli bir çığlık atıyor. Ayak bileklerinden başlayarak vücudunu öpüyorum, o dumanlı gül ve şimşek kokusunu içime çekiyorum.

Sonunda ağzına ulaştığımda, onu tüketiyorum. Öpücüğüm, ona sunduğum her söz ve onun bedenine ve ruhuna verdiğim kalptir. Öpüşürken kalçalarımı kalçalarının arasına sokuyorum. Dizimi kullanarak bacağına yukarı itiyorum ve sonra kendimi onun girişinde konumlandırıyorum, ikimiz de inlerken sıcak, dar amına kayıyorum.

Sonsuz bir istek ve ihtiyaç döngüsü gibi hissediyor. Arzu ve sürtünme, cennetin küçük köşemizde en enfes mutlulukla bir araya geliyor. Başparmağım klitorisinin etrafında dönerken kalçalarım ona doğru itiyor, hareketlerim yavaş ama güçlü.

"Nadir," diye soluk soluğa omuzlarıma yapışıyor. İçine pompalarken gözlerimiz buluşuyor, ıslak sıcaklığının duvarları etrafımda çırpınıyor. Onu yavaşça sınıra getirirken boynunu emmek için eğiliyorum. Büyümüz yükseliyor, süzülüyor ve birlikte ikizleşiyor. Tanrım, her seferinde böyle mi olacak? Onunla *geçirdiğim* her an sihirli.

Eridiğini hissedebiliyorum ve onu parçalara ayırmak istiyorum. Yanaklarının kızarmasına neden olan kişi olmaktan ve her gün o baş döndürücü seslerden sorumlu olmaktan başka bir şey istemiyorum.

Haykırıyor, sikimin etrafına gelirken sırtı kamburlaşıyor, en akıl almaz basınçla sıkılıyor. Hareket etmeye devam ediyorum, başka bir serbest bırakmanın peşindeyim ve sonra vücutlarımız azalan bir ayın altındaki gelgitler gibi birlikte yuvarlanırken tekrar ona dökülüyorum.

Onu tekrar öperim ve bunu güneş doğana kadar yapabilirim. Onu sonsuza dek öpebilirim. Yıldızlar sönene ve dünya küle dönene kadar.

Umarım o gün yakın bir zamanda gelmez.

Ve eğer olursa, bunu görmek için hala etrafta olduğumuzu çünkü ona sahip olduğum sürece, her şeye değecek.

BÖLÜM 49

GABRIEL

Atlas'ın yakalanması Aphelion'daki kaosu bastırmak için hiçbir şey yapmadı. Kaynayan öfkelerin bir kısmını yatıştıracağını ummuştum ama tek yaptığı ateşi körüklemek oldu.

Sanırım fazla iyimser davranıyordum. Ya da daha doğrusu, saf.

Onun hayatta olduğunu, bir hücrede oturduğunu biliyorlar ve kellesini istiyorlar. Ama alçak fae Atlas'ın ölümüyle yetinmeyecektir ve bunu anlıyorum. Sebep olduğu yüzyıllık zararı telafi etmek uzun zaman alacak. Kanunların yürürlükten kaldırılması gerek. Telafiler yapılmalı. Bu krallığın mali durumunun neye benzediği hakkında gerçek bir fikrim yok - bu hiçbir zaman benim sorumluluğum olmadı - ama umarım onları telafi etmek için bir şeyler yapabiliriz, her ne kadar altın bir kişinin onurunun ve haklarının elinden alınmasını asla telafi edemese de.

Sorun şu ki, zaten yetkinin ince bir sınırında hareket ediyorum ve bunların hiçbirini yapacak gücüm yok.

Bölge başkanları tartışmaya devam ederken konsey odasında Tyr'ın solunda otururken bu gerçeği hatırladım. Bize katılmak istemedi ama onu burada olması gerektiğine ikna ettim. Zamanının çoğunu büyüyle uğraşarak, gemiyi yok etmek için yeterli gücü yeniden kazanmaya çalışarak geçiriyor. Şimdilik, çalışma odasında çantasında güvenle duruyor. Neyi beklediğinden emin değilim - denemeden yeterli büyüye sahip olup olmadığını nasıl bilecek ki?

Ama Lor ve Nadir biraz zamanımız olduğunu söylediler ve ben onu henüz zorlamıyorum.

Erevan karşımda oturuyor ve bu odadaki hiç kimse ona güvenmiyor. Artık onun başbakan olduğunu biliyorlar ama bu soyluların hepsi ondan nefret ediyor.

"Bölgemin yarısını havaya uçurdu!" diye bağırıyor On İkinci Bölge'nin başkanı Virgil. "Onun bu odada ne işi var?"

Bütün gözler Virgil'e ters ters bakan Erevan'a çevrilir.

"Hepiniz bunu ve daha kötüsünü hak ettiniz," diyor, sesi öfkeyle soğuk. Onları kazanmaya çalışmıyor bile. İçimi çekiyorum ve iki parmağımla alnımı ovarak sol gözümün arkasında oluşan ağrıyı masajla geçirmeye çalışıyorum.

Atlas yönetimi devrildiğinde başlangıçta yeni kurallarına karşı bazı muhalefetlerle karşılaşmış olsa da, soylular kısa sürede alçak fae'leri zapturapt altına alıp "yönetmenin" faydalı olduğunu fark ettiler. Evlerinde ve işyerlerinde çalışmaları için onlara neredeyse hiçbir şey ödemiyorlardı ve her türlü şikayet halının altına süpürülüyordu. Bu yeni normalle çok fazla rahat ettiler. Son zamanlarda birkaç köşeden homurdanmalar oldu, ancak kimseyi statükoyu bozmaya zorlayacak kadar değil.

Yani Erivan her konuda haklı ve öfkesinin kaynağını anlıyorum, ancak bu yemleme onu bir yere götürmüyor.

"Bunu duydun mu?" Virgil haykırır. "En değerli vatandaşları hakkında böyle düşünen bir kralı nasıl destekleyebiliriz?"

Kahretsin, bu kesinlikle söyleyebileceği en kötü şey.

Erevan ellerini masaya bastırır ve ayağa kalkarak ona doğru eğilir. "En değerli vatandaşlar mı?" diye tıslıyor. "Bu odadaki hiç kimse orada yaşayan herkesten daha değerli." Virgil'i tepeden tırnağa tarıyor. "Aslında, bunun tam tersinin doğru olduğunu iddia edebilirim."

"Ne cüretle-"

"Bu ne cüret? Ne cüretle burada süslü kıyafetleriniz ve lüks evlerinizle oturup hepinizin faydalandığı ve sadece hayatta kalmaya çalışan insanlara iftira atarsınız?"

Erevan masayı tokatlar.

"Yapılacak tek doğru şey, alçak fae'lere karşı olan tüm yasaları yürürlükten kaldırmaktır," diyor şok olmuş fısıltılar ve soluklar korosuna. "Siz dalkavukların sonunda mantıklı düşüneceğinizi ve doğru olanın bu olduğunu kabul edeceğinizi ama burada oturup siz gevezeleri dinledikçe hepinizin umutsuz vaka olduğunu daha iyi anlıyorum. Kendinizden başka hiç kimseyi ve hiçbir şeyi umursamıyorsunuz."

Erevan öne doğru kamburlaşıyor.

"Sen henüz buranın kralı değilsin!" diye suçluyor kadın bir Yüksek Fae - Onüçüncü Bölge'nin başı. Yoksa On Dört müydü?

"Hayır," diyor Erevan, "ama Tyr kabul ediyor ve o kral. unutan varsa diye söylüyorum."

Bütün gözler, alnı endişeyle buruşmuş bir halde sessizce oturan Tyr'a kayıyor. Aslında bir süredir ondan gördüğünden daha duygusal. Tyr

Erivan'la aynı fikirde. Son birkaç gündür ikisinin yaptığı pek çok konuşmaya şahit oldum. Erevan konuşuyor ve Tyr başını dinliyor ama anladığım kadarıyla Tyr'ın kalbinde Erevan'ın haklı olduğunu biliyor. Kardeşlerimi ve beni zincirlerimizden kurtaracak ve biliyorum ki krallığının insanları için de aynısını yapmak istiyor.

İçimden bir ses Erevan'ın hükümdarlık fikrine ısınmasını beklediğinden şüpheleniyor. Aphelion'un nihayet emin ellerde olduğunu anladığında inecektir. Bu düşünce göğsümde soğuk bir korkunun yayılmasına neden oluyor ama burada benimle kalmasını istemenin bencillik olduğunu biliyorum. Ayrıca huzur bulmasını da istiyorum.

"Bu doğru mu?" Virgil, ağzını açıp kapatan Tyr'a sorar. Tyr kral olmasına rağmen, yasaları cezasız bir şekilde yürürlükten kaldıramaz. Konsey yıllar önce kuruldu ve bunun gibi önemli kararların oylanması gerekiyor. Teknik olarak kimse onu durduramasa da, isteklerini yerine getirecek kimse yoksa yasaları yürürlükten kaldırmanın pek bir faydası olmayacaktır.

Alçak fae'lerin Umbra'dan taşınmasına izin verebilse de, Erevan'ın çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi, bu gevezeler onları karşılamaya zorlanamaz.

Tyr yumuşak bir sesle "Bu doğru," diyor ama başka bir şey söylemeyi planlıyorsa da bağırışlar ve kınamalar korosu tarafından bastırılıyor.

Gözüm kapıya takılıyor ve Haraçlardan biri olan Halo'yu tanıyorum. Onun korkmuş yüzünü ve kenetlenmiş ellerini görünce omuzlarım gerildi. Ben de bundan korkuyordum.

Bu sabah erken saatlerde Tyr, Apricia'ya Yirmi Dördüncü Bölge'deki evine dönmesini talep eden bir mesaj gönderilmesini istedi. Ayna'yla konuşmuş, Atlas'ın aldatmacasıyla onu seçtiğini doğrulamıştı ve bir bağ kurmaya devam etmek doğru olmazdı.

Aslında, geriye kalan her Haraç affedildi ve eski hayatlarına dönebilecekleri söylendi. Bazıları bu habere diğerlerinden daha çok sevinmiş olabilir.

Ayna, Tyr'a daha sonraki bir zamanda kendisine bağlı eşini belirlemek için kendi Deneme'sini yapabileceğini söyledi. Bunun gerçekleşeceğinden şüpheliyim ama haberin Apricia'ya iletilmesi beni çok mutlu etti. Bunu kendim halletmek istedim ama sonra bu aptal toplantıya çağırıldım.

Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp sessizce gideceğini umuyordum ama Halo'nun yüzündeki ifadede bunun da safça ve hüsnükuruntu olduğunu anladım. Beni fark etti ve oturduğum yere doğru koşmaya başladı. Kimse fark etmemiş gibi görünüyor; herkes kendi arasında tartışmakla meşgul.

Eğilip fısıldıyor, "Yardıma ihtiyacımız var. Apricia işten çıkarılma haberini pek iyi karşılamadı."

Cornelius Heulfryn'in masanın karşısından ikimize baktığını fark ediyorum. Ondan yardım istemenin daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacağına karar vermeye çalışıyorum. Kızını sakinleştirebilir mi? Geriye dönüp baktığımda, belki de tüm bunları en başta onunla konuşmalıydım. Bana her zaman mantıklı bir adam gibi gelmiştir ama Apricia'yı buradan çıkarma heyecanıyla süreci aceleye getirdim.

"Geliyorum," diye fısıldıyorum Halo'ya. Sonra Cornelius'a bakıyorum ve çenemi kapıya doğru sallıyorum. da başını sallıyor ve kendini yukarı iterek zeki bir adam olduğunu kanıtlıyor.

Erevan bana şaşkın bir bakış atarken ben de ayağa kalkıyorum.

"Üzgünüm, gitmem gerek," diyorum. Onu ve Tyr'ı bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum ama burada yetkim yok ve bunu kendi başlarına halletmeleri gerekecek.

Cornelius ve ben Halo'yu odadan çıkıp saraydan geçerek kraliçenin kanadına kadar takip ediyoruz. Uzaktan bile, bir mil kare içinde bulunan her kulak zarını parçalamakta çok usta olan çığlığı duyuyorum.

Halo ellerini kavuşturmuş önümüzde yürüyor ve omzunun üzerinden endişeli bir bakış fırlatıyor.

"Bunun anlamı nedir?" Cornelius koridora bakarak soruyor. "Bunu size daha önce söylemediğim için pişmanım," diyorum, "ama bu sabah Tyr, Güneş Kraliçesi Haraçlarını yükümlülüklerinden azat etti ve onlara evlerine dönebilirler."

"Olabilir mi?" Cornelius bana bakarak soruyor.

"Kızınız söz konusu olduğunda eve dönmeniz istendi."

Gerçek şu ki, diğer haraçlar Güneş Sarayında kalmaya davet edilmişlerdi, ancak Apricia'nın mektubunda böyle bir teklif yoktu. Sanırım Tyr bu hatırlatmaya dayanamadı. Bence daha zalim bir adam olsaydı, Apricia'yı Aphelion'dan tamamen gönderebilirdi.

Cornelius dudaklarını birbirine bastırarak,

"Anlıyorum," diyor. "Görünüşe göre bu haberi pek iyi karşılamamış."

Yaklaştıkça bunun yetersiz bir ifade olduğunu fark ediyorum. Duvarlar Apricia'nın öfke nöbetinin sesleriyle titreşiyor gibi görünüyor. Camlar kırılıyor, mobilyalar parçalanıyor. Adımlarımızı hızlandırıp, bir dizi Güneş Kraliçesi'nin eski ikametgahı olan büyük yatak odası süitine girdiğimizde çok acınası bir manzaraya tanık oluyoruz.

Apricia çığlıklar, vahşi saçlar ve gözyaşlarından oluşan çılgın bir kabus. Tüm odayı dağıtıyor, çarşafı parçalıyor, aynaları kırıyor ve

biblolar ve mobilyaları duvarlara tekmelemek.

"Benim kraliçe olmam gerekiyordu!" diye çığlık atıyor. "O kaltak onu benden çaldı! Onu öldüreceğim!"

Sadece Lor'u kastettiğini varsayabilirim, ki Lor'un bunların hiçbirinden sorumlu olmadığı açık, ama bu ikisi arasında hiçbir zaman aşk kaybolmadı.

"Ayna beni seçti! Kraliçe olacaktım!"

Aynı mantrayı defalarca tekrarlıyor ve bir sandalye daha alıp şömineye fırlatıyor. Sandalye parçalanıyor ve parçaları ocağa düşüyor, birkaç kıymık alev alıyor.

Bu gidişle her yeri yakıp kül etmesinden korkuyorum. Cornelius kızını üzüntü ve boyun eğmişlik karışımı bir yorgunlukla izliyor. Onunla nasıl bir ilişkisi olduğunu bilmiyorum ama sonra şöyle diyor: "O her zaman ... zor biriydi."

Sözlerinde, adama acımama neden olan bir yorgunluk var. Belki de onu başından attığını düşünüyordu. Atlas'la ne kadar mükemmel bir çift olabilirlerdi. Zamanın sonuna kadar birbirlerini delirtebilirlerdi.

"Daha fazla koruma çağırayım mı?" Daha fazla cam kırılması ve mobilya parçalanması fonunda soruyorum.

"Hayır," diyor. "Ben hallederim. En azından ona bu onuru bahşedin. Zaten bir saat içinde herkes öğrenmiş olacak."

Başımı sallayıp geri çekiliyorum ve ona kızı sakinleştirme fırsatı veriyorum. Vahşi bir hayvanı kendisine güvenmesi için kandırmaya çalışır gibi ellerini önünde tutarak ona yaklaşıyor.

Apricia babasını gördüğünde durur, mücevher kutusu başının üzerinde durmaktadır.

"Apricia," diyor usulca. "onu."

Başını sallar. Gözyaşları yüzünü kaplıyor ve omuzları titriyor. Kutuyu göğsüne bastırıyor.

"Kraliçe olacaktım," diyor öyle kırık bir acıyla ki, kalbimin küçük, solmuş bir parçası neredeyse onun için üzülüyor. O da buraya bir dizi sahte bahaneyle getirilmiş ve bir taş için hayatını riske attığına inandırılmıştı.

Hataları ne olursa olsun, o da Atlas'ın ihanetinin bir kurbanıydı.

Elbette en başından beri her konuda biraz daha nazik olabilirdi ve Atlas'ın yaptığı hiçbir şey kimseye davranışını mazur göstermez. Lor da dahil. Belki de özellikle Lor.

"Bunu anlıyorum," diyor Cornelius, sesi alçak ve yatıştırıcı. "Ama durum değişti ve Majesteleri isteklerini paylaştı."

"Ama neden ben değil?" diye soruyor. "Başka birini bulmayı mı planlıyor?"

Başını sallar. "Kralın fikrini bilmiyorum. Ama o bizim kralımız ve bu isteği yerine getirmeliyiz."

Apricia kutuyu daha sıkı kavıyor ve sonra gerçekten yıkılıyor, o kadar çok hıçkırıyor ki nefesini zor tutuyor. Kaybından dolayı hıçkırırken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanır. Cornelius ona yaklaşır ve kollarını ona sarar.

Elini başının arkasında gezdirirken kız ona sarılıyor ve omzuna doğru hıçkırarak ağlıyor. Bir süre ağlamasına izin veriyor, sonra onu benim durduğum yere doğru yönlendiriyor. Apricia hâlâ mücevher kutusunu tutarak hıçkırmaya devam ediyor. Onunla baş etmekte zorlansa da Cornelius Heulfryn'in kızını sevdiği çok açık.

Bunu fark ettiğimde dilimi keskin bir acılık kaplıyor.

Kendi babam, sahip olduğum tek aileyi öldüren kaba bir ayyaştı. Mükemmel olmaktan kesinlikle uzak olsam da, bunu hak etmedim. Kimse hak etmez. Umarım Apricia bu anı kendine ve olmak istediği kişiye iyice bakmak için kullanır.

Beni geçerken Cornelius durdu ve başını salladı.

"Bunun için özür dilerim. Lütfen onarım faturasını bana gönderin. Ben halledeceğim."

Çenemi eğiyorum. Bu muhtemelen gerekli değil ama yine de bu benim kararım değil.

Buradan gideceği için mutluyum.

Apricia kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakıyor. İlk defa bakışlarında öfke ya da hesaplama yok. Sadece düz ve duygusuz. Rahatlamaktan başka bir şey hissetmeye çalışıyorum. Belki onu idare edebilecek ve mutlu edebilecek birini bulur. Ya da belki günlerini sefil bir cadaloz olarak geçirecek. Dürüst olmak gerekirse ikisi de umurumda değil.

Sonra Cornelius Apricia'yı dışarı çıkardı ve usulca şöyle dediğini duydum: "Gel kızım. Burada işin bitti. Hadi eve gidelim."

BÖLÜM 50

LOR

GÖNÜL KRALLIĞI

Ertesi sabah biri kapımızı çalıyor ve yataktan kayarak çıktığımda Tristan'ı diğer tarafta, elini ensesinde gezdirirken buluyorum. Koyu yeşil bir tunik, siyah tayt ve diz üstü süet botlar giymişti. Gece yarısı saçları son aylarda uzamış, sivri kulaklarının etrafında ve ensesinde dalgalar halinde kıvrılıyor.

"Tris, sorun ne?"

"Cedar benimle konuşmak istedi."

"Oh," diyorum, kardeşimin neden gergin olduğunu hemen anlıyorum. "O-?"

"Bilmiyorum," diyerek sözümü kesti. "Bilmiyorum."

"Tris, her şey yoluna girecek. Bu kötü bir şey değil."

"Öyle değil mi? Ya bunun korkunç bir şey olduğunu düşünüyorsa? Linden'in bizden ne kadar nefret ettiğini gördün."

İleri geri adım atıyor ve kardeşimi bu kadar gergin ya da kendinden emin görmemiştim.

"Seni özellikle endişelendiren nedir?" diye sordum.

İç çekiyor ve ellerini kalçalarına koyarak başını öne eğiyor.

"Bana bundan bahsettiğinde, bunu bir şekilde bir kenara ittim. Bunu düşünmek ya da bununla uğraşmak istemedim. Buna hiç hazırlıklı değildim. Kendimi bunalmış hissediyorum, Lor."

Bu sırada Nadir yarı giyinik ve uykudan dağılmış bir halde kapıda belirdi.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Nadir ve Tristan birbirlerine bakarlar.

"Özür dilerim. Az önce ne duydum," diyor Nadir. "İçeri gel."

Tristan'ın gelmesi için başını sallıyor ve kardeşim içeri girmeden önce bir an tereddüt ediyor. Hâlâ birbirlerine ısınmaya çalışıyorlar.

"Otur," der Nadir ve Tristan yine tereddüt edince ekler, "Bak, ben tacımdan vazgeçiyorum, sen de bir tane alıyorsun. İkimizin de hiç beklemediği şeyler. Bence bunu konuşabiliriz."

Tristan'ın gözleri dolaşüyor. "Yani-"

"Evet," diyor Nadir. "Aurora'nın Birincisi olarak yerimi bırakacağım."

"Bunu onun için yapar mıydın?" Tristan soruyor.

"Onun için her şeyi yaparım. Umarım bu şimdiye kadar anlaşılmıştır."

Tristan bakışlarını kısımadan önce gözlerini kırıştırıyor, sanki sözlerinin doğruluğunu test ediyormuş gibi gözleri Nadir'in üzerinde geziniyor. İfadesinde bir şey yumuşuyor.

"Teşekkür ," diyor Tristan başını eğerek. "Ona baktığınız için. . için. . . onun yanında olmak. Sana çok yüklendiğimi biliyorum."

Nadir elini kaldırır. "İyi bir sebeple. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Tristan'ın bakışları bana kayıyor. "Belki değil, ama kız kardeşim senden oldukça hoşlanıyor gibi görünüyor ve ben-" İç geçiriyor ve elini yüzüne sürüyor. "Ve yakında aile olacağız."

Nadir'in yüzü sırtmaya başladığında gözyaşları gözlerimin arkasını yakıyor. "Otur o zaman," diyor. "Bunun hakkında konuşalım."

Nadir ve ben onun karşısına otururken Tristan alçak bir masanın etrafına dizilmiş divanlardan birine yerleşiyor. Nadir öne doğru kayıyor, dirseklerini dizlerine dayamış ve ellerini kavuşturmuş.

"Bu konuda bunalmış hissetmeniz son derece normal. Ama Cedar Yüce Fae ve uzun yıllar yaşamaya devam edecek. Bir krallığı nasıl yöneteceğini bir gecede bulmak zorunda değilsin."

"Doğru," diyor Tristan. "Ben bu şekilde düşünmemiştim."

"Ve Sedir iyi bir kraldır. Halkı ona saygı duyar. Onu çok iyi tanımıyorum ama sana ve kız kardeşlerine karşı nazik davrandı ve hakkında sadece iyi şeyler duydum. Bazen kibirli bir piç olabilse de... bu da kral olmanın gereklerinden biri."

Sırıttıyor ve Tristan'ın omuzları düşüyor. Nadir ve kardeşimin arasında bir şeylerin geçtiğini izliyorum. Fark ettiklerinden daha çok benziyorlar. İkisi de korkusuz ve sadık. İkisi de sevdikleri şeyler ve insanlar için tutku dolu. İkisi de onları korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır.

"Yani gidip onunla konuşmalıyım."

"Bence yapmalısın," diyor Nadir. "Ve Linden'i unut. O Alluvion'da yaşıyor ve bu konuda hiçbir söz hakkı yok."

"Benim de gelmemi ister misin?" diye soruyorum ve Tristan başını sallıyor. "Hayır. Sanırım bunu tek başıma yapabilirim."

"Tamam. Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Teşekkürler." Ayağa kalkar ve Nadir elini uzatır. Tristan onu tutar ve tokalaşırlar. "Sana da teşekkürler."

Tristan gittikten sonra Nadir'e dönüyorum.

"Sanırım sonunda onu kazanıyor olabilirsin," diyorum, o da önemsiz bir şeymiş omuz silkiyor ama gözlerindeki parlak, umutlu bakışı yakalıyorum.

Bir saat sonra fuayede herkesle buluşmak için aşağı iniyoruz.

Planımız, gemileri yok ettiğimizde olabileceklere karşı Heart'ın duvarlarını bir tampon olarak kullanmak. Zaten harabeye dönmüş durumda, daha ne kadar zarar verebiliriz ki? Hepimiz gidiyoruz -Nadir ve ben, yöneticilerin çoğu, Tristan, Amya ve Mael, kısacası koruyucu büyüsü olan neredeyse herkes. Willow olası kayıpları azaltmak için Rhiannon ve Etienne ile kalıyor. Onları yok ettiğimizde ne olacağını bilmiyorum ama büyük, gürültülü ve patlayıcı bir şey olacağını hayal ediyorum. Ve dağınık.

D'Arcy dün gece geç saatlerde ayrıldı ve Celestria'ya döndü. Fikrini nasıl değiştireceğimizi bilmiyorum ve reddetmeye devam ederse nasıl ilerleyeceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.

Koridorun sonunda Tristan ve Cedar bir odadan çıkıyorlar, ikisi de gülümsüyor ve kalbim hafifliyor.

Kardeşimle göz göze geldim ve o da yanıma geldi. "Nasıldı?" diye sordum.

"Güzel," diyor gülümseyerek. "Güzel. Çok heyecanlandı ve tüm bunlar bittikten sonra gelip onlarla Woodlands'de kalmamı istiyor."

"Çok sevindim," diyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi," diyor. "Hepsini tanımak için gerçekten . Anlıyor musunuz?"

"Biliyorum," diyorum.

"Pekâlâ millet," diyor Nadir ve hepimiz ona dönüyoruz. "Bu hepimiziz. Hadi gidelim."

Evden çıktık ve surların içinde toplanmak üzere Heart'a doğru yola koyulduk.

"Bunu nasıl yapacağız?" Nadir Anemon'a sorar.

"Her birinizin mümkün olduğunca fazla gücü geminize yönlendirmeniz gerekecek. Mesele, gücü tek bir noktada, patlama noktasına kadar doldurmaya yetecek kadar uzun süre yoğunlaştırmak olacaktır."

Nadir etrafına bakınır. "Herkes daha yüksek bir yere çıksın. Duvarları ya da molozları kullanın. İlk kim giderse burada duracak." Büyük meydanın ortasında durduğumuz yeri işaret ediyor.

"Gönüllü var mı?" Nadir soruyor.

"İlk ben gideceğim," diyor Bronte, eli kalçasındaki kılıcın kabzasında ve çenesini kaldırmış. Kalaylı zırhı güneşte parlıyor, bir esinti parlak demir saçlarını savuruyor ve yüz ifadesinde zerre kadar korku yok.

"Harika," diyor Nadir ve sonra hepimiz merkezden koşarak uzaklaşıyoruz, her birimiz yukarıdan gözlemlemek için bir yer buluyoruz.

Bronte kemerinden sandığı çıkarıyor ve yere koyup birkaç adım geri çekilmeden önce üzerinde düşünüyor. Bakışları üzerimizde geziniyor ve hazır olduğunu belirtmek için çenesini eğiyor.

Kalın bir düğümü yutuyorum, bunun onu öldürmemesini umuyorum. Ya da bizi.

Her birimiz tünediğimiz yerden sihrimizi ortaya çıkarıyoruz. Mael'in neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama parmak uçlarından koyu mor şeritler çıkıp onu bir kafes gibi çevrelediğinde bir şekilde şaşırmıyorum. Saygısız rolünü oynuyor olabilir ama aynı zamanda ölümcül olduğu da aşikâr.

Benimkiyle ne yapacağımı düşünürken parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. Derimin altında kıvılcımlar çakıyor, kurtulmak için yalvarıyor ama kimseye zarar vermek istemiyorum. Bir an sonra, Nadir'in ışık büyüünün şeritleri uzuvlarımin etrafında daire çiziyor ve anında büyüm sakinleşiyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Daha iyiyim."

Diğer elini kullanarak büyüünü Amya'nınkiyle birleştiriyor ve ikisi birlikte başımızın üzerinde koruyucu bir bariyer oluşturuyor. Tristan ve Cedar koyu yeşil büyülerinden şeritler eklerken, Cyan ve Mael güçlerini, bir su ağını ve kalkanı güçlendirmek için bariyeri çevreleyen bu koyu şeritlerin akışlarını ekliyor.

Umarım yeterli olur.

Bronte gemiye odaklanır ve parmak uçlarından kendi büyüü sızarken elini uzatır. Yoğun ve katı bir sis, gri, gümüş ve beyaz bir araya geliyor.

Büyüsü gemiye çarpıyor ve onun gücünü emiyor. Diğer herkes kalkanı yerinde tutmaya odaklanırken, ben gemiye bakıyor Bronte'nin büyüünü daha fazla içine çekmesini izliyorum. Gümüş bir ışıkla parlamaya başlaması yaklaşık yarım dakika sürüyor.

"Devam et!" Bağırıyorum. "Bir şeyler oluyor."

Beni izleyen Nadir'le bakışıyoruz ve sonra Bronte'ye dönüyorum.

Gemi şimdi titreşiyor, yattığı yerde zıplıyor.

Durma, diyorum kendi kendime, dudaklarım sessiz kelimelerle hareket ediyor. "İşe yarıyor mu?" Bronte bağırıyor.

"Sanırım öyle!" Ben de bağırıyorum.

Gemi gittikçe daha parlak bir şekilde parlarken gücünü süzmeye devam ediyor. Üzerinde bir titreşim belirliyor, sanki derinliklerinden çıkan bir hayalet gibi. Görüntü silik olsa da, onun Zerra olduğu belli oluyor. Kollarını açmış, Bronte'ye dik dik bakarken korku boğazıma doluyor. Dişlerini gösteriyor, ağzı bir hırıltıya dönüşüyor.

"Durma!" Çığlık atıyorum. İçimden bir ses Bronte bırakırsa hepimizin boku yiyeceğini söylüyor.

Zerra'nın sırtı kamburlaşır, ağzı çığlık atar gibi açılır. Başı yukarı kalkıyor ve sonra bir ışık parlamasıyla gemi patlıyor. İçgüdüsel olarak eğildim ama bariyer dayanıyor. Birkaç saniye sonra, gökyüzü bulutlarla dolarken ve ufukta gümüş şimşekler çakarken herkes sihrini serbest bırakıyor.

Dikkatle dinliyorum ve bir çığlık duyup duymadığımı merak ediyorum.

"Hepiniz bunu gördünüz mü?" Nefes alıyorum. "Oradaydı. Sence bize ulaşabilir mi?"

Meydandaki herkes birbirine temkinli bir bakış atar. Kimse bunu beklemiyordu. "Sıradaki," diye bağırıyor Nadir"Şu işi bitirelim. Cyan! Sen yukarı."

İşlemi tekrarlıyoruz ve bir kez daha, gemi bir tür eşiğe ulaşana kadar onun büyüünü emiyor ve mavi renkte parlamaya başlıyor. Nefesimi tutuyorum, Cyan'ın bu görevi tamamlamak için yeterli güce sahip olduğunu umuyorum. Zerra yine o zar zor görünen haliyle belirliyor, hırlıyor ve sessiz çığlıklar atıyor.

Sanki bizi görmeye çalışıyormuş gibi etrafında dönüyor. Onu kimin öldürdüğünü söyleyebilir mi? Parmakları pençe gibi kıvrılıyor, dudak büküyor ve sonra acıdan kıvrılarak kendini tutmaya başlıyor. Boğazımdaki kuruluğa karşı yutkunuyorum. Bunun gerekli olduğunu bilsem de, onun acı çekmesini izlemek göğsümü ağrıtıyor. O

Bir zamanlar genç bir kraliçe bu role zorlanmıştı ve sonra güvendiği biri ona sırt çevirdi.

Gökyüzü kararmadan önce gemi tekrar patlıyor, daha fazla gümüş-beyaz şimşek pürüzlü çizgiler halinde çatallanıyor. Tekrar gittiğinde, rahatlamış bir şekilde kısa bir nefes alıyorum. Cyan başardı. Görünüşe göre bu haliyle bize ulaşamaz.

"Sedir!" Nadir boynunu yuvarlarken havlıyor. Hepimiz Zerra'nın görüntüsüyle sarsılmıştık. Çok geçmeden, üç arkın kırık parçaları molozların ortasında duruyordu. Gümüş şimşekler gökyüzünde çtırdamaya devam ederken yerlerimizden fırlayıp onlara bakıyoruz.

"Sence ona ne yaptı?" Tristan yukarı bakarken soruyor. Ben de bakışlarımı gökyüzüne çeviriyorum.

"Bilmiyorum," diyorum.

"Sonuncusu hakkında ne yapacağız?" Amya sorar.

"Bunu ben de bilmiyorum," diyorum. "Eğer hepsini yok edemezsek bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"D'Arcy'nin bir Primary'i var mı?" Tristan soruyor.

"Öyle," diyor Bronte. "Ama Celestrian Primary hâlâ bir çocuk, sihirlerinin tüm gücünden çok uzak."

"Yani boku yedik," diyor Mael ve ben gökten bir şeyin düştüğünü fark ettiğimde hepimiz başımızı sallıyoruz.

Herkesin dikkati yavaşça ona yönelir. Bir yıldız havada süzülüyor, avluya düşüp yerden birkaç metre yükseklikte asılı kalmadan önce daha parlak ve daha parlak parlıyor. Etrafımdaki herkese bakıyorum ama çoğu benim kadar şaşkın görünüyor.

Işık dağılmadan önce Bronte'nin yüzünde bir gülümseme hayaleti beliriyor ve Celestria kraliçesinin meydanın sonunda durup bizi izlediğini görüyorum.

"D'Arcy," diyorum ben umutlanmamaya çalışırken o yumuşak adımlarla bize yaklaşıyor.

"Her şeyi gördüm," diyor, kırık arkları göstererek. "Bağlanmanıza hâlâ katılmıyorum" -karanlık bir bakışla bizi iğneliyor- "ama eşini kaybetmenin ne demek olduğunu anlıyorum.

"Dün gece birisi beni bunun benim ne istediğimle ilgili olmadığına ikna etti. Celestria her zaman Ouranos'la ilgili konularda tarafsız olduğunu iddia etmiştir." İçini çekti. "Ama belki de bu durumda en ihtiyatlı hareket tarzı bu değildir. Benim de Heart'ın nihai ölümüne tanık olmak gibi bir arzum yok."

Bakışları Bronte'yi buluyor ve hepimiz karşılıklı bakışmalarını izliyoruz. Tor Kraliçesi çenesini eğiyor.

"Diadem'le konuşmak için eve döndüm," diye devam ediyor. "Hikâyenin ve sözlerinin doğruluğunu onayladı." Ellerini karnının önünde kavuşturmuş beni inceliyor.

"Bu yapacağın anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bunu yapacağım."

Göğsüme bir rahatlama çöküyor. İçimi çekiyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, yürüyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Teşekkür ederim."

Onun sertleştiğini hissediyorum.

"Lütfen," diyor. "Eğer bana bir daha sarılırsan, teklifimi geri çekerim."

Herkesin kahkahalarını bastırmaya çalıştığını duyuyorum ve sonra kollarımı indirip elimin tersiyle yanağımdan süzülen bir damla yaşı siliyorum.

"Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim."

"Hmm," diye cevap veriyor ve sandığı pelerininin çıkarıyor. Hepimiz yerimize ve süreci tekrarlamaya hazırlandık. Bu hala bir tanrı olarak yaklaşan kaderim sorununu çözmiyor, ama en azından bana hayatta kalma şansı vermeye bir adım daha yaklaştık.

D'Arcy büyüsunü döndürerek saf yıldız ışığından oluşan yoğun bir ışını gemiye odaklıyor. Hayal ettiğim kadar güzel.

Gemi parlamaya başlamadan önce onun ışığını emer. Zerra tekrar beliriyor, bir görünüp bir kayboluyor. Bana doğru dönüyor ve işte o zaman beni görebildiğinden emin oluyorum. Formu tekrar titriyor ve sonra aniden katlaşıyor, sanki tam orada duruyormuş gibi. Bir adım geri atıyorum, ayaklarımın altındaki molozların üzerinde tökezliyorum, taşların yol verdiğini hissediyorum.

"Sen!" diye bağırarak kollarını . Herkes onu büyüleriyle engellerken parmak uçlarından gümüş şimşekler çıkıyor ama Zerra güçlü. Ellerinden giderek daha fazla büyü süzülürken herkesin onu tutmak için mücadele ettiğini görebiliyorum.

Kırmızı şimşek kollarımı büküyor, gücüm cevap olarak şişiyor.

Zerra gümüş bir ışık kırbacı fırlatır. Nadir'in ayak bileğinin etrafından dolanır ve onu kendisine doğru çekerek engebeli zeminde sürükler. Nadir kükreyerek dövüşüyor ve tekmeler savurarak bağından kurtulmaya çalışıyor.

"Nadir!" Sesleniyorum. Düşünmüyorum. Tek odaklanabildiğim şey onu tekrar kaybetmek üzere olduğum gerçeği. Duvardan sıçıyorum, çömelirken ayaklarım taşlara çarpıyor.

"Lor!" Biri adımı haykırıyor. "Yapma!"

Zerra'ya doğru koşarken çağırıyor duymazdan geliyorum. Gümüşi büyüünün Nadir'in etrafını bir tırtılın koza örmesi gibi sarmasını dehşet içinde izliyorum.

"Lor! Ona yaklaşma!" diye bağırırken büyü boğazını ve çenesini kapatır ama kadın onu almaz.

Zerra bir büyü patlaması fırlatıyor ve ben tepki vererek onu engelliyorum. Kırmızı şimşek pürüzlü çizgiler halinde etrafımı sarıyor. Herkesin siper almış olması için dua ediyorum. Hızım hiç yavaşlamıyor ve sonra tüm ağırlığımla ona çarpıyorum. Tökezliyor ama geminin çemberinden ayrılmıyor.

Hırlayarak daha fazla büyü püskürtüyor ve ben de elimi göğsüne çarpmadan önce eğilip daha fazla büyümü filtreleyerek kanına enjekte etmeye çalışıyorum. Eğilip sırtını birlikte çığlık atıyoruz. Rüzgârla savaştan bir ağaç gibi yavaşça eğiliyor. Dişlerimi sıkarak gücüme sarılıyorum ve daha fazlasını içeri itiyorum.

Bir an sonra ayağa fırlıyor ve ben uçuyorum, taşların üzerine gümbür gümbür iniyorum, avuç içlerim sıyrılıyor, dizlerim ve dirseklerimdeki deri yırtılıyor.

Zerra'nın büyüünün Nadir'in etrafını sararak onu yuttuğunu fark ettim. Şu anda tek görebildiğim başının üst kısmı, tüm bu korkunç yaratık onun hareketleriyle kıvranıyor, hala kurtulmak için savaşıyor.

Ve sonra ayağa kalkıp koşmaya başladım, bir kez daha ona çarpıyordum. Bileğimi yakaladı ve öyle sert sıktı ki dizlerimin bağı çözüldü. "Seni küçük velet!" diye tısladı. "Arklarımı ve Herric'imi aldın. Bu yanına kalmayacak."

Sonra beni boğazımdan tutup kaldırıyor ve görüşümde yıldızlar patlamasına neden olacak kadar sert sıkıyor. Ayaklarım havada sallanıyor, ayak parmaklarım yere zar zor basıyor.

"Herric sana ihanet etti," diye boğuluyorum, elini çekip tutuşunu gevşetmeye çalışıyorum.

"Ona güvendim," diyor. "Diğerleri beni ziyaret etmeyi reddetti. Yüzeyden bana kalan tek şey oydu."

Sesindeki ıstırapı duyuyorum ve kalbimin küçük bir parçası acıma duygusuyla çarpıyor. Beni yukarı kaldırırken daha sıkı sıkıyor ve görüşümde lekeler yüzüyor. Diğerleri yardım etmeye çalışırken etrafımızda yanıp sönen büyüü belli belirsiz fark ediyorum ama onlar da bana ya da Nadir'e vurmak istemiyorlar.

"O Herric değil. Onu alamazsın," diye soluk soluğa bağırırken bacaklarım havaya karşı işe yaramaz bir şekilde çırpınıyor.

Bileğini kavriyorum ve bir yıldırım patlaması çağırıyorum. Kolunun etrafında, omuzlarının üzerinde ve gövdesinden aşağıya doğru spiraller çiziyor ve kalbi derisinin içinden parlamaya başlıyor. Çığlık attı ve beni bıraktı. ,

Öksürüyor, nefesimi tutmaya çalışıyorum, ama ilkel bir şey ve Nadir'i kurtarma ihtiyacı tarafından besleniyorum.

Bir başka büyü dalgasıyla onu ıslatmadan önce bileğini tutarak sıçıyorum.

Bir elini yüzüme kapatmadan önce gözlerini kocaman açıyor. Onun büyüünün karşıt bir dalgasının kanıma aktığını hissettiğimde sarsılıyorum. Tenim aynı gümüşü renkle parlıyor ve ikimiz de birbirimize tutunarak hakimiyet için savaşıyoruz.

İçten dışa doğru pişiriliyormuşum gibi hissederken inliyorum. Neredeyse eşit güçteyiz, hayatlarımız için savaşıyoruz. Ama onunki sona yaklaşıyor, benimki ise daha yeni başladı.

Bir başka güç patlaması beni bir çığlıkla uçuruyor. Duvara çarpıyorum ve uzuvlarımın yuvarlanmasıyla yere yığılıyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, Zerra'ya bakarken ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Zerra dimdik duruyor, kollarını iki yana açarak gümüş rengi bir ışık saçıyor, o kadar parlak ki gözlerimi korumak için kollarımı kullanıyorum.

Kayalar ve enkaz ona doğru uçarken, saçlarımızı ve giysilerimizi çekiştirirken meydanın etrafındaki gürültü sifira iniyor. Her şeyi içine çekiyor ve bizi bütünüyle yutmaya hazırlanan dev bir ağız gibi çekip çekiştirirken hepimiz molozlara yapışıyoruz. D'Arcy başladığı yerde kalıyor, yıldız ışığını gemiye süzmeye devam ederken duruşu kamburlaşıyor, ama Zerra'nın gözleri sadece benim için.

Etrafımdaki her şeyi görmezden gelerek tekrar ayağa kalkıyorum. Enkaz sağıma soluma sıçrarken, acının sarsıntılarını görmezden gelerek koşuyorum. İsmimi duyuyorum. Kendimi Nadir'in üstüne atarken insanlar çığlık atıyor.

Havanın son damlasına kadar içine çekerken sesin yokluğundan kulaklarım acıyor ve sonra ... her şey uzun, dayanılmaz bir kalp atışı için duraklıyor, sonra başını eğip bana bakıyor ve her şey tersine dönüyor, her şey yeryüzünün temellerini sarsan sonik bir patlamayla dışarı fırlıyor.

Nadir ve ben uçuyoruz, moloz yığınının doğru uçtan uca yuvarlanıyoruz. Vücudum sert ve keskin bir şeye çarpıyor, aşağı yuvarlanırken acı içime yayılıyor, çarpıyor, çarpıyor ve sonunda duruyorum.

Ağır ağır nefes alarak yere uzanıyor, başımın dönmesinin durmasını istiyorum. Gözlerime kan sızıyor ve onu silmek için hareket ediyorum, her uzvum acıyla tutuşuyor. Bir an sonra, her şey yeniden sessizliğe bürünürken her şey sessizleşiyor.

Nadir. Yuvarlanıyorum ve onu birkaç metre ötede yatarken görünce rahatlayarak hıçkırıyorum.

Kendimi sürüklüyorum ve kollarımı ona doluyorum. "İyi misin?" Fısıldıyorum, o da başını sallıyor.

"Sanırım öyle. Neredeyse seni öldürüyordu." "Neredeyse seni alıyordu."

Başımı kaldırıp diğerlerinin nereye düştüğünü görmeye çalışmadan önce beni kendine doğru bastırıyor. D'Arcy kaosun ortasında diz çökmüş, kırılan geminin parçaları etrafına saçılmıştı. Tüm bunlara nasıl dayandığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Plazayı tarıyorum. Tristan nerede? Amya? Bu hareket kafa derime bir acı saplanmasına neden oluyor.

Yavaşça ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanıyorum, acı veren sıyrık ve çürükleri görmezden geliyorum, o sırada bir ses dikkatimi çekiyor. Toprak daha fazla çatırtı ve çatırtı ile sarsılıyor.

Kalp Kalesi'ne doğru bakıyorum ve sonra yavaşça ayağa kalkıyorum, yaralarım geçici olarak unutuluyor. En yüksek kuleler titriyor ve sonra çökmeye başlıyor, birbirlerine çarparak devriliyorlar. Tüm kale yavaşça bir yığın haline gelirken, birlikte çöküyorlar, sessizliğe karşı kükrüyorlar.

Toz havayı, tenimi ve giysilerimi kaplarken yarattığı esintinin gücünü yanaklarımda hissediyorum. Kale sonunda bir enkaz dağının içinde patlarken zaman durmuş gibi görünüyor. Her şeyin yeniden sessizliğe bürünmesi bir dakika daha sürüyor.

Ağzım açık, etrafa bakıyorum. Çeşitli sıyrık ve kesiklerden dolayı hepimizin kanaması olsa da herkes sayılmış gibi görünüyor. İki adım atıyorum, neredeyse molozlara takılıp düşüyordum ama Nadir çoktan arkamda kalmıştı. Ona yapışıyorum, başım dönüyor.

Kalp Kalesi yok oldu. Birkaç saniye önce durduğu yere bakarak gözlerimi kırptırıyorum. Başka yere bakamıyorum.

"Sence bu kötü bir alamet mi?" diye sordum.

Mael yanıma yaklaşıyor, başparmaklarını kemerinin halkalarına sokmuş. Topallıyordu ve yüzünün yan tarafı kanla kaplıydı.

"Şey, Kalp Kraliçesi. Kesinlikle *iyi* şey değil." Ona bakıyorum.

"Ama bir de iyi tarafından bakın. Zaten her şeyi yeniden inşa etmeniz gerekecekti."

Yarı kahkaha, yarı hıçkırık gibi bir ses
çıkarıyorum. Harika. Sadece harika.

Ama bu.

Zerra'yı şimdilik uzak tuttuk.

Arkları yok ettik.

Dördü gitti.

İki tane

kaldı.

BÖLÜM 51

RION

AURORA-GÜNÜMÜZ

Rion çalışma odasının içinde volta atıyor, ellerini saçlarında gezdiriyordu. Yağlı, gevşek saç tellerine takıldılar. Yemek yememiş ya da banyo yapmamıştı. Başarısızlığını düşünmek onu tüketmişti. Ondan yine kaçan o *kızın düşünceleri*.

Bunu yapmaya nasıl devam etti? Onun kim ve ne olduğunu *biliyordu*. Cloris asla yalan söylememişti ve Rion bunca zamandır gözünün önünde olanları göremeyecek kadar kibirle doluydu.

Ama şu anda, o hala büyüsünü zayıf bir şekilde kavrayan bir Fae kızıydı.

Ve bir şekilde, ondan kaçmaya devam etti.

Onu on iki yıl boyunca burnunun dibinde tutmuştu. O *haklıydı*.

Orada.

Rion kibri yüzünden onun harcanabilir olduğunu düşünmüştü. Herhangi bir büyü kaynağı göstermeyi başaramadığında, onun için işe yaramaz hale gelmişti, ya da öyle olduğuna inanmıştı.

Nadir'in izini Aphelion'a kadar sürdüğü anı hatırladı, sonra da isteksiz bir davet aldı. Nadir onu burnunun dibinde sakladıktan sonra Heart'ta onu Rion'dan kurtarmıştı. Ona yapışmış, gücünü bulması için onu cesaretlendirirken tutunmaya çalışmıştı. O her zaman bildiği hain sansarın ta kendisiydi. Tek bir nefes bile almadan önce bir hayal kırıklığıydı.

İfadelerindeki bir şey -birbirlerine bakışları- Rion'a onun oğlu için özel olduğunu söylüyordu. Bu da Rion' göğsünün kıskançlıktan ekşi bir şekilde yanmasına neden olmuştu. Yani onun aklına girmişti. Ya da en azından denemişti.

Nadir'e yardımları için teşekkür ederek aralarını açmayı umuyordu. İşe yarayıp yaramadığını bilmiyordu. Ondan birlikte kaçmışlardı ama Alluvion'da da onunla birlikte olmamıştı.

Rion masasına doğru yürüdü ve üst çekmecedeki oval resim çerçevesini çıkardı. Parmakları cama dokunarak çerçevenin kenarını inceledi. Rachel ona baktı, tatlı kırmızı dudakları kısmen yumuşaklık, kısmen de baştan çıkarıcılık içeren bir gülümsemeyle gerilmişti.

O gülümseme her seferinde kalbini yerinden sökmeyi başarmıştı.

Son zamanlarda onu daha sık düşünmeye başlamıştı. Sanki baskı onu her taraftan sıkıştırıyormuş gibi hissediyordu. Onun bıraktığı boşluğu telafi etmeye çalışıyordu. Ama hükümdarlığı yüzyıllar boyunca sürmüş olsa da, göğsündeki boşluk hissi hiç kapanmamıştı. Bu hayat için onu takas etmişti ve hiçbir şey - ne tacı, ne büyü, ne de gücü - ona hissettirdiği gibi hissettirmeye yaklaşamamıştı.

Onun ölümünden sonra, yıkılmıştı. İçinde yaşayan umut ve ışık kırıntısı ne varsa gitmişti. Ondan vazgeçmiş ve sonra da onu sonsuza dek kaybetmişti. Eğer onunla kalsaydı, kendini asla yanlış türden insanlarla bulmayacaktı. Burada, onun yanında duruyor olacaktı.

Yıllar bir bulanıklığa dönmüştü ve şimdi burada, kalbine saplanmış bu sivri çiple ölümsüzlüğün sonsuzluğuyla yüzleşiyordu. Rion başını salladı, nabızı kaburgalarından fırlamak üzereyken resmi göğsüne bastırdı.

Bugün kaç içki içtiğinin sayısını zaten unutmuştu, bir tane daha içse ne olurdu?

Çerçeveyi masanın üzerine koydu ve odanın diğer tarafına doğru ilerleyerek berrak bir sıvı sürahisi aldı. Kokladı ama ne olduğunun pek önemi yoktu. Hizmetkârlar bunları neredeyse her gün doldururlardı ama zehirli olmaları dışında içeriklerinin bir önemi yoktu. Birkaç saatliğine uyuşmasını sağladığı sürece Yeraltı Dünyası Lordu'nun sidiğini içebilirdi.

Bu arada, Rion'un stresinin kaynağının da taht odasında gizlenen şeyle çok ilgisi vardı. Herric'le konuşmaktan ve ona bir kez daha başarısız olduğunu söylemekten korkuyordu. Bir kızı yakalamak nasıl bu kadar zor olabilirdi?

Rion kadehle uğraşmadan sürahiyi kaldırdı ve yarısını birkaç büyük yudumda içti. Sonra koluyla ağzının arkasını sildi ve gözlerini kapatarak içkinin kanına karışmasını bekledi ve sadece .

. Götürün onu.

Ama yeterli değildi. Bu günlerde, asla yeterli değildi. Sürahinin geri kalanını boşalttı ve ardından duvara fırlattı, çarpmanın etkisiyle küçük bir adrenalin patlaması yaşadı. Ama bu rahatlama kısa sürdü ve tekrar volta atmaya başladı.

Bir şişe daha aldı ve dudaklarına ulaştığında durakladı. Az önce bir karar vermişti. Bununla işi bitmişti. Güç istediğini sanıyordu ama aslında istediği şey ... sessizlikti.

Ne yaptığını çok fazla düşünmeden ayakları onu çoktan Keep'e doğru götürmeye başlamıştı. İnsanlar yolundan çekilirken ayak sesleri koridorlarda çınlıyordu. Sonunda taht odasına ulaştı ve kapıyı açtı.

Korkudan sinirleri gerilmiş olsa da hiç vakit kaybetmedi.

"İşim bitti," dedi boş odaya, sonra bekledi. Heric'in kaleden ona ulaşır ulaşamayacağından emin değildi ama Yeraltı Dünyası Lordu'nun varlığı en cesur adamı bile dize getirmeye yeterdi.

Bitti mi? O karanlık ses geldi, kanını buza çevirdi. Başarısız oldun. Yine başaramadın.

Rion bir elini saçlarında gezdirdi ve çekiştirdi.

Ve sen yine sarhoşsun.

"Beni yargılama," diye tısladı Rion. "Pes ediyorum. Bu imkânsız. O durdurulamaz."

Rion beklediği kırbacı bekledi. Öfke ve kin. Kendini buna hazırladı ama bunu kabul edecek ve var olmanın başka bir yolunu bulacaktı. Belki de inecek ve oğlunun bu bokla uğraşmasına izin verecekti. O bitmişti. İnşa etmeye çalıştığı her şey parmaklarının arasından süzülen küllerden başka bir şey değildi. Neden uğraşıyordu ki?

Virölansın *derinliklerini anlamak istediğini sanıyordum. Öğrenmek istediğini sanıyordum. Ouranos'u istediğini sanıyordum?*

"Artık umurumda değil," diye tısladı Rion. "değmez. Benden bu kadar."

Zayıf olduğunu biliyordum.

Rion karanlık bir şekilde kıkırdadı ve şişeden bir yudum aldı.

"Hayır, bu saçmalık artık benim üzerimde işe yaramayacak. Manipüle edilmekten bıktım."

Şişeyi geriye doğru eğdi ve derin derin içti. Sonunda kanına sızan etkileri hissedebiliyordu. Bir şişe daha içerse belki sonunda düşünmeyi bırakabilecek ve kafasının içinde onu yavaş yavaş yok etmekle tehdit eden bu düşünce çalkantısını durdurabilecekti.

Bir zamanlar bir kadını sevmiştin, diye geldi ses, Rion içkisini yudumlarken gıcırdayarak durdu. *Rachel'di, değil mi?*

Vücudu gerildi, kasları şaşkınlıktan kasıldı. "Bunun konuyla ne alakası var?"

Öldü mü?

"Bunu nereden biliyorsun?"

Ben çok şey bilirim. Bunu şimdiye kadar öğrenmedin mi?

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Uzun bir duraksama Rion'un neredeyse tüylerini diken diken ediyordu. Herric Yeraltı Dünyası'nın Efendisi'ydi. Ölülerle konuşabiliyordu. Rion sanki kelimeleri boğarak çıkarabilecekmiş gibi Meşale'ye uzandı.

Biliyorum, dedi Herric sonunda.

"Nerede?" Rion buna inanmaya cesaret edemeyerek sordu.

O burada. Benimle birlikte.

Rion'un ciğerlerindeki hava çamura dönüştü.

Bana ulaşmanın bir sürpriz olmasını istedim. Ama o Yeraltı Dünyası'nda yaşıyor ve kapıyı açtığında onu görebileceksin ve belki de ... Neyse, aceleci davranmayalım.

Rion'un bakışları şüpheyle daraldı. Bu doğru olamazdı ama buna inanmayı o kadar çok istiyordu ki. Herric ne ima ediyordu? Onu geri getirebilir miydi? Bu sefer tacından vazgeçebilirdi. Onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçebilirdi. Aynı hatayı tekrar yapmayacaktı. Meora'yla başa çıkmanın bir yolunu bulması gerekecekti ama muhtemelen Meora bunu fark etmeyecekti bile.

Virülans keşifleri sırasında öğrendiği bir şey varsa, o da hangi soruları soracağınızı ve daha da önemlisi nereye bakacağınızı bilerseniz her şeyin mümkün olduğuydu.

Karamela tadını hâlâ sevdiğini söylememi istedi.

Bu sözler Rion'un neredeyse dilini yutmasına neden oluyordu. Karamela. Yazın zirvesinde, Cinta Wilds'da, kır çiçekleriyle çevrili sessiz bir kulübe. Rachel yatağında çıplaktı, pırıl pırıl kahverengi teni güneş tarafından öpülmüştü. Dondurmayı paylaşıyorlardı ve o daha iyiliğine karşılık vermeden kendini Rachel'ın vücudunun her santimini yalarken bulana kadar olaylar birbirini kovaladı. Kollarındaki tüyler bu anıyı hatırlayınca kıpırdandı.

O gittikten sonra karamela kokusuna hiç dayanamamıştı. "Neye ihtiyacın var?" Rion ellerini saçlarında gezdirerek sordu.

kökleri ağrıyacak kadar sert çekiştiriyordu.

Kız. Gemi. Ne istediğimi biliyorsun.

Yeraltı Dünyası'nı aç ve beni dışarı çıkar.

BÖLÜM 52

GABRIEL

Gökyüzünde koyu gri bulutlara karşı gümüş rengi şimşekler çakıyor. Bu son bir saattir oluyor, ama bu fırtına bize yağmur getirmiyor, sadece yoğun bir önsezi duygusu getiriyor.

Dün Nadir'den tüm hükümdarları bir araya getirdiklerini ve bugün gemileri yok edeceklerini teyit eden bir not geldi.

Bu eylemin sonucuna tanıklık ettiğimizi hissediyorum.

"Onu öldürüyorlar," diyor Tyr suyun kenarında durduğu yerden.

Üstü çıplak, sadece pantolonunu giyiyor. Şimdi ne kadar solgun olduğunu, güneş ışığı eksikliğinin ondan ne kadar çok şey çaldığını görüyorum. Bir zamanlar güçlü ve kaslıydı, şimdi zayıf ve hantal, tüm dolgusu çıkarılmış bir bez bebek gibi.

Ona kısa bir mesafeden göz kulak oluyorum, güvende kalacağına tam olarak güvenmiyorum. Her gece soğuk terler dökerek uyanıyorum, odasından kaçtığından ve akla hayale gelmeyecek bir şey yaptığından eminim. Kendine zarar vermek için kullanabileceği her şeyi odasından kaldırttım ama yine de sürekli endişeleniyorum.

Bana doğru baktı. "Sandıkları yok ediyorlar." Ses, dalgaların ve rüzgârın üzerinden taşıyor. Orada olduğumu, hep izlediğimi biliyor.

Tyr yumruğunu açıp ona bakarken çenemi eğiyorum.

Büyüsüyle mücadele ediyor. Arkturit ondan çaldı. Daha doğrusu Atlas çaldı. Hâlâ hücresinde çürüyen Atlas, yaptıkları hepimizi rahatsız etmeye devam ederken taş duvarlara öfkeleniyor. Günler önce idam edilmesi için çağrıda bulundum ama bunu yerine getirecek gücü kendimde bulamıyorum. Yakında başka seçeneğim kalmayacak. Sonsuza kadar ertelemeye devam edemem.

Nadir'in notu ayrıca gemileri yok etmenin en iyi yolunun güçlü bir Aphelion İmparatorluk büyüü patlaması olduğunu doğruladıklarını söylüyordu ve bu beni de endişelendiriyor.

Tyr yeterince güç toplayamazsa bu Lor ve Nadir'in planlarını nasıl etkileyecek? Ouranos'a ve hepimize ne olacak? Yeryüzündeki sarsıntılar giderek daha da sıklaşıyor. Dün sahilin bir kısmını bir deprem daha vurdu ve işler daha da kötüye gidiyor. Aynı zamanda, sıcaklık artmaya devam ediyor ve kışın ortasında olmamız gerekirken, yazın zirvesindeymişiz gibi hissettiriyor.

"Ne zamandır orada duruyor?" Erivan yanıma gelirken soruyor.

"Bir saat kadar," diyorum şimşekler tekrar çakarken. "Sandıkları yok ediyorlar."

Erean yüzünde okunamayan bir ifadeyle gökyüzünü inceliyor.

"Atlas nasıldı?" diye sordum. Onu tekrar ziyaret etmeyi reddetmeme rağmen, Erean'ın cevaplanmasını istediği bazı sorular vardı.

"Aynısı," diyor ve ben de ona bakıyorum.

"Bir şey bulabildin mi?"

Başını salladı. "Bana kaçmasına yardım edenlerin isimlerini verdi." "Ve?"

Durakladığında soruyorum.

Erean kollarını kavuşturup yüzünü ovuşturuyor. "Gücünün düşük fae'ler üzerinde her zaman işe yaramadığını itiraf etti."

Nefesim bir inançsızlık pufu halinde keskin bir şekilde dışarı çıkıyor. Birdenbire pek çok şey mantıklı gelmeye başladı. Büyüsü konusunda her zaman çok güvensiz olan Atlas, her zaman umudun ötesinde olduğunu bir kez daha kanıtladı.

"Bütün bunları bu yüzden mi yaptı?"

"Keşfedilmekten çok korkuyordu."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Atlas, yalan kalesini ve egosunu korumak için düşük fae'lere karşı var olan önyargıyı kullandı ve onların sözlerinin ve fikirlerinin hiçbir ağırlık taşımamasını sağladı.

İnfazı erteliyordum ama bu ifşaat, her ihtimale karşı tutunduğum son şüphe kırıntısını da silip süpürdü. Kurtuluş olmayacak. Artık bundan kaçacak yer yok.

"Onu bu şekilde izlemeye devam etmeyi mi planlıyorsun?" Erean bir an sonra Tyr'ı işaret ederek bana soruyor.

İçimi çektim.

"Başka ne yapmalıyım?"

Başını sallar.

"Erean . . ." Ona bakıyorum. "Bunu konuşmak istemediğini biliyorum ama konuşmak zorundayız."

Bir elini başının üzerinde gezdiriyor, altın rengi bukleleri rüzgârda savruluyor.

"Gitmek istiyor. Ama önce gemiyi yok etmek istiyor. Bu işin bittiğini görmesi gerektiğini kafasına koymuş. Uzun zamandır işe yaramadığını düşünüyor. Bu ona bir şeyler yapma şansı verir. Ve siz hazır olana kadar inmeyecek."

Erevan gözlerini kısarak bakarken hiçbir şey söylemiyor, bakışları çalkalanan mavi okyanusu tarıyor. Gökyüzünde daha fazla gümüş parlıyor ve eğer dikkatle dinlersem, yemin ederim bir çığlık duyabiliyorum.

"Onu yok etmek için senin büyüne ihtiyacımız olabilir." Kelimeleri geçici olarak söylüyorum.

"Düşük fae'lere de izin verilene kadar sihrimi kullanmayacağım," diyor ve iç çekiyorum çünkü bunu söyleyeceğini biliyordum.

"Erevan-"

Sözümü kesti. "Biliyor musun, Ayna'nın beni seçtiğini söylediği gün, tüm hayatımın alevler içinde kaldığını gördüm. Sahip olduğum her özgürlüğün ölümüydü bu. Artık inandığım şeyler için savaşamayacağım anlamına geliyordu."

"Ama neden bu şekilde olmak zorunda?" diye sordum. "Eğer kral olsaydın, uzun zamandır kazanmak için mücadele ettiğin tüm değişiklikleri yapabilirdin. Neden tereddüt ediyorsun?"

"Yine de yapmayacağım," diyor Erevan. "Eğer kral , her zaman bir orta yol bulmak zorunda kalacağım. Halkın mutlu kalmasını sağlamak için elimden geleni yaparken, konseyi beni zayıflatmaya çalışmaktan alıkoyacak kadar yatıştırarak kararlar almam gerekecek."

Uzun bir nefes alır.

"Aphelion'un hükümdarı olmak ilkelerimden, gerçekte hiçbir şey yapmadığım halde bir şeyler yapıyormuşum gibi görünecek kadar ödün vermek anlamına geliyor. Konsey tüm fikirlerimi desteklemeyecektir. Bu yüzden sırtlarını sıvazlayacakları bazı ılık vaatlerde bulunacağım ve aslında önemli hiçbir şey değişmeyecek."

"Peki cevap ne?" diye sordum. "Tyr bunu yapmaya daha fazla devam edemez, Erivan. Bir gün bize geri dönebileceğini düşünmüştüm ama artık bunu istediğini bile sanmıyorum. Sanırım gitmeye hazır ve daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum. Yükselip yerini almazsan ne olur? Aphelion hükümdarsız kalır ve ..."

Sözümü kesiyorum. Ne bilmiyorum. Anarşi. Kaos.

Bakışlarım diğer yöne, gökyüzünde asılı duran koyu duman bulutuna doğru kayıyor. Zaten kaos çukurlarında debelenip duruyoruz. Alçak

Fae'ler ve destekçileri yağma ve isyana devam ediyor ve bu böyle devam ettikçe, asla geri dönemeyeceğimiz bir yere doğru kayıyoruz. "Erevan," diyorum. "Şehri ediyorlar. Daha ne kadar sürecek artık iyileşemez miyiz?"

Başını sallıyor, bakışları benimkiyle aynı yönü takip ediyor.

"Bilmiyorum, Gabe," diyor. "Bu yatağı biz yaptık. Tüm bunların olmasına biz izin verdik. Yaşayan, nefes alan varlıkları bir adamın günahları yüzünden acı çekmeye zorlarken lüks içinde yaşadık. Bundan hepimiz sorumluyuz."

Bana bakıyor ve gözlerindeki inancı görüyorum.

"Belki de cevap her şeyin yanmasına izin vermektir."

Sonra Tyr'a bir bakış attı ve beni karanlık bir bakışla çivileyip arkasını dönerek uzaklaştı.

BÖLÜM 53

LOR

Aurora'ya gecenin karanlığında varıyoruz. Kar ormanı örtüyor ve rüzgâr giysilerimizi kamçılıyor. Sadece birkaç hafta öncesine kıyasla, kışa girmemizle birlikte hava sıcaklığı büyük ölçüde değişmiş. Aphelion'daki sıcaklık ve nemle canlı bir tezat oluşturuyor.

Tepemde mavi, yeşil ve kırmızı ışıklar dalgalanıyor ve ben burada oldukları için minnettar bir şekilde onlara bakıyorum. Empyrium'un bana Aurora'nın onları Birinci Çağ'ın sonunda kaybettiğini söylediğini hatırlıyorum. Burası ne kadar korkunç anılar barındırsa da, bu manzara benim için her zaman güzel olacak.

Nadir kollarını bana doluyor, ben de ona yaslanıyorum ve onların yerine yeni anılar biriktirdiğimi fark ediyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gülümsüyorum. Her şey aleyhimize işliyor ve hayatta kalma ihtimalimiz neredeyse sıfır, ama ona sahibim. Ne olursa olsun, buna ve birbirimize sahip olacağız ve ben onun ve sevdiğim herkes için savaşıyorum ve bu yeterli olmalı. Öürsem, en azından bunu yaptığımı bileceğim.

"Hadi," diyor, "üşümüş olmalısın."

Sihri beni sarmak için kullanıyor, ağaçların arasında ilerlerken soğğun en kötü ısırığını alıyor. Malikânenin ışıkları sık çalılıkların arasından görünüyor ve buraya ilk ziyaretim her ne kadar ideal olmasa da, o da bu anların toplamını oluşturuyor. Nadir'le Taç'ı aramak için geçici bir anlaşmaya vardığımız malikânedeki o günler hepimizi bu noktaya getirdi.

Willow, Tristan, Bronte, Cedar, Cyan ve Linden geliyor. Etienne bizi bıraktıktan sonra, Anemone'u Alluvion'a geri götürmek için Kalp'e döndü, böylece Gece Kitabı'nı alabilecekti.

D'Arcy gemisini yok ettikten sonra Celestria'daki evine döndü. Bunu ona karşı kullanmamaya çalışıyorum - bize yardım etti ve bunun için hepimiz neredeyse ölüyorduk - ama kin beslememek zor olacak.

Herkesin yetersiz kıyafetlerine dikkat ettiğimde, donuyor olmaları gerektiğini fark ediyorum.

Nadir sihrinin bir kısmını kullanıyor, bu da yardımcı oluyor gibi görünüyor, ama hepsini içeri soksak iyi olur.

Bir rüzgârla malikâneye girdiğimizde, Brea bizi karşılamak için oradaydı.

"Evine hoş geldin," diyor sıcak bir şekilde ve ben gülümsüyorum, Nadir'in yatağının ayak ucuna zincirlenmiş haldeyken kahvaltı servisi yapmak zorunda kaldığı zamanı hatırlıyorum.

"Brea," diyor. "bazı özel konuklarımız var."

Başını sallıyor. "Prens haber gönderdi. Herkes için odalarımız hazır."

"Onlara daha sıcak tutacak giysiler aldığımızdan da emin olun," diye ekliyor ve Brea herkesin takip etmesini işaret ediyor.

"Gel," diyor Nadir ve beni merdivenlerden odasına sürüklüyor, orada yatağa düşüp birbirimizin kollarına sarılıyoruz. Birkaç uzun an boyunca birbirimize sarılıyoruz. Kalp Şatosu'nun çıktığı görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Mantiken, bir binanın önemli olmadığını biliyorum. Sadece harç ve taşın ibaret olduğunu ve arkamızda bıraktığımız mirasın gerçek olmadığını anlıyorum. Büyükbabam ve büyükbabamın portrelerini düşünüyorum, zaten bir trajediyi atlatmışlar, sonsuza dek yok endişeleniyorum. Yaptıklarına rağmen, onlar hala benim bir parçam.

Ayrıca Nadir'in Zerra'nın büyüüne kapıldığını görmeden duramıyorum. Neredeyse onu tekrar alıyordu.

Odanın köşesinden gelen yumuşak bir kıpırtı dikkatimizi çekiyor ve Morana ile Khione'yi ateşin önünde görmek için bakıyoruz. Kara gözlerinde öyle bir özlemle Nadir'e bakıyorlar ki kahkahayı patlatıyorum.

Nadir gülümsüyor ve üzerimden kayarak yere diz çöküyor. Bu onların işaretiydi çünkü her iki dev buz köpeği de Nadir'in üzerine atlıyor, giysilerini pençelerken ve yüzünü yalarken onu neredeyse yere deviriyorlar, kuyrukları kopacak kadar sert sallanıyor. Gülüyor ve sesi göğsümde yankılanıyor.

Bu soğuk prens her zaman çözülmeye müsait miydi? Yoksa ben mi ona yardım ?

Morana bana dönüyor, patilerini kalçama koyuyor ve o hırlarken ben de başını okşuyorum.

"Artık beni yemeyi düşünmüyorsun değil mi?" Diye soruyorum ve sonra sert dille elimi yalıyor.

"Seni yemelerine asla izin vermezdim," diyor Nadir. "Belki sadece bir ısırik."

"Bu gece yatakta uyumama izin verecek misin? Beni yok mu?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Oh, seni tekrar bağlamaktan mutluluk duyarım," diye cevap veriyor, sesindeki öneri açık.

"Ya da belki tam tersini yaparız."

Gözleri parlıyor. "Bu kulağa hoş geliyor, Kalp Kraliçesi."

Kapı çalındığında Khione, bir doz şefkat için başını elinin altına sokarak sızlanıyor.

"Girin," diye sesleniyor Nadir ve kapı açılıyor.

Brea yine orada duruyor. "Prenses ve kaptan geldi ve onlarla konuşmak için aşağıya gelmenizi istediler."

"Yoldayız," diye cevap veriyor ve sallayarak kapıyı arkasından kapatıyor.

Nadir uzanıp elimi tutuyor. "Bir sonraki bölüm için hazır mısın?" "Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Hiç de değil."

Gözlerim yaşlarla yanarken parmak eklemlerimi ve yüzüğümün kırmızı taşını öpüyor. Ona doğru yığılıyorum, burnunu başımın tepesine bastırırken kollarımı beline doluyorum.

"Seni kaybetmek istemiyorum," diyorum.

"Yapmayacaksın," diye cevap veriyor saçlarıma. "Buna söz veremezsin."

"Ama ben biliyorum."

Yukarı bakıyorum, gözlerindeki inancı görüyorum.

Yakında birinin onu benden sonsuza dek alacağını ağır kesinliğiyle nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Bunun olmasına izin veremem. Bir toz yığınının başka bir şey olmayana kadar savaşacağım.

Boğuk bir nefes alıyorum. "O zaman gidelim," diyorum.

Biz aşağı inerken köpekler önde tırıs gidiyor. Herkes kütüphanede toplanmış, odaya serpiştirilmiş çeşitli kadife döşemeli sandalyelere ve kanepelere tünemiş. Kitap rafları duvarları kaplıyor ve ocakta bir ateş kükrüyor. Uzun pencereler rengarenk ışıklar saçarak herkesi gökkuşağı kenarlarında yaldızlıyor.

Bir tunik ve tozluk giymiş olan Anemone, Etienne ve Gece Kitabı ile birlikte geldi. Cyan da daha sıcak tutan giysiler almış ve koyu renkler parlak saçlarını daha da ısıltılı hale getirmiş gibi görünüyor.

Nadir ve ben içeri girerken Amya, "Oturun," diyor. Ellerini kavuşturmuş, ağzının etrafındaki çizgiler gergin bir şekilde duruyor. Koyu saçlarını topuz yapmış, üzerinde siyah deri tayt ve mor, zümrüt ve fuşya renklerinde parlak çizgilerle süslenmiş bir korse var. İyi bir haber beklemiyordum ama istediğimden daha endişeli görünüyordu.

"Neler oluyor?" Nadir de aynı duyguyu hissettiğini belli ederek soruyor.

"Böylece, Mael ve benim sizi kendi halinize bıraktığımız konusunda babamı ikna etmeye hazır bir şekilde kaleye döndük. . ."

"Ve?" Nadir sorar. "Ve o orada değil."

Bir sessizlik duraklaması odada yankılanır.

"Alluvion'da onlardan kaçtıktan sonra hiç dönmedi mi?" Ben sordum.

"Hayır," diyor Amya. "Geri döndüler ama konuştuğum herkes -gardiyanları ve hizmetlileri- babamın iki gün önce ortadan kaybolduğunu doğruluyor. Çalışma odası darmadağın; boş bardaklar ve şişeler her yerde duruyor, kâğıtlar ve kitaplar her yere saçılmış."

Nadir başını sallar. "Bu hiç mantıklı değil."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Mael ve ben onun eşyalarını aradık ama ya o gitti ya da biri onu kaçırdı."

"İşe yarar bir şey bulabildin mi?" Nadir soruyor.

"Emin değilim. Bir sandık dolusu günlük vardı. Anladığım kadarıyla Herric tarafından yazılmışlardı."

"Ne?" Sertçe sordum. Herric günlükleri mi bıraktı?

"Bir şey nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabilir?" Cyan sorar.

"Bunu ben de bilmiyorum," diyor Amya. "Büyülenmiş olmalılar. Düzinelerce var ve babam kesinlikle onları okuyordu. Her yerde buruşturulmuş notlar da bulduk."

"Kral *Herric*," diyor Cedar, sanki acı hecelerin tadına bakıyormuş gibi, hepimiz temkinli bir bakışı paylaşıırken.

Herric, Yeraltı Dünyası'nın Efendisi.

Bu bağlantılı mı? İpler bu kadar uzaktan mı çekildi?

"Yani baban hakkında endişelenmeden Kaleye girebilir miyiz?" diye soruyor Tristan.

Mael başını sallar. "Tüm muhafızlarını sorguladım, yalan söylüyor olabilirler ama görünüşe göre şu anda onunla temas halinde değiller. Bunu söylemek imkânsız. Bu bir tuzak da olabilir ve biz de onun ekmeğine yağ sürmüş oluruz."

"Ama Meşale'yi almamız gerek," diyorum.

"O yüzden gizlice giriyoruz," diyor Nadir. "Zaten bunu yapmak zorunda kalacaktık." "Zerra konusunda ne yapacağız?" Bakışlarım yukarı doğru kayarken soruyorum. Birlikte

Yıkılan kaleyle birlikte, çılglık atarkenki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Acıdan iki büküm oluşu ve o son patlamayı bana doğru gönderirken yüzündeki ifade. "Meşale'nin yanına gidersek bizi tekrar görebilir."

"Kalenin virülanstan yapıldığını mı söyledin?" Anemon sorar ve Nadir başını sallar.

"Meşaleyi alabilecek kadar uzun süre seni koruyacaktır. Bu miktar onun görüşünü engelleyecektir."

"Herric'in onu bu yüzden mi inşa ettiğini merak ettim." Başını salladı. "Bu mantıklı olurdu."

"Tören ne olacak?" Willow sorar. "Hepimiz girebilir miyiz?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor Mael. "Bizim gizlice girmemiz bir şey, ama hepiniz çok fazla dikkat çekeceksiniz."

Bronte bir an sonra, "Demek bağ için dağın altına gideceksiniz," diye ekler ve bütün gözler ona döner.

Anemon başını sallar. "Yeterince büyük bir yatak bulabilirsek bu işe yarar."

"Bence o günlüklere de daha yakından bakmamız gerekiyor," diyor Nadir. "Belki bu bize nereye gittiği hakkında bir ipucu verir."

Amya başını sallar. "Orada saatler geçirdik. Eğer bu bir tuzaksa, o zaman ya çalışması için endişelenmiyor ya da özellikle ikinizi de bekliyor."

Nadir, "Muhtemelen gemi de ," diyor. "Kurduğu herhangi bir tuzağı bozmamız gerekebilir."

Elimi koluna doluyorum, o da elini benimkiyle kapatıyor. "Hepinizin bilmesi gereken bir şey daha var," diyor bana bakarak kız kardeşine dönmeden önce. "Meşaleyi aldıktan sonra, ondan beni Birincil görevimden azat etmesini de isteyeceğim."

Odada toplu bir şaşkınlık yaşanıyor. Herkes ikimize bakıyor.

"Sen ..." Mael sözünü kesiyor. Acaba hiç zekice bir söz bulamadığı oldu mu?

"Bu konuyu konuştuk ve benim o kişi olacağıma karar verdik," diyor

Nadir. "Ben de merak ediyordum," diyor Amya. "Burnumu sokmak istemedim. Ama-"

"Ama hiçbir şey. Bunu yapmak istiyorum. Lor ve benim için, bu odadaki ve bu kıtadaki herkes için bunu yapmayı seçiyorum. İçimizden biri olmak zorunda ve bu o olamaz."

"Ama bu şu anlama geliyor. . ." Mael diyor ki.

"Demek ki sen olabilirsin Amya," diyor Nadir ve Aurora prensesi uzun bir nefes çekiyor.

"İstedğin bu değilse ve bu senin kaderini de değiştirecekse özür dilerim."

Amya ellerini sıkar ve gözlerinde gümüş rengi yaşlar birikirken başını sallar.

"Bu konuyu hiç düşünmemiştim," diyor. "Senden harika bir kraliçe olurdu."

"En iyisi," diye ekliyor Mael sıcak bir şekilde ve Amya'yı gülümsetiyor. Yutkunuyor ve ben her şeyi çok net görüyorum.

Amya, başında tacı, uzun siyah elbisesi ve omuzlarına dökülen renkli saç telleriyle halkının önünde, belki de yanında kız kardeşimle duruyor.

"Ya beni seçmezse?" diye soruyor, sesi kağıt inceliğinde bir fısıltı.

Nadir ayağa kalkıyor ve kız kardeşini kucaklıyor. "Emin olamıyorum ama içimden bir ses senin mükemmel olacağını söylüyor. En başından beri sen olmalıydın."

Sıkıca sarılıyorlar ve ben gözümden bir damla yaş siliyorum. Linden bile biraz duygulanmış görünüyor, sert ifadesi biraz yumuşuyor.

Prens ve prenses birbirlerinden ayrılırlar.

"Bu çok tuhaf hissettirecek," diyor ona bakarak. "Bence tam olarak doğru hissettirecek."

"Emin misin, Nadir?"

"Amya, hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Adam odadakilere hitap etmek için döndüğünde Amya başını sallar.

"Bu yüzden gizlice Kaleye gireceğim, babamın odasında ne bulabileceğimi öğreneceğim ve Meşaleyi alacağım."

"Ben de seninle geliyorum," diyorum. Bana karanlık bir bakış atıyor. "Tartışma zahmetine bile girme. Ben de geliyorum."

Ağzını açıyor ve "Peki" demeden önce kapatıyor.

"Biz de geleceğiz," diyor Amya, Mael ile kendi arasında bir işaret yaparak.

"İki eseri de aldıktan sonra devam edebiliriz," diye ekliyor Anemon. "Kitabı inceleyeceğim ve süreci doğru anladığımdan emin olacağım."

Bronte, "Bağlantıyı gerçekleştirmek için bir yer bulacağım," diyor.

Ona beklenti dolu bir bakış attım ve o da bunları kabul ettiğine inanamıyormuş gibi başını salladı. D'Arcy'yi gemiyi yok etmeye ikna etmişti ve kuzeye gittiğimizde sadece bizimle geleceğini söylemesine rağmen, daha fazla yardım teklif ediyor.

"Kararsız olduğumu söylediğimi biliyorum... ama senden hoşlandım, küçük kraliçe. Bana kendimi hatırlatıyorsun."

"Bu Seni gördüğüm andan itibaren sana hayran kaldım," diyorum biraz nefes nefese ve bu bana sıcak bir gülümseme kazandırıyor.

Nadir, "Etienne, Taç'ı geri alman gerekecek," der ve Etienne başını sallar.
"Bir yer belirlediğinde onu doğrudan Bronte'ye getir."

"Kesinlikle." Bir elini göğsüne bastırıyor ve belinden eğiliyor.

Tristan Bronte'ye, "Biz de seninle geleceğiz," der ve Willow başını sallar.

"Bunu güzelleştirmeliyiz," diyor Willow. "Bazı süslemeler bulalım."

"Willow, buna gerek yok," diyorum.

Bana döndü, kaşlarını kaldırdı. "Küçük kız kardeşim tozlu bir dağ
mağarasında, ortalığı canlandıracak küçük bir şey olmadan eşine
bağlanmıyor."

Tartışmam için bana meydan okurcasına bakıyor. Willow'un bu yeni hali,
tanıdığım kız kardeşinden çok farklı.

Herkes sessizliğe bürünüp düşüncelerinde kaybolurken ona minnettar bir
gülümseme sunuyorum.

Sanki sondaymışız gibi geliyor. Neredeyse üç yüz yıldır buraya doğru
koşuyormuşuz gibi, dedelerimiz yüzyıllar boyunca dalga dalga yayılan bir
hata yaptı.

"O zaman bir planımız var," diyor Nadir bir dakika sonra, elindeki işe
dönerek.

Mael, "Pek iyi bir tane değil," diyor.

"Hayır," diyorum. "Ama bunun bizi durdurmasına ne zaman izin verdik ki?"

BÖLÜM 54

Ertesi gün Nadir beni Kaleye uçuruyor ve bizi babasının kütüphanesinin dışındaki balkona indiriyor. Mael ve Amya daha geleneksel bir şekilde geri dönmüşler ve Kral'ın ortadan kayboluşunu araştırmak bahanesiyle Kral'ın dairelerini ziyaretçilere kapatmakla meşguller.

Tamamen yalan değil. Onu arıyoruz ama gizli amaçlarımız var.

Biz odaya girip etrafımızdaki felaketi incelemeden önce kapı çoktan açılmıştı. Mael ve Amya'nın anlattığından daha da kötü görünüyor. Her yerde kırık camlar ve mobilyalar var ve sanki bir içki fabrikasındaymışız gibi kokuyor.

"Sence ne oldu?" diye sordum.

Nadir ellerini kalçalarına dayayıp başını sallıyor.

"Bilmiyorum. Babam her zaman duygularına hakim olmuştur." Duraklıyor ve uzun zamandır gömülü olan bir anının yüz ifadesinden geçtiğini görüyorum. "Çoğunlukla, sanırım. Kendini kaybettiğini gördüğüm tek zaman sarhoş olduğu zamanlardı."

Elini yüzünde gezdiriyor.

"Eğer babanı öldürmek için peşine düşmek konusunda çelişkili hissediyorsan, bu anlaşılabilir bir şey," diyorum ve omuzları çökerken bana bakıyor.

Sonra odaya doğru birkaç adım atıyor ve yavaşça etrafımızı inceliyor. "Kendimi çelişkili hissettiğimden değil, sadece Onun hakkında gerçekten tek bir şey bile bilmiyorum."

Dönüp bana bakıyor, kollarını iki yana açmış.

"Ya tüm bunların bir nedeni varsa? Mazeret üretmek istemiyorum - yaptığı pek çok şeyi hiçbir şey haklı gösteremez - ama ya aklında bunları bir sebepten dolayı yaptığını düşünüyorsa? Her zaman acı çektirmekten hoşlandığını düşünmüşümdür ama tüm bunlar acı çeken bir adama benziyor."

Ona düşüncelerini toparlaması için bir an vererek hiçbir şey söylemiyorum. Sanki her bir parçayı tartıyor ve katalogluyormuş gibi odanın etrafına bakıyor. Gözlerinin arkasından geçen fırtına bulutlarına tanık oluyorum.

"Önemli değil," diyor kararlı bir şekilde. "Muhtemelen asla bilemeyeceğim ve

önemli değil. Hiçbir şey onun yaptıklarını telafi edemez."

Çenesini tutarak odanın sonuna doğru ilerliyor ve babasının masasındaki kâğıtları karıştırmaya başlıyor. Karanlık şöminenin önündeki divanın üzerine serpiştirilmiş, dev kar taneleri gibi her yere yayılmış kâğıtlarla uğraşırken, onun ne yapması gerekiyorsa yapmasına izin veriyorum.

Nadir'in çatışmasını anlıyorum. Hataları ne olursa olsun, Rion hâlâ onun babası ve her zaman bir gün onun düşündüğü gibi bir iblis olmayacağını umduğunu hayal ediyorum. Bir günlüğe dikkatle odaklanırken onu izliyorum, gözleri sayfayı tarıyor.

Kapı çalınır ve Amya kendini içeri atar.

"Şimdilik herkesi bu kanattan çıkarmayı başardık," diyor. "Babamın muhafızları bu durumdan pek memnun değildi ama Mael, elleri kışlarında beklemek yerine onu aramaya çıkmalarını önerdi."

"Pislikler dedim! " diye sesleniyor nöbet tuttuğu koridordan.

Gözlerini devirirken yanıma oturdu. "Bu yüzden onları aramaları için Boşluk'a gönderdi." "Ya onu bulurlarsa?" Ben soruyorum.

"O zaman bize iyilik yapmış olurlar."

"Hâlâ bunun bir tuzak olabileceğini düşünüyor musun?" Ben soruyorum.

"Ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar az düşünüyorum. Görevlileri çok içtiğini ve her gün birkaç boş şişeyi değiştirdiklerini söylediler. Kimsenin bu pisliğe dokunmasına izin vermiyor ve ne zaman Keep'te olsa kendini bu odaya kapatıyor."

Amya'nın açıklaması az önce söylediklerini doğrularken onu dinleyen Nadir'le bakışıyoruz.

"Ama Frostfire için buraya geldiğimizde iyi görünüyordu," diyorum. O da başını sallıyor. "Görünüşe göre iyi saklıyormuş."

Dönüp masanın başında elinde bir avuç kâğıtla duran Nadir'e bakıyor.

"Onu böyle davranmaya iten şeyin ne olabileceği hakkında bir fikriniz var mı? Hiç ona benzemiyor, değil mi?"

"Öyle değil," diye kabul ediyor. "Hem de hiç." Amya başını sallar ve sonra ayağa kalkar.

"İşte bahsettiğim günlükler," diyor. "Bulabildiklerimizin hepsini topladık." Masanın ucundaki sandığı açıyor. İçinde düzinelerce deri ciltli defter vardır. Nadir odayı geçer ve en üsttekini alıp çevirerek açar.

Sayfayı birkaç saniye tarar.

"Herric," diyor. "Eğer bunlar gerçekse ..."

"Gerçek olsalar da olmasalar da, görünüşe göre babam gerçek olduklarına inanıyor." "Sanırım biraz okuma yapmamız gerekecek," diyorum.

Sandığı karıştırıyorum ve kendi köşelerimize yerleşirken kitapları aramızda dolaştırıyorum. Herric küçük yaşlardan itibaren hayatı hakkında çok titizdi ama mücevherler solmaya ve kuzey ışıkları kaybolmaya başlayana kadar işler ilginçleşmeye başlamadı.

Herric virölansı keşfedişini ve Zerra'yı nasıl manipüle ettiğini detaylı bir şekilde anlatıyor. Yıllarca kendisini ona nasıl sunduğunu, onu nasıl alt edeceğini bulmaya çalıştığını.

Tanrı olmaya zorlanan kraliçe için göğsümde parça sempati kabarıyor. Aphelion'daki günlerini bir Yüce Fae kraliçesi olarak geçirebilirdi, belki çok iyi bir kraliçe olmayabilirdi ama en azından evinde olurdu. Ve sonra Herric ona ihanet etti. Onun anlattıklarına bakılırsa ilişkileri sadece seks üzerineydi ama belli ki Herric bu konuda farklı düşünüyordu.

Koşullar onu da şu anda olduğu şeye dönüştürdü.

Okumaya devam ediyorum ve sonra kanımı donduran bir pasaj buluyorum.

"Meşaleyi nasıl manipüle edeceğini bulmuş," diyorum. "Şuna bir bakın."

Amya ve Nadir etrafımda toplanmış, Herric'in Meşale'yi nasıl kendi iradesine boyun eğdirdiğini okuyorlar.

"Bu ..." Amya başını sallar.

"Büyükbabam haklıydı. Eğer insanlar bunun mümkün olduğunu bilselerdi, tüm düzen alt üst olurdu" diyor Nadir.

"Yani, bu çok mu kötü olurdu?" Ben soruyorum. "Bazı rastgele nesnelerin bize kimin yetkili olması gerektiğini söylemesine izin vermemiz biraz tuhaf değil mi? Baban konusunda korkunç bir seçim yaptılar ve eminim bu tek sefer de değildir. Bilinçleri var ama görüşlerinin de çok sınırlı olduğu açık. Atlas'a ne olduğuna bakın."

"Bunun Zerra'nın işi olması gerekiyordu," diyor Nadir kitabı benden alıp bir sonraki sayfaya geçerken. "Büyükbabamızı aşağı inmeye zorladı ve bu yeterli olmadığında daha fazla güç istedi. Bu onun

madenlerden ne istediğini ve neden bu kadar derine indiğini. Mesele asla mücevherler ya da ticari ihracatımızı korumak değildi."

"Taşın gücünü istiyordu," diyor Amya.

"Demek büyükbaban soyundan geldi ve Rion tacını aldı," diyorum. "Kalp Sandığı'na ne için ihtiyacı var?"

Nadir ayağa kalkar ve okumaya devam ederken volta atmaya başlar.

"Annenin de söylediği gibi, Kalp Sandığı inanılmaz derecede güçlü," diye cevap veriyor. "Sadece Kalp büyüüne sahip biri onu kullanabilir, bu yüzden sana ihtiyacı var."

Durdu ve bana baktı.

"Öyleyse gemi başka bir şeyin anahtarı olmalı," diyor Amya. "Babamın istediği bir şeyin."

"Cloris ilk kez Heart'ı fethetmek istediğinden bahsetmişti," diyorum. "Ama bu öyle bir şeymiş gibi gelmiyor."

Nadir başını sallar. "Katılıyorum. Bir şeyler değişti." Hepimiz sessizliğe gömüldük, düşüncelerimize daldık.

"Aramaya devam edin," diyor. "Burada başka bir şey olmalı."

Günlükleri bırakıp Rion'un eşyalarını karıştırmaya başlıyoruz; kâğıtları tararken, çekmeceleri ve dolapları açarken sessiz kalıyoruz. Rion imzaladığı her şeyi saklamış gibi görünüyor. Muhtemelen bir tür paranoyak kötü adam şeyisi.

Yerde buruşmuş bir kağıt yumağı görüyorum ve ona uzanıyorum. Açıp düzeltiyordum ki Nadir "İşte!" diye bağırdı.

Elinde başka bir kağıt parçası var. Resmi bir belgeye benziyor ama köşesine bir el yazısı karalanmış. "Şuna bir bakın." Bize karalanmış saçmalıkları gösteriyor. Yazı titrek, sanki yazarken içmiş gibi, bir köşedeki kurumuş ıslak izler de bunu kanıtlıyor.

Herric. Herric. Ona sahip. Ona sahip. Sahip . . .

Satırlar tekrar tekrar yazılıyor, deliliğe bir iniş gibi bir açıyla eğiliyor ve giderek daha okunaksız hale geliyor.

Ve sonra bir şey tıklar.

"Ya Herric hâlâ tanrı olmak istiyorsa?" Ben soruyorum.

Bakışlarımız buluştuğunda kelimeler tenimde bir ürperti yaratıyor. "Hâlâ hayatta olduğundan emin olabilir miyiz?"

Amya soruyor.

Nadir çenesini ovuşturur. "Ya babam Meşale aracılığıyla Tanrı'yla iletişim kuruyorsa?"

"Sizce Yeraltı Dünyası'na . . Yeraltı Dünyası'na mı gitti?" Amya sorar. "Bu mümkün mü?"

"Nereye bakacağını bilersen belki," diyorum elimdeki buruşuk kâğıt parçasını uzatarak.

Nadir ona uzanıyor. "Bu bir *harita* mı?" "Öyle görünüyor."

Yukarı bakıp bir noktayı işaret etmeden önce sayfayı inceliyor. "Dağların altına gitti. Bu bir çeşit kapı mı?"

"Yeraltı Dünyası'na açılan bir *kapı* mı?" Amya gözlerini kocaman açarak sorar.

Nadir'den haritayı alıyorum. "Ya Herric ondan gemiyi getirmesini isterse?"

"Ama geminin ona ne faydası olur ki?" Nadir soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "Eğer hâlâ Zerra'yı öldürmeyi planlıyorsa, hepsine ihtiyacı olacak, değil mi?"

Ben devam ederken ne Nadir ne de Amya cevap veriyor, "Daha doğrusu, tıpkı bizim yaptığımız gibi onları yok etmesi gerekecek. Ya bunca zamandır ona yardım ediyorsak?"

Soğuk bir dehşet göğsümden yayılıyor ve uzuvlarımdan aşağı süzülüyor. "Bu ... olamaz," diyor Nadir, ama kelimeler belirsiz geliyor.

"Herric ona bir söz vermiş olmalı," diyorum. "O notlardaki 'o' kim?"

Nadir ve Amya birbirlerine bakarlar.

"Bilmiyorum," diyor. "Ama içimden bir ses gemiyi derhal geri almamız gerektiğini söylüyor."

"En azından sonunda nereye bakabileceğimizi biliyoruz," diyorum. "Ve beni ele geçirene kadar onunla hiçbir şey yapamayacağını varsayabiliriz."

"Yani Meşaleyi alıyoruz, bağlama işlemini gerçekleştiriyoruz ve sonra haritayı kullanarak ...

. yeraltı dünyasına yolculuk," diyor Nadir, sanki bu sözleri söylediğine inanamıyormuş gibi zorlukla yutkunarak.

"Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor," diyor Amya.

Bakışlarım kuzey ışıklarının gökyüzünde dalgalandığı pencereye kayıyor.

Onlara baktığım, başka bir hayat dilediğim, özgürlük dilediğim tüm o yalnız geceleri düşünüyorum. Yatağında titrediğimi, üşüdüğümü ve aç olduğumu hatırlıyorum. Umutsuzluğumu ve Nostraza'dan asla canlı çıkamayacağımın kesinliğini hatırlıyorum. Buz gibi öfkemi ve beni sıcak tutan tek şey haline gelen intikam yeminlerimi hatırlıyorum.

Her şeyi hatırlıyorum.

"Artık başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diyorum.
Haritayı elime alıp Nadir ve Amya'ya bakıyorum.
Eşime. İkinci kız kardeşime.
Bu aileyi bulmayı hiç beklemiyordum.
Bu aileyi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.
"Onu bulmak ve gemiyi almak zorundayız. Birimiz ölecek ve bunun ben
olmadığımdan emin olacağım ama artık onun gölgesi altında yaşamayacağım.
Bu iş şimdi bitecek. İlk ve son kez."

BÖLÜM 55

GABRIEL

APHELION-GÜNEŞ SARAYI

Yine gri bir gökyüzünün altında, Güneş Sarayı'nın avlusunda duruyoruz. Binlerce kişi Atlas'ın idamına tanıklık etmek için duvarların dışında toplanmıştı. Kaçınılmaz olandan artık kaçınılamazdı.

Resmi olarak emir Tyr'dan gelmiş olsa da, ölümcül sözleri ben söyledim ve kalbim demire dönüşmüş gibi göğsümde ağır bir şekilde oturuyorlar. Atlas'ın adına birkaç cılız protesto ve tartışma oldu ama çabucak gömüldüler. Görünüşe göre kimse affedici bir ruh halinde değil. Hâlâ ona sadık olan birkaç kişinin de icabına bakıldı ama onların cezaları daha özel ve daha kolay verildi.

Haber mahallelere yayılırken, sarayın en yüksek kulelerinde durup Aphelion'un tepkisini izledim. Alçak fae'lerin kutlamaları gece boyunca devam etti ve bir adamın ölümünü kutlamak duygusuzca görünse de, onların konumunu da anlıyorum.

Elimi saçlarımda gezdirip derin bir iç çekiyorum. Hepsi yaklaşmak istiyor ama izin verirse bunun bir kan banyosuna dönüşeceğini biliyorum. Aphelion'daki neredeyse tüm askerler çoktan kalabalığın arasına karışmış, düzeni sağlamak için mücadele ediyor.

Avlunun ortasında bir platform duruyor. Sol tarafımda Atlas, Jareth ve Rhyle'in yanında bekliyor, arkturit kelepçeler hâlâ bileklerini ve boğazını bağlıyor. Bakışları bana kayıyor ve öfke ve nefretle bakıyor. Beni korkutmaya mı çalışıyor bilmiyorum ama ben de gözümü kırpmadan ona bakıyorum.

Bu yatağı o yaptı. Ben sadece yapmam gerekeni yapıyorum.

Bulutlar sanki onlar da olacakları anlamış gibi gökyüzünde toplanıyor. İlk hafif damlaları yanaklarımda hissediyorum ve umarım bu bir

Uğursuzluk işareti.

"Vakit geldi," diyorum, sesim sert çıkıyor. Duygular boğazımda düğümleniyor. Öfke. Hayal kırıklığı. Kızgınlık. Beklediğim suçluluk duygusunu arayarak, kenarlarından ayırmaya çalışıyorum.

Duvarın ötesindeki kalabalık Atlas'ın kellesi için bağırıp çağırıyor. Herkes burada. Soylular. Konsey. Ölen haraçlardan bazılarını bile görüyorum. Atlas'ın onlara da bir borcu var.

"Hazırız," diyor diğer tarafımda duran cellat ve Atlas'ın son zehrini de damarlarımdan atmaya çalışarak bir kez daha nefes veriyorum.

Vakit geldi.

Arkamda, Hylene ve Erevan'ın arasında duran Tyr'a bakıyorum. İkisini de izliyorum. Geçmiş ve gelecek, keşke Erevan bu kadar inatçı olmayı bıraksa.

Erevan başını salladı ve sonra bana katılmak niyetiyle Tyr'ın kolunu bıraktı. Tyr geride kalmak istedi ve elbette bu isteğini geri çeviremezdim.

Rhyle ve Jareth'e gelmelerini ve celladı platforma kadar takip etmelerini işaret ediyorum. Kardeşlerim Atlas'ı merdivenlerden yukarı sürüklüyor. Bana bakarken tökezleyerek ilerliyor, vücudu gevşek.

"Aphelion Prensi Atlas!" Bağırıyorum, sesim yağmurun giderek artan şıptırtısı üzerinde yükseliyor. "Kralı kilitletiğin için. Aphelion'un gerçek hükümdarını taklit ettiğin için. Ve hepimize karşı işlediğin suçlardan dolayı ölüne mahkûm edildin."

Atlas'ın yüzü bembeyaz olurken bir yuhalama ve alkış korosu sözlerimi selamlıyor. Belki de bir parçası gerçekten bundan kurtulabileceğini düşünüyordu. Ama yaptığı onca şeyden sonra yaşamasına izin veremem.

Cellat baltasını geri alırken kardeşlerim Atlas'ı dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor, keskin kenarı güneş ışığı olmamasına rağmen parlıyor. Göz kırıyorum. Ve bir kez daha göz kırpıyorum, karnım dönüp boğazıma tırmanmakla tehdit ederken kendimi bakmaya zorluyorum, sonra ayaklarımın dibine yığılıyorum.

"Gabe! Erevan!" Jareth elini başına koyup onu aşağı iterken Atlas sesleniyor. "Yapma bunu! Ben senin kardeşimim!"

Erevan başını iki yana sallayıp öne doğru yürüyor ve eğilerek Atlas'a usulca mırıldanıyor.

"Kayboldun kuzen. Tüm bunları geri almak için çok şansın vardı. Merhamet dilenme, çünkü bunu asla hak etmedin."

Bunlar merhamet gösterilmeden söylenmiş soğuk sözler. Erevan inançlarına sadık ve bu yüzden ona hayranlık duyuyorum.

İşte o zaman Atlas ağlamaya başlıyor. Çocukluğumuzdan beri tek bir damla gözyaşı döktüğünü görmemiştim ama köşesinde tek bir kişi bile kalmadığını anlayınca gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Bu bir son ve sempati uyandırmaya çalışıyorum ama tek hissettiğim acıma.

Bakışlarım omzumun üzerinden Hylene'e sarılmış ağlayan Tyr'a kayıyor. Atlas ona bakıyor ve yemin ederim meydana duran herkes aralarında dolaşan suçlamayı hissediyor.

Belki de sonunda ikisi de birbirini hayal kırıklığına uğrattı.

Tyr yavaşça elini kaldırıyor ve bunun bir işaret olup olmadığını bilmiyorum çünkü Atlas o anda kendini kaybediyor, çırpınıyor, tepiniyor, ağlıyor.

"Bunu biraz onurlu bir şekilde kabul edeceğini düşünüyorsun," diyor Erevan nefesinin altından.

Ve başımı salladım. Yapmayacağını biliyordum.

Atlas'ı kontrol altına almak için iki gardiyanın daha uğraşması gerekiyor ve sonunda Atlas'ın başını doğrama tahtasının üzerine koyup yanağını sert tahtaya bastırıyorlar. Kalabalığa bakıyor ve sonra bakışları tekrar bana düşüyor, o bakışta bütün bir ömür geçiyor.

Cellat baltasını sallayarak bloğa doğru yürürken Atlas bağlarıyla mücadele ediyor. İşte o zaman Atlas hareketsiz kalıyor, bakışları kellesini isteyen kalabalığın üzerinde geziniyor. Yavaşça hepsini incelerken gözünün kenarından bir damla yaş daha süzülür ve burnunun kenarına damlar. Bu anda ne anlıyor?

Cellat işareti bekliyor ve ben içimdeki çalkantıyı yatıştırmak için hiçbir şey yapmayan bir nefes daha alıyorum.

Ona çenemi eğerek devam etme işareti verirken, kusmamak için kendimi zorlayarak ağır çekimde hareket ettiğimi hissediyorum.

Birkaç saniye içinde, geri dönüş olmayacak.

Atlas'ın gözleri bana kayıyor ve orada kalıp beni izliyor. Beni tartıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, ifadesinde suçlama yok, sadece üzüntü var.

Erivan daha yakına kayıyor, omzu benimkine değiyor.

"İzlemek zorunda değilsin," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum.

" Ama

yapmalıyım

.

Hayatımın bu bölümünü kapatmak için.

Yapmalıyım.

Gök gürlerken ve yağmur daha sert yağarken cellat baltasını kaldırıyor.

Gözlerimden süzülen damlaları kırıştırıyorum, gözyaşlarımla karıştırıyorlar.

yanaklarımdan aşağı.

Avlunun etrafında titreyen omuzlar, eğilmiş başlar ve çok daha fazla gözyaşı var.

Her şeye rağmen, kısa bir süre için onların kralıydı.

Balta düşüyor ve her ne kadar başka tarafa bakmak istesem de, Atlas'ın boynunu kesip geçmesine tanıklık etmek için kendimi zorluyorum.

Sahte Güneş Kralı gitti ve sadece yağmurun sesi kaldı.

BÖLÜM 56

NADIR

AURORA KALESİ

O akşam Amya'nın kanadına doğru ilerliyorum.

Lor odamda bekliyor, adamlarım onun varlığını gizli tutacak. Onu yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor ama kendi başının çaresine bakabilir. Bu gece yapmam gereken şeyi, o yanımda olmadan yapmalıyım.

Kale'nin koridorlarında yürürken, babamın burada olmaması garip ve uğursuz geliyor. Teorilerimiz konusunda tamamen yanılıyor olabiliriz, olmayan yerlerde açıklamalar arıyor olabiliriz. Ama babamın bir tür sapkın deliliğe sürüklenmesinden başka bir şey de sezmiyorum. Bir şey aramak için burayı terk etti.

Yeraltı Dünyası Lordu Herric.

Bu mümkün mü? Bunlar içkinin etkisiyle önünü göremeyecek kadar kendini kaybetmiş bir delinin saçmalıkları mıydı?

Notundaki "kadın" kimdi?

Kapıyı çalıyorum ve Amya beklentiyle gözlerini kırıştırarak kapıyı açıyor. Koyu renk saçları toplanmış, siyah bir tunik ve deri pantolon giymiş. Çoktan ağlamış gibi görünüyor.

Bu gece yapmam gereken şeyi kız kardeşimle yapmalıyım.

"Annemi görme vakti geldi," diyorum ve o da bunun ne anlama geldiğini anlayarak başını sallıyor.

Yarın Lor'la bağ kuracağım ve sonra babamın peşinden gideceğiz. Ne olacağını bilmiyorum ama eğer başarılı olursak, tüm niyetim onun sonunu getirmek olacak. Amacım her zaman bu oldu ve bana babalık yapmayı reddeden adama karşı ne kadar karmaşık duygular beslersem besleyeyim, bu değişmedi.

Bu da Evanescence'ta tekrar karşılaşmazsak bu gecenin annemi son görüşüm olabileceği anlamına geliyor.

Babam öldüğünde, o da ölecek. Bir şeyleri düzeltme şansımız hiç olmadı ama artık bu uçakta onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Babamın onu odasına attığı ve kapıyı sonsuza dek yüzüne kapattığı günü asla unutmuyacağım. Eğer başarırırsak, sonunda özgür olacak ve bu yeterli olacak.

Keep'in içinden geçip annemin kanadına giriyoruz ve onu pencereden dışarı bakarken buluyoruz. Bakıcılarından biri bizi görünce eğiliyor ve sonra bize mahremiyet sağlamak için ayrılıyor.

Annemin önünde diz çöküyorum ve onun zayıf, soğuk ellerini tutuyorum. Pencereden dışarı bakmaya devam ediyor.

Amya kollarını kavuşturmuş, vücudu kendi içine kıvrılmış bir şekilde arkamda duruyor. Bu odada hiç rahat edemedi.

"Anne," diyorum. Kelimelere takılıyorum. Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama söylemek zorundayım. Nereden başlayacağımı bilemediğim için her şeyi paylaşıyorum.

En başından başlayarak ona Nostraza'daki Lor'u ve Güneş Kraliçesi Denemelerini anlatıyorum. Ona eşimden, onu ne kadar sevdiğimden ve bana neler hissettirdiğinden bahsediyorum. Hiçbir şeyi . Anneme her şeyi anlatıyorum, onu bir daha asla göremeyebileceğimiz gerçeği de dahil.

Kalbimi, umutlarımı ve içimde tuttuğum her şeyi ortaya koyuyorum. Ya şimdi ya da asla.

İşim bittiğinde kendimi hafiflemiş hissediyorum. Nefes alabiliyormuşum gibi. Başımı onun kucağına bırakıyorum. "Seni seviyorum," diyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Amya ve ben vedalaşmaya hazırlanırken sessizce bekliyoruz.

Ama bir an sonra biri saçlarıma dokunuyor, parmakları usulca saçlarımda geziniyor. Kafamı kaldırdım ve bana bakıyordu.

"Anne?" diye sordum. En son ne zaman hareket ettiğini, bana dokunduğunu ya da burada olduğumu fark ettiğini bile hatırlamıyorum. Gözleri. On yıllardır ilk kez gözleri uyanık. Her şeyin kıyısında asılı kalan gözyaşlarıyla doluyorlar.

"Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın," diyor o kadar yumuşak bir sesle ki duymak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Seni hayal kırıklığına uğratan bendim, Nadir. Tekrar tekrar. Ona karşı duracak kadar güçlü olsaydım ..."

Eli başımdan düşüyor, bir damla gözyaşı nihayet yanağından aşağı süzülüp çenesinin altından kıvrılırken dudakları birbirine yapışıyor.

"Hayır," diyorum, elini elime alıp yüzüme bastırarak. "Sen elinden gelenin en iyisini yaptın. O bir canavar."

Gözlerini kapatıyor ve derin derin nefes alıyor, başı aynı fikirde değilmiş gibi hafifçe sallanıyor. Bir damla gözyaşı daha yanağından aşağı süzülüyor. "Eşini buldun," diyor, ağzı bir gülümsemenin hayaleti gibi kıvrılmadan önce bana bakarak. "Tek istediğim senin mutlu olman."

Eğiliyor ve burnunu başımın üstüne bastırıyor, beni ruhuna çekiyormuş gibi derin derin içine çekiyor.

"Neye ihtiyacın varsa yap, oğlum. Ondan kurtulmak için neye ihtiyacın varsa." "Ama buraya kadar," diyorum. "Buradaki hayatın sona erdi."

"Çok uzun yıllar önce bitti. Ben hazırım. Sadece senin için en iyisini istedim, seni korumak istedim ve bu konuda çok kötü bir iş çıkardım. Tek yapabileceğim bu suçluluk duygusuyla yaşamaya çalışmak."

"Yapma," diyorum. "Evanescence'a vardığında bundan kurtul. Tamam mı? Hiçbir şey için kendini suçlu hissetmeni istemiyorum." Elini sıktım.

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor ve ardından bakışları, yüzünde korku ve kırılganlık karışımı bir ifadeyle onu izleyen Amya'ya kayıyor.

"Özür dilerim," diyor annem. "Seni tanıma şansım olmadığı için üzgünüm."

Amya'nın yüzü geriliyor, burnunu çekerken alt dudağı titriyor. Bileğinin tersiyle bir damla gözyaşını siler.

"Ve seni benden almasına izin verdiğim için üzgünüm. Her zaman bir kızım olsun istemiştım" diye fısıldıyor ve içinde o kadar büyük bir kalp kırıklığı var ki neredeyse göğsüm çatlayacak.

Amya bir hıçkırıkla boğuluyor ve sonra öne atılarak kollarını annesinin boynuna doluyor ve ona doğru hıçkırarak ağlıyor.

"Özür dilerim," diyor Amya. "Buraya daha çok gelmeliydim. Anlamak için de daha fazla çaba göstermeliydim."

Annem önce kıpırdamıyor ve ben yüzünü izliyorum, yüz ifadesinden geçen bir şey düşüncelerinde yaşayan her unutulmaz anıya işaret ediyor - babamın neden olduğu her acı anına. Her gözyaşı ve ıstırap çılgılığı.

Sanki birine nasıl sarılacağını yeni öğrenmiş gibi kollarını yavaşça kaldırıp Amya'yı sarıyor. O anda çocukluğumuzun kısa anılarına lanet ediyorum.

Onu anlık olarak hatırlıyorum; sıcak gülümsemesini ve battaniyenin altında ona sokulduğumu. Yumuşak dokunuşlarını ve uykuya dalmama yardım ederken söylediği şarkıları hatırlıyorum, ama bunlar uzakta, pek çok şeyin sisine gömülü

geçen yıllar. Geriye dönüp her şeyin bir kaydına sahip olmak için neler vermezdim. Sonsuza dek hatırlamak için hayatlarımızın kabartma ya da yağlı boya bir tuval üzerine işlenmiş halini.

Mutluyduk. Onunla, çok kısa da olsa mutluydum. Amya hıçkırıyor ve annemin yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor.

"Teşekkür ederim," diyor annem. "Biliyorum... Çok fazla konuşmadığımı biliyorum ama beni ziyaret ettiğiniz her gün için minnettarım. İkiniz de bunu yapmak zorunda değildiniz. İkiniz de bana bunu borçlu değildiniz. Sizi nasıl hayal kırıklığına uğrattığımdan sonra değil. Ama şunu bilin ki beni her görmeye geldiğinizde, ikiniz de böyle olduğunuz için çok gurur duydum."

Göğsüm ağrıyor, ağır bir düğüm kaburgalarımı bağlıyor. Kollarımı ikisine de doluyorum ve uzun süre sarılıyoruz. Gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanıyor ve daha fazla dayanamadığımda bir tanesi annemin elbisesinin üzerine düşüyor, kumaş kararıyor. Ona bakıyorum, varlığımın tamamını o tek noktada düşünüyorum.

Biraz daha dayanıyoruz ve sonra ayrılıyoruz.

Amya hıçkırıyor, gözleri kan çanağına dönmüş ve makyajı yanaklarından aşağı akıyor. Gözyaşlarını siliyor ve kız kardeşim farklı görünüyor. O da daha hafif görünüyor.

"Anne, yarın onun peşinden gideceğiz," diyorum.

"Eşine bağlandıktan sonra," diyor ellerimi kendi elleriyle kapatarak. "Anlıyorum. Umarım sana iyi bakar, Nadir. Bunca yıl bana baktıktan sonra bunu hak ediyorsun. Sen her şeyi hak ediyorsun."

Gülümsüyorum ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Kimse bana Lor'dan daha iyi bakamaz," diyorum. "Kimse ona karşı gelmeye cesaret edemez."

"O zaman tam sana göre."

Yanağına dokunuyorum, başparmağımı kemik boyunca gezdiriyorum.

"Gitmeye hazırım," diyor. "Uzun zamandır hazırım." "Seni özleyeceğim."

"Seni bir gün göreceğim," diye fısıldıyor. "Umarım. Ve ben de seni özleyeceğim," diyor. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Yanağına bir öpücük konduruyorum ve sonra . "Hoşça kal anne."

"Güle güle," diye fısıldıyor, "çocuklarım."

Sonra Amya ve ben gitmek için dönüyoruz.

Kapı arkamdan kapanırken, kelimelere dökemeyeceğim kadar çok şey hissediyorum. Çocukken bize iyiliğin her zaman kazanacağına inanmamız öğretildi.

Kötülük. Fırtınadan sonra her zaman güneş vardır. Ama bunlar bizi sıcak tutmak için uydurulmuş masallar.

Yaşadığı sürece annemi bu acıdan kurtaramadım. Bu hayatta onun için adalet olmayacak ama öbür dünyaya geçtiğinde huzura kavuşacağına ve sadece babamın günahlarının cezasını çekeceğine inanmak zorundayım. Bu kalenin içinde kötülük her defasında galip geldi ama bu hikâye henüz bitmedi.

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı," diyor Amya bana bakarak. "Neden onu böyle yakalayamadık? Neden bizimle şimdi konuştu?"

Kolu tutmaya devam ederek başımın kapıya yaslanmasına izin veriyorum. Derin bir nefes alıp, Amya'ya bakmadan önce yavaşça dışarı veriyorum. "Onun artık böyle biri olduğunu sanmıyorum ve sanırım o da bunun bir son olduğunu anladı."

Amya kollarını kavuşturur ve bir elini yanağında gezdirir. "Sanırım."

"Bize asla sunamayacağı gücü buldu ve bize en azından o son anı yaşattı. Şimdi onu bu şekilde hatırlayabiliriz."

"Evet." Başını sallıyor ve bakışıyoruz.

Sonra kız kardeşimle birlikte annemizin yanından son kez ayrılmadan önce uzanıp elini tutuyorum.

BÖLÜM 57

LOR

O gece rüyamda Nadir'i Aurora Kalesi'nin taht odasında görüyorum. Elinde bir kılıçla oturuyor, kılıcın ucu yere saplanmış ve eli kılıcın kabzasını kavramış. Üstünde hiçbir şey olmayan siyah bir pantolon giymiş, dövmelelerinin parlak girdapları karanlığı aydınlatıyor.

Soğuk fayansların üzerinde parmak uçlarımla yürüyorum, üzerimde uyuyakaldığım gecelik var. Yaklaşırken duruyorum, yüzünün çizgilerini düşünüyorum. Kaşlarının kavisini ve dudaklarının kıvrımlarını. Menekşe ve zümrüt parıltılarıyla yansıyan gözlerinin mürekkep havuzları. Bakışlarım karnının ve göğsünün kıvrımlarında geziniyor, dışarıdan gelen aurora borealis onu renk patlamalarıyla yaldızlıyor.

Bir kaşını kaldırıyor ve bacaklarını açarak arkasına yaslanıyor. "Merhaba," diyorum, o da başını eğiyor.

"Kraliçem," diye cevap veriyor midemdeki muhtaç çukurun titremesine neden olan bir hırıltıyla.

"Rüya mı görüyoruz?" Ben soruyorum. "Yoksa bu gerçek mi?" "Emin değilim."

"Yatakta yan yana uzanıyorduk. Bu eş bağı mı?"

"Sanırım olabilir. Bunun malikanede ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum," diyorum. "Her şeyi hatırlıyorum."

Gözleri muziplikle parlarken, ağzı çarpık bir şekilde kalçasına vuruyor.

"Bana katılmak ister misin?"

Başımı eğiyorum ve parmak uçlarımda yürümeye devam ediyorum. Bir elini uzatıyor ve kalçalarına sarılmama yardım ederken parmaklarımız birleşiyor. Elleri belime inmeden önce kılıcı kolçağa dayıyor.

"Sence neden buradayız?" Etrafımıza bakarak soruyorum. Meşale tahtların arasında oturuyor, turuncu alevler karanlığı yalıyor.

"Emin değilim," diyor. "Bu öğleden sonra anneme veda ettikten sonra, belki buraya da veda etmek için geldim."

Bakışları odanın içinde gezinirken sözlerine melankoli karışıyor. "Burası hâlâ senin evin olacak," diyorum. "Ne olursa olsun."

"Bunu biliyorum. Ama bu Aurora'nın gelecekteki kralı olarak burada son bulunuşum olacak."

Ağzım açılıyor ama parmağını dudaklarıma bastırıyor.

"Siz bir şey söylemeden önce, kararımı sorgulamıyorum. Neredeyse üç yüz yıllık hayatımı ve beklediğim geleceği düşünüyorum. Ama hiçbir şeyden pişman değilim. Tek bir yolda olduğumu sanıyordum ama şimdi biliyorum ki izlediğim her adım beni asla bu tahta ya da bu taca götürmüyordu." Bir parmağını yanağımda gezdirip alt dudağıma bastırıyor. "Hepsi beni sana götürüyordu."

Ona yumuşak bir gülümseme verirken ellerim yuvarlak omuzlarının kıvrımlarını yumuşatıyor. Parmak uçlarım dövmelelerinin şeritlerini keşfetmeye devam ediyor ve kalçalarımın arasına bastıran kalçalarının sıcaklığının tadını çıkararak acele etmiyorum. Karnımda bir alev kıvrılırken esniyorlar.

"Bunların ne için olduğunu bana hiç söylemedin," diyorum, o da omuz silkiyor.

"Onları savaştan sonra aldım. Sana bir keresinde ne için savaştığımı her zaman hatırlamaya çalıştığımı söylemiştim ve bunlar her zaman bir hatırlatma oldu."

"Bana bundan bahseder misin?" diye sordum. "Savaş. Ne zaman ondan bahsetsen hep içine kapanıyorsun. Ne oldu?"

"Seninle paylaşmaktan çok korktuğum bir hikâye. Bana farklı gözle bakacağından endişeleniyorum."

Başımı salladım. "Yapamazdım. Yapmazdım. Yaptığın her şey büyükannemin neden olduğu karmaşanın bir sonucuydu."

Nefesini dışarı üflüyor. "Gurur duymadığım pek çok şey var ama içimde en çok yer eden olay sonlara doğru oldu. Aphelion tarafından esir alınmışım ve orada aylarca çürümüşüm. Bizi ince arkturit zincirlerle bağlayarak güçsüz bıraktılar, ayrıca neredeyse hiç yiyecek ve su vermediler."

Parmaklarım omuzlarına saplanıyor. "Bu Atlas mıydı?"

Nadir'in çenesi düşüyor. "Bu özel kampı denetledi, evet. Kişisel bir şey olduğunu sanmıyorum ama bir prens arkadaşına acı çektirme fikrinin hoşuna gittiğini düşünüyorum. Şimdi anlıyorum ki büyük ihtimalle büyükannenizin kendisini küçümsediğini hissediyor ve bunu telafi etmeye çalışıyordu."

"Tam ona göre," diyorum alaycı bir ifadeyle.

Nadir başını öne eğer. "Mael ve Etienne ile de orada tanıştım. Birlikte zincirlenmiştik ve bir bağ oluşturmak için birlikte acı çekmek gibisi yoktur. Bir gün yeni bir grup mahkûm getirdiler, ama hepimizi zincirleyecek kadar arcturite'leri yoktu, bu yüzden sadece sihir sahibi olduğuna inandıklarını bağladılar. Elbette benim olduğumu biliyorlardı, ama Mael'in sadece bir piyade olduğuna inanmalarına izin verdiği için aksini düşündüler.

"Bu onlar açısından bir hataydı." Sanki hatırası canını acıtıyormuş gibi durup yüzünü buruşturuyor ve Mael'in Kalp'te tanık olduğum o ölümcül mor gücü kullanarak hepsinin kurtulmasına nasıl yardım ettiğini anlatıyor.

"Atlas'ı canlı bıraktım," diyor Nadir başını sallayarak. "O tam yanımdaydı ama yapamadım."

Dudağını ısırtıyor ve bana bakıyor. "Yine de komik, değil mi? Eğer o gün onu öldürseydim, seni Nostraza'dan çıkarmak için asla plan yapmazdı ve sen ve ben asla tanışamayabilirdik."

Başımı salladım. "Olabilir. Ama bunların hiçbirisi kötü görünmüyor. Sen gerekeni yaptın."

"Hayır," diyor Nadir. "Sonrasında olan şey bu. Babamın yanına döndüm, yarı aç ve zayıf bir halde. Kendimi yakalattığım için beni suçladı ve ceza olarak beni kampımıza erzak gelmesini engelleyen bir ablukayı yok etmeye gönderdi. Zar zor hareket edebiliyordum. Hiç uyumuyordum. Enkaz gibiydim."

Elleri kalçalarımı sıkarken Nadir keskin bir nefes çekiyor.

"Bir köyün içindeydi ve herkesin tahliye edildiğine dair söz verdi. Sözüne inandım ve ateşe verdik," diyor sesi sert bir şekilde. "İçeride hala masum insanların -tüm ailelerin- yaşadığını fark ettiğimizde artık çok geçti."

Yutkunuyor ve uzak bakışları bana dönüyor.

"Bunun için kendimden nefret ederek çok uzun yıllar geçirdim. Hâlâ da ediyorum. Çıgıllıklar ..." Başını sallıyor. "Onları hala duyuyorum."

Elimi ensesine dayayarak eğilip yanağından öpüyorum ve burnumu yanağına bastırıyorum. Ona bunun onun hatası olmadığını söylemiyorum çünkü bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Buna sadece o karar verebilir ama bunun da hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anlamasını istiyorum. İkimiz de imkansız koşullara karşı seçimler yapmak zorunda kaldık. İkimiz de Aurora Kralı tarafından manipüle edildik ve istismar edildik.

"Seni seviyorum," diyorum. "Asla durmayacağım."

"Teşekkür ederim," diyor usulca kollarını bana dolayıp sıkıca sarılırken. Bir süre böyle kalıyoruz, birbirimizin kalp atışlarını hissediyoruz.

Sonunda, yüzünü incelemek için çekiliyorum, yanağının hatlarını izliyorum. Başparmağımı alt dudığına bastırıyorum ve eğiliyorum, ağızlarımız birbirinden bir santim uzakta duruyor.

Eli geceliğimden yukarı kayıyor, başparmağı kalçalarımın kıvrımına giriyor.

"Bir gün sonra bu taht artık benim olmayacak," diyor. "Sanırım veda etmek istediğim için buradayız." Gülümsemesinde bir ima ile bir kaşını yukarı kaldırıyor. "*Ve* her zaman yapmak istediğim bir şey var."

"Peki o nedir, Aurora Prensi?"

"Sevdiğim kadını bu sandalyede becer," diye homurdanıyor ve bu sözler kalçalarımın arasına sıvı bir ısı dalgası gönderiyor. Geceliğimin altına hiçbir şey giymediğim için, onun altımda büyüdüğünü hemen hissediyorum, pantolonunun kumaşı hassas merkezimi fırçalıyor.

"Bana burada daha önce hiç kimseyle birlikte olmadığını mı ?"

"Asla," diye cevaplıyor ciddiyle.

Beni bir öpücük için aşağı çekmeden önce eli boynumun arkasına ve saçlarıma doğru kayıyor. Ben kalçalarımı çevirip onun kalınlaşan sikinin sürtünmesini ararken vücutlarımız birbirine bastırıyor. Birbirimizin ağzının içinde inliyoruz ve sonra ayağa kalkıyor, dönüp beni koltuğa geri oturtmadan önce beni kaldırıyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor, ağzının kenarını ısırp yukarı bakarken bacağımı omzuna asıyor. "Baloda kendini bana fırlattığın günden beri, seni tahtımda yerken çıkaracağın sesleri düşündüm."

Aşağı inip burnunu ıslaklığında gezdirirken nefes nefese bir kahkaha atıyorum.

"Siktir," diye nefes alıyor. "Her seferinde beni kırıyorsun Lor."

Sonra dilini içime sokuyor, başım bir iniltiyle geriye doğru eğilirken klitorisimin etrafında dönüyor. Eli vücudumda, geceliğimin altında ve karnımın üzerinde kayıyor, ateşten bir iz bırakıyor. Göğsümü yoğuruyor, ucunu nefesimi kesecek kadar sertçe sıkıyor. Parmaklarından biri içime dalıyor, emerken ve ısırırken kıvrılıyor ve omurgamın tabanında ısı oluşmasına neden oluyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum bir elimle başının arkasını kavrarken, diğer elimle kolçağı tutuyorum. Dili üzerimde sert daireler çizerken elini içeri ve dışarı pompalıyor. Zirveye çıkmam uzun sürmüyor, uzuvlarım titriyor ve midem dibe vuruyor.

"Güzel kraliçe," diyor ve sonra düzensiz bir iniltiyle dağılıyorum, dalgalar uzuvlarımda yuvarlanıyor. Çekiliyor ve sonra ayağa kalkıyor, bacaklarımı beline sarmak için beni koltuktan kaldırıyor.

Öpüşürken kollarım boynuna dolanıyor, dudaklarında kendi tadımı hissediyorum. Sonra arkasını dönüyor ve koltuğa geri yatıyor. Hiç vakit kaybetmeden aramıza giriyorum, sikini elime alırken elim bel kemerinin altına dalıyor.

O inlerken sıkıyorum ve kendimi onun üzerine konumlandırmadan önce birkaç durgun vuruş için pompalıyorum.

"Lor," diye homurdanıyor onu içime alırken, varlığına santim santim uyum sağlayarak yavaşça aşağı kayıyorum. Elleri kalçalarımı kavlıyor ve bir an sonra içime doğru itiyor, sırtım karşılık olarak kamburlaşıyor. Alnım onunkine değerken birlikte titriyoruz.

"Sür beni," diyor kalçalarımı ileri geri hareket ettirip beni kendisine doğru çekerken. Tekrar tekrar yukarı iterken omuzlarına yapışıyorum. Ellerim tahtın arkasına doğru hareket ediyor, alınlarımız tekrar buluşurken vücudum kıvrılıyor.

Birbirimizin içine doğru nefes alıyoruz, ısı ve ağır nefeslerin yıkamasında birlikte çalkalanıyoruz. Var olduğumuz bu alanda, birbirimiz ve sevdiğimiz herkes için savaşıyoruz. İkimizin de tüm umutlarımızla tutunduğumuz bu belirsiz geleceğin içinde, ne pahasına olursa olsun bizi bu durumdan kurtaracağım. Çünkü eğer hayatımın her günü ona bu şekilde sahip olamazsam, o zaman başka hiçbir şeyin önemi kalmaz. O zaman yaptığım hiçbir şeyin anlamı kalmaz.

Birbirine mükemmel bir şekilde uyan iki parça haline gelerek ilerlemeye devam ediyoruz çünkü her zaman olmamız gereken şey buydu.

Klitorisimi bulup bastırıldığında "Siktir," diye inliyorum, salıverilmem üzerime çöküyor, sıvı, sıcak ve renkle parlıyor. Sihrim kollarım boyunca kıvılcımlar saçıyor ama bu sefer kendimi tutmuyorum. Bu rüyanın içinde korunurken, gücümün kıpkırmızı bir şimşek fırtınası içinde serbest kalmasına izin veriyorum.

Bir araya geldiğimizde, her yönden sihirli mızraklar fırlıyor, şimşekler onun ışık şeritlerine karışıyor. Her his kemiklerimde ve kanımda sekerken, statik başımızdaki ve kollarımızdaki tüyleri kaldırıyor. Etrafımızdaki dünya yanıp sönüyor ve ben o kadar sert boşalıyorum ki görüşüm beyazlaşıyor ve nefesim kesiliyor.

İnlemeler, solumalar ve uzuvlarımı saran o eşsiz özlem dalgası arasında gidip geliyoruz.

Tenim ısındı ve kızardı ve onu öpmek için eğilmeden önce nefesimi tutmak için bir an duruyorum. Boynumun arkasını kavırıyor ve birlikte hareket etmeye devam ediyoruz, her anı hissederek öpüşürken bedenlerimiz bir oluyor.

"Seni seviyorum," diyor ağzımın içine. "Seni seviyorum Lor. Yarın hayatımı, tacımı ve kalbimi ortaya koyacağım ve sonsuza dek senin olacağım."

BÖLÜM 58

Willow, saçımın önünü tutturup uzun buklelerin sırtımdan aşağı inmesine izin verirken, "Kıpırdama," diye yakınıyor. Dağların derinliklerinde, etrafı kar ve yıldızlarla çevrili, her tarafı beyaz ve griden başka bir şey olmayan küçük bir kulübenin içinde duruyoruz. Amya'dan ödünç aldığı, siyah dantel ve ipekten yapılmış, parlak aurora renkleriyle süslenmiş bir elbise giyiyor. Üzerinde harika duruyor. Neredeyse buraya aitmiş gibi.

Bronte töreni gerçekleştirmek için virülanstan yapılmış bir mağara bulduktan sonra, hazırlanabileceğimiz bu küçük, tozlu ama şaşırtıcı derecede rahat av kulübesine de rastladı.

Anemone, Willow ve Tor Kraliçesi burayı güzelleştirmek için ellerinden geleni yaptılar ve bu korkunç savaşçı kraliçenin bir ana tavuk gibi ortalıkta dolaşmasının ironisi de gözümünden kaçmadı. Morana ve Khione kapıda sabırla bekliyor, patilerinin üzerine uzanmış, etrafta uçuşmamızı izliyorlar.

Anemone ve Bronte geldikleri kıyafetleri giyiyor -Anemone Amya'dan ödünç aldığı pelerinle örtülü mavi bir elbise, Bronte ise gri dövüşçü derileriyle. Belli ki soğuğa alışkın ve kolları çıplak olsa bile rahat.

Ne kadar karışık bir ekibiz.

Willow makyajıma son rötuşları yaparken, "Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor. Kullanabileceğim bir ayna olmadığı için onun sözüne güvenmek zorundayım. "Aklını kaçıracak."

"Kız odaya her girdiğinde ondan iki saniye uzakta olduğuna eminim," diye şaka yapıyor Anemone çürük masanın üzerinden, Gece Kitabı'nı karıştırırken.

"İyi olacağımıza emin misin?" Ona soruyorum, büyükannem ve büyükbabama olanlarla ilgili endişelerim her zaman düşüncelerimin ön saflarında yer alıyor.

"Tamamen değil," diye cevap veriyor, bana kararsız bir bakış atarak. "Ama çoğunlukla." "Willow, belki de hepiniz başka bir yere gitmelisiniz," diyorum. "

Her ihtimale karşı . . ."

Bunun başka bir patlamaya neden olması ve atış menziliindeki herkesi öldürmesi ihtimaline karşı.

Willow, "Ben yanında olmadan bağ kurmana izin vereceğimi sanıyorsan, hayal görüyorsun," diyor.

"Ama-"

Bir elini çeviriyor. "Ama hiçbir şey. Anemon hepimizin iyi olmasını sağlayacak ve bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim. Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Seni seviyorum Willow."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi gidelim. Bizi bekliyorlar."

Eşyalarımızı topluyoruz ve köpekler bize önderlik ederken kısa bir patikadan mağara girişine doğru ilerliyoruz. Bir tünelden aşağıya, dağın derinliklerine doğru ilerliyoruz. Oraya varmamız uzun zaman alıyor gibi geliyor ve başımızın üzerindeki taşların ağırlığını düşünmemeye çalışıyorum. İndikçe, duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissetmeye başlıyorum. Nefesim daralıyor ve alnımdan terler boşanıyor.

"Lor? İyi misin?" Willow durduğumda soruyor, bir elimi duvara, diğerini göğsüme bastırarak düzgün bir nefes almaya çalışıyorum.

"Klostrofobisi var," diyor Bronte, sesi kulaklarıma uzak ve boş geliyor. "Dağların altına giren pek çok insan için bu normaldir."

Bronte iki parmağıyla alnıma hafifçe dokunuyor ve göğsümdeki gergin his dağılıyor, başımdaki sersemlik gidiyor.

"Sihrimin yardımcı olabileceği kadar yaygın," diyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum, tekrar nefes alabildiğim için minnettarım. "Gel. Daha gidecek yolumuz var."

Dağın içine doğru ilerlemeye devam ediyoruz ve ben kendimi canlı canlı gömülüyormuşuz gibi hissetmeye devam etsem de Bronte'nin büyüü yolculuğu daha katlanılabilir kılıyor.

Sonunda sola döndü ve bize başka bir tüneli işaret etti.

"Buradan."

Tabanında fenerlerin durduğu ve adımlarımıza rehberlik ettiği kısa bir patikaya daha giriyoruz. Duvarın içine yerleştirilmiş bir açıklık var.

Willow bana dönerek, "Lor," dedi, "bir süre burada bekle. Biz içeri girip her şeyin hazır olduğundan emin olacağız."

Anemon yanımdan geçip bir sonraki mağaraya giriyor.

Willow, "Gelip seni alacağım," diyor ve köşede kaybolmadan önce yanağımdan öpmek için uzanıyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum. Sonra loş tünelde bekliyorum, sanki binlerce göz gölgelerden beni izliyormuş gibi hissetmemeye çalışıyorum. Neyse ki Morana ve Khione benimle birlikte bekliyorlar, kulakları tetikte.

beni daha az yalnız hissettiriyor. Başını okşarken burnumu Morana'nın kürküne bastırarak çömelıyorum ve taze, toprak kokusunu içime çekiyorum.

Bir ses dikkatimi çekiyor ve arkamı dönüp patikadan aşağı bakıyorum ama fener sırasının ötesindeki siyahlık kalın, ağır bir kadife tabakası kadar geçilmez. Aptallığım karşısında başımı sallıyorum. Bu kadar aşağıda ne yaşayabilir ki?

Her türlü korkunç, sefil , işte bu.

Rion'un Boşluk'taki canavarları yaratan düşük fae'lerle yaptığı deneyler hakkındaki notlarını okudum. Ve bu muhtemelen bu dağlarda yaşayabilecek kadim, uzun zamandır unutulmuş yaratıkların sadece bir tadı.

Burada *her şey* olabilir. Omurgamdan aşağı bir ürperti inerken titriyorum. Karanlığa bakmaya devam ediyorum, omzuma bir şey dokunduğunda ona sırtımı dönmeyi reddediyorum. Çığlık atıp arkamı döndüğümde, ellerini havaya kaldırmış şaşkın bir Willow görüyorum.

"Sadece benim," diyor. "Sen iyi misin?"

Kalbimin durulmasını isteyerek uzun bir nefes veriyorum. "Elbette. Beni korkuttun. Burayı sevmiyorum."

"Oldukça ürkütücü," diye kabul ediyor. "Özür dilerim. Bunu düşünmeliydim."

Başımı iki yana sallayıp elbisemin önünü düzeltirken omuzlarımı dikleştiriyorum ve bir elimi yüzüme doğru sallayarak serinlemeye çalışıyorum. Taş katmanların arasından bir serinlik sızsa da, ters gidebilecek milyonlarca şeyle ilgili endişem beni çok sıcak yapıyor.

"Ben iyiyim. Hazır mıyız? Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi." Bir sonraki adımımız hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyorum - Rion'un Yeraltı Dünyası haritasını takip edip bundan daha da derine inmek. Bunu da sorunlar listeme ekliyorum.

"Hadi," diyor kocaman bir sırtışla. Sonra arkasını döndü, ben de köpekler peşimde koşarken onu köşeden takip ettim ve büyük bir mağara buldum.

Gördüklerim karşısında yerimde duramıyorum. Tüm alanı kenarlara dizilmiş yüzlerce mumla doldurmuşlar. Tavandan sarkan renkli ışık topları, sanırım Amya ve Nadir'in izniyle asılmış. Ayrıca *her yerde* güller var. Duvarlara yapışmışlar, tavandan sarkıyorlar ve yerleri halılarla kaplıyorlar.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

"Willow, ne yaptın sen?" Fısıldıyorum, sesim duygularımdan arınmış.

"Henüz ağlamak yok," diyor, elimden tutup beni mumların yolumuzu aydınlatdığı orta kısma doğru çekiyor. Nadir özel dikim siyah bir takım elbise ve kalbimin parçalarını yerinden oynatan parlak bir gülümsemeyle mekânın ortasında duruyor. Omuzlarının genişliğine, kumaşın kollarının ve kalçalarının kıvrımlarına nasıl oturduğuna bakıyorum. Uzun siyah saçları loş ışıktaki parlıyor, cam gibi pürüzsüz. O sadece güzel değil, aynı zamanda ham ve vahşi, kutup rüzgarlarının bıçak gibi soğuşunda ve kuzey ışıklarının kıvrımlı parıltısında şekillenmiş.

Bakışlarında yansıyan evrenle bana bakıyor ve o kadar etkilendim ki ayaklarımı hareket ettiremiyorum.

Başını eğiyor, gülümsemesi daha da artıyor. " etmiyorsun, değil mi Şimşek Böceği?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor. "Tabii ki hayır."

Bakışları vücudumda geziniyor ve sonra gözleri kıpkırmızı ve kobalt rengi noktalarla dönerken yukarı kalkıyor.

Kendime asla Nadir'e ait olmayacağımı söylediğimde Amya'yla birlikte Menekşe Mahallesi'nden aldığım kırmızı elbiseyi giyiyorum.

Hâlâ odasında asılı duruyordu ve mükemmel bir seçim gibi gelmişti. *Sadece* seçim.

Belimde, Aphelion'da benim için satın aldığı kalp şeklindeki mücevherli hançeri taşıyan bir kemer var.

"O elbise," diyor. "Seni onun içinde hiç göremeyeceğimi sanmıştım."

Bir gözyaşı dalgası beni boğmakla tehdit ediyor ama onları geri itiyorum. Willow haklı. Henüz ağlamak yok.

Bir elini uzatıyor ve bu beni harekete geçirmek için tek ihtiyacım olan şey. Ona doğru sendeliyorum ve ben kollarına yığılmadan önce beni kendine doğru çekiyor.

"Bunu ilk denediğimde beni asla sahiplenemeyeceğine yemin etmiştim," diyorum ellerimi göğsüne bastırıp yukarı bakarak. "Her zaman benim olacağıma. Kendime ait bir kale olacaktım."

Gülümsüyor ve yanağımdaya uzanan bir kıvrıma dokunuyor.

"Sen her zaman kendi kalen olacaksın Lor. Bunu senden asla almak istemedim."

"Biliyorum. Bunu şimdi anlıyorum."

"Ama ben sana sahip *çıkıyorum*," diye ekliyor. "Benim olduğumu asla unutma." "Ve bana sahip olduğun sürece seninim."

"Sonuna kadar benimle kalacaksın, Lor.."

Titrek bir nefes veriyorum ve diğer herkesin yumuşak gülümsemelerle bizi izlediğini fark ediyorum. Tristan ve ben birbirimize bakıyoruz. Nadir onu korkularından vazgeçirdiğinde Heart'ta bir şeyler değişmişti.

Kardeşimin Kalp Kalesi'nde bağırarak söylediği sözleri hatırlıyorum.

Tek istediğim ikinizin de mutlu olmasıydı.

Tristan sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi başını eğiyor.

Ben mutluyum, ağabey. Karşılaştığımız tüm zorluklara rağmen mutluyum.

"Başlayalım mı?" Anemon yumuşakça söylüyor. Arkasındaki masanın üzerinde Kalp Tacı ve Aurora Meşalesi duruyor. Meşaleyi alır ve Nadir'e uzatır.

"Önce ondan seni serbest bırakmasını istemelisin," diyor. "Benimle konuşacak mı?

Ben yükselmedim."

Anemon başını sallar. "Arkadaşının deneyimlerinden de gördüğün gibi, Eserler gerektiğinde başkalarıyla konuşurlar. Sadece yöneticileriyle iletişim kurduklarına herkesi inandırmak daha kolay, yoksa kimse iyilik istemeyi aklına getirmez."

"Sonra ne olacak?"

"Bu gerçekleşirken, ben de gerekli satırları okumaya başlayacağım."

"Ya reddederse?"

Başını öne eğiyor. "Olabilir. Ama inanıyorum ki durumu açıklarsanız, mantıklı düşünecektir."

Nadir başını sallıyor ve Meşaleyi eline alarak kabul ediyor. Yüzünü bana ve alevlerin gözlerine yansımaları izliyorum.

Anemon sonra Tacı aldı ve bana uzattı. "Buna ihtiyacın olacak."

Başıma yerleştiriyorum, ağırlığının yerleştiğini hissediyorum. "Peki bu beni yükseltmeyecek mi?" diye soruyorum.

"Hayır," diye soruyor Anemon. "Yükselmek için Kalp'te olmalısın. Burada olabildiğince güvendesin."

Anemon Gece Kitabı'nı açıyor ve aradığı sayfaya kadar sayfaları çeviriyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Bu iş hâlâ gidebilir," diyorum mağaranın etrafına bakarak. "Yine de herkes uzaklaşsa kendimi daha iyi hissederdim."

Willow kollarını kavuşturup duruşunu düzelterek, "Hiçbir yere gitmiyorum," diyor.

"Ben de öyle," diye ekliyor Tristan, Willow'un pozisyonunu taklit ederek.

"Biz de gitmiyoruz," diyor Cyan, onu ve Linden'i göstererek. Linden ona kaşlarını çatıyor ama sessiz kalıyor.

"Ben de öyle," diyor Mael. "Oğlumuzun bunu biz olmadan yaşamasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Bronte ve Cedar'a bakıyorum. "Peki ya sen?"

"Sanırım burada kalacağım," diyor Cedar ve Bronte başıyla onaylıyor, hepsinin yüz ifadesi kararlı.

Bir nefes veriyorum ve tanrılardan bunun işe yaramasını diliyorum.

Anemon büyüü okumaya başlayıp kelimeleri tekrar tekrar söylerken Nadir ve ben el ele tutuşuyoruz. Taç başımda ısınırken Nadir'in elindeki Meşale alev alıp kıvılcım çıkarmaya başlıyor.

İkimiz birlikte başka bir yerde durana kadar etrafımızdaki dünya eriyip gidiyor. Etrafımızda rengarenk aurora ışığının şeritleriyle örülmüş bir gül karışımı var. Bu kaynaşmaya, bu bir araya geliş tanık olurken ağzım açık kalıyor.

Nadir elimi sıkıyor ve sonra Meşale'den onu görevinden almasını istiyor. İkimiz de bu boşluğun girdaplı hiçliğinde bekliyoruz. Sonra Meşale'yle konuştuğum zamandan tanıdığım bir ses duyuyorum. Kral Elias'ın sesi.

Aurora Prince. Ben de sizi bekliyordum.

"Öyle mi?" Nadir boşluğa doğru sorar.

Aynen öyle. Arkadaşınızın ne yapması ve sizin rolünüzün ne olması gerektiğini anlıyorum.

"O zaman yapacak mısınız?"

Bir keresinde eşinize aşkınızın sadece kalp kırıklığı ve yıkıma yol açacağını söylemiştim Aurora Prensi. Senin bağlantının da aynı yıkıma yol açacağına inanıyordum. Bu seçimi yapıp yapmayacağını bilmiyordum. Ama babanın aksine, tacı değil aşkı seçiyorsun.

Nadir bana şaşkın bir bakış atıyor. "Babamın aksine mi?"

Sevgi yerine gücünü seçti ve bu dünyayı yıkmaya da onu yıktı.

İkimiz de pek şansımız olmadan bu bilmeceyi çözmeye çalışırken bakışlarımız buluşuyor.

"Anladığımdan emin değilim."

Hayır . . . ama henüz olabilir.

Meşale sessizliğe gömülür.

"mısın?" Nadir sorar. "Beni serbest bırakacak mısın?"

Uzun bir duraklama daha var ama cevap vereceğini biliyorum.

Başka birine ihtiyacımız olacak.

"Kız kardeşim. Her zaman o olmalıydı." Bir

duraklama daha.

Bitti. Elveda, Aurora Prensi. Fedakarlığın boşa gitmesin.

Meşale sustuktan sonra boşlukta asılı kalıyoruz. Uzaklarda bir yerde, Anemon'un ilahisine devam ettiğini duyuyorum, heceler mağaranın etrafında dans ediyor. Ördüğü büyüü neredeyse hissedebiliyorum.

Etrafımızdaki duvarlar çözülmeye başlıyor, kızıl şimşek ve aurora gücü ışınlarına dönüşüyor. Sihrimizin iki yarısı birbirine ikizleniyor, şimşegin keskin kenarları ışığın yumuşak kıvrımlarıyla buluşuyor. Her zaman bir bütünün iki parçası gibi hissettik, bir ama ayrı, ve şimdi sihrimiz de öyle olacak.

Etrafımızda daha fazla sihir hareket ederken Anemone repliklerini okurken altımızdaki zeminin gürlediğini hissediyorum. Beni dolduruyor. Aurora'nın büyüü damarlarımda büyüyor, yavaşça damlıyor ve sonra ... Kalbin büyüü arkadan çarpıyor. İçime nehirler halinde akıyor, hücrelerimi ve gözeneklerimi dolduruyor. Büyüdüğünü hissedebiliyorum, göğsümde öyle bir güçle şişiyor ki sanki içimden kopup gidecekmiş gibi geliyor.

Nadir'in elini daha sıkı kavriyorum ve etrafımız sallanmaya devam ederken büyü dönüyor. Yukarıdan kopan çakıl taşlarının acısını hissediyorum.

Anemon'un sesi gittikçe yükseliyor ve sonra büyüümüz dönüp bizi kabaan bir dalganın içine alıyor. Bu, büyükannem ve büyükbabam her şeyi mahvetmeden önce Woodlands Staff'taki görüntüye çok benziyor ve bir hata yapıp yapmadığımızı merak ediyorum.

Korku göğsümü ele geçiriyor, kaburgalarım sıkılaşıyor. Bunu durdurmak istiyorum ama artık çok geç ve sonra her şey kararmadan önce gözlerimde beyaz bir ışık yanıp sönüyor.

BÖLÜM 59

Burada olduğumu ve hâlâ bir bütün olduğumu fark etmem birkaç dakika alıyor. Gözlerimi kırıştırıp görüşümü netleştirdiğimde Nadir'in karşımda sağlıklı ve bütün bir şekilde durduğunu görüyorum. Hıçkırıklara boğuluyorum.

Mağara iyi ve herkes iyi. Nadir iyi.

"İşe yaradı mı?" Diye soruyorum ama aynı anda bu sorunun anlamsız olduğunu fark ediyorum çünkü onu hissediyorum. *Onu* hissediyorum. Nabzım doğal ritminde atıyor ama sanki artık içimde yaşayan iki kalp varmış gibi yankılanıyor.

"İşe yaradı," diyor Anemone. Şakaklarından ter akıyor ve elinin tersiyle alnını siliyor.

"Bir an için düşündüm ki-" diyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Şüphelerim olduğunu kabul ediyorum ama başardık. Birbirinizin büyüsunü hissediyor musunuz?"

Nadir ve ben birbirimize bakıyoruz ve yeşil bir ışık filizini süzerken elimi uzatıyorum. Mağaranın etrafında dönerken bir zevk ciyaklaması çıkarıyorum. Belki de en iyi kısmı, üzerinde tam kontrolüm olması.

"Peki ya sen?" Nadir'e soruyorum. O da elini kaldırırken parmaklarının arasında kırmızı şimşekler dans ediyor ve ben bu anın katıksız mutluluğuyla başımı sallıyorum. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve sonra alnımızı birbirine bastırıyoruz.

"Artık gerçekten biriz," diye fısıldıyor Nadir ve yanağımdan bir damla yaş süzülürken gözlerim kapanıyor. Bir parçam buraya asla gelemeyeceğimizi düşünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

diye sordum. "Dürüstçe mi? Daha hafif."

Kız kardeşine bakar ve yanına giderek Meşaleyi ona uzatır. Adam diz çöküp alnını kızın elinin arkasına bastırırken kız ihtiyatla kabul ediyor. Sonra yukarı bakar ve "Aurora'nın gelecekteki kraliçesine selam olsun" der.

Amya gergin bir şekilde güler. "Gerçekten mi?"

Nadir ayağa kalkar ve onu kucaklamak için kendine çeker. "Harika bir kraliçe olacaksın."

Willow'un ekstra uzun bir sarılışı da dahil olmak üzere herkes tebriklerini sunarken odada bir tezahürat korusu dolaşüyor. Ben kardeşime sarılıyorum.

ve kız kardeşim ve bir süredir öyle olsalar da artık resmi olarak ailem olan Amya ve Mael.

Cyan ve Cedar bizi el sıkışarak ve kucaklaşarak tebrik ediyor. Cedar, "Vaktiniz olduğunda ikinizi de ormandaki inziva yerimde ağırlamak isterim," diyor. "Çok güzel, ormanın derinliklerinde kaybolmuş ve biraz yalnız kalmak için mükemmel bir yer."

"Bu çok hoş olurdu," diyorum. Eğer böyle bir şansımız olursa.

"Tebrikler," diyor Bronte sıcak bir şekilde ve Linden bile ikimize de sert bir baş selamı veriyor.

",," diyor Amya. "Bir şeyler içelim."

Mağaranın arka tarafında, birkaç şişe şarap ve biraz yiyecek başka bir masa kurmuşlar. İkimiz için harcadıkları çabanın üstesinden geldim.

Hepimiz bir araya geldik, günün şerefine kadeh kaldırdık ve bundan sonra ne olacağını çok fazla düşünmedik. Rion'un odasında bulduğum harita bizi bekliyor. Bu geceyi kutlamak için geçireceğiz ve sonra yarın, son sınav olacağından şüphelendiğim şeyle yüzleşme zamanı gelecek. Bizi kurtaracak ya da sonsuza dek yıkacak an. "Olamaz, Armata nerede?" Willow kaşlarını çatarak masaya bakıyor. "Elswyth gönderdi. İnanılmaz derecede nadir bir şişe olduğunu ve böyle bir durum için mükemmel olduğunu söyledi. Her şeyi getirdiğimizde kutularla birlikte bırakmış olmalıyım. içeri."

Geri çekiliyor. "Gidip onu alacağım. Hemen dönerim."

Uzaklaşıyor ve mağaranın dışında kayboluyor. Geri çekilen haline gülümsüyorum, ona sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Tristan yanıma geliyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. Nadir'e bakıyor ve ikisi de birbirini inceliyor. Sonunda Tristan Nadir'e elini uzatıyor, o da kabul etmeden önce duraksıyor.

Tristan, "Aramızda farklılıklar olduğunu biliyorum ama bunları geride bırakmaya çalışıyorum," diyor. "Kız kardeşim her zaman iyi bir karakter yargııcı olmuştur."

"Tris-" diyorum ve beni başından savıyor. "Size karşı çok sert davranmış olabilirim Aurora Prensi. Lor'a yardım etmek için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bunların babanın eylemleri olduğunu anlıyorum, senin değil. Onlara karşı seni bu kadar sert yargılamak adil değil."

Nadir'in yüzü başını eğmeden önce kısa bir süre ifadesiz kalıyor.

"Lor sana sahip olduğu için çok şanslı," diyor. "Herkes sana kardeşim demekten onur duyar."

İkisi de gülümsüyor ve ben de tüm bunların ne kadar mükemmel hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyorum çünkü bir balta üzerimizde sallanıyor, her şeyi kesip atmaya hazır. Başımı sallayarak bu hüznü düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu mutlu bir olay ve yakında endişelenmek için bolca zamanımız olacak.

Sohbete devam ediyoruz ve birkaç dakika sonra Willow'un Armata ile dönmediğini fark ediyorum. Onu aramak için mağarayı geçiyorum. Köşeyi dönünce, titrek mumların bunaltıcı karanlığı aydınlatmaya çalıştığı tünele giriyorum.

Duvarın dibinde, fenerlerin çevresinden zar zor görülebilen bir kutu yığını duruyor. Birini alıp tünelde ilerliyorum.

"Willow?" . "Willow! Nereye gittin?"

Ayağımın altında bir şey çıtırdıyor ve bunun yerde yatan kırık bir şişenin camı olduğunu fark ediyorum, içki kayanın birçok yarığında birikiyor. Göğsüm sıkışıyor ve kalbim tekliyor, atışlar birbirine karışıyor.

"Willow!" Yankılanan karanlığa doğru bağıriyorum. "Willow gitti!" Diğer yöne doğru bağıriyorum ve sonra koşmaya başlıyorum, fenerin ışığı duvarlara vuruyor ve geceyi çevreleyen battaniyeye en ufak bir bakış sunuyor.

"Willow!" Tünellerden geçerken çığlık atıyorum. "Neredesin sen!"

Onun adını tekrar tekrar haykırırken sesim çatlıyor, gittikçe daha derine iniyorum. Diğerlerinin arkamdan geldiğini duyuyorum ama koşmaya devam ediyorum, köşelere çarpıyorum, ayakkabılarım kayaların üzerinde patinaj yapıyor. "Willow! Neredesin?"

Karanlığın içinde bir patika açılıyor ve hiç tereddüt etmeden aşağıya doğru iniyorum. Ayak parmağım bir kayaya takılıyor ve tökezleyerek ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Fener elimden yuvarlanıyor, parçalara ayrılıyor ve beni geceye gömüyor.

"Nadir!" Ayağa kalkarken diğer yöne doğru çığlık atıyorum. Eteğim yırtılmış, dizlerim ağrıyor. Kanlı avuçlarımı kumaşa siliyorum. "Tristan!"

Karanlık canlı bir şey gibi kulaklarımı, gözlerimi ve burnumu dolduruyor.

Neredeyse boğuluyordum, kör bir şekilde hiçbir şeye doğru hissediyordum.

Sonra damarlarımdaki yeni sihri hatırlıyorum ve ne kadar pürüzsüz ve kolay hissettirdiğine hayret ederek onu çekiyorum. Tam herkes bana doğru gelirken parlak mor ışıktan bir dal gönderiyorum.

koşuyor.

"Lor, iyi misin?" Nadir patikada hızla ilerlerken bir kolunu belime dolayarak soruyor.

"Onu bulmak zorundayız!" . O kadar zor nefes alıyorum ki zar zor konuşabiliyorum.

"Ne oldu?" Tristan soruyor.

Gözlerim dönerken nefesimi yutuyorum. "Bilmiyorum. O gitti. Bir şey onu aldı."

Rion'un virölansı kullanarak yarattığı yaratıkları bir kez daha düşünüyorum ve kız kardeşimin hangi iğrenç kâbusun pençesine düşebileceğinden korkuyorum. Birdenbire bacaklarım sis gibi oluyor ve yere yığılmadan önce Nadir'e tutunuyorum.

"Onu bulmak zorundayız," diye tekrarlıyorum nefes nefese kalarak. "Bulacağız," diye cevap veriyor.

"Onu bulacağız."

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum ve Nadir elimi tutmadan önce elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. Amya şimdi yanımda ve elini diğer tarafıma götürüp sıkıca kavıyorum. İkimiz de bir şey söylemiyoruz ama Willow'un onun için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum.

"Onu geri alacağız," diye fısıldadım. "Başka bir sonuç olmasına izin vermeyeceğim." "İzin vermeyeceğini biliyorum," diye cevap veriyor.

"Gidelim," diyor Nadir, Morana ve Khione peşimizde tünelde ilerlerken. Diğerleri de bizi takip ediyor, ta ki beş kollu bir mağaraya ulaşana kadar.

"Hangisi?" Etrafımda dönerek soruyorum. "Willow! Willow!"

Mael ellerini uzatarak, "Herkes bir dakika sessiz olsun," diye emrediyor. Hepimiz yoğun sessizlikte bir şeyler duymaya çalışırken göğsümden çıkan yüksek sesli nefesleri kontrol etmeye çalışıyorum. Uzaktan gelen tiz bir çılgık damarlarımdaki kanı buza çeviriyor.

"Willow!" Tristan da kendi etrafında dönerken bağılıyor. "Hangi yönden geldi?"

"Söyleyemem," diyor Amya, yarı hıçkırarak.

"," diyor Nadir. "Mael ve Tristan, siz alın. Amya, sen ve Linden şu tarafa gidin. Anemone ve Cyan, siz şurayı alın. Cedar ve Bronte, siz de şuradan. Lor ve ben bu yoldan gideceğiz."

"Yarım saat sonra burada buluşuyoruz," diyor Nadir. "Eğer onu bulursan, hemen buraya getir ve geri kalanımızı bekle."

Herkes başını sallayıp kendi tünellerine doğru dönmeden önce çemberin etrafına bir bakış atıyoruz. Kardeşim ve ben birbirimize bakıyoruz.

Omuzlarımı tutmadan önce "Tris," diyorum.

"Onu bulacağız Lor. Yemin ederim. Bu kadar yolu onu kaybetmek için gelmedik."

Gözlerim daha fazla yaşla dolarken başımı sallıyorum.

Sonra Nadir elimi tutunca herkes dağılıyor ve buz tazıları arkamızdan gelirken tünelimizin karanlığına dalıyoruz. Duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum ve panikle nefes alıyorum. Eğer ona bir şey olursa, tüm bu dağı ve ona tek bir el bile uzatan herkesi yok edeceğim.

Aurora büyüsunü kullanarak, iki yöne ayrılan başka bir mağarada ortaya çıkana kadar kıvrımlı tünel boyunca yolumuzu aydınlatıyoruz.

"Hangisi?" Ben soruyorum. İkimiz de duraklıyoruz. Sessizlik ezici, demirden yapılmış bir battaniye gibi üzerimize çöküyor. Sesin yokluğundan kulaklarım patlıyor ve bu rahatsız edici his yüzünden çenemi çalıştırıyorum.

"istemiyorum," diyorum elini daha sıkı sıkarak.

"Ayrılmayacağız," diyor.

"Geri dönmenden önce soldakini deneyelim."

Açıklığa doğru ilerlerken, bizi dağın içine doğru saran bir başka karanlık tünele giriyoruz. Daraldıkça nefesim daralmaya başlıyor. Keşke Bronte sihriyle burada olsaydı ama kaybedemem. Willow'un bana ihtiyacı var.

Ama yürümeye devam , burada sonsuza dek kaybolabileceğimizden başlıyorum.

"Belki de diğerini denemeliyiz," diyor Nadir sonunda. Sesi o kadar yüksek ki yerimden sıçıyorum.

"Belki," diyorum karanlığa bakarak. Keşke doğru yolda olup olmadığımızı gösteren *bir şey* olsaydı. Sonra bir çığlık duyuyorum, çok çok uzaklarda yumuşak bir şekilde yankılanıyor.

"Bunu duydun mu?" Diye soruyorum ama çoktan koşmaya başlamıştım. "Willow," diye nefes nefese kaldım. "Willow!"

Adımlarımı hızlandırıyorum, eteğim ayak bileklerimin etrafında dönüyor. Giydiğim ayakkabılar bir işe yaramıyor, bu yüzden ayaklarıma batan bıçakları ve taşa vuran sızılarını görmezden gelerek onları tekmeleyip çıkarıyorum. Morana ve Khione önümden giderken yumuşak sesler çıkararak yoluma rehberlik ediyorlar.

"Willow!" Başka bir dala gelip duruyorum ve omzumun üzerinden Nadir'i kontrol ediyorum.

"Nadir?" Sesleniyorum ama tünel boş kalıyor.

Soğuk bir korku göğsümden süzülüyor, ayak parmaklarımı ve el parmaklarımı uyuşturuyor.

Geride kalmış olmalı.

"Nadir?" Tekrar sesleniyorum. "Neredesin?" Sesim daha da boş geliyor. Sessizlik daha yoğun. Ensemdeki tüyler endişeyle diken diken oluyor.

Hâlâ görünmeyince tünele geri döndüm. Belki de kendini yaraladı ve ben de bir pislik gibi ondan kaçtım. *Lütfen* öyle olsun.

"Nadir!" Sesleniyorum, buz tazıları peşimde koşarken patikadan yukarı çıkıyorum. Sonunda onu tünelin ortasında dururken gördüğümde gerginlik hafifliyor, menekşe rengi ışık gövdesinin etrafından süzülüyor ve yüzünü gölgeler içinde gizliyor. "Nadir, ne yapıyorsun?"

Morana ve Khione öfkeyle havlamaya başlarken ben patikada tökezliyorum ve yüzüne zümrüt rengi bir ışık huzmesi düşüyor.

Ama bu Nadir değil.

Aurora Kralı bana bakıyor, ışıltılı gözleri gece yarısı havuzları kadar karanlık.

Durmak için gıcırdarken göğsümden bir nefes hırıltıyla çıkıyor. "Rion," diye fısıldıyorum. "Nerede o?"

Başını eğiyor ve kaşlarını çatıyor. Sessiz, ağır bir değiş tokuş geçiyor aramızda. Yıllar boyunca birbirini iten ve çeken iki karşıt tarafız. O beni kırmaya çalıştı ama ben hayatta kaldım ve şimdi sadece birimiz bu işten canlı çıkacağız.

Ben geri çekilirken o bir adım ilerliyor. Morana ve Khione uluyor ve havlıyor, panik içindeki sesleri kapalı alanda titreşiyor.

Rion yaklaşırken alay eder. "Bu sefer kaçabileceğin hiçbir yer yok kızım. Sonunda *benimsin*."

Ve sonra her şey kararmadan önce burnumu, ağzımı ve ciğerlerimi dolduran saf, karanlık bir büyü dalgası patlatıyor.

BÖLÜM 60

RION

DAĞLARIN ALTINDA BİR YERDE

Kız ayaklarının dibinde yatıyordu, saçları ayakkabılarının üstünden dökülüyordu, gözleri kapalı ve çenesi gevşekti. Kırmızı elbisesini fark etti. Beline bağladığı hançerin üzerindeki kalp şeklindeki mücevher loş ışıktaki göz kırpıyordu.

Kalp Kraliçesi.

Sonunda. Aylarca süren hüsrânın ve her fırsatta onu kaybetmenin ardından, ona sahip olmuştu. On yıl önce, gerçekleşmeyen geçici bir söz üzerine yakalayıp işkence ettiği bu kız şimdi onun kurtuluşu olacaktı.

Eğildi ve oğluyla yüzleşmek için dönmeden önce onu omzunun üzerinden atarak kaldırdı. Damarlarından içki akıyordu ve etrafındaki her şey eğilirken gözlerini kırıştırdı. Görüşü normale dönene kadar sendeleyerek bekledi.

Nadir yerde oturuyordu, baygın kız kardeşine bağlıydı, her ikisi de virülansın büyüyle bağlanmış ve ağızları tıkanmıştı. O iğrenç köpekleri taş zemine bağlamıştı, orada bağlarına karşı çırpınıyorlardı, dişlerini gösteriyorlardı ve hırıltıları dar mağarayı dolduruyordu.

Nadir de çırpınıyor, ağzına tıkanan tıkacın üzerinden bağıırıyordu ama kelimeler kaybolmuştu. Rion'un onun kinini anlamak için onları duymasına gerek yoktu. Oğlunun gözlerindeki karanlık nefret Yeraltı Dünyası'nın en derin çukurlarından sürüklenmişti. Nadir ondan her zaman nefret etmişti ve bunun iyi bir nedeni vardı. *Bu* nefret dünyanın en karanlık köşelerinden doğmuştu.

Nadir bu kıza aşık mıydı? Bu aşk ne kadar derindi? O teknik olarak bir Birincil'di ve Cloris sayesinde Rion, Serçe ve Kurt arasındaki o lanetli bağlanma sırasında neler olduğunu biliyordu, çok az kişi bilse bile. Nadir aşkı için bir taçtan vazgeçer miydi? Asla, diye karar verdi Rion. Her ne kadar

Nadir bunu kabul etmek istemese de, birbirlerine ikisinin de kabul etmek istediğinden çok daha fazla benziyorlardı. Aynı kumaştan kesilmişlerdi ve oğlu hiçbir şeyin istediği şeyin önüne geçmesine izin vermezdi.

Rion Nadir'e ve kız kardeşine bakıp ne yapacağını düşünürken belirsizlik elini durdurdu. İkisini de hiç düşünmeden öldürebilirdi ama belki de solmuş kalbinin en derinlerinde zayıf, duygusal bir parçası yaşıyordu. Bir baba, sebep olduğu sefalet ne olursa olsun oğlunu öldürmemeliydi.

Rion onun yerine, "Ona veda et," dedi. "Umarım birlikte geçirdiğiniz zamandan keyif almışsınızdır."

"Mmmmpffff," diye bağırdı Nadir bağlarına karşı. Çırpındı ve debelendi ama bağlar onu tutuyordu. Zamanla dağılacaklardı ama o zamana kadar Rion çoktan gitmiş olacaktı.

Sadece *gitmedi*, sevdiği kadınla yeniden bir araya geldi.

Rion topuğunun üzerinde döndü ve Nadir'in boğuk bağırısları uzaklarda kaybolana kadar mağaranın derinliklerine doğru ilerledi. Etrafları gittikçe karanlıklaşırken Rion onu aşağıya, aşağıya, aşağıya taşıdı. Herric'in ona hazırlamasını söylediği haritayı kütüphanesinde bırakmıştı ama her adımı ezberlemişti bile. Rachel'in bu yolculuğun sonunda beklediğini bildiği an, hiç tereddüt etmedi.

Rion yolu aydınlatmak için bir büyü topu kullandı ama buranın baskıcılığı en güçlü büyüünü bile boğmaya yetmişti. Fısıltılar aşağıdan yukarı süzülüyor, taş duvarlardan ve kafatasının içinden yansıyor. Boş ama yine de varlık doluydular. Bunlar sadece Yeraltı Dünyası'nın ruhları olabiliyordu ve onu daha derinlere çağırıyorlardı. Mümkün olduğunu düşündüğünden daha derine.

Rachel nasıl bu kadar düşmüştü? Hangi çaresizlik onu, kendisini bu kadere mahkûm eden türden insanlara yönlendirmişti? Rion nasıl olduğundan emin değildi ama onu geri getirmeyi kendine görev edinecekti. Herric bunun mümkün olduğunu ima etmişti ve kızı pazarlık kozu olarak kullanacaktı.

Herric'in ona tek başına ulaşamayacağı açıktı, bu yüzden Rion, Rachel'i yüzeye geri getireceğine dair bir söz alana kadar onu ve gemiyi alıkoyacaktı. Yeraltı Dünyası Lordu'yla pazarlık yapmanın riskli bir kumar olduğunu biliyordu ama elinde kalan tek şey buydu.

Rion bir kayaya takılıp tökezledi ve bir duvara çarptı, başı dönüyordu. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu ama alkol kanını yakıyor, engebeli arazide yürümeyi zorlaştırıyordu.

Kız inledi ve adam onu baygın tutmak için bir başka öldürme büyüü dalgası gönderdi.

Bir ileri bir geri gidip gelirken, yürüyüş uzadı. Rion onu kaldırıp daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken omzundaki ve sırtındaki ağrıdan dolayı irkildi. Fae gücünden faydalansa bile, kızın bedeni onu aşağı çekmeye başlamıştı.

Başını salladı ve derin bir nefes aldı ama esintinin ferahlığı olmadan nefes ciğerlerine doldu ve onu daha da sersemletti.

Ama oğlu onu bulmadan önce Yeraltı Dünyası'na gitmesi gerekiyordu. Rion bulacağını biliyordu. Nadir kendisine ait olduğuna inandığı şeylere kimsenin dokunmasından hoşlanmazdı.

Saatler sonra, Rion yorgunluktan çökmeye hazırdı, eklemleri ve kasları gerginlikten titriyordu. Sonunda karanlık bir mağaraya girdi, tavan o kadar yüksekti ki gölgeler arasında kayboldu.

Yukarı bakarak havaya bir büyü topu fırlattı ve her taraftan bastıran kasvetin içinde dağılmasını izledi. Mağaranın uzak ucunda, kendi loş ışık kaynağıyla usulca parıldayan pürüzsüz kaya duvarı duruyordu. Nefesi kesildi. *Burası* onun varış noktasıydı.

Rion mağarayı geçmeden önce kızı omzunda daha yükseğe kaldırdı. Havanın etrafını sardığını hissettiğinde her adımı bir yıldırım çarpması gibi yankılanıyordu. Ciğerlerindeki ağırlık arttıkça, onu boğmaya çalışan suyun içinde yürümeye benziyordu. Duvara ulaştığında, Heric'in söylediği gibi avucunu duvara dayadı. Bu dağlara nüfuz eden soğuk havaya rağmen taş dokunulacak kadar sıcaktı.

Şimdi fısıltılar daha da belirginleştikçe daha net duyuyordu. Seslerin arasından kelimeleri ve nihayetinde çok iyi tanıdığı sesi seçebiliyordu.

Onu aldın mı? diye sordu Heric ve Rion başını salladı, göğsünde bir rahatlama hissetti. Her şeye ve burayı bulmak için kat ettiği onca yola rağmen, küçük bir parçası bunların gerçek olup olmadığını merak ediyordu. *Peki ya gemi?*

"Bende var."

Rion belirsizliğin kasvetli bataklığında debelenirken uzun bir duraklama oldu.

Fısıltıların arasından bir tıkırtı geldi ve ardından duvar hareket etmeye başladı. Yavaşça açıldı, sanki çok uzun zamandır açılmamış gibi toz ve döküntüler yağdı.

Rion geri adım attı, göğsü ve omuzları derin nefeslerle genişliyordu.

Sonra Aurora'nın kralı Rion girer.

Kapı, duvarları ışıldayan taştan yapılmış, mor ışıkla parlayan başka bir tüneli ortaya çıkardı.

"Gel," dedi Heric, sesi artık zihninde bir fısıltı değil, katı ve bedenseldi, çeliğe saplanan çiviler gibi duvarlarda yankılanıyordu. Rion tereddüt etti, aniden bunun delilik olup olmadığını merak etti. İçinden bir ses, eğer isterse hâlâ geri dönebileceğini söylüyordu. Çok geç olmadığını. Ama o eşiği geçerse, sonsuza dek burada kapana kısılabilirdi.

"Seni bekliyor," dedi Heric ve ihtiyacı olan tek motivasyon buydu. Bu, isteyerek alacağı bir riskti. Zaten yüzeyde onun için hiçbir şey kalmamıştı.

Etrafındaki renkler parlayan pembeler, yeşiller ve mavilerle değişirken Rion tünelde dikkatle ilerledi. Yeraltı Dünyası'nın her zaman dağlardan bile daha karanlık olduğunu hayal etmişti, bu renk cümbüşünü değil. Tüm bunların Heric'in yıllar önce gözden kaybettiği aurora'ya bir saygı duruşu olup olmadığını merak etti. Belki de derinlerde bir yerde hepimiz biraz duygusaldık.

Rion yürümeye devam etti, kızı saatlerce taşımaktan omuzları ve sırtı ağrıyordu. Kanındaki alkolün etkisi nihayet geçmişti ve başı ağrısa da en azından düz bir çizgide yürümeyi başarabiliyordu.

Hareketler Rion'un çevresine girip çıkıyor ve her döndüğünde kayboluyorlardı. Kaynaklarını yakalamak imkânsızdı. Bunun önemli olmadığına karar vererek başını salladı. Artık tek bir hedefi vardı ve da onu bekleyen kadındı.

Gittikçe daha derine indi, sanki dünya onu yutuyormuş gibi, sonunda yol düzleşti ve başka bir uzun tünele girdi, bu tünel ürkütücü ışıltılı ışığı daha fazla yansıtan aynalarla kaplıydı. Yürümeye devam etti, yüzünün aynaya tekrar tekrar yansıdığını gördü. Kendisini zar zor tanıyordu, gözleri vahşi ve teni solgundu. Artık bir zamanlar olduğu kral değildi. Belki de uzun zamandır öyle değildi.

Zemin ayaklarının altında titreşiyor, kol ve bacaklarında bir uğultu yüzüyordu. Yürümeye devam ettikçe, bu ritim göğsünden geçerek kemiklerinin iliklerine kadar zonkluyordu.

Müzik gibi miydi? Bu yerle ilgili hiçbir şey beklediği gibi değildi.

Önünde büyük bir kemer ve onun ötesinde devasa, parlak ışıkl bir oda belirene kadar bir virajdan devam etti. Zemin kaba bir zeminden

Her biri cam kadar parlak ve pürüzsüz olan gümüş, beyaz ve siyah karolara taş.

Yüzlerce bedenın gürleyen müzik sesleri eşliğinde dans edip sallandığı mağaraya girdi. Rion'un daha önce hiç görmediği şeyler giymişlerdi. Parlak siyah deri, omuzlarından fırlayan gümüş sivri uçlarla kaplanmıştı. Çeşitli renklerde metallerden yapılmış, daha fazla sivri uçlu ve tüylü miğferler. Yüzleri girdaplar, danteller ve her türlü karmaşık desenle boyanmıştı. Gülüyor ve gevezelik ediyorlardı, kıkırdarken başları geriye eğiliyordu, çıkan ses cam kırıklarını andırıyordu.

Eğer daha iyi bilmeseydi, bunun bir parti olduğunu söylerdi.

Birkaç uzun saniye boyunca etrafındaki anlaşılmaz varlığı seyretti. *Burası Yeraltı Dünyası mıydı? Kandırılmış mıydı?* Bunlardan herhangi biri gerçek miydi?

Birden müzik kesildi ve odadaki tüm gözler yavaşça ona doğru döndü.

Rion sanki onların incelemesinden kaçabilecekmiş gibi kıpırdamadan bekledi. Onu bir aşağı bir yukarı süzerlerken çıplak incelemelerini hissetti. Bir süre sonra mağaranın iki yanına doğru ilerlemeye başladılar ve ortada geniş bir yol açtılar.

Kendisini inceleyen kalabalığa şüpheyile baktı, bakışları boştu ama aynı zamanda ... meraklı ve açtılar.

"Yaklaş," dedi zihninin köşelerine kök salan derin, sürünge bir ses. Cesaretinin kırıntılarını toplarken sertçe yutkunarak yolun uzunluğuna baktı. Sonra kızın ağırlığıyla omuzlarını olabildiğince dikleştirdi.

Yavaşça bir ayağını diğerinin önüne koydu, herkes kıpırdamadan dururken botları kaygan fayanslarda çınlıyordu. Yolda ilerlerken gözlerini dikmiş, onların ağır ve sessiz bakışlarının kendisini tedirgin etmesine izin vermemeye çalışıyordu.

Ön taraftaki geniş kürsünün üzerinde devasa bir taht oturuyordu. Parıldayan siyah taştan yapılmış olan tahtın sırtı kat kat yükseliyor, kıvrılan duman gibi dallar halinde yayılıyordu. Rion yaklaştıkça kulaklarını bir fısıltı ve twit korusu doldurdu.

Rion dikkatini ileride, tahtta oturan gece yarısı siyah saçlı ve ışıltılı koyu renk gözlü erkek Yüce Fae'ye verdi. O da aynı tuhaf giysileri giymişti ama onunki daha sade, sanki değerini kanıtlamak için süslenmeye ihtiyacı yokmuş gibiydi. Sıkı deri bir üstlük boynunu ve

Kolları ve pantolonu güçlü kalçalarındaki kıvrımları ve kasları ortaya çıkarıyordu. Rion aile benzerliğini hemen fark etti. Herric dirseğini sandalyesinin koluna dayamış, soğukkanlılıkla Rion'u inceliyordu.

Titrek bir nefes verdi, Herric ona bakarken sakinliğini korumaya çalışıyordu, bacağını tahtının diğer kolunun üzerine atmış, ayağını gelişigüzel bir o yana bir bu yana sallıyordu.

"Bize katılmanız çok hoş," dedi Herric elini uzatarak. "Gördüğünüz gibi, gelişinizi kutluyorduk."

Rion cevap vermedi. Cevap *veremedi*. Midesi düğüm düğüm olurken alnında boncuk boncuk ter vardı. Dili kartona yapıştırılmış kâğıt gibi hissediyordu.

"Bazılarımız diğerlerinden daha fazla," dedi Herric eliyle yan tarafı işaret ederken. Rion yönü takip etti ve tahtın yanında diz çökmüş, başını öne eğmiş, ellerini kucağında kavuşturmuş olan kadını fark etti. Koyu renk saçları yüzüne dökülmüştü ama Rion onu nerede olsa tanırdı.

Nefesi kurşun gibi katılaştı ve neredeyse kızı düşürüyordu ama Rachel'ı takas ederek buradan çıkarmaya kararlı bir şekilde tutunmaya devam etti. Yüzyıllar boyunca yaptığı seçimlerden pişmanlık duyan Rion'un artık güç ya da büyü umurunda değildi. Tek istediği Rachel'dı.

Herric sırtarak öne doğru eğildi ve bir parmağını Rachel'ın çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı kaldırdı. Rachel gözlerini kırpmadan efendisine baktı.

Rion'un kalbi küle dönmüş gibi hissetti, ihtiyacının ateşli öfkesiyle yanıyordu. Kadın tam olarak hatırladığı gibiydi.

"Rachel," diye boğuk bir sesle konuştu ve Rachel'ın gözleri ona döndü. Sonsuzdular.

Dolunay altında durgun bir göletten yansıyan karanlık ışık havuzları.

O anda her şeyi hissetti: onu özleyerek geçirdiği yılları, göğsünde taşıdığı ve kaburgalarını çatlatan hataları. Bu onun yeniden başlama, neredeyse üç yüz yıl önce vazgeçtiği hayata nihayet sahip olma şansıydı.

Rion kızı yere fırlatıp Rachel'ı kollarıyla sarmak istedi ama arzularına yenik düşmemek için direndi. Sağlıklı düşünmek zorundaydı. Bu oyunu akıllıca oynamalıydı.

İsteksizce bakışlarını kaçırdığında Herric'in hâlâ sırttığını gördü.

"Peşinde olduğun kişi bu mu?" diye sordu, sanki zaten bilmiyormuş gibi.

Rion boğazında bir düğümle, "Kızı getirdim," dedi.

soru.

"Birini getirdiğini görüyorum," dedi Heric. "Arkanı dön. O olduğundan emin olmak istiyorum."

Rion tereddüt etti ama sonra dediğini yaptı ve aslan çukuruna atılmış taze bir biftekmiş gibi ona bakmaya devam eden yüzlerce aval aval bakan kişiye baktı. Bir duraksamadan sonra Rion ayak seslerinin yankılanan tıkırtısını duydu. Heric daha fazla yaklaşmadan Rion arkasını döndü. Bir elini kaldırdı ve arkasındaki kalabalığın giderek yaklaştığının farkında olarak birkaç adım geri çekildi.

"Geri çekilin. Onu sana teslim etmeden önce bazı şartlarım var." Heric kaşlarını çatı ve teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Sadece yüzünü görmek istiyorum," dedi. "O zaman bana kendi koşullar."

Rion, kızın saçını kaldırmadan önce Heric'in dönmesini beklerken başını salladı.

"Amara'ya çok benziyor," dedi usulca. "Olağanüstü."

Heric, Rion'un diğer tarafına geçti ve kürsüsüne geri dönerek bacak bacak üstüne atmadan önce dönüp tahtına oturdu.

"O zaman söyle bana, ne istiyorsun?" Rachel'ı işaret etti. "Sanırım *onu*?"

"Evet. Benimle birlikte yüzeye dönmesini istiyorum."

Heric başını arkaya atıp kahkahayı bastı, ses kavernöz tavanda sekerek binlerce Yeraltı Lordu'nun onun aptallığıyla alay ediyormuş gibi duyulmasına neden oldu.

"Yüzey mi?" Heric gözlerinde neşeli bir parıltıyla sordu.

"Evet," dedi Rion, kızın ağırlığı altında kıvranarak. Onu üzerinden atmak için sabırsızlanıyordu ama henüz serbest bırakamıyordu.

"Ama onun öldüğünün farkındasınız."

"Sizin kadar güçlü birinin bunu düzeltebileceğine eminim."

Heric tekrar güldü, parmaklarını birbirine geçirdi ve Rion'u bir böcekmiş gibi inceledi.

"Benimle *pazarlık* yapmaya mı geldin? Sen . . . aptal mısın?"

Rion cevap vermedi ve Heric ona o kadar uzun süre baktı ki ensesindeki tüyler diken diken oldu. Birden bulunduğu konumun farkına vardı. Tek başınaydı, etrafı ölümlerle çevriliydi, ölümler arkasında toplanmış, sürünerek ilerliyor ve onun alanına giriyorlardı.

Rion'un bakışları odanın içinde gezinirken Heric kıkırdadı. O bir aptaldı. Talepleriyle Yeraltı Dünyası'na gelirken ne düşünüyordu?

Çaresizliği, sarhoşluğu ve parçalanmış zihninin kırıntıları içinde, buraya herhangi bir güce sahip olduğunu düşünerek girmişti. O zaman bu oyunu ne kadar yanlış oynadığını fark etti. Güce o kadar alışmıştı ki, burada sözünü bile edemeyeceğini unutmuştu.

"," diye mırıldandı. "Onu kalede bıraktım."

Herric'in eğlenen ifadesi hiç değişmedi.

"Bu doğru mu?"

"Evet," dedi Rion, kızı bir kez daha omzuna kaldırarak. Şimdi çığlık atıyordu, tüm sırtı ağrıyordu, acı kalçalarına ve uyluklarına doğru yayılıyordu. Ama kızı bırakmayı reddediyor, oynamak zorunda olduğu bu son ele tutunuyordu. "Rachel'ı bana bırakacaksın, ben de onu teslim etmesi için birini göndereceğim."

Herric gözlerini kıstı. "Kızı burada bırakacaksın."

Rion'un çenesi sıkıştı, emre karşı gelebilmeyi diledi ama onu kaldırıp yere bıraktı. Kız ayaklarının dibinde yatıyordu, gözleri kapalı ve teni solgundu, dudakları hafifçe ayrılmıştı. Rion işkence ettiği kızı hatırladı. Çığlıklarının sesini. Gözünün üzerindeki yara izinden kendisi sorumluydu. Yaptığı şey için biraz sempati toplamaya çalıştı ama Kalp'in varisleri onun için hiçbir zaman bir anlam ifade etmemişti. Onlar her zaman bir amaç için araç olmuşlardı.

Rion başını kaldırarak, "İşte," dedi.

"İşte," diye tekrarladı Herric, gözleri vahşi bir parıltıyla aydınlanırken.

Rion başka bir şey söyleyemeden siyah bir duman duvarı tarafından yutuldu. Duman ciğerlerine dolup havasını keserken öksürmeye başladı. Gözleri yaşardı ve bunun son olduğundan emin bir şekilde boğazını sıktı.

Bir dakika sonra duman dağıldığında, kendini Herric'in tahtının yanında sallanan siyah demir bir kafesin içinde buldu. Karşısında ikinci bir kafes vardı ve kızın baygın hali kafesin dibine çökmüştü. Kafes bir o yana bir bu yana sallanırken Rion parmaklıkları kavradı.

"Çıkarın beni!" diye bağırdı, tüm oda hiddetli, alaycı kahkahalara boğuldu.

Rion'un bakışları odanın içinde gezinerek, yerde diz çökmüş, başı öne eğik duran Rachel'ı aradı.

"Rachel!" diye seslendi ama Herric tahtından kalkıp kürsüden aşağı inerken Rachel hareketsiz kaldı. Omuzlarının üzerinde siyah dumandan bir pelerin oluştu ve sonra elinden Kalp Sandığı'nı çıkarıp başının üzerinde tuttu.

Rion arka cebini yokladı ama gittiğini zaten biliyordu.

"Rachel!" Rion parmaklıkları kavrayarak çığlık attı.

Herric başını arkaya atıp tekrar güldü; karanlık ses, kemiklerinin arasından sızan çatlaklardan süzülüyordu. Herric, Rachel'ı saçlarından tutup yukarı sürükledi. Köklerinden başka hiçbir şeye tutunamadığı belli olduğunda bile tepki vermedi. İçi boş bir porselen bebek gibiydi.

"Seni *aptal*," dedi Herric hırlayarak. "Beni kandırabileceğini mi sandın? Krallığıma *şartlı* mı gireceksin?"

Rachel'ı itti ve Rachel merdivenlerden aşağı yuvarlandı, kolları ve bacakları garip, doğal olmayan açılarla yerleşmiş, gevşek bir yığın halinde yere düşene kadar yuvarlandı. Rion ona doğru hamle yaparken çığlık attı ama kapana kısılmıştı.

"Burası *benim* alanım, Aurora'nın kralı," dedi Herric hınzır bir sırıtışla ve sandığı havaya fırlatıp bir yumrukta kaptı.

"Cehenneme hoş geldiniz."

BÖLÜM 61

NADIR

BELTZA DAĞLARI'NIN ALTINDA

Yüzyıl gibi gelen bir süreden sonra, beni yere sabitleyen büyü nihayet dağılıyor. "Lor!" Tünelden aşağıya doğru bağıryorum ama en az yirmi dakika oldu ve babamın çoktan gittiğinden eminim.

Willow'un bağları, bana doğru yığılırken kayboluyor. Baygın olmasına rağmen zarar görmemiş gibi görünüyor, göğsü sürekli inip kalkıyor. Morana ve Khione'nin bağları da eriyip gidiyor ve babamla Lor'u yutan karanlığın içinde hırlayarak ileri geri yürüyorlar.

Tünelden yukarı, geldiğimiz yola bakıyorum ve bir karar vermek zorundayım. Lor'un peşinden gitmeliyim ama kız kardeşini burada yalnız ve çaresiz bırakırsam çok kızacağımı da biliyorum.

Ayağa fırladıktan sonra Willow'u kollarıma aldım ve geldiğimiz yoldan yukarı doğru koşmaya başladım.

"Yardım edin!" Avazım çıktığı kadar bağıryorum. "İmdat!" Tanrım, başka biri daha yakınlarda olmalı.

Sonunda karanlıkta hareket eden iki figür görüyorum ve Mael ile Tristan gölgelerin arasından çıktıklarında neredeyse rahatlayarak yere yığılıyorum.

"Ne oldu?" Willow'u kollarına bırakırken Tristan soruyor. Elimden geldiğince çabuk açıkladım.

"Kılıcına ihtiyacım var," diyorum

Mael'e. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

Elimi uzattım ve kolumu salladım. "Peşinden git tabii ki! Onu bana ver."

"Bunu tek başına yapamazsın," diyor silahı kınından çıkarırken.

Tristan'a, "Willow'u kontrol ettir," diyorum. "Ona bir şey olursa Lor beni asla affetmez."

"Ben de seninle geliyorum," diyor Mael, kılıcını avucunun içinde tutarak. Onunla yüzleşirken dudaklarım inceliyor. "Hayır, gelmiyorsun. Bu çok tehlikeli."

"Nadir-"

"Hayır. Sen gelmiyorsun. Babam şanslı varken beni öldürmedi ama beni cezalandırmak için seni öldürecek Mael. Bu riski almayacağım."

Elimi tekrar uzattım ve kılıcı bana uzattı, köpeklerim tırıs tırıs yanıma gelip dururken yüz ifadesi hoşnutsuzlukla bulanıklaştı. Ağzı açılıyor ama daha fazla itiraz edemedi elimi sallıyorum, tünel boyunca ışık çubukları dikiyorum ve hepsini diğer tarafta kapana kısılmış halde bırakıyorum.

"Nadir!" Mael omzunu kalkana doğru iterek bağırıyor ama kalkan sağlam kalıyor. "Yapma bunu! Seni de öldürecek."

Boğazım düğümleniyor ve barikatın içinden Mael'e uzanıyorum. Ben en iyi arkadaşıma bakarken kollarımızı kavuşturuyoruz. "Hiç sahip olmadığım kardeşim olduğun için teşekkür ederim," diyorum. "Hayatımın en kötü günlerinde yanımda olduğun için. Ve beni tekrar bir araya getirmeye yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Mael başını sallarken kara gözleri büyümenin ışıltısıyla parlıyor. "Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim. Her şey için."

Bir duygu yumağı gözlerimin arkasına bastırırken elini sıkıyorum ve sonra başımı eğiyorum. "Arkadaşınız olmak benim için bir *onurdu*, Kaptan."

Mael elini yüzünde gezdirir. "Siktir. Yapma bunu. Kendini öldürtme."

"Buna söz veremem. Benim için Amya'ya göz kulak olur musun?" Uzun bir aradan sonra "Elbette," diye cevap verdi.

Başımı sallıyorum ve Willow'u kollarında tutan Tristan'a bakıyorum.

"Lütfen onu bul," diyor kız kardeşine daha sıkı sarılırken bana çiğ bir sesle.

"Vücudumda nefes kalmayana kadar deneyeceğim."

Tristan bana bakıyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Bunu biliyorum. Onun için her şeyi yapacağını biliyorum."

Mael'e bir kez daha bakıp çenemi eğiyorum.

"Git ve kız arkadaşını getir," diye fısıldıyor tutuşumuzu bırakırken. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Sonra dönüp Morana ve Khione yanımdayken tünelden aşağı iniyorum ve bunun gerçekten son vedamız olmaması için dua ediyorum.

Dağdan aşağıya doğru inerken karanlık bana yaklaşıyor, buz tazılarım peşimden ayrılmıyor. Sessiz pençeleri üzerinde sinsice ilerliyorlar, tüyleri diken diken. Babamın çalışma odasında bulduğumuz harita cebimde ve Lor'u bu yoldan götürdüğüne güvenerek haritayı çıkarıyorum.

Saatler sürüyormuş gibi geliyor - kilometrelerce taşın altına gömüldüğüm için gün ya da zaman kavramım yok - ama sonunda, tavanı tepemde yükselen bir mağaraya fırlatılıyorum. En uçta geniş bir açıklık ve ötesinde parlak ışıklarla parlayan bir tünel duruyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve başımı sallıyorum çünkü bu *imkansız* görünüyor.

Burası gerçekten Yeraltı Dünyası mı? Babam bunu nasıl *yapabildi*? Onu öldürme arzum on kat arttı. Bundan sonra yaşamasına izin vermeyeceğim. Tüm hayatını benden nefret ederek, bulabileceğim her neşe kırıntısını benden çalışarak geçirdi. Ama Lor'u benden alıp bu şeytana mı teslim edeceğim? Bazı eylemlere sadece bir kılıcın ucuyla cevap verilebilir.

Yavaşça yaklaşıyorum ve derinden gelen bir içgüdü bana bunun her şeyin sonu olduğunu söylüyor. Hayalini kurduğum bu puslu geleceğin peşinden koştuğum onca yıl ve ay, bu kapının ardında yatan şeye bağlı olacak.

Eşikte durup ötesindeki ışıltıyı incelerken, asla geri dönemeyeceğim bir yere gitmek üzere olduğumu anlıyorum. Bir keresinde Lor'a, ne pahasına olursa onu Yeraltı Dünyası'nın ateşlerine kadar takip edeceğimi söylemiştim. Bunu gerçek anlamda söylemeyi hiç beklemiyordum.

Ama ciddiydim, bu yüzden tereddüt etmeyeceğim. Bu gerçekten sonum olabilir ama denemek zorundayım. Başka türlü kendimle asla yaşayamam. Onsuz bir dünyada yaşamaktansa ölmeyi ederim. Onu hayal kırıklığına uğratmayı reddediyorum.

Morana ve Khione'ye "Burada bekleyin," diyorum. İtiraz ederek sızlanıyorlar ama ben bir adım atıp bilinmeyene geçerken emre itaat ediyorlar. Kılıcımı hazırda tutarak duvarlara dokunuyorum, parmaklarım parıldayan bir toz tabakasıyla kaplanıyor. Zihnim tüm bunların imkansızlığıyla dönüyor, ama burada ve gerçek.

"Lor," diye fısıldadım. "Geliyorum. Dayan kraliçem. Kalbim. Eşim. Geliyorum."

Omzumun üzerinden geriye bir bakış atarak derin bir nefes alıyorum ve tünele dalıyorum, geri dönmemiz için en ufak bir şans olduğunu umuyorum.

BÖLÜM 62

LOR

Uyandığımda dünya bembeyaz bir parıltıya dönüşüyor. Başım seslerin uğultusu ve müziğin ritmik gümbürtüsüyle zonkluyor. Sert zeminde yatmaktan kalçam ağrıyor. Kendimi kaldıracak gücü toplamak bir anımı alıyor. Hâlâ kırmızı elbisem üzerimde, ensemden aşağı kayan bir ürpertiyle titriyorum.

Görüşüm netleştğinde, beni karşılayan manzara kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyor. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük mağaradayım. Kaba taş duvarlar peri tozuyla kaplanmış gibi parıldıyor.

Ve insanlar, *insanlar*. Yüzlercesi parlak siyah, gümüş ve beyaz fayanslardan oluşan bir alanda dolaşiyor, içiyor, yiyor ve sohbet ediyor. En tuhaf kostümleri giyiyorlar, yine siyah ve beyaz, çizgili ve ekose desenli, başları ve omuzları tüylerle ve gümüş kaplama zırhlarla süslenmiş ve yüzleri renkli makyajlarla boyanmış.

Bazıları kendilerini aslan, fil ya da yılan gibi hayvanlara dönüştüren kafalar ya da maskeler takıyor. Dehşet midemde birikiyor, bir asit birikintisi gibi yanıyor. Hem güzel hem de korkunç. Aynı zamanda nerede olursam olayım, tamamen boku yediğimin bir işareti.

Önümdeki manzara yeterince endişe verici değilmiş gibi, bir tür sallanan kafese kilitlenmiş gibi göründüğüm gerçeği boğazımın arkasındaki safrayı çalkalıyor. Kafes ileri geri sallanıp dünyayı döndürürken aşırı nefes almamaya çalışıyorum.

Aniden müzik kesiliyor ve altımdaki her şey aniden duruveriyor. Parmaklıklara tutunup derin nefesler alarak bayılmamak için kendimi zor tutarken, sessizlik sırtımdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

İşte o zaman ayak seslerini duydum. *Klik . . . Klik . . . Klik.*

Erkek bir Yüce Fae bana yaklaşıyor. Tepeden tırnağa deri giyiyor, her şeyi koyu siyah. Uzun koyu renk saçları

Omuzları ve koyu renk gözleri siyah lekelerle çevrilidir.

Uzak ama aynı zamanda çok yakın hissettiren bir şekilde tanıdık.

Lanet olsun. Bu hiç iyi *değil*. Dizlerimin üzerinde doğruluyorum, kafesimin sallanmasına ve neredeyse devrilecek kadar güçlü bir şekilde sarsılmasına neden oluyorum. Adam yaklaşırken aşağıya bakıyorum. Sivri kulaklarını ve kanımı donduran sinsi gülümsemesini fark ediyorum. Bu yüzü tanıyorum.

"Hoş geldiniz," diyor altımda dururken. "Yeraltı Dünyası Mahkemesi'nde bize katılabildiğinize çok sevindim."

Bu duyuru karşısında neredeyse dilim tutulacaktı ama artık neden herhangi bir şeye şaşırıyım ki? Zerra'yla tanıştım, eşimi öldürdüm ve tanrı olmak için yetiştirildiğim Evanescence'a gittim.

Neden şimdi kendimi gerçek anlamda cehennem çukurlarında bulmayayım?

"Buraya nasıl geldim?" Hatırladığım son şeyi hatırlamaya çalışarak soruyorum. Nadir'le bağ kurmak, Willow'u aramak, tünelde Rion'u bulmak, onun kara büyü ve sonra her şeyin kararması.

"Willow," diye bağıyorum. "Kız kardeşim nerede?"

Herric'in yüzü küçümsemeyle çarpılır ve odanın diğer ucunu işaret eder. "Ona sormanız gerekebilir."

Alanın diğer tarafına bakarken ellerim parmaklıklarda sıkışıyor. Rion benimkine eş bir kafesin dibinde oturuyor, bacakları yukarıda ve kollarını kafese sarmış. O lanet piç Willow'u *aldı*. Beni buraya *getirdi*. Bakışlarımız karşılaşıyor ve yüz ifadesinde ne okuduğumu anlamıyorum. Eğer kız kardeşime bir şey yaptıysa, ona çektireceğim acının sınırı yok.

Ama ben öfke ya da nefret görmüyorum.

Gözlerimi her kapattığımda hatırladığım o soğuk, acımasız kibir yok.

Sanki Aurora Kralı'nın kırılğan bir kabuğuna dönüşmüş gibi hiçbir şey kalmadı.

"O zaman ben *neden* buradayım?" Herric'e dönerek soruyorum. "Ah, doğru soru *bu*, değil mi?"

Dönüp yavaşça geri dönmeden önce birkaç adım atıyor, her adımı kasıtlı.

Topuk. Ayak parmağı. Topuk. Ayak parmağı.

"Bunun için buradasın." Görünmez bir cebe uzanır ve Kalp Sandığı'nı çıkarır. Aman Tanrım. *Hayır*. Rion'un çalışma odasında bulduğumuz notları düşünüyorum. Haklıydım.

Bunca zamandır Rion'un planlarına odaklanmıştık, oysa asıl endişelenmemiz gereken kişi Cehennem Lordu'ydü.

Durup bana bakıyor ve nesneyi parmaklarının arasında çeviriyor.

"Onu yok etmeni istiyorum" diyor.

"Neden?" Zaman kazanmaya çalışarak soruyorum çünkü nedenini biliyorum. Zerra'yı öldürmek ve onun yerini almak istiyor.

Ağzı köşeden yukarı kıvrılıyor. "Çünkü binlerce yıldır burada kapana kısılmış durumdayım ve bundan bıktım. Bir tanrı olarak hak ettiğim yeri almak için çok uzun süre bekledim ve sen bana yardım edeceksin."

Gözlerimi kırıştırıyorum, aptallığıma lanet ediyorum. Kendimi kurtarma arzumla, çok daha kötü bir şeyin kapısını mı açtım?

"Bu nasıl çalışıyor? Seni nasıl özgürleştirecek?"

Herric sırtıyor ve sandığı yakalamadan önce havaya fırlatıyor. Birkaç adım attıktan sonra ellerini arkasında birleştirerek döner. "Herkes Eserlerin Ouranos'taki en güçlü nesneler olduğuna inansa da, *bu* sandık yılların Kalp büyüyle dolu. Dağların en alçak çukurundan çıkarıldı, içinde birçok şey var."

Ucunu parmağının ucunda döndürüyor, parıltılar ışıpta yanıp sönüyor.

"Uzun yıllarımı, beni bir arada tutan bağı nasıl kırabileceğimi öğrenerek geçirdim.

beni buraya bağladı ve bu da anahtar. Zerra zayıflıyor ve bu dünya ile sizinki arasındaki bariyer her geçen yüzyılda daha da inceliyor. Bu sayede planlarıma yardımcı olacak mükemmel, saf küçük piyonla bağlantı kurmayı başardım. Kesinlikle vicdan sahibi *olmaması* planlarımdan aksamadan yürümesini sağladı."

Dikkati Rion'a kayar, kaşları birbirine yaklaşırken yüzünde en ufak bir duygu belirtisi belirir. Herric hem beni hem de gemiyi teslim etmesi için Rion'u kandırdı. Aurora Kralı'nın bu kadar aptal olduğunu bilmiyordum. Belli ki ona gereğinden fazla değer veriyormuşum.

"Babasının tacını nasıl çalacağımı anlatarak onun güvenini kazandıktan sonra tek yapmam gereken Kalbin Birincisi'nin ortaya çıkmasını ve sandığın bulunmasını beklemektir. Yok edildiğinde muazzam miktarda güç üretecek," diye devam ediyor Herric. "Sadece birkaç saniye sürecek ama kendimi bu yerden kurtarmak için yeterli olacak." Başını eğiyor ve suratını asıyor. "Gördüğünüz gibi, ikimiz de kendi yöntemlerimizle kafese kapatılmış durumdayız.

"Ve Zerra öldüğünde, her zaman ait olduğum yerde onun yerini alabileceğim." Sandığı tekrar çeviriyor ve gülümsüyor. "Ve sen de bana bu konuda yardımcı olmak için çok cömert davrandın, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap veriyorum, yalanımı anlamamasını umarak. İki arke dışında hepsinin kaldığını biliyor mu? Yoksa Tyr görevi henüz tamamlamadı mı? Geriye kalan tek şey Kalp Sandığı mı?

Bana bildiğini söyleyen bir şekilde gülümsüyor.

Kafamda binlerce düşünce çalkalanıyor.

Kendini kurtarmak ve bu süreçte Zerra'yı gemiyle birlikte öldürmek istiyor. Ben *de* gemiyle Zerra'yı öldürmek istiyorum.

Zerra'nın pozisyonunu devralmak istiyor.

Empyrium ne isterse istesin, ben bunu istemiyorum. Lafi açılmışken, hangi cehennemdeler? Neler olduğunun farkında değiller mi?

Ama *Herric*'in devralmasına izin veremem.

Eğer gemiyi alıp yok , bunu onun huzurunda yapamam.

Bir elimi alnıma bastırıyorum, gözlerimin arkasında bir baş ağrısı hissediyorum. *Herric* başını eğiyor. "Seni öldürmeye çalışmıyor mu?" diye soruyor.

"O zaman bırak beni öldürsün," diye hırlıyorum. "Ouranos'ta terör estirmene izin vermekten daha iyi bir kader olurdu bu. Sana yardım etmektense ölmeyi tercih ederim."

Empyrium son seferinde kalbinin çok karanlık olduğunu iddia ederek onu reddetti. Burada kapana kısıldığı onca yıl boyunca değiştiğine dair çok az umut taşıyorum.

Ben başarısız olursam kalbim kaybolabilir ama o bu dünyadan kaçarsa *herkes* kaybolur. "Bunu söyleyebileceğinizi düşünmüştüm," diyor *Herric*.

"Öyleyse belki de bu ilginç."

Kaşlarımı çatıyorum, açıklamak üzere olduğu şeyin dünyamı alt üst edeceğini biliyorum.

"Bir test, belki?" "Test mi?"

"Ya da belki bir duruşma? Bu konularda , değil mi?"

Herric'in arkasındaki kalabalık bir dizi heyecanlı twit atmaya başlıyor ve beni boğmakla tehdit eden hastalıklı *deja vu* duygusuyla başımı sallıyorum.

"Duruşma." Onun sözlerini tekrarlayıp duruyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Benden ne istiyor?

"Evet. Sadece senin için bir meydan okuma tasarladım. Eğer geçersen, gemiyi sana vereceğim ve buradan çıkıp gitmene izin vereceğim."

"Peki ya yapmazsam?"

"Ve eğer yapmazsan, o zaman bunu benim huzurumda yok edeceksin ve ben çok iyi bir sporcu olduğum için, yine de buradan çıkmaya izin vereceğim. Hatta tacını almana bile izin veririm ve tabii ki benim rehberliğim altında kırık kraliçeliğini yönetebilirsin."

Yüzü kedi gibi bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben kusmak üzereyken karnımı tutuyorum.

"Bu konuda sözünüzü tutacağınızı nereden bileceğim?"

"Güzel soru, Kalp Kraliçesi."

Kolunu uzatıyor ve avucunu açıyor. Bir an sonra, acı elimi yakıyor. Bileğimi tutuyorum, dizlerimin üzerine çökerken inliyorum. Kolum alevli oklarla vurulmuş gibi yanarken kıvranıyorum. Birkaç saniye sonra en kötüsü geçiyor ve avucumun içinde parlayan gümüş bir işaret bulmak için elimi çekiyorum.

"Bir söz," diyor Heric. "Şimdi anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirmek zorundayım."

Bayılmamak için kendimi zor tutarken görüşüm gözlerimin önünden geçiyor. "Kaybedersem sözümü tutacağımı nereden biliyorsun?"

"Oh," diyor Heric. "Yapacağını biliyorum."

Tekrar bir el sallıyor ve nefesim ciğerlerimde pasa dönüşürken üçüncü bir kafes beliriyor.

"Lor!" Nadir bağılıyor ve kafeslerimiz sallanırken birbirimize doğru yalpalıyoruz. Parmaklıkların arasından uzanıyoruz, parmak uçlarımız birbirine değmeye bir santim kadar yakın, ama tam olarak ulaşamıyoruz.

Kanımda kaynayan öfkeyle Heric'le yüzleşmek için dönüyorum.

Heric omuz silkerek, "Öylece içeri girdi," diyor. "Sanırım seni kurtarmak için? Ne kadar asilce."

"Bırakın onu," diye bağırarak parmaklıkları sallıyorum ve herkes kahkahalara boğuluyor. Tanrım, neden kendimi Aphelion'a geri dönmüş gibi hissediyorum? Heric konuşmaya devam ederken benim patlamamı görmezden geliyor.

"Bana ihanet edersen, küçük prensin burada benimle kalır," diyor Heric. "Seni dünyaya geri göndereceğim ve anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirmeyi reddettiğin için onun burada acı çektiğini bilerek yaşamak zorunda kalacaksın."

Kafes tehlikeli bir şekilde sallanırken, parmaklıklarımda kıpırdanırken hırlıyorum. "Seni öldüreceğim!"

"Yeraltı Dünyası'nın Efendisi'ni öldüremezsin," diyor kendinden emin ve havalı bir şekilde. "İyi haber şu ki, istediğimi elde edene kadar ben de seni öldüremem. Yani meydan okuma sırasında hayatın tehlikede değil..."

Bakışları Nadir'e kayıyor. "Ama onun için aynı şeyi söyleyemem." Ellerim parmaklıkları öyle sıkı kavlıyor ki eklemlerim bembeyaz oluyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sana yardım izin vereceğim," diyor sanki cömertmiş gibi.

"Eğer ölürse, o zaman sana asla yardım etmem," diye hırlıyorum.

"İstersen onu hemen şimdi öldürebilirim. Seni motive etmesi için ortak arkadaşımızı başka bir aile üyesini getirmesi için buraya göndereyim mi?" Hâlâ kafesinde oturan ve herkese ters ters bakan Rion'u işaret ediyor.

Öfke boğazımı şişiriyor. "Eğer bana dokunursan-"

"Şşt," diyor elini bana doğru savurarak. Sesim kesiliyor ve konuşmaya çalışıyorum ama hiç ses çıkmıyor. Çenem boş yere çalışıyor, heceleri arıyor. "Sadece eğlence olsun diye, diyelim ki gemiyi geri getirmemi istiyorsan, o zaman o da hayatta kalmalı. Bu konuda sana iyi şanslar."

Çılgılık attığımda ağzım sessizliğe açılıyor, bu yüzden parmaklıkları işe yaramaz bir şekilde sallamakla yetiniyorum.

"Bunlar benim şartlarım. Anlaştık mı? Evet demek için başınızı sallayın."

Büyüm kıvılcımlanırken mağaranın etrafına bakıyorum. Kötü niyetle bilenmiş dişleri ve pençeleriyle beni küçümseyen ölülerin binlerce yüzüne bakıyorum. Savaşarak çıkmaya çalışırsak ne kadar uzağa gidebiliriz? Gözlerimde yaşlar yanıyor.

"Lor!" Nadir bağılıyor ve bakışlarım ona yöneliyor.

Herric gözlerini devirir. "Sen de mi?" Elinin bir başka hareketiyle Nadir'in sesi kesiliyor ve geri uçarak uğursuz bir gıcırtyla sallanan kafesinin duvarına çarpıyor. Ona doğru sıçramaya çalışıyorum ama elbette faydası yok.

"Ve size ne kadar iyi bir beyefendi olduğumu göstermek için bunu bile yapacağım."

Elini salladı ve dumanlar içinde kaldım. Duman dağıldığında artık üzerimde yırtık pırtık kırmızı elbisem değil, Herric'inkine çok benzeyen deri bir takım elbise vardı; ceket ve pantolon tenime tam oturuyordu. Uzun kolları bileklerimi geçiyor ve yakası boğazımı kapatıyor. Siyah botlar takımımı tamamlıyor. Nadir de şimdi benzer bir şekilde giyinmiş durumda.

"Bu daha iyi," diyor Herric. "Herkesin sarayımı ziyaret ederken rolüne uygun görünmesi hoşuma gidiyor."

Sonra arkasını dönmeden önce bana hınzırca bir gülümseme veriyor. "Yeraltı Dünyası'nda iyi eğlenceler, Kalp Kraliçesi."

Sırtında siyah bir pelerin belirir ve kürsü boyunca koşarak pelerini savurur. Sonra kollarını açarak "Oyun başlasın!" der.

BÖLÜM 63

GABRIEL

APHELION-GÜNEŞ SARAYI

Taht odasında Tyr'ın merkezinde olduğu bir daire oluşturarak kardeşlerimle birlikte ayakta **duruyorum**. Hepimiz gömleksiziz, vücutlarımız onlarca yıllık eğitimle bilenmiş, boyunlarımızdaki altın dövmele köprücük kemiklerimizin üzerinde kıvrılan ısıltılı kıvrımlı çizgileri ortaya çıkarıyor.

Ayna açıkta duruyor ve açık tavandan süzülen güneş ışığını yansıtıyor. Kubbenin kırılan camını temizledik ama henüz onarmadık. Bunu da uğraşmam gereken bitmek bilmeyen işler listeme ekleyin. Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen yağmur ilk kez yağmıyor ve yüzümü yukarı kaldırıp gözlerimi kapatarak güneş ışınlarının tadını çıkarıyorum.

Hylene ve Erevan köşede beklemektedir, ancak bu ana tanıklık etmek üzere başka kimse davet edilmemiştir. Bu çok özel. En güvendiğimiz insanlar dışında kimseye gösterilemeyecek kadar çığ.

Bir botun sürtünmesi dikkatimi sandığı elinde tutan Tyr'a çekiyor. Bana bakıyor, vücudumu tepeden tırnağa tarıyor. Yüz ifadesinden ne anladığıma karar veremiyorum. Çok fazla çizgi var - pişmanlık, üzüntü, inanç. Aklından neler geçiyor?

"Ayna yardımcı olacaktır," diyor Tyr. "Seni nasıl serbest bırakacağımı öğrendim-" Göğsünde çınlayan bir nefesi içine çekerken sözleri kesiliyor, incecik elleriyle sandığı tutuyordu.

"Özür dilerim," diyor boğuk bir fısıltıyla. "Sebepe olduğum tüm acılar için ve en başta seni benim irademe bağladığım için özür dilerim. Genç ve haklıydım, güç hakkım olduğuna inandığım şeyin sarhoşuydum, kralınız olarak her hakka sahip olduğuma emindim. Sadece kardeşimin davranışları sayesinde sonunda ışığı ve yollarımın yanlışığını gördüğüm için pişmanım. Eğer o olmasaydı

Beni hapsedip seni bana karşı kullansaydı, ömrümün sonuna kadar böyle yaşayabilirdik."

Her birimizi sırayla inceliyor, bakışları sabit. Bizden af dilemiyor. Her birimizin gözlerinin içine bakıyor ve hatalarını kabul ediyor.

Tyr her birimizle sessiz bir konuşma yapıyor gibi görünürken kardeşlerimi izliyorum, yüz ifadeleri kabullenme ve kararlılık karışımı. Tyr'ın bakışları kollarımızı ve göğsümüzü kaplayan yara izlerine takılıyor - Atlas'ın bizi meydan okumamızdan dolayı cezalandırırken bıraktığı izler. Çok sert bakmamaya çalışıyorum. Uzun yıllar boyunca çok fazla bakmamaya çalıştım. Ayrıca benimkilerin en kötüsü olduğunu da fark etmemeye çalışıyorum - bu bedeli birden fazla şekilde çok pahalıya ödedim.

"Ve kardeşimin yaptığını asla yapmayacağımı düşünmek istesem bile, bu bir mazeret değil," diye devam ediyor Tyr yutkunmadan önce. "Yaptığım şey affedilemez. Aphelion'un her hükümdarının gardiyanlarına yaptıkları affedilemez ve tarihimizde sonsuza dek yaşayacak bir lekedir. Sizden af dilemiyorum, sadece her gün ne kadar pişman olduğumu duymanızı istiyorum ve çok farklı seçimler yapabileceğim hükümdarlığımın başlangıcından başlamak için her şeyi yapardım."

Bakışları beni tekrar bulduğunda, gözlerinde yaşlar parıldıyor. O bu sözleri söylerken, en başından beri bilmem gereken şeyi anlamaya başlıyorum. Birbirimize karşı ne hissetmiş olursak olalım, o her zaman bir kral olacaktı ve ben de her zaman onun hizmetkârı olacaktım. Asla başka bir şey olamazdık.

Çok fazla acı ve çok fazla anı var. Üstesinden gelinemeyecek kadar çok.

Bunu istemese de, onu affediyorum. Sadece kendi iç huzurum için. Sadece bunu hak ettiğim için.

Tyr yavaşça sandığı başının üzerine kaldırıyor ve gözlerini kapatıyor. Sessizce bekliyoruz, bakışlarımızı çemberin etrafında paylaşıyoruz. Omzumun üzerinden Hylene ve Erevan'a bakıyorum. Çenesini eğerek bana sessiz desteğini sunuyor.

Merkeze döndüğümde Ayna parlamaya başlıyor ve Tyr'ın onunla konuşuyor olması gerektiğini varsayıyorum. Sandığı başının üzerinde tutarken vücudu titriyor, kül rengi saçları yüzüne dökülürken dudakları usulca hareket ediyor.

Yumuşak sarı bir ışın Ayna'nın yüzeyinden yavaşça yükselerek sandığa çarpıyor. Sandıktan sekiz ışın daha çıkıp kalplerimizin merkezlerine doğru yol almadan önce nesne yaldızlı bir ışıkla parlıyor.

Biri bana çarptığında geriliyorum, darbeye hazırlanıyorum. Ama acı yok, sadece pencereden giren güneş ışını gibi bir sıcaklık var. Altın rengi ışık göğsümün üzerinde banyo suyuna batırılmışım gibi yayılıyor, sonra omuzlarımdan ve kollarımdan aşağıya doğru dalgalanıyor, bacaklarımdan aşağıya doğru eriyor ve sonra derimin karıncalandığı boğazıma kadar yükseliyor.

Beni yıllardır tutsak eden işaretin çizgilerinde küçük çatırtılar kıvılcımlanıyor. Nefesimi tutarak, yavaşça hissediyorum. Birkaç dakika sonra, Ayna her zamanki yansıtıcı yüzeyine dönmeden önce ışık dağılana kadar kardeşlerimin boğazlarındaki çizgilerin alevlenmesini izliyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Pürüzsüz, lekesiz tenlerinin görüntüsü şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Duygularım göğsümde kabarıyor ve içimden bir hıçkırık kopuyor. Yüzümün kenarından bir damla gözyaşı süzülüyor ve elimi tersiyle siliyorum. Bu bir sinyal görevi görüyor çünkü sonra hepimiz hareket ediyoruz, kollar ve kanatlar birbirine dolanıyor, travmamızın kolektif kederini paylaşırken birbirimizi kucaklıyoruz.

"Bitti," diyor Rhyle ve ben başımı kaldırıyorum. Bir elini başımın arkasına doluyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Bitti, dostum."

"Kaptan," diyor Jareth ve yaşayan yedi kardeşimin hepsi ellerini göğüslerine bastırıp başlarını eğerek bir sıra halinde dururken dağılıyoruz.

"Kaptan," diye mırıldanıyorlar hep bir ağızdan.

"Bizi korumak için yaptığın her şey için teşekkür ederim," diyor Rhyle ve ben başımı sallarken kalbimi ve kaburgalarımı sıkıştıran baskıya zar zor cevap verebiliyorum.

"Herhangi biriniz de aynısını yapardı," diye cevap veriyorum konuşabildiğimde, bunun doğru olduğunu bilerek. Bunlar iyi adamlar ve her biri harika şeyler yapabilirdi. Herhangi biri hâlâ yapabilir. "Sizin yanınızda görev yapmış olmaktan onur duyuyorum ve hiçbiriniz olmasaydınız bunu atlatamazdım. Ama şu andan itibaren, artık kaptan olmayacak. Şu andan itibaren sadece Gabriel olacağım."

Hylene ve Erevan da koşarak yanıma geliyor ve beni kucaklıyorlar. Tyr'ın gözlerini üzerimde hissetmeden önce bir dakika boyunca sarılıyoruz. Çekiliyorum ve ona dönüyorum, yürüyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Hayır," diyor Tyr. "Artık o da olmayacak. Aphelion'a hizmetiniz karşılığında hepinize ömrünüzün sonuna kadar rahat içinde yaşamanız için ihtiyacınız olan ya da arzu ettiğiniz her şey verilecek. Bunun yaşanan her şeyi telafi edemeyeceğini biliyorum ama bu hayatta bir daha asla hiçbir şey istemeyeceksiniz."

Ayağa kalkıp başımı sallıyorum ve Tyr kollarını bana doladığında onu kendime doğru çekerek dağınık bir şekilde sarılıyorum. Birbirimize bu şekilde dokunmayalı çok uzun yıllar oldu. Eskiden olduğu güçlü adamı hatırlıyorum ama o adam artık yok.

Geleceğin hepimiz için ne getireceğini bilmiyorum, ama uzaklaşırken onu her zaman önemseyeceğimi biliyorum. O kadar karanlık bir yolda yürüdük ki neredeyse yolumuzu kaybediyorduk ama birlikte tökezleyerek ışığa ulaştık ve ne olursa olsun her zaman onun yanında olacağım.

Söylediklerimi kelimeler olmadan anlamış gibi görünüyor ve uzun zamandır gördüğüm ilk gülümseme yüzüne zar zor yayılmadan önce başını sallıyor.

"Onu yok etmenin zamanı geldi," diye hatırlatıyor bana. "Bu bir daha asla olmayacak."

Kardeşlerim ve ben tuniklerimizi ve gömleklerimizi giyerken, Tyr sandığı yere koyuyor. Hepimiz etrafında dönüp ona bakıyoruz. O küçük nesnenin içinde çok fazla güç ve yıkım var. Eğer Herric onu ilk kralımıza hediye etmemiş olsaydı, tüm bunlar yaşanmayabilirdi. En küçük hareketlerin zaman içinde nasıl dalgalanabildiğini, kaderlerimizin tüm seyrini değiştirdiğini düşünüyorum. Tyr'a hiç bağlanmamış olsaydım hayatım nasıl olurdu?

Belki şimdi öğrenme şansım olur.

Tyr beni izliyor, devam etmek için bir işaret bekliyor ve ben de başımı sallıyorum.

Başkalarının davet edilmemesinin bir başka nedeni de gemiyi yok ettiğimizde ne olacağını bilmememiz. Nadir'in daha fazla bilgi göndereceğini umuyordum, ancak başka mektup gelmedi ve bunun ne anlama gelebileceği konusunda endişeliyim.

Erevan onun yardımını reddetmeye devam ediyor ve ben ona kızmamaya çalışıyorum. İnançlarını anlıyorum ama bazen keşke o piç bu kadar asil olmasaydı diyorum. Bakışlarımız buluşuyor ve düşüncelerimi okuyabildiğinden eminim. İkimiz de diğeriyle aynı fikirde değiliz ama bu bizim için yeni bir şey değil.

"Herkes geri çekilsin," diyor Tyr ve biz de çekiliyoruz ama sadece birkaç adım. Onu koruma içgüdüleriyle, hayatını kurtaracaksa kendimi patlamanın üzerine atma gibi köklü bir ihtiyaçla savaşıyorum.

Tyr ellerini silkeliyor ve sonra boynunu döndürüyor. Büyü yapmaya çalışırken etrafında başka kimsenin olmasına izin vermedi. Ne kadar kontrol sahibi olduğuna dair gerçek bir fikrim yok. Ama bana hazır olduğunu söyledi ve benim de tek yapabileceğim buna güvenmekti.

Tyr elini kaldırdığında ve parmak uçlarında altın kıvılcımlar dans ettiğinde neredeyse şok oluyorum. Omuzları derin bir nefesle kalkıyor ve bir ışık huzmesini geminin içine yoğunlaştırıyor. Yüzeye batıyor. Kaşlarım çatılıyor

hiçbir şey olmuyor gibi görünüyor, ama Tyr durmuyor. Bir saniye sonra gemi parlamaya başlıyor.

Bir adım geri çekiliyorum, onu arkamdan iterken kolum Hylene'in üzerinden geçiyor. İtiraz eder gibi bir ses çıkarsa da olduğu yerde kalıyor, omzumun üzerinden bakmak için parmak uçlarında yükseliyor. Vücudu benimkine baskı yapıyor ve onu güvende tutmak için bir kolumu tekrar beline doluyorum.

Tyr alnında boncuk boncuk terler belirirken, ağzı konsantrasyonla büzülmüş halde gemiye büyü süzmeye devam ediyor. Gemi zıplayıp bükülüyor ve ardından yüzeyinden bir duman bulutu yükselerek uzun, dökümlü bir elbise giyen bir kadın şekline dönüşüyor.

"Zerra," diye nefes alıyorum. Onun gemiye kazınmış suretini tanıyorum. Tyr şok içinde irkiliyor, neredeyse büyüsunün kontrolünü bırakıyor. "Durma!" Bağıriyorum. "Devam et!"

Dişlerini sıkan Tyr, gemi daha parlak bir şekilde parlarken dayanıyor. Zerra arkasını dönüyor ve bana baktığında neredeyse boğulacak gibi oluyorum, gözleri nefretle dolu ve yüz ifadesi acıyla çarpılmış. İki büküm oluyor, karnını tutuyor, sonra sırtı kavisleniyor ve kolları dışarı fırlıyor. Ağzı sessiz bir çığlıkla kocaman açılırken başı arkaya ve yana doğru eğiliyor.

Zerra'nın derisinde siyah damarlar oluşup boynundan yukarı tırmanırken ve kristal bir vazanın parçalara ayrılması gibi kollarından aşağı inerken Hylene'i kendime daha çok bastırıyorum. Kıvrılıyor, vücudu rüzgârda savrulan bir ot gibi bükülüyor.

Zerra'ya o kadar odaklanmışım ki Tyr'ın göğsünü tuttuğunu, vücudunun da içe doğru kıvrıldığını neredeyse fark etmiyorum. "Yapamam..." diye mırıldanıyor büyü tekleyip yanıp sönerken.

"Tyr!" Bağıriyorum. "Herkes dışarı çıksın! Hylene! Gidin!"

Ben Tyr'a doğru koşarken onlar da kapıya doğru ilerlemeye başladılar ve onu tökezlerken yakaladım. "Sakın bırakma! Bırakamazsın!"

İçimden bir ses Tyr büyüsunü serbest bırakırsa Zerra'nın ona zarar verebileceğini söylüyor. Ben ona sarıldıkça titriyor, elimden gelen her türlü yetersiz gücü sunmaya çalışıyorum. "Tyr! Dayan! Dayanmalısın!"

Ama yeterince güçlü değil. İnliyor, sesi bir kükremeye yırtılıyor, büyü son bir kez titriyor ve sonra bana doğru düşüp yığılıyor.

Zerra'nın formu katılaşıyor, yüzünde acımasız bir gülümseme beliriyor. Bir kolunu kaldırıyor, avucunda beyaz kıvılcımlar toplanıyor.

Ve sonra bize doğru çatırdayan gümüş bir ışık topu fırlatıyor.

Tyr'a tutunmuş, saldırıyı beklerken, saf altın ışıktan bir ışın Zerra'nın göğsünün ortasına mızrak gibi saplandığında her şey ağır çekimde tersine dönüyor gibi görünüyor.

Ses kesilmeden önce geriye doğru eğilip çığlık atıyor ve eski, zar zor görünen haline geri dönüyor. Ağzım açık, ona bakıyorum. Onun Erevan olduğunu anlamam bir anımı alıyor, elini uzatırken çenesi gerilmiş, büyüğü gemiye akıtıyor, ışığı Tyr'inkinden daha parlak ve çok daha canlı.

Yaklaşıyor, Zerra sessiz çığlığını sürdürürken gemi gittikçe daha parlak bir şekilde parlıyor. Yüzünü, göğsünü ve kollarını pençelerken derisinde giderek daha fazla çatlak oluşuyor. Zerra'nın saçları başından havaya kalkıyor ve parıldayan, zonklayan bir sütun halinde etrafını saran statik şimşek çizgileri gibi dağılıyor.

Gemi kör edici bir patlar, kıymıklar havada ok gibi yayılır.

Yine kendimi darbeye hazırlıyorum ama Erivan sihrini konuşuruyor ve bizi altın ışıktan koruyucu bir kalkanın içine alıyor. Parçaların yere düşmeden önce parlak parıltılarla ona çarptığını görüyorum.

Bir an sonra onu serbest bırakıyor ve üçümüzü sessiz taht odasında yalnız bırakıyor.

bakıyoruz.

Çocukluk arkadaşları. Şans eseri bir araya gelmiş çocuklar. Kader onları tekrar bir araya getirmeden önce konumları ve sorumlulukları onları ayıran çocuklar.

Bir kral. Bir prens. Bir köle. Ve bir devrimci.

Kırık bir taç.

Bir hain.

Özgür bir adam.

Ve Erevan. Aphelion'un geleceği.

Yaptığı şeye inanamıyormuş gibi ellerine bakmadan önce dikkatli bir bakışla bizi izliyor.

"Seni *lanet* olası pislik," diye yarı homurdanıyorum, yarı .

Bu odadaki gerilimi düşürüyor ve sonra ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

Erevan dizlerinin üzerine çöküyor, kollarını bana ve Tyr'a doluyor, gökyüzü yeni bir fırtına vaadiyle gürliyor. Hepimiz başımızı kaldırıp tepemizde gümüş şimşeklerin çakmasına tanık oluyoruz ve uzaktan bir çığlık yankılanıyor.

Başardık. Lor ve Nadir neyin peşindeyse artık kendi başlarındalar ama en azından bu konuda yardımcı olduk. Hayatta kalmaları ve onları tekrar görebilmek için sessiz bir dua ediyorum.

Erivan bana bakıyor ve ikimiz de
gülümsüyoruz. Sonunda ilerleyebiliyoruz.
Sadece üçümüz kaldık ve umarım biz de hayatta kalırız.
Bence hepimiz bunu hak ediyoruz.
İşte o zaman bulutlar gök gürültüsüyle birlikte içeri giriyor ve yağmur bir
kez daha yağmaya başlamadan önce gökyüzü açılıyor.

64. BÖLÜM

LOR

YERALTI DÜNYASI

Ellerim kafesimin parmaklıklarını kavrarken, Heric'in kalabalığı coştururken pelerini arkasından akarken bir ileri bir geri adım atışını dehşet içinde izliyorum. Şeytani bir saray soytarısı gibi, ama herkesi güldürmek yerine, içlerindeki en kötü yanları ortaya çıkarıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye bağıyor kolunu kaldırarak. "Şimdi başlayalım mı? Yoksa onlara ne kadar *sıkık* olduklarını düşünmeleri için bir süre daha mı verelim?"

Bir çılgık korusu çılgınca "şimdi" ve "sonra" sloganlarıyla karışıyor ve başım pamukla doldurulmuş ve ateşe verilmiş gibi hissediyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, nefesim dar nefesler halinde geliyor. Bu saçmalık tekrarlanıyor olamaz.

Lor. Sakin ol.

Ses kafamın içine giriyor ve Nadir'e bakıyorum.

Bana bakma.

Ne?

Lor. Heric'e bak.

Yeraltı Dünyası'nın Efendisi kalabalığı coşturmak için kollarını dolaştırmaya devam ederken, tutarlı düşünceler oluşturmaya çalışarak başımı sallıyorum. Bunun her anına bayılıyorlar.

Arkadaş olduğumuzu bilmiyor. Bu bizim avantajımız, Lor.

Parmaklıklarımı daha sıkı kavriyorum, parmaklarım ağrıyor ve başımı elime yaslayıp derin nefesler alarak kafamı boşaltmaya çalışıyorum.

Ona bakmaya devam et, diyor ben omzumun üzerinden gizlice *bakarken*. Nadir Heric'i izledikten sonra bakışlarını tüm bu olanlarla ilgilenen Rion'a çeviriyor

garip bir şekilde boş bir kopuşla. Bunu bize neden yaptı? Keşke oraya gidip omurgasını sökebilseydim.

Willow'u buldun mu? Ben sordum. O iyi mi? Ona zarar verdi mi? O iyi. Kardeşinle birlikte.

Nadir babasıyla bakışırken nefesim rahatlıyor. Yüz ifadesinden, onu öldürmekle ilgili tüm endişelerinin silinip gittiğini, geriye sadece bir ömür boyu ihmal ve istismardan kaynaklanan saf, kaynayan bir öfke kaldığını görüyorum.

Nadir, .

Bakışları bana kayıyor. *Panik yapma, Lor.*

Tabii. Panik yapmayacağım. Bir test daha ama bu sefer söz konusu olan benim değil Nadir'in hayatı. Tabii Heric'in sözünü tutacağını varsayarsak.

Nasıl dönüp dolaşıp aynı noktaya geldik?

Heric kölelerine gösteri yapmaya devam ediyor, onları aksiyon istediklerini ve bunu hemen istediklerini söyleyen bir çılgınlığa sürüklüyor.

Bu yaratıkları, ölümlerin ruhlarını inceliyorum. Buradan bile onların boşluğunu, kalplerini ve ruhlarını toprağa bıraktıklarını hissedebiliyorum. Bir sonraki bulabilecekleri bedene. Hırılıyorlar ve çılgınlık atıyorlar ve ölümlü hiçbir şey kalmadığı çok açık. Kan kokusu alan akılsız hayvanlar gibiler. Hep böyle miydiler? Dinlenme yerlerini Ouranos'un en kötülerıyla birlikte buldular. Belki de burada en basit içgüdülerini tatmin etmek için serbestçe dolaşıyorlar.

"Sanırım," diye bağıyor Heric, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Başlama vakti geldi!"

Kollarını kaldırıp indiriyor ve her şey kararıyor. Bir saniye sonra karanlığa gömülmüş halde kalıyorum ama dünya artık ayaklarımın altında sallanmıyor, bu da kafesimden çıktığımı gösteriyor. Bu küçük bir teselli çünkü Heric'in planladığı şeyin çok daha kötü olacağından hiç şüphem yok.

Etrafım seslerin, fısıltıların, tezahüratların, kahkahaların ve alayların kafa karıştırıcı karışımıyla çevrili. Arkturitin titreşen mavisıyla parlamaya başladıklarında bileklerime bakıyorum. Bu kelepçeler Tyr'ın taktıklarından farklı - onunkiler daha çok kalın bileziklere benziyordu, ama bunlar ince ve pürüzsüz, daha çok vambrek gibi. Bir elimi soldakinin etrafına doluyorum, malzemede hiçbir dikiş ya da kopukluk bulamıyorum.

"Nadir?" Ağır karanlığın içinde belli belirsiz sesleniyorum, bir kez daha sesimi kullanabildiğimi fark edince rahatlıyorum.

"Lor!" İsmim karanlığın perdesini aralıyor ve eğer gözlerimi kısarsam, uzaktaki arkturitinin soluk parıltısını görebileceğimi hayal ediyorum. Ne kadar uzakta olduğunu kestirmek zor.

Kıpırdamadan dur. . Sanırım bir tür çıkıntı ya da platformdayız.

Sanırım o haklı. Nedenini açıklayamıyorum ama yükseklerdeymişiz gibi hissediyorum. Herric bize bu kıyafetleri verdiğiinde saçlarımı da örmüştü. Bir esinti yüzümü çevreleyen birkaç teli savurarak yanaklarımı gıdıklıyor. Bizi giydirmesi ve manipüle etmesi fikri tüylerimi diken diken ediyor ama şu anda sorunlarımın en küçüğü bu.

Sen de kelepçe takıyor musun? Nadir soruyor.

Tekrar ellerime bakıyorum, bileklerimi sağa sola çeviriyorum. Herric bağışıklığım olduğunu bilmiyor. Eşlik bağımızla birlikte, belki de ihtiyacımız olan şey budur.

Öyleyim. Ne olmak üzere, Nadir?

Bilmiyorum.

Korkuyoru

m.

Ben de

öyle.

Kalbim boğazımda atarken saniyeler geçiyor. Yavaşça arkamı dönüp yönümü bulmaya çalışıyorum. Görme duyum olmadan dengesizim ve dizlerimi büküp ellerimi uzatarak dengemi bulmaya çalışıyorum. Gelen her neyse ona hazırım. Umarım.

Sesler daha da yükseliyor, beklentiyle uğulduyor ve içimdeki her şey dokunacak sağlam bir şey bulmak istese de tamamen hareketsiz kalıyorum.

Parlak bir ışık görüş alanıma girerek beni irkiltiyor ve elimle gözlerimi siper ederek geriye sendeliyorum. Topuğum bir kenardan kayıyor ve kollarım birkaç uzun saniye boyunca keyifle soluk alıp verme ve çığlık sesleri eşliğinde dönerken çığlık atıyorum. Karanlıkta kaybolan bir damla üzerinde asılı duran bir platformun üzerinde durduğumu anlayacak kadar aklım başımda. Dengemi sağlamaya çalışarak devrilmeye ve yalpalamaya devam ediyorum. Ayağım kayıyor ve öne doğru yuvarlanıyorum, dizim keskin kenara çarpıyor.

Yere yığılmadan önce kaval kemiğim sert bir köşeyi sıyrırken haykırıyorum. Yuvarlanıp zonklayan bacağımı tutuyorum. "Siktir!" Diye bağıriyorum, bu da bana alaycı bir kahkaha korosu kazandırıyor.

Derin bir nefes alıp ağzımdan üfleyerek öfkemin yatışmasını istiyorum. Yine bu lanet yerde olduğuma, etrafımın acı çekmemden zevk alan canavarlarla çevrili olduğuna inanamıyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde dönerek etrafıma bakıyorum. Biri benim, diğeri de k    k bir platformun üzerine t nemi   olan Nadir'in üzerinde parlayan iki parlak spot ışığı dışında her yer h    karanlık.

 yi misin? Kafa sallama.

Hayır, iyi falan değilim.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde beklerken boşluğa bakıyorum ama yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum.

Bundan kurtulacağız.

Gözlerim doluyor ve bir tanesi yanağımdan yuvarlanıp çenemden aşağı kayıyor. Başımı eğiyorum, uzun bir nefes çekerken ellerimin arasına bakıyorum.

Bunu söyleyip duruyor ama her şey daha da k   ye gidiyor. Kendim için hayal ettiğim tüm sonlar arasında bu, aklıma gelebilecek tüm fikirleri suya d   rd .

Bir ışık daha parlıyor ve başımı kaldırdığımda Heric'in birkaç metre ötede durduğunu görüyorum.

"Meydan okumanıza hoş geldiniz," diye bağırıyor havada asılı durduğu yerden. "Umarım sizin için bir araya getirdiklerimden keyif alırsınız."

Bir an sonra, daha fazla ışık canlanır ve binlerce seyirciyle dolu devasa yuvarlak bir stadyum ortaya çıkar.

"Göreviniz," diye bağırır Heric, "merkeze ulaşmak ve hediyenizi geri almak, Kalp Kraliçesi."

O boş karanlığın yerine altımızda ormanlar, bataklıklar, g ller, nehirler, ağ  lar ve kayalardan oluşan bir mikrokozmos yayılıyor. Tam ortada, zirvesinde tek bir kırmızı g l n asılı olduğu bir dağ havada yavaşça dönüyor.

Yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım y nle kaplanmış gibi hissediyorum. Alnımdan panikle ter bo anıyor.

"Yol boyunca birkaç sürprizle kar ıla acaksınız," diye devam ediyor Heric. "Ama eminim onlarla ba a çıkmakta sorun ya amayacaksınız. Ya da belki ya ayacaksınız. Amaç da bu zaten, değil mi?"

Çenemi sertle tiriyorum ve kendimi d v   duru una getiriyorum, ellerim sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor.

Her ne olacaksa, Nadir'e ula malıyım.

Hayatım şimdilik güvende ama Heric onu öldürmek için her şeyi yapacaktır.

"Arenada kural yoktur. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yap.

 yi  anslar, küçük kraliçe."

Senin için geliyorum, diyorum Nadir'e. Bizi ayıran mesafenin ötesinde onu hissedebiliyorum. Bir keresinde onu neredeyse kaybediyordum ve bir daha kimsenin onu almasına izin vermeyeceğime yemin ettim.

Seni seviyorum, Lor.

Sesindeki çığ kesinlik karşısında boğazım düğümleniyor.

Hayır, bu son değil. Buradan siktir olup gittiğimizde bunu bana tekrar söyle.

Uzakta bakışlarımız buluşuyor ve elini göğsüne bastırarak dizlerinin üzerine çöktüğünü görüyorum. *O zaman yapalım şu işi, Kalp Kraliçesi.*

"Hazır!" Ona bakmak için döndüğümde Herric bağırıyor.

Kollarını indiriyor ve platformlarımız yavaşça alçalmaya başlıyor ki, binlerce nefessiz, hırçın tezahüratın arka planında bedensiz bir ses başımızın üzerinde süzülüyor.

Kendime bir söz verdim. Ne

pahasına olursa olsun.

Bu bir veda olmayacak.

3 . . .

2 . . .

1 . . .

Git!

BÖLÜM 65

Birkaç saniye boyunca platform sabit bir hızla alçalıyor, ta ki seyircilerin beyaz gürültüsü arasında bir korna çalınana ve platform yere çakılana kadar. Çılgılık atıyorum, sık bir çalının dikenli kalbine dalmadan önce birkaç uzun, mide kaldırıcı an boyunca havada kalıyorum.

Önce düşüşümü engellediği için minnettar oluyorum ama sonra bunun bir diken yumağı olduğunu fark ediyorum. Saçlarıma ve giysilerime yapışıyor, kendimi kurtarmaya çalışırken çekiştiriyor, sıyrıyor ve yırtıyorlar. Sadece bu pozisyonun garipliği için değil, bir kez daha hiç katılmadığım bir yarışmaya zorlandığım için de mavi bir çizgiye lanet ediyorum.

Bu ne tür bir hastalıklı şiirsel adalet?

Yanağımdan ılık kan damlarken ve ellerim çiziklerden sızlarken debelenmeye devam ediyorum. Sonunda, yere bir yığın halinde yığılmadan önce, inişimi hafifletmek için kısa bir çim parçası bulup, kendimi çalıdan aşağıya attım ve yuvarlandım.

Lor. ?

Lanet bir diken yuvasının içine düştüm.

Tamam, seni telaşlandırmak istemem. . .

O uzaklaşıyor ama ben çoktan ayağa kalktım, koşuyorum, küçük bitkilerin ve kayaların üzerinden atlıyorum, kollarım hız kazanmak için pompalanıyor.

Bataklığa düşmüş gibiyim.

Sikeyim.

Etrafımızdaki kalabalık çılgınlıklar atarken ben ağaçlar ve bitkilerden oluşan yoğun bir karmaşanın içinden geçiyorum. Dikkat dağıtmak için burada olduklarını bildiğimden onları duymamaya çalışıyorum. Koşarken gözümün ucuyla bir hareket yakalıyorum ama burada neyin gizlendiğini anlayamayacak kadar hızlı.

Çevremizin doğası göz önüne alındığında, eminim ölümcül canavarlar veya yaratıklar ve kim bilir bizi bekleyen başka neler olacaktır.

Kuru otlar ayaklarımın altında çıtırdıyor, toz kalkıyor. Doğru yöne gittiğimi umarak Nadir'in durduğunu düşündüğüm noktaya odaklanıyorum.

Önce soluma, sonra sağıma bir göz atıp herhangi bir tehlike işareti olup olmadığını kontrol ederken, bakışlarım bir ağaca yaslanmış küçük bir yığına takılıyor. A

kılıç, kanvas bir çanta, bir yay, bir ok sadağı ve kalp şeklinde taşı olan hançerim. Rion beni bayılttığına hala üzerimdeydi. Bu da Herric'in iğrenç oyununun bir parçası.

Onlara gidersem ne kadar zaman kaybederim? Anlık bir karar veriyorum.

Sanki uzun süre orada kalmayacaklarına dair bir uyarı gibi odakta titreşip duruyorlar.

Nadir'in bana ihtiyacı var, ama bizim de bunlara ihtiyacımız var. Sağa dönüyorum, zafer çığlıkları atarak eşyaları toplarken hızımı koruyorum, birden havada asılı kalıyorum, baş aşağı, bir ayak bileğim iple bağlı.

Lor? Ne oldu? Çığlık attığını duydum.

Geliyorum. Ben iyiyim.

Onu aydınlatmamaya karar verdim. Bir mucize eseri, çanta, kılıç ve yay yerde yatarken hançer hâlâ elimde duruyor. Üst tarafımı sallayarak hançeri halatı kesmek için kullanıyorum. Bu garip ve zor bir iş ve karın kaslarımın çığlık atması sadece birkaç saniye sürüyor. Kendimi bırakıyorum, kendimi tekrar yukarı kaldırmadan önce bir saniye baş aşağı sallanıyorum. Sadece birkaç ip sağlam kalana kadar yukarı aşağı sallanıyorum.

Lor!

Ben de geliyorum!

Etrafımda dönüyorum, bir sağlam vuruş daha yapabilmek için nefesimi toplamaya çalışıyorum. Büyü parmak uçlarımda yanıyor ve keşke kullanabilseydim diyorum ama bu vahşi kartı doğru ana kadar saklamalıyım. Herric kelepçelerin bende işe yaramadığını anladığında bu iş bitecek.

Son bir hamleyle yukarı savruluyorum, ipi kesiyorum ve sonra düşüyorum. Yere o kadar sert çarpıyorum ki rüzgâr benden kaçıyor ama kendimi yuvarlanmaya zorluyorum, çantayı kapıyorum ve kılıcı, yayı ve sadağı alırken omuzlarımın üzerinde sallıyorum ve sonra tekrar koşmaya başlıyorum.

"Nadir!" Çığlık atıyorum.

"Lor!" Uzaktan sesini duyuyorum ve rotamı değiştirerek sese doğru yöneliyorum.

Çalkalanan bir nehrin üzerindeki dar bir köprü yolumu kesiyor. Uzaktan, bir dilek ve birkaç parça yıpranmış ip tarafından zar zor bir arada tutulduğunu görebiliyorum. Adımlarım sarsılmıyor. Tek yapabildiğim yeterince hızlı olduğumu ummak.

Köprüye atladığımda, ağırlığının altında uğursuzca titriyor. Kendimi sorgulamayı reddederek, bir sarsıntı hissettiğimde olabildiğince hızlı koşuyorum

. Omzumun üzerinden bakarken, demirinden koptuğunu gördüm.

Hâlâ koşuyorum, tam her şey altıma çökerken sıçırıyorum ve uzak kenara çarpıyorum. Silahlarımı toprağa atıp kendimi yukarı çekmeden önce onlara tutunurken bacaklarım boşluğun üzerinde sallanıyor.

O zaman tekrar koşuyorum. Şüphe yok. Tereddüt yok. Boşa harcadığım her an Nadir'in ölmesi için bir fırsat daha demek.

Sık ağaçlarla dolu bir patikada ilerliyorum, ağaçların ötesindeki her şeyi gizliyorlar. "Nadir!" Göğsüm ve kalçalarım adrenalinle yanarken çığlık atıyorum. Sonunda, çalılıklar ve seyrek, cılız ağaçlarla bezeli geniş bir düzlükle karşılaşıyorum.

Nadir bir kum yığınının içinde göğüs hizasında duruyor. Herric onu kumun içine atmış olmalı.

"Kımıldama!" diye bağıriyorum, etrafımda yardım edecek bir şeyler arıyorum. Ağaçlar, kısa otlar ve kayalar etrafımı sarıyor ama başka bir şey yok.

Halat. İpe ihtiyacım var. Köprü. "Hemen döneceğim."

Cevap vermesini beklemeden hançer hariç her şeyi bırakıp geldiğim yöne doğru koşmaya başladım. Etrafım bir bulanıklık içinde eriyor. Bir dal yanağımı sıyırdığında hiçbir şey hissetmiyorum ve göğsüm kurşuni nefeslerle ağrıyor. Düşünemiyorum. Duramıyorum. Kalabalık çığlık atıyor ve tezahürat yapıyor, yargıları ve acımasızlıkları kafatasımın içinde dolaşıyor.

Lor!

Geliyorum! Sıkı tutun!

Köprünün yarısının çıkıntıdan sarktığı yere dönerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve çürüyen tahtaları kaldırıyorum. Dişlerimi sıkarak bir kükreme çıkarıyorum ve tüm gücümle çekerek onları elden ele yukarı sürüklüyorum. Ayaklarımın dibinde bir yığın topladığımda, bir ucundan kesip atıyorum ve sonra bir ipi çözüyorum, elimden geldiğince hızlı hareket ediyorum, parmaklarım titriyor ve uyuşuyor.

Dudaklarımda tuz tadı alana kadar fark etmiyorum.

"Geliyorum!" Beni duyup duymadığını bilmesem de çığlık atıyorum. "Geliyorum!"

Yeterli olduğunu düşündüğümde, koluma doluyorum ve tekrar ayağa kalkıyorum. Dar patikalardan geçip diğer tarafa çıktığımda, Nadir'in sadece başının üst kısmını görebildiğimde kalçalarım acıyor.

"Nadir!" Çığlık atıyorum.

Çabucak, ipi bulabildiğim en yakın ağaca düğümlüyorum. Parmaklarım düğümlle uğraşıyor ve doğru çalışmıyor gibi görünüyor. Yumuşak kum ayaklarımın altından kayarak dengemi korumamı zorlaştırıyor. Kalabalık

gittikçe yükseliyor, ama ben arkadaşımı kurtarmaya odaklandıkça beyaz bir gürültüye dönüşüyorlar.

Diğer ucunu belime bağlayıp sendeleyerek havuzun kenarına geliyorum. Yüzeydeki küçük bir çukur Nadir'in kaybolduğu yeri gösteriyor. Birkaç adım geri atıyorum ve sonra sıçrayarak o noktaya yakın bir yeri hedefliyorum.

Ayaklarım kuma çarpıyor ve ip belime dolanıp gövdeyi kaplayan deriyi yakarken batıyorum. Derin nefesler alarak bedenimi aşağıya doğru itmek için kıpırdanıyorum. Kumun altına gömülmeyi ya da kumun beni nasıl boğacağını ve ağırlığıyla ezeceğini düşünmüyorum. Önemli olan tek şey Nadir.

Omuzlarıma kadar kıpırdanıyorum, ellerimle onu yokluyorum. Kum ağzımı ve burnumu kaplamadan önce daha da alçalıyorum derin bir nefes alıyorum.

Nadir. ?

Ellerim tanelerden oluşan duvarı itiyor ve sonra katı ve sıcak bir şeye dokunuyorum. Ağlamak istiyorum ama gözlerimi ve ağzımı sıkarak kapatmaya odaklanıyorum.

Ben buradayım. Bir ipim var. Ama yardımına ihtiyacım var.

Tüm çabalarıma rağmen elini tutup ipe sararken burnuma kum doluyor.

İkimizi de çıkarabilir misin?

Kolları etrafımda dönerken onun hareket ettiğini ve yer değiştirdiğini hissediyorum.

Bekle biraz.

Bizi yukarı çekerken ona yapıştım. Yüzeye çıkana kadar santim santim kumda sürükleniyoruz. İkimiz de derin, soluk soluğa nefes alıyoruz, kumda boğuluyoruz. Sonra çukur boyunca manevra yapıyoruz, kenara çöküyoruz ve dünya başımızın üzerinde dönerken birkaç uzun saniye boyunca yan yana uzanıyoruz.

Kalabalık çılgılık ve tezahüratlarla sağır edici bir kreşendoya dönüşür.

Bizim adımıza sevindiler mi yoksa başardığımız için kızdılar mı bilemiyorum.

Sonunda Nadir dönüp beni kollarının arasına alıyor. Boğazının kıvrımına doğru hıçkırıyorum, gözyaşlarım kumla karışıyor, her şeyi kum gibi yapıyor ve ... sadece korkunç.

"Tanrım," diye inliyorum, nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Ayrıldığımızda tek düşünebildiğim onu bir kez nasıl kaybettiğim oldu. Ama şimdi burada ve sapasağlam olduğu ve ona dokunabildiğim için zihnim kendini daha tutarlı bir şekilde düzenliyor.

İkimiz de titriyoruz, birkaç saniye daha birbirimize tutunuyoruz. Kalabalık, muhtemelen bir sonraki adımda ne yapacağımızı merak eden yumuşak bir mırıltıyla dolana kadar azalıyor.

"Devam etmeliyiz," diye fısıldıyor yanağımdan bir damla gözyaşını öpmeden önce. "Burada açıkta kalmamız gerektiğini sanmıyorum."

Başımı sallamak için irademin her zerresi gerekiyor. Sadece burada yatmak, bir topun içine kıvrılmak, bunların hiçbirisi gerçek değilmiş gibi davranmak istiyorum. Birbirimizden ayrılıyor ve ayağa kalkmak için itiyoruz.

Neyse ki çantam ve silahlarım hâlâ bıraktığım yerde. Sırada ne olduğuna dair bir ipucu bulma umuduyla çevremizi tarıyorum. Başka bir kılıç işe yarayabilirdi. Herric neden bize bir şey teklif ediyor ki? Bu sadece onu eğlendirmek için mi?

Nadir çantayı açar ve bir matara su çıkarır.

"Biraz iç ve ağzındaki kumu temizle." Bir yandan bana uzatırken bir yandan da çevremizi gözetliyor. Neredeyse strateji kurduğunu görebiliyorum. Birkaç yudum alıp geri vermeden önce ağzımı temizliyorum, kumları tükürüyorum.

"Bitir şunu," diyorum ona, bir ona, bir bana bakıp kararsız bir ifade takındığında. Nehri geçtikten sonra, gerektiğinde daha fazla su bulabileceğimizden oldukça eminim. Gerçi muhtemelen zehirli ya da öyle bir şeydir. Ya da bunun bir önemi olacak kadar uzun süre hayatta kalmayacağız. Başımı sallıyorum. Her seferinde bir sorun.

Nadir çantasını omuzlarına atıyor ve sadağı koluna asıyor. Hançeri eline alır ve Herric'in bizi izlediği yere bakmadan önce onu inceler. Yeraltı Dünyası Lordu'nun parlak sırtışı bu mesafeden bile görülebiliyor.

"Lanet olası piç," diye homurdanıyor Nadir hançeri bana uzatırken. "Bunu onun kalbini oymak için kullan."

Kalçamın etrafındaki bir kayışın içine sokuyorum.

Nadir yayı ve kılıcı aldıktan sonra bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Gözünüzü dört açın," diyor alçak sesle. "Dağa ulaşmamızın ne kadar süreceğini bilemem ama doğruca oraya gidelim."

Uzakta beliren dağa bakıyorum. Herhangi bir barikat olmazsa, oraya ulaşmak bize günün çoğuna mal olabilir. Ama kesintiye uğramadan yolumuza devam edebileceğimizi hiç sanmıyorum. Ben yüzlerini ve aç gözlerini tararken kalabalık cıvıldamaya devam ediyor.

"Onlara bakma Lor," diyor. "Burada yoklarmış gibi davran."

Başımı sallayıp ona bakıyorum, gözlerim doluyor.

"Bunu yapmak istemiyorum," diye fısıldıyorum ceketinin yakasını tutarken.
"Eve gitmek istiyorum."

"Ev nedir, Lor?" Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Ağzımın kenarı hüzünlü bir gülümsemeyle kalkıyor. "Sen. Evindesin."

"Ve ben hiçbir yere gitmiyorum," diyor. "Bundan kurtulabilecek biri varsa, o da sen ve benim. Sen ve ben sonsuza dek varız. Biz kaçınılmazız, Lor. Ben Aurora Prensi'yim, *sen de* kahrolası Kalp Kraliçesi'sin. Bu orospu çocuğu bizi durduramayacak."

Başımı arkaya yatırıyor ve beni derinden öpüyor. Sözlerinin ve inancının gücünü hissediyorum. Tüm kalabalık görmezden gelinmesi imkânsız başka bir heyecanlı çılgınlığa kapılıyor, sesleri etrafımızda sadece onu daha sert öpmemi sağlayacak şekilde yükseliyor. Sonra alnını benimkine değdiriyor ve birbirimizin boşluğunda nefes alıyoruz.

"O zaman bunu yapalım," diye fısıldıyorum. "Sen ve ben. Sonsuza kadar. Ne pahasına olursa olsun."

"İşte benim kızım," diyor başparmağını yanağımda gezdirerek. "Benim korkusuz, zeki, *şaşırtıcı* kraliçem."

Bir saniye sonra, alçak hırıltılardan oluşan gürleyen bir koro dikkatimizi yukarı çekiyor.

Ağaçların arasından şimdiye kadar gördüğüm en büyük ayılardan altısı çıktığında birbirimizden ayrılıp sırt sırta vererek dönüyoruz.

BÖLÜM 66

NADIR

"Ne yapacağız?" Daire çizerken Lor soruyor. Boz ayılara yabancı değilim - Beltza Dağları'nda çok sayıda boz ayı yaşıyor - ama bunlar canavar gibi. Etrafımıza yaklaşıyorlar, gözleri özlemle aç. Kendimizi toplamamız için bize bir şans verircesine duraklıyorlar, muhtemelen zaferlerinin tadını daha iyi çıkarabilmek için.

"Normalde, vahşi doğada ayılarla karşılaştığınızda onlara bağırmanız gerekir," diyorum. "Bu genellikle onları korkutup kaçırır."

Lor homurdanır. "Kulağa harika bir plan gibi geliyor."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözlerinde korkunun yanı sıra kararlılık da görüyorum. Her zaman bir kraliçe olan bu kraliçe, tanıdığım en cesur insan.

Uzaklara bakıyoruz ve varlıklarımızı değerlendirmek için çevremizi tarıyorum. Eğer şanslıysam, onlar üzerimize gelmeden önce en az iki, belki de üç ok atabilirim. Ama yay kullanmayalı uzun zaman oldu ve nişancılığım paslandı.

"Batalıkta saklanmak mı?" Lor şaka yapıyor ve ben de ona alaycı bir gülümseme fırlatıyorum.

Önce bana saldıracaklar.

Lor ağır bir nefes verirken beni duyduğuna dair herhangi bir işaret vermiyor.

O zaman onlarla çıplak ellerimle mi savaşacağım?

Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin Şimşek

Böceği.

Omuzları sarsılıyor ve gülmek istediğini söyleyebiliyorum ama yüzü ifadesiz kalıyor. Hayatta kalmamız bu bağlantıyı Herric'ten gizli tutmamıza bağlı.

Önümdekine ok atacağım. Diğerleri saldırdığında, hançerin ve kılıcınla onlarla savaşacaksın. Gözlerine ve ağızlarına nişan al.

Omzumun üzerinden bakmadan önce yavaşça bir ok çıkarıp çentik atarken daireler çizmeye devam ediyoruz. Lor silahlarını havaya kaldırıp yumruklarıyla kavıyor.

"Hazır mısın?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Şu piçlerin işini bitirelim."

Ve sonra en yakındaki ayının gözüne nişan alarak ateş ediyorum. Hedefini vuruyor ve bir kükreme sesi çıkarıp sola doğru tökezlerken kafasını geriye atıyor, bacakları birbirine dolanıyor. Anın tadını çıkaracak vaktim yok çünkü bir sonraki ayı çoktan saldırmaya başlamıştı ve bir ok daha çıkarıp çentik attım ve ateş ettim, bir şekilde ellerimi sabit tutmayı başardım.

Geniş bir alana yayılıyor ve boynunun yan tarafına saplanıyor. Ayı kükrüyor ve başını savuruyor ama ben başka bir oka uzanırken koşmaya devam ediyor. Ateş ediyorum ve bu ok ön omzuna isabet edip bacağına bükülmesine neden oluyor. Her şey bir anda oluyor ve dengemi korumaya çalışırken başım dönüyor. Mağaranın içinde bağ kurduğumuzdan beri günler geçmiş gibi geliyor ve zaman çizelgesini ölçmek imkansız. Acaba dakikalar Evanescence'daki gibi mi geçiyor?

Arkamda, Lor'un kılıcının parıltısını görüyorum, iki elini kullanarak bir ayıyı yüzünden kesiyor. Ayı kükreyip sendeleyerek uzaklaşırken diğer taraftan bir başkası . Kılıcını kalçasından çıkarıp başının üzerinde kavis çizerek ayının ağzına saplarken ona sesleniyorum. Bana doğru tökezlerken yüzündeki şaşkınlığı fark ediyorum. Serbest kalan kolumla onu yakaladığımda, ikimiz de yaralı ayının melemesini ve kanının giysilerimize sıçramasını izliyoruz. Başını sallıyor ve sonra büyük bir pençeyle ona doğru hamle yapıyor.

Onu tekrar ayağa kaldırmadan önce geri çekiliyorum, onu ulaşamayacağı bir yere çekiyorum.

"İyi misin?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Sanırım iyiyim."

Geride kalan aylar, devasa pençelerinin üzerinde sinsice yaklaşarak yarım bir daire oluşturuyor. Saldırıya geçiyorum ve yayımı savurup bir ayının suratına indiriyorum. Bir yara açıyor ama caydırmak için pek bir şey yapmıyor. Tekrar deniyorum ve yay neredeyse ikiye ayrılıyor, sonra kocaman bir pençesini kafama geçirince eğiliyorum. Beni omzumdan yakalayıp ceketimin derisini yırttı.

Lor kesip biçiyor ve göz ucuyla ayının ağzını açıp kolunun üzerine kapatmasını izliyorum. Çılgılık atıyor ve tam kılıcı yukarı doğru itip ayının tepesini delip geçerken dizleri bükülüyor.

kafatası. Ayı duraklar ve sonra bir yığın halinde yere yığılır. Lor, artık kafatasına saplanmış olan kılıcın kabzasını bırakır ve hiç vakit kaybetmeden bir taş alıp ileri geri adım atan bir sonraki ayıya fırlatır. Taş ayının böğrüne isabet ediyor ve ayı daha hızlı adımlar atmaya başlayınca uğursuz bir homurtu duyuluyor.

Lor'un kolu ve eli kanıyor ve ne kadar kötü söyleyemem ama en azından hâlâ ayakta.

Az önce bana saldıran ayı bir raunt daha yapmak için geliyor ve ben yine eğilip yere düşüyorum ve düşen bir oku kaptığım gibi canavarın altına yuvarlanıyorum. Kükrüyor ve beni yerinden oynatmaya çalışarak dönerken başını sallıyor. Buz gibi öfke uzuvlarımda dalgalanıyor, göğsümde öfke pıhtılaşıyor. Lor'un babam tarafından buraya sürüklenmesine ve kendini kurtarmak yerine *beni* korumak zorunda kalmasına o kadar *kızgınım* ki.

Üç asırlık öfkeden doğan bir haykırıyla oku yukarı fırlatıp hayvanın karnındaki yumuşak deriyi deliyorum. Sıcak, yoğun kan ellerimi kaplamadan önce etin içinde tereyağındaki bir bıçak gibi kayıyor. Ayı kükreyerek iki ayağının üzerine kalktı ve ben de hiç vakit kaybetmeden sıçrayıp omzumu hayvanın harap olmuş karnına saplayarak dengesini bozdum.

Sırt üstü yatmış, havada pedal çeviriyor, çığlık atıyor ve kükrüyor. Bu zavallı şey de bunu hak etmemişti, eminim. Bu beni büyük bir taş alıp yüzüne çarpmaktan alıkoymuyor. Ayı inliyor ve kendini sürüklemeye başlamadan önce pençelerinin üzerine yuvarlanıyor.

Göğsümden hırıltılı nefesler çıkarken kendini yere atmasını izliyorum.

Geriye sadece bir hayvan kaldı ve Lor'la birlikte dönüp saldıran hayvana bakıyoruz; Lor çığlık atıp geri koşarken bir pençesini savuruyor ve düşürdüğü hançerine doğru hamle yapıyor. Yayı ve bir ok daha alıp yakın mesafeden ateş ediyorum. Atış tam gözlerinin arasına isabet ediyor ve ayı kükrüyor, bir pençesi tekrar savruluyor ve Lor'u karnından yakalıyor.

Uçarken çığlık atıyor ve bir gümbürtüyle çimlere iniyor. Yanına gitmek istiyorum ama ayı dört ayak üzerine düşüyor, yüzünden kan damlarken kafası bir o yana bir bu yana sallanıyor. Yine kambur durmuş, karnını tutmakta olan Lor'a saldırıyor ama içgüdülerim devreye giriyor ve kendimi onun sırtına atıyorum.

Vücudumun ağırlığıyla savruluyor ve ayağını kaybedip yere çakılmadan önce ikimiz de yana, ileri geri savruluyoruz. İkimiz de yuvarlanıyoruz ve üzerimden yuvarlanırken organlarım vücudumdan çıkacakmış gibi hissediyorum.

Bir şekilde arkamızı döndük ve şimdi ayı tepemizde, yüzünden kan damlıyor. Kaçmaya çalışıyorum ama beni yere yapıştırıyor ve dalarken çenesini sonuna kadar açıyor.

Bir an sonra ayı sarsılır ve Lor canavarın tepesinde belirir, iki eliyle hançerinin kabzasını kavramış, bıçağı kafatasına saplamıştır.

Birkaç kalp atışı süren sessizlikten sonra ayı çökmeye başladı. Birbirimize doğru sendelerken ben dışarı fırlıyorum ve Lor sırtından düşüyor. Bana yaslandı, ağır ağır nefes alıyordu.

"Ben ..." diye soluk soluğa kalıyor.

Ayının pençeleri karnının üzerindeki deriyi yırttı ve kan içinde kaldı. İkimiz de öyle. Çılgınca etrafıma bakıyorum. Herric onu öldürmeyi planlamıyor ama belli ki acı çekmesine izin vermeye niyetli.

Karnını tutuyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

"Dayan," diyorum. "Hemen döneceğim."

Çantamı düşürdüğüm yerden almak için koşuyorum, sonra düşen ayıdan hançeri çıkarıp kemerime sokuyorum. Kılıcı düşünüyorum ama o da sıkıca saplanmış, yay da öyle ama tüm oklar dağılmış. Onları toplamak için zamanım olmadığına karar verip Lor'u kollarıma alıyorum ve koşmaya başlıyorum. Yeniden toplanacak bir yer bulmalı ve belki de bu kanı temizlemeliyiz.

Ben çalırların arasında ilerlerken Lor'un gözleri açılıp bir kapanıyor, bizi bir sürprizin bulmamasını umuyorum. Sonunda küçük bir dere ve onun ötesinde bir mağaranın girişini görüyorum. Mükemmel. Onu nazikçe kıyıya bırakıp serin suya uzanıyorum ve ellerimi, kollarımı ve yüzümü fırçalıyorum. Sonra Lor için elimden geleni yapıyorum, kolundaki ve karnındaki kanın en kötüsünü temizlerken dikkatli oluyorum. Ben ona manevra yaptırırken dişlerini sıkıyor, belli ki cesur olmaya çalışıyor.

"Dayan," diye fısıldıyorum o titrerken. Sonra onu tekrar kucağıma mağaraya dalıyorum ve mağaranın gölgesinde hiçbir şeyin saklanmadığından emin olmak için yeterince sığ ama bizi geçen herhangi bir şeyden saklayacak kadar derin olduğunu keşfediyorum. Lor'u yere indiriyorum ve içinde işe yarar

bir şey olması için dua ederek çantayı açıyorum. Biraz yiyecek buluyorum - sert ekmek ve kurutulmuş et şeritleri- ve Herric'in neden zahmet ettiğini merak ediyorum. Aklıma gelen tek şey

bir gösteri istiyor ve bunların hepsi sadece vitrin süsü.

İnce bir battaniye, birkaç çorap ve mucize eseri birkaç sargı bezi ile çam iğnesi gibi kokan bir teneke buluyorum. Umarım bir çeşit

Merhem. Lor'un gövdesindeki derinin bir kısmını dikkatlice keserek merhemi yırtık etin pürüzlü çizgilerine sürüyorum.

Göğsü genişlerken inliyor. "Bu iyi mi?" diye soruyorum.

"Evet," diyor dişlerini sıkarak. "Bu harika. Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum."

Kuru bir kakhaha attım. Sonra kanamayı durdurmak için bandajları etrafına sarıyorum. İstediğim gibi yama yaptıktan sonra ona biraz kurutulmuş et veriyorum. Yanaklarına biraz renk geldiğini görünce rahatladım.

"Bunu ye."

Çiğnerken gözleri kocaman açılıyor. "Nadir. Omzun!"

Ayının pençelediği kolumun açıkta kalan etine bakıyorum. Lor'a o kadar odaklanmışım ki hiçbir şey hissetmedim, ama hatırlattığı şey görüşümü bulanıklaştırıyor, etrafım döndükçe başım dönüyor.

Sürünerek yanıma geliyor ve beni duvara yaslanmaya zorluyor. Merhemi ve kalan bandajları kullanarak yaralarımı tedavi etme sırası onda. İşi bitince çantamı karıştırıyor ama başka bir şey bulamıyor. İkinci bir matara, küçük bir parça peynir ve tek bir elma. Şu anda hepsini tek bir lokmada yiyebilirim. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamaya çalışıyorum - bağlanma töreninden önceydi, sadece birkaç saat önce olabilir, ama sanki bir asır geçmiş gibi geliyor.

"Al, bunu ye," diyor.

"Biraz saklamalıyız," diyorum. "Daha fazlasının gelip gelmeyeceğini bilmiyoruz." "Gücümüzü korumalıyız."

"Lor," dedim.

"Sadece ye. Zaten burada uzun süre kalacağımızı sanmıyorum."

Anlamalı bir bakış atıyoruz ve onun haklı olduğunu biliyorum.

Boyun eğerek başımı salladım ve elmanın etini kopardım. Her şeyi yiyoruz, dışarıdaki ışık kararırken mataralarımızı derede dolduruyoruz.

"Gece mi olması gerekiyordu?" diye soruyor. "Bu gerçek mi?"

Başımı salladım. "Bence sadece görünmesini istiyor."

"Karanlıkta daha kötü olacağını mı düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

"Sence şu anda bizi görebiliyor mudur?" diye soruyor, ben mağarayı tararken o da etrafına bakınıyor.

"Siktir, umarım değildir."

"Herric?" Lor sesleniyor. "Bizi görebiliyor ya da duyabiliyor musun?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, cevap yok. Bir kez daha dikkatli bakıyoruz.

"Uyumaya çalışmalıyız," diyorum. "Sadece birkaç saatliğine. Bence gün ışığını beklesek daha iyi olur." Bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

"İlk nöbeti ben tutacağım."

İtiraz etmek üzere olduğunu gördüğümde onu bir öpücükle susturuyorum. "Sus. Söz veriyorum senden sonra uyuyacağım."

Başını sallıyor ve umutsuzca ağlamamaya çalıştığını anlayabiliyorum. "Korkuyorum," diye o kadar yumuşak fısıldıyor ki zar zor duyuyorum.

"Ben de korkuyorum," diyorum ve o da başını sallıyor. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Herric'in ikimizden birinin buradan çıkıp gitmesine izin vermeyi planladığına bir an bile inanmıyorum, ne de muhtemelen beni koz olarak kullanarak onu gemiyi yok etmeye zorlamadan gitmesine izin verecek.

Elini tutup avucunu ve Herric'in onu sözüne bağlayacağını iddia ettiği gümüş işareti ortaya çıkarıyorum. Başparmağımla süpürerek değerlendiriyorum, ona hiç güvenmiyorum.

İstedikini elde etmenin bir yolunu bulacak ve bu süreçte ikimizden de kurtulacaktır.

Lor bana bakıyor ve ben de elini ters çevirip yüzüğüne dokunuyorum.

"Bunu sana verdiğim zamanı hatırlıyor musun? Ne dediğimi hatırlıyor musun?" I

diye soruyorum, o da başını sallıyor, ağzını birbirine bastırıyor.

Sonuna kadar seni takip edeceğim.

"Hala her kelimesinde ciddiylim."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Senden ya da niyetinden bir an bile şüphe etmedim."

Sonra alnına bir öpücük konduruyorum. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Keşke bunlar . Keşke onu bundan kurtarabilseydim. Tek istediğim onu korumaktı ve her seferinde başarısız olmuşum gibi hissediyorum.

Anlamış görünüyor ve başını sallıyor. "Biraz dinlen," diyorum tekrar.

Sonra başını omzuma koyuyor ve gecenin hapishanemize inişini izliyoruz.

BÖLÜM 67

LOR

İkimiz de gerçekten uyumuyoruz. Işık azaldıkça sıcaklık düşüyor ve Nadir ile ben ısınmak için birbirimize sarılıyoruz, Heric'in verdiği yırtık pırtık battaniyeyi kullanıyoruz. Karnımdaki yaralar iyileşmeye başlıyor ve Nadir'in omzundaki yara birkaç saat dinlendikten sonra daha iyi görünüyor. En azından Heric Fae iyileşmemizi durduramıyor.

Yine de midem boş ve uykusuzluktan bitap düşmüş durumdayım. Uyanıklıkla uyku arasındaki puslu yerde, kelimenin tam anlamıyla uykuyu *hayal ediyorum*. Bir dağın tepesinde, kilometrelerce yumuşak bir şekilde yağın karla çevrili, günlerce dinlenebileceğim ve sadece karnımı doyurmak için uyanabileceğim sessiz bir kulübede sessiz bir oda. Nadir'i yanımda hayal ediyorum, uzun siyah saçları yastığın üzerine yayılmış ve çarşafı çekiştirerek çıplak, yontulmuş gövdesini ortaya çıkarıyor.

Ona kıvrıldığımı ve güneş ışığı bedenlerimizin üzerine düşerken teninin sıcaklığının tadını çıkardığımı hayal ediyorum. Uykuya dalana kadar sevişmeden önce yorganın altında birlikte paylaştığımız kahve ve taze pişmiş ekmek kokusunu alıyorum ve sonra her şeyi tekrar yapıyorum.

O kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum.

"Lor," diye fısıldıyor ağzı boğazımın kıvrımına ve köprücük kemiğimin dibine bastırırken. Göbeğimin altındaki yumuşak yere. Yumuşak beyaz çarşafı daha da sokuluyorum, memnuniyet içinde iç çekiyorum.

"Lor, ."

Gözlerim açılıyor ve çevrem tekrar odaklanmaya başladığında gerçeklik tekrar çöküyor.

"Hava aydınlanmaya başlıyor," diyor. Kendimi yukarı itiyorum ve boynumu döndürürken gözlerimi ovuşturuyorum.

"Hiç uyudun mu?" Gözlerinin altındaki koyu halkalara ve solgun yanaklarına dikkat ederek soruyorum.

"Pek sayılmaz. Ama ben iyiyim."

"İyi değilsin," diye cevap veriyorum. İkimiz de iyi değiliz. "Hayır, ama bu konuda ne yapacağız?"

Ağzımı birbirine bastırıyorum ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Hadi gidelim. O gülü ne kadar çabuk alırsak, o kadar çabuk siktir olup gidebiliriz.

buradan." Tam bu işi bitirme şansımız olmadığını söyleyip itiraz edecekken bir bakışıyla beni susturuyor ve çenemi parmağıyla başparmağı arasında sıkıştırıyor. "Buradan çıkıyoruz. Başka bir alternatif yok."

"Tamam," diye cevap veriyorum, keşke inanabilseydim.

Ayağa kalkıp beni kendine çekiyor ve kollarımızı birbirimize sarıp birkaç uzun saniye boyunca birbirimize sarılıyoruz.

"Gel hadi."

Yetersiz eşyalarımızı topluyoruz. Hançerimi bacağımdaki kılıfına sokuyorum ve güneşli sabaha çıkıyoruz. Ya da bu her neyse.

Kalabalık tribünler yerine, şimdi başımızın üzerinde aynalı bir kubbe yayılıyor ve altında hapsolmuş her şeyi yansıtıyor. Kalabalık hâlâ orada, kubbenin arkasında mı oturuyor? Gözlerimi kapatıyorum ve onların çığlıklarından ve tezahüratlarından kurtulmanın özgürlüğünü kucaklıyorum, ormanın normal seslerinin rahatlığının tadını çıkarıyorum: rüzgârın hızı, uzaktan gelen su şırıltısı ve böceklerin vızıltısı.

"Herkes nerede?" Fısıldıyorum ve Nadir başını sallıyor.

"Bunun oyunun bir parçası olduğundan ve bizi şaşırtmayı amaçladığından şüpheleniyorum."

Ağaçlara yakın durarak dağa doğru ilerliyoruz ve ensemdeki ürpertiye engel olamıyorum. Düşüşümüzü bekleyen binlerce görünmez göz tarafından izlendiğimizi hissediyorum.

Gözlerimizi uzaklara dikip olası tehditleri bekleyerek merkeze doğru yolculuğumuza devam ediyoruz. Orman sık ve gür, çiçekler ve mantarlarla dolu. Ağaçlardan parlak kırmızı meyveler sarkıyor ve bu manzara karşısında ağzım sulanıyor.

"Bunlardan herhangi birinin yenilebilir olma ihtimali nedir?" Birini dalından koparıyorum ve sanki yumuşak kabuğuna bir uyarı kazınmış gibi ışığa tutuyorum.

"Eminim bazıları öyledir. da bu zaten. Bizimle alay etmek için." "Ya ben denesem?" Ben öneririm. "Ben ölemem."

"Ama çok hasta olabilirsin. Dün ağır yaralandın." Sanki bir hatırlatma gibi, midemdeki yaralar bir sancı ile çekiliyor. "Ama biraz kusmuk nedir ki?" Yarı şaka soruyorum.

"Lor, hayır," diyor Nadir. "Sadece kendini daha da zayıflatırsın."

"Ama bir şeyler yememiz gerek."

"Benim için kendini hasta etmene izin vermeyeceğim."

"Bunu kendim için yapıyorum," diyorum. Bu tam olarak doğru değil ama o da buna itiraz edemez.

"Lor-" Deneyebilir.

O beni durduramadan meyveyi ağzıma atıyorum. Dilimin üzerinde patlıyor ve taze, tatlı ve hafif ekşi tadıyla inliyorum. Suyu boğazımdan aşağı damlıyor ve yeniden doğmuş gibi hissediyorum.

"Gördün mü?" Ben de diyorum ki. "Mükemmel fi-"

Safra boğazımdan yukarı tırmanıyor ve bir kusmuk akıntısını dışarı atarken ortamı tutarak ikiye bükülüyorum. Mideme kramplar giriyor ve tüm içeriği orman zeminine ulaşmadan önce dizlerimin üzerine çöküyorum. Nadir yanıma çömeliyor ve ben öğürmeye devam ederken saçlarımı tutuyor.

Bitirdiğimi düşündüğümde bir kahkaha atıyorum. "Şu anda komik olan ne?" diye soruyor.

"Aurora'da saçımı arkadan tuttuğunu hatırlıyor musun?" Çok sarhoş olduğum ve banyosunda sızdığım geceyi düşünerek soruyorum.

"Elbette hatırlıyorum," diyor sevgiyle. "Bana ilk kez gerçekten ihtiyaç duyuyormuşsun gibi hissettim."

Ciddi ifadesine bakıyorum. "Sana ihtiyacım vardı."

"Benim de sana ihtiyacım vardı. Ne kadar çok olduğunu bilemezsin." Yanağıma yapışmış bir saçı çekip alıyor.

"Bana koktuğumu söylemiştin."

Gülüyor. "Biraz yaptın ama aldırmadım."

Titreyen elimin tersiyle çenemi siliyorum, gözlerimde yaşlar oluşuyor. Başparmağının ucuyla bir tanesini siliyor, ağzının köşesi usulca yukarı kıvrılıyor. "Her şeyi hatırlıyorum, Lor."

"Sana söylemiştim demediğin için teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

"Çilekler hakkında."

Nadir bir kolunu boynuma doluyor ve beni kendine çekerek dudaklarını şakağıma bastırıyor.

"Denediğin için teşekkürler, Şimşek Böceği."

"Bana aptal olduğumu söylemeyecek misin?" Ayağa kalkmama yardım ederken homurdanıyorum. Ayaklarımda üzerinde sallanıyorum, başım dönüyor. Bu çok aptalcaydı. Şimdi midemde kalan azıcık yiyeceği de öksürerek çıkardım.

"Bunu sana asla söylemem," diyor göz kırparak. "Senin düşüncesizliğini seviyorum."

Kendime rağmen gülüyorum.

"Ama artık garip meyveler ve mantarlarla deney yapmamaya ne dersiniz?"

Etrafımıza kederle bakıyorum -her şey çok parlak ve tatlı görünüyor ve kesinlikle burada yenilebilir bir şey var mı? Ama Nadir haklı ve Herric bunu bilerek yaptı.

"Peki," diye kabul ediyorum ve bulutlar gelmeye başlamadan önce güneş yükselirken sessiz ormanda yolumuza devam ediyoruz. Bunun yağmur anlamına gelmemesi için dua ediyorum. Yorgun, aç ve bu lanet balonun içinde sıkışıp kalmaktan daha kötü olan tek şey yorgun, aç, bu lanet balonun içinde sıkışıp kalmak ve ıslak olmak olurdu.

Başımı iki yana sallıyorum, hayal gücümde bile olsa en kötü senaryolara daldığım için kendimi uyarıyorum, çünkü kader beni haklı çıkaracak bir yol bulacaktır.

Yürümeye devam ettikçe, çimenler yerini kayalık araziye bırakırken sis yerde sürünüyor. "Bunu sevmedim," diyorum. "Çok sessiz."

"Katılıyorum," diyor Nadir. "Sadece yavaş git."

Etrafımızdaki sis yoğunlaşırken elim onun elinin etrafında sıkılaşıırken başımı sallıyorum. Çalılıklara ve kır çiçeklerine körlemesine takılmaya devam ediyoruz ve ben gittiğimiz yöne dair tüm hislerimi kaybettim.

Dağ nerede? Ben soruyorum.

Durur ve bulmaya çalışır gibi etrafına bakınır. *Sanırım bu şekilde devam etmeliyiz.*

Başka seçeneğimiz olmadığından, sisin içinden bir şey çıkmasın diye gözlerimiz ayaklarımızda yürümeye devam ediyoruz. Nadir matarasını çıkarıyor ve nem arttıkça ve ter sırtımızdan aşağı damladıkça suyu paylaşıyoruz.

Son damlaları yutarken Nadir sarsılarak duruyor. Ona çarpıyorum, neredeyse onu deviriyordum, fark edemeyecek kadar çevremize odaklanmışım. Beni tutup belimden ön tarafına doğru çekiyor ve sonra dikkatini çeken şeyi görüyorum.

Ayağım dik bir inişin kenarında duruyor. Bir adım daha atsam düşecektim. Önümüzde uzanıyor ve karşıda ve aşağıda ne varsa sis içinde kayboluyor. Sis içinden sivri kaya mızrakları yükseliyor, hepsi de farklı yüksekliklerde. Gözlerimi kısarak dönen bulutlara bakıyorum.

"Sanırım bunu aşmanın bir yolunu bulmalıyız," diyorum alaycı bir ifadeyle ve Nadir başını sallıyor.

"Sanırım." Dizlerimin üzerine çöküp yere uzanıyorum, sisin arasından işe yarar bir şeyler bulmayı umuyorum ama her şey tasarıma göre ve

Bu yüzden umutsuz.

Kendimi dizlerimin üzerine geri iterek, "Sanırım o çiviler bu inişin dibine sabitlenmiş," diyorum ve Nadir başını sallıyor. "Ama ne kadar aşağıya indikleri hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Ya da daha fazlası saklanıyorsa," diye ekliyor.

Düşüş kilometrelerce olmadığı sürece, hayatta kalabiliriz. Ama o kulelerden biri sis tarafından gizlenmişse, Fae gücü bile bize yardım edemez.

"Önce ben gideceğim," diyorum, dönen boşluğa bakıp arka dişlerimi gıcırdatarak.

"Lor," diyor Nadir, çökerek. "Bu çok tehlikeli." "Çilekler konusunda yanılmışım ama bu işe yaramalı."

Ona bakıyorum ve bir elimi yanağına koyuyorum. "Buradan zorundayız. Tek yolu bu."

Gözleri kararıyor ve sanki tartışmak istiyormuş gibi görünüyor. Gökyüzünü parçalamak ister gibi.

Tekrar aşağı bakıyorum, kalın kalın yutkunuyorum. "Dibe indiğimde sana atlaman için güvenli bir yer bulacağım."

"Bundan hoşlanmıyorum,"
diyor. "Biliyorum."

Ayaklarımın üzerine basarak, sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmayan derin bir nefes alıyorum. Herric beni öldürmeyecek, diye kendime hatırlatıyorum. Ama bu düşünce çok az teselli veriyor. Belli ki bana zarar vermekten çekinmiyor, ama biraz acıyla başa çıkabilirim. Nadir beni izliyor ve ben de ona sulu bir gülümseme sunuyorum. Onun için küçük bir acı hiçbir şeydir.

Kollarımı boynuna doladım ve "Seni seviyorum" diye fısıldadım.

Zihnimi beni engelleyen tüm olumsuz düşüncelerden arındırmaya çalışarak, çarpışmaya hazır bir şekilde kendimi uçurumun kenarına fırlatıyorum. Düşerken keskin bir şeyin kenarını sıyrıyorum, ama düşmeye devam ediyorum ve sonra yere serpilmiş çakıl parçalarının üzerinde yuvarlanarak yere iniyorum.

Durduğumda, ayağa kalkıp kolumdaki uzun yarayı incelemeden önce birkaç hırıltılı nefes alıyorum. Yeterince eminim, bir şey yakaladım ama yara sadece yüzeyi çizdi. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.

"Nadir!" Sis in içinden bağıriyorum. Onu ya da etrafımdaki birkaç metrenin ötesindeki hiçbir şeyi göremiyorum. Bu his klostrofobik ve kafa karıştırıcı.

"Lor," diye sesleniyor yukarıda, biraz sağımda bir yerden.

"Bir taş at," dedim. "Güvenli olup olmadığını sana söyleyeceğim."

"Geliyorum!" diye sesleniyor. Bir saniye sonra sisin içinden küçük bir taş fırlıyor. Ona bakıyorum, bir şey görebilmeyi dileyerek soldan sağa tararken hiçbir şeye güvenmiyorum.

"Tamam, aşağıya doğru inin," diyorum. "Yol açık." Umarım.

"Tamam, beşe kadar sayıyorum," diye bağıır. Sis sesini boğuyor ve düşüşün gösterdiğinden daha uzakta görünmesine neden oluyor. Bundan nefret ediyorum. Bu boğucu sisin örttüğü yerde kendimi bu kadar yalnız hissetmekten nefret ediyorum.

Bire kadar sayınca, bir adım sonrasını düşünerek kafamın içinde şöyle diyor.

"Bir!" diye bağıırıyor ve sonra aniden üzerimde karanlık bir şekil beliriyor. Yere düşüyor ve tam düştüğü yerde topraktan bir sivri uç yükselirken yana doğru yuvarlanıyor.

Herric, lanet olası piç.

"Beş demiştin," diyorum izimizi kaybettirmek için, sesimin titremesini engellemeye çalışarak.

"Fikrimi değiştirdim," diye cevap veriyor ve bakışlarımız kilitleniyor. Bu durumdan kurtulmanın tek yolu üç adım sonrasını düşünmek. Ama buna daha ne kadar güvenebiliriz? Burası Herric'in oyun alanı ve biz toprağı eşeleleyen karıncalardan daha azız.

Bulunduğumuz yeri keşfediyoruz ve bir kanyonun dibinde olduğumuzu anlıyoruz. Her şey aynı görünüyor: her iki tarafta da yüksek taş duvarlar ve aralarına serpiştirilmiş o ölümcül kaya kuleleri. Uzaktaki duvarın eğimini ölçerek, fark ettiğimizden daha fazla yürüdüğümüzü ve aslında bu duvarın o gülün zirvede gezindiğı dağın kenarı olduğunu tahmin ediyoruz. En azından doğru yöne gitmişiz. Kaya yüzeyini inceledim. Pürüzsüz ve neredeyse özellihsiz, ekipmanla bile tırmanmak zor, ekipman olmadan ise imkansız.

El ele, kayalık yüzeyde yolumuzu seçiyoruz. Devam ettikçe sis yavaş yavaş dağılıyor ama bu daha fazla netlik sağlamıyor. Duvar sonsuza kadar uzanıyor, hafifçe kıvrılıyor ve taş kulelerden oluşan sonsuz bir ormanı ortaya çıkarıyor. Bir şeylerin ortaya çıkacağını umarak dönmeye devam ediyoruz.

Uzun bir süre yürüdükten sonra, bu döngüyü daha önce birden fazla kez yapıp yapmadığımızı merak etmeye başlıyorum.

"Bu tanıdık geliyor mu?" Nadir'e soruyorum, onun da aynı şeyi merak ettiğini gösteren bir ifadeyle bakışları benimkilerle buluşuyor. Yürümeye devam ediyoruz, duyularımızı bir sonraki adımda ne olacağına dair herhangi bir işaret için açık tutuyoruz.

Tam o sırada ayaklarımızın dibinde bir gürültü fark ediyorum. İlk başta belli belirsizdi ama birkaç saniye sonra hayal görmediğime emin oldum.

"Bunu hissediyor musun?" Ben soruyorum ve Nadir başını sallıyor. "Ne yazık ki."

Arkamıza bakıyoruz, uzakta bir toz bulutunun toplandığını fark ediyoruz. Bir şey geliyor. Büyük ve ağır bir şey. Belirsizlik karşısında felç olmuş gibi dururken Nadir'in eli benimkine daha sıkı yapışıyor. Kaçmalıyız. Bir şeyler yapmalıyız ama ayaklarımızı hareket ettiremiyorum.

Bir an sonra, tozların arasında devasa şekillerden oluşan bir kalabalık beliriyor. Yüzlerce boynuzlu yaratık bize doğru akın ediyor ve mesafeyi endişe verici bir hızla kapatıyor.

"Kaçın!" Nadir bağılıyor. Sonunda kendimi harekete geçiriyorum ve ikimiz de havalanıyoruz.

"Bunlar da ne?" Taş dikenlerden oluşan labirentin içinden geçerken çığlık atıyorum. Hayvanları yavaşlatıyor gibi görünmüyorlar, sadece üzerlerinden geçiyorlar, kayalar devasa toynaklarının altında parçalara ayrılıyor.

"Bilmiyorum!"

Sikeyim. Ne önemi var ki? Koşmaya devam ediyoruz, engelleri aşıyoruz ama onlar bizi yakalamadan önce fazla dayanamayacağımız açık. Çaresizce dağın yamacını tarıyorum, diğer elli üç kez kontrol ettiğimde bir şekilde gözden kaçırdığım yukarı tırmanabileceğimiz bir yol arıyorum. Dikenlerden biri mi? Ama bunlar da tutacak hiçbir şeyi olmayan pürüzsüz taşlar.

Nadir'in ayak parmağı bir taşla takılıyor ve tökezliyor. İyi olduğundan emin olmak için hızımı yavaşlatıyorum ve sonra tekrar koşmaya başlıyoruz. Arkamı kontrol ederken, peşimizdeki canavarları görünce gözlerim açılıyor. Bir kez daha her şeyi görmemi engelleyen bir toz bulutu savuruyorlar.

Birden Nadir beni yakaladı ve sağa doğru savrulduk. İkimiz de düşerken bedenimi koruyor, yerde yuvarlanıyoruz, dağın kenarına oyulmuş sığ bir mağaranın arkasına çarpıyoruz.

Birlikte yatarken, saklandığımız yerin yanından gürültüyle geçen hayvan selini izlerken ikimiz de derin derin nefes alıyoruz. Koşarken bizi görmüyor ya da umursamıyor gibi görünüyorlar.

Bir dakika sonra nihayet geçiyorlar ve biz rahatlamış bir şekilde birbirimize sarılırken Nadir'in başı bana yaslanıyor.

"Sen iyi misin?" Nadir sorar.

"Evet. Tanrım, harikasin, bunu biliyorsun, değil mi?" Ellerimle yüzünü çerçeveleyip onu öperek soruyorum. Belirsiz bir şekilde

Gülümse.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. Ayağa kalkıyoruz ve nefes almak için mağaranın arkasına yaslanıyorum. "Bu mağara daha önce burada mıydı? Yemin ederim fark ederdim."

"Bilmiyorum," diyor dışarı bakarak. "Bu dağa tırmanmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Parlak bir fikriniz var mı, Aurora Prensi? Oraya geri dönebilir miyiz? Sence burası bir çember mi ve o hayvanlar dönüp duruyor mu?"

"Bekleyelim ve dönüp dönmeyeceklerini görelim. Sonra diğer tarafa geçmenin bir yolunu buluruz."

Nadir yanıma sokulurken dizlerimi yukarı çekip kollarımı onlara doluyorum.

Etrafımız ölüm sessizliğinde. İzdihamla ilgili hiçbir kanıt yok ve içimde daha da korkunç bir şeyin olmak üzere olduğuna dair hastalıklı bir his var.

Nadir'e bakıyorum ve aynı şeyin onun gözlerine de yansıdığını görüyorum. Elini tutup sıkıyorum, bunun ikimiz için de bir hesaplaşma anı olduğunu anlıyorum. The Woodlands'den alındığım günden beri, çoğu zaman farkında bile olmadan defalarca sınandım. *Bu* an, olduğumuz ve henüz olamadığımız her şeyi test ediyor. Eğer bundan sağ çıkarsak, ikimiz de asla eskisi gibi olamayacağız.

Birbirimize sokulduk ve ben Tristan ve Willow'u düşündüm. Amya ve Mael'i. Gabriel ve diğerlerini, onları tekrar göreceğimizi umuyorum. Nadir'e bakıyorum, sadece onunla birlikte *olma* şansı için *yanıp* tutuşuyorum. Tanıştığımız günden beri başımızın üzerinde sallanan kılıçtan kaçmak için.

İkimiz de kanyona bakıyor, sessizliği dinliyor, acı ve uğursuz bir rüzgârın kokusunu içimize çekiyoruz.

İşte o zaman mağaranın arkası düşüyor ve geri yuvarlanıyoruz. Ve sonra düşüyoruz.

BÖLÜM 68

RION

YERALTI DÜNYASI

Rion bilekleri arkturitle bağlanmış halde Yeraltı Dünyası Lordu'nun yanında duruyordu. Herric onun kafesinden çıkmasına sadece aşağıdaki gösteriyi izleyebilmesi ve yaptıklarının meyvelerine tanıklık edebilmesi için izin vermişti.

Rion, Herric'in hilesi karşısında öfkeden kudursa da bunu gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Sandık Herric'in kemerine sıkışmış halde görünüyordu ve elindeki tek kozu geri almak için nasıl da yanıp tutuşuyordu.

Lord'a her şeyi yaptırabileceğine inanarak buraya fırladığında doğru düşünememişti. İçki duyularını köreltmış ve düşüncelerini karıştırmıştı. Eğer buradan canlı çıkarsa, bir daha asla o dokunmayacaktı.

Rion kendisine rağmen izlemekten kendini alamadı. Oğlunun kızla sırt sırta vererek bir ayı sürüsüyle görmüştü. Birbirlerini teselli edişlerini izlemişti. Birbirlerinin yaralarını sararken. Onlar da arkturit kelepçeler takıyordu ama Rion kız hakkındaki gerçeği biliyordu. Bu bir kerelik bir olay mıydı, yoksa etkilerine karşı gerçekten bağışıklığı var mıydı?

Rion bu bilgiyi Herric'le paylaşabilirdi ama lord onu bir kafese attıktan ve sandığı çaldıktan sonra kendini pek de uygun hissetmiyordu.

Nadir'in uyarılarına rağmen kız zehirli bir böğürtlen yuttu ve geri kustuğunda hepsi irkildi. Sonra bir an bile tereddüt etmeden kendini taş dikenlerle dolu kanyona attı.

Hepsi Nadir'i korumak için.

Kızın kafadan çatlak olup olmadığını merak etti. Herric teknik olarak onu öldürmeye çalışmıyor olsa bile, bu yine de bir üstesinden gelmeyi gerektiriyordu.

kendini tehlikeye atmak için önemli bir zihinsel engel. Ama o korkusuz görünüyordu. Durdurulamaz. Ve oğluna bakışı... bu mesafeden bile ona ne kadar değer verdiğini görebiliyordu.

Rion bakışlarını, yanında oturan, ellerini kucağında kavuşturmuş, yüzünde duygudan yoksun bir ifade olan Rachel'a doğru sürükledi.

"Nasılsın?" Rion koltuğuna yerleşirken sordu. Kız ona döndü ve gözlerini kırptırdı.

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Herric, Rion'u kafesinden kurtardıktan sonra Rachel'ı da kendi gözetimine bırakmıştı. Onu konuşmaya ve bunca yıldır neler yaptığını paylaşmaya ikna etmeye çalışmıştı ama tek elde ettiği, yavan basmakalıp sözler olmuştu.

Onun elini tuttu ve kendi eliyle sardı. Soğuk ve inceydi. Onu son gördüğünden beri kilo vermişti. Onun kıvrımlarını ve kalçalarının eğimini her zaman sevmişti. Onu buradan çıkardığında, sağlığına kavuşması için elinden gelen her şeyi yapacaktı. "Rachel, bana ne olduğunu anlat. Neden suç dolu bir hayata döndün? İhtiyacın olan her şeyi benden aldın," diye ısrar etti ve bir kez daha yavaşça ona döndü.

"Hatırlamıyorum," dedi. Daha önce de birçok kez aynı cevabı almıştı.

"Beni mi düşündün?" diye sordu, çaresizlikle karışık bir ses tonuyla. Hayatını onun özlemini çekerek geçirmişti ve onun varlığında bir şekilde yer aldığını bilmeye ihtiyacı vardı.

Başını eğerek Rion'u tepeden tırnağa inceledi. "Karamela kokusunu hatırlıyorum," dedi ve adamın göğsünde zayıf bir umut alevlendi. Onu hatırlıyordu.

"Evet. Cinta Wilds'da geçirdiğimiz o haftayı hatırlıyor musun? Babam hastalanmıştı ve ben de sonunda alçak fae'leri madenlerde çalıştırmak için yasa tasarısını kabul ettirmiştim. Kısa bir süreliğine uzaklaşmaya karar verdik." Konuşmaya devam etti, kulübeyi, ağaçların arasından uğuldayan rüzgârın sesini ve yağmurun pıtırtilarını tarif etti. Güneş ışığını tenlerinde hissettiklerini. Her ayrıntıyı dün gibi hatırlıyordu.

Durduğunda, tepki vermesini isteyerek ona baktı.

"Kulağa hoş geliyor." Durakladı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. "Adın neydi senin?"

Rion göğsüne darbe almış gibi keskin bir nefes verdi ve gözlerinin arkasında şişen basınca direndi. Kadına arkasını dönerek elini ağzına götürdü ve boş gözlü kalabalığı taradı.

arenada tezahürat yapıp bağırđılar. Onlar ölülerdi. Onlar sadece lanetlenmiş ruhları olan bedenlerdi. Ne kadar aptalca davrandığını anlayarak yüzünü ellerinin arasına aldı.

Rachel ona geri dönmeyecekti. O gitmişti ve yanında oturan bu şekil sadece et ve kemikten ibaretti. Sadece bir anı.

Başını kaldırıp Herric'in platformun kenarına tüneyişini izledi, belli ki küçük, iğrenç oyunundan zevk alıyordu. Rion tüm bunların nereden geldiğini merak etti. Belli ki bu virölansın büyüsydü ve Herric'in günlüklerini keşfettiğinden beri ilk kez bu gücü arzulamıyordu. Kenarlarının lekeli dumanla bulanıklaştığını gördü. Yanlış ve zehir gibi hissettiriyordu. Kokuşmuş bir çukurdan çıkarılmış çürümüş bir şey gibi.

Birdenbire Herric'in sahip olduğu her şey Rion'un parmaklarında kül gibi göründü. Lordun, çorak ruhlardan oluşan bir krallığı yöneten bu ölüm ve karanlık yerinden başka neyi vardı? Rion virölansı kullanmaya devam ederse, bu onun da kaderi mi olacaktı? Belki de burayı hak etmişti.

Bakışları tekrar aşağıdaki geniş arenaya kaydı. Nadir ve kız kanyonda koşarken, boynuzlu devasa yaratıklardan oluşan bir izdiham onları kovalıyordu. Birbirlerini kontrol ederek engellerin arasından geçmelerini izledi.

Nadir tökezledi ve kız hemen yavaşlayarak onun toparlanmasını bekledi. Koşmaya devam ettiler, birbirlerine bağırđılar, birlikte çalıştılar. Birlikte *inanarak*.

Rion başını salladı.

Onca ay önce Nadir'i kızı aramaya göndermiş, sonra da Nadir onu saklamıştı. Oğlu onu bulamamış gibi yapmış ve sonra da Rion'un Kalesine getirmişti. Bunun Nadir'in tacını çalma planının bir parçası olduğuna ikna olmuştu ama artık hiçbir şeyden emin değildi.

Bu ilişkiyi ortaya çıkaran ne olmuştu?

Rion ailesini öldürmüştü ama o yine de Nadir'i seviyordu. Bu kadarı onun için bile çok açıktı.

Rion'un neden umurundaydı ki?

Ama onu izlerken göğsünde bir şeyler kıpırdadı.

O güçlüydü. Bunu zaten biliyordu. Daha çocukken onunla savaşmıştı. Onun işkencelerinin şiddetine direnmiş ve büyüüne tutunmuş, çoğu yetişkin erkeği kıracak şeylerden sağ çıkmıştı. O sadece bir kız çocuğuydu, adına hiçbir şey kalmamış bir çocuktu ama yine de dayanmıştı.

Atlas'ın Sınavları'ndan kurtulmuştu ve sonra oğlu ona aşık olmuştu. Rion Nadir'deki değişimi gördü. Daha yumuşak görünüyordu ama zayıf bir şekilde değil, onu daha da güçlendiren bir şekilde. Bu Rion'a bir zamanlar Rachel için hissettiklerini ve hatırladığı kadına karşı her zaman hissettiklerini hatırlattı.

Sonunda onu asla geri alamayacağını kabullenirken bakışları ona döndü. Burası onun fiziksel bedeni olsa da, o ölmüştü ve buranın gerçeklikle hiçbir ilgisi yoktu.

Herric gözlerinde ateşli bir ışıkla kızı ve Nadir'i izliyordu ve Rion o zaman Yeraltı Dünyası Lordu'nun bunca yıldır ne kadar yalnız fark etti. Akli başındaydı -tüm niyet ve amaçlarıyla yaşayan bir adamdı- ama çok uzun zamandır sadece ölüm ve bu boş cesetlerle çevriliydi.

Rion, oğlunun sürekli kızı kontrol ederek içeri girip çıkmasını izlerken eliyle parmaklığı kavradı.

Lor.

Basit bir isim. Güçlü bir isim.

Neden her zaman kullanmayı reddettiğini anlamıyordu ama belki de küçük, gömülü bir parçası yaptıklarından utanç duyuyordu. Belki de güç arayışında her şeyi gözden kaçırmıştı. Hiçbir zaman iyi bir adam olmamıştı. Bunu biliyordu. Hiçbir zaman kara kalpli bir caniden başka bir şeymiş gibi davranmamıştı.

Ama Lor ve Nadir'le ilgili bir şey göğsünde küçük bir çatlak açtı.

Bakışları bir kez daha Rachel'a kaydı ve yüzyıllar sonra ilk kez, kaybettiği her şeyi gördü. Sevdiği bir kadınla birlikte bir hayat yerine, gücünün boşluğunu seçmişti. Ve sonra, bu kararı verdiğinde, pişman olmuştu. Kendi yatağını kendisinin yaptığını kabul etmek yerine, hatasını başkalarının suçu haline getirmişti. Meora. Nadir. Amya.

Ne canavardı ama.

Belki deneseydi, Rion mutluluğun bir versiyonunu bulabilirdi. Belki kendisinin ve bencil arzularının ötesine bakabilseydi, ailesinin hak ettiği gibi bir eş ve baba olabilirdi. Üç yüz yıl sürmüştü ama sonunda ne yaptığının farkına varmıştı.

Lor ve Nadir'i birlikte izlerken, birbirlerine duydukları sevgiyi ve onun için kendini tehlikeye atmayı *seçtiğini* gördü. Onu bu testi kabul edecek kadar seviyordu ve onu hayatta tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Asildi. Büyükannesine hiç benzemiyordu ve eğer böyle biri oğlunu böylesine pervasızca sevebiliyorsa, belki de en başından beri yanılan Rion'du.

O anda çok garip bir şey oldu. Ağlamak istedi. Nadir'den, Amya'dan ve Meora'dan sebep olduğu tüm acılar için özür dilemek istedi. Her şeyi geri almak istedi. Yıllar önce kaderin onu oğluna ve ortağına bağladığı o taht odasında yeniden başlamak ve farklı bir yol çizmek istedi.

Bakışları, birlikte yuvarlanıp dağın yamacına oyulmuş küçük bir mağarada güvenlik ararlarken Nadir'in Lor'un bedenini örtmesini izlemeye devam eden Heric'e takıldı.

Heric, "Çok yazık," diye düşünerek Rion'un dikkatini çekti. "Ne?"

Heric sırtı ve eğildi. "Oğlun. Onun için tacından vazgeçti. Mirasınıza ne olacak şimdi?"

Rion gözlerini kırıştırdı ve bir kez daha Cloris'in onunla paylaştığı hikâyeyi hatırladı. Biri konumundan vazgeçmediği sürece iki İlkel asla bağ kuramazdı. Oğlu, Rion'un yüzleşecek kadar cesur olmadığı bir seçim yapmıştı. Amya onun yerine geçecek miydi?

Birbirlerini teselli edişlerini izlerken Rion oğlunun kendisinin umduğundan çok daha zeki olduğunu fark etti. Belki de bunların hiçbiri onun tacını almakla ilgili değildi.

Bir an sonra Lor ve Nadir mağaranın arkasına düştüler. Stadyum göz kırptı, tüm kubbe karardı ve birden kendilerini dağın ortasından yontulmuş bir mağaranın içinde buldular, her şey yumuşak bir parıltıyla aydınlanmıştı.

Rion alanın kenarlarını ve kalabalığın hareketli yüzlerini seçebiliyordu.

Parlak bir ışık parladı ve Lor ile Nadir'i uçurumun kenarındaki küçük bir kayalıkta dengede dururken aydınlattı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtarak etraflarına baktılar.

Heric yüzünde bir sırıtışla kollarını iki yana açtı ve Rion, oğluna bakmadan önce Yeraltı Lordu'nun kemerine sıkıştırılmış sandığı fark etti, sessizce onun ilk kez kazanmasını destekliyordu.

BÖLÜM 69

NADIR

Mağaranın arkasından yuvarlanarak çıkıyoruz ve bir tünelden aşağı yuvarlanıyoruz, tünelin sivri yüzeyine çarpıyoruz. Elim kayaya çarpıyor ve bir yığın halinde yere düşmeden önce çarpmanın etkisiyle homurdanıyorum.

"Tanrılar, şimdi ne olacak?" İkimiz de yeni çevremizin farkına varırken Lor homurdanıyor. Sadece kalabalığın üzerinde asılı duran birkaç ışık ve tepeye açılmış tek bir delikle aydınlatılan devasa bir mağaranın içindeyiz.

"Şimdiye kadar iyi iş çıkardın!" diye gürleyen bir ses boşlukta yankılanıyor. Yavaşça ayağa kalkarken Lor'la bakışıyoruz.

"Hedefine çok yakınsın," diye ekliyor Heric. "Ama henüz değil."

Etrafımızı tarıyorum, bir kez daha ölümlerle çevrili olduğumuzu fark ediyorum. Kahkahalarının ve konuşmalarının sesi boş ve soğuk. Heric, siyah kumaş parçaları ve havada asılı duran gümüş aksanlarla süslenmiş bir kutunun içinde duruyor.

Yanında babam var ve bana esrarengiz bir ifadeyle bakıyor. Lor'a bunu yapmakla ilgili ne hissediyor? Kendi çıkarı için ikimizi de buraya sürüklediği için? Muhtemelen hiçbir şey. Muhtemelen benim çırpınışı ve acı çekişimi izlemekten keyif alıyor. Ne de olsa benim acı çekmem her zaman onun en büyük zevklerinden biri olmuştur.

Lor karanlığa bakarken birkaç belirsiz adım atıyor. Gözlerim alıştığında, etrafımızda havada yüzen birkaç platform daha seçiyorum. En azından yüzdüklerini düşünüyorum ama emin olmak zor.

Başka bir ışık parlıyor ve mağaranın ortasında bir platform ortaya çıkıyor. Birkaç metre genişliğinde ve üzerinde yukarı ve yukarı uzanan, başımızın çok üzerindeki açıklıkta kaybolan bir merdiven sarkıyor.

Lor, "Dağın altındayız," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Dağın altındayız ve hedefimize ulaşmak için tek yapmamız gereken o merdiveni tırmanmak. Teorik olarak.

Lor bana yaklaşıyor ve birbirimize fısıldıyoruz.

"Koşmalı ve zıplamalıyız, belki?"

"Ya da başka bir yol var," diyorum.

"Şimdi gel!" Herric bağırarak sözümüzü kesti. "Herkesten sır saklamayın. Bu çok kaba bir davranış."

Başımı kaldırıp bakıyorum. Tanrım, onu yakıp kül etmeyi ne kadar isterdim. Eğer o piçi elime geçirirsem, bir kan gölünden başka bir şey olmayana kadar çıplak muştalarım ile döveceğim. O da sırıtıyor, eğleniyor. Lor'la bir anlaşma yaptığını biliyorum ama sözünü tutacağına bir an bile güvenmiyorum. Ona *ne zaman* ihanet etmeyi planladığından emin değilim.

Lor öfkeli bir nefes alıyor ve yüzüme dönmeden önce yavaşça üflüyor, yüz ifadesinin dokusuna kararlılık yazılmış.

"En yakını hangisi?"

Mesafeyi ölçmeye çalışarak küçük tüneğimizin kenarları boyunca yürüyoruz. "Şu," diyor. "Sanırım koşarak zıplarsak o."

"Sadece birimiz için yeterince büyük görünüyor."

Başını sallıyor. "O zaman şuna geçmeden önce ilk ben gideceğim." Sol tarafa ve yakınlarda duran bir platforma işaret ediyor. "Sizin için yeterince sabit olduğundan da emin olabilirim."

Bana karşı çıkmam için cesaretlendiren önleyici bir bakış atıyor ama etmiyorum. Kendini test olarak kullanmasına izin vermenin mantığını anlıyorum ama bundan nefret ediyorum. Benim iyiliğim için kendini tehlikeye atmasından nefret ediyorum.

"Bu iş bittiğinde, her şeyi telafi etmenin bir yolunu bulacağım," diye yemin ediyorum. "Seni koruyan kişi ben olmalıydım. *Seni* kurtarmam gerekiyordu."

"Nadir," diyor usulca. "Beni defalarca korudun. Beni kurtardın. Ama şimdi seni koruma sırası bende. Ve bu senin hatan değil. İkimiz de başkalarının arzularının kurbanı olduk." Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü. "Bu iş bittiğinde, hayatımızın geri kalanını tüm bunları birbirimize telafi ederek geçireceğiz, ikimiz de yanlış bir şey yaptığımız için değil, mutluluğu hak ettiğimiz için."

Başımı sallıyorum, beni sevmeyi seçen bu kadına hayret ederken boğazım konuşamayacak kadar daralıyor. Olduğum adamdan çok daha iyisini hak ediyor. Ama bunu kabul edeceğim ve umarım sonunda farkına varmaz.

Sonra geri çekiliyor ve sığıyor. Midem ayaklarıma kadar çöküyor ve nefes almayı kesiyorum. Yemin ederim tribünlerdeki herkes aynı şeyi yapıyor.

Güvenli bir şekilde çömeliyor ve ben de bir nefes çekiyorum. Sonra bir sonrakine atlamaya hazırlanıyor ve ben onun durakladığını görüyorum. Ama yine de koşuyor ve atlıyor, inişi tutturuyor.

"Hadi!" diye sesleniyor ve ben de peşinden gidiyorum, onu tereddüde düşüren şeyin ne olduğunu görmeden önce ilk atlayışı tamamlıyorum. Bir önceki platformun perspektifi yanlıştı, bu da bir sonraki inişi görüldüğünden daha uzak yapıyordu.

Sihrimi kullanamamaktan ve şu anda bu kadar savunmasız olmaktan nefret ediyorum. Ama bana attığı sert bakış özgüvenimi artırıyor. Beni korumak *istiyor* ve ben ... Tanrım, ne kadar şanslı bir pisliğim.

Koşup bir sonraki platforma sıçırıyorum ve aynı şekilde devam ederek merkeze gittikçe yaklaşıyoruz. Kalabalığın ooh'ları, aah'ları ve çığlıklarıyla arka planda kalan birkaç kıl payı ıska var. Dikkatimi dağıtıyor ama duymamaya çalışıyorum. Lor'un Aphelion'un kalbindeki eldivendeki zamanını anlattığı anı düşünüyorum ve sıkıntı belirtileri için onu dikkatle izliyorum. Aynı şeyleri tekrar yaşamak kolay olmasa gerek. Ama o kararlı. Neredeyse sarsılmaz.

Lor bir sonraki platforma atlarken "İşte bu," diyor ve ben onu takip etmeden önce bir an bekliyor. Yavaş yavaş ilerliyoruz, bu deneyim artık sıkıcı olmaya başladı. Kalabalığın bile ilgisinin azaldığını söyleyebilirim, çünkü konuşmaları sessiz bir sessizliğe dönüşüyor.

Ama tetikte olmaya devam ediyorum. Bunun bizi rehavete sürüklemek için yapıldığından eminim.

Uyanık ol, Lor'a söylüyorum. Bir şeyler dönüyor.

Çenesi sertleşerek mağaranın etrafına bakıyor, bakışları seyircilerin üzerinde geziniyor. Bir eliyle yüzünü ovuşturuyor ve sonra elinin tersiyle bir damla teri siliyor. Söyleyemediğimiz pek çok şeyle dolu bir bakış alışverişinde bulunuyoruz.

Kendimi gözden geçiriyorum. Yiyecek ve uyku eksikliğinden dolayı uzuvlarım titriyor ve boş hissediyorum ve neredeyse sonuna gelmiş olmak için dua ediyorum. Merkeze doğru ilerlerken, bazıları diğerlerinden daha uzak olan platformların arasından atlamaya devam ediyoruz. Her atlayışında hedefim şaşıyor ve şu anda biraz su için neler vermezdim.

Birbirimizden destek alarak nefes almak için daha geniş bir noktada duruyoruz. "İyi misin?" Onu kollarımın arasına alıp saçlarına doğru mırıldanarak soruyorum. "Sanırım," diye cevap veriyor, yüzünü göğsüme gömüyor. Onu hissedebiliyorum

Titriyor ve tekrar kana bulanmış öfkemin kaynayan çukuruna kayıyorum. Onu daha sıkı çekerek, benimkiyle birlikte atan kalbini dinliyorum,

kendimi sakinleştirmek için kullanıyorum. Öfkemi kaybedersem bize iyilik yapmış olmam. Bunu kazanmamızın tek yolu açık bir kafa.

Gürültü bir çatırtı sesi bizi birbirimizden ayırdı. İkimiz de etrafımızda dönüp çevremizi tarıyoruz.

Uzakta, karanlıkta bir hareket görüyorum ve platformların parçalanmaya başladığını fark etmem bir anımı alıyor.

"Gitmemiz gerek," diyorum elini tutarak.

Bu gerçek bir sınav.

"Git!" Diyorum ve ben onu takip ederken o bir sonraki platforma, sonra da bir sonrakine atlıyor.

Etrafımızdaki her şey parçalanmaya başladıkça daha fazla çatlak ve gümbürtü mağarayı sarsıyor.

Sonunda ortaya ulaşıyoruz ve Lor daha büyük olan platforma atlıyor. Ayaklarımın altındaki parçalanmaya başlıyor ve mesafemi tam olarak ölçmeden koşuyorum. Kısa düşünüyorum, karnım hedefimin kenarına çarpıyor.

Kaymaya başladığımda Lor üzerime atlıyor ve kayarken bileğimi yakalıyor.

Düşmeden hemen önce ellerimiz birbirine yapışıyor, böylece onun altında sallanıyorum. "Lor!"

"Kolunu yukarı kaldır!" diye bağııyor. Dişlerini sıkıyor, beni santim santim yukarı çekerken yüzü kıpkırmızı oluyor. Yavaşça beni yukarı çekiyor. Tam tepeye ulaşmak üzereyken, ikimiz de bir çatırtı daha duyuyoruz. Platformumuzun uzak kenarı parçalanmaya başlıyor.

"Haydi!" diye bağııyor ve sonra koluma yükleniyor ve omzum güçle pathıyor. Uzunlarımdan aşağı yayılan acıyı görmezden geliyorum ve kenara doğru ilerliyorum.

Lor beni çekiştirmeye devam ediyor ve sonra ceketimin arkasından tutup beni yukarı çekiyor.

"Merdiven! Hadi!" Platform her kenarından parçalanarak bizi ortasına doğru sürüklüyor.

Merdivene atlıyorum ve tırmanmaya başlıyorum. Omzumun üzerinden aşağıya bakıyorum ve Lor'un en alt basamağı tutuşunu izliyorum, tam o sırada platform düşen bir toprak ve taş yağmuru içinde kayboluyor.

"Git! Ben iyiyim! Git!"

Bir gözümü omzumun üzerinden ayırmadan, kendini yukarı salmasını ve sonra tırmanmaya başlamasını izliyorum.

"Merdiven kayboluyor!" diye bağııyor ve ben de hızımı artırıyorum.

Aynı çatırtı ve ufalanma bizi takip ederken el ele basamakları tırmanıyoruz. Kalabalık artık uyanmış, ben zirveyi hedeflerken çığlık atıyor ve bağılıyor. Tırmanmaya devam ettikçe, kaslarım ve ağrıyan omzum çabayı protesto ettikçe yüzlerce mil uzakta gibi görünüyor.

"Daha hızlı!" Tam tepeyi aşp arkama baktığımda Lor bağılıyor. Merdiven Lor'un altından eriyip gidiyor ve Lor düşmeye başlarken çığlık atıyor ama onu bırakmamın imkanı yok. Dışarı sığıyorum ve onu yakalamak için aşağı uzanıyorum, merdiven tamamen buharlaşırken onu sağlam kolumla yukarı çekiyorum.

Bana doğru yığılıyor, nefesimiz kesiliyor ve kalplerimiz çarpıyor. Her tarafım titriyor ve onun da bana karşı titrediğini hissedebiliyorum. Bir esinti yanaklarımı serinletiyor ve boğuk bir nefes vererek başımı kaldırıyorum.

Orman aşağıda her yöne yayılıyor ve bir kez daha aynalı kubbenin altındayız, ancak çığlık atan kalabalık da bu sefer onun altında. Başımı sallıyorum, tüm bunların nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Lor'un bakışları benimkilerle buluşuyor, ikimiz de başımızı kaldırmadan önce koyu renk gözleri belirsizlikle doluyor.

Kayalık bir platodayız ve tek bir kırmızı gül yavaşça dönüyor. Başardık.

Dağın tepesindeyiz.

BÖLÜM 70

Lor ve ben **temkinli** bir şekilde ellerimizi kavuşturarak ayağa kalkıyoruz. Her taraftan yuhalamalar ve tıslamalarla karışık alkışlar bizi karşılıyor. Heric locasından bizi izliyor. Her şey yer değiştirmiş, şimdi daha yakınlar, dağın zirvesinin etrafında bir daire oluşturuyorlar.

Bunların hepsi bir yanılsama mı? Bunların herhangi biri nasıl mümkün olabilir?

Gerçekten umurumda değil. Bunların hiçbirisi önemli değil. Önemli olan tek şey Lor ve bizi buradan çıkarmak. Kalabalığın tezahüratları kreşendoya yükselirken yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu derinden öpüyorum, ayakları o kadar sert basıyor ki durduğumuz yerde titreştiğini hissediyorum.

Belki de hiç kimse bir aşk hikayesine karşı koyamaz.

Ve eğer bundan sağ çıkarsak, bizimki çağlar boyu sürecektir bir şey olacak. Lor uzaklaşır ve rahatlamış bir nefes üfler.

"İyi misin?" diye soruyor.

Omzumu döndürmeye çalışırken yüzümü buruşturarak "İyiyim," diyorum. "Git ve gülü getir."

Başını sallar ve sonra platoyu koşarak geçer ve çiçeğe atlar.

Birdenbire arkadan yakalandım, acı içinde homurdanırken kollarım arkamda sıkıştı.

Gülün havada erimesini ve Lor'un çömelerek yere izliyorum.

"Bu da ne-" Dönüp bana bakıyor, gözleri büyüyor. Dövülmüş deri zırhlar giyen iki devasa trol tarafından tutuluyorum. Daha önce hiç görmemiştim ama Beltza Dağları'nın en derin mağaralarında yaşadıklarını, kaba kuvvetten ve hırçın öfkeden yapıldıklarını biliyorum. Biri morarmış omzumu sıkıyor ve bir çığlıkla dizlerimin üzerine düşüyorum.

"Bırak onu!" diye bağırır Heric'e. "Onu!"

Heric gülüyor ve göğsüm onun hakkında başından beri haklı olduğumu bilmenin hayal kırıklığıyla çöküyor.

"Belki de fikrimi değiştirdim," diyor. "Bir pazarlığımız var!" Lor tükürür.

Kolunu kaldırıyor ve avucundaki gümüşü işareti bir kalkan gibi sallıyor.

Omuz silkiyor ve parmaklarını sallıyor. Bir ışık parlaması oldu ve gümüşün derisinden çözöldüğünü gördüm. Ben beni esir alanlara karşı faydasızca savaşıırken, o ağız açık bir şekilde eline bakıyor.

Bana bakmak için dönüyor, göğsü öfkeyle kabarıyor. Saçları kabarmış, diken diken olmuş ve gözleri öfkesinin toplam gücüyle yanıyor.

Sihrimi kullanacağım.

Önce gemiye ihtiyacımız var. O olmadan buradan ayrılamayız.

Ellerini indirir ve ayağını yere vurarak hayal kırıklığı dolu bir ses çıkarır.

"Yani tüm bunlar bir hiç uğruna mıydı?" diye bağılıyor Herric'e. "Bunu neden yaptın?"

"Boşuna değildi," diye yanıtıyor Herric. "Çok eğlendim."

"Seni lanet olası pislik!" O kadar yüksek sesle ağlıyor ki sesi çatlıyor, elleri yumruk olmuş.

Bir elini göğsüne koyar. "Canım benim. Ben Yeraltı Dünyası'nın Efendisi'yim. Ne bekliyordun ki? İtiraf ediyorum, kaybedeceğine ve bu işi kolaylaştıracağını düşünmüştüm ama gidip akıllıca davranman gerekiyordu, değil mi?"

Ona doğru yavaş bir adım atıyor, yumrukları hâlâ sıkılı. "Beni onu yok etmeye zorlayamazsın."

"O zaman ölür," diyor Herric, beni işaret ederek.

"O zaman bunu yapmayacağım! Bunu biliyorsun."

Tekrar omuz silkiyor. "Sanırım Blöfünü göreceğim."

Parmağının ucunu yalıyor ve sanki rüzgârın yönünü test ediyormuş gibi havaya kaldırıyor. "İhtimaller benim lehime esiyor gibi geliyor."

Lor hırlıyor ve onun büyüünün benimkine karşılık verdiğini hissedebiliyorum. Yüzeye yükseliyor ve parmaklarından fırlamakla tehdit ediyor.

Lor, sakın ol. Henüz sihrini görmesine izin veremezsin.

Boynunu döndürüyor ve parmaklarını esnetiyor ve gücünün daha da azaldığını, taşmak yerine derisinin altında kaynamaya başladığını hissediyorum.

Aferin kızıma.

"Kanını akıt," diyor Herric ve bir hançer boğazıma dayanıyor. "Seni yok edeceğim!" Lor çığlık atıyor.

"Nasıl?" Herric eliyle işaret eder. "Büyün olmadan benim alanımdasın. Seni özgür bırakmaya karar vermediğim sürece bir hiçsin."

Nefesimi tutuyorum, bıçağın kenarının boynumu ısırıldığını hissediyorum. Tam o sırada babamın Herric'e doğru yaklaştığını fark ediyorum. Bana değil de

Lor. Babamın vurdumduymazlık maskesine, soğuk bakışlarına ve kayıtsızlığına o kadar alışmışım ki, yüzünde gördüğüm şey beni hareketsiz bırakıyor.

Diğer tarafında oturan bir kadın fark ediyorum. Uzun siyah saçlarıyla göz kamaştırıyor ama aynı ölülerin boş gözlerine sahip.

Babam önce Lor'a sonra da kadına bakıyor ve yüz ifadesinde bir kırılma oluyor. Ne gördüğümü çözemiyorum. Kim bu kadın? Notlarında karaladığı cümleleri hatırlıyorum ama onu daha önce gördüğümü sanmıyorum.

Lor'la tartışmaya devam ederken babam lordun yanına doğru kayıyor ve ben izlerken kafam parazitlerle doluyor.

Her şey önce bakışları önce bana sonra da Lor'a kayıyor.

Aurora'nın kralı -bana bir kez bile nezaketin zerresini göstermemiş olan adam- Heric'e uzanıyor, kemerinden sandığı çıkarıyor ve sonra ... fırlatıyor.

BÖLÜM 71

LOR

"Lor!"

Nadir'in sesi Heric'le tartışmamı kesiyor ve o anda birkaç şeyi aynı anda fark ediyorum. Aurora Kralı, Heric'in yanında duruyor ve kolunu havaya kaldırıp bileğine vurmada önce bir nesne bana doğru savruluyor.

"Gemi!" Nadir bağılıyor ve ne anlayacak kadar aklım başımda. Sıçrayıp onu havadan kapıyorum ve elimi açarak Heric'in ihanetinin bir kalıntısı olan Zerra'nın sureti ile oyulmuş nazik virölans ışıltısını alıyorum. Büyüm derimin altında seğirirken gücünü ve bağlantısını hissediyorum.

Kalp sandığı. Sonunda onu aldım. Ve bu sefer onu kaybetmeyeceğim.

Kafamı kaldırdığımda Heric bir bana bir de Aurora Kralı'na bakıyor, belli ki durumdan ne anlam çıkaracağını bilemiyor.

Rion az önce bize gemiyi mi fırlattı?

Bir anlık şaşkınlıkla ödüllendirildim, ama ihtiyacım olan tek şey buydu.

Arkturit kelepçeler bileklerimden parçalanırken kıpkırmızı şimşek damarları uzuvlarımı çevreliyor. Parçaların toprağa düşmesini izliyorum ve sonra başımı kaldırıp Heric'in çatık kaşlarını ve kendisinin de az önce kandırıldığını anladığında gözlerinin hafifçe genişlemesini yakalıyorum.

Bir kaşımı kaldırırken ağzımın kenarı kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Sorun mu var?" Bileklerimi kontrol ediyormuş gibi yaparak soruyorum. "Sanırım... beni hafife almış olabilirsin. İnsanlar bunu hep yapar."

Ve sonra ikimiz de tepki veriyoruz, bizi ayıran boşluğa büyü fırlatıyoruz, siyah duman ve kırmızı şimşek kanayan gök gürültüsü bulutları gibi birbirine çarpıyor. Onun beni ittiğini hissediyorum ve gücümü geri fırlatırken gücümün derinliklerine iniyorum. Hepsini serbest bırakıyorum. Aphelion'daki taht odasından beri beni takip eden o vahşi büyü, her adımmda daha da büyüyor.

aldı. Çocukken acımasız bir kralın her şeyi almaya çalışmasından sonra kalbimin içinde kilitli kalan o sihir.

Herric güçlüdür. Çok güçlü.

Büyüsünün gücü beni altına çekmeye çalışıyor.

Gemiye yapıştım, gücünü hissediyorum. Hakimiyet için güreşirken içime doluyor.

Nadir'e olan bağımlım olmasaydı bunların hiçbiri yeterli olmazdı ama onun sayesinde ben *yeterliyim*.

Bir kükremeye, bir güç patlamasını filtreleyerek Herric'e doğru itiyorum. Gücü kesilince uçmaya başladı ve ben de etrafımda döndüm.

"Eğil!" Nadir'e bağıriyorum. Onları yıldırımla mızraklayıp geriye savurduğumda, onu esir alanlar neye uğradıklarını bile anlayamıyorlar. Büyüm içimde çalkantılı nehirler halinde aksa da artık dizginlenemez bir sel değil.

Bağ bana sadece daha fazla güç vermedi, aynı zamanda başka bir şey daha verdi.

Sonunda kontrol bende.

"Tut şunu," diyorum Nadir'e gemiyi fırlatırken, çok fazla güç kullanmaktan ve Herric'ten mümkün olduğunca uzağa götürmeden önce kazara yok etmekten endişeleniyorum.

Nadir onu yakalıyor ve bakışları bizi inceleyen babasına kaymadan önce ona bakıyor, kalabalık çılgına dönmüş durumda. Nadir arkama geçiyor ve yanağımdan öperken bir kolunu omzuma ve vücuduma doluyor. "Yakalayın onu!" Herric bağıriyor, sonunda şoktan kurtuluyor. Ama ben yapmıyorum. Kiminle konuştuğunu bilmiyor çünkü kimse dinlemiyor.

Nadir hâlâ arkamdayken kollarımı kaldırıp Herric'in gözlerinin içine bakıyorum.

Soğuk gülümsemem yüzünün kızarmasına neden oluyor.

"Herkes beni hep hafife aldı," diye tekrarlıyorum. "Ama Herric, Yeraltı Dünyası Lordu, bu hata sana her şeye mal olmak üzere çünkü ben.. Ben. *Lanet* olası Kalp Kraliçesiyim."

Sonra cehennemi serbest bırakırım.

Parmaklarımdan çıkan sihirli mızraklar devasa mağaranın duvarlarına ve tavanına çarparak bizi çevreleyen balonu parçalıyor ve cam yağdırıyor. Herkes korunmak için birbirinin üzerine atlarken tribünler bir panik denizine dönüşüyor.

Tavandan taşlar damlıyor ve aşağı düşerken çığlıklar havayı dolduruyor. Dağ ayaklarımızın altında gürlerken ve tüm mağara sallanırken daha fazla sihiri filtreliyorum.

"Lor!" Nadir bağıyor. "Kaçmamız gerek."

Herric platformunda durmuş, dünyası bizi izliyor. Bakışlarımız bir saniye daha çakışıyor. Bizi yakaladığını sanıyordu. Ama biz onun hayal edebileceğinden çok daha zorlu rakipler olduğumuzu kanıtladık. Nadir elimi çekiştirerek beni şimdiki zamana geri getiriyor. Kenara doğru koşuyoruz ve dağın yamacından aşağı kayıyoruz, pürüzsüz yüzey hızlı bir kaçış sağlıyor. Ayaklarım yere çarpıyor ve biz koşarken kubbenin duvarları yıkılıyor, Yeraltı Dünyası'nın derinliklerine ve aydınlatılmış bir tünel ağına dalıyoruz biyoluminesan bir parıltı ile.

Mağara sallanırken koşuyoruz, üzerimize daha fazla taş yağıyor. Tüm dünya dikişlerinden ayrılıyor gibi hissediyor.

"Ne taraftan?" Ben soruyorum.

"Bir giriş vardı," diye bağıyor Nadir. "Buraya öyle girdim."

"Nerede o?"

"Bilmiyorum," diye cevaplıyor biz koşmaya devam ederken. Yer o kadar sert sallanıyor ki ayağımı tutmakta zorlanıyorum.

"Nadir, burada kapana kısılacaksınız!"

Bir yerde durur. "Bunu duyuyor musun?" diye sorar.

Dinlemek için zorlanıyorum ve bir an sonra köpek havlamalarının sesi kayadan yankılanıyor. Nadir iki parmağını ağzına götürüp keskin bir ısıklık çıkarıyor. Sesin geldiği yöne doğru koşmaya devam ederken Morana ve Khione köşeden uçarak geliyorlar.

Hayatım boyunca bu tüylü canavarları gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Hiç duraksamadan kendimizi her birinin sırtına atıyoruz ve onlar da başımızın üzerinden kaya ve moloz yağarken mağaraların içinde hızla ilerlemeye başlıyorlar.

Başımı aşağıda ve örtülü tutuyorum, buz tazılarına güveniyorum, ulumalarının yankılarına karşı kayalık tünellerde yarışırken ayakları emin ve kendinden emin. Daha fazla taş bizi ezmeye çalışırken köşelerden eğiliyorlar, ileri geri sallanıyorlar. Duyuları doğaüstü, bizi bulmadan saniyeler önce tehlikeyi seziyorlar. Ellerim kürküne yapışmış ve kalçalarımı sıkıca bastırmış halde Morana'ya daha hızlı gitmesini fısıldıyorum. Bunu yapabileceğini.

"İşte orada!" Nadir bağıyor ve ben önümdeki geniş açıklığa ve ötesindeki mağaraya bakıyorum. "Çıkış orası!"

"Acele edin!" Bağıyorum ve buz köpekleri hızlarını artırıyor, yığılan kayalar çıkışımızı engellemekle tehdit ederken hızlarının girintilerini kazıyorlar. Tam da biz

bariyere yaklaşıyorlar, üzerinden rahatça atlıyorlar ve bizi başka bir uzun mağaranın içine indiriyorlar.

Kayalık zeminde koşarken hızları hiç kesilmiyor.

"Dur!" Diğer tarafa ulaştığımızda bağıyorum. Morana'nın üzerinden kayıyorum ve Yeraltı Dünyası'nın derin gürültüsünün ayaklarımızın altında eridiğini hissediyorum. "Kapalı olduğundan emin olmalıyız!"

Nadir'in tamamen hareketsiz kaldığını fark ettiğimde bir büyü patlamasıyla yüksek tavana nişan almaya hazırlanıyorum.

Açıklıkta duran bir figüre bakıyor.

Aurora Kralı yüzünde en üzgün, en yenilmiş ifadeyle bizi izliyor. Benim tanıdığımdan tamamen farklı bir adam gibi.

Hâlâ kıpırdamayan, şok içinde donup kalmış Nadir'e bakıyorum.

Etrafımızdaki dünya sallanıyor ve daha fazla kaya düşerek kapıyı daha fazla kapatıyor.

"Nadir, her şey yıkılıyor!" Bağıyorum.

Bana bakıyor, ağzı bir kapanıp bir açılıyor, belli ki ne diyeceğini bilemiyor.

Baba ve oğul birbirlerine bakarken bekliyorum ve sonra Aurora Kralı dünyada beklediğim son şeyi yapıyor. Bir elini göğsüne bastırarak başını öne eğiyor ve sonra tekrar yukarı bakıp "Özür dilerim" diyor.

Nadir başını sallayarak geri çekilir.

Daha fazla kaya düşüyor ve sanki dünyada önemli olan tek şey oğluymuş gibi onu izlemeye devam eden Rion'u neredeyse görmemizi engelliyor.

"Nadir!" Bağıyorum. "Gitmemiz gerek. Şimdi."

Bana bakıp başını sallıyor ve sonra babasına bir kez daha bakarak Morana ve Khione'ye binip yola çıkıyoruz.

Arkamızda, Aurora Kralı'nı sonsuza dek gömecek olan mağaranın kendi üzerine çöküşünün gürültüsünü duyuyorum.

Köpekler uluyor ve bu ses taş katmanlarında kederli bir çığlık olarak yankılanıyor. Bizi dağın içinden ve dolambaçlı tünellerinden geçirerek güvenli bir yere götürüyorlar.

Kabaran toz bulutları, dağdan fırlayıp yıldızlardan oluşan bir gölgelik ve bir Aurora gökyüzünün dalgalanan ışıkları altında parıldayan bir kar örtüsü boyunca yarışana kadar topuklarımızı kovalıyor.

BÖLÜM 72

Köpekler yavaşlayarak durdu ve ben Morana'nın sırtından kayarak karın üzerine düşüp alnımı serin yüzeye bastırdım. Zihnim dönüyor, az önce yaşadıklarımızın boyutunu kavramakta . Birkaç uzun saniye boyunca düşüncelerimin yuvarlanan boşluğunda dönüp duruyorum ve parçaları tekrar yerine yerleştirmeye çalışıyorum.

Tekrar nefes alabileceğimi hissettiğimde kendimi Nadir'in yanına sürüklüyorum ve babasının bana gemiyi fırlattığında yüzünde beliren ifadeyi ve Aurora Kralı'nın sonsuza dek aramızdan ayrılmasından önceki o son anı düşünerek kendimi onun üzerine atıyorum. Yıllarca onun ölümünü planlayarak, intikamımı alacağım günü hayal ederek geçirdim. Ama şimdi o gittiğine göre, beklediğim rahatlamayı hissetmiyorum. Sadece boş hissediyorum.

"İyi misin?" Yüzünü ellerimle çerçeveleyerek soruyorum. Nadir, Rion'dan intikam almak için benden bile daha uzun zaman harcadı ve acaba o da aynı esneyen boşluğu hissediyor mu?

"O gitti," diyor Nadir, sanki kelimelerin doğruluğunu test ediyormuş gibi. "O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Göz kırpıyor ve bakışlarımla buluşuyor.

"Şu anda çelişkili hissetmen normal," diyorum. "Ne olursa olsun o hâlâ senin babandı."

Başını iki yana sallıyor. "Sonunda bize yardım etti," diyor, kaşları çatılıyor. "Bunu neden yaptı?"

"Bilmiyorum. Belki de kalbinde kurtarılabılır bir şeyler bulmuştur."

Elleri belime geliyor, sıkıyor.

"Özür dilediğini söyledi," diyor Nadir, ses tonu kuşkuyla karışık. "Sence bunu kastetmiş midir?"

Sorusunu düşündüm. Rion'un bana ve aileme yaptığı şeyler için üzgün olduğundan şüpheliyim ama sonunda bunu kabullenebildim. Onu affettiğim için değil, artık bu işin peşini bırakmanın zamanı geldiği için. O artık yok ve bizi bir daha asla incitemez.

Nadir hak ettiği özrü aldı, ki sonuçta daha önemli olan da bu.

"Bence yaptı," diyorum. "Belki de seni ve anneni terk ettiğinde kaçırdığı her şeyi sonunda anladı. Belki de en kötülerimiz bile ölümlülüğümüzün son saniyeleriyle yüzleştığımızde kurtuluş bulabiliriz."

"Yine de yaptığı hiçbir şeyi mazur göstermez," diyor Nadir, saçımdan bir tutamı geriye doğru süpürerek. "Sana yaptığı her şeyi."

"Elbette değil, ama artık bitti." Elini yüzünde gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Neden daha önce o kişi olmayı denemedi? affetmeyi deneyebilirdik. Belki de bunların hiçbirisi ." "Genellikle o anlar ancak çok geç olduğunda gelir. Ama geldi."

Belki bu sizi rahatlatılabilir."

Kollarını bana doluyor ve rüzgârlı dağın tepesinde birbirimize sarılırken yüzünü boğazımın kıvrımına gömüyor.

"kadını gördün mü?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Aşık olduğu kadının o olup olmadığını merak ettim. Annemle tanıştığında kışkırtılmaya çalıştığı kadın."

"Belki onunla bir ilgisi vardır?" Bana şaşkın bir bakış attı. "Belki."

Rüzgâr esiyor, yırtık giysilerimizi delip geçerken saçlarımızı savuruyor. Sonunda onun üzerinden yuvarlandım ve doğrulduk. Etrafımızı tararken, nereye vardığımız hakkında hiçbir fikrim yok. Girdiğimiz yoldan çıkmadık. Acaba diğerleri hâlâ aşağıda bizi mi arıyor? Onları bulmamız gerek.

Ama önce yapmam gereken bir şey var.

Nadir'in cebinden sandığı çıkarıp havaya kaldırıyorum. Taş ışığı yakalıyor, gecenin içinde parlıyor. Bu nesnenin içinde çok fazla güç ve kalp acısı var ama başka seçeneğim yok.

"Onu yok etmek zorundayım," diyorum, gözlerim yaşla doluyor. "Ama seni terk etmek istemiyorum."

Başparmağıyla yanağımlı okşuyor ve bir damla gözyaşını siliyor. "Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye cevap veriyor. "Bundan nefret ediyorum."

"Beni tekrar öldürmeye çalışacak. Ve Herric'in onu ele geçirmesine asla izin veremeyiz. Ne dediğini duydun: Kız ne kadar zayıflarsa, Herric yüzeye o kadar yaklaşır."

Bana doğru uzanıyor ve ben de elini tutup göğsüme bastırarak hıçkırıyorum.

Bunu durdurmak için başka bir yol bulamadık. Kalbimde umut vardı ama bir sonumun burası olacağını biliyordu.

"Lor." Sesi o kadar yumuşak ki milyonlarca parçaya ayrılmanın eşiğindeymiş gibi geliyor. "I . . ." Sözüünü yarıda kesiyor çünkü söyleyecek ne kaldı ki?

Elini bırakıyorum ve sandığı tutarak ayağa kalkıp karların üzerine koymak için birkaç adım uzaklaşıyorum. Acaba Tyr da bu görevi tamamladı mı? Yakında öğreneceğim.

Sonra geri çekiliyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

Nadir'e dönüyorum ve hayatımda hiç olmadığı kadar çok ağlarken kollarımı ona doluyorum. Bu son birkaç ay inişler ve çıkışlardan başka bir şey olmadı. Kalp kırıklığı ve neşe. En yüksekler ve en düşükler. Her şeyi kaybettim ama *her şeyi* buldum ve şimdi ... Hepsini sonsuza dek kaybedebilirim.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese kaldım. "O şey gittiğinde ne olursa olsun, seni seviyorum. Sonumuz nereye varırsa varsın, bunu asla unutma."

"Biliyorum," diyor. "Ben de seni seviyorum. Bu hayatta ve bir sonraki hayatta. Nereye gidersen git, seni bulacağım. Ne pahasına olursa olsun. Bu son *olamaz*."

"Seni çok özleyeceğim." O kadar çok hıçkırıyorum ki boğazım ve göğsüm ağrıyor. İçim dışıma taşıyor ve kıpkırmızı bir kayıp birikintisi halinde karın üzerine yayılıyor gibi hissediyorum.

Birbirimize sarıldığımızda başka bir şey söylemesine gerek kalmıyor. O beni derinden öpüyor, ben de onu öpüyorum, sevgimizin ve kalp kırıklığımızın her parçasını kucaklaşmamıza döküyoruz. Yapmak zorunda bırakıldığım seçimin bu olduğuna inanamıyorum.

Sonunda hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak geri çekiliyorum.

"Elimi tut," diyorum ve parmaklarımız birbirine dolanırken başını sallıyor. "Sakın bırakma."

Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Başka seçeneğim yok. Ya ben ya Herric. Kendime biraz zaman kazandırdım ama yakında dönecek.

Elimi açıp gemiye doğru yönelttiğimde büyü parmak uçlarıma doğru akıyor. O kadar güçlü bir büyü akışını süzerken şimşegi mi emiyor ki kalın kırmızı bir ışın haline geliyor.

Parlıyor ve içinde yaşayan gücü hissediyorum. Büyüm geminin içine akıyor, gittikçe daha fazla akıyor ve sonra parçalandığını hissetmeye başlıyorum. İçinden parlayan kılcal çatlaklar yüzeyi boyunca yayılıyor.

Bir figür belirdi ve Zerra'nın geleceğini biliyordum. Geminin üzerinde titriyor ama artık farklı. Derisinin üzerinde yılan gibi kıvrılan çatlaklarla kaplı. Bana bakarken sertçe yutkunuyorum. Ama gözlerinde öfke yok, sadece yenilgi var. Ne düşündüğünü merak ediyorum. O da yaptığı şeylerden pişmanlık duyuyor mu?

Başı yana düşerken ve omuzları kıvrılırken birbirimizi izliyoruz. Bakışlarında zamanının dolduğunu anladığını görüyorum. Bunu ikimiz de istemedik.

Büyüm geminin içine süzülüyor ve sonra Zerra toz haline gelmeye başlıyor - önce başı, sonra omuzları, sonra gövdesi ve bacakları. Yavaşça havaya uçuyor, parıldayan gümüş parçacıkları rüzgârla sürükleniyor. Sonunda gemi paramparça olur, parlayan virülans parçaları karın üzerinde kayar.

Bir an sonra gökyüzü beyaz şimşeklerle doluyor. O kadar parlak parlıyor ki gözlerimi korumak zorunda kalıyorum. Ufukta çtırtıdayarak ve patlayarak yanıp sönerken Nadir bana yapıyor.

Işığın gökkuşağının her rengine dönüşmesini, kırmızılar, maviler, morlar, yeşiller ve tüm renkler arasında gidip gelmesini izlerken, "Ölüyor," diyorum. Zerra'nın bir tanrı olarak yaşadığı hayat onu dönüştüğü şeye çevirmeden önceki kadının yasını tutmaktan kendimi alamıyorum.

Gökyüzü normale döndüğünde, rüzgar hafifçe esip uzaktaki zirvelerden ısılk çalarken karanlık üzerimize çöküyor.

"," diye fısıldadım. "Her şey bitti."

Sessizlik o kadar yüksek ki kulaklarım çınlıyor. Nadir'e bakarken bir sonraki adımın ne olacağını merak ederek bekliyorum. İkimiz de etrafımıza bakınıyoruz ve tam olarak neyi beklediğimden emin değilim ama *bir şeyler* olmasını bekliyordum.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum ve Nadir başını sallıyor.

Birden dünya eriyip gidiyor ve ikimiz de düşüyoruz.

Bir an sonra yüksek pencerelerden içeri ılık ışık süzülen sert mermer bir yere iniyoruz. Yukarı bakıyorum, nefesim göğsümde kesiliyor.

Evanescence'a geri döndük.

Empyrium odanın ortasında duruyor, ellerini önlerinde kavuşturmuş bizi izleyen birçok yüzüyle titriyor.

"Tekrar hoş geldin Lor," diyorlar. "Teşekkür ."

BÖLÜM 73

Nadir'den destek alarak ayağa kalkıyorum ve çevremizi tarayarak geçen sefer ziyaret ettiğim odada olduğumuzu fark ediyorum. Yüksek pencerelerden yumuşak güneş ışığı süzülüyor ve hava hiçliği ile durgun.

"Ne için teşekkür ederim?" Terden yapış yapış olmuş saç tellerimi gözlerimden silerek soruyorum.

"Zerra'yı öldürdüğün için," diyor Empyrium. Nadir'le bir bakış paylaşıyorum ve sonra geri dönüyorum.

"Anlamıyorum."

"Onu kendimiz öldüremezdik," diyor Empyrium. "Bunu yapabilecek güce sahip tek kişi sizdiniz."

"I . . . Ne?"

"Size bunu yaşattığımız için üzgünüz, ama Zerra'nın sizin için geleceğini bildiğimizden, onun yerine geçeceğinizi ağzımızdan kaçırdık."

Gözlerimi kırıştırıyorum, ne duyduğumu anlayamıyorum. Ona söyleyip söylemediklerini merak ediyordum ama bunu bana *neden* yaptıklarını hayal bile edemiyordum.

"Yani beni kullandın mı?"

Empyrium, "Bu gerekliydi," diyor.

"Neden onu öldüremedin? Neredeyse ölüyordum. Nadir neredeyse

!" "Bu bizim gücümüzü aşan bir şeydi," derler.

"Ama siz tanrısınız!"

"Biz sadece yaratabiliriz, yok edemeyiz. Bu yüzden Herric'i sürgün etmek zorunda kaldık."

"Sürgün mü? Ama buna *onun* sebep olduğunu söylemişsiniz."

"Kendi yöntemiyle yaptı. Yıkım yoluna devam izin veremezdik ve bu yüzden onu kontrol altına almak zorunda kaldık. Ama onu sadece Yeraltı Dünyası'na bağlayabildik, öldüremedik."

"Ama neredeyse kaçıyordu!"

Başlarını sallıyorlar. "Evet, Zerra'nın zayıflamasının yüzeydekilerle bu ölçüde etkileşime girebileceği anlamına geldiğini fark etmemiştik."

"O *kadar* mı? Yani bunu yapabileceğini biliyor muydunuz?"

"Sizi ele geçirebileceğini tahmin etmemiştik. Ama siz yine de galip geldiniz. Teşekkürlerimizi sunduğumuz bir başka şey daha. Zerra gitti ve yerini yeni bir tanrı alacak ve onun bir kez daha tuzağa düşmesini sağlayacak."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Neredeydin?" Çılgılık atıyorum. "Bize yardım edebilirdin."

"Onun etki alanına girdiğinizde, artık ulaşamayacağımız bir yerdeydim. Tek yapabileceğimiz beklemektir."

"Ve sen bunların hiçbirini bana söylemeyi düşünmedin mi?" Daha da sinirlenerek soruyorum. Kirli işlerini yapmak için beni mi kullandılar? Tutuşu sıkılaştınca Nadir'in kolunu kavıyorum.

"Bilmek hiçbir şeyi değiştirmezdi. Hiçbir fark yaratmazdı" diyorlar.

"Saçmalık. Benim için bir fark yaratırdı!"

Empyrium dönüyor ve sanki bu konuşmayı bitirmiş gibi uzaklaşıyor. Ben de onları takip edip bir şeyler talep etmek üzereydim ki havadaki bir dalgalanma dikkatimi çekti.

Uzayıp karanlık bir lekeye dönüşmesini izliyorum ve sonra Amya, Mael ve Willow odanın karşısında durup bize göz kırpmıyorlar. Artık bağlanma töreninde giydikleri kıyafetleri giymiyorlar ve ilk kez ne kadar uzun süredir yok olduğumuzu düşünme fırsatım oldu.

"Amya?" Nadir soruyor ve o da bize şaşkın şaşkın bakıyor.

"Willow?" Başka bir dalgalanma Cedar ve Elswyth'e, sonra da Tristan'a dönüşmeden önce ona doğru bir adım atarak soruyorum.

"Tris!" Bağırıyorum.

"Lor!"

Hepimiz odanın ortasında bir araya geldik ve kucaklaştık. Gerçekten de hiçbirini bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm.

"Ne oldu sana böyle?" Amya soruyor. "Çok endişelendik." "Ortadan kayboldunuz," diyor Tristan, bize bakarak.

Biz konuşmaya devam ederken Willow, "Lor, senin öldüğünü sanıyorduk," diyor. "Neden böyle giyindin?" Mael soruyor.

"Şey-"

Birkaç kişinin daha ortaya çıkmasıyla bölünüyoruz. D'Arcy, Bronte ve Cyan, Anemone ve Linden ile birlikte yoktan var oluyorlar. Bronte ve bağı ortağı Yael'in yanında gümüş saçlı genç bir kız, D'Arcy'nin yanında ise aynı koyu renk gözlere ve uzun beyaz saçlara sahip genç bir erkek Yüksek Fae duruyor.

Bir an sonra Tyr, Gabriel ve Erevan da ortaya çıkar.

Hepimiz boşlukta birbirimize bakıyoruz. Herkesin Empyrium'u fark etmesi bir an daha alıyor. Hepsi bir önceki karşılaşmamın hikâyesini duymuş ve hemen anlamışlar.

"Hoş geldiniz," diyor Empyrium. "Zerra öldü ve Üçüncü Çağ başladı."

Bana doğru bir el uzattılar. "Yeni tanrıçanız sizi bekliyor." Bütün gözler bana dönüyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır. Bunu istemiyorum. Lütfen."

"Birisi Eserlerin büyüsünü kontrol etmeli," diyorlar. "Ama neden ben?" diye soruyorum.

"Sen doğru seçimsin. Ouranos'taki en büyük kötülüğü yendin." "Hayır, .

İlgilenmem gereken insanlar var, bana ihtiyacı olan insanlar

Heart'ın büyüsünü geri getirecek ve ben bunu *istemiyorum*."

Nadir'in elini tutuyorum. "Birlikte yaşlanmak istediğim bir eşim ve bir ailem var.

Lütfen bunu yapmayın."

Bana sert bir bakış attılar. Reddetmemi beklemiyorlardı.

"Yıllar önce Zerra'yı bu işe sen zorladın ve bak nasıl sonuçlandı," diyorum.

"Sen Zerra değilsin," diye cevap veriyorlar. "Bu sefer daha iyisini seçtik."

"Hayır! Bunu istemiyorum!" Sesim odanın içinde çınlıyor. "Beni eşimi terk etmeye zorlayamazsın. Beni buna zorlayamazsın!"

"Ama yapabiliriz," diyorlar. "En iyi seçim sizsiniz. Sadece bir Birincil ya da yükselmiş bir kral veya kraliçe büyüü kontrol edebilecek kadar güçlü olabilir. Ve sizin yönetecek bir eviniz yok."

Bu açıklamayla birlikte odadaki herkesin hareketsiz kaldığını hissettim. "Lor?" Nadir soruyor. "Bunu biliyor muydun?"

Elini sıktım. "Yaptım ama hiçbirinize söyleyemedim. Hiçbirinizden benim için bu yükü omuzlamanızı isteyemezdim."

Empyrium'a dönerken Nadir'in çenesi sertleşiyor. "Beni al," der.

Başımı kaldırdım. "Hayır! Kesinlikle olmaz. İşte bu yüzden bunu seninle paylaşmadım."

Empyrium ellerini birbirine kavuşturup çenelerini aşağı indirdi.

"Anladığımız kadarıyla artık Birincil değilsiniz Aurora Prensi."

Nadir öfkeli bir nefes çekti. Bana mı yoksa onlara mı yönelttiğinden emin değilim.

Bakışlarım, konuşmak üzereymiş gibi görünen kardeşime yöneliyor.

"Aklından bile geçirme," diye hırlıyorum o ağzını kapatmadan önce. Empyrium'a dönerek, gözyaşlarım yanaklarımı kaplarken başımı sallıyorum,

panik göğsümde dönüyordu. "Başka bir yolu olmalı. Lütfen. Ben doğru seçim değilim. Ben sadece doğduğum hayatı yaşamak istedim. Kardeşlerimle birlikte olmak istiyorum. Nadir'le birlikte olmak istiyorum. *Senin* için Zerra'yı öldürebilelim diye benim için her şeyden vazgeçti. Sadece onunla olmak istiyorum. Kalp halkının bana ihtiyacı var."

"Ouranos'un sana daha çok ihtiyacı var," diyorlar. "Bazılarının hayatıyla hepsinin hayatı arasındaki fark bu olacak."

"Başka bir yolu olmalı!" "Yok" diyorlar.

"O zaman bana Nadir'i ver," diyorum, artık çaresizim. "Benimle gelmesine izin ver, ama ruhu onda kalsın."

Başımı sallıyorum. Bir dakika içinde bir mil konuşuyordum ve şimdi ne söylediğimi fark ettim.

"Özür dilerim," dedim. "Sizin adınıza konuşmamalıyım. ."

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Eğer bir yolu varsa, zaman kabul ediyorum. Ben de onunla birlikte olmak istiyorum."

Empyrium başını eğiyor ve ilk kez tüm bu olanlardan dolayı biraz üzgün görünüyor.

"Yapabilseydik, yapardık" diyorlar ve işte o zaman .

Mideme kramplar giriyor ve iki büküm olup dizlerimin üzerine çöküyorum. Aurora Kralı gitmiş. Taç bende. Sonunda özgürüm ve her şeyi kaybetmek üzereyim.

"Hayır," diye hıçkırıyorum. "Lütfen. Hayır."

Nadir yere düşüyor, ikimiz de birbirimize tutunurken beni kendine sarıyor.

"Lor," diye fısıldıyor, sesi çatlamak üzereydi. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Denedim. Bizim için çok uğraştım." "Denediğini biliyorum. Bu senin hatan değil."

Tristan, Willow ve Amya sefil küçük topluluğumuza katılırken daha fazla kol bizi çevreliyor. Ben ruhumun tükendiğini hissederken birlikte ağlıyoruz. Şimdiden gerçeklikten koptuğumu hissediyorum, sanki gerçekten burada değilmişim gibi.

"Yapacağım," diye yumuşak bir ses geliyor, ilk başta hayal ettiğimi sanıyorum. Tekrar geliyor, bu sefer daha güçlü.

"Onun yerine beni al."

Birbirimizden ayrılmamız biraz zaman alıyor. Elimin tersiyle burnumu silerken .

Tyr çemberin diğ er tarafında duruyor, sırtı dik ve gözleri bir amaç için açık. "Yapacağ ım," diye tekrarlıyor ve kalbimin etrafındaki mengene bir santim gevş iyor. "Tyr," diyor Erevan, onun yanına gelerek. "Ne yapıyorsun?"

"İş e yarar bir ş ey yapıyorum," diyor ve Gabriel'e dönüyor. Boynundaki altın dövmenin olmadığını fark ediyorum ve bu manzara karş ısında boğ azım düğ ümleniyor. "Özür dilerim. Asla eskisi gibi bir kral olamayacağ ım. Ne kadar istersem isteyeyim, asla geri dönemem. Çok acı veriyor. O duvarlar her zaman unutmak istediklerimin bir hatırlatıcısı olacak."

Gabriel'in yüzünden pek çok duygu geç iyor. Dalgınca, bir zamanlar Güneş Kralı'nın altın çizgilerinin onu bir tutsak olarak iş aretlediğ i boğ azına dokunuyor.

Sonra omuzları teslimiyetle düş er.

"Biliyorum," diyor usulca. Her biri bir elini diğ erinin boynunun arkasına sararken baş larını birbirine doğru eğ iyorlar. Birbirlerine ne dediklerini anlayamadığ ım yumuş ak sözler mırıldanıyorlar.

Sonra Tyr Gabriel'i serbest bırakıyor ve bana dönüyor. Empyrium'a bakmadan önce, "Bu yükü senden alacağ ım," diyor. "Eğ er beni kabul edersen."

Empyrium bir an için hiçbir ş ey söylemiyor, formundaki çeş itli insanlar sanki bir tartış ma yapıyorlarmış gibi içeri girip çıkıyorlar. Nadir bana daha sıkı sarılırken ben umutla izliyorum.

"Ama burada yalnız olacaksın," diyor Erevan. "Sadece olacak. Zaten bir yüzyıl boyunca böyle yaşad ınız."

"Çok uzun zamandır yalnızd ım," diye yanıtlıyor Tyr. "O kulede oturup Aphelion'u seyrederken hiçbir ş ey yapamıyordum. Ama burada bir fark yaratabilirim. Zerra'dan daha iyi olabilirim ve belki de olan her ş eyin bir amacı olur."

Tyr'ın bakış ları benimkilerle buluş uyor, gözleri inanç la yumuş uyor. "Emin misin?" diye soruyorum.

Gülümsüyor ve baş ını eğ iyor. "Çok uzun zamandır emin olduğ um ilk ş ey bu, Kalp Kraliçesi."

Empyrium konuş madan önce birkaç saniye daha görüş ür.

"Güneş Kralı'nın kalbi temizdir. Eğ er tacından feragat etmeyi seçerse, teklifini kabul ederiz. Birincil onun yerine geçmeye hazır m ı?"

Gabriel'le uzun uzun bakış madan önce bütün gözler Erivan'a dönüyor. Nefesimi tutuyorum, tüm hayatımın bir yöne ya da diğ erine kaymasını bekliyorum.

Gabriel bir elini Erevan'ın omzuna koyar.

"Bu kaçınılmazdı, Erevan. Elinden geldiğince direndin ama artık zamanının geldiğini anlıyorsun," diyor. "Ayrıca, Aphelion'un Lor'a yaptığı onca şeyden sonra, ona en azından bunu verebiliriz."

Bana doğru eliyle işaret ediyor ve beni Boşluk'taki o delikten çıkardığı günden beri verdiğim bir savaşı kazanmışım gibi hissettiren küçük bir gülümseme verdiğinde gözlerim tekrar yaşlarla doluyor.

Erivan uzun bir iç geçiriyor. Omuzlarının sanki üzerlerine dev bir ağırlık binmiş gibi çöküşünü izliyorum. Bana bakıyor ve sonra çenesini eğiyor.

"," dedi. "Yerimi kabul ediyorum."

Nadir şakağımı öperken titrek bir nefes veriyorum. Bunun gerçek olduğuna inanmaya cesaret edemiyorum.

Empyrium Tyr'a "Vedanı et," diyor. "Bugün hayatın değişiyor."

Tyr'ın Gabriel'e döndüğünü ve birbirlerine baktıklarını izliyorum, ikisi de kıpırdamadan duruyorlar. İkisinin de bunun kendileri için bir son olduğunu kabul ettikleri anı hissedebildiğime yemin edebilirim. Etraflarındaki hava bükülüyor ve sonra başka bir yere yerleşiyor gibi görünüyor, ama belki de hepsinin ihtiyacı olan şey budur.

"Seni seviyorum," diyor Gabriel, kelimeler boğazında düğümlenerek. "Seni birçok kez hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

Tyr başını sallıyor ve sonra kollarını Gabriel'e doluyor.

"Tüm o yıllar boyunca hayatımdaki tek ışık sendin. Sensiz ölebilirdim, Gabe. Bunu asla unutma. Ben de seni seviyorum."

Gözyaşları akarken ve omuzları titrerken birbirlerine sarılırlar.

"Sizi ziyaret edebilecek," diyor Empyrium nazikçe. "Zaman zaman."

"Ne zaman gelebilirsem o zaman gelirim," diyor Gabriel ve Tyr başını sallıyor. Birbirlerinin ellerini sıkıyorlar ve Tyr Gabriel'in parmak eklemlerini öpüyor.

"Mutlu ol," diyor Tyr. "Kendini suçlamayı bırakacağına söz ver. Bunların senin hatan değildi."

Gabriel uzun, yavaş bir nefes verir. "Deneyeceğim," diyor Tyr'dan önce ve sonra Erevan'a dönüyor. Birkaç sessiz kelime değiş tokuş ederler ve sonra Tyr İmparatorluk'a bakar. Duruşunu düzeltiyor ve bej rengi tuniğinin önünü düzeltiyor. Güneş Kralı'nı sadece birkaç kez gördüm ama şimdiden farklı biri gibi görünüyor. Kendini sallanan uçurumun kenarından geri çekmiş biri gibi.

"Ben hazırım," diyor bana bakarak.

"Bekle," diye . kalkıyorum, odanın karşısına koşuyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Ağırılığımдан tökezliyor ama beni sıkarken kendini tutuyor.

"Teşekkür ederim," dedim. "Kendini sunduğun için teşekkür ederim."

"Bu bir yük değil," diye cevap veriyor, nazik bir eli sırtıma yerleşiyor. "Bu yerde durmak ve size bu hayatı vermek benim için bir onur olacak Kalp Kraliçesi. Benim için bitmişti. Belki bir sonrakinde huzur bulabilirim."

Geri çekiliyorum ve Empyrium'a dönmeden önce başımı sallıyorum. "Beni al o zaman."

"Tamamdır," diyorlar ve sonra yumuşak beyaz bir ışık parıltısı içinde çevremiz eriyip gidiyor.

Bir an sonra hepimiz Heart'ın yıkıntıları arasında durmuş, birbirimize göz kırptırıyoruz.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve alnımı sert taşa bastırıyorum, sağlam zeminin ve güllerin eşsiz kokusunun tadını çıkarıyorum.

Sonunda.

Ben geldim.

BÖLÜM 74

LOR

GÖNÜL KRALLIĞI

Nefesimi tuttuğumda başımı kaldırdım. Nadir yüzünde küçük bir gülümsemeyle karşımda duruyor. Güneş ışığı siyah saçlarını yaldızlıyor ve gözleri zümrüt ve menekşe rengiyle parlıyor. O kadar güzel ki boğazım ağrıyor. Onu Aphelion'da ilk gördüğüm anı ve o anda dünyanın nasıl değiştiğini hatırlıyorum. Çıkacağımız yolculuğu asla hayal edemezdim.

Ve artık sonsuza dek benim.

"Başardık," diyorum usulca.

". Ve seninle gurur duyuyorum."

Elimi tutup beni yukarı çekerken hıçkırıklara boğuluyorum. "Sen olmasan bunların hiçbirini yapamazdım."

Çenemi eliyle kavıyor. "Oldukça iyi bir takım olduk."

"Gerçekten öyle," diyorum tekrar yıkılırken. Kucaklaşıyoruz, ben onun boğazının kıvrımında ağlarken birbirimize sarılıyoruz. Gözyaşlarımın beni iyileştirmeye başlamasına izin verdim. Onların kalbimde bir yer bulmasına ve ruhumun ilk yaralarının nihayet kapanmaya başlamasına izin veriyorum. Üstesinden gelmem gereken çok fazla travma var, ama şimdi nihayet bununla yüzleşebilirim ve bunu yalnız yapmayacağım. Bir daha asla yalnız olmayacağım.

Sonunda, herkesin bizi izlediğini görmek için ayrılıyoruz.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," diyorum. "Hepinize. Size nasıl yeterince teşekkür edebilirim bilmiyorum."

Cedar ve Elswyth, el ele, yaklaşan ve başlarını eğen ilk kişilerdir. "Evine hoş geldin Kalp Kraliçesi," diyor Cedar. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Bu herkesi şoktan çıkarır ve çemberin etrafındaki gerilim kırılır. Hepimiz kahkahalara boğulduk, gülümsedik ve kucaklaştık. Bu bir an için

Kutlama.

Sadece sihri kurtarmadık.

Sadece Heart'ı kurtarmadık.

Ouranos'u Herric'ten kurtardık. Neredeyse çok geç olana kadar savaştığımızı bile bilmediğimiz bir savaştı.

Gabriel geliyor ve bir kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor.

"Senin adına mutluyum, Final Tribute," diyor.

Gülüyorum ve onu sıkıca sarıyorum.

"Bana öyle demeyi bırakabilirsin, artık tam anlamıyla bir kraliçeyim."

"Hâlâ kafanda bir taç göremiyorum," diyor alaycı gülümsemeye.

"Belki de bunu düzeltmenin zamanı gelmiştir," diyor Tristan, omzuna astığı çantayı açıp bir kumaş demeti çıkararak. Kalp Tacı'nı açıyor ve bana doğru tutuyor. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Tris," diyorum boğazım tekrar düğümlenirken. Onca yıl buraya doğru koştuktan sonra, sonunda kendimizi burada bulduğumuza inanmak neredeyse imkânsız.

"Yükselişin için hazır mısınız?" Nadir soruyor. "Bütün bunlar bunun içindi, değil mi?"

"Bir şey yapmalı mıyız?" Willow soruyor. "Büyük bir tören falan gibi mi?"

Etrafımızdaki yıkık dökük binalara ve harabeye dönmüş şehre bakıyor. Büyükbabalarımızın bize bıraktığı hayaletlere.

"Hayır," dedim. "Bunu şimdi yapalım. Yeterince bekledik." Uzaktaki yerleşim yerlerine doğru bakıyorum. "Yeterince beklediler ve süslü bir şeye ihtiyacım yok. Hepiniz burada benimlesiniz ve bu yeterli."

Nadir'e dönüp elini göğsüme bastırıyorum. "Kaderinde artık Aurora'nın kralı olmak olmadığını biliyorum ama Kalp unvanı kulağa nasıl geliyor?"

Ruhumun her köşesini aydınlatan bir gülümsemeye dönüşüyor. Beni kendine çekiyor. "Kulağa gerçekten mükemmel geliyor."

Beni öpmek için eğiliyor ve Mael çok belirgin bir şekilde boğazını temizleyene ve birbirimizden ayrılana kadar birbirimizin hissinin tadını çıkararak oyalanıyoruz.

"Özür dilerim," diyorum yanaklarımın kızardığını hissederek. Ama çemberin her yerinde gülümsemeler var.

"Yükselişi nasıl gerçekleştireceğim?" diye sordum.

Anemon çemberin dışına çıkar. "Tacı başınıza yerleştirin, gerisini o halledecektir."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Bize de yardım ettiğin için. Ne yaptığımı biliyorum."

Sözümü kesti. "Beni Zerra'dan kurtardın. Sana asla yeterince teşekkür edemeyecek olan benim." Bir elini göğsüne bastırıyor ve başını öne eğiyor. Cyan Anemon'un arkasından yaklaşıp bir elini onun beline koyuyor. "Her şey affedildi, Kalp Kraliçesi."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Linden onlara katılıyor ve belinden eğilmeden önce tereddüt ediyor.

"Teşekkür ederim," diyor kısık bir sesle ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Benden hep nefret mi edeceksin?"

Omuz silkiyor. "Göreceğiz."

Ben alırım.

Sonra kardeşlerime döndüm.

"Sanırım zamanı geldi."

Willow, "Bekle," dedi. "Tristan ve ben sana bir şey aldık. Belki aptalcaydı ama kendimizi tutamadık."

Tristan çantasına uzanır ve parlak kırmızı kâğıda sarılmış ve altın rengi ipek bir kurdeleyle bağlanmış küçük bir kutu çıkarır.

"Nedir bu?" Elimi uzatarak sordum.

"Aç şunu," diyor Willow, gözleri parlayarak. Kardeşlerim birbirlerine eğlenerek bakıyorlar ve ben de gözlerimi kısıyorum.

Ben kurdeleyi çekip kapağı kaldırırken Nadir omzumun üzerinden bana bakıyor.

İçinde ne olduğunu görünce kahkahayı patlattım.

"Nedir bu?" Pürüzsüz sabun kalıbını çıkarırken Elswyth soruyor. Çemberin etrafına bakıyor. "Sabun mu? Anlamıyorum."

"Bir gün sana hikâyesini anlatacağım," diye söz veriyorum ve sonra onu burnuma götürüp yumuşak çiçek kokusunu içime çekiyorum.

"Mükemmel," diyorum ağabeyime ve ime. "Teşekkür."

"Güvenli bir yerde sakladığınızdan emin olun," diyor Tristan göz kırparak. "Kimsenin çalmasını istemeyiz."

Tekrar gülüyorum ve sonra kardeşlerime bakıyorum.

"Bunu yapmalı mıyız?" diye sordum. Tristan hediyemi alıyor ve Taç ile değiştiriyor.

"Willow, Tris," diyorum, başımın üzerine koyduktan sonra ellerimi uzatıyorum. Nadir önümde durup elini enseme dolayarak alnını benimkine yaslarken ikisi de birer tane tutuyor.

"Hazır mısınız?" Ona soruyorum ve o da başını sallıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ayaklarımın dibinde sert bir zemin hissetmeden önce göğsümde bir şey beni hiçliğe sürüklüyor. Gözlerimi açtığımda aynı gül bahçesinde, banklar ve yüzlerce gül fidanıyla çevrili beyaz taş yolda duruyorum. Hava ılık ve durgun, güneş hafifçe parlayan bir küre.

Bu kez Willow, Tristan ve Nadir de buradalar. Etrafımızı tararken hepimiz şaşkın bakışlar paylaşıyoruz.

"Neredeyiz biz?" Tris sorar.

"Burası Kraliyet'in beni en son götürdüğü yer," diye cevap veriyorum arkamı döndüğümde ve yolun sonunda duran bir figür fark ediyorum.

"Anne," diye nefes alıyorum, Willow ve Tristan'ın hareketsiz kaldığını hissediyorum.

Bir an sonra gölgelerin arasından bir kişi daha çıkıyor ve sade kahverengi bir tunik ve pantolon giyen babamız kolunu annemizin koluna doluyor. Omuzlarına dökülen gür kestane rengi saçlarıyla tam da hatırladığım gibi görünüyor. Zümrüt gözleri, beni her öptüğünde yanaklarımı gıcıklayan gür sakalının üzerinde parlıyor. O gülümserken kalbim göğsümde çarpıyor ve Tristan ile Willow'un yumuşak nefes alışlarını duyuyorum.

Annemiz boştaki kolunu uzatıyor.

"Çocuklar," diyor, gözleri yaşlarla doluyor.

"Anne." Tristan ona doğru yaklaşır, gözyaşları yüzünden akmaya başlamıştır bile. Willow aynı şeyi babamıza yapmadan önce o kendini annemize atıyor. Ben Nadir'in elini tutarken hepsinin sarılışını izliyorum. O elini sıkıyor, ben de alt dudağım titreyerek ona bakıyorum.

Tristan ve Willow uzaklaşınca annemle babam bana dönüyor. Nadir'in elini bırakıp onlara doğru koşuyorum ve kolumu boyunlarına doluyorum. Hepimiz titrerken bana sarılıyorlar.

," diyor annem. "Yapabileceğini biliyordum."

"Neden buradasın?" diye sordum. "Sadece ikimizin görüşebileceğini söylediğini sanıyordum."

"Artefacts bizim adımıza bazı torpillerde bulundu," diyor Peder.

"Seni çok özledim," diyorum ve o da gülümsüyor, yeşil gözlerinin kenarları göğsümü acıtacak şekilde kırışıyor.

"Ben de seni özlüyorum," diyor. "Her gün." "Keşke-"

"Biliyorum," diyor. "Biliyorum."

Tekrar sarıldık ve sonra "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum" dedim.

Nadir'e işaret ediyorum ve o da yaklaşıyor. Onu hiç bu kadar kendinden emin görmemiştim ve bu beni neredeyse güldürüyor.

"Bu Nadir," diyorum. "Eşim. Bağlı ortağım ve şimdi de Heart'kralı." Elini tutuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Beni yaratmaya yardım eden adam."

Nadir gülümseyip boştaki elini uzatıyor ama bizimkiler buna izin vermiyor. Görmezden geliyorlar ve onu her iki yanından uzun ve sıkı bir şekilde kucaklıyorlar. Kolları iki yanında sallanıyor ve ne yapacağını bilemediği çok açık. Kardeşlerim ve ben kahkahalara boğulduk. Sonunda o da anladı ve onlara sarıldı.

Onlar bitirdikten sonra Nadir geri çekilip bana bakıyor.

"Sizi temin ederim ki kızınız kendi kendini yarattı. Ben sadece onun arkasında durdum."

"Teşekkür ederim," diyor annem ellerini birbirine kavuşturarak. "Lütfen ona iyi bakın."

Belinden eğilir ve elini kalbine bastırır. "Hayatım pahasına."

Hepimiz sarılıp biraz daha sohbet ediyoruz, Yeraltı Dünyası'nda ve Evanescence'ta olan her şeyi anlatıyoruz. Tristan ve Willow onlara hayatları hakkında anlatabilecekleri her şeyi anlatıyorlar. Willow, Amya'dan övgüyle bahsediyor ve Tristan da Woodlands'in Başrahibi olmakla ilgili korkularını ve umutlarını paylaşıyor.

Kısa süre sonra hava tekrar kasvetli bir hal alır.

", değil mi?" Ben soruyorum. "Tüm zamanımız bu kadar mı?"

Anne, kolunu Willow'un omuzlarına dolayarak, "Korkarım öyle," diyor. "Ama elimizden geldiğince sana göz kulak olacağız."

Willow gözyaşlarını yanaklarından silerek, "En azından buna sahiptik," dedi. "Seni bir daha görebileceğimizi hiç düşünmemiştim."

Kalbimin yeniden kırıldığını hissederken hepimiz birbirimize bakıyoruz. Ama kendime kazandığım her şeyi hatırlatıyorum.

"Şimdi ne olacak? Bu yükseliş mi?" diye sordum.

"Öyle," diyor annem. "En azından senin durumunda. Buradan ayrıldığında resmen Kalp Kraliçesi olacaksın."

Annem ve babam dizlerinin üzerine çöküp başlarını eğiyorlar. Onlar başlarını kaldırıp baktıkça gözyaşlarım durmak bilmiyor.

"İçin istediğimiz tek şey buydu. Birbirinize iyi bakın," diyor babam. "Harika bir kraliçe olacaksın Lor. Öyle olacağını hep biliyordum."

"Mutlu olun çocuklarım," diye ekliyor anne. "Ne kadar çok sevildiğinizi asla unutmayın."

Sonra parmaklarını ağzına götürüyor ve bize bir öpücük konduruyor. Nadir, Willow ve Tristan, ailemle birlikte eriyip gidiyorlar.

Hala burada ne aradığımı merak ederek arkamı Tyr'ı yolun sonunda dururken buluyorum. Sanki onu daha yeni bırakmışız gibi geliyor ama tamamen farklı görünüyor. Altın sarısı saçları güneşte parlıyor ve bronzlaşmış yanaklarına renk geliyor. Beyaz bir tunik ve pantolon giymiş ve omuzları rahatlamış. Atlas hayatını mahvetmeden önce böyle görüldüğünü hayal ediyorum.

"Tyr," diye fısıldıyorum, o gülümsüyor ve çenesini indirmeden önce iki parmağını dudaklarına götürüyor.

"Ouranos'un tanrısı olarak ilk görevim senin taç giydiğini görmek

Lor." Başımı salladım ve gülümsedim. "Tekrar teşekkür ederim.

Her şey için."

Doğrulmadan önce derin bir selam vererek belinden eğilir. "Elveda, Kalp Kraliçesi."

Sahne eriyip giderken sözleri yankılanıyor ve kendimi bir kez daha Heart'ın yıkıntıları arasında, sevdiğim herkesle çevrili olarak buluyorum.

"İşe yaradı mı-" diye sormaya başlıyorum, sonra gözlerim açılıyor.

Güller yine açıyor, ama artık her yerdeler. Tüm şehre yayılmışlar. Duvarlara. Toprağa. Molozların ve kaleden geriye kalanların üzerine tırmanıyorlar.

"Bence işe yaradı," diyor Nadir.

Her şeyin üzerinden tırmanmaya devam ediyorlar, beni, Nadir'i ve kardeşlerimi bir çiçek çelengiyle çevreliyorlar, bizi eve davet ediyorlar.

Bakışlarımı uzaktaki yerleşim yerlerine çeviriyorum. İnce bir duman bulutu havada bir işaret gibi kıvrılıyor ve bana tüm bunların gerçekte ne için olduğunu hatırlatıyor.

"Gidip onlara söylemeliyiz," diyorum. Kimsenin cevap vermesini beklemeden, gül sarmaşıkları topuklarımı kovalarken koşmaya başlıyorum. Şehir surlarını geçerken herkesin beni takip ettiğini duyuyorum.

Durana kadar harap manzaranın üzerinde uçarken ayaklarımın kanatları var.

Nadir arkamda duruyor, eli belimi buluyor. Bir yığın insanın yaklaşmasını izlerken diğer herkes sıraya giriyor.

Güller bizi takip ediyor. , manzaraya tırmanıyorlar, her şeyi kırmızı ve yeşil bir halıyla kaplıyorlar. Bu çok güzel bir manzara.

Kalabalık yaklaşırken bekliyoruz. Öndekiler başımdaki tacı fark ediyor ve hepsi dizlerinin üzerine çökmeye başlıyor.

"Sihir!" diye bağılıyor biri. "Geri döndü!"

"Kraliçe! O yaşıyor!"

"Kurtulduk!"

"Eve dönebiliriz!"

Etienne ve Rhiannon elleri bağlı bir şekilde kalabalığın arasından çıkıyorlar. Önümde durdular ve dizlerinin üzerine çöktüler.

"Kraliçemiz çok yaşa," diyor Rhiannon, herkes ilahiyi alıp tekrar tekrar söylemeye başlamadan önce.

Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi gökyüzü şimşek böcekleriyle dolmaya başlıyor. Etrafımızda uçuşuyorlar, parlayan küçük ışık topları gökyüzünde dans ediyor. Solumda duran Nadir'le bir gülümseme paylaşıyorum ve sonra diğer tarafımda duran Willow ve Tristan'la bir gülümseme paylaşıyorum.

Hayatımdaki en önemli üç kişiye bakıyorum.

Arkamızdaki yıkık kraliyete ve bizi çevreleyen toprakların harabesine.

Titrek bir nefesle milyonlarca gülün kokusunu içime

çekiyorum. "Peki şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum.

Kardeşim bir kolunu omuzlarıma doluyor ve bir kolunu dışarı çıkarıyor.

"Sonunda yaşıyoruz," diyor. "Ve sonra her şeyi yeniden inşa ediyoruz."

BÖLÜM 75

GABRIEL

APHELION-BİR AY SONRA

Erevan sonunda kral olarak yerini aldı. Çekincelerini anlıyor olsam da, bunun görevi olduğunu da biliyordu. Eğer Aphelion halkına yardım etmeye gerçekten inanıyorsa, o zaman kendisine biçilen tacı almak zorundaydı.

Dönüşümüzden kısa bir süre sonra göğe yükselme törenini düzenledik ve olaya yakışır bir gösteri oldu. Krallıktaki herkes yeni hükümdarlarını görmek ve ayaklarına kapanmak için can atıyordu. Pek çok kişi tarafından seviliyordu ama yine de aşması gereken pek çok köprü vardı.

Ama insanların ihtiyacı olan kutlama buydu. Onca yalan ve dolandan, kayıp ve kalp acısından sonra hepimizin inanacak bir şeye ihtiyacı vardı. Aphelion'un yeni altın Güneş Kralı tam da aradığımız şey. Tyr ve Atlas'ın başarısız olduğu yerde onun başarılı olacağını biliyorum. İkna edilmesi gerekse bile onun harika olacağını hep biliyordum.

Bugün Payne Rahibesi'nin önünde kardeşlerim Jareth ve Rhyle ile birlikte duruyorum. Sade kıyafetler, basit tunikler ve pantolonlar giyiyoruz, artık bizi krallığımızın hizmetkârları olarak işaretleyen altın zırhı taşımak zorunda değiliz. Kanatlar bizi her zaman öne çıkaracak olsa da, en azından bu özgürlüğe sahibiz.

Lor bana Cloris'i kandırarak eş bağı hakkındaki bilgisini ortaya çıkardığında neler olduğunu anlattı. Onu zar zor da olsa hayatta bıraktığını söyledi ama Cloris'in yaralarına yenik düştüğünü ve bu düzlemi sonsuza dek terk ettiğini iyi biliyorum.

Bu kesinlikle bir kayıp değil ve umarım ait olduğu yerde, Yeraltı Dünyası'nda çürüyordur.

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" Jareth soruyor.

"Onu yıkıyoruz," diye cevap veriyorum. Rahibeyi ya da Aphelion'a getirdiği dehşeti daha fazla hatırlatmak istemiyorum. Atlas'ı Tyr'ı öldürmesi için neredeyse kandıran onun entrikaları ve yalanlarıydı.

Sanırım tek olumlu yanı, Lor'u da hayatımıza sokmuş olması.

Kürek ve kazma taşıyan bir grup işçi bulvara yaklaşıyor. Arkalarında yıkım için gerekli daha fazla ekipman yuvarlanıyor. Erevan ihtiyacım olan her şeyi sağlama konusunda fazlasıyla cömert davrandı.

"İndirin onu!" Onlara bağıyorum. Çalışanları zaten yeni ve daha iyi yerlere yerleştirdim ve burayı ayakta tutmak için hiçbir neden kalmadı. Çekiç ve testere sesleri havayı doldururken işçilerin alana üşüşmesini izliyoruz. İşin çabuk bitmesini istedim ve elime geçen herkesi işe aldım.

"Şimdi ne yapacaksınız?" Kardeşlerime sordum. İkisi de bir an için soruyu düşünüyor.

"Her zaman bir kitapçı açmak istemişimdir," diyor Jareth. "Çok sayıda nadir baskının olduğu ve insanların gelip saatlerce kitap okuyabileceği bir kahve dükkanı."

Onu ne sıklıkta burnunu bir kitaba gömmüş halde bulduğumu hatırlayarak gülümsüyorum.

"Peki ya sen?" Rhyle'a sordum.

"Yirmi Dördüncü Cadde'de çok gösterişli bir daire aldım," diye cevap veriyor gözlerinde bir ışıltıyla. "Kralın bize verdiği tüm o altınlarla bol bol 'eğlenmeyi' planlıyorum." Sırıttırıyor ve hepimiz gülüyoruz. Bu kadar kolay hissettirmesi inanılmaz.

Hepimiz bir süre daha işçileri izlemeye devam ederken, "Kulağa mükemmel geliyor," diyorum. Sonra ikisini de omuzlarından alkışlıyorum.

"Saraya dönsem iyi olacak," diyorum. "Konsey toplantısı yakında başlıyor."

"Kalıyor musun?" Jareth soruyor. "Erevan'la mı?"

"Sanmıyorum," diyorum. "Sadece onun yerleştiğini görmem gerekiyor, sonra ne yapacağıma karar vereceğim."

"Anlıyorum," diyor.

"İkinizle de görüşürüz"

"Daireme davetlisin," diye sesleniyor Rhyle ben çıkmaya başlarken.

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Bunu unutmayacağım."

"Boş alanı ne yapacaksın?" diye sorarak Payne Rahibesini işaret ediyor.

İkisini de selamlamadan önce başımı eğip binaya bakıyorum.

"Bir gül bahçesi inşa et."

Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve uzaklaştım.

Saraya geri dönüyorum ve herkesi toplanmış bulduğum konsey odalarına doğru . Erevan elleri arkasında masanın başında duruyor ve ben içeri girerken bana hızlıca başıyla selam veriyor. Sarı saçlarını arkadan bağlamış, sade ama iyi yapılmış kahverengi bir ceket ve pantolon giyiyor. Duruşu dik ve kendinden emin ve şimdiden bir kral gibi görünüyor. Ayna bu sefer iyi seçim yapmış. Bunu en başından beri biliyordum.

Tam olarak buraya ait olmasam da, birkaç hafta Aphelion'un yöneticisi olarak görev yaptığım için Erevan onu destekleyip desteklemeyeceğimi sordu. Sonunda bu rolü kabul etmesine çok sevindim. Daha uzun süre devam etmek zorunda kalsaydım kendime bir mezar kazıp içine saklanmak zorunda kalırdım.

Herkes yerine yerleşirken, Erevan boğazını temizliyor ve hazırladığı konuşmaya başlıyor. Onlara alçak fae'lerin haklarını iade etmeleri için yalvarıyor ve öyle bir tutku ve kararlılıkla konuşuyor ki, konsey üyelerinin gözlerinin açıldığını ve ifadelerinin netleştiğini izliyorum. Kelimenin tam anlamıyla fikirlerini değiştiriyor. Erevan Aphelion'un kralı olarak çok az güce sahip olacağını düşünmüş olabilir, ama bence bu ona değişikliklerine konseye karşı değil, onlarla birlikte çalışacak şekilde yaklaşma güvenini verdi.

İşi bittiğinde, ağır ağır nefes alıyor, ama ona bakıp da bu rol için en iyi kişi olduğuna inanmayan biri nasıl olabilir bilmiyorum. Ona ve düşük fae'lere yardım etmek için yaptıklarına karşı herhangi bir düşmanlık beslemeye devam ederlerse, o zaman hepsi aptaldır.

"Oylama zamanı geldi mi?" diye soruyor kararsızca.

Bakışları bana kayarken masanın etrafında birkaç bakış paylaşıyor.

İlk el onay için kalkarken nefesimi tutarak bekliyorum. Bu el, Yirmi Dördüncü Bölge'nin başkanı General Cornelius Heulfryn'den başkasına ait değil. Bana kızının daha iyi bir insan olması umuduyla gönüllülük yapmaya başlaması için ısrar ettikten sonra Umbra'nın muhtaç çocuklarına yardım etme tutkusunu bulduğunu söyledi. Görünüşe göre, Erevan için yeni bir okul ve yetimhane inşa etme önerisi üzerinde çalışıyor. Masasına gelir gelmez onaylayacağından hiç şüphem yok.

Erevan ve Cornelius birbirlerine bakıyorlar ve işte o zaman Erevan'ın iyi iş çıkaracağını anlıyorum.

Çemberin etrafında daha fazla elin kalkmasını izliyorum. Erivan'ın yasaları değiştirmek için on sekiz oya ihtiyacı var.

Sonunda, yirmi dört elin tamamı kalkar ve orada kalır.

Erivan bana bakıyor ve ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz. Buraya gelmek için ne kadar uzun bir yol kat ettik.

Ertesi gün, Atlas'ı ve yalanlarını ilk kez ifşa ettiğim sarayın dışında toplandık. Etrafımızdaki herkesin yüzünü ve herkes gerçeği fark ederek ona döndüğünde Tyr'in nasıl baktığını hatırlıyorum. Göğsümü ovuşturuyorum, beni kralıma bağlayan ve neredeyse öldüren o acıyı hissediyorum.

Erevan elinde tuttuğu kâğıtta yeni ve bildiğimizden daha iyi bir Aphelion'u yönetecek kuralları okurken, yükseltilmiş bir platformda onun yanında duruyorum. Düşük fae'leri serbest bırakma oylamasından sonra, birkaç değişiklik daha yapma fırsatı buldu.

Düşük fae'ler diğer vatandaşlar gibi yaşamakta özgür olacaklar. Büyülerini kullanmakta özgür olacaklar. Herhangi bir bölgede yaşamak ve arzu ettikleri herhangi bir tutkunun peşinden gitmek. Ya da isterlerse geldikleri ormanlara, göllere ve dağlara geri dönebilecekler. Şu andan itibaren herkes sadece Fae olarak anılacak. Artık sınıf ayrımı yok. Bunun tüm kıtaya yayılacağını umuyor ve bunun uzun sürmeyeceğine inanıyorum.

On yeni gardiyan atadı. Her türden Fae'nin bir karışımı, her biri bu seçimi yapmakta ve istedikleri takdirde görevlerinden ayrılmakta özgür. Kanatları ya da dövmeleleri olmayacak, ama altın zırhları içinde gururla durduklarına baktığımda, umursadıklarını sanmıyorum. Aslında, bunun büyük bir gelişme olduğunu iddia ediyorum.

Hepimizin çok uzun zamandır normalleştirmemize izin verdiğimiz şeyleri hatırlatıyorlar.

Ve son olarak Erevan, Güneş Kraliçesi Yargılamalarını insanlık dışı ve barbarca olarak nitelendirerek kaldırır. Bir taç için yarışırken hayatını kaybeden herkesi onurlandıracağına söz verir.

Erivan'ın tezahüratlar eşliğinde haberleri paylaşmasının ardından sıra avluya yapılan yeni eklemenin açılışına gelir. "Ooh" ve "aah" korosuna bir kolunu uzatıyor.

Ortada parıldayan bir kumaşla kaplı dev bir yapı duruyor ve Erevan'ın kaldırılarak tanrımız Tyr'in altın bir heykeli ortaya çıkarılıyor. O

çenesi yukarıda ve bakışları gökyüzünde gururla duruyor. Hatırladığım adama benziyor.

Lor'a kendi hayatını vermek için bu hayattan vazgeçen adam.

Başka bir amaç bulmak umuduyla bu hayattan vazgeçen adam.

Tyr'bir kez ziyarete gittim ve sonunda memnun olduğunu düşünüyorum.

İki ay sonra, denize bakan bir balkonda durmuş, derin bir nefes alarak bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Erevan'ın egemenliğini kurmasına yardım ediyordum ve artık o rahat olduğuna göre, sanırım bir molaya hazırım. Buradan biraz uzaklaşmaya ve sadece var olma şansına hazırım. Omuzlarımda herhangi bir sorumluluk ya da ağırlık istemiyorum. Sadece nefes almak istiyorum.

Aphelion her zamankinden daha iyi. Depremin ve diğer felaketlerin etkilerini temizledik ve Ouranos'ta her şeyin normale döndüğü söyleniyor. Her türden Fae gelişiyor ve halk nihayet huzur içinde.

Tyr'ın yıllarını geçirdiği kuleyi yıktık. Aslında, sarayın tüm kanadını kapattık. Belki bir gün tekrar işe yarar bir hale gelir ama şimdilik hepimiz onun varlığını unutmaktan memnunuz.

On Altıncı Bölge'deki yeni bahçe çiçek açıyor ve yüzlerce gülle havayı kokulandırıyor. Yapraklar arasında uçuşan binlerce yıldırım böceğinin açıklanamaz varlığı sayesinde insanlar özellikle geceleri ziyarete akın akın geliyor.

Lor'un arkadaşları ve eski Haraçlar, Halo ve Marici, buranın bakımını üstlendiler. Birini işe alacağımı söylememe rağmen, kategorik olarak reddettiler ve neredeyse her gün orada bahçelerle sevgiyle ilgilenirken bulunabilirler.

Lor, birkaç hafta sonra bağlanma törenleri için geldiğinde gelip onu göreceğine söz veriyor.

Dirseklerimin üzerine eğilmiştim ki bir ses dikkatimi Hylene'in beni izlediği yere çekti. Sekizinci Bölge'de Nerissa ile birlikte yaşıyor ve elinden geldiğince yardım ediyor. Erevan'la çok meşgul olduğum için birlikte geçirecek fazla zamanımız olmadı. Ama onu hayal ediyorum. Sürekli onu düşünüyorum.

Ateşli saçlarını ortaya çıkaran sade sarı bir elbise giyerek her zamanki gibi nefes kesici.

"Merhaba," diyor yumuşak bir gülümsemeyle başını eğerek.

"Hey," diyorum arkamı dönüp ona bakarak.

"Ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Sadece bundan sonra ne yapacağımı merak ediyorum." "Bir fikrin var mı?"

Önümde durdu ve yukarı baktı.

"Bir süreliğine yaşamak için sessiz bir yer bulabileceğimi düşünüyordum. Cedar bana hemen kıyıdaki ormanında bir kulübe önerdi, böylece okyanusun sesini özlemek zorunda kalmayacağım."

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor.

"Neredeyse," diye kabul ediyorum ve o da soruyla göz kırpmıyor. "Bir arkadaşın olması iyi olabilir."

"Oh?" Neredeyse bana bastırana kadar yaklaşıyor ve bir elimi yüzüne götürüp parmaklarımı çene kemiği boyunca gezdiriyorum. Yüzünü yukarı kaldırıyorum ve ona bakıyorum, burnunun yumuşak eğimini ve köprüyü tozlayan çilleri alıyorum. Parlak yeşil gözleri parlıyor ve göz bebeklerini çevreleyen altın halkayı fark ediyorum.

"Bana katılmak ister misin?" diye sordum.

Gülümsüyor. "Sessiz düşüncelerini bölmek istemem, değil mi?"

Başımı arkaya eğip gülüyorum. "Sanırım birkaç kesintiye ihtiyacı var."

Parmak uçlarına doğru uzanıyor ve beni öpüyor. "Peki o zaman... bu benim yapabileceğim bir şeye benziyor."

Ona gülümsüyorum ve sonra ben de sonunda memnun oluyorum.

BÖLÜM 76

NADIR

AURORA

Nostraza'nın kapılarının dışında **durmuş**, pek çok insan için sonun başlangıcı olan yasaklayıcı girişe bakıyorum. Bu yerle ilgili her şeyden pişmanlık duyuyorum. Lor hayatıma girmemiş olsaydı bile, yine de her şeyden pişmanlık duyardım. Sadece daha fazlası bu canavarın pençesine düşmeden gözlerimi açmama yardım ettiği için minnettarım.

"Nadir," diyor Amya ve dikkatim ona yöneliyor. Bana Mael, Willow ve Tristan'ın kendisiyle birlikte beklediği açıklığı işaret ediyor. "Haydi gel."

Derin bir nefes alıp içeri giriyorum ve Lor'un kayboluşunu araştırmak için gönderildiğimde buraya en son ne zaman geldiğimi düşünüyorum. Onu bıraktıkları o deliğe düştüğümü ve kokusunu aldığımı hatırlıyorum. Onunla henüz tanışmamıştım ama şimdiden dokunamadığım bir anı olmuştu. Nedenini söyleyemesem de, sanırım o zaman bile her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordum. Ne kadar değişeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Willow ve Amya el ele tutuşup önümüzde yürüyorlar. Ayak seslerimiz boş sessizlikte yankılanırken geri kalanımız da arkamızdan geliyor.

Aurora'ya döndüğümüzde babamın ölümünü duyurduk. Tepkiler karışıkta ama çok fazla arkadaşı yoktu ve yas tutmaktan çok rahatlama hissi uyandırdı. Doğruca Keep'teki annemin kanadına gittim ve beklediğim gibi, o gitmişti. Geriye sadece bir anı kalmıştı. Odasının sessizliğinde durmuş, uzun yıllar boyunca tek yoldaşı olan manzaraya bakıyordum. Alnımı soğuk cama dayayarak kendime bir an için yas tutma izni verdim. Bizimle son kez konuşacak gücü bulduğunda yaptığımız o son konuşmayı hatırlamak için.

İlişkimiz ideal olmaktan çok uzaktı ama için onu suçlamayı reddediyorum. Artık yükselmiş bir kralım ve bir gün onu tekrar göreceğim. Anemone babamın Yeraltı Dünyası'nda kaybolduğu için Evanescence'a ulaşamamış olma ihtimalinin yüksek olduğundan şüpheleniyor ve ben de babamdan sonsuza dek kurtulma fikrini seviyorum.

Bize yardım ettiği o an onun en düşük noktası olabilir. Bir şey onu merhametinin derinliklerine itti ve ben bunun ne olduğunu asla bilemeyerek yaşamak zorunda kalacağım. Ama buna rağmen Evanescence'ı asla hak etmedi. Hiçbirimizi hak etmedi.

Mahkumların Nostraza'nın duvarları arasına kabul edildiği büyük fuayenin ortasında duruyorum. Mahkûm 3342'nin kayıtlarını araştırmak için götürüldüğüm salonu görüyorum. Bakışlarım kız kardeşiminkilerle buluşuyor ve birbirimizden uzaklaşmadan önce bakışlarımızı ayırmıyoruz.

Ayrıca dönüşümüzde Amya yükselmişti ve onu yeni kraliçe olarak karşılayan Meşaleyi tutuşunu izlerken daha fazla gurur . Saçındaki çizgileri taklit etmek için eteği parlak kesilmiş uzun siyah bir elbise giymişti ve tam da rolüne uygun görünüyordu.

Resmiyet kazandıktan sonra Amya'nın ilk işi Nostraza'yı kapatmak oldu. Hücrelerdeki tüm mahkumlar temizlendi ve rehabilite edilmelerine ve yeni bir hayata başlamalarına yardımcı olacak programların uygulandığı ilçelerdeki konutlara taşındılar. Bize ihtiyaç duyduklarında halkımızı bir daha asla terk etmeyeceğiz.

Burada çalışan gardiyanların her biri tecrit edilmiştir ve eylemlerinden dolayı yargılanacaklardır. İnsanlık dışı davranıştan suçlu bulunanlar merhamet gösterilmeden idam edilecek. Lor'a, kardeşlerine ya da incittikleri herhangi birine yaptıkları için kendimi asla affetmeyeceğim. Bana hapisane kayıtlarını gösteren müdürü ve onun hayatını nasıl aldığımı düşünüyorum. Bu konuda da kendimi kötü hissetmeyi reddediyorum.

Yürümeye devam ediyoruz, etrafımız karanlık taşlarla çevrili, uzaktan su damlaları yankılanıyor. Eskiden bu koridorları dolduran çığlıkları ve işkenceleri hatırlıyorum.

Lor da biz yıkmadan önce burada olmayı planlıyordu ancak Kalp'teki görevlerinin onu birkaç gün daha orada tuttuğunu iddia etti. Aurora'dan ve diğer diyarlardan gelen cömert altın akışı sayesinde, krallığımızın parçalarını bir araya getirmek için çok çalışıyoruz.

Açıkça söylememiş olsa da, sanırım bunu bir daha görmek istemedi.

Burayı bir daha *asla* görmek istemediğini bana defalarca söyledi.

"İyi misin?" Amya, boş alanda etrafına bakınan Willow'a nazıkçe sorar.

"Sanırım," diye cevap verir ve Willow'un başı omzuna yaslanırken Amya onu kendine doğru çeker.

Kendisinde güçlü bir şifa büyüsü damarı olduğunu keşfettikten sonra Willow da kendi yolunu çizerek Heart'ın içinde ve Ouranos'un geri kalanında herkesin ihtiyaç duyduğunda şifa için gelebileceği yerler kuruyor. Amacı kıtadaki herkesin yardıma erişebilmesini sağlamak. Ayrıca Solgunluk için bir tedavi keşfetmeye de çok yakın.

Tristan ve ben bakıştık. Herric ve Empyrium ile yaşananlardan sonra, olan her şey için beni affetti. Mael'in yanında ikinci bir kardeş kazandım ve bundan daha mutlu olamazdım.

Amya ve Willow ona bakarken Tristan, "Onu tekrar gördüğümde nasıl hissedeceğimi merak ediyordum," diyor. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle etrafımıza bakıyor.

"Ve?" Willow sorar.

Bakışlarını yüksek taş tavandan ayırır.

"Garip bir şekilde huzurlu hissediyorum," diyor. "Sorumlu adam gitti. Ailemizi bir kez daha gördük ve onları her şey için affettim. Ayrıca, hepimizin kaderinde çok daha fazlası var. Buradan çıkabileceğimizi hiç düşünmemiştim."

Willow başını sallar. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Burası artık kim olduğumuzu tanımlamayacak ve bence burayı sonsuza dek geride bırakabiliriz."

Willow, "Keşke Lor burada olsaydı," dedi. "Ama neden burada olmadığını anlıyorum. Hepimizin sefalet içinde yaşadığını biliyorum ama sanırım bu en çok onu üzüyordu."

Bana bakıyor ve ben de anlayışla başımı sallıyorum. Lor asla kontrol altına alınmaması gereken bir güç.

"O zaman geride bırakalım," diyor Amya. "Yıkıma hemen başlayacaklar ve biz de ormanın bu araziye geri kazanmasına izin vereceğiz."

Geçtiğimiz birkaç ay içinde Amya, Savahell Madeni'nin kapatılması da dahil olmak üzere başka değişiklikler de yaptı. Her düşük fae'yi, tazminat olarak aşırı miktarda altınla zorunlu askerlikten kurtardı. Ayrıca tüm çalışanlar için çalışma saatlerinin kısıtlanması, uygun sağlık hizmetleri ve ücretlerin artırılması gibi yeni korumalar getirilmesini emretti. Aurora, iş gücüne güvenmeye devam edecek.

Ticaret için kalan madenler, ancak güvenliğimiz kan pahasına olmayacak.

Virölans mağaraları şu anda mühürleniyor ve umarım sonsuza dek unutulur. Yol açtığı sorunların ötesinde, Tyr'ı etkilerinden de korumamız gerekiyor. Ona çok şey borçluyuz.

Ayrıca ormanı babamın doğal olmayan yaratıklarından temizledik. Bu yaratıkların hala kim olduklarını hatırlayabildiklerini fark etmek uzun sürmedi, hepsi sakatlanmış bedenlerinde sefalet içinde yaşıyorlardı. Denememize rağmen onları geri döndüremedik ve sonunda ölümleri sunabileceğimiz tek merhamet oldu.

"O zaman gidelim," diyor Amya.

Kız kardeşim, kraliçe, en başından beri olması gereken kişi.

Hepimiz Nostraza'dan son kez çıktık ve bir daha aynı hataları yapmamaya yemin ettik.

İki gün sonra, Violet Bölgesi'nde bir barda oturuyoruz. Lor ve ben Kalp Tacı'nı bulmaya çalışırken hepimizin toplandığı yerle aynı yer. Tristan bize Kalp kardeşlerin çocukluğuyla ilgili bir hikâye anlatırken biri elleriyle gözlerini kapatıyor.

"Lor," diyorum, kokusunu hemen tanıyorum, büyüm onun varlığına tepki veriyor. Kollarını boynuma doluyor ve beni yanağımdan öpüyor. "Beni özledin mi?"

"Her an," diyorum, ona bakıyorum ve o da gülümsüyor. Tanrım, her seferinde nefesimi kesiyor. Bazen geceleri onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşünerek uyuyakalıyorum. Ama sonra gözlerimi açıyorum ve ona uzanıyorum, yumuşak tenini hissediyorum ve yumuşak nefeslerini duyuyorum, kendime onun sonsuza dek benim olduğunu hatırlatıyorum.

Etienne ve Rhiannon da onunla birlikte, hepsi de Heart'tan yeni gelmişler. Masanın etrafına yerleşiyorlar ve saatlerce sohbet ediyoruz, sonunda dışarı atılana kadar aklımıza gelen her şeyin şerefine kadeh kaldırıyoruz.

Tepemizde ışıklar dans ederken ve Lor'un kolu benimkine dolanmışken Keep'e geri dönüyoruz. O gece Frostfire sırasında dans ettiğimiz meydanın önünden geçiyoruz ve ikimiz de durup hâlâ içki içip dans etmek için dışarı çıkmış insanlarla dolu alana bakıyoruz.

"Sanırım o an benim için her şeyin değiştiği andı," diyor. "Senin kötü adam olmadığımı fark ettiğimde." Ona bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Bunu kabul etmem biraz zaman alsa da."

Diğerlerini takip etmeden önce eğilip onu yanağından öpüyorum.

Keep'e geri döndüğümüzde hepimiz yarın Cedar ve Elswyth'i tanımak ve kaçınılmaz geleceğine hazırlanmak için Woodlands'e gidecek olan Tristan'a veda ediyoruz.

Rhiannon ve Etienne, yeniden inşaaya yardım etmek üzere Heart'a dönmeden önce birkaç gün burada kalacaklar. Lor ve benim için paha biçilmez varlıklar oldular ve onlara teşekkür etmenin yollarını hayal ediyoruz.

Ayrıca ailesiyle birlikte olmak için bir süre izin alan Mael'e de iyi geceler diliyoruz.

Willow ve Amya hepimize veda ediyor ve ben de onların köşede kayboluşunu izliyorum. Amya bir yakınlaşmanın ipuçlarını veriyordu ve bunun sadece bir zaman meselesi olduğuna eminim.

Hepsi gittikten Lor ve ben kalenin koridorunda birlikte duruyoruz. "Sana bir sürprizim var," diyorum ve o da gülümsüyor.

"Ne oldu?"

"Oraya uçmamız gerekecek."

"Sen ne zaman istersen ben hazırım." Yüz ifadesi açık ve güven dolu. Bunu kazanmak için çok çalıştım ve bunu asla hafife almayacağım.

Tekrar dışarı çıkıyoruz ve sonra bizi donmuş tundranın üzerinde uçuruyorum. Kollarını boynuma doluyor ve yüzünü bana gömüyor.

Bağlanma törenimiz için hazırladığı kulübeyi temizlettim ve yenilettim, böylece Aurora'yı ziyaret ettiğimizde kalacak bir yerimiz olacak. Hâlâ malikânemiz var ama burası sadece ikimiz için olacak.

Yavaşça kara iniyoruz ve onun gözleri sevinçle açılıyor.

Elini tutup onu içeri götürürken "Ne yaptın?" diye soruyor.

Etrafına bakınıyor ve itiraf etmeliyim ki ben de kendimden oldukça etkilendim. Küçük, mutfak ve banyosu olan tek bir oda, ama üç tarafı tavandan tabana pencerelerle kaplı, karla kaplı dağların ve geniş Aurora gökyüzünün manzarasını sunuyor. Bu gece ışıklar tüm parlaklığıyla dalgalanıyor, tepemizde dans ediyor.

Odanın büyük bir bölümünü bembeyaz çarşaflarla kaplı devasa bir yatak ve bir yığın kürk kaplıyor. Önümüzdeki birkaç gün için planım, kesinlikle gerekli olmadıkça buradan hiç ayrılmamak.

Lor yumuşak bir nefes alıp pencereye doğru yürüyor ve elini pencereye dayıyor. Onun gökyüzüne bakışını izliyorum, ışıklar burnunu ve ağzını gökkuşağı renginde yaldızlıyor. Paltomu bir kancaya asıyorum ve pencereye yaslanıyorum.

ellerim ceplerimde, sadece onu görmenin tadını  ıkarıyordum. E im. Kalbim. U runa cehenneme gidip geldiğim kadın.

"Ne yapıyorsun orada?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Yanına gidip kollarımı beline doluyorum ve pencereden d  arı bakarken çenemi omzuna yaslıyorum. Uçsuz bucaksız da lara ve sonsuz karlara bakarken, sonsuz bir evrende küçük bir zerre gibi hissetmek çok kolay, ama Lor'la asla b  yle hissetmiyorum.

Bir süre sonra arkasını dönüyor ve beni öpüyor. "Peki, planımız o yataktan hiç çıkmamak mı?" diye soruyor ve ben sırtıtıyorum.

"O varisi yaratmaya ba lamamız gerekiyor."

Gülüyor ve sonra tekrar  p   yoruz. Ellerim saçlarına kayıyor ve dillerimiz birbirine kayarak ağzını yalayıp yutuyorum.  p  me yavaş ve çökertici, nihayet zamanımız olduğu için değer verilmesi gereken bir lüks.

Yavaşça siyah y n paltosunun d  mesini açıyorum ve palto g m diye yere düşüyor. Elleri g mle imin altına kayıyor, parmakları g  s m n ve karnımın çizgilerinde geziniyor. Etek ucundan  eki tirip ba ımın üzerinden geçiriyor, sonra geri çekilip bana hayranlıkla bakıyor, bakışları sikimi k p rdatacak şekilde üzerimde geziniyor.

Duda ını ısırtıyor ve sonra dikkatlice soyunuyor, yapışkan siyah kaza ını ve deri pantolonunu çıkarıyor, onu kalbimin be  saniye boyunca durmasına neden olan bir çift dantelli kırmızı i   ama ını ile bırakıyor.

G  sleri kumaşın üzerinde kabarıyor, koyu renk meme uçları dantelin arasından görünüyor. Bir elini karnının pürüzsüz düzleminden a a ı kaydırıyor, uyluklarının tepe noktasının hemen yakınında duruyor. Tanrım, dilimi içine sokmak için sabırsızlanıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum, o da yanıma gelip beni duvara yaslıyor.

"Arkanı d n," diye emrediyor ve ben de dediğini yapıyorum, g  slerini ve yumuşak kıvrımlarını hissetmek beni arzuyla titretiyor. Parmak uçlarına uzanıp enseme yalamadan önce saçlarımı yana doğru iterken duvara tutunuyorum. Sıcak, ıslak a zının temasıyla tüm vücudum nefes nefese kalıyor.

Elleri gövde mi keşfedip a a ı doğru kayarken omzumu hafifçe ısırtıyor ve pantolonumun içinden zaten sert olan sikimi avu luyor.

"K p rdama, Kalp Kralı," diye f s ldıyor kulağıma, di leriyle kulak mememi ısırmadan önce. "Seni mahvedece im."

BÖLÜM 77

LOR

Kendimi Nadir'e doğru bastırıyor, her santiminin tadını çıkarıyorum. O sıcak ve katı, benim kayam ve evim. Elim bel kemerinin altına kayıyor, onu sert ve hazır bulduğumda iç çekiyor.

"Beni mahvetmek mi?" diye soruyor, elimi onun etrafına sarıp sikini okşadığımda, kalçaları elime doğru itilirken düzensiz bir inilti çıkarıyor.

"Woodlands'deki o gece bana söylediğin bu değil miydi?"

Onu tekrar sertçe okşadığımda nefesi kesiliyor. "Siktir," diye tıslıyor, alnı duvara çarpıyor. "Ben yaptım."

"Beni mahvettin," diye fısıldıyorum ensesine üflemeden önce. "Mümkün olan en iyi şekilde."

Tekrar inlemeden hemen önce kıkırdıyor. "Benim için zevkti."

Gülüyorum ve sonra geri çekilip elini tutarak onu yatağa doğru götürmeden önce boynunu tekrar öpüyorum.

"Şimdi benim . . ."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ne için?"

"Ödeşme zamanı."

Yüzünde bir sırıtış beliriyor ve ters dönmeden önce yatağa sürünüyor. Ellerini başının arkasına koyarak bacaklarını açıyor ve ukala bir gülümseme ve meydan okuyan bir kaşla arkasına yaslanıyor.

"Kollarını uzat," diyorum ve ellerini iki yana .

"Neyin var göster bana," diye alay ediyor. "Mahvet beni, Kalp Kraliçesi."

"Çok üzüleceksin," diye cevap verirken kızıl şimşeklerden oluşan parlak bir çizgi gönderiyorum. Kollarını başının üzerine çekip yatak başlığına sabitlemeden önce bir bileğinin ve sonra diğerinin etrafında daire çiziyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor, hala kocaman bir sırıtışı var ve sonra soluksuz bir kahkaha atıyor.

"Oh, bundan kesinlikle şüpheliyim."

Yatağa tırmanıyorum ve pantolonunu kalçalarından çekiştirmeden önce düğmelerini açıyorum. Dikleşmiş siki havaya kalkıyor ve ona bakmadan önce dudaklarımı yalıyorum.

"Bu hoşuma gidiyor," diyorum. "çaresiz ve çıplak olman."

Sütyenimin askısını önce bir taraftan, sonra diğer taraftan aşağıya doğru kaydırırken, "Benim için de sakıncası yok," diye cevap veriyor. Kancasını çıkarıp atarken aç bir bakışla beni izliyor. Yataktan geri çekilip ayağa kalkıyorum ve gözleri beni hiç terk etmezken iç çamaşırlarımı yavaşça çıkarıyorum.

"Lor," diye .

Çıplakken üzerine sürünüyorum ve onu öpmek için eğilip dilimi ağzına sokuyorum. Dilimi emiyor, ben vücudumu onunkine bastırırken bağlarına karşı direnmiyor, sıcaklığının, göğsünün ve kalçalarının sert hatlarının tadını çıkarıyor.

Yukarı çekerek alt dudağıma dokunuyorum. "Seninle ne yapacağım ben?" Bağları çekiştirerek oturabildiği kadar doğruluyor.

"Yüzüme otur Lor," diye homurdanıyor. "Beni amınla boğ."

Ağzım şaşkınlık dolu bir nefesle açılıyor, midemde sıvı bir sıcaklık birikiyor. Burada kontrolün bende olması gerekiyordu ama bu hoşuma gitti.

Elimi göğsünde gezdiriyorum ve sonra dizlerimi başının iki yanına yerleştirerek yukarı çıkıyorum. Bir elim yatak başlığında, aşağıya bakıyorum ve o yukarı uzanıyor, ama ben ulaşamayacağı bir yerde duruyorum.

"Lor," diye hırılıyor. "Benimle taşak geçmeyi bırak."

Nefes nefese kalıyorum ve sonra dili merkezimi kucaklamak için dışarı çıkarken bir inilti ile kendimi alçaltıyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum başım geriye doğru eğilirken ve kendimi ona doğru çekiyorum. Ben diğer elimle saçlarını kavrarken o bana ziyafet çekiyor. O emerken ve ısırırken sürtünme ararken kalçalarım ileri geri kıvranıyor. Serbest kalışımın karnımın derinliklerinde kıvrıldığını hissetmem uzun sürmüyor.

"Bana ellerimi ver," diye yalvarıyor, hava almak için yukarı çıkıyor. Kollarını kalçalarım dolamadan ve sonra beni *yutmadan* önce sihrimi bir çırpıda serbest bırakıyorum.

Sonraki birkaç saati yıldızların ve aurora ışıklarının altında birbirimizi keşfederek, birbirimizi tekrar tekrar bularak geçiriyoruz.

Ama beni asla gerçekten mahvedemezdi.

Aurora'nın taht odasında Meşale'nin kaderimizin kalp kırıklığı ve yıkım olduğunu söylediği o geceyi düşünüyorum.

Bir noktada buna inandım. Bir noktada, kalbimi almasına asla izin vermeyeceğime yemin ettim. Ama artık onun, son parçasına kadar.

Ve o asla benim yıkımım olmadı.

O her zaman benim kurtuluşumdu.

Ayak seslerimiz karın üzerinde çıtırdıyor, gece o kadar durgun ve sessiz ki kalp atışlarımı duyabiliyorum. Aurora'nın kilometrelerce uzanan karlı zirvelerinin manzarasını bize sunan bir tepeye tırmanırken Nadir elimi sıkıyor.

Yumuşak bir esinti saçlarımızı çekiştiriyor ama Aurora büyümüş bizi sıcak tutuyor. Son üç günü yatakta uzanıp birbirimizin tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmadan geçirdik, tıpkı Herric'in arenasındaki mağarada o gece hayal ettiğim gibi. Hayal ettiğimden bile daha mükemmeldi.

Ama açık bir gece ve Nadir biraz hava almamız gerektiğine karar verdi.

Gökyüzüne, tepemde dalgalanan aurora ışıklarına bakıyorum. Her zamankinden daha da parlak görünüyorlar, renkleri o kadar canlı ki gerçek olduklarına inanmak zor. Hollow'da oturduğum geceleri hatırlıyorum, bu manzara beni bir arada tutan tek şeydi.

O zamandan beri ne kadar yol kat ettik.

Nadir'e bakıyorum ve gülümsüyorum, kenarları yumuşak.

Her seferinde nefesimi kesiyor. "Bu iyi bir öneriydi," diye itiraf ediyorum.

"Ben onlarla doluyum," diye sırtarak cevap veriyor.

Başka bir yüksek tepeye çıkana kadar biraz daha yürümeye devam ediyoruz. Kar milyonlarca elmas gibi parlıyor ve esinti saç tellerimi çekiştiriyor. Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi artık evimin bir yarısı olan bu yerin keskin kokusuyla dolduruyorum. Yıldızlara bakıyorum, Tyr'ın bizi izlediğini düşünüyorum, bana bu hayatı verdiği için minnettarım.

Nadir kollarını bana doluyor ve birlikte duruyoruz, neredeyse her şeyini kaybetmiş ve sonra dünyayı bulmuş iki insan.

"Seni seviyorum Lor," diyor ve boğazım gözyaşı tehdidiyle şişerken sallıyorum. Sanki son zamanlarda hep yüzeye çıkıyorlarmış gibi geliyor. Eskiden onları saklar ve içime atardım. Yıllarca onlar yokmuş gibi davrandım, sadece bana zarar vermek için kullanılacaklarını biliyordum ama şimdi iyileşmeme ne kadar yardımcı olduklarını anlıyorum.

Bunlar sevinç gözyaşları, üzüntü değil. Bunlar ne kadar güçlü olmam gerektiğini kanıtlayan gözyaşları.

Bu gözyaşları bana sonunda nasıl güveneceğimi öğrendiğimi hatırlatıyor. Yalanlar ve sırlar artık yok. Sonunda, geçmişimin beni tanımlayan yükleri olmadan istediğim her şey olabilirim.

Ve Şimdi 6zg6r6m.

"Her Şeyi kaybetmeye ne kadar yaklaŐtıŐımızı her d6Ő6nd6Ő6mde ..."
Yukarı bakarak s6yl6yorum, o da başını sallıyor.

"Biliyorum. Ama buradayız. Ve birlikteyiz."

"Sonsuza kadar," diye ekliyorum.

Çenemi parmaklarının arasına alıyor. "EŐer seni Yeraltı D6nyası'nın derinliklerine kadar takip etmem gerekirse."

G6l6yorum. "Umalım da bunu bir daha yapmak zorunda kalmayalım."

İkimiz de d6n6p g6ky6z6ne bakıyor ve ışıkları izliyoruz. Huzur 6zerime yayılırken g6zlerim kapanıyor, kaburgalarımın arasından kayıyor ve beni her yere taŐıyacak sabit, sabit bir vuruşla kalbime yerleşiyor.

"Aurora Keep'te balkona 6ıktıŐımız o geceyi hatırlıyor musun? Tıpkı bunun gibi bir geceydi," diyor g6zlerimi a6ıp ona bakarken. "O gece t6m d6nyamı sarsmıŐtın."

"Sen de benimkine bir numara yaptın," diyorum g6lerek. Beni kendine 6ekiyor ve ŐakaŐıma bir 6p6c6k konduruyor. Sonra başımı kaldırıp başını kendime doŐru 6ekiyorum ve g6zlerinin sonsuz derinliklerine bakıyorum.

"Hatırlıyorum," diye fısıldıyorum usulca dudaklarına. "Her Şeyi hatırlıyorum."

Lor ve Nadir'in kavuŐmasını yeniden yaşamak ister misiniz? nishajtuli.com adresindeki haber b6ltenime kaydolun ve bu duygusal anları i6eren 6zel sanat eserlerine erişim kazanın

Sahne!

TEŞEKKÜRLER

Neden en zor kısmı bu? Bu iş için bir köy gerekir derler ve bunun kitap yayınlama zamanından daha doğru olduğu çok az yer vardır.

Forever'daki editörüm Madeleine Colavita'ya çok teşekkür ederim. Sanırım bu neredeyse ikimizi de öldürüyordu ama başardık. Bir şekilde başardık. Bu yolculuğa devam etmek ve bundan sonra olacıklara dalmak için sabırsızlanıyorum. Benden hâlâ nasıl bıkmadığınızdan emin değilim.

Menajerim Lauren Spieller'a, siz gerçekten en iyisisiniz. Beni desteklediğin için teşekkür ederim. Büyük resmi gördüğün için. Tüm hedeflerimi ve hayallerimi anladığın için. Sonunda seninle DC'de yüz yüze tanışmak çok eğlenceliydi ve seninle dört saat daha konuşabilmişim ve hala söyleyecek şeylerim bitmemiş gibi hissettim.

Forever'daki yayıncılarım Estelle Hallick ve Dana Cuadrado'ya teşekkür ederim. Nezaketiniz ve hevesiniz gözden kaçmıyor ve bu yıl sizin sayenizde yapabileceğim tüm heyecan verici şeylere inanamıyorum.

Orbit'teki İngiltere editörüm Nadia Saward'a, bu kadar güzel ve destekleyici olduğu için teşekkür ederim. Kendi ilk kitabını dünyada gördüğüm için çok heyecanlıyım! İnanılmazdı. İnsanlar buna bayılacak.

Lor, Nadir ve Gabriel'e sesli kitaplarda hayat verdikleri için Soneela Nankani, Corvin King ve Shane East'e kocaman bir alkış. Hepiniz bu rollerde mutlak mükemmeldiniz. Onları tam olarak hayal ettiğim gibiydiniz.

Ayrıca, tüm bu harika kapaklar için Miblar'ta teşekkür ederim. Onları ilk sipariş ettiğimde, gerçekten de dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda yer alacaklarını düşünmemiştim. Herkesin onları her baskı için saklamış olması, harika çalışmanızın bir kanıtıdır.

Forever ve Folio Lit'teki tüm ekiplere, özellikle de yabancı haklar ekibine tüm uzmanlığınız ve rehberliğiniz için teşekkür ederim.

Ve tabii ki okuyucularıma - bunların hiçbirisi siz olmadan mümkün olmazdı. Lor, Nadir ve diğerlerinin kalplerinizde bir yer bulmasına çok sevindim.

Arkadaşım olanlara ve kitaplarım hakkında sürekli çılgılık atanlara ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu yıl Apollycon'da da birçoğunuzla tanışabilmek heyecan vericiydi. Bir yazara sevildiğini nasıl hissettireceğinizi biliyorsunuz. Shaylin Gandhi'ye Apollycon'a geldiği için çok teşekkür ederim.

Asistanım da. Siz olmasaydınız hayatta kalamazdım. (Ayrıca yakında çıkacak olan ilk kitabınız için de sabırsızlanıyorum!)

Ve son olarak, zaman darlığı nedeniyle büyük düzeltmeler yapmak zorunda kaldığımda evimizdeki her şeyi -yemekler, çocuklar, yatma zamanları, vb-devralmasını istediğimde gözünü bile kırpmayan kocam Matt'e. Sen gerçek bir kitap sevgilisisin.

extras

orbit-books.co.uk

yazar hakkında

Nisha J. Tuli Kanadalı bir fantastik aşk romanı yazarıdır ve kitaplarında güçlü kadın kahramanlar, bayıltıcı aşklar ve bol ateşli yavaş yanmalar yer almaktadır. Yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda Nisha, eşi, iki çocuğu ve tüylü Samoyed cinsi köpekleriyle seyahat etmekten, yemek yemekten ve kamp yapmaktan keyif alıyor.

Nisha J. Tuli ve diğer Orbit yazarları hakkında daha fazla bilgi edinmek için orbit-books.co.uk adresindeki ücretsiz aylık bültene kaydolun.

eğer beğendiyseniz
KALP KRALİÇESİNİN
YALANLARIN
MİSTRESİ'ne dikkat edin
Kan Çağı: Birinci Kitap
tarafından
K. M. Enright

Güçlü ama gözden bir Kan İşçisi'nin kızı olan Shan LeClaire, tüm hayatını kan büyüsünü mükemmelleştirmek ve kan ağını kurmak için harcadı. casuslar ve toplayabildiği her güç kırıntısını topladı. Şimdi, kardeşini korumak için babalarına suikast düzenliyor ve Aile. Ve bu onun intikamının sadece başlangıcı.

Samuel Hutchinson korkunç bir yeteneği olan bir piçtir. Büyülü bir seri katilin ilk kurbanına rastladığında, kaçınmak için çok çalıştığı büyü ve entrika dünyasının içine çekilir ve Vampir kralın açgözlü ve kana susamış sarayı.

Ebedi Kral tarafından şehri kana bulayan katilin kimliğini bulmakla görevlendirilen Samuel, Shan ve gizemli Kraliyet Kanı İşçisi Isaac kendilerini giderek daha da yakınlaştırmak bulurlar. Ancak Shan'ın planları haincedir ve Samuel'i karmaşık arzu, ihanet ve intikam ağına içine , uluslarının iyiliğinin ruhunun bedeline değer.

Birinci Bölüm

Shan

Babasına suikast düzenlemek daha zor olmalıydı.

Shan'ın hazırlığını yaptığı gerçek infazda değil. Babası güçlü bir Kan ve bir zamanlar kendi neslinin en parlak kişisi olarak görülüyordu. Gerçi bu uzun yıllar önceydi ve Lord Antonin LeClaire gerçekten de oldukça düşmüştü. Ama yine de emrinde muhafızlar, büyülu korumalar ve ömür boyu süren bir eğitim vardı. Ve o tüm bunları hesaba katmıştı.

Hayır, kalbinde buna karşı çıkan bir şey-herhangi bir şey olmalıydı. Hayatının yılı boyunca yaptığı her şeye rağmen, baba katilliği hâlâ tüm suçların en aşağılık olanıydı; midesini bulandırmalı ve onu suçluluk duygusuyla doldurmalıydı. Bu cinayetten zevk almamalı, bu sınırsız rahatlamayı hissetmemeliydi.

Ama o yaptı.

O paramparça, kırık bir şeydi ve bu sadece bunu kanıtlıyordu.

Babası kadehi ağzına götürdü, kehribar rengi viski ince kesilmiş bardakta şırıpdadı ve önündeki kâğıtları karıştırırken derin bir yudum daha aldı. Shan onun dudaklarını yalayışını izledi, ona güç verecek zehirden daha fazla içiyordu.

Etkili bir zehirdi, korkunç derecede pahalıydı ama sırların paradan çok daha değerli olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Zehri bulması yıllarını almış ve karşılığında birkaç parça zor kazanılmış bilgi edinmişti. Yine de babasını, kendi kızı tarafından ona uzatılan bir bardakta içerken izleyen Shan, bu an için her türlü bedeli ödeyebileceğini biliyordu.

Bu yüzden beklerken şarabını yudumladı ve babasının büyük ahşap masasının üzerine serilmiş kitapları karıştırdı. Babasının sekreterinin sıkışık elleriyle yazılmış işlem tablolarıyla dolu mali kayıt defterleri. Defterler, babasının ne kadar harcama yaptığını

ya da LeClaire malikanesinden geriye ne kaldıysa. Nesiller boyu süren ve babası tarafından daha da kötü hale getirilen kötü yönetim yüzünden tükenmiş ve yoksul düşmüştü.

Ama sabaha kadar kitaplar onun olacaktı ve önemli olan da buydu.

Babası aniden öksürdü, tüm vücudunu sarsan derin bir öksürüktü bu.

Shan başını yana eğdi, gözlerini sevgi dolu bir kızın mükemmel taklidiyle kocaman açtı. "İyi misiniz baba?"

Lord LeClaire başını kaldırdı, gri gözleri paranoyak bir şekilde kısılmıştı. Konuşmak için ağzını açtı ama bir başka öksürük sesiyle kesildi, önündeki masaya kan sıçradı.

Shan hızla ayağa kalktı ve kitapları bir kenara fırlattı. Kadehi yere düşüp paramparça oldu, şarap ayaklarının dibinde birikti. Derin. Koyu, kurumuş kan gibi.

Babasının gözlerindeki korkuya .

Başka bir öksürük. Başka bir kan sıçraması. Shan öne doğru eğildi ve parmaklarını ılık sıvıya daldırdı. Parmaklarını döndürdü ve dudaklarına götürdü, zehri hatırlamıyordu. Panzehir çoktan damarlarında dolaşmaya başlamıştı.

Lord LeClaire, "Pekâlâ," diye devam etti. "Tam zamanında."

Shan parmaklarını ağzına götürdü ve gücün içinde patladığını hissetti. Kan bir katalizör görevi gördü, onları birbirine bağlayan bir güç kaynağı, uzanmak için kullanabileceği bir köprü oluşturdu ve-ah!

Damarlarındaki kanı iradesine boyun eğdirdi, onu duvara fırlattı ve sert mantoya çarptı, kemiklerinin kırılma sesleri kulaklarına en tatlı müzik gibi geliyordu. Masanın etrafında babasının düştüğü yere doğru dönerken, kanının onu çağırdığını hissetti. Gücünün son zerresiyle onun kontrolüne karşı savaşıyordu. Güçlü bir iradesi vardı. İnatçıydı.

Ama o yılmazdı.

Parmaklarının bir hareketiyle onu yere serdi, kolları büyüünün gücüyle yanlarına sabitlenmişti. Adam hareket etmek için çırpınıyor, kadının iradesinin bağlarına karşı koymaya çalışıyordu ama şimdilik kanına hükmetmek ona aitti.

Shan kolundaki kınından bir hançer çıkardı ve ellerinde rahatlatıcı ağırlığını hissetti. Babası onu inceledi, bakışlarında tanıma parıltısı vardı. Seçebileceği onca silah arasından -en son doğum gününde ona hediye ettiği bıçaklar, Akademi'den kazandığı çelik uçlu pençeler- bunu seçmişti.

Annesinin hançeri çıplak ellerinde.

Shan dizlerinin üzerine çöktü ve bu sırada ince, ipek elbisesinin lekelenmesine aldırmadı. "Güle güle baba." Bıçağı adamın boğazına dayayan Shan, adamın gülümsediğini görünce duraksadı.

"Sen her zaman benim favorimdin," diye . "Beni gururlandır."

Shan yüzünü buruşturarak bıçağını adamın derisine doğru sürükledi ve elinin gücüyle derinin yarıldığını hissetti. Derinlemesine, kemiğe kadar kesti ve çeliği etine gömdü. Kan kabardı ve döküldü, ama işi bitene kadar onu çıkarmaya cesaret edemedi.

Onun kendini iyileştirmesine izin veremezdi. Cezanın geçen seferki kadar hafif olacağından şüpheliydi. O zamanlar henüz sekiz yaşında bir çocuktuk, öfke ve umutsuzluk nöbetleri geçiriyordu. Adam paranoyak şiddet nöbetlerinden birinde annesini evlerinden sürdürüğünde, o da hançerini ona karşı kullanmıştı.

O zaman başarısız olmuştu. Şimdi de başarısız olmayacaktı.

Bu dikkatle planlanmış bir intikamdı ve adamın gözlerindeki ışık sönene, kanı elbisesine sızıp ellerini kirletene kadar izledi. Hâlâ öylece duruyor, bedeninin soğumasını, derinin solmasını, tüm yaşam belirtilerinin yok olmasını bekliyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Bart "Bitti mi?" diye fısıldadı.

Babasının muhafızları peşinden koşmadığında, onun da kendi rolünü oynadığını anladı. Shan parmaklarını babasının kanında son bir kez daha gezdirdi. Bu kan canlılıktan yoksundu, iğrenç ve pıhtılaşmıştı. Orada hâlâ güç vardı ama körelmişti.

Ölü bir adamın kanıydı.

"Evet," dedi Shan, aynı anda hem rahatlamış, hem boş, hem de yorgun.

Bart elindeki tepsiyi yere bıraktı, zehirli bardaklar odanın içinde hızla ilerlerken yere çarptı. Bir an için elini onun omzuna koydu ama Shan titremeye devam etti. Onu kendine çekti ve başını omzuna yaslamasına izin verdi. Kısa bir zayıflık anında Shan yüzünü arkadaşına gömdü. "Özgürsün," diye fısıldadı. "İkiniz de özgürsünüz."

"Hepimiz özgürüz," dedi Shan eteğini tutarak. "Ama henüz işimiz bitmedi."

"Biliyorum," dedi Bart. "Ama hissetmekte sorun yok."

Shan geri çekildi ve kucaklamadan kolaylıkla sıyrıldı. Bart onu kovalamadı, bunu çok iyi biliyordu. Derin bir nefes alarak

Omurgasına biraz elik yerleştirmek için kendini ayağa kaldırdı. "Daha sonra hissetmek için zamanımız olacak. şimdi atmamız gereken cesetler var."

Bart başını eğdi. "Dediğiniz gibi."

Shan bıçağını babasının boynundan skt, bıçağın çıkardığı gürültüye aldirmeden. Kolundan bir mendil çıkararak tüm kan izlerini dikkatlice sildi ve metal parlayana kadar ovaladı. Kirlenmiş mendili küçük keten bir torbaya attı -ölümün kanıtı toplanmıştı- ve ardından korsesinin içine koyarak güvenli bir şekilde sakladı.

"Yakma fırını mı?"

"oktan yakıldı," diye yanıtladı Bart. Dolapta sakladığı yerden uzun keten çarşafları, lleri sarmak için kullanılan çarşafları çıkarıyordu. Shan bir ucunu eline alıp babasının üzerine örttü. Acımasız bir verimlilikle, uçları babasının etrafına doladı ve onu kumaşın içine sardı. Bu bir Kan İşçisi için hantal ve onursuz bir sondu ama Shan'ın umurunda değildi.

Temiz ve onurlu bir ölümün merhametini uzun zaman önce kaybetmişti.

Birlikte kanın her zerresini temizlediler, tam da bu nedenle yanlarında getirdikleri fazla beze batırdılar. Bu konuda özellikle titizdi -Konsey'e onun ölümünü kanıtlamak için gerekenler bir yana, bir damla kanın bile kaçmasına izin veremezlerdi. Lord Antonin LeClaire ölmüş olabilirdi ama bir Kan İşçisinin onun kanıyla yapabileceği hâlâ çok şey vardı.

Böylece, babası gibi, yakma fırınına gidecekti.

Bart'ın omuzlardan, Shan'ın da bacaklardan tutmasıyla, babasının özel korumalarının cesetlerinin yanından geçip LeClaire konağının derinliklerine doğru ilerlediler. Cesedi dar köşelerden dolaştırmak ve dar merdivenlerden indirmek zor bir yolculuktu ama yapılması gerekiyordu.

Yakma odasına vardıklarında Shan terliyordu ve taşıdıkları garip yk yüzünden kolları ağrıyordu. Bart ağır ağır nefes alıyordu, bu tür fiziksel işlere daha az alışkındı ve gücünü desteklemek için Kan alışması'ndan yararlanamıyordu. Ama hiç şikyet etmeden devam ediyordu ve Shan bunun için minnettardı. Onun için, kardeşinin iyiliği için yapmaya istekli olduğu her şey için.

Bu, ondan bile beklediğinden çok daha fazlaydı.

Ama p yakma fırını oradaydı ve cesedi nasıl umursamadan içine atıldılar. Bu resmi bir l yakma töreni değildi. Shan giyinmemişti.

Babası en iyi kıyafetini giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmamış ya da yüz hatlarının huzurlu olduğundan emin olmamıştı.

Ne önemi vardı ki? Yakında külden başka bir şey olmayacaktı.

"Diğerleri," dedi Shan ve Bart inledi. Onun acısını anlıyordu ama onlardan kurtulmaları gerekiyordu. Babasının cesedini yattığı yerde bırakarak, ilk muhafızı almak için yukarı çıktılar ve sonra yorgun ve ağırlı bir şekilde ikincisi için yürüyüşü tekrarladılar.

"İşte," diye hırıldadı Bart. "İşimiz bitti."

"Giysilerimiz," diye düzeltti Shan ve Bart içini çekti. Onun arkasından yaklaşıp elbisesinin bağcıklarını hızla çözdü. Shan elbisenin yere düşmesine izin verdi, toz ve isin üzerine düştü. Bart da Shan'ın iç çamaşırlarından başka bir şey giymemesini sağlayarak kombinezonunu çıkardı. "Hiç kan bulaştı mı?"

Bart arkasına yaslandı, onu inceliyordu. "Hayır, hiç yok."

Shan başını salladı. "Şimdi de sen." Bart burnunu kırıştırdı ama gömleğini sıyrarak koyu tenini ortaya çıkardı. Shan, "Merak etme, bunun yerine sana bir gardırop dolusu güzel kıyafet alacağım," diye söz verdi. "Gerçi Anton'un istediği olsaydı onları giymene hiç gerek kalmazdı."

Bart güldü, yüzündeki ciddi ifade kayboldu ve ona gençliğini hatırlattı. Onların gençliğini. İkisi de çok gençti. "Aşk için yaptığım şeyler." Birkaç hızlı hareketle giysileri yerdeki kadıninkilere katıldı.

Shan duraksamadı. Kollarına bulaşan is izlerini umursamadan onları topladı ve cesetlerle birlikte yakma fırınına attı. "İşte."

Bart onun etrafından dolaşarak kapıyı kapattı ve tüm kanıtları kilitledi. "Tamamdır."

Shan başını sallayarak arkadaşının elinden tuttu ve onu yakma fırınından uzaklaştırdı. Birlikte odadan çıktılar ve ağır metal kapıyı arkalarından kapattılar. Kolu kavrayan Shan sertçe aşağı çekti ve ateşi serbest bıraktı.

Alevler kükrerken, "Artık bitti," dedi.

Bart bir kenara istiflediği pelerinleri aldı. Shan'ın etrafından dolanarak bir tanesini yumuşak ve nazik bir şekilde omuzlarına yerleştirdi ve onu meraklı gözlerden uzaklaştırdı.

Bu onu neredeyse güldürüyordu. Az önce kendi babasını ve muhafızlarını öldürmüş, cesetlerini yakmış ve kardeşinin sevgilisinin önünde soyunmuştu. Ve Bart bunun için çok geç olmasına rağmen hâlâ edeple ilgileniyordu. O bir katil ve canavardı. Ama bununla mücadele etmedi.

Jest iyi niyetliydi ve babasının hizmetkârlarından herhangi birinin onu en iyi halinden daha azıyla yakalamasını istemiyordu.

Hayır.

Artık *onun* hizmetçileri.

"Bir sonraki adımın zamanı geldi o zaman?" Bart sordu.

Shan başını salladı. "Evet, bunu resmileştirelim. Anton eve gelmeden önce." Bart'ın gözlerindeki endişeli bakışı, belki de çok ileri gittikleri korkusunu gördü. Ama kendini bunu görmezden gelmeye zorladı. İkiziyle başa çıkabilirdi ve o da yakında bunu anlayacaktı.

Tüm bunlar onun içindi.

Shan Parlamento Binası'na vardığında saat gece yarısını çoktan geçmişti, ihtişamıyla ağırbaşlı, mermer zeminin üzerinde yükselen yüksek tavan Shan'ın topuk sesleriyle geniş ve boş alanda yankılanıyordu. Belki de kendisini küçük hissetmesi için tasarlanmıştı ama avluda ilerlerken sadece sakin bir aidiyet duygusu hissetti.

Sonunda başarmıştı.

Saatın ilerlemesine rağmen yeni yıkanmış ve en güzel elbiselerinden birini giymişti; mütevazı bir şekilde tasarlanmış kare yakası ve saf siyah rengi için seçmişti. Babasının ani ölümünün yasını tutan genç bir kadın için son derece uygun bir seçim. Gözlerinde sahte yaşlarla, gece vardiyasında çalışan zavallı yardımcısına babasının öldüğünü söyledi ve Kraliyet Konseyi çağrılırken onu bekleme odasına götürdü, vicdanı ve her zaman soğuyan bir demlik çay ile yalnız kaldı.

Konsey uyandırılıp gelene kadar gece sabahın erken saatlerine kaymıştı ve Shan duruşma salonuna çağrıldı. Beklediğinden daha küçüktü, sadece etrafında oturdukları kavisli bir masa için yeterince büyüktü, koyu maun ağacından yapılmış etkileyici bir parçaydı ve her biri koyu yeşil kadife kaplı, neredeyse taht olacak kadar büyük beş büyük, döşemeli sandalyesi vardı. Belki de mahremiyet için hiç pencere yoktu ve duvarlar resimlerle doluydu; Damerall'in tarihi, antik çağın küçük limanından büyük başkente dönüşürken portreden portreye resmedilmişti.

Hava tarih ve ciddiyetle ağırlaşmıştı ve Shan nasıl bir iz bırakacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Kraliyet Konseyi içeri girdiğinde sırtı bir çubuk gibi dimdik duruyordu, ellerini önünde kavuşturmuştu, pençelerinin gümüş rengi cadı ışığının yumuşak, kırmızı parlaklığı altında parlıyordu.

Dış İlişkiler Konsey Üyesi Leydi Belrose ilk olarak içeri girdi ve ortadaki sandalyeye oturdu, diğer dört Konsey Üyesi de onun yanında yer aldı. Resmi olarak hepsi birbirine eşit olan Konsey'de liderlik her yıl değişiyordu. Bu yıl Leydi Belrose'a düştü ve böylece masanın başındaki onur koltuğuna oturdu.

Bu, çalışma şekillerinin bir parçasıydı; Konsey'den biri asla diğerinin üzerine çıkmazdı, çünkü hepsi Lordlar Kamarası'nın üzerinde yer alan eşitler olarak hizmet ederlerdi. Her biri hükümetin kendi kolunda söz sahibiydi ve sadece Ebedi Kral'ın bilgeliğine boyun eğen mutlak efendilerdi.

Ebedi Kral son yüzyıllarda pek müdahale etme zahmetine girmemiş, sadece yeni Konsey üyelerini seçmek için aşağı inmiş ve ülkesini onun yerine yönetmelerine izin vermişti. Görevlerini özenle ve titizlikle yerine getiriyordu ama herkes onun gerçek evinin sarayında, sözde yönettiği insanların dertlerinden uzakta, çalışmalarıyla meşgul olduğunu biliyordu.

Bu yüzden Shan şimdilik Aeravin'deki en güçlü insanların yüzlerini önlerinde kırılmadan incelemekle yetindi.

Gecenin bir yarısı çağrılan Leydi Belrose şu anda bile inanılmaz derecede iyi görünüyordu. Orta yaşlarda bir kadındı ve on yılı aşkın bir süredir bu görevdeydi. Shan gibi o da görünüşüne çok özen gösteriyordu; özenle ütülenmiş elbisesinden saçlarının özenle şekillendirilmiş bukleler halinde sırtından aşağıya sarkmasına kadar, Shan onun henüz yatma fırsatı bulup bulmadığını merak ediyordu.

"Bayan LeClaire," söze başladı Leydi Belrose, resmi sözcükler binlerce kez kullanılmış olmanın rahatlığıyla dilinden dökülüyordu, "Konsey'i çağırdınız."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim, özellikle de bu saatte," dedi Shan, sesine fazladan bir titreme katmaya özen göstererek. Çok fazla değil; aşırıya kaçmak da aza kaçmak kadar yanıltıcı ve inanılmaz derecede ince bir çizgide yürümek zorundaydı. "Bu akşam erken saatlerde babam aniden kalp krizi geçirerek vefat etti."

Hukuk Müşaviri Lord Dunn koltuğunda öne doğru eğilmiş, kara gözleri boncuk gibi ve şüpheliydi. Keskin açıları ve sert kenarları olan zayıf bir adamdı, solgun ve solgundu. "Babanız yaşındaki bir adamdan bunu duymak garip."

"Babamın son zamanlarda pek iyi olmadığını söylediğim için üzgünüm." Shan gözlerini yere indirdi ve dudaklarından dökülen yalanların midesinde yarattığı burkulmayı görmezden geldi. "Annem gittiğinden beri, uzun yıllardır durumu kötüye gidiyordu."

Annesini bu şekilde kullanmaktan nefret ediyordu ama masanın etrafındaki toplu irkilmeyi gördükten sonra doğru seçimi yaptığını anladı. Bu tam bir skandaldı ve yıllar önce dedikodulardan ne kadar zevk almış olsalar da, aptalca edepleri bunu onunla açıkça tartışmalarına izin vermiyordu.

"Peki," dedi Belrose, Konsey'i tekrar konuya çekerek, "kanıtınız var mı?"

Shan bir adım öne çıkarak keten torbayı yanından çekti ve masanın üzerine koydu. Panzehirle tedavi etmiş ve kendisi de test etmişti; babasının ölümünden başka bir şey göstermeyecekti. Ancak Belrose torbayı dikkatle açıp kanlı mendilin dökülmesine izin verdiğinde ve tüm Konsey hep birlikte eğildiğinde nefesini tuttu. Pençelerinin ucuyla mendili kaldıran Belrose, tamamını dudaklarına götürmeden önce mendili önüne yaydı. Dili hızlı ve solgun bir şekilde dışarı fırladı ve beze bastırdı.

Bir an için tüm Konsey onu izledi, o işini yaparken gözleri kapalıydı, ta ki o "Lord Antonin LeClaire öldü" diyene kadar. Yumruğunu mendilin etrafında sıkarak bakışlarını Shan'ın üzerine indirdi. "Çok yaşa Leydi LeClaire."

Konsey arasında mırıldanmalar başladı ama Shan bunları duymazdan gelerek omuzlarından kalkan ağırlığa odaklandı. Bu iş gerçekten bitmişti.

Shan bir adım öne çıkarak elini uzattı ve Belrose mendili isteksizce onun üzerine bıraktı. "Kendinize iyi bakın, Leydi LeClaire." Shan başını yana eğdi ve Belrose iç geçirdi. "Babanın yerini almak için çok gençsin."

"Üç yirmi yaşındayım," diye cevap verdi Shan, kastettiğinden daha ısırgan bir sesle, ama Belrose sadece gülümsedi.

"Dediğim gibi." Ayağa kalktı. "Şu anda güncellenmesi gereken kayıtlar olsa da, LeClaire soyunun yeni lideri olarak, beraberinde gelen tüm ayrıcalıklar ve sorumluluklarla birlikte resmen tanınıyorsunuz."

Dunn, "Lordlar Kamarası'nın bu yılki oturumunun açılışında görüşeceğimize inanıyorum," diye ekledi. "Bunun biz tatildayken gerçekleşmiş olması sizin için ne büyük şans."

Sanayi Müşaviri Leydi Holland, "Sus," diye sitem etti. Bu gece en sessiz olan oydu. Konsey'in en genç üyesiydi, üçüncü on yaşına bile girmemişti, kahverengi saçları ve sade yüz hatları vardı. Shan onu sadece şöhretinden tanıyordu; bir Konsey Üyesi için alışılmadık bir şekilde, siyaset yapmaktan çok sayılarla ve politikalarla ilgileniyordu. Tipik olarak böyle bir pozisyon oldukça fazla siyasi zeka gerektirirdi ama Leydi Holland söz konusu olduğunda sadece liyakatiyle yükseldiğine inanmak kolaydı.

Dunn, "Yeni Leydi için uğurlu bir zamanlama," diye devam ederken Askeri Konsey Üyesi Leydi Morse onu kolundan tuttu. İlerlemiş yaşına rağmen sert bir kadındı ama yaşının onu yumuşatmasına izin vermiyordu. Leydi Morse yağsız kaslara sahipti, gri saçları askeri tarzda kısa kesilmişti.

"Pek çok insanın Yükselişi tesadüfî görünüyor Kevan," dedi Morse, "seninki de dahil."

Hazine Müsteşarı Lord Rayne, "Seni orada tutuyor," diye ekledi. Konsey'in açık ara en yaşlısıydı, beyaz saçları ve ellerinde belirgin damarları olan kambur bir ihtiyardı. "Kızı rahat bırakın, uzun bir gün geçirdi."

"Ve önünde çok uzun günler olacak," diye ekledi Belrose. "Gidip dinlenmelisiniz leydim. Yarın başlıyor."

"Nasıl isterseniz, Leydi Belrose." Shan hepsine reverans yaptı, ağırbaşlı ve kibar kalmaya özen göstermesine rağmen, sanki orada bile değilmiş gibi onun hakkında konuşmalarına kızdı. Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Belki de etmiyordu. LeClaire soyu gözden düşmüştü ve babası geriye toz ve külden başka bir şey kalmamasını sağlamıştı.

Ama onları kendisini görmeye, kabul etmeye zorlayacak ve yıllarını alsa bile kendisine ait olması gereken gücü geri kazanacaktı. Ama şimdilik, önünde eğilmekten başka çareleri kalmayana kadar gülümseyerek ve mırıldanarak oyunu oynamak zorundaydı.

Ve bu sadece onun açılış hamlesiydi.

Enter the monthly
Orbit sweepstakes at
www.orbitloot.com

**Her ay farklı bir ödülle,
En sevdiğiniz yazarların kitaplarının ön kopyalarından
özel ürün paketlerine kadar,
seveceğiniz bir şey bulacağınızı düşünüyoruz.**

facebook.com/OrbitBooksUK

[_@orbitbooks_uk](https://www.instagram.com/_@orbitbooks_uk)

[@OrbitBooks](https://twitter.com/OrbitBooks)

orbit-books.co.uk

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.